

VICTOR HUGO

MIZERABILII

EDITURA
PENTRU TOATĂ LUMEA

Victor Hugo

MIZERABILII

*

Traducere de LUCIA DEMETRIUS și TUDOR MĂINESCU

Note de N. N. CONDEESCU

Cuvînt înainte de ANGELA ION

București, 1985

Editura Univers

Ilustrații de BRION

Gravuri de YON și PERRICHON

*Din volumul **Les Misérables***

Editat de J. Hetzel și A. Lacroix

Paris, pe la 1867

CENTENAR VICTOR HUGO
1802-1885

Omagierea *Centenarului VICTOR HUGO* prin reeditarea romanului *Les Misérables* în versiune românească are valoarea unei recunoașteri:

fidelitatea nedezmintită a cititorilor de pretutindeni față de generozitatea reconfortantă a acestei cărți despre care Victor Hugo scria, cu zece zile înainte de publicarea primei părți: „Convingerea mea este că această carte va fi una din principalele culmi ale operei mele dacă nu principală.”¹

În anul 1862 când apărea la Paris romanul *Les Misérables*, Victor Hugo devenise, pentru conștiința literară a Europei, imaginea emblematică, a *Poetului* interogînd *misterul vieții*, gînditorul solitar de pe insula Guernesey în conversație cu valurile și vînturile Oceanului și rivalizînd cu vocea lui puternică, „statuia Meditației în mers”, cum îl vedea Baudelaire. Geniu universal, capabil să zugrăvească totul, palatele și colibele, sentimentele de tandrețe și cele de cruzime, afecțiunile limitate ale familiei și mila universală, grația vegetalului și miracolele arhitecturii, tot ce e mai blînd și tot ce există mai oribil, „un geniu fără frontiere”, Victor Hugo manifesta în marile sale creații din anii exilului „curiozitatea unui Oedip obsedat de nenumărați Sfincși”, scria cu excepțională penetrație Baudelaire în 1861, într-un celebru și mereu actual articol publicat în *Revue fantaisiste*².

Trecuse peste un sfert de secol de la apariția primelor romane ale lui Victor Hugo. *Le Dernier Jour d'un condamné* apăruse în 1829, *Notre-Dame de Paris* în 1831, *Claude Gueux* în 1834. În acest răstimp avusese loc marea revoluție romanescă balzaciană, romanul modern își afirmase cu autoritate noua sa demnitate poetică, de gen proteic apt să reprezinte realitatea contemporană în cotnplexitatea ei, Balzac, Stendhal și Flaubert îi stabiliseră natura, forma și structura, trasînd și căile evoluției lui viitoare.

După ce își exprimase superlativ, încă din cele patru „livres-frères” din deceniul al patrulea (*Les Feuilles d'automne*, *Les Chants du crépuscule*, *Les Voix intérieures*, *Les Rayons et les Ombres*), și mai ales în capodoperele poetice ale exilului (*Châtiments*, *Les Contemplations*, *La Légende des Siècles*), vocația esențială de poet, după viu contestata carieră de autor dramatic, înscrisă între zgomotoasa bătălie pentru *Hernani* din anul fierbinte 1830 și eșecul dramei *Les Burgraves* (1843), Victor Hugo se întorcea la roman cu grandiosul edificiu romanesc *Les Misérables*, „poem mai degrabă decît roman”, „un roman construit în maniera unui poem”, oferind „într-o fuziune indefinisabilă bogatele elemente consacrate în general unor opere speciale (sensul liric, sensul epic, sensul filozofic)”, cum scria

1. Citat de Jean Pommier, *Premiers pas dans l'étude des „Misérables”*, în *Hommage à Victor Hugo*, Faculté des lettres de Strasbourg, 1962, p. 37.

2. Charles Baudelaire, *Réflexions sur quelques-uns de mes contemporains*. Victor Hugo, în *Oeuvres complètes*, Coll. „Bibliothèque de la Pléiade”, NRF, Paris, Gallimard, 1961, pp. 701-713.

tot Baudelaire în cronică despre roman¹, operă romantică prin excelență, dar încărcată de realitate și puternic ancorată în epocă: în 1862, umbra lui Balzac, dispărut în 1850, „plana asupra romanului francez”².

Impregnat de filosofie ca toate operele scrise după marea criză provocată de pierderea fiicei sale preferate Léopoldine, înecată în Sena împreună cu soțul ei în 1843, și de dureroasă experiență a exilului, în „vremea contemplației”³, vremea marilor întrebări despre destinul omului în lume, despre viață și moarte, despre bine și rău, romanul *Les Misérables* era traversat de același suflu umanitar ca poemele milei universale, *Melancholia* sau *Pauvres gens*, scrise în acei ani de intensă meditație, de încrederea generoasă în bunătatea nativă a omului și în posibilitatea de a se înălța în demnitate pe care o mărturiseau poemele filosofice din „marea piramidă” poetică hugoliană, volumul liric *Les Contemplations*, de credința profetică în progres pe care o proclama volumul epic *La Légende des Siècles*.

Vastă frescă socială începută încă din 1845, sub titlul *Les Misères*, și elaborată printr-un îndelungat efort creator, „poem al conștiinței umane”, cum îl numea însuși Victor Hugo în capitolul din roman intitulat *Une tempête sous un crâne*, epopee umanitară și spiritualistă avînd ca subiect regenerarea unei conștiințe care urcă din tenebre la lumină, pledoarie pentru nefericiții care suferă de mizerie și pe care mizeria îi dezonoarează, *Les Misérables* a cunoscut încă de la apariție un succes imens, fiind opera care a contribuit cel mai mult la gloria populară, imediată și durabilă, a lui Victor Hugo, în ciuda rezervei deferente a romancierilor din filiația realistă, Flaubert, frații Goncourt, Zola, sau a esteților „artei pentru artă”⁴.

Succes care a trecut deîndată granițele Franței, romanul fiind tradus, la scurt timp de la publicarea lui la Paris, în multe țări din lume, printre care țara noastră, unde versiunea românească a început să apară în 1862⁵. Traducerea unei opere literare chiar în anul apariției ei în original este un fapt literar cu multiple semnificații, el arată nu numai renumele de care se bucura Victor Hugo printre intelectualii români, intensitatea cu care continua să se desfășoare dialogul dintre culturile română și franceză, dar și natura „așteptării” publicului, receptivitatea față de roman, indiciu neîndoielnic al maturizării condițiilor pentru apariția romanului românesc constituit în forme specifice.

1. Ibidem. pp. 789-790.

2. Michel Raimond, *Le Roman depuis la Révolution*, Collection U, Paris, Armand Colin, 1967, p. 75.

3. Cf. Jean Gaudon, *Le Temps de la contemplation*, Paris, Flammarion, 1969.

4. Claude Gély, *Hugo et sa fortune littéraire*, Coll. „Tels qu'en eux-mêmes”, Paris, Ducros, 1970, pp. 55-58.

5. Victor Hugo, *Misérabilii*. Traducere de Dimitrie Bolintineanu, Alexandru Zanne și Meltiade Costiescu. București, librar-editor Hristu Ioanin, 10 vol., 1862-1864.

În anii cînd apărea la București prima traducere a romanului *Les Misérables*, Victor Hugo era de multă vreme cunoscut publicului românesc. Romanticismul, prima mișcare literară modernă, cu vocație de universalitate, purtătoare a unei estetici deschise, favorizase, încă din primele decenii ale secolului al XIX-lea, circulația ideilor, temelor și motivelor, procedeele literare, stimulînd puternic relațiile literare româno-franceze. Împreună cu Lamartine, Victor Hugo era poetul romantic francez cel mai prezent în spațiul literar românesc.

Care Victor Hugo? După cum scrie Henri Guillemin, reputat specialist hugolian, cele patru silabe ale acestui nume propriu suscită o colecție de ființe disparate¹, evocînd o creație atît de vastă și atît de diversă încît s-a putut vorbi despre o interogație privind identitatea creatorului ei, comparabilă cu disputa privind identitatea lui Shakespeare². Care dintre imaginile lui Victor Hugo s-au impus de-a lungul timpului, simultan sau succesiv, în conștiința literară românească? Șeful școlii romantice franceze al cărui *Cenaclu* a pregătit, în tumult, efervescență și entuziasm, triumful primei revoluții artistice a secolului? Poetul efuziunilor lirice care a celebrat într-un elan de exaltare femeia, dragostea, natura, bucuriile tandre ale familiei și copilăriei? Autorul dramatic cel mai celebru și cel mai turbulent? „Ecou sonor” al timpului său, care a conferit poeziei nobila și generoasa misiune de a lumina și ghida, popoarele spre un viitor luminos, de dreptate și libertate, armonie și pace universală? Proscrisul care a înfruntat un împărat, apărînd ideile liberale și republicane? Romancierul cu cea mai mare popularitate? Creatorul epopeii moderne, care a dat literaturii franceze capodopera genului? „Contemplatorul” atras de abisuri, poetul neliniștii filosofice, gînditorul aplecat asupra misterului vieții și al morții, al infinitului și eternității?

La început, în primele decenii ale secolului trecut, cititorii români l-au descoperit pe Victor Hugo în versiune originală, ca de altfel pe cei mai mulți dintre scriitorii francezi. Cunoașterea limbii franceze de către un număr mare de români instruiți, dintre care mulți studiaseră sau călătoriseră în Franța, facilita accesul direct la literatura franceză, clasică și contemporană, bogat reprezentată în bibliotecile publice și private, ca și în cabinetele de lectură ale epocii. Tipărit în 1838, catalogul librăriei lui Frédéric Walbaum din București (*Catalogue des livres français qui se donnent en lecture à la librairie de la cour de Frédéric Walbaum*, Bucarest, 1838), indica totalitatea operelor scriitorilor romantici francezi (Chateaubriand, Lamartine, Victor Hugo, Musset, Charles Nodier, George Sand etc.), importate îndată după apariția lor. Victor Hugo figurează în acest catalog cu dramele

1. Henri Guillemin, *Victor Hugo par lui-même*, Paris, Éditions du Seuil, 1951, p.5.

2. Claude Roy, *Les Soleils du Romantisme*, Paris, Gallimard, 1977, p. 217.

Cromwell și *Marion de Lorme*, precum și cu volumul de versuri *Les Feuilles d'automne* care apăruse în 1831. Catalogul publicat de Adolphe Hennig la Iași în 1843 (*Catalogue des ouvrages qui se trouvent dans le cabinet de lecture de la librairie d'Adolphe Hennig*) conținea douăzeci de titluri de opere ale lui Victor Hugo¹, aproape toate volumele de versuri, piese de teatru și romane pe care le publicase pînă în acel an. Catalogul publicat în 1847 de librăria C. A. Rosetti și Winterhalder din București (*Catalogue général des livres qui se trouvent au magasin de C. A. Rosetti et Winterhalder à Bucarest*) menționa, de asemenea, un mare număr de titluri din opera lui Victor Hugo².

În 1858, în biblioteca lui Alexandru Odobescu, în care se aflau, după catalogul întocmit de el însuși, vreo 1500 de volume, numai „texte solide de clasici în bune ediții și cîțiva moderni severi”, cum o apreciază G. Călinescu³, Victor Hugo era prezent cu titlurile *Théâtre*, *Notre-Dame de Paris*, *Les Orientales*, *Odes et Ballades*, *Les Feuilles d'automne* etc.

Este neîndoielnic că și operele de mai tîrziu ale lui Victor Hugo au ajuns cu aceeași rapiditate în mîna cititorilor români, de vreme ce în bibliotecile din țara noastră se găsesc edițiile originale ale marilor creații din anii exilului, *Châtiments*, *Les Contemplations*, *La Légende des Siècles*, *Les Misérables*, *William Shakespeare* și celelalte, care au descoperit iubitorilor de literatură multiplele înfățișări ale acestui geniu titanic.

Lectura, traducerea, comentariul critic, influența (sau imitația), principalele căi prin care o operă literară intră în contact cu o altă cultură, au funcționat sincron sau decalat și în privința lui Victor Hugo, potrivit cu „orizontul de așteptare” al publicului (cititori, critici literari, scriitori), cu receptivitatea față de un gen literar, o temă, un motiv sau un procedeu, o manieră de creație într-o vreme cînd în cultura românească romantismul era orientarea literară predominantă, cînd se traducea mult din literatura franceză, din operele clasicilor dar și, din ce în ce mai insistent, din operele scriitorilor romantici (Lamartine, care deține primul loc, Chateaubriand, George Sand ș.a.), Victor Hugo intră în circuitul traducerilor în deceniul al patrulea al secolului al XIX-lea, sub impulsul

1. *Ruy Blas*, *Les Voix intérieures*, *La Esmeralda*, *Angelo*, *Hernani*, *Marion de Lorme*, *Le Roi s'amuse*, *Lucrèce Borgia*, *Marie Tudor*, *Les Feuilles d'automne*, *Han d'Islande*, *Bug-Jargal*, *Le Dernier Jour d'un condamné*, *Littérature et philosophie mêlées*, *Notre-Dame de Paris*, *Les Orientales* et *les Ballades*, *Les Chants du crépuscule*, *Odes et Ballades*, *Le Rhin*, *Lettres à un ami*.

2. *Les Orientales*, *Les Feuilles d'automne*, *Les Chants du crépuscule*, *Les Voix intérieures*, *Les Rayons et les Ombres*, *Théâtre*, 2 volume, *Han d'Islande*, *Le Dernier Jour d'un condamné*, *Odes et Ballades*.

3. G. Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent*, București, Editura Minerva, 1982, p. 354.

mișcării favorabile traducerilor din literaturile străine inițiată de Ion Heliade Rădulescu. Se traduc simultan dramele, poeziile și romanele sale, uneori de către același traducător, el însuși scriitor de cele mai multe ori. Astfel, Costache Negruzzi publică în *Curierul de ambe sexe* (*Periodul I*, 1836-1838), poezia *Dervișul*, traducerea poeziei *Le Derviche* din volumul *Les Orientales* publicat de Victor Hugo în 1829.

Avântul mișcării teatrale din perioada Societății Filarmonice, înființată în 1833, climatul favorabil constituirii unui repertoriu pentru teatrul național, care au stimulat creația dramatică originală, au determinat și un larg curent de traduceri din teatrul universal, în special francez. Dramele romantice ale lui Victor Hugo, precedate de zgomotoasa reputație creată de bătaioasa prefață la *Cromwell*, de interzicerea de către cenzură a reprezentării piesei *Marion de Lorme* și de „bătălia” pentru *Hernani*, de fapt pentru triumful romantismului, ofereau oamenilor de cultură români modelul unui teatru care-și asuma deschis misiunea filosofică și socială, un teatru al marelui patos, scris într-un limbaj a cărui splendoare părea să-l facă nepieritor, un teatru animat de suflul libertății, generozității și iubirii, care făcea să nu se observe neverosimilul situațiilor și schematismul personajelor.

Atras probabil și de subiectul istoric, Costache Negruzzi publică în 1837 traducerea dramelor hugoliene *Angelo, tiranul Padovei*¹ și *Maria Tudor*², aceasta din urmă precedată de o scrisoare a lui Heliade către Negruzzi și de o prefață a traducătorului, primele comentarii despre Hugo apărute în țara noastră. În scrisoarea lui, Heliade amintește de școala romantică franceză și de „geniul” lui Victor Hugo: „Ca să vorbesc ceva despre Victor Hugo, e prea puțin până mea când de atîția ani se ocupă tiparul Europei de școala lui și când chiar și din bătrînii urmași ai școalei cei vechi, cu toate prejudețele lor, au început a recunoaște geniul și adevărul autorului acesta. Atîta zic că la ideile și geniul lui limba franțuzească cea de acum pe el nu-l încap; și îl vezi a croi singur vorbe nouă, a-și numi ideile, și a-și face un drum nou, a-și face un loc și o limbă a sa.” Recunoscînd în Victor Hugo un novator în domeniul ideilor și al limbajului poetic, Heliade laudă traducerea lui Negruzzi, care pentru a exprima „ideile cele nouă și stilul lui Hugo”, și-a ales vorbele, frazele și chipul de a se exprima, folosind limba vorbită și în Țara Românească și în Moldova, făcînd „un amestec fericit” prin care a putut „cu atîta justețe și înnemerire” să prezinte românilor pe autorul tradus. Cu acest prilej, Heliade pledează pentru folosirea unei limbi comune tuturor românilor, „căci acela e rumân și moldovean care e și rumân și moldovean.”

1. *Angelo, tiranul Padovei*. Tradusă de D. K. Negruzzi. București. În Tipografia lui Eliad, 1837. (Din operele lui Victor Hugo.)

2. *Maria Tudor* (Dramă în trei zile). Tradusă de D. K. Negruzzi. București. În Tipografia lui Eliad, 1837.

În prefața sa, Costache Negruzzi susține că „sistema” lui Hugo era împrumutată de la Shakespeare, Schiller și Goethe și constă în predilecția pentru scenele „grandioase, mărețe și mai ales adevărate”.

Familiarizat desigur cu universul creației hugoliene, Costache Negruzzi continuă să traducă din opera lui Victor Hugo, de data aceasta din poezie, publicînd în 1839 în *Albina Românească* și în *Curierul Românesc* traducerea baladelor din volumul *Odes et Ballades* publicat de Victor Hugo în 1826. Poeziile aveau să fie reunite în 1845 în volumul *Ballade* tipărit la Iași¹. Apărut în condiții grafice remarcabile, cu o frumoasă pagină de frontispiciu simbolizînd poezia, volumul cuprinde toate cele cincisprezece balade hugoliene (*O ziuă; Silful; Bunica; La Trilbi sburătorul d'Argail; Urieașul; Logodnica Trumbițașului; Resboiul; Amîndoi Arcașii; Mărturisirea Castelanului; La un trecător; Vânătoarea Burgrafului; Pasul de arme a lui Riga Ioan; Casania Călugăriței; Hora Sabașului; Zina și Peri*).

Alegînd baladele hugoliene, Negruzzi fusese desigur atras de inspirația folclorică, de basmele și legendele povestite de Hugo, dar și de fanteziile verbale, de această poezie strălucitoare și pitorească, făcută din culori, evocări plastice și cuvinte sonore, căreia s-a străduit să-i dea un echivalent corespunzător, ca de pildă această strofă din *Silful*:

„O tu care-n cele ziduri ca Silfidele frumoase
Astă sticlă te arată la viderile-mi fricoase
Jună fată, oh, deschide-mi! Eată noaptea, și mă tem
Nu cumva să mă-ntîlnească năluci rele, fioroase
În întunericul acesta; căci le-aud cum țip și gem.”

Sau versuri ca acestea din *Pasul de arme a lui Riga Ioan*:

„Hai la treabă	Cea cetate
Și degrabă	Ce așa late
Să-mi înșele calul meu!	Porțile mi le-a deschis

Premelege!	Cu mari case
S-a alege	Turnuri groase
Ce pot face eu cînd vreau! ...	Și frumoase, e Paris.”

Tot din această perioadă, probabil din deceniul al patrulea, datează și traducерile lui Cezar Bolliac (*Lucreția Borgia* și *Angelo, tiranul Padovei*, nepublicate), precum și proiectul lui de a traduce întreaga operă a lui Victor Hugo, entuziasmat de ideile generoase ale liberalismului.

1. *Ballade* de VICTOR HUGO. Traducere de C. Negruzzi, Iașii. La Cantora Foiei Sătești, 1845.

Amintind de acest proiect, G. Bogdan-Duică² citează o scrisoare a lui Bolliac către I. Voinescu II, în care sînt expuse motivele care-l îndemnau pe Bolliac să-l traducă pe Hugo: „Lăsînd criticii la o parte, o să îndrăznesc să declam puțin pentru geniul autorului. Catigoria cea mai mare cu care îl fac tot-d'auna object gîlcevilor literale, este că e sal; nu văz nici de cum cuvintele cu care îi lipesc ăst ponos. Numai pentru că a găsit mai multe vițuri decît virtuți în istoria omului? E adevărat. Pentrucă nu menajează monstruozitatea gînzilor? Nu e dator. Pentrucă arată în miniatură tablourile cele întinse de diformități? Este o vrednicie. Pentrucă arată adevărul? E postul tău. Pentrucă e infernal? A zugrăvit el un iad ce nu s-a văzut în om? A arătat el o crimă ce nu era cunoscută? ... Ia de la cel mai dulce și pînă la cel mai crunt rînd al lui Hugo și n'ai găsi o Fedră nici o Medie, ce nu s-a sfiit a arăta poezii cei dulci ai veacului lor. ... Hugo n-a vrut să fie fantastic, n-a vrut nici să invieze virtuți ce sînt moarte pentru om, nici să afunde cu totul vițurile ce și-au legat atîtea privilegii prin trecut în prezent și prin prezent în viitor.”

Apariția primului roman hugolian tradus în limba română, *Zioa dupe urmă a unui osîndit* (*Le Dernier Jour d'un condamné*), publicat la București, în 1839, de căpitanul Șt. Stoica, nu trezește deocamdată interesul pe care-l suscitau dramele și poeziile lui Victor Hugo.

Poezia hugoliană, ca și elegiile lamartiniene, de altfel, trebuie să fi exercitat de pe atunci o asemenea atracție încît în 1843, lăudîndu-l pe Alecsandri pentru inspirația din tradițiile naționale, Mihail Kogălniceanu condamna în *Almanahul de învățătură și petrecere* efectele nefericite ale imitației scriitorilor străini: „Toți poezii și poetașii noștri în versurile lor imitează, unul pe Petrarca, altul pe Tasso, un al triele pe Lamartine, acesta pe Victor Hugo, celălalt pe Șiler, și de aceea mai nici unul nu compune poezii românești: ci ne dă numai niște neînsemnate copii a unor maiștrii carii, dacă sînt numiți poeți mari, au meritat acest nume tocma pentru că n-au imitat pre nimene, ci au urmat numa impulsa geniului lor.”

Generația pașoptistă va rămîne fidelă lui Victor Hugo pentru ideile sale generoase de libertate și progres, pentru suflul mesianic din poeziile sale. Aflat la Paris prin 1850, Heliade Rădulescu amintea de operele lui Victor Hugo publicate în românește, mărturisind motivele entuziasmului său și al generației sale pentru creația hugoliană:

„Cînd l'aud secuii, nații întregi
Cînd, ca un geniu, ceruri străbate
Și'n frunte-ațintă diva Dreptate,
Știe să vadă Egalitate...”

În *Curs întreg de poezie generală* din 1863, Heliade, primul

2. G. Bogdan-Duică, *Ludovic Daus: Eglé*, poem dramatic. București. 1901 (recenzie), în *Convorbiri literare*, XXXVII (1903). nr. 12, pp. 1163-1164.

traducător al lui Lamartine în limba română (*Meditații poetice dintr'ale lui A. De la Martin. Traduse și alăturate, cu alte bucăți originale prin d. I. Eliade*, 1830), publică o nouă versiune de *Lamartiniane* și câteva *Imitațiuni*, între care *Danubiul în mînie „după Victor Hugo”* (*Le Danube en colere*, din volumul *Les Orientales*) și oda în onoarea poetului francez, *Traducătorul la V. Hugo*.

În același an 1868, Constantin Stamati publică, în volumul *Musa românească*, traduceri din Lamartine și din Victor Hugo: *Două insule* (*Les Deux Îles*) și *Zburătorul la zăbie* (*Le Sylphe*) din volumul *Odes et Ballades* și *Pentru săraci* (*Pour les pauvres*) din volumul *Les Feuilles d'automne*.

Prestigioasa revistă *Convorbiri literare*, care începuse să apară în 1867, publică în 1879 două poezii de Victor Hugo traduse de scriitorul N. Gane, *În cimitirul de la...* (*Dans l'affreux cimetière*, din volumul *Châtiments*) și *Gloria cînd...*¹

Odată cu sporirea interesului scriitorilor și cititorilor pentru roman, oglindit și în structura traducerilor după 1850, unde încep să predomine hotărît romanele și povestirile, în timp ce numărul volumelor de poezie și de teatru scade vertiginos², Victor Hugo apare pe lista traducerilor cu capodopera sa romanească *Les Misérables*, roman publicat, în zece volume, în anii 1862-1864. În presa timpului (*Românul* din București), traducerea este anunțată ca un eveniment editorial.

Cu toate acestea, în ultimele decenii ale secolului al XIX-lea, traducătorii se opresc cu precădere tot asupra teatrului hugolian. În 1878, se reprezintă la Teatrul Național din București drama *Ruy-Blas*, tradusă în versuri de D. Ollănescu. Ample cronică dramatică despre acest spectacol publică Frederic Damé³ și Stemill (Ștefan C. Michăilescu)⁴, care analizează ideile, structura piesei și personajele.

Spectacolul este elogios comentat în *Timpul* de Mihai Eminescu, care arată că opera „genialului autor francez” a prilejuit actorilor români interpretări remarcabile, mai ales marele monolog al lui Ruy Blas din actul III⁵. Cititor asiduu al operei lui Victor Hugo, din care la Berlin își copia versuri, ca *Sacer esto* (din *Châtiments*), după cum arată G. Călinescu⁶, Eminescu îl recomandă pe Hugo ca model pentru scriitorii români: „El știe a pune în scenă poporul, și numai el”... „Adorator al poporului și al libertății, el le reflectă pe amîndouă în contururi mari,

1. *Convorbiri literare*, 1889, nr.13.

2. Cf. Paul Cornea, *Traduceri și traducători în prima jumătate a secolului al XIX-lea*, în *De la Alecsandrescu la Eminescu*, București, Editura pentru literatură, 1966, p. 49.

3. *Românul*, București, XXII (1878), 24, 25, 26, 27, 29 octombrie, 2 noiembrie.

4. *România liberă*, București, II (1878), nr. 436, 437, 438, 439.

5. *Timpul*, III (1878), nr. 231.

6. G. Călinescu, *Viața lui Eminescu*, București, Editura pentru literatură, 1968, pp. 170-171.

gigantice.”¹

Într-un entuziast articolăș publicat în *Timpul* la 21 februarie 1881, Eminescu citează din discursul în care Victor Hugo făcuse elogiul Parisului, într-un alt articol din același ziar, apărut la 17 septembrie 1882, salută admirativ ideile lui Victor Hugo despre pacea universală și eternă, dovedindu-se astfel un atent cititor al operei poetului francez.

În acest răstimp, imaginea despre Victor Hugo se întregește cu date biografice publicate în presă² cu articole omagiale cu ocazia aniversării sale în 1881³ marcată în Franța printr-o sărbătoare populară sub ferestrele locuinței lui de pe Avenue d'Eylau, cu evocări ale poetului prilejuite de moartea sa⁴, survenită la 22 mai 1885 și onorată prin funeraliile naționale din 1 iunie 1885, când o mulțime imensă însoțise sicriul lui Victor Hugo de la Arcul de Triumf la Pantheon, unde a fost înhumat.

Disparația poetului, după o îndelungată și tumultuoasă existență de optzeci și trei de ani, pare să-l fi scos din zona contestărilor și controverselor, plasându-l în familia „clasicilor literaturii universale” acceptați de opinia literară românească drept valori spirituale autentificate de posteritate. Cu statutul recunoscut de „cel mai mare poet francez”, apelativ care pare să nu mai aibă nevoie de explicații și justificări, Victor Hugo a devenit un autor mult tradus, dar mai puțin comentat, și deloc urmat. Apariția numărului unic al publicației *VICTOR HUGO*⁵, tipărită la Botoșani de B. Lăzăreanu în 1902, cu prilejul centenarului nașterii poetului, este un act de venerație emoționant dar solitar. Admirator al lui Victor Hugo, redactorul publică un articol despre biografia acestuia, reproduce din *Convorbiri literare* poezia *Serenada* semnată de Mihai Eminescu (fragment din drama *Maria Tudor*)⁶ și fragmentul din articolul *Artiștii-cetățeni* de C. Dobrogeanu-Gherea referitor la Victor Hugo, în care criticul scria: „Cel mai mare poet al veacului nostru e Victor Hugo, – și desigur numai Victor Hugo nu poate să fie socotit între oamenii cărora le sînt indiferente idealurile sociale, luptele sociale. Ca deputat, ca membru al camerilor constitutive după revoluția de la 1848, ca scriitor, dar mai ales ca poet, el a fost în avangardă.” Comentînd într-un articol traducerile din Victor Hugo realizate de Negruzzi (*Ballade, Angelo, Maria Tudor*), Naum (*Copilăria, La o femeie*), Bolintineanu (*Mizerabilii*),

1. Apud I. M. Rașcu, *Eminescu și cultura franceză*, București, Editura Minerva, 1976, p. 171.

2. Iosif Vulcan, *Victor Hugo*, în *Familia*, I (1865), nr. 16.

3. Maria Flechtenmacher, *Victor Hugo*, în *Femeia română*. București, IV (1881), nr. 227.

4. Iacob Negruzzi, *Victor Hugo*, în *Convorbiri literare*, XIX (1885), nr. 3.

5. VICTOR HUGO. Număr unic, Botoșani, 26 februarie 1902.

6. *Convorbiri literare*, XXV (1892), nr. 25.

redactorul acestui unic număr publică în revistă poezia *Jos arta!* Și un fragment din *Les Misérables* intitulat *Jean Valjean* (traducere nesemnată).

Înainte de primul război mondial și în perioada interbelică au continuat să fie traduse romanele¹ și dramele², dar nu a apărut nici un volum de poezii hugoliene în versiune românească. După al doilea război mondial au apărut noi traduceri, calitativ superioare, ale romanelor³ și dramelor⁴, a fost alcătuit un volum din textele teoretice ale lui Victor Hugo⁵.

Fenomenul caracteristic ultimelor trei decenii este însă apariția unor volume de versuri din creația poetică hugoliană⁶, de la primele poezii, nedesprinse încă de presiunea imitației, pînă la marile capodopere – satirică, lirică, epică – din anii exilului și la poeziile seninătății și fanteziei scrise în ultimii ani, versuri traduse de cunoscuți poeți și traducători români: Romulus Vulpescu (*Ploaie de vară, Cîntec*), Veronica Porumbacu (*Copilul*), Petre Solomon (*Prieteni, încă-o vorbă*), Mihnea Gheorghiu (*Bal la primărie*), Miron Radu Paraschivescu (*Nox*), Demostene Botez (*Arta și poporul*), Eugen Jebeleanu (*Vesela viață*), Al. Philippide (*Împăratul petrece*), Mihnea Gheorghiu (*Ispășirea*), Al. Dimitriu-Păușești (*Partidul crimei*), Vlaicu Bârna (*Lui Juvenal, Ultima verba*), Tudor Mănescu (*Lux*), Virgil Teodorescu (*Melancholia; Ce-am văzut într-o zi de primăvară; Scrisă în 1846*), Dan Ion Nasta (*Eviradnus*), Nina Cassian (*Sărmanii*), Radu Bourean (*În largul cerului*) ș.a.

Receptarea critică a lui Victor Hugo înscrie pentru această perioadă studii și articole (Mihail Sadoveanu, Tudor Vianu, Ion Fillat. N. N. Condeescu, Valentin Lipatti, Ion Brăescu, Angela Ion, Dan Ion Nasta

1. *Cea din urmă zi a unui condamnat*, trad. Horațiu și Virgiliu Z., 1908; *Sclavul iubirei* (*Bug-jargal*), trad. Const. A. I. Ghica, 1916; *Flămîndul* (*Claude Gueux*), trad. Ion Trottuș, 1918; *Notre-Dame din Paris*, trad. Dr. George A. Dumitrescu, 1919-1920; *Mizerabilii*, trad. George B. Rareș, 1927.

2. *Regele petrece*, trad. Ludovic Dauș, 1907; *Torquemada*, trad. A. Steuerman, 1922; *Ernani*, trad. Harlamb G. Lecca, 1924.

3. *Gavroche*, trad. Olga Manta, 1950, numeroase reeditări pînă în 1979; *Cosette*, trad. Olga Manta, 1952, numeroase reeditări pînă în 1979; *Mizerabilii*, trad. Lucia Demetrius și Tudor Mănescu, 1954-1955, 1960, 1962, 1969, 1971, 1981; *Oamenii mării*, trad. Ion Frunzetti, 1955, 1968, 1975; *Omul care rîde*, trad. Gellu Naum, 1961; *Notre-Dame de Paris*, trad. Gellu Naum, 1967, 1970, 1972; *Ultima zi a unui condamnat la moarte*, trad. Mihai Rădulescu, 1971; *Anul 93*, trad. Ovidiu Constantinescu, 1972; *Han din Islanda*, trad. Micaela Slăvescu, 1976.

4. *Regele petrece*, *Ruy-Blas*, trad. V. Stoicovici, 1956, 1959; *Marion Delorme*, trad. Tudor Mănescu, 1957; *Hernani*, trad. V. Stoicovici, 1957.

5. *Despre literatură*. Traducere, prezentare și note de Valentin Lipatti, 1957.

6. *Versuri*, București, ESPLA, 1952; *Versuri*, București, Editura Tineretului, 1958; *Versuri*, București, „Biblioteca școlarului”, 1963; *Legenda secolelor. Versuri alese*, București, „Biblioteca pentru toți”, 1969; *Legenda secolelor, Antologie* de Dan Ion Nasta, București, Albatros, 1981.

etc.), prefete însoțind traduceri (Theodosia Ioachimescu, Zoe Dumitrescu-Bușulenga, Paul Cornea, Al. Hanță, Constantin Ciopraga etc.), texte care oferă, în ansamblu, imaginea complexă a operei hugoliene, imensă, excesivă, proteiformă, tumultuoasă, torent de poezie neîntreruptă, aflată sub semnul nemăsuratului, al acelei *démeseure* pe care Victor Hugo a considerat-o el însuși definitivă pentru imaginația sa creatoare.

Astfel s-a impus în conștiința cititorilor români statuia uriașă a celui care, în insolita sa carte *William Shakespeare* (1864), pe care a vrut-o „manifestul literar al secolului al XIX-lea”, s-a înscris el însuși cu superbie în seria privilegiată a „geniilor aparținând poporului”, alături de Homer, Eschil, Dante, Michelangelo și Shakespeare, genii diverse, variate, antitetice, puternice, profunde și misterioase ca Oceanul: „Există într-adevăr oameni ocean. Aceste valuri, acest flux și acest reflux, acest du-te-vino teribil, acest zgomot al tuturor suflurilor, aceste întunecimi și aceste transparențe, această vegetație specifică hăurilor, această agitație a norilor în plin uragan, acești vulturi în valurile înspumate, aceste minunate răsărituri ale astrilor răsfrînte în nu se știe ce misterios tumult de către milioane de creste luminoase, capete nedeslușite ale nenumăratului, aceste mari fulgere rătăcitoare care par să pîndească, aceste hohote de rîs enorme, acești monștri întrezăriți, aceste nopți întunecoase întretăiate de răcnete, aceste furii, aceste frenezii, aceste vijelii, aceste stînci, aceste naufragii, aceste flote care se ciocnesc, aceste tunete omenești amestecate cu tunetele divine, acest sînge în abis; apoi aceste grații, aceste desfătări, aceste sărbători, aceste vesele pînze albe, aceste vase de pescuit, aceste cîntece pline de tumult, aceste porturi splendide, acești aburi ai pămîntului, aceste orașe la orizont, acest albastru profund al apei și al cerului, această asprime folositoare, această amărăciune care asanează universul, această sare aspră fără de care totul ar putrezi; aceste mîini și aceste alintări, acest tot în unul, acest neașteptat în imuabil, această vastă minune a monotoniei inepuizabil de variată, această nivelare după răsturnare, aceste infernuri și aceste paradisuri ale imensității veșnic mișcătoare, acest infinit, acest insondabil, toate acestea se pot afla într-o minte, și atunci acea minte se numește geniu...”

ANGELA ION

Atîta vreme cît va exista, din pricina legilor și a moravurilor, un blestem social, care creează în chip artificial, în plină civilizație, adevărate iaduri, agravînd cu o fatalitate omenească destinul, care e de esență divină; atîta vreme cît cele trei probleme ale secolului: înjosirea omului prin exploatare, decăderea femeii prin foame, atrofierea copilului prin puterea întunericului, nu vor fi rezolvate; atîta vreme cît în anume pături constrîngerile sociale vor fi cu puțință; cu alte cuvinte, și într-un sens mai larg, atîta vreme cît pe pămînt vor dăinui ignoranța și mizeria – cărți de felul celei de față nu vor fi zadarnice.

Hauteville-House, 1 ianuarie 1862

PARTEA ÎNTÎI

FANTINE

CARTEA ÎNTÎI

UN OM DREPT

I

DOMNUL MYRIEL

În 1815 domnul Charles-Francois-Bienvenu Myriel era episcop la Digne. Era un bătrîn de vreo şaptezeci şi cinci de ani şi ocupa scaunul episcopal din Digne din 1806. Cu toate că acest amănunt nu are nici o legătură cu faptele pe care le vom istorisi, nu este poate de prisos – spre a fi cît mai exacti – să amintim aici zvonurile şi vorbele care circulau pe seama sa, pe vremea cînd a sosit în eparhie. Adevărate sau nu, lucrurile ce se pun pe seama oamenilor ocupă adesea în viaţă şi mai ales în destinul lor tot atîta loc cît şi faptele pe care le săvîrşesc. Domnul Myriel era fiul unui consilier al curţii de justiţie din Aix; viţă de magistraţi. Se povesteşte că tatăl lui, hărăzindu-i moştenirea postului său, îl însurase foarte de tînăr, la optsprezece sau douăzeci de ani, după un obicei destul de răspîndit în familiile magistraţilor. În pofida acestei căsătorii, Charles Myriel făcuse, zice-se, să se vorbească multe pe seama sa. Era bine făcut, deşi cam mic de statură, elegant, distins, spiritual; tinereţea lui fusese închinată în întregime vieţii mondene şi aventurilor galante. O dată cu revoluţia, evenimentele se precipitară; familiile magistraţilor, decimate, izgonite, hăituite, se risipiră care încotro. Din primele zile ale revoluţiei, domnul Charles Myriel fugi în Italia.

Domnul Myriel

Nevasta lui muri acolo de o boală de piept, boală de care suferise mai demult. Copii nu aveau. Ce s-a petrecut după aceea în viaţa domnului Myriel? Năruirea vechii societăţi franceze, prăbuşirea propriei lui familii, întâmplările tragice de la '93¹ – mult mai groaznice poate pentru cei emigraţi, care le priveau de departe cu exagerarea spaimei – au făcut oare toate acestea să încolţească în mintea lui gîndul renunţării şi al singurătăţii? În ameţeala desfătărilor şi a legăturilor care-i umpleau viaţa, să fi primit el oare pe neaşteptate una din acele lovituri misterioase şi grozave, care cîteodată doboară, izbin-du-l drept în inimă, chiar şi pe omul pe care catastrofele publice nu-l pot clătina nici cînd îl lovesc în existenţa şi avutul său? Nimeni n-ar fi putut s-o spună; se ştia numai că se întorsese din Italia preoţit.

În 1804 domnul Myriel era preot la Brignolles. Îmbătrînise şi trăia în cea mai mare singurătate.

Pe vremea încoronării, o chestiune mărunţă a parohiei sale, nu se mai ştie ce anume, îl aduse la Paris. Printre alte persoane cu vază, căroră le ceru sprijinul pentru enoriaşii săi, era şi domnul cardinal Fesch. Într-o zi, cînd împăratul tocmai venise să-i facă o vizită unchiului său, cucernicul preot – care aştepta în anticameră – se

1. Aluzie la dictatura montaniardă din timpul revoluţiei burgheze din Franţa (1793-94), cînd fracţiunea condusă de Robespierre şi Saint-Just ia o serie de măsuri antif feudale şi chiar anticapitaliste menite a desăvîrşi revoluţia burghezo-democratică. Lovitura de stat din iulie 1794, înfăptuită de elementele moderate şi reacţionare din marea burghezie franceză, a pus capăt acestei culmi a revoluţiei numite de ei „teroare”.

pomeni față în față cu maiestatea sa. Napoleon, văzându-se privit cu o oarecare curiozitate de către bătrîn, se întoarse și spuse dintr-o dată:

— Cine-i omul ăsta cumsecade care se uită așa la mine?

— Sire, zise domnul Myriel, dumneavoastră vă uitați la un om cumsecade, iar eu mă uit la un om mare. Fiecare dintre noi are ceva de cîștigat.

În aceeași seară, împăratul întrebă pe cardinal cum îl cheamă pe preot și, puțin după aceea, domnul Myriel află cu cea mai mare surprindere că fusese numit episcop la Digne.

Dar ce era adevărat din cele ce se povesteau despre tinerețea domnului Myriel? Nimeni nu știa. Înainte de revoluție prea puține familii cunoscuseră familia Myriel.

Domnul Myriel a fost sortit să îndure soarta oricărui nou-venit într-un târgușor unde nu lipsesc guri care flecăresc și sînt prea puține capete care gîndesc. Trebuia să îndure, cu toate că era episcop și tocmai pentru că era episcop. Dar, la urma urmei, flecărelile în care se pomenea numele său nu erau poate decît flecăreli, zvonuri, vorbe, trîncăneli, chiar mai puțin decît atît: „palavre”, cum se spune în graiul energic din miazăzi.

Oricum, după vreo nouă ani de episcopat și de ședere la Digne, toate aceste bîrfeli, prilej de discuții care preocupă la început orășelele mici și pe oamenii mărunți, fură cu totul uitate. Nimeni n-ar mai fi îndrăznit să vorbească despre ele, nimeni n-ar fi îndrăznit măcar să și le aducă aminte.

La Digne domnul Myriel venise însoțit de o fată bătrînă, domnișoara Baptistine, sora lui, care era cu vreo zece ani mai tînără decît el.

N-aveau în slujba lor decît o femeie de vîrsta domnișoarei Baptistine, pe nume doamna Magloire, care, după ce fusese „servitoarea domnului preot”, purta acum îndoitul titlu de cameristă a domnișoarei și de menajeră a monseniorului.

Domnișoara Baptistine era o persoană înaltă, palidă, slabă, blîndă: întruchipa idealul cuprins în cuvîntul „respectabilă”, deoarece se pare că o femeie trebuie să fie mamă pentru a fi venerabilă. Nu fusese niciodată frumoasă, dar viața ei toată, care nu fusese decît un șir de fapte bune, o învăluisese în cele din urmă în ceva imaculat și luminos; o dată cu bătrînețea, dobîndise ceea ce s-ar putea numi frumusețea bunătății. Fusese slabă în tinerețe și ajunsese străvezie la maturitate, iar sub transparența aceasta se întrezărea îngerul. Era mai degrabă un suflet decît o fecioară. Întreaga ei ființă părea alcătuită din umbră; doar atît trup cît să mai fie femeie; o fărîmă de materie, închizînd într-însa o lumină; ochi mari, pururea plecați; pretext pentru ca un suflet să rămîină pe pămînt.

Domnișoara Baptistine

Doamna Magloire era o bătrânică, albă, grăsună, dolofană, grăbită, care gîfîia mereu, pe, de o parte din pricina treburilor, pe de alta din pricina astmei.

Cînd venise în oraș, domnul Myriel fusese instalat în palatul episcopal, cu toate onorurile cerute de decretele imperiale, care-l așezară pe episcop îndată după comandantul garnizoanei. Primarul și președintele curții îi făcură vizita de rigoare, iar el făcu la rîndul său prima vizită generalului și prefectului.

După instalare, orașul așteptă să-l vadă pe episcop la lucru.

II

DOMNUL MYRIEL DEVINE MONSENIORUL BIENVENU¹

Palatul episcopal din Digne se afla alături de spital. Era o clădire mare și frumoasă, de piatră, ridicată la mijlocul secolului trecut de către monseniorul Henri Puget, doctor în teologie de la facultatea din Paris, abate de Simore, fost episcop de Digne pe la 1712. Palatul era o adevărată locuință seniorială. Totul era măreț: apartamentele episcopului, saloanele, camerele, curtea de onoare, foarte mare, străbătută de alei cu arcade, după vechea modă florentină, grădinile plantate cu arbori falnici. În sala de mîncare, o lungă și splendidă galerie care se afla la parter și care dădea spre grădini, monseniorul Henri Puget dăduse o masă de gală la 29 iulie 1714 monseniorilor Charles Brûlart din Genlis, arhiepiscop de Embrun, Antoine de Mesgrigny, capucin², episcop de Grasse, Philippe de Vendôme, mare duhovnic al palatului și abate la Saint-Honoré din Lérins, François de Berton din Grillon, episcop și baron de Vence, César de Sabran din Forcalquier, episcop-senior de Glandève și Jean Soanen, preot al congregației, predicator obișnuit al regelui, episcop senior de Senez. Portretele acestor șapte cucernice personalități decorau sala, iar data memorabilă, 29 iulie 1714, era gravată cu litere de aur pe o placă de marmură albă.

Spitalul era o clădire strîmtă și joasă, cu un singur cat și cu o grădiniță.

La trei zile după sosirea sa, episcopul vizită spitalul. După vizită, îl rugă pe director să binevoiască a veni la el.

— Domnule director al spitalului, îi spuse el, cîți bolnavi aveți în clipa de față?

— Douăzeci și șase, monseniore.

— Atîția numărasem și eu.

1. Binevenit.

2. Călugăr din ordinul catolic al franciscanilor, întemeiat la începutul secolului al XIII-lea de italianul Francisc din Assisi; propovăduia mila față de animale.

— Paturile, reluă directorul, sînt cam înghesuite unele într-altele.
— Am băgat și eu de seamă.

— Sălile nu-s decît niște odăi, iar aerul se primenește greu.
 — Așa mi se pare și mie.
 — Și pe urmă, cînd e nițel soare, grădina e prea mică pentru convalescenți.
 — Așa-mi spuneam și eu.
 — Iar cînd sînt molime (anul acesta am avut tifos, acum doi ani am avut friguri palustre) avem și o sută de bolnavi deodată; nu știm cum s-o scoatem la capăt.
 — La asta mă gîndesc și eu.
 — Ce să facem, monseniore? zise directorul. Trebuie să ne resemnăm.

Convorbirea avea loc în sala de mîncare de la parter.
 Episcopul tăcu o clipă, apoi se întoarse repede spre directorul spitalului.

— Domnule, spuse el, cîte paturi credeți c-ar încăpea în sala asta?
 — În sala de mîncare a monseniorului? rosti speriat directorul.
 Episcopul cerceta sala cu privirea și părea că socotește și măsoară cu ochii.

— Ar încăpea foarte bine douăzeci de paturi, zise el, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși; apoi adăugă cu glas tare: Iată, domnule director al spitalului, ce vreau să spun. E, desigur, o greșeală la mijloc. Sînteți douăzeci și șase de persoane în cinci sau șase odăițe. Aici sîntem trei și avem loc pentru șaiszeci. E o greșeală, vă spun eu. Stați în locuința mea, iar eu într-a dumneavoastră. Dați-mi casa mea. Asta e casa dumneavoastră.

A doua zi, cei douăzeci și șase de bolnavi se instalară în palatul episcopal, iar episcopul se mută la spital.

Domnul Myriel nu avea nici un fel de avere, familia sa fiind ruinată de revoluție. Sora lui primea o rentă viageră de cinci sute de franci, care, la prezbiteriu, ajungea pentru cheltuielile ei personale. Domnul Myriel primea de la stat, ca episcop, o leafă de cincisprezece mii de franci. Chiar în ziua cînd se mută în clădirea spitalului, domnul Myriel stabili felul cum trebuia să fie întrebuintată această sumă, o dată pentru totdeauna, precum urmează. Copiem o notă scrisă de mîna lui:

Notă pentru orînduirea cheltuielilor casei mele

Pentru micul seminar.....o mie cinci sute franci
Congregația misiunii.....o sută franci
Pentru lazariștii¹ din Montdidier.....o sută franci
Seminarul misiunilor străine din Paris.....două sute franci
Congregația sfîntului duh.....o sută cincizeci franci
Instituții religioase din locurile sfînte.....o sută franci
Societăți de caritate maternă.....trei sute franci

1. Misionari ai congregației sfîntului Lazăr.

<i>Supliment pentru cea din Arles.....</i>	<i>cincizeci franci</i>	
<i>Danie pentru îmbunătățirea</i>		
<i>întreținerii închisorilor.....</i>	<i>patru sute franci</i>	
<i>Pentru eliberarea șefilor de familie</i>		
<i>închiși pentru datorii.....</i>	<i>o mie franci</i>	
<i>Danie pentru ajutorarea și eliberarea</i>		
<i>celor închiși... cinci sute franci</i>		
<i>Supliment la salariul profesorilor</i>		
<i>săraci ai eparhiei.....</i>	<i>două mii franci</i>	
<i>Hambarele de rezervă¹ din Alpii de Sus.....</i>	<i>o sută franci</i>	
<i>Congregația doamnelor din Digne, din Manosque și</i>		
<i>din Sisteron, pentru învățămîntul gratuit</i>		
<i>al fetelor sărace.....</i>	<i>o mie cinci sute franci</i>	
<i>Pentru săraci.....</i>	<i>șase mii franci</i>	
<i>Cheltuieli personale.....</i>	<i>o mie franci</i>	
<i>Total.....</i>	<i>Cincisprezece</i>	<i>mii franci</i>

Cît timp a ocupat scaunul episcopal din Digne, domnul Myriel n-a schimbat aproape nimic din întocmirea aceasta, pe care, cum am văzut, el o numea orînduirea „cheltuielilor casei sale”.

Această rînduială a fost primită cu supunere desăvîrșită de către domnișoara Baptistine. Pentru evlavioasa fată, monseniorul din Digne era în același timp frate și episcop, prieten firesc și superior prin rangul său bisericesc. Îl iubea și-l venera totodată. Cînd spunea el ceva, ea se înclina: cînd făcea ceva, i se alătura. Numai servitoarea, doamna Magloire, bombănea puțin. Domnul episcop, cum am văzut, nu-și păstrase sieși decît o mie de franci, care, adăugați la pensia domnișoarei Baptistine, făceau o mie cinci sute de franci pe an. Cu acești o mie cinci sute de franci trăiau cele două bătrîne și episcopul.

Iar cînd vreun preot de la țară venea la Digne, domnul episcop tot mai găsea cu ce să-l ospăteze, mulțumită economiilor crunte ale doamnei Magloire și administrației iscusite a domnișoarei Baptistine.

Într-o zi – se afla la Digne de vreo trei luni – episcopul spuse:

— Cu toate astea, sînt destul de strîmtorat!

— Cred și eu! izbucni doamna Magloire. Monseniorul nici măcar nu și-a cerut indemnizația pe care i-o datorează județul pentru cheltuielile de transport în oraș și pentru vizitele pe care le face în eparhie. Așa era obiceiul pentru episcopii de altădată.

— Așa e! zise episcopul. Ai dreptate, doamnă Magloire.

Și făcu cererea.

Puțin după aceea, consiliul general, luînd în considerare această cerere, îi aprobă o indemnizație anuală de trei mii de franci intitulată „Alocația domnului episcop pentru cheltuieli de trăsură, de poștă și

¹ Magazii publice organizate în timpul revoluției din 1789, unde se păstrau rezerve de grîne pentru anii secetoși.

cheltuieli pentru vizite pastorale”.

Faptul stîrni multă vîlvă în rîndul burgheziei locale și, cu acest prilej, un senator al imperiului, fost membru în Consiliul celor cinci sute, partizan al lui 18 Brumar¹, înzestrat pe lîngă orașul Digne cu niște fonduri colosale, îi scrisese ministrului cultelor, domnului Bigot de Préameneu, o scrisoare furioasă și confidențială din care vom extrage următoarele rînduri autentice:

„Cheltuieli de trăsură? De ce ar fi necesare într-un oraș cu mai puțin de patru mii de locuitori? Cheltuieli de poștă și pentru vizite pastorale? Mai întîi, de ce trebuie să facă vizite? Pe urmă, cum să circule poșta într-o regiune muntoasă? Nu sînt drumuri. Nu se merge decît călare. Iar podul de la Durance la Château-Arnoux abia poate să țină căruțele cu boi. Așa sînt toți popii. Lacomii zgîrciți. La sosire, acesta făcea pe apostolul. Acum se poartă ca toți ceilalți. Îi trebuie trăsură și diligentă. Are nevoie de lux, ca episcopii de altădată. Ah, popimea asta! Domnule conte, lucrurile nu vor merge bine decît atunci cînd împăratul ne va scăpa de ei. Jos popa! (În acel moment se iviseră complicații cu Roma.) În ce mă privește, sînt numai pentru Cezar...” etc... etc...

În schimb, doamna Magloire se bucură foarte mult.

— Bravo! îi spusese ea domnișoarei Baptistine. Monseniorul a început cu alții, dar a trebuit în cele din urmă să se gîndească și la el. Și-a pus la punct toate binefacerile. Iată, în sfîrșit, și pentru noi trei mii de franci.

În aceeași seară, episcopul scrisese și dădu surorii sale o notă cu următorul cuprins:

Cheltuieli de trăsură și vizite pastorale

*Pentru a se putea da bolnavilor
din spital supă de carne.....o mie cinci sute franci
Pentru societatea de caritate
maternă din Aix.....două sute cincizeci franci
Pentru societatea de caritate
maternă din Draguignan.....două sute cincizeci franci
Pentru copii găsiți.....cinci sute franci
Pentru orfani.....cinci sute franci
Total.....Trei mii franci*

Acesta era bugetul domnului Myriel.

Cît despre veniturile împlîntătoare ale episcopiei: strigări, dispense,

1. Consiliul celor cinci sute constituia Camera deputaților sub Directoriu (1795-99), regim republican instituit de marea burghezie franceză pentru lichidarea revoluției după răsturnarea dictaturii lui Robespierre. Lovitura de stat a lui Napoleon Bonaparte din 18 Brumar (noiembrie 1799) a pus capăt Directoriului, înlocuit cu o dictatură mai prielnică intereselor marii burghezii.

botezuri, predici, binecuvîntări, căsătorii etc. Episcopul le încasa de la bogați cu aceeași strășnicie cu care le împărțea la săraci.

În scurtă vreme, daniile în bani sporiră. Și cei avuți și cei lipsiți băteau la ușa domnului Myriel, unii venind să ceară milostenia pe care alții veneau s-o aducă. Nu trecuse nici un an de zile și episcopul ajunsese vistiernicul tuturor binefacerilor și casierul tuturor nevoilor. Sume însemnate treceau prin mîna lui; dar nimic nu-l putu face să-și schimbe cît de cît felul de viață și să adauge cît de puțin la strictul său necesar.

Nici gînd de așa ceva. Așa cum se întîmplă totdeauna, ca jos să fie încă și mai multă mizerie, decît este sus înfrățire, totul era dat – ca să zicem așa – mai înainte chiar de a fi fost primit; totul era sorbit ca apa de un pămînt uscat; oricît de mult încasa, episcopul n-avea niciodată un ban. Și atunci se despuia pe sine.

Întrucît era obiceiul ca episcopii să-și pună numele de botez în fruntea ordonanțelor și scrisorilor pastorale, oamenii nevoiași ai ținutului aleseseră, cu un fel de instinct plin de dragoste, dintre numele și prenumele episcopului, pe cel care avea un tîlc pentru dînșii, așa că nu-i mai spuneau decît monseniorul Bienvenu. Vom face ca și ei și-l vom numi și noi la fel. De altminteri, îi plăcea și lui să i se spună așa.

— Îmi place numele ăsta, spunea el. Bienvenu corectează titlul de monsenior.

Nu avem pretenția ca portretul pe care-l facem aci să fie verosimil; ne mulțumim a spune că e asemănător.

III

EPISCOP BUN, EPISCOPIE GREA

Deși transformase cheltuielile de transport în pomeni, domnul episcop nu făcea mai puține vizite. Eparhia Digne e foarte obositoare. Are prea puține șesuri și prea mulți munți; drumuri aproape nu există, cum am mai spus: sînt treizeci și două de parohii, patruzeci și unu de vicariate și două sute optzeci și cinci de biserițe. Să le vizitezi pe toate, e ceva. Domnul episcop o scotea la capăt. Cînd se ducea prin vecinătăți, mergea pe jos, la șes cu trăsura, și la munte pe catîri. Cele două bătrîne îl întovărășeau. Cînd drumul era prea anevoios pentru ele, se ducea singur.

Într-o zi, călărind pe un măgar, sosi la Senez, vechi oraș episcopal. Punga lui, aproape goală în clipa aceea, nu-i îngăduise alt mijloc de

călătorie. Primarul oraşului îl întâmpină la poarta episcopiei şi privirea lui păru scandalizată când îl văzu cum coboară de pe măgar. Cîţiva tîrgoveţi rîdeau pe de lături.

— Domnule primar şi domnilor, spuse episcopul, îmi dau seama ce vă supără; socotiţi că e mare cutezanţă ca un biet preot să călătorească pe acelaşi animal de care s-a slujit şi Isus Hristos. Vă rog să mă credeţi că o fac de nevoie, nu din vanitate.

În vizitele sale era îngăduitor, blînd şi mai bucuros sta de vorbă decît predica. Nu aşeza nici o virtute la înălţimi de care nu te poţi apropia. Nu-şi căuta niciodată prea departe argumentele şi pildele. Locuitorilor dintr-un ținut le da drept pildă ținutul vecin. În cantoanele în care oamenii erau nepăsători cu cei nevoiaşi, spunea:

— Uitaţi-vă la oamenii din Briangon. Au dat voie săracilor, văduvelor şi orfanilor să-şi cosească fîneţele cu trei zile înaintea celorlalţi. Le dreg gratuit casele când sînt dărăpănate. De aceea e un ținut binecuvîntat de Dumnezeu. Vreme de un veac, de o sută de ani adică, n-a fost acolo nici un singur ucigaş.

În satele lacome după cîştig şi recoltă, spunea:

— Uitaţi-vă la cei din Embrun. Dacă în timpul recoltei un tată de familie îşi are feciorii în armată şi fetele la lucru în oraş, şi dacă e bolnav, sau nu poate munci, preotul, în predica sa, face apel la obşte; iar duminica, după slujbă, toţi oamenii din sat, bărbaţi, femei, copii, se duc pe ogorul bietului om să-i culeagă recolta şi să i-o care în hambar.

Familiilor învrăjbite din pricini băneşti şi de moştenire le spunea:

— Uitaţi-vă la muntenii din Devolny, ținut atît de sălbatic încît nu se aude privighetoarea nici la cincizeci de ani o dată. Ei bine, când într-o familie moare tatăl, băieţii pornesc în lume să-şi caute norocul şi lasă fetelor averea, ca să se poată mărita.

În plăşile unde oamenilor le plac procesele şi unde gospodarii se ruinează cu acte şi timbre, spunea:

— Uitaţi-vă la țăranii de treabă din valea Queyras. Sînt acolo trei mii de suflete. Doamne! E un fel de mică republică. Nu se ştie nici de judecător, nici de portărel. Primarul orînduieşte totul. El stabileşte dările, impune cinstit pe fiecare, judecă fără nici o plată pricinile, împarte moştenirile fără să ceară nimic, dă sentinţe fără cheltuieli de judecată şi e ascultat, pentru că e un om drept printre oameni de treabă.

În satele unde nu găsea învăţător, îi da drept pildă tot pe cei din Queyras:

— Ştiţi cum fac ei? spunea. De vreme ce un cătun cu douăsprezece pînă la cincisprezece căminuri nu poate să-şi țină totdeauna un dascăl, au învăţători pe care-i plăteşte toată valea şi care cutreieră satele, oprindu-se opt zile într-un loc, zece într-altul, şi învăţînd pe oameni carte. Dascălii aştia vin pe la iarmaroace, unde i-am întîlnit şi

eu. Îi recunoști după condeiul din pană de gîscă pe care-l poartă la șnurul pălăriei. Cei care dau numai lecții de citit – au o singură pană; cei care predau cititul și socotitul – au două pene; iar cei care dau lecții de citit, de socotit și de latină – au trei pene. Aceștia din urmă sînt marii învățați. Dar ce rușine e să fii neștiutor de carte! Faceți și voi ca oamenii din Queyras.

Vorbea așa, cu gravitate, părintește; cînd nu avea pilde la îndemînă, născocea parabole, mergînd drept la țintă, cu puține cuvinte, dar cu belșug de imagini, cu elocința lui Hristos, convins și convingător.

IV

FAPTELE ASEMĂNĂTOARE VORBELOR

Vorbea cu blîndețe și cu voioșie. Căuta să fie pe înțelesul celor două bătrîne care-și petreceau viața lîngă el – cînd rîdea, rîdea ca un școlar.

Doamnei Magloire îi plăcea să-i spună adesea „înalțimea-voastră”. Într-o zi, el se ridică din fotoliu și se duse la bibliotecă să caute o carte. Cartea era într-unul din rafturile de sus. Fiind cam mic de statură, episcopul nu putu să ajungă pînă la ea.

— Doamnă Magloire, spuse el, adu-mi un scaun. Înalțimea mea nu ajunge pînă la raftul acela.

Una dintre rudele sale de departe, doamna contesă de Lô, nu scăpa aproape nici un prilej de-a înșira în prezența lui ceea ce numea ea „speranțele” celor trei fii ai ei. Contesa avea multe rubedenii foarte bătrîne, care nu mai aveau mult de trăit, și pe care copiii ei trebuiau să le moștenească de drept. Cel mai tînăr dintre ei urma să primească de la o mătușă un venit frumușel, de o sută de mii de franci; cel de-al doilea era succesorul titlului de duce al unchiului său; cel mai mare urma să moștenească titlul de pair¹ al bunicului. Episcopul asculta de obicei în tăcere aceste nevinovate și scuzabile îngîmfări materne. O dată, pe cînd doamna de Lô îi înșira din nou, cu de-amănuntul, toate moștenirile și toate „speranțele” ei, păruse totuși mai îngîndurat decît de obicei. Ea se opri cu oarecare nerăbdare:

— Doamne, dragă vere, dar unde ți-s gîndurile?

— Mă gîndesc, spuse episcopul, la o cugetare ciudată care e, mi se pare, a sfîntului Augustin: „Puneți-vă speranțele în cel pe care nu-l moșteniți”.

Altă dată, primind înștiințarea de deces a unui nobil din localitate, în care se înșirau, pe o pagină întregă, în afară de dregătoriile răposatului, toate titlurile feudale și de noblețe ale tuturor înaintașilor

1. Titlul membrilor ereditari ai Camerei înalte din vremea monarhiei cenzitare în Franța (1815-1848); în perioada restaurației Burbonilor (1815-1830), demnitatea se acorda numai aristocraților credincioși dinastiei.

săi, exclamă:

— Ce rezistentă-i moartea! Ce aleasă încărcătură de titluri i se cere să poarte cu vioiciune în spinare și cîtă minte le trebuie oamenilor ca să pună astfel mormîntul în slujba deșertăciunii!

Știa, la nevoie, să glumească cu blîndețe, și gluma lui ascundea aproape totdeauna un tîlc serios. În timpul unui post, un tînăr vicar veni la Digne și ținu o predică în catedrală. Vorbi destul de bine. Subiectul predicii era milostenia. Sfătui pe bogați să-i ajute pe nevoiași, pentru ca astfel să scape de focul iadului pe care-l zugrăvi cît putu de înfricoșător, și să ajungă în raiul pe care-l înfățișă ispititor de încîntător. Printre cei de față se afla și un negustor bogat, retras din afaceri, mai făcînd încă puțină cămătărie, anume domnul Géborand, și care agonisise o jumătate de milion fabricînd postavuri groase, mătăsuri, stofe, bonete. Niciodată domnul Géborand nu dăduse de pomană vreunui nenorocit. De cînd cu predica asta, s-a băgat însă de seamă că în fiecare duminică dădea un gologan bătrînelor cerșetoare din fața catedralei. Erau șase la număr ca să-și împartă darul. Într-o zi, episcopul îl zări dînd de pomană și-i spuse zîmbind surorii sale:

— Uite-l pe domnul Géborand cum își cumpără rai de un ban!

Cînd era vorba de o faptă bună, nu da înapoi nici chiar în fața unui refuz și găsea atunci cuvinte care dădeau de gîndit. Odată strîngea bani pentru săraci într-un salon din oraș. Se afla acolo marchizul de Champtercier, bătrîn, bogat și zgîrcit, care izbutea să fie în același timp ultraregalist și ultravoltairian. Au existat și inși de soiul ăsta. Ajungînd lîngă el, episcopul îi atinse brațul:

— Domnule marchiz, trebuie să-mi dați și dumneavoastră ceva!

Marchizul se întoarse și răspunse scurt:

— Monsenior, am săracii mei!

— Dați-mi-i mie! spuse episcopul.

Într-o zi, în catedrală, rosti următoarea predică:

— Preaiubiții mei frați, bunii mei prieteni! Sînt în Franța un milion trei sute douăzeci de mii de case țărănești care n-au decît trei deschizături, un milion opt sute șaptesprezece mii cu două deschizături, ușa și o fereastră, și, în sfîrșit, trei sute patruzeci și șase de mii de colibe care n-au decît o singură deschizătură: ușa. Și asta numai din cauză că există un impozit pe uși și pe ferestre. Gîndiți-vă la familiile nevoiașe, la bătrînele, la copilașii care trăiesc în locuințele astea și veți înțelege de ce-s bolnavi de friguri și de alte multe boli. Vai, Dumnezeu le dă oamenilor aerul, și legea li-l vinde! Nu acuz legea, dar îl binecuvîntez pe Dumnezeu. În Isère, în Var, în Alpi, în Alpii de Sus și cei de Jos, țăranii nu au nici măcar roabe; cară îngrășămîntea cu spinarea; n-au lumînări și ard făclii de rășină și bucați de sfoară muiată în rășină. Așa-i în tot ținutul de sus al

Dauphiné-ului. Își fac pâinea pe șase luni o dată și o coc la foc de tizic. Iarna sparg pâinea cu toporul și o țin muiată în apă douăzeci și patru de ore ca s-o poată mânca... Fraților, fie-vă milă! Vedeți câtă suferință este în jurul vostru!...

Născut în Provența, se obișnuise repede cu toate dialectele din sud. Spunea: „*Eh, bé! moussou, sès sagé?*” ca în Languedoc-ul de Jos. „*Onté anaras passasa?*” ca în Alpii de Jos. „*Puerte un bouen mouton embe un bouen fromage grase!*” ca în Dauphiné-ul de Sus. Asta plăcea poporului și a contribuit în bună măsură să câștige inima tuturor. Fie în vale, în bordeie, fie sus la munte, pretutindeni se simțea ca la el acasă. Știa să spună lucrurile cele mai însemnate în graiul cel mai popular. Vorbind toate limbile, pătrundea în toate sufletele. De altminteri, se purta la fel cu cei de sus ca și cu cei de jos. Nu învinuia niciodată în pripă și fără să țină seama de împrejurările respective. Spunea:

— Să vedem mai întâi de unde vine răul!

Fiind, cum își spunea singur zîmbind, un „fost păcătos”, n-avea nimic din asprimea moralistului și propovăduia pe față – fără încruntarea din sprîncene a virtuoșilor crînceni – o doctrină care s-ar putea rezuma astfel: „Omul își poartă pe el carnea, care e în același timp povară și ispită. O țirăște după el și i se supune. E dator s-o supravegheze, s-o înfrîneze, să i se împotrivească și să nu i se supună decît atunci cînd nu mai are încotro. Dîndu-i ascultare, săvîrșim totuși o greșeală, dar o greșeală de felul acesta se poate ierta. E o cădere, dar o cădere în genunchi, care poate sfîrși cu o rugăciune. Să fii sfînt e un lucru rar; să fii drept e firesc. Puteți greși, puteți avea slăbiciuni, puteți păcătui, dar fiți drepti. Cît mai puține păcate – iată datoria omului. Nici un păcat – e visul îngerului. Tot ce-i pămîntesc e supus greșelii. Păcatul are puterea gravitației”.

Cînd vedea că lumea strigă prea tare și se indignează prea repede, spunea cu zîmbetul pe buze:

— O! O! S-ar părea că-i vorba de o crimă pe care o săvîrșește oricine. Iată, ipocriziile speriate sînt gata să protesteze și să se pună la adăpost.

Era îngăduitor cu femeile și cu săracii, care duc povara societății omenești. Spunea:

— Greșelile femeilor, ale copiilor, ale servitorilor, ale celor slabi, ale nevoiașilor și ale neștiutorilor sînt din vina bărbaților, a părinților, a stăpînilor, a celor puternici, a bogaților și a învățaților.

Mai spunea:

— Pe cei ce nu știu, învățați-i cît mai multe lucruri puteți; societatea e vinovată că învățămîntul nu e gratuit; ea trebuie trasă la răspundere pentru bezna pe care o menține. Acolo unde domnește întunericul, încolțește păcatul. Vinovat nu e cel ce păcătuiește, ci acela care-l ține

în întineric.

Precum vedeți, avea un fel ciudat, cu totul personal, de a privi lucrurile.

Într-o zi, auzi vorbindu-se într-un salon despre procesul unei crime, care se afla în faza de instrucție și urma să fie judecată. Un nenorocit, cu totul lipsit de mijloace, falsificase niște bani, din dragoste pentru o femeie și pentru copilul pe care-l avea cu ea. Falsificarea de bani se mai pedepsea pe vremea aceea cu moartea. Femeia fusese arestată pe cînd încerca să pună în circulație prima monedă falsificată de dînsul. Era închisă, dar nu existau dovezi decît împotriva ei. Numai ea putea să-l dea de gol pe amantul ei și să-l nenorocească, mărturisind adevărul. Ea tăgădui. Magistratii stăruiră. Ea se încăpățîină să tăgăduiască. Atunci, procurorul avu o idee. Înscenă o infidelitate a amantului și, cu crîmpeie de scrisori iscusit ticluite, izbuti s-o convingă pe nefericita femeie că avea o rivală și că omul o înșela. Atunci, întărită de gelozie, își denunță amantul, mărturisi totul, dovedi totul. Omul era pierdut. Urma să fie judecat în curînd la Aix, împreună cu complicea sa. Faptul începu să circule, și lumea era încîntată de dibăcia magistratului. Speculînd gelozia, el făcuse să țîșnească adevărul din mînie, justiția din răzbunare. Episcopul ascultase totul, în tăcere. La urmă, întrebă:

— Unde vor fi judecați bărbatul și femeia aceasta?

— La curtea cu juri.

Adăugă apoi:

— Și unde va fi judecat domnul procuror regal?

La Digne se petrecu o dată o împlinire tragică. Un om fu condamnat la moarte pentru omor. Era un nenorocit, nici prea învățat, nici prea ignorant, care fusese scamator pe la bîlciuri și jălbar. Procesul făcu multă vîlvă în oraș. În ajunul zilei fixate pentru executarea condamnatului, duhovnicul închisorii se îmbolnăvi. Era nevoie de un preot care să-l asiste pe osîndit în ultimele clipe. Fu chemat preotul parohiei. Se pare că acesta refuzase zicînd:

— Asta nu mă privește pe mine. N-am de ce să fac corvoada asta pentru un saltimbanc; și eu sînt bolnav; de altminteri nici nu intră în atribuțiile mele.

Răspunsul acesta fu adus la cunoștința episcopului, care spuse:

— Domnul paroh are dreptate. N-are ce căuta el acolo; mă duc eu.

Se duse numaidecît la închisoare, coborî în celula „saltimbancului”, îi spuse pe nume, îi luă mîna și-i vorbi. Petrecu toată ziua și toată noaptea lîngă el, uitînd de masă și de somn, rugîndu-se lui Dumnezeu pentru iertarea sufletului condamnatului și rugîndu-l pe condamnat pentru iertarea sufletului său. Îi spuse cele mai frumoase adevăruri, care sînt cele mai simple. Îi fu părinte, frate, prieten; episcop, numai pentru a-l binecuvînta. Îi vorbi despre toate, liniștindu-l și alintîndu-l.

Omul acesta era să moară deznădăduit. Moartea însemna pentru el un abis. În picioare, tremurînd pe marginea acestei prăpăstii fioroase, se trăgea înapoi îngrozit. Nu era chiar atît de ignorant ca să rămînă cu totul nepăsător. Condamnarea lui, care-l zguduise adînc, fărîmase pe alocuri, în jurul lui, zidul care ne desparte de taina lucrurilor și pe care noi îl numim viață. Se uita fără încetare dincolo de lumea asta, prin aceste spărturi fatale și nu vedea decît întuneric. Episcopul îl făcu să zărească o lumină.

A doua zi, cînd veniră să-l ridice pe nenorocit, episcopul era tot acolo. Îl întovărăși. Apăru în fața mulțimii în pelerina-i liliachie și cu crucea sa episcopală pe piept, alături de acest păcătos legat cu frînghii.

Se urcă în căruță cu el, se sui cu el pe eșafod. Osînditul, atît de abătut și copleșit în ajun, era acum transfigurat. Își simțea sufletul împăcat și avea nădejde în Dumnezeu. Episcopul îl îmbrățișă, și, în clipa în care cuțitul sta să cadă, îi spuse:

— Pe cel ucis de mîna omului, Dumnezeu îl reînvie. Cel izgonit de frații săi e primit de tatăl ceresc. Roagă-te, crede, treci în viața veșnică! Acolo este Domnul.

Cînd coborî de pe eșafod, avea în privire ceva care făcu mulțimea să se dea la o parte. Nu știai ce să admiri mai mult: paloarea ori seninătatea sa. Întorcîndu-se în locuința modestă, pe care o numea, zîmbind, „palatul său”, îi spuse surorii lui:

— Am slujit ca un pontif!

Și, cum lucrurile cele mai sublime sînt adesea cele mai puțin înțelese, s-au găsit în oraș oameni care, comentînd purtarea episcopului, să spună: „Paradă”. Dar, la urma urmei, asta n-a fost decît flecăreală de salon. Poporul, căruia nu-i place să glumească pe seama lucrurilor sfinte, se înduioșă și-l admiră.

Cît despre episcop, vederea ghilotinei îl zgudui și-i trebui multă vreme ca să-și vină în fire.

Într-adevăr, cînd îl vezi aievea, înălțat și drept, eșafodul are ceva halucinant. Putem fi oarecum nepăsători față de pedeapsa cu moartea, putem să nu ne dăm părerea, bună sau rea, atîta vreme cît n-am văzut cu ochii noștri o ghilotină; dar dac-o vedem, zguduirea e dintre cele mai puternice; trebuie să ne hotărîm și să spunem răspicat dacă sîntem pentru sau contra. Unii o admiră, ca de Maistre¹; alții o detestă, ca Beccaria². Ghilotina este întruchiparea legii; se numește *vindicta*³; nu e neutră și nu-ți îngăduie să rămîi neutru. Cine o vede se înfioară, străbătut de cel mai tainic fior. Toate problemele sociale ridică în jurul acestui satîr semnul lor de întrebare. Eșafodul e o

1. Scriitor politic francez (1754-1821), teoretician reacționar al monarhiei zise „de drept divin”, dușman al revoluției de la 1789.

2. Jurist italian (1737-1784), a răspîndit în patria sa ideile iluminiștilor francezi. În cartea *Despre crime și pedepse* a cerut desființarea pedepsei cu moartea.

3. Pedeapsă.

vedenie. Eșafodul nu-i o simplă schelărie; eșafodul nu-i o mașină; eșafodul nu-i un aparat țeapăn, făcut din lemn, din fier și din frînghii. Pare un fel de ființă, care are nu știu ce inițiativă întunecată; s-ar spune că schelăria asta vede, că mașina asta aude, că aparatul ăsta înțelege, că lemnul, fierul și frînghiile astea au voința lor. În visul înspăimîntător, în care prezența lui cufundă sufletul, eșafodul apare groaznic, contopindu-se cu ceea ce face. Eșafodul este complicele călăului; devorează; înghite carne; bea sînge. Eșafodul este un fel de monstru, făurit de judecător și dulgher, un strigoi, care pare că trăiește o viață cumplită, alcătuită numai din moartea pe care a dat-o.

De aceea, impresia fu cumplită și adîncă; a doua zi după execuție, și multe zile după aceea, episcopul păru copleșit. Seninătatea aproape violentă a clipei funebre dispăruse; stafia justiției sociale îl urmărea. El, care de obicei se întorcea de la tot ceea ce săvîrșea cu o satisfacție atît de luminoasă, părea acum că-și face muștrări. Uneori vorbea cu el însuși, îngăimînd cu jumătate glas monologuri lugubre. Iată unul pe care sora lui l-a auzit și l-a ținut minte: „Nu credeam să fie atît de groaznic. E o greșeală să ne cufundăm atît de adînc în legea divină, încît să nu mai ținem seamă de legile omenești. Moartea nu ne-o poate trimite decît Dumnezeu. Cu ce drept se ating oamenii de acest lucru necunoscut?”

Cu vremea, aceste impresii slăbiră și probabil se șterseră. S-a băgat de seamă totuși că episcopul se ferea să mai treacă prin piața execuțiilor.

Domnul Myriel putea fi chemat oricînd la căpătîiul bolnavilor și al muribunzilor. Știa că aceasta este datoria lui cea mai mare și adevăratul său rost. Familiile văduvelor și orfanilor n-aveau nevoie să-l cheme; se ducea el singur. Știa să stea și să tacă îndelung lîngă bărbatul care-și pierduse soția iubită, lîngă mama care-și pierduse copilul. Așa cum știa să tacă, știa și cînd să vorbească. Minunat fel de a mîngîia! Nu căuta să aline durerea prin uitare, ci s-o înalțe și s-o înnobileze prin speranță. Spunea: „Luați seama cînd vă îndreptați gîndul spre cei morți. Nu vă gîndiți la ceea ce putrezește. Priviți drept înainte. Veți zări lumina vie a mortului vostru drag strălucind pe bolta cerului.” Știa cît de sănătoasă e credința. Se străduia să povățuiască și să-l liniștească pe omul cuprins de deznădejde, arătîndu-i cu degetul pe cel ce se resemnează și să prefacă durerea care privește spre groapă, în durerea care privește către o stea.

V

MONSENIORUL BIENVENU ÎȘI PURTA PREA MULT ANTERIELE

Viața lăuntrică a domnului Myriel era plină de aceleași gânduri ca și viața lui publică. Pentru cine ar fi putut s-o privească de aproape, sărăcia voită în care trăia episcopul din Digne ar fi fost un spectacol grav și încântător.

Ca toți bătrînii și ca cei mai mulți dintre cugetători, dormea puțin. Somnul lui era scurt și adînc. Dimineața își îngăduia un ceas de reculegere, pe urmă oficia serviciul religios, fie la catedrală, fie în oratoriu. După liturghie mîncă o bucată de pîine de secară muiată în lapte muls de la vacile sale. Apoi se apuca de lucru.

Un episcop e un om foarte ocupat. Trebuie să primească în fiecare zi pe secretarul episcopiei, de obicei un canonic, și mai în toate zilele pe marii vicari. Trebuie să controleze congregațiile, să acorde privilegiile, să cerceteze o întreagă bibliotecă de cărți de rugăciune, catehisme diocezane¹, ceasloave etc., să scrie scrisori, să încuviințeze predici, să-i împace pe preoți și pe primari; apoi corespondența clericală, corespondența administrativă; de o parte statul, de alta sfîntul scaun; o sumedenie de treburi.

Timpul pe care i-l mai lăsau aceste nenumărate îndeletniciri, funcțiile și breviarul, îl dăruia în primul rînd nevoiașilor, bolnavilor și celor năpăstuiți; iar timpul pe care i-l mai lăsau năpăstuiții, bolnavii și nevoiașii, îl dăruia muncii. Săpa pămîntul în grădină sau citea și scria. N-avea decît un cuvînt pentru amîndouă felurile de munci: le numea „grădinărit”. „Spiritul e o grădină!” spunea el.

La prînz mîncă la fel ca și dimineața. Pe la ora două, cînd vremea era frumoasă, ieșea și se plimba pe jos, pe cîmp sau prin oraș, intrînd adesea prin cocioabe. Era văzut mergînd singur, îngîndurat, cu ochii în pămînt, sprijinindu-se în toiagul său lung, îmbrăcat cu pelerina-i liliachie, vătuită și caldă, purtînd ciorapi liliachii și niște pantofi mari, cu pălăria turtită, în trei colțuri, de care atîrnau trei ciucuri de aur cu franjuri deși.

Pretutindeni unde se arăta era o sărbătoare. S-ar fi zis că trecerea lui avea ceva cald și luminos. Copiii și bătrînii ieșeau în pragul porților, la ivirea episcopului, ca la ivirea soarelui. Îi binecuvînta, și-l binecuvîntau. Oricine avea nevoie de ceva era îndrumat spre casa lui.

Se oprea ici și colo, sta de vorbă eu băieții și cu fetele și zîmbea mamelor. Cînd mai avea un ban, se ducea pe la săraci, cînd nu mai avea, se ducea la cei bogați.

Deoarece purta prea mult anteriele și nu voia să se bage de seamă lucrul ăsta, nu ieșea niciodată în oraș decît cu pelerina sa vătuită, de culoare violetă, ceea ce-l cam stingherea în timpul verii.

1. Cărți de propagandă religioasă publicate de episcopii pentru a servi drept manuale școlare de religie: un catehism definea, sub formă de întrebări și răspunsuri, principalele dogme.

Seara, pe la ora opt și jumătate, lua cina împreună cu sora sa, în vreme ce doamna Magloire sta în picioare, în spatele lor, și-i servea. Era o masă mai mult decît cumpătată. Dacă totuși episcopul avea vreun preot la masă, doamna Magloire se folosea de acest prilej pentru a-i servi monseniorului vreun pește gustos, de lac, sau vreun vînat ales, de munte. Orice preot era un bun pretext, binevenit pentru o masă bună; episcopul nu se împotriva. Altminteri, masa lui de toate zilele nu se alcătua decît din legume fierte în apă și din supă de post. De aceea se și spunea în oraș: „Cînd episcopul nu se ospătează popește, se ospătează călugărește”.

După cină stătea de vorbă o jumătate de ceas cu domnișoara Baptistine și cu doamna Magloire; se întorcea apoi din nou în camera sa și începea iarăși să scrie, cînd pe foi volante, cînd pe marginea vreunui *in-folio*. Era un om cult și întrucîtva savant. A lăsat vreo cincisăse manuscrite destul de ciudate; printre altele o dizertație asupra versetului din geneză: *La început duhul lui Dumnezeu plutea pe ape*. Confruntă cu acest verset alte trei texte: versiunea arabă, care spune: *Vînturile Domnului suflau*; pe Flavius Josefus¹, care zice: *Un vînt de sus se năpusti asupra pămîntului*; și, în sfîrșit, tălmăcirea chaldeică a lui Onkelos², care sună astfel: *Un vînt venind de la Dumnezeu sufla pe fața apelor*. Într-altă dizertație analizează operele teologice ale lui Hugo, episcop de Ptolémaïs, strămoș al celui ce scrie cartea de față, precizînd că acestui episcop trebuie să i se atribuie diferite broșuri publicate acum o sută de ani sub pseudonimul Barleycourt.

Cîteodată, în mijlocul unei lecturi, oricare ar fi fost cartea pe care-o avea în mînă, cădea dintr-o dată într-o meditație adîncă, din care nu mai ieșea decît pentru a scrie cîteva rînduri chiar pe marginile volumului respectiv. Adesea, rîndurile acestea nu au nici o legătură cu cartea pe care sînt scrise. Avem în fața ochilor o notă scrisă de el pe marginea unui volum intitulat: *Corespondența lordului Germain cu generalii Clinton, Cornwallis și cu amiralii marinei americane, Versailles, librăria Poinçot, Paris, librăria Pissot, cheiul Augustinilor*.

Iată această notă:

O, tu cel care ești!

Eclesiastul te numește Atotputernic, Macabeii te numesc Creator, Epistola către Efesieni îți spune Libertate, Barunch te numește Nemărginire, Psalmii te numesc Înțelepciune și Adevăr, Ioan te numește Lumină, Regii îți spun Domnul, Exodul te numește Providență, Leviticul - Sfințenie, Esdras - Dreptate, creațiunea îți spune Dumnezeu, omul te numește Tată, dar Solomon îți spune

1. Istoric evreu din secolul I.

2. Autor al unei traduceri în limba greacă a *Vechiului Testament* (secolul al II-lea).

îndurare și acesta e cel mai frumos dintre toate, numele tale...

Pe la ora nouă seara femeile se retrăgeau și se urcau în camerele lor de la etajul întâi, lăsându-l singur, la parter, pînă dimineața.

Aici e nevoie să facem o descriere exactă a locuinței domnului episcop din Digne.

VI

CINE-I PĂZEA CASA

Casa în care locuia era alcătuită, cum am mai spus, dintr-un parter și un singur etaj; trei încăperi la parter, trei camere la etaj, iar deasupra un pod. În spatele casei – o grădiniță de un sfert de pogon. Femeile locuiau la etaj. Episcopul locuia jos. Prima încăpere, care dădea spre stradă, îi servea ca sufragerie, cea de-a doua era camera de dormit, iar a treia oratoriul. Nu puteai ieși din oratoriu fără să treci prin camera de culcare, și nu puteai ieși din camera de culcare fără să treci prin sufragerie. În oratoriu, în fund, se afla un alcov închis, cu un pat pentru musafiri. Domnul episcop ținea acest pat pentru preoții de la țară, pe care treburile sau necazurile parohiei îi aduceau la Digne.

Farmacia spitalului, o clădire mică, alăturată casei și care dădea spre grădină, fusese transformată în bucătărie și cămară.

În grădină mai era și un staul, fosta bucătărie a spitalului, unde episcopul ținea două vaci. Oricare ar fi fost cantitatea de lapte pe care i-o dădeau, el trimitea jumătate în fiecare dimineață bolnavilor din spital. „Îmi dau dijma!” spunea el.

Camera lui era destul de mare și destul de greu de încălzit în timpul iernii. Lemnele fiind foarte scumpe la Digne, pusese să i se facă în staulul vacilor o despărțitură închisă cu un perete de scînduri. Acolo-și petrecea serile cînd era ger. Îi spunea „salonul său de iarnă”.

Ca și în sufragerie, în acest salon de iarnă nu se aflau alte mobile decît o masă de lemn, albă, pătrată, și patru scaune de pai. Sala de mîncare mai era împodobită și cu un bufet vechi, vopsit într-un roz spălăcit. Dintr-un bufet asemănător, acoperit cuviincios cu șervețele albe și cu imitație de dantele, episcopul făcuse altarul care-i împodobeia oratoriul.

Adesea, femeile cu stare, care veneau să se pocăiască, și femeile evlavioase din Digne strînseseră bani, ele-ntre ele, ca să împodobească cu un altar nou oratoriul monseniorului; de fiecare dată însă el luase banii și-i împărțise la săraci. „Cel mai frumos altar, spunea el, e sufletul unui nenorocit alinat care-i mulțumește lui Dumnezeu.”

În oratoriu avea două scăunele de rugăciune, din pai, iar în camera

de culcare un fotoliu, de asemenea din pai. Când se întâmpla să primească șapte sau opt persoane o dată – pe prefect, pe general, sau statul-major al regimentului din garnizoană, sau câțiva elevi ai micului seminar – era nevoie să se aducă din staul scaunele salonului de iarnă, din oratoriu scăunelele de rugăciune și din dormitor fotoliul; în felul acesta puteau să se adune pînă la unsprezece scaune pentru vizitatori. La fiecare vizită nouă se golea cîte o încăpere.

Se întâmpla uneori să fie douăsprezece persoane; atunci episcopul ieșea din încurcătura stînd în picioare lîngă sobă, dacă era iarnă, sau propunînd o plimbare prin grădină, dacă era vară.

Se mai afla un scaun și în alcovul închis, dar era pe jumătate desfundat și nu se ținea decît pe trei picioare, așa că nu putea fi folosit decît rezemîndu-l de zid. Domnișoara Baptistine avea și dînsa în odaie un jilț mare, de lemn, odinioară aurit și îmbrăcat cu mătase înflorată, dar jilțul acesta trebuise să fie urcat la etaj prin fereastră, întrucît scara era foarte îngustă; prin urmare, nu putea îi socoti printre mobilele de folos în asemenea împrejurări.

Ambiția domnișoarei Baptistine ar fi fost să poată cumpăra o mobilă de salon îmbrăcată în catifea de Utrecht galbenă, cu flori în relief, din lemn de mahon, arcuit ca gîtul de lebădă, și cu o canapea. Dar asta trebuia să coste cel puțin cinci sute de franci și, dîndu-și seama că – în cinci ani – nu putuse să strîngă în acest scop decît patruzeci și doi de franci și zece centime, sfîrșise prin a renunța. De altminteri cine-și atinge idealul?

Nimic mai simplu de închipuit decît dormitorul episcopului. O ușă cu geamuri dînd spre grădină, drept în fața patului; un pat de spital, din fier, cu polog de mătase verde; în spatele patului, după o perdea, obiectele de toaletă, trădînd încă vechile deprinderi elegante ale omului de lume; două uși: una lîngă sobă, dînd spre oratoriu, cealaltă lîngă bibliotecă, dînd în sufragerie; biblioteca, un dulap mare cu uși de sticlă, plin cu cărți, căminul, din lemn imitînd marmura, de obicei fără foc; în fața căminului, două grătare de fier, împodobite cu două vase cu ghirlande și ciubuce, altădată poleite cu argint, ceea ce alcătuia un fel de lux episcopal; deasupra, acolo unde de obicei se pune o oglindă, se afla un crucifix de aramă, de pe care se luase argintul, așezat pe un fond de catifea neagră, roasă, într-o ramă de lemn cu poleială roasă. Lîngă ușa cu geamuri, o masă mare cu o călimară, cu o mulțime de hîrtii răvășite și cu volume groase. În fața mesei, fotoliul de pai. În fața patului, un scăunel de rugăciune, adus din oratoriu.

Două portrete în rame ovale erau atîrnate pe perete, de cele două părți ale patului. Niște inscripții mici, aurite, pe fondul neutru al pînzei, lîngă chipurile zugrăvite, arătau că portretele înfățișează, unul pe abatele de Chaliot, episcop de Saint-Claude, celălalt, pe abatele Tourteau, vicar-general de Agde, abate de Grand-Champ, din ordinul

Câteaux, eparhia Chartres. Venind în această cameră, după plecarea bolnavilor spitalului, episcopul găsisese aceste portrete și le lăsase pe loc. Erau preoți și, probabil, donatori: două motive ca să-i inspire respect. Tot ce știa despre amândoi e că fuseseră numiți de rege, unul la episcopie, celălalt pentru administrarea veniturilor, în aceeași zi, la 27 aprilie 1785. Când doamna Magloire dăduse jos tablourile ca să le șteargă de praf, episcopul găsisese datele acestea scrise cu cerneală spălăcită pe un petic de hîrtie îngălbenit de vreme, prins cu patru buline pe dosul portretului abatelui de Grand-Champ.

Avea la fereastră o perdea de demult, dintr-o stofă groasă de lînă, care se învechise atît de tare, încît, ca să nu fie nevoită să cumpere una nouă, doamna Magloire trebuise s-o cîrpească zdravăn chiar în mijloc. Cusătura avea formă de cruce. Episcopul atrăgea adesea atenția asupra ei. „Ce mult îmi place!” spunea el.

Toate încăperile casei, la parter ca și la etaj, fără excepție, erau văruițe în alb, ca o cazarmă sau un spital.

Dar în ultimii ani, cum se va vedea mai departe, doamna Magloire descoperi sub tapetul spoit cu var niște zugrăveli care împodobeau apartamentul domnișoarei Baptistine. Înainte de a fi spital, casa fusese locul de întîlnire al cetățenilor. De-acolo venea zugrăveala. Odăile erau pardosite cu cărămizi roșii, care erau spălate în fiecare săptămînă; în fața paturilor se aflau rogojini de pai împletite. De altfel, îngrijită de cele două femei, casa era, – de la un capăt la altul, de o curățenie desăvîrșită. Era singurul lux pe care și-l îngăduia episcopul. Spunea: „Asta nu le răpește nimic săracilor!”

Trebuie totuși să recunoaștem că din avutul lui de altădată îi mai rămăseseră șase tacîmuri de argint și o lingură mare de supă, la care doamna Magloire se uita fericită, în fiecare zi, cum strălucesc scînteietor pe fața de masă albă. Și, pentru că-l zugrăvim aici pe episcopul din Digne așa cum era, trebuie să adăugăm că de cîteva ori fusese auzit spunînd: „Mi-ar veni foarte greu să nu mai mănînc cu tacîmuri de argint”.

La această argintărie trebuie să adăugăm două mari sfeșnice de argint masiv, pe care le moștenise de la o mătușă. Sfeșnicele aveau două lumînări de ceară și erau așezate de obicei pe căminul episcopului. Când avea pe cineva la masă, doamna Magloire aprindea cele două lumînări și punea amîndouă sfeșnicele pe masă.

În camera episcopului, la căpătîiul patului său, se afla un dulăpior, în care doamna Magloire încuia în fiecare seară cele șase tacîmuri de argint și lingura mare. Trebuie să menționăm că niciodată cheia nu era scoasă din broască.

Grădina, oarecum stricată din pricina clădirilor destul de urîte despre care am vorbit, avea patru alei încrucișate, șerpuiind în jurul unei gropi pentru scurgerea apei; o altă alee făcea înconjurul grădinii, mergînd

de-a lungul zidului alb care o mărginea. Aleile lăsau între ele patru pătrate îngrădite cu merişori. În trei dintre ele, doamna Magloire cultiva legume; în al patrulea, episcopul pusese flori. Ici şi colo erau câţiva pomi fructiferi.

O dată, doamna Magloire îi spusese cu un fel de ironie blîndă: „Monsenior, dumneavoastră, care trageţi foloase din orice, ţineţi totuşi pătratul ăsta degeaba. Ar fi mai nimerit să punem acolo salată decît flori”. „Doamnă Magloire, răspunse episcopul, te înşeli. Frumosul e tot atît de folositor ca şi utilul. Iar după o clipă de tăcere, adăugă: Poate chiar mai mult”.

Pătratul acela, alcătuit din trei sau patru brazde, îi răpea domnului episcop aproape tot atîta timp cît şi cărţile. Stătea bucuros acolo un ceas sau două tăind, plivind, şi făcînd ici şi colo cîte o gaură în pămînt, unde pune seminţe. Nu era atît de potrivit insectelor cum ar fi fost un grădinar. De altminteri, n-avea pretenţia că e botanist; habar n-avea de grupe şi de specii; nu căuta cîtuşi de puţin să hotărască între Tournefort¹ şi metoda naturalistă²; nu lua nici partea utricolelor împotriva cotiledonatelor, nici partea lui Jussieu³ în contra lui Linné. Nu studia plantele; iubea florile. Avea un respect deosebit pentru savanţi, dar îi respecta şi mai mult pe cei neştiutori şi, fără să se abată vreodată de la aceste norme de respect, îşi stropea în fiecare seară de vară brazdele cu o stropitoare de tinichea vopsită în verde.

Nici o uşă a casei nu se încuia cu cheia. Uşa de la sufragerie, care, precum am spus, dădea drept în faţa catedralei, avusese pe vremuri broaşte şi zăvoare, ca o uşă de închisoare. Episcopul dăduse ordin să se scoată toată fierăria, aşa încît, ziua şi noaptea, uşa nu era închisă decît cu clanţa. Orice trecător, la orice oră, n-avea decît să apese pe clanţa ca să intre. La început femeile fuseseră foarte îngrijorate că uşa nu era niciodată încuiată, dar episcopul de Digne le-a spus: „Dacă vreţi, n-aveţi decît să puneţi zăvoarele la camerele voastre”. Sfirşiseră împărtăşind încrederea lui, sau, cel puţin, lăsînd să se creadă că o împărtăşesc. Numai doamna Magloire trecea din cînd în cînd prin clipe de spaimă. Cît despre episcop, ceea ce gîndea el se poate explica, sau cel puţin se poate ghici, din aceste trei rînduri scrise pe marginea unei biblii: *„Iată deosebirea: uşa medicului nu trebuie să fie închisă niciodată; uşa preotului trebuie să stea totdeauna deschisă”*. Pe o altă carte, intitulată *Filozofia ştiinţei medicale*, scrisese altădată: *„Oare nu sînt şi eu medic ca şi dînşii? Am, şi eu bolnavii mei; mai întîi îi am pe ai lor, pe care ei îi numesc bolnavi, şi-apoi îi am pe-ai mei, pe care eu*

1. Naturalist francez din secolul al XVII-lea.

2. Studiul plantelor după clasificarea propusă de Linné (vezi nota urm.) nu empiric cum se făcea mai înainte.

3. Botanist francez din secolul al XVIII-lea, care a combătut clasificarea plantelor propusă de Linné, cunoscut naturalist suedez (1707-1778), care a stabilit clasificarea plantelor după structura florilor.

îi numesc nenorociți". Într-altă parte scrisese de asemenea: „Nu-l întrebați cum îl cheamă pe cel ce vă cere adăpost. Mai cu seamă cel pe care numele său îl pune în încurcătură are nevoie de azil”.

Se întâmplă o dată ca un vrednic preot, nu mai știu dacă era preotul din Couloubroux sau cel din Pompierry, să-l întrebe într-o zi, pus pesemne la cale de doamna Magloire, dacă monseniorul era cu totul încredințat că nu face oarecum o imprudență lăsînd zi și noapte ușa deschisă, la cheremul oricui ar vrea să intre, și dacă, în sfîrșit, nu se teme că se va întâmplă vreo nenorocire într-o casă atît de puțin păzită. Episcopul îl bătu cu blîndețe și seriozitate pe umăr și-i spuse: *Nisi Dominus custodierit domum, in vanum vigilant qui custodiunt eam*¹. Pe urmă schimbă vorba.

Spunea adesea: *„Există o vitejie a preotului, așa cum există o vitejie a colonelului de cavalerie. Numai că, adăuga el, a noastră trebuie să fie liniștită.”*

VII

CRAVATTE

Aici trebuie să povestim neapărat o întâmplare care ne arată de minune ce fel de om era domnul episcop din Digne.

După nimicirea bandei lui Gaspard Bès, care năpădisese strîmtorile Olhoules, unul dintre ajutoarele lui, Cravatte, fugise în munți. Se ascunsese cîtăva vreme cu tîlharii săi, resturi ale bandei lui Gaspard Bès, în districtul Nisei, pe urmă trecu în Piémont și apăru din nou pe neașteptate în Franța, la Barce-Ionette. Fu zărit mai întîi la Jauziers, apoi la Tuiles. Stătu ascuns în văgăunile de la Joug-de-l'Aigle, iar de-acolo cobora spre cătune și sate prin rîpile Ubaye și Ubayette. Se încumeta chiar să ajungă pînă la Embrun, pătrunse într-o noapte în catedrală și jefui paraclisul. Tîlhăriile lui înfricoșaseră ținutul. Jandarmii porniră pe urmele lui, dar în zadar. Scăpa totdeauna. Uneori le ținea piept cu îndrîjire. Era un ticălos plin de îndrăzneală. În toiul spaimei generale, sosi și episcopul. Își făcea vizita sa obișnuită. La Chastelar primarul îi ieși în întâmpinare și-l sfătui să facă cale întoarsă. Cravatte aținea drumul în munte pînă la Arche și mai departe. Era lucru primejdios, chiar dacă aveai o escortă, însemna să expui degeaba viața cîtorva bieți jandarmi.

— Tocmai de aceea mă voi duce fără escortă, spuse episcopul.

— Sînteți hotărît să faceți una ca asta, monseniore? exclamă primarul.

— Sînt atît de hotărît încît mă lipsesc cu desăvîrșire de jandarmi și plec peste un ceas.

1. Dacă Dumnezeu nu păzește casa, zadarnic veghează păzitorii (lat.).

— Plecați?

— Plec!

— Singur?

— Singur.

— Monsenior, să nu faceți așa ceva!

— E acolo, în munte, spuse episcopul, un sătuc micuț, atîtica de mare, unde n-am mai fost de vreo trei ani. Am prieteni buni acolo. Păstori blajini și cumsecade. Din treizeci de capre pe care le păzesc, una e a lor. Fac brîuri de lînă foarte drăguțe, colorate în tot felul și cîntă cîntece de munte din fluierașe cu șase găuri. Au nevoie să li se vorbească din cînd în cînd despre Dumnezeu. Ce-ar spune ei despre un episcop căruia i-e frică? Ce-ar spune ei dacă nu m-aș duce?

— Dar tâlharii, monsenior? Dacă vă întîlniți cu tâlharii?

— Știi, spuse episcopul, mă gîndesc și la asta. Ai dreptate. S-ar putea să dau peste ei. Au desigur și ei nevoie să li se vorbească despre bunul Dumnezeu.

— Dar, monsenior, sînt o bandă! O haită de lupi!

— Domnule primar, spuse episcopul, poate că Domnul m-a ales tocmai ca păstor al acestei turme. Cine cunoaște căile Domnului?

— Monsenior, au să vă jefuiască.

— N-au ce să-mi ia.

— Au să vă omoare.

— Pe-un biet preot bătrîn, care trece mormăindu-și rugăciunile? Hm! De ce-ar face-o?

— O, Doamne! Dacă o să vă întîlniți cu ei?

— Am să le cer pomană pentru săracii mei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, monsenior, nu vă duceți! Vă puneți viața în primejdie.

— Domnule primar, spuse episcopul, asta-i tot? Eu nu sînt aici ca să-mi păzesc viața, ci ca să veghez asupra sufletelor altora.

Trebură să-l lase-n voia lui. Plecă întovărășit numai de un copil, care primi să-i slujească de călăuză. Îndărătnicia lui stîrni vîlvă și spaimă în ținut.

Nu îngădui nici surorii lui, nici doamnei Magloire să-l însoțească.

„Trecu muntele călare pe un catîr...”

Trecu muntele călare pe un catîr, fără să întâlnească pe nimeni și

ajunse teafăr la bunii săi prieteni, păstorii.

Rămase acolo cincisprezece zile, predicînd, dînd sfînta împărtășanie, sfaturi și învățăminte. Cînd fu aproape de plecare, se hotărî să officieze cu toată solemnitatea un tedeum¹. Stătu de vorbă cu preotul. Dar cum să-l officieze? N-avea nici un fel de podoabă episcopală. Nu i se puteau pune la dispoziție decît un biet paraclis de țară și niște patrafire vechi de damasc ros, împodobite cu o imitație de galoane.

— Nu-i nimic, părinte! spuse episcopul. Să vestim totuși la predică tedeumul nostru. O scoatem noi la capăt.

Se trimise vorbă la bisericile din împrejurimi. Toate podoabele acestor umile parohii la un loc n-ar fi ajuns să înveșmînte cum se cuvine nici pe un diacon de catedrală.

Pe cînd se aflau în această încurcătură, o ladă mare fu adusă și așezată în prezbiteriu, pentru domnul episcop, de către doi călăreți necunoscuți, care se făcură numaidecît nevăzuți. Deschiseră lada; conținea o mantie din postav aurit, o mitră împodobită cu diamante, o cruce arhiepiscopală, o cîrjă minunată, toate veșmintele pontificale furate cu o lună mai-nainte din odoarele de la Notre-Dame din Embrun. În ladă se afla și un bilet pe care erau scrise aceste cuvinte: „*Cravatte, monseniorului Bienvenu*”.

— Cînd vă spuneam c-o s-o scoatem noi la capăt! spuse episcopul. Apoi adăugă zîmbind: Celui care se mulțumește cu un stihar, Dumnezeu îi trimite o mantie de arhiereu.

— Monsenior, murmură preotul dînd din cap cu un zîmbet, Dumnezeu sau diavolul!

Episcopul se uită țintă la preot și repetă autoritar:

— Dumnezeu!

Cînd se întoarse la Chastelar, pe tot parcursul drumului, lumea, curioasă, venea să-l privească. La prezbiteriul din Chastelar găsi pe domnișoara Baptistine și pe doamna Magloire, care-l așteptau. Se adresă surorii sale:

1. Prescurtare din latină, *te deum laudamus* (pe tine, Doamne, te lăudăm), cîntare bisericească de mulțumire.

„...erau scrise aceste cuvinte: *Cravatte, monseniorului Bienvenu*".

— Ei, am avut dreptate? Bietul preot s-a dus la bieții săi munteni cu mîinile goale și se întoarce cu ele pline. Plecasem numai cu credința mea în Dumnezeu și aduc odoarele unei catedrale. Seara, înainte de culcare, mai spuse: Să nu ne temem niciodată de hoți și de ucigași. Acestea sînt numai primejdiile din afară, primejdiile mărunte. Să ne temem de noi înșine. Prejudiciile – iată hoții; viciile – iată ucigașii! Primejdiile mari sînt înlăuntrul nostru. Ceea ce ne amenință viața sau punga n-are nici o importanță. Să nu ne gîndim decît la ceea ce ne amenință sufletul. Apoi, întorcîndu-se spre sora lui, spuse: Surioară, niciodată preotul nu trebuie să ia vreo măsură de prevedere împotriva aproapelui său. Tot ce face aproapele său e cu voia lui Dumnezeu. Să ne mărginim a ne ruga lui Dumnezeu atunci cînd ne închipuim că o primejdie e gata să se abată asupra noastră. Să ne rugăm, nu pentru noi, ci pentru ca fratele nostru să nu cadă în păcat din pricina noastră.

De altfel, întîmplările deosebite erau destul de rare în viața sa. Le povestim pe acelea pe care le cunoaștem. De obicei, însă, își petrecea viața făcînd totdeauna aceleași lucruri, la aceleași ore. Fiecare lună a anului semăna la el cu fiecare ceas din zi.

Cît despre ceea ce se întîmplase cu „odoarele” catedralei din Embrun, ne-ar fi foarte greu să dăm vreo lămurire. Erau, de bună seamă, lucruri foarte frumoase, foarte ispititoare și foarte bune de furat în folosul săracilor. De altminteri, ele au și fost furate. Faptul fusese pe jumătate consumat; nu mai rămînea decît să dea alt rost furtului, îndrumîndu-l către săraci. Nu facem nici o afirmație în această privință. Numai că prin hîrțile episcopului s-a găsit o notă destul de nelămurită, care se referă poate la întîmplarea asta și care e concepută astfel: *„Rămîne de văzut dacă lucrurile trebuie să fie înapoiate la catedrală sau la spital”*.

VIII

FILOZOFIE LA UN PAHAR DE VIN

Senatorul despre care s-a vorbit mai sus era un om priceput, care făcuse carieră cu un soi de corectitudine indiferentă față de anumite împrejurări, care pot fi piedici, și pe care le numim conștiință, jurămînt, dreptate, datorie; mersese drept la țintă, fără să se abată vreodată de pe drumul avansării și al intereselor sale. Era un fost procuror, răsfățat de succese, făcînd fiilor, ginerilor, rudelor și chiar

prietenilor toate serviciile mărunte de care era în stare, știind să ia din viață părțile bune, să se folosească de prilejuri și chilipiruri. Restul i se părea fără nici o importanță. Era spiritual și cultivat tocmai atît cît trebuia ca să se creadă un discipol al lui Epicur, nefiind poate decît un produs al lui Pigault-Lebrun¹. Rîdea cu chef și drăgălășie de lucrurile mari și eterne și de „năzbîtiile bietului episcop”. Rîdea uneori cu autoritate binevoitoare, chiar în fața domnului Myriel, care-l asculta.

Cu prilejul nu știu cărei ceremonii semioficiale, contele X (senatorul de care vorbim), și domnul Myriel trebuiră să ia masa la prefect. La sfîrșitul mesei, oarecum bine dispus, dar păstrîndu-și ținuta demnă, senatorul spuse:

— Nu zău, domnule episcop, să stăm puțin de vorbă. E foarte greu pentru un senator și pentru un episcop să se uite unul la altul fără a-și face cu ochiul. Sîntem doi auguri. Țin să vă fac o mărturisire. Am și eu filozofia mea.

— Și cu drept cuvînt, răspunse episcopul. Cum filozofăm, așa ne așternem! Dormiți într-un pat de purpură, domnule senator.

Senatorul urmă încurajat:

— Să fim oameni de treabă!

— Chiar și niște pișicheri! spuse episcopul.

— După părerea mea, spuse senatorul, marchizul d'Argens², Pyrrhon³, Hobbes⁴ și domnul Naigeon⁵ nu sînt niște caraghioși. Am în biblioteca mea pe toți filozofii, în tomuri poleite.

— Ca și dumneavoastră, domnule conte, îl întrerupse episcopul.

Senatorul continuă:

— Nu-l pot suferi pe Diderot; e un ideolog, un declamator și un revoluționar, care crede totuși în Dumnezeu și e mai bine decît Voltaire. Voltaire și-a bătut joc de Needham⁶ și n-a avut dreptate; căci ȝiparii lui Needham dovedesc că Dumnezeu e de prisos. O picătură de oțet într-o lingură de aluat ține loc de *fiat lux*⁷. Închipuiți-vă picătura mai mare și lingura de asemenea, și aveți lumea. Omul e ȝiparul. Atunci ce rost mai are tatăl din cer? Domnule episcop, ipoteza lehova mă obosește. Nu-i bună decît să producă oameni slabi care sună a gol. Jos cu acest mare Tot, care mă sîcîie! Trăiască Nimicul, care mă lasă-n pace! Între dumneavoastră și mine – ca să spun tot ce am pe inimă, și ca să mă spovedesc pastorului meu așa cum se cuvine – vă

1. Autor dramatic și romancier francez de pe vremea revoluției burgheze și a primului imperiu, ale cărui scrieri sînt pline de vervă populară.

2. Filozof materialist francez din secolul al XVIII-lea.

3. Filozof sceptic din Grecia antică (secolul al IV-lea î.e.n).

4. Filozof materialist englez (1588-1679).

5. Filozof materialist francez, secretar al lui Diderot, și colaborator la *Enciclopedia*.

6. Fizician englez din sec. al XVIII-lea. După o teorie neștiințifică a lui, materia anorganică în anumite condițiuni (prin fermentație) poate genera organisme vii - niște corpi în formă de ȝipari.

7. Să se facă lumină! (lat.). Aluzie la legenda biblică a creației divine.

mărturisesc că bunul simț este de partea mea. N-aș putea spune că mă prăpădesc după mîntuitorul vostru, care propovăduiește la tot pasul renunțarea și sacrificiul. Povață de avar dată calicilor. Renunțare? De ce, mă rog? Sacrificiu? Cu ce scop? N-am văzut nici un lup jertfindu-se pentru fericirea altui lup. Să nu ne depărtăm de natură. Ne aflăm pe culme; să avem o filozofie superioară. Ce folos că ești sus, dacă ești dus de nas de alții? Să trăim bine! Viața e totul! Nu cred în ruptul capului că omul ar avea altă viață, aiurea – sus, jos, undeva. A! Mi se vorbește de sacrificiu și de renunțare; trebuie să iau seama la tot ceea ce fac, sînt silit să-mi bat capul pe tema binelui și a răului, cu ce e drept și cu ce e nedrept, cu ce e îngăduit și cu ce nu-i îngăduit. De ce? Pentru că va trebui să răspund de faptele mele. Cînd? După moarte. Ce vis frumos! După moartea mea, prinde-mă dacă poți! la un pumn de cenușă cu o mînă nevăzută. Să spunem adevărul, noi, cei inițiați și care cunoaștem și dedesubtul lucrurilor; nu există nici bine, nici rău; există numai vegetare. Să privim lucrurile în față. Să le cercetăm în toate amănuntele. La naiba! Să mergem în adîncul lor. Trebuie să știm să dibuim adevărul, să scormonim pămîntul și să-l descoperim. Atunci încercăm bucurii dintre cele mai rare. Atunci te simți tare și ești fericit. Eu sînt un om dintr-o bucată. Domnule episcop, nemurirea omului e o vorbă goală. O, încîntătoare făgăduință! Vă încredeți în ea. Ce noroc pe Adam! Ești om și vei fi înger, vei avea aripi albastre. Spuneți, vă rog, nu-mi amintesc; nu-i oare Tertulian¹ cel care spune că fericirii întru Domnul vor pluti de la un astru la altul? Bun! Vor fi lăcustele stelelor. Și pe urmă îl vor vedea pe Dumnezeu. Ha, ha, ha! Ce lucruri sarbede toate paradisurile astea! Dumnezeu e un mare moft. N-am să spun asta în Monitor, vezi bine, dar o pot șopti între prieteni. *Inter pocula*². Să dai pămîntul în schimbul paradisului înseamnă să dai vrabia din mînă pentru cioara de pe gard. Să te lași amăgit de infinit. Nu-s așa de prost. Eu sînt neant. Mă numesc domnul conte Neant, senator. Existam înainte de a mă naște? Nu. Am să mai exist după moarte? Nu. Ce sînt eu? Un pumn de țărîină încheșat într-un trup. Ce rost am pe pămînt? Am de ales. Să sufăr ori să petrec. Unde mă va duce suferința? În neant. Dar voi fi suferit. Unde mă va duce desfătarea? În neant. Dar voi fi avut parte de bucurii. Am ales. Trebuie să mănînci ori să fii mîncat. Eu mănînc. E mai bine să fii dinte decît iarbă. Asta-i înțelepciunea mea. Și pe urmă, cum o da Dumnezeu, potrivit ei, groparul e gata, pe noi ăștia ne așteaptă Pantheonul³, totul cade în groapa cea mare. Sfîrșitul *Finis*. Lichidare totală. De aici înainte nu mai e nimic. Moartea e moarte,

1. Scriitor latin din secolele II-III, apologet al creștinismului.

2. La un pahar de vin (lat.).

3. Literal, în antichitate: templul tuturor zeilor; la francezi, monument în care se păstrează resturile unor oameni de seamă (Voltaire, Rousseau); aici: într-un sens larg de mausoleu, mormînt.

ascultă-mă pe mine. Îmi vine să rîd la gîndul că s-ar putea găsi cineva să mă contrazică. Născociri de doici. Gogorițe pentru copii. Iehova pentru cei în toată firea. Nu, ziua noastră de mîine e noaptea. Dincolo de mormînt nu mai e decît neantul și iar neantul. Fie că ai fost Sardanapal¹, fie că ai fost Vincent de Paul², e același nimic. Iată adevărul. Deci, trăiți-vă viața, mai presus de toate! Folosiți-vă de eul vostru atîta vreme cît vă aparține! Nu, zău, cum vedeți, domnule episcop, eu am filozofia mea și filozofii mei. Nu mă las îmbrobodit cu nerozii. Fără-ndoială că le trebuie ceva și celor de jos, desculților, modeștilor, săracilor. Sînt îndopați cu legende, cu himere, cu suflet, cu nemurire, cu stele, cu paradis. Ei le înghit pe toate. Le întind pe pîinea lor uscată. Cine n-are nimic îl are pe Dumnezeu. E și asta ceva. N-am nimic împotriva, dar îl păstrez pentru mine pe domnul Naigeon. Bunul Dumnezeu e bun pentru popor.

Episcopul băt看 din palme.

— Bine zis! exclamă el. Minunat lucru și cu adevărat uimitor materialismul acesta. Nu-l are orișicine! O! Cînd îl ai, nu mai poți fi păcălit – nu te mai lași exilat prosteste, cum a făcut Caton³, nici băt看 cu pietre ca Ștefan⁴, nici ars de viu ca Jeanne d’Arc. Cei care au izbutit să-și însușească acest materialism admirabil au satisfacția de a se simți fără nici o răspundere și de a-și închipui că pot înghiți totul, fără nici o grijă: slujbe, sinecure, demnități, putere dobîndită pe drept sau pe nedrept, compromisuri bănoase, trădări rentabile, delicioase capitulări de conștiință, și că vor intra în mormînt cu digestia făcută. Ce bine-i așa! Nu spun asta pentru dumneavoastră, domnule senator. Totuși nu pot să nu vă felicit. Dumneavoastră, marii seniori, aveți, precum spuneți, o filozofie proprie, numai pentru dumneavoastră, aleasă, rafinată, la-ndemîna numai a celor bogați, gătită cu toate sosurile, dînd gust și mai bun tuturor desfătărilor vieții. Filozofia asta e smulsă din adîncuri și dezgropată de cercetători deosebiți. Dar dumneavoastră sînteți stăpîni mărinimoși și nu socotiți că e rău ca filozofia poporului să fie credința în Dumnezeu, așa cum tocana e curcanul cu ciuperci al săracului.

IX

UN FRATE DESCRIS DE SORA SA

Pentru a da o idee asupra vieții din casa domnului episcop din Digne

1. Rege al Asiriei (secolul al IX-lea î.e.n.), tipul monarhului desfrînat.

2. Călugăr din secolul al XVII-lea, renumit prin simplitatea moravurilor sale.

3. Om politic din Roma antică, apărător al republicii împotriva lui Iuliu Cezar. După înfrîngerea de la Thapsus, s-a refugiat la Utica, lîngă Cartagina. unde s-a sinucis.

4. După legendă, cel dintîi discipol al lui Isus, ucis pentru credința lui.

și asupra felului în care cele două suflete cuvioase își legau faptele, gândurile și chiar instinctele lor de femei lesne sperioase, de obiceiurile și de gândurile episcopului, fără ca el să fie măcar nevoit să deschidă gura spre a le exprima, n-avem decît să transcriem aici o scrisoare a domnișoarei Baptistine către doamna vicontesă de Boischevron, prietena ei din copilărie. Scrisoarea a fost găsită de noi.

Digne, 16 decembrie 18...

Dragă doamnă, nu trece o zi fără să vorbim de dumneavoastră. E obiceiul nostru, dar avem și un motiv în plus. Închipuți-vă că, spălînd și ștergînd tavanul și pereții, doamna Magloire a făcut unele descoperiri: acum, cele două odăi ale noastre, tapetate cu hîrtie veche, spoită cu var, ar face cinste chiar unui castel ca al dumneavoastră. Doamna Magloire a dat jos tot tapetul. Dedesubt era ceva. Salonul meu, unde nu există nici o mobilă, și de care ne folosim ca să întindem rufele la uscat, are o înălțime de cincisprezece picioare, o lățime de optsprezece, tavanul aurit după moda veche și cu grinzi ca la dumneavoastră. Era acoperit cu pînză, de pe vremea cînd aici fusese spital. În sfîrșit, cu brîie de lemn, ca pe vremea buncii. Dar să vedeți camera mea. Doamna Magloire a descoperit sub vreo zece rînduri de tapete niște picturi, care, fără să fie prea bune, pot fi păstrate. Una îl înfățișează pe Telemac făcut cavaler de către Minerva¹. Și din nou pe el, în grădinile... nu mai știu cum le spune; în sfîrșit, acolo unde matroanele romane se duceau numai într-o singură noapte. Ce să vă mai spun? Bărbați romani și femei romane (aici e un cuvînt necitit) și așa mai departe. Doamna Magloire le-a curățit, iar la vară o să dreagă unele stricăciuni mărunte, o să lustruiască totul din nou și camera mea va fi un adevărat muzeu.

A găsit, de asemeni, într-un colț al podului, două console de lemn de modă veche. Ni s-au cerut doisprezece franci pentru a le polei din nou, dar banii ăștia mai bine îi dăm săracilor, de altfel sînt tare urîte și mi-ar plăcea mai degrabă o masă rotundă de mahon.

Sînt foarte fericită. Fratele meu e atît de bun! Dă tot ce are săracilor și bolnavilor. Sîntem foarte strîmtorați. Iarna aici e foarte aspră și trebuie să facem ceva pentru cei nevoiași. De bine, de rău, noi avem căldură și lumină. Astea-s marile noastre mulțumiri.

Fratele meu își are obiceiurile lui. Cînd vorbește despre asta, spune că așa trebuie să fie un episcop. Închipuți-vă că ușa casei nu se încuie niciodată. Intră oricine pofteste, de-a dreptul la fratele meu. Nu se teme de nimic, nici măcar noaptea. Asta-i vitejia lui, spune el.

1. Episod din romanul mitologic *Aventurile lui Telemac, fiul lui Ulise* de Fénelon (1699), în care se arată că Minerva, zeița înțelepciunii în mitologia antică, l-a însoțit pe Telemac în peregrinările sale, sub chipul bătrînului Mentor.

Nu ne îngăduie să fim îngrijorate pentru el, nici mie, nici doamnei Magloire. Se expune tuturor primejdiilor și nu vrea nici măcar să arătăm că ne dăm seama de ele. Trebuie să știi să-l înțelegi.

lese pe ploaie, umblă prin apă, pleacă la drum în toiul iernii. Nu se teme de întuneric, de drumurile deocheate, de întâlnirile primejdioase.

Anul trecut s-a dus singur prin niște locuri bântuite de hoți. N-a vrut să ne ia cu dînsul. A lipsit cincisprezece zile; cînd s-a întors, nu i se întîmplase nimic; îl credeam mort și el era teafăr. Spunea: „Iată cum m-au jefuit”. Și a deschis o ladă plină cu toate odoarele catedralei din Embrun, pe care hoții i le dăruiseră.

De data asta, la întoarcere, deoarece îi ieșisem în întîmpinare la vreo două leghe împreună cu alți prieteni, nu m-am putut opri să nu-l dojenesc puțin, avînd însă grijă să-i vorbesc numai cînd trăsura făcea zgomot, ca nu cumva să mai audă și altcineva.

La început îmi ziceam: nu există primejdie care să-l oprească; e grozav. Acuma, în sfîrșit, m-am deprins. Îi fac semn doamnei Magloire să nu cumva să-i iasă din voie. Își pune viața în primejdie ori de cîte ori vrea. Eu o iau cu mine pe doamna Magloire, intru în odaia mea, mă rog pentru el și adorm. Sînt liniștită pentru că știu că dacă i s-ar întîmplă vreo nenorocire, asta ar însemna și sfîrșitul meu. M-aș înfățișa înaintea Domnului o dată cu fratele și cu episcopul meu. Doamnei Magloire i-a fost mult mai greu decît mie să se deprindă cu ceea ce numea ea imprudențele lui. Acum însă s-a obișnuit. Ne rugăm amîndouă, ne e frică amîndurora și adormim împreună. Dacă diavolul ar intra în casă, nu ne-am sinchisi. La urma urmei, de ce ne-ar fi teamă în casa asta? Există totdeauna cineva lîngă noi care e mai tare. Diavolul poate să treacă pe aici, dar bunul Dumnezeu este acela care sălășluiește cu noi.

Asta mi-e de ajuns. Fratele meu nu mai are nevoie să-mi spună nici un cuvînt. Îl înțeleg fără să vorbească și ne lăsăm în grija Domnului.

Așa se cuvine să ne purtăm cu oamenii superiori.

L-am întrebat pe fratele meu în privința lămuririlor pe care mi le cereți despre familia de Faux. Știți cum le știe el pe toate, și cîte amintiri are, a rămas și acum un regalist devotat. E vorba, în adevăr, de-o foarte veche familie normandă din regiunea Caën. Acum cinci sute de ani au existat un Raoul de Faux, un Jean de Faux și un Thomas de Faux, care erau gentilomi, dintre care unul era senior de Rochefort. Ultimul a fost Guy-Etienne-Alexandre, colonel și nu știu mai ce în cavaleria ușoară din Bretania. Fiica lui, Marie-Louise, s-a măritat cu Adrien-Charles de Gramont, pair al Franței, colonel în regimentul de gardă și locotenent general al armatei. Se scrie Faux, Fauq și Faocq.

Dragă doamnă, rugați pe preacuvioasa dumneavoastră rudă, domnul cardinal, să ne pomenească în rugăciunile sale. Cît privește pe scumpa dumneavoastră Sylvania, a făcut foarte bine că nu și-a răpit

din timpul atît de scurt pe care și-l petrece lîngă dumneavoastră pentru a-mi scrie. E sănătoasă, vă ascultă sfaturile și se gîndește cu drag la mine. E tot ce doresc. Mi-am amintit de ea prin dumneavoastră. Mă simt fericită. N-o duc prea rău cu sănătatea și totuși slăbesc mereu.

Cu bine. Nu mai am hîrtie și sînt nevoită să închei. Toate cele bune. Baptistine.

P.S. Cumnata dumneavoastră se află tot aici, împreună cu cei tineri. Nepoțelul dumneavoastră e încîntător. Știți că împlinește în curînd cinci ani? Ieri a văzut un cal cu genunchere și a întrebă: „Ce are la genunchi?” E atît de drăguț, mititelul! Frățiorul lui tîrăște o mătură veche prin casă ca pe-o trăsură și strigă: „Hi!...”

Precum se vede din această scrisoare, cele două femei știau să se supună felului de viață al episcopului, cu darul deosebit al femeii care-l înțelege pe bărbat mai bine decît se poate înțelege el însuși. Cu înfățișarea sa blîndă și nevinovată, care nu se dezmințea niciodată, episcopul de Digne săvîrșea uneori fapte mari, îndrăznețe, uimitoare, fără să pară că-și dă seama. Femeile tremurau, dar îl lăsau în pace. Uneori doamna Magloire încerca o muștrare înainte, dar niciodată în timpul sau după săvîrșirea faptei. Nu-l stinghereau niciodată, nici măcar cu un semn, într-o acțiune începută. În anumite clipe, fără să fie nevoie să le-o spună, cînd poate nici el însuși nu-și dădea seama, atît de desăvîrșită era simplitatea sa, simțeau în chip nelămurit că se purta ca un adevărat episcop. Atunci nu mai erau decît două umbre în casă. Îl slujeau cu cea mai mare supunere și, dacă pentru a-i fi pe plac trebuiau să dispară, dispăreau. Își dădeau seama, ca o admirabilă delicatețe de instinct, că anumite stăruințe pot stînji. De aceea, chiar cînd îl socoteau în primejdie, înțelegeau, dacă nu gîndul, cel puțin firea lui și nu-l mai sîcîiau cu grija lor. Îl încredințau lui Dumnezeu.

De altminteri, Baptistine spunea, cum s-a văzut mai sus, că sfîrșitu fratelui ei va fi și sfîrșitul ei. Doamna Magloire nu spunea asta, dar o știa.

X

EPISCOPUL ÎN FAȚA UNEI LUMI NECUNOSCUȚE

La puțină vreme după data scrisorii citate în paginile de mai înainte, el săvîrși – de-ar fi să dăm crezare spuselor orașului – o faptă mult mai primejdioasă decît plimbarea prin munții împînzîți de bandiți.

Lîngă Digne, la țară, trăia un om în singurătate. Omul acesta, s-o

spunem fără înconjur, era un fost convențional¹. Se numea G.

Mica populație din Digne, vorbea despre convenționalul G. Cu un fel de groază: „Un convențional! Vă dați seama ce-i asta?” Ăștia existau pe vremea cînd lumea se tutuia și-și zicea: „Cetățene!” Omul acesta era un fel de monstru. Nu votase chiar pentru moartea regelui, dar aproape. Era *quasi* regicid. Fusesse un ins cumplit. Cum se face că, după întoarcerea principilor legitimi, omul ăsta nu fusesse dat pe mîna justiției? Nu i s-ar fi tăiat capul, dacă vreți; trebuie să fim miloși, fie; dar măcar exilul pe viață! O pildă, în sfîrșit! Etc., etc. De altfel, mai era și ateu, ca toți cei de teapa lui.

Flecăreli de gîște pe socoteala unui vultur. Era oare un vultur acest G.? Da, dacă ținem seama de înspăimîntătoarea lui singurătate. De vreme ce nu votase pentru moartea regelui, nu fusesse trecut pe lista celor exilați și putuse să rămînă în Franța.

Locuia la trei sferturi de oră de oraș, departe de orice așezare omenească, departe de orice drum, în nu știu ce adâncitură pierdută într-o vîlcea sălbatică. Se spunea că avea acclo un petec de pămînt, o văgăună, o vizuină. Nici vecini, nici chiar trecători. De cînd se adăpostea în vîlceaua lui, poteca ce ducea într-acolo fusesse năpădită de iarbă. Se vorbea despre locul acela ca despre casa călăului.

Totuși, episcopul se gîndea și, din cînd în cînd, privea în zare spre locul în care un pîlc de arbori arăta unde e vîlceaua bătrînului convențional, și-și spunea: „Acolo se află un suflet stingher”. Iar în sinea lui adăuga: „Trebuie să mă duc să-l văd”. Dar trebuie, să mărturisim că gîndul acesta, firesc la prima vedere, i se părea, după o clipă de chibzuială, ciudat și imposibil, aproape respingător. Căci, de fapt, el împărtășea părerea generală și convenționalul îi inspira, fără să-și dea prea bine seama, acel sentiment care este un fel de hotar al urii și pe care-l exprimă atît de bine cuvîntul „dezgust”. Totuși, o oaie rîioasă îl poate oare speria pe păstor? Nu. Dar ce oaie! Bunul episcop era nedumerit. Uneori o pornea într-acolo, apoi se întorcea. Într-o zi, în sfîrșit, se răspîndi zvonul în oraș că un fel de ciobănaș, care-l slujea pe convenționalul G. în bîrlogul său, venise să caute un doctor, că bătrînul nelegiuit trăgea să moară, că începuse să paralizeze și că nu avea să mai apuce ziua de mîine. „Slavă Domnului!” spuneau unii.

Episcopul își luă toiagul, își puse mantia, din pricina anterului prea uzat, cum am mai spus, dar și din cauza vîntului de seară care începea să sufle, și porni.

Soarele apunea, atingînd aproape zarea, cînd episcopul ajunsese la locul blestemat. Își dădu seama, cu oarecare emoție, că se află lîngă vizuină. Sări un șanț, trecu printr-un gard de măracini, sări un pîrleaz, intră într-o grădiniță păraginită, înaintă cîtiva pași cu destulă îndrăzneală și deodată; în fundul paraginii, după niște măracinișuri

1. Membru al Convențiunii Naționale din timpul Revoluției Franceze.

înalte, zări văgăuna. Era un fel de cocioabă foarte joasă, sărăcăcioasă, micuță și curată, acoperită cu viță de vie.

În fața ușii, într-un scaun vechi cu roți – care e jilțul țăranului – ședea un om cu părul alb, care zîmbea la soare. Lîngă bătrîn stătea în picioare un băiețaș – ciobănașul. Tocmai îi întindea bătrînului o strachină cu lapte.

Pe cînd episcopul se uita la el, bătrînul glăsui:

— Mulțumesc, zise, nu mai am nevoie de nimic. Și zîmbetul lui se întoarse dinspre soare la copil.

Episcopul înaintă. La zgomotul pasului său, bătrînul întoarse capul și pe fața lui se întipări toată uimirea pe care o mai poți încerca după ce-ai trăit o viață întregă.

— De cînd sînt aici, zise el, pentru întîia dată vine cineva la mine. Cine sînteți dumneavoastră, domnule?

Episcopul răspunse:

— Mă numesc Bienvenu Myriel.

— Bienvenu Myriel? Am mai auzit numele ăsta. Dumneavoastră vă spune poporul monseniorul Bienvenu?

— Mie.

Bătrînul spuse din nou, schițînd un zîmbet:

— În cazul acesta, îmi sînteți episcop?

— Întrucîtva.

— Poftiți, domnule..

Convenționalul îi întinse episcopului mîna, dar episcopul nu i-o dădu, ci se mărgini să spună:

— Mă bucur să văd că m-au amăgit. Nu păreți de loc bolnav.

— Domnule, răspunse bătrînul, sînt pe cale să mă vindec. Tăcu o clipă, apoi spuse: Voi muri peste trei ceasuri. Pe urmă, adăugă: Sînt nițel doctor; știu cînd se apropie ceasul din urmă. Ieri mi-erau reci numai labele picioarelor; astăzi frigul mi-a ajuns la genunchi; acuma îl simt urcînd pînă la brîu; cînd va ajunge la inimă, mă voi sfîrși. Ce frumos e soarele, nu-i așa? Am cerut să să fiu adus aici afară, ca să arunc o ultimă privire asupra lucrurilor. Puteți să-mi vorbiți; nu mă obosește de loc. Ați făcut bine venind să vedeți un om care trage să moară. E bine ca în asemenea clipe să nu fii singur. Cu toții avem manii; aș fi vrut să apuc răsăritul. Știu însă că nu mai am decît trei ceasuri. O să se înnopteze. La urma urmei, ce importanță are? Să sfîrșești nu-i mare lucru. Nu-i nevoie nepărat să fie ziuă. Nu-i nimic. Voi muri sub cerul înstelat. Bătrînul se întoarse spre ciobănaș: Tu, du-te de te culcă! Ai stat de veghe toată noaptea. Ești obosit.

Băiatul intră în colibă.

Bătrînul îl urmări cu privirea și adăugă, ca și cum ar fi vorbit singur:

— Pe cînd el o să doarmă, eu am să mor. Somnul lui poate fi bun vecin cu somnul meu.

Episcopul nu era atât de mișcat cum s-ar fi putut crede. I se părea că nu simte prezența lui Dumnezeu în felul acesta de a muri. La drept vorbind – pentru că micile contradicții ale sufletelor mari se cer deopotrivă scoase la iveală – el, care cu alt prilej rîdea cu atîta poftă cînd i se spunea „înălțimea sa”, era oarecum jignit că nu i se spune „monseniore” și era cît pe ce să spună și el „cetățene”. Avea o poftă de familiaritate ursuză, destul de obișnuită la medici și la preoți, dar cu care el nu era deprins. La urma urmei, omul acesta, convenționalul acesta, reprezentantul poporului, fusese pe vremuri atotputernic; pentru întâia dată, poate, în viața lui, episcopul se simți pornit să fie aspru.

Convenționalul îl privea totuși cu o cordialitate sfioasă, din care se putea desprinde toată umilința celui ce se află în pragul morții.

La rîndul său, episcopul, deși de obicei se ferea să se lase mînat de curiozitate, care, după el, era vecină cu jignirea, nu se putea împiedica de a-l privi pe convențional cu o atenție care, nefiind izvorîită din simpatie, i-ar fi fost poate luată în nume de rău de conștiința sa, dacă s-ar fi aflat în fața oricărui alt om. Un convențional, însă, i se părea oarecum un om pus în afara legii, scos chiar și din legea milei.

Liniștit, cu capul sus, cu glas răsunător, G. era unul dintre acei octogenari puternici care stîrnesc uimirea fiziologului. Revoluția a avut mulți oameni dintr-ăștia, pe măsura epocii. Ghiceai în acest bătrîn un om încercat. Deși atât de aproape de moarte, își păstrase înfățișarea unui om sănătos. Avea în căutătura lui limpede, în vorba lui răspicată, în mișcarea vînjoasă a umerilor, ceva care alunga moartea. Azrael, îngerul mahomedan al morții, s-ar fi întors din drum, crezînd c-a greșit ușa. G. părea că moare pentru că voia să moară. Era o agonie de bunăvoie. Numai picioarele îi erau țepene. Pe acolo îl încheștau umbrele. Picioarele îi erau moarte și reci, iar capul trăia cu toată puterea vieții și părea învăluit în lumină. G. semăna în această grea clipă cu regele acela din povestea orientală, jumătate carne, jumătate marmură.

Convenționalul

Lîngă el era o piatră. Episcopul se așează. Îi vorbi fără înconjur.

— Vă felicit, spuse el pe un ton de dojană. N-ați votat totuși pentru moartea regelui.

Convenționalul păru că nu bagă de seamă subînțelesul amar al cuvîntului „totuși”. Răspunse. Zîmbetul îi pierise cu totul de pe față.

— Nu vă grăbiți să mă felicități, domnule. Am votat pieirea tiranului.

Era un glas neînduplecat, față-n față cu un glas aspru.

— Ce vreți să spuneți? zise episcopul.

— Vreau să spun că există un tiran al omului: ignoranța. Am votat pieirea acestui tiran. Tiranul ăsta a născocit regalitatea, care e stăpînirea dobîndită prin fals, pe cînd știința e autoritatea cucerită prin adevăr. Omul nu trebuie să fie guvernat decît de știință.

— Și de conștiință, adăugă episcopul.

— E același lucru. Conștiința e cantitatea de știință înnăscută pe care o avem în noi.

Monseniorul Bienvenu asculta, oarecum nedumerit, felul acesta de a vorbi, foarte nou pentru el.

Convenționalul urmă:

— Cît despre Ludovic al XVI-lea, am spus nu. Nu mă cred îndreptățit să ucid un om; dar mă simt dator să stîrlesc răul. Am votat sfîrșitul tiranului. Adică sfîrșitul prostituției pentru femeie, sfîrșitul sclaviei pentru bărbat, sfîrșitul întunericii pentru copil. Votînd pentru republică, am votat pentru toate astea. Am votat pentru fraternitate, pentru unire, pentru lumină. Mi-am dat sprijinul la prăbușirea prejudecăților și a greșelilor. Năruirea greșelilor și a prejudecăților aduce lumină. Noi am doborât lumea cea veche, iar lumea cea veche, hîrdău plin de mizerii, revărsîndu-se asupra omenirii, s-a schimbat într-o urnă de fericire.

— Fericire îndoielnică, spuse episcopul.

— Ați putea spune fericire tulburată; iar astăzi, după întoarcerea fatală a trecutului care se numește 1814, fericire apusă. Vai! N-am știut să mergem pînă la capăt, recunosc; am dărimat vechiul regim în fapte, dar nu l-am putut desființa cu totul în gîndurile oamenilor. Nu-i de ajuns să înnăbușim abuzurile; trebuie să schimbăm moravurile. Moara nu mai este, dar vîntul tot mai suflă.

— Ați dărimat. A dărîma poate fi de folos; dar nu mă încred într-o dărîmare pornită din mînie.

— Dreptul nu e străin de mînie, domnule episcop, iar mînia dreptului e un element de progres. Orice s-ar spune, Revoluția Franceză e cel mai mare pas înainte al omenirii. Imperfectă, poate, dar sublimă. A scos la iveală toate problemele sociale. A îmblînzit spiritele; a liniștit, a potolit, a luminat; a făcut să se reverse pe pămînt valuri de civilizație. A fost bună. Revoluția Franceză e încoronarea omenirii.

Episcopul nu se putu opri de-a murmura:

— Da? '93!

Convenționalul se îndreaptă în scaun cu o solemnitate aproape lugubră și, atât cât poate striga un muribund, strigă:

— Aha! '93! Aici e aici! Mă așteptam la asta. Un nor s-a îngrămădit vreme de o mie cinci sute de ani. După cincisprezece veacuri s-a revărsat. Faceți procesul trăsnetului.

Episcopul simți, fără să-și mărturisească poate, că fusese atins. Totuși se stăpîni. Răspunse:

— Judecătorul vorbește în numele justiției; preotul vorbește în numele milei, care nu-i altceva decît o justiție mai nobilă. Trăsnetul nu poate greși. Și adăugă, privindu-l țintă pe Convențional: Ludovic al XVII-lea¹?

Convenționalul întinse mîna și-l apucă pe episcop de braț:

— Ludovic al XVII-lea! Poftim! După cine plîngeți! După un copil nevinovat? Atunci, fie! Plîng și eu împreună cu dumneavoastră. După vlăstarul regal? Dați-mi voie să mă gîndesc. Pentru mine, fratele lui Cartouche², copil nevinovat, spînzurat de subsuori în Piața Grève, pînă ce și-a dat sufletul, pentru singura crimă că a fost fratele lui Cartouche, nu e mai puțin vrednic de compătimire decît nepotul lui Ludovic al XV-lea, copil nevinovat, martirizat în turnul Templului pentru singură crimă de-a fi fost nepotul lui Ludovic al XV-lea.

— Domnule, spuse episcopul, nu-mi plac aceste apropieri de nume.

— Cartouche? Ludovic al XV-lea? Pentru care dintre ei protestați?

Urmă o clipă de tăcere. Episcopului începuse să-i pară rău că venise și totuși ceva de neînțeles îl făcea să se simtă ușor zdruncinat.

Convenționalul adăugă:

— O, părinte, nu vă place crudul adevăr. Lui Isus îi plăcea. Punea mîna pe bici și curăța templul. Biciul lui plin de fulgere știa să spună cele mai crunte adevăruri. Cînd striga: *Sinite parvulos*³...nu făcea nici o deosebire între copii. Nu s-ar fi sfiit să pună alături de moștenitorul lui Barabbas⁴ pe moștenitorul lui Irod⁵. Domnule, nevinovăția e ea însăși propria-i cunună. Nevinovăția n-are nevoie să fie princiară. E tot atît de augustă în zdrențe, ca și împodobită cu crini.

— Așa el Spuse episcopul cu o voce înceată.

— Mai departe, urmă convenționalul G., ați pomenit de Ludovic al

1. Fiul lui Ludovic al XVI-lea, dispărut în condițiuni misterioase după executarea părinților săi. Regaliștii, dușmani ai revoluției burgheze, l-au socotit rege „legitim” după moartea tatălui său.

2. Celebru bandit parizian, tras pe roată în 1721.

3. Lăsați copiii...(lat.)

4. După legenda evanghelică, criminal contemporan cu Isus, eliberat din închisoare în cinstea paștelui evreiesc, fariseii preferînd ca el să fie salvat de la moarte pentru a obține de la Pontiu Pilat condamnarea lui Isus.

5. Numele a doi regi ai Iudeii. Lui Irod, zise cel Mare, evangheliile îi atribuie uciderea pruncilor din Bethlehem; Irod Antipas, fiul lui, ar fi avut - după legenda biblică - un rol activ în crucificarea lui Isus.

XVII-lea. Să ne înțelegem. Îi plîngem pe toți nevinovații, pe toți martirii, pe toți copiii, pe cei de jos, ca și pe cei de sus? Sînt de aceeași părere. Dar atunci, v-am mai spus, trebuie să ne întoarcem înainte de '93, iar lacrimile noastre trebuie să înceapă să curgă înainte de Ludovic al XII-lea. Voi plînge pentru vlăstarele regale împreună cu dumneavoastră, cu condiția ca și dumneavoastră să plîngeți cu mine vlăstarele poporului.

— Îi plîng pe toți, spuse episcopul,

— Deopotrivă! exclamă G. Și dacă balanța trebuie să încline, să fie de partea poporului. Prea a suferit mult.

Urmă iar o scurtă tăcere. De astă dată o rupse convenționalul. Se ridică într-un cot, își prinse obrazul între degete, așa cum facem fără să vrem atunci cînd punem întrebări sau cînd ne gîndim, și se adresă episcopului cu o privire plină de toate puterile agoniei. Fu aproape ca o explozie:

— Da, domnule, prea mult a suferit poporul. Și-n definitiv, de asta ați venit aici, ca să mă descoaseți și să-mi vorbiți de Ludovic al XVII-lea? Eu nu vă cunosc. De cînd mă aflu prin părțile astea, am trăit singur în ograda asta, fără să ies vreodată pe-afară, fără să văd pe altcineva decît pe băiatul care mă îngrijește. Numele dumneavoastră, e drept, a ajuns cam nedeslușit pînă la mine și, trebuie să recunosc, într-o lumină prielnică; dar asta nu înseamnă nimic. Oamenii îndemînatici au atîtea mijloace de-a cîștiga încrederea celor simpli! Dar, fiindcă veni vorba, n-am auzit huruitul trăsorii dumneavoastră; ați lăsat-o, desigur, dincolo de tufiș, la răspîntie. Nu vă cunosc, vă spun. Mi-ați spus că sînteți episcopul, dar asta nu mă lămurește cîtuși de puțin asupra dumneavoastră. Într-un cuvînt, vă repet întrebarea: cine sînteți? Un episcop, adică un prinț al bisericii, un personaj aurit, cu blazon, cu avere și cu venituri însemnate – episcopia din Digne are un venit fix de cincisprezece mii de franci și zece mii de franci din venituri întîmplătoare, în total douăzeci și cinci de mii de franci – cu bucătării și cu servitorime în livrea; sînteți unul dintre aceia care se hrănesc bine, care mănîncă vineri păsări, care se fudulesc în trăsuri de gală cu lachei în față și la spate, care stau în palate și merg numai pe sus, în numele Domnului care mergea cu picioarele goale. Sînteți un prelat; aveți venituri, palate, cai, valeți, masă îmbelșugată, toate desfătările vieții; le aveți toate astea ca și alții și, ca și alții, vă bucurați de ele; foarte bine; dar asta spune prea mult, sau nu spune nimic; pe mine nu mă luminează asupra valorii dumneavoastră reale și adevărate, asupra dumneavoastră care veniți probabil cu gîndul de a-mi aduce mîntuirea. Cu cine stau de vorbă? Cine sînteți?

Episcopul lăsa capul în jos și răspunse:

— *Vermis sum*¹!

1. Sînt un vierme (lat.).

— Vierme cu trăsură! mormăi convenționalul.

Era rîndul convenționalului să fie trufaș și al episcopului să se arate umil.

Episcopul spuse cu blîndețe:

— Domnule, fie și-așa! Dar lămurește-mă: întrucît trăsura mea, care e la doi pași dincolo de copaci, întrucît masa mea îmbelșugată și păsările pe care le mănînc vineri, întrucît veniturile mele de douăzeci și cinci de mii de franci, întrucît palatul meu și lacheii pe care-i am, dovedesc că mila nu-i o virtute, că iertarea nu-i o datorie și că '93 n-a fost cumplit?

Convenționalul își trecu mîna pe frunte ca pentru a alunga un nor.

— Înainte de a vă răspunde, zise el, vă rog, să mă iertați. Am greșit, domnule. Vă aflați la mine, sînteți oaspetele meu. Trebuie să fiu politicos. Dumneavoastră discutați ideile mele; se cuvine să mă mărginesc a combate raționamentele dumneavoastră. Bogățiile și desfătările dumneavoastră sînt argumente pe care le am împotriva dumneavoastră în discuție, dar nu-i frumos să mă folosesc de ele. Vă făgăduiesc că n-am s-o mai fac.

— Vă mulțumesc, spuse episcopul.

G. Continuă:

— Să ne întoarcem la lămurirea pe care mi-o cereți. Unde am rămas? Ce spuneți? Că '93 a fost cumplit?

— Da, cumplit! zise episcopul. Ce credeți despre Marat, care bătea din palme în fața ghilotinei?

— Ce credeți despre Bossuet care binecuvînta persecuțiile religioase?

Răspunsul era aspru, dar mergea drept la țintă, cu siguranța unei săgeți. Episcopul tresări; nu-i veni în minte nici o ripostă, dar se simțea jignit de felul cum fusese pomenit numele lui Bossuet. Chiar și spiritele superioare au idoli lor și uneori se simt parcă rănite de lipsa de respect a logicii.

Convenționalul începuse să gîfîie; respirația agitată a agoniei, amestecată cu suflul din umbră, îi tăia glasul; privirea însă îi era cu desăvîrșire lucidă. Continuă:

— Aș vrea să mai spun încă ceva. În afară de revoluție - care, privită în întregul ei, este o uriașă afirmație omenească - '93, vai! e o replică. Îl găsiți cumplit, dar toată monarhia, domnule? Carrier¹ e un bandit; dar ce nume îi dați lui Montrevel²? Fouquier-Tinville³ e un ticălos, dar ce părere aveți despre Lamoignon-Bâville?⁴ Miallard⁵ groaznic, dar

1. Deputat în Convențiunea Națională, trimis la Nantes cu puteri discreționare pentru a lua măsuri împotriva revoltei vandeene, i-a nimicit pe contrarevoluționari.

2. Mareșal sub Ludovic al XIV-lea; a participat la persecuțiile împotriva protestanților.

3. Acuzator public al Tribunalului revoluționar în 1792-1794.

4. Guvernator civil al Languedocului; intendat sub Ludovic al XIV-lea; a instituit teroarea împotriva comisarilor, țărani calviniști revoltați în munții Ceveni.

5. Luptător în vremea revoluției burghize din Franța. A participat la luarea Bastiliei.

Salux Tavannes¹, mă rog? Moș Duchesne² e feroce, dar ce epitet îmi veți găsi pentru moș Letellier³? Jordan-Coupe-Tête⁴ e un monstru, dar mai mic decât domnul marchiz de Louvois⁵. Domnule, domnule, o plîng pe Marie-Antoinette, arhiducesă și regină, dar o plîng și pe biata hughenotă care, în 1685, sub Ludovic cel Mare, domnule, pe cînd își alăpta copilul, a fost legată, goală pînă la brîu, de un stîlp, și copilul ținut la distanță; sînul i se umplea de lapte și inima de spaimă; micuțul, galben și flămînd, vedea sînul, trăgea să moară și țipa; iar călăul îi spunea femeii, care era și mamă și doică: „Leapădă-te!”, punînd-o să aleagă între moartea copilului și moartea conștiinței. Ce spuneți de acest chin al lui Tantal⁶ aplicat unei mame? Domnule, țineți minte lucrul acesta: Revoluția Franceză a avut rosturile ei. Înverșunarea ei va fi iertată de viitor. Urmarea ei e o lume mai bună. Loviturile ei cele mai grozave au adus o mîngîiere neamului omenesc. E de ajuns. Mă opresc; prea am dreptate. De altfel, mă sfîrșesc. Și, fără să se mai uite la episcop, convenționalul își încheie gîndul cu aceste cuvinte liniștite: Da, brutalitățile progresului se numesc revoluții. Cînd li se pune capăt, recunoaștem că neamul omenesc a fost zgîlțîit, dar a înaintat.

Convenționalul nu-și dădea seama că luase cu asalt, una după alta, toate întăriturile launtrice ale episcopului. Mai rămăsese totuși una, și de pe această ultimă poziție de rezistență a monseniorului Bienvenu porniră cuvintele în care se vădea din nou aproape toată asprimea de la început:

— Progresul trebuie să creadă în Dumnezeu. Binele nu poate avea slujitori nelegiuîți. Ateul e un rău cîrmuitor de oameni.

Bătrînul reprezentant al poporului nu răspunse. Avu un fior. Se uită la cer și o lacrimă se ivi încetîșor în umbra genelor.

Cînd pleoapa fu plină, lacrima se prelinse pe obrazul pămîntiu și el spuse, aproape bîgîind, încet, ca și cum și-ar fi vorbit lui însuși, cu ochii pierduți în gol!

1. Guvernator al Burgundiei pe vremea războaielor religioase din Franța (secolul al XVI-lea). Persecutor crunt al protestanților, a fost unul din sfetnicii Caterinei de Medicis care au îndemnat-o la măcelul calviniștilor din noaptea Sfîntului Bartholomeu (1572).

2. Poreclă a lui Jacques Hibert (după titlul ziarului său *Le Père Duchesne*), iacobin, unul dintre revoluționarii cei mai consecvenți.

3. Iezuit, confesor al lui Ludovic al XIV-lea, pe care l-a îndemnat la persecuții religioase.

4. Revoluționar din Provansa, renumit pentru severitatea cu care reprima comploturile regaliste.

5. Ministru de război al lui Ludovic al XIV-lea, cunoscut prin cruzimile sale; organizatorul persecuțiilor crunte împotriva, calviniștilor.

6. Aluzie la o legendă mitologică, după care Tantal, rege al Lydiei, fusese condamnat de zei să sufere în infern de foame și sete, fără a și le putea potoli, fiindcă apa și fructele spre care își întindea mîinile se retrăgeau la apropierea lor.

— O, tu, ideal, numai tu ești!

Episcopul simți un fel de zguduire ce nu se poate descrie.

După o scurtă tăcere, bătrînul ridică un deget spre cer și spuse:

— Infinitul există. E-acolo. Dacă infinitul n-ar avea eul său, eul ar fi hotarul său; n-ar mai fi infinit: cu alte cuvinte, n-ar mai exista. El însă există. Deci are eul său. Acest eu al infinitului e Dumnezeu.

Muribundul rostise aceste ultime cuvinte cu glas tare și cu înfiorarea extazului, ca și cum ar fi văzut pe cineva. După ce vorbi, ochii i se închiseră. Sforțarea îl sleise. Se vedea că trăise într-o clipă cele cîteva ceasuri pe care le mai avea de trăit. Ceea ce spusese îl apropiase de moarte. Clipa supremă sosea.

Episcopul înțelese; trebuia să se grăbească; venise ca preot; de la răceala cea mai mare trecu treptat la emoția cea mai adîncă; se uită la ochii închiși, luă mîna bătrînă, zbîrcită și înghețată, și se plecă asupra muribundului.

— Ceasul acesta e ceasul Domnului. Nu credeți c-ar fi păcat să ne fi întîlnit în zadar?

Convenționalul deschise din nou ochii. Pe fața lui se întipărise o expresie gravă și întunecată.

— Domnule episcop, spuse el, cu o încetineală care se datora poate mai degrabă mîndriei sufletești decît slăbirii puterilor, mi-am petrecut viața în meditație, studiu și contemplare. Aveam șaiszeci de ani cînd țara m-a chemat și mi-a cerut să mă ocup de treburile publice. M-am supus. Se petreceau abuzuri; le-am combătut. Existau tiranii; le-am nimicit. Existau drepturi și principii; le-am proclamat și propovăduit. Teritoriul era cotropit; l-am apărut. Franța era amenințată; i-am dat pieptul meu drept scut. N-am fost bogat; sînt sărac. Am fost unul dintre conducătorii statului; pivnițele Tezaurului erau atît de pline, încît a fost nevoie să se proptească zidurile, gata să se năruiască sub povara aurului și argintului; eu luam masă cu un franc și zece centime în strada l'Arbre Sec. I-am ajutat pe oropsiți, i-am alinat pe suferinzi. Am sfîșiat pînza altarului, e drept, dar am făcut-o pentru a pansa rănila patriei. Am susținut întotdeauna mersul înainte al omenirii spre lumină și m-am împotrivit adesea progresului necruțător. Cînd s-a ivit prilejul, mi-am sprijinit adversarii, pe voi. Era la Peteghem, în Flandra, acolo unde regii merovingieni își aveau palatele de vară, o mînaștere a urbaniștilor, mînașterea Sainte-Claire din Beaulieu; am salvat-o în 1793.

Mi-am făcut datoria după puterile mele și am făcut tot binele pe care l-am putut face. După aceea am fost izgonit, hărțuit, urmărit, persecutat, ponegrit, batjocorit, huiduit, blestemat, proscris. De ani de zile, cu părul albit, simt că oamenii se cred îndreptățiți să mă disprețuiască; pentru mulțimea neștiutoare am înfățișarea unui blestemat și, fără să dușmănesc pe nimeni, primesc singurătatea urii. Acum am optzeci și

sase de ani; mor. Ce vreți de la mine?

— Binecuvîntarea! spuse episcopul. Și îngenunche.

Cînd episcopul ridică privirea, fața convenționalului se înseninase.

Își dăduse sfîrșitul.

Episcopul se întoarse acasă, copleșit de nu se știe ce gînduri. Petrecu toată noaptea în rugăciuni. A doua zi, cîțiva curioși încercară să-i vorbească despre convenționalul G.; el se mărgini să le arate cerul. De-atunci dragostea și mila lui față de nevoiași și de suferinzi spori. Orice aluzie la „bătrînul scelerat G.” îl făcea să cadă într-o tulburare neobișnuită. Nimeni n-ar fi putut spune că trecerea acestui spirit prin fața spiritului său și răsfrîngerea acestei mari conștiințe într-a sa nu-l ajutaseră întrucîtva să se apropie de desăvîrșire. Firește, această „vizită duhovnicească” fu un bun prilej de clevetiri pentru diferitele tabere din localitate. „Trebuia oare să se ducă un episcop la căpătiul unui astfel de muribund? De bună seamă, nu putea fi vorba de o convertire. Toți revoluționarii sînt niște eretici. Atunci de ce s-a dus? Ce-a căutat acolo? S-a dus numai din curiozitate, împins de diavol.”

Într-o zi, o văduvă de neam, din soiul obraznic care se credea spiritual, i se adresă cu o vorbă de duh:

— Monsenior, lumea se întreabă cînd veți purta și înălțimea-voastră boneta roșie.

— O! O! Iată o culoare buclucașă, răspunse episcopul.

Din fericire, cei care o disprețuiesc la bonetă, o venerează la pălărie!

...

XI

O REZERVĂ

Am risca foarte mult să ne înșelăm dacă am deduce de-aici că monseniorul Bienvenu era un „episcop filozof” sau un „preot patriot”. Întîlnirea, sau ceea ce s-ar putea numi apropierea lui de convenționalul G., îi lăsase un fel de uimire care-l făcuse și mai blajin. Atîta tot.

„Binecuvântarea! spuse episcopul. Și îngenunche.”

Deși monseniorul Bienvenu n-a fost cîtuși de puțin om politic, e poate locul să arătăm aici, foarte pe scurt, atitudinea lui față de evenimentele de pe atunci, presupunînd că monseniorul Bienvenu se va fi gîndit vreodată să aibă vreo atitudine. Să ne întoarcem, deci, cu cîțiva ani în urmă. Puțin după înălțarea domnului Myriel la rangul de episcop, împăratul îl făcuse baron al imperiului, împreună cu mai mulți alți episcopi. Arestarea papei s-a petrecut, cum se știe, în noaptea de 5 spre 6 iulie 1809; cu prilejul acesta, domnul Myriel a fost chemat de Napoleon la sinodul episcopilor din Franța și din Italia, care fusese convocat la Paris. Sinodul s-a ținut la Notre-Dame și s-a întrunit pentru întâia dată la 15 iunie 1811 sub președinția domnului cardinal Fesch¹. Domnul Myriel făcea parte dintre cei nouăzeci și cinci de episcopi care răspuseseră inițiativei. Dar n-a luat parte decît la o singură ședință și la trei sau patru conferințe restrînse. Episcop al unei eparhii de munte, trăind în mijlocul naturii, în simplitate rustică și lipsuri, părea să aducă, printre aceste eminente personaje, idei care schimbau temperatura adunării. Se întoarse în grabă la Digne. Fu discusut asupra acestei întoarceri pripite și el răspunse:

— Îi stingheream. Le aduceam aerul de afară. Le făceam impresia unei uși deschise.

Altă dată spuse:

— Ce vreți? Monseniorii ăștia sînt prinți. Eu nu-s decît un episcop de țară.

Adevărul e că displicuse. Printre alte ciudățenii, într-o seară, pe cînd se găsea la unul dintre colegii săi cei mai de vază, merse pînă acolo încît spuse:

— Frumoase pendule! Frumoase covoare! Frumoase livrele! Grozav trebuie să stingherească. O! Eu n-aș vrea să am tot prisosul ăsta care să-mi strige mereu în urechi: „Sînt oameni care mor de foame! Sînt oameni care îngheață de frig! Sînt săraci! Sînt atîția săraci!”...

În treacăt fie zis, ura împotriva luxului nu-i o ură întemeiată. Ura aceasta ar trebui să cuprindă și ura împotriva artelor. Totuși, pentru oamenii bisericii, în afară de cheltuieli de reprezentare și de ceremonii, luxul e o greșeală. Pare că dovedește deprinderi nu tocmai caritabile. Un preot n-are rost să fie bogat. Preotul trebuie să fie cît mai aproape de săraci. Ar putea pleca urechea neîncetat, zi și noapte, la toate amărăciunile, la toate nenorocirile, la toate mizeriile, dacă n-ar cunoaște prin el însuși, cît de cît, sfînta mizerie, ca praful stîrnit de muncă? Ne-am putea închipui un om lîngă jeratic căruia să nu-i fie cald? Ne-am putea închipui un muncitor care lucrează fără-ncetare la un cuptor și care să n-aibă nici un fir de păr ars, nici o unghie înnegrită, nici un strop de sudoare, nici o urmă de fum pe față? Cea

1. Un unchi al lui Napoleon I. Care l-a folosit ca diplomat și l-a făcut arhiepiscop de Lyon.

dintîi dovadă a milei la un preot, și mai ales la un episcop, e sărăcia.

Iată, fără îndoială, ce gîndea domnul episcop din Digne.

N-ar trebui să se creadă, de altfel, că împărtășea, în anumite chestiuni delicate, ceea ce noi numim „ideile secolului”. Nu se prea amesteca în certurile teologice ale zilei și trecea sub tăcere chestiunile care compromit biserica și statul; dar dacă cineva și-ar fi dat osteneala, ar fi descoperit că era mai mult ultramontan decît galican¹. Întrucît facem un portret și nu vrem să ascundem nimic, sîntem nevoiți să adăugăm că a rămas nepăsător la prăbușirea lui Napoleon. Începînd din 1813, a aderat la toate manifestările ostile sau le-a aplaudat. A refuzat să-l vadă la întoarcerea sa din insula Elba și s-a ferit să ordone în eparhia sa rugăciuni publice pentru împărat în timpul celor o sută de zile.

În afară de sora sa, domnișoara Baptistine, mai avea doi frați: unul general, celălalt prefect. Le scria destul de des amîndurora. Păstră oarecare răceală față de primul, cîtăva vreme, deoarece, pe cînd comanda în Provence, pe vremea debarcării, de la Cannes², generalul se pusese în fruntea a o mie două sute de oameni și pornise pe urmele împăratului, în așa fel încît să-l facă scăpat. Corespondența lui rămăsese mai caldă față de celălalt frate, fostul prefect, un om cinstit și demn, care trăia retras la Paris, în strada Cassette.

Monseniorul Bienvenu avusese deci și el cîndva spirit de partid, ceasul lui de amărăciune, zbuciumul lui. Umbra pasiunilor trecătoare se abătu și asupra acestui suflet mare și blînd, preocupat de problemele eternității. Firește un om ca el nu trebuia să aibă păreri politice. Să nu fim înțeleși greșit; nu confundăm așa-zisele „păreri politice” cu marea aspirație spre progres, cu sublimul crez patriotic, democratic, omenesc, care, în zilele noastre, trebuie să alcătuiască fondul oricărei minți generoase. Fără să intrăm în adîncul unor lucruri care nu au decît o legătură indirectă cu subiectul cărții de față, vom spune doar atît: ar fi fost frumos ca monseniorul Bienvenu să nu fi fost regalist și ca privirea lui să nu se fi abătut nici o singură clipă de la contemplarea senină, care, pe deasupra tuturor frămîntărilor omenești, vede strălucind cele trei lumini neprihănite: Adevărul, Dreptatea, Mila.

Recunoscînd totuși că Dumnezeu nu-l făcuse pe monseniorul Bienvenu pentru vreo funcție politică, am fi înțeles și admirat protestul în numele dreptului și al libertății, opoziția mîndră, rezistența primejdioasă și dreaptă față de atotputernicul Napoleon. Dar ceea ce

1. *Ultramontan*, catolic partizan al subordonării bisericii din Franța autorității papei chiar în chestiunile laice, administrative; *galicanii* sînt partizanii independenței administrative a bisericii catolice din Franța.

2. Cele „o sută de zile”, au început cu sosirea lui Napoleon în Franța din insula Elba, locul primului său exil. Debarcarea a avut loc între Cannes și Fréjus, pe coasta provansală (martie 1815).

ne place față de cei ce se înalță, ne place mai puțin față de cei ce cad. Ne place lupta atîta vreme cît există primejdie; și, în orice caz, numai luptătorii din prima clipă au dreptul să fie răzbunătorii din urmă. Cel ce n-a fost acuzator îndărătnic în epoca prosperității, trebuie să tacă în fața prăbușirii. Denunțatorul succesului e singurul judecător firesc al căderii. În ceea ce ne privește, atunci cînd providența intră în joc și lovește, o lăsăm să-și vadă de treabă. Anul 1812 începe să ne descurajeze. În 1813, rupînd cu lașitate tăcerea, acel corp legislativ taciturn, încurajat de un șir de catastrofe, ne-a stîrnit indignarea și ar fi fost o greșeală să aplaudăm; în 1814, în fața mareșalilor trădători, în fața senatului care trecea de la o ticăloșie la alta, insultînd după ce divinizase, în fața idolatriei care da înapoi scuipîndu-și idolul, era o datorie să întorci capul; în 1815, cînd marile dezastre pluteau în aer, cînd Franța simțea fiorul catastrofei apropiate, cînd se întrezări un Waterloo deschis sub pașii lui Napoleon - dureroasa aclamație adresată de armată și de popor unui osîndit al sorții n-avea nimic ridicol și, făcînd toate rezervele asupra despotului, o inimă ca a episcopului din Digne n-ar fi trebuit să nesocotească ceea ce era măreț și mișcător în îmbrățișarea fierbinte, pe marginea prăpastiei, dintre o mare națiune și un om mare.

Dar în afară de asta, a fost, în orice împrejurare, drept, sincer, cumsecade, inteligent, simplu și demn, binefăcător și binevoitor, ceea ce este tot o binefacere. Era un preot, un înțelept, un om întreg. Trebuie să recunoaștem că, și în atitudinea politică pe care i-am reproșat-o și pe care sîntem porniți s-o judecăm cu asprime, el a fost îngăduitor și ușor de înduplecat, poate chiar mai mult decît noi înșine.

Portarul primăriei fusese pus acolo de împărat. Era un fost subofițer din vechea gardă, combatant de la Austerlitz, bonapartist convins. Îi scăpau din cînd în cînd bietului om cuvinte nechibzuite, pe care legea de atunci le socotea „expresii sedicioase”. De cînd profilul imperial dispăruse de pe Ordinul Legiunii de onoare, nu se mai îmbrăca „în uniformă”, cum spunea el, ca să nu fie silit să-și pună decorația. Scosese el singur cu pietate efigia imperială de pe crucea dată de Napoleon; rămăsese pe ea o gaură pe care n-a încercat s-o astupe niciodată. „Mai bine mor, spunea el, decît să port pe piept cele trei broaște¹”. Își bătea joc în gura mare de Ludovic al XVII-lea. „Un bătrîn gutos cu ghetre englezești, spunea el. Ducă-se în Prusia cu barba lui de capră!” Era fericit că putea uni într-o singură imprecuație cele două lucruri ce-i erau mai nesuferite: Prusia și Anglia. Făcu atîtea pozne, încît își pierdu postul. Se pomeni zvîrlit pe drumuri, fără pîine, cu nevastă și copii. Episcopul îl chemă la el, îl muștră cu blîndețe și-l numi ușier la catedrală. În eparhie domnul Myriel era adevărat păstor, prietenul tuturor.

1. Cele trei flori de crin, emblemă a Burbonilor.

După nouă ani, monseniorul Bienvenu se bucura în orașul Digne, mulțumită faptelor sale bune și blîndeții sale, de o venerație caldă, filială. Purtarea lui chiar față de Napoleon a fost înțeleasă și iertată în chip tacit de către popor, care-și adora împăratul, dar care-și iubea și episcopul.

XII

SINGURĂTATEA MONSENIORULUI BIENVENU

Pe lîngă un episcop se află mai întotdeauna un pîlc de preoți mărunți, ca un stol de tineri ofițeri în jurul unui general. Sînt cei pe care fermecătorul sfinț Francisc din Sales¹ îi numește undeva „pui de preoți”. Orice carieră are aspiranții săi, care fac alai celor ajunși. Nu există putere care să nu aibă anturajul ei; nu există avere care să nu aibă curtenii ei. Cei ce vor să-și facă un viitor roiesc în jurul prezentului strălucitor. Orice metropolă are statul său major. Orice episcop cu oarecare influență are pe lîngă el o echipă de heruvimi seminariști, care fac strajă și păstrează ordinea în palatul episcopal și care stau de gardă în jurul zîmbetului monseniorului. A fi pe placul unui episcop însemnează pentru un subdiacon a fi cu piciorul în scară. Trebuie să-ți croiești drum. Apostolatul nu disprețuiește canonicatul.

Așa cum în alte domenii există oameni cu vază, în biserică există ranguri mari. Aceștia sînt episcopii cu trecere, bogați, cu venituri mari, dibaci, acceptați de lume, știind desigur să se roage, dar știind să și ceară, silind fără muștrări de conștiință o întreagă eparhie să facă anticameră, trăsură de unire între sacristie și diplomație, mai mult prelați decît episcopi. Fericiți cei ce le cîștigă încrederea! Bucurîndu-se de credit, ei fac să curgă în jurul lor – asupra celor prevenitori și a celor favorizați și peste întreg acest tineret care știe să placă – parohiile grase, veniturile canonice, arhidiaconatele, duhovniciile și funcțiile la catedrale, în așteptarea demnităților episcopale. Înaintînd ei înșiși, înlesnesc ascensiunea sateliților lor; e un întreg sistem solar în mișcare. Strălucirea lor se răsfrînge și asupra suitei. Belșugul lor se fărîmîțează în culise sub formă de mici și mănoase promoții. Cu cît e mai mare eparhia patronului, cu atît e mai grasă parohia favoritului. Și, pe urmă, Roma e aproape. Un episcop care se pricepe să ajungă arhiepiscop știe ce are de făcut ca să ajungă cardinal, te introduce în conclav², intri în sinodul curții papale, primești mantia episcopală, iată-te auditor, camelier al papei, monsenior, și de la înălțime la eminență nu mai e decît un pas, iar între eminență și sanctitate nu

1. Episcop francez (1567-1622), autorul unei cărți de propagandă catolică, *Introducere în cucernicie*, foarte citită în prima jumătate a secolului al XVII-lea.

2. Adunarea cardinalilor catolici care alege un nou papă.

mai e decât deșertăciunea unui vot. Orice tichie poate visa să se schimbe în tiară. Preotul e singurul om din zilele noastre care poate ajunge în chip firesc rege; și ce rege! Rege suprem! De aceea, ce pepinieră de aspirații e un seminar! Câți copii sfioși de cor, câți preoți tineri nu poartă scris pe frunte semnul norocului. Ambiția, se numește pe sine vocație; cine știe? Poate cu bună credință, înșelându-se singură, cu toată cucernicia.

Modest, sărac, deosebit, monseniorul Bienvenu nu era socotit printre pontifi. Se vedea asta din lipsa desăvârșită a tinerilor preoți din jurul lui. Se știa că la Paris „n-a avut nici o trecere”. Nici un viitor deosebit nu părea să-l aștepte pe bătrînul singuratic. Nici un mugure al ambiției nu se încumeta să înflorească în umbra sa. Canonicii și marii săi vicari erau niște bătrîni cumsecade, oameni din popor, ca și el, zăvoriți, ca și el, în această eparhie fără perspective de cardinalat și care semănau cu episcopul lor, cu singura deosebire că ei erau sfîrșiți, iar el era desăvârșit. Era atît de vădită imposibilitatea de a face carieră pe lîngă monseniorul Bienvenu, încît, abia ieșiți din seminar, tinerii hirotonisiți de el luau recomandatii de la arhiepiscopii din Aix sau din Auch și plecau în grabă într-acolo. Căci, în definitiv, repetăm, ne place să fim săltați. Un sfînt care trăiește într-o abnegație fără măsură însemnează o vecinătate primejdioasă; ar putea să transmită prin molipsire o sărăcie fără leac, înțepenirea articulațiilor necesare înaintării – într-un cuvînt, mai multă renunțare decât e de dorit; și oamenii se feresc de virtutea asta rîioasă. Așa se explică izolarea monseniorului Bienvenu. Trăim într-o societate întunecată. A reuși, iată învățătura care se prelinge picătură cu picătură din corupția atotstăpînitoare.

În treacăt fie zis, succesul e ceva destul de respingător. Falsa lui asemănare cu meritul îi înșală pe oameni. Pentru mulțime izbînda este aproape totuna cu superioritatea. Succesul se confundă cu talentul, caută să înșele istoria. Singuri Iuvenal și Tacit mai mîrîie. În vremea noastră, o filozofie aproape oficială a intrat slugă la el, poartă livreaa succesului și face slujba de anticameră. Să reușești, asta-i învățătura! Prosperitatea presupune capacitate. A cîștiga la loterie, iată iscusința. Cine triumfă e venerat. Naște-te într-o zodie bună și nu-ți mai trebuie nimic.

Ai noroc, ai totul; ești fericit, lumea te crede mare. În afară de cinci sau șase mari excepții, care fac strălucirea unui secol, admirația contemporanilor nu e altceva decât miopie. Poleiala e aur! Poți să fii primul venit, nu-i nimic, dacă parvii. Omul de rînd e un bătrîn Narcis care se adoră pe sine și care aplaudă vulgaritatea. Însușirile alese, grație cărora poți fi Moise, Eschyl, Dante, Michelangelo sau Napoleon, sînt atribuite de către mulțime, dintr-o dată și prin aclamații, oricui își atinge ținta într-un domeniu oarecare. Fie că un notar ajunge deputat, că un fals

Corneille a scris Tiridate¹, că un eunuc ajunge să stăpânească un harem, că un Prudhomme² militar câștigă din întâmplare bătaia hotărâtoare a unei epoci, că un farmacist a născocit niște tălpi de carton pentru armata din Sambre-et-Meuse și-și asigură, cu acest carton vândut drept piele, un venit de patru sute de mii de franci, fie că un negustor de mărunțișuri îmbrățișează camăta și-o face să fete șapte-opt milioane, al căror părinte e el și-a căror mamă e ea, fie că un predicator ajunge episcop prin fonfăiala lui, că un administrator de casă mare e atât de bogat, la plecarea din serviciu, încît ajunge ministru de finanțe – oamenii numesc asta geniu, tot așa cum numește frumusețe figura lui Mousquenton³ și maiestate gîtul vînjos al lui Claudiu⁴. Ei confundă constelațiile de pe bolta cerului cu stelele pe care le imprimă etichetele rațelor în nămolul mlaștinii.

XIII

CE CREDEA

Din punct de vedere al ortodoxiei, nu va fi nevoie să-l cercetăm pe domnul episcop din Digne. În fața unui astfel de suflet, nu putem simți decît respect. Conștiința celui drept trebuie crezută pe cuvînt. De altfel, ținînd seama de anumite naturi, admitem posibilitatea dezvoltării tuturor frumuseților virtuții omenești într-o credință diferită de a noastră.

Ce credea el despre cutare dogmă sau despre cutare mister? Tainele sufletului omenesc nu le cunoaște decît mormîntul, unde sufletele intră goale. Sîntem însă încredințați că niciodată dificultățile credinței nu erau rezolvate de el prin ipocrizie. Diamantul nu poate putrezi, credea din toată puterea sufletului său. „Credo in Patrem⁵!” exclamă el adesea, găsind de altminteri în faptele bune toată mulțumirea de care avea nevoie conștiința și care-ți spune în șoaptă: „Faci voia Domnului!”

Ceea ce ne credem datori să notăm este că, în afară de – ca să zicem așa – și dincolo de credința sa, episcopul dovedea un surplus de iubire. Din pricina lui, *quia multum amavit*⁶ era socotit vulnerabil de

1. *Tiridate*, rege al Armeniei și aliat al romanilor (secolul al III-lea), a devenit eroul unei tragedii a lui Campistron, autor dramatic francez de la sfîrșitul secolului al XVII-lea. La Victor Hugo numele lui este adesea folosit ca simbol al epigonilor fără talent. A fost într-adevăr un imitator servil, în stil mai ales, al lui Corneille și Racine.

2. Erou al cărții lui Henry Monnier, *Memoriile lui Joseph Prudhomme* – tipul burghezului mărginit și mulțumit de sine.

3. Clovn din timpul restaurației, celebru prin urîțenia lui.

4. Împărat roman (41-54).

5. Cuvintele cu care începe simbolul credinței.

6. Pentru că a iubit mult (lat.).

către „oamenii serioși”, de către „persoanele grave”, de către „oamenii cu judecată”; locuțiuni alese ale tristei noastre lumi, în care egoismul primește cuvîntul de ordine de la pedantism. Ce era acest surplus de iubire? Era o bunăvoință senină revărsată asupra oamenilor și care, cum am mai spus, ajungea uneori pînă la lucruri. Nu știa ce e disprețul. Era îngăduitor cu făpturile Domnului. Orice om, chiar și cel mai bun, are într-însul o asprime de care nu-și dă seama și pe care o păstrează față de animale. Episcopul din Digne nu cunoștea asprimea aceasta, proprie totuși multor preoți. Nu mergea pînă la mila brahmanului, dar părea că meditase asupra acestor cuvinte ale ecleziasului: „Știm noi oare unde se duce sufletul animalelor?” Aspectele urâte, deformările instinctului nu-l tulburau și nu-l indignau. Îl mișcau, îl înduioșau aproape. Îngîndurat, părea că se străduiește să afle, dincolo de viața aparentă, cauza, explicația, scuza. Părea, uneori, că-i cere lui Dumnezeu ușurări de pedeapsă. Examina fără mînie, cu ochiul lingvistului care descifrează un pergament, cantitatea de haos care mai dăinuiește în natură. Starea aceasta de spirit îl făcea uneori să spună lucruri stranii. Într-o dimineața se afla în grădină; credea că e singur, dar sora lui îl urma fără ca el s-o fi văzut: deodată, se opri și privi ceva pe jos; era un păianjen mare, negru, păros, îngrozitor. Sora lui îl auzi spunînd:

— Biata vietate! Nu-i vina ei!...

De ce n-am aminti aceste copilării aproape divine ale bunătății? Copilării, fie! Dar astfel de copilării sublime au avut și sfîntul Francisc din Assisi și Marc Aureliu¹. Într-o zi, și-a scrîntit un picior pentru că n-a vrut să strivească o furnică. Așa trăia acest om drept. Uneori adormea în grădină și atunci nimeni nu era mai vrednic de respect.

Monseniorul Bienvenu fusese cîndva – dacă ar fi să dăm crezare celor ce se povesteau despre tinerețea și chiar despre maturitatea lui – un om pasionat și poate violent.

Nespusa-i bunătate nu era atît un instinct natural, cît mai cu seamă rezultatul unei convingeri nestrămutate, filtrată în inima sa de-a lungul vieții și asimilată treptat, gînd cu gînd; căci, într-un caracter, ca și într-o stîncă, se găsesc găuri pe care le fac picăturile de apă care cad mereu în același loc. Urmele acestea nu se pot șterge; astfel de formațiuni nu se pot sfărîma.

În 1815 – parcă am mai spus-o – împlinea șaptezeci și cinci de ani, dar nu părea să aibă mai mult de șaizeci. Nu era înalt; era plinuț și, ca să slăbească, făcea bucuros lungi plimbări pe jos; avea mersul sigur și spinarea foarte puțin adusă, amănunt din care n-avem de gînd să tragem nici o concluzie. Grigore al XVI-lea, la optzeci de ani, se ținea drept și zîmbea, ceea ce nu-l împiedica să fie un episcop rău.

1. Împărat roman din dinastia Antoninilor (sec. II), tip de suveran literat și filozof. A lăsat niște *Cugetări* de inspirație stoică.

Monseniorul Bienvenu avea ceea ce poporul numește „un cap frumos”, dar atît de simpatic încît uitai că e frumos.

Cînd vorbea cu acea voioșie copilărească – unul din darurile lui despre care am mai pomenit – te simțeai în largul tău lîngă el; părea că din toată făptura lui țîșnește bucurie. Образul lui rumen și proaspăt, toți dinții lui albi, pe care și-i păstrase și pe care și-i arăta cînd rîdea, îi dădeau acea înfățișare senină și plăcută, care te face să spui despre cineva: „E un om de treabă!”, iar despre un bătrîn: „E un unchiaș cumsecade!” Ne amintim că impresia asta o făcuse și asupra lui Napoleon. Cînd îl vedeai pentru întîia dată, nu părea într-adevăr decît un om cumsecade. Dar dacă stăteai cîteva ceasuri aproape de el, și dacă-l surprindeai cît de puțin căzînd pe gînduri, unchiașul cumsecade se transfigura încet-încet, luînd nu știu ce înfățișare impunătoare. Fruntea lui lată și serioasă, măreață, datorită părului său alb, devenea și mai măreață cînd medita. Bunătatea lui îi dădea maiestate, fără ca bunătatea să înceteze a străluci. Încercai ceva din emoția pe care ți-ar da-o vederea unui înger surîzător, care-și desface încet aripile, fără a conțeni să zîmbească. Respectul, un respect ce nu se poate exprima în cuvinte, te copleșea treptat și-ți ajungea la inimă; simțeai atunci că ai în fața ta una din acele făpturi puternice, încercate și îngăduitoare, a căror minte e atît de superioară, încît nu poate fi decît plină de blîndețe.

După cum s-a văzut, rugăciunea, oficierea slujbelor religioase, milostenia, mîngîierea celor năpăstuiți, cultivarea unui petic de pămînt, iubirea aproapelui, cumpătarea, ospitalitatea, renunțarea, încrederea, studiul, munca îi umpleau fiecare zi din viață. Îi umpleau – iată cuvîntul potrivit – căci, fără îndoială, fiecare zi a episcopului era toată plină de gînduri bune, de vorbe bune, de fapte bune. Totuși, ea nu era întreagă, dacă vremea rece sau ploioasă îl împiedica, seara – cînd cele două femei plecau la culcare – să petreacă un ceas sau două în grădină, înainte de a se culca și el. Părea că e un fel de ritual al lui, să se pregătească de culcare meditînd în fața marelui spectacol al cerului înstelat. Uneori, dacă cele două bătrîne nu dormeau, îl auzeau la ore destul de tîrzii din noapte plimbîndu-se încet pe alei. Stătea acolo, singur, numai cu el însuși, recules, liniștit, plin de curioșie, comparîndu-și seninătatea inimii cu seninătatea văzduhului, emoționat în întuneric de măreția vizibilă a constelațiilor și de măreția invizibilă a lui Dumnezeu, deschizîndu-și sufletul gîndurilor care vin din necunoscut. În clipele acelea, dăruindu-și inima la ora cînd florile nopții îți dăruiesc parfumul, aprins ca o făclie în mijlocul nopții înstelate, lăsîndu-se dus de extaz în centrul strălucirii universale a creației, n-ar fi putut nici el însuși să spună ce se petrecea în sufletul său; simțea ceva care-și lua zborul dintr-însul și ceva care cobora în el, misterios schimb al abisurilor sufletului cu abisurile nemărginirii!...

Se gîndea la măreția și la prezența lui Dumnezeu; la veșnicia viitoare, straniu mister; și la veșnicia trecută, mister și mai straniu; la toate infiniturile care se desfășurau sub ochii săi în toate direcțiile; și, fără să caute să înțeleagă înțelesul, privea. Nu-l cerceta pe Dumnezeu, se lăsa uluit de el. Urmărea aceste minunate ciocniri dintre atomi, care dau formă materiei, dezvăluie energiile, creează individualitățile în unitate, proporțiile în întindere, ceea ce nu se poate număra în infinit și, prin lumină, face să se nască frumusețea.

Aceste ciocniri se ivesc și dispar fără încetare. Ele sînt viața și moartea.

Se așeza pe o bancă de lemn, rezemată de o boltă de viță părăginită, și se uita la stele printre siluetele plăpînde și pipernicite ale pomilor săi roditori. Sfertul acela de pogon, sădit atît de sărăcăcios, atît de plin de dărăpănături și de șoproane, îi era drag și-i era de ajuns.

Ce-i mai trebuia acestui bătrîn, care-și petrecea puținele clipe de răgaz, ce i le lăsa viața, între grădinărit ziua și contemplare noaptea? Colțul ăsta îngrădit, avînd cerul drept tavan, nu-i era oare de ajuns ca să-l poată slăvi pe Domnul, rînd pe rînd, în operele lui cele mai încîntătoare, ca și în operele lui cele mai sublime? Nu era asta totul – ce-ar fi putut să mai dorească? O grădiniță ca să se plimbe și nemărginirea ca să viseze. Jos – ceea ce se poate semăna și culege; sus – ceea ce se poate studia și contempla; un mănunchi de flori pe pămînt și toate stelele de pe cer.

XIV

CE GÎNDEA

Un ultim cuvînt.

Deoarece amănunte de acest fel ar putea, mai ales în momentul de față, să dea episcopului din Digne – ca să ne servim de o expresie la modă – o anumită fizionomie „panteistă”, lăsînd să se creadă fie spre defăimarea, fie spre lauda sa, că avea una din acele filozofii personale caracteristice secolului nostru, care încolțesc uneori în spiritele singurate, se ridică și cresc într-însele, gata să înlocuiască religiile – ținem să arătăm că nimeni dintre cei care l-au cunoscut pe monseniorul Bienvenu nu s-ar fi socotit îndreptățit să creadă, așa ceva. Lumina acestui om era propria sa inimă. De acolo îi venea înțelepciunea.

Nici un sistem; numai și numai fapte. Speculațiile încîlcite dau amețea; nu există nici o dovadă că se avînta cu mintea în apocalipsuri. Apostolul poate fi cutezător, dar episcopul trebuie să fie sfios. El nu s-ar fi încumetat probabil să cerceteze prea mult anumite probleme, rezervate oarecum marilor spirite temerare. La porțile

tainelor veghează o spaimă sfântă; deschizăturile lor întunecoase stau căscate, dar ceva îți spune, ție, trecător prin viață, că nu trebuie să intri. Vai celui ce pătrunde acolo! În adâncimile cele mai grozave ale abstracției și ale speculației pure, geniile situate, ca să spunem așa, mai presus de dogme, îi propun lui Dumnezeu ideile lor. Rugăciunea lor deschide cu îndrăzneală discuția, închinarea lor pune întrebări. Aceasta e religia directă, plină de îngrijorare și de răspundere pentru cel ce-i încearcă povârnișurile.

Meditația omenească nu are margini. Ea își analizează și-și adâncește propria-i orbire, pe răspunderea ei. S-ar putea chiar spune că, printr-un fel de reacție strălucită, ea uluiește natura; lumea misterioasă care ne înconjoară dă înapoi ceea ce primește și probabil că cei ce contemplează sînt la rîndul lor contemplați. Orice-ar fi, există pe lume oameni – dar oare sînt ei oameni? – care văd deslușit, în fundul zării visurilor, înălțimile absolutului și care au viziunea cumplită a piscului fără sfîrșit. Monseniorul Bienvenu nu era cîtuși de puțin dintre aceștia; monseniorul Bienvenu nu era un geniu. El s-ar fi temut de aceste culmi, de pe care unii, chiar foarte mari, ca Swedenborg și Pascal, au alunecat în demență. Fără îndoială, asemenea visuri grozave își au folosul lor moral, și pe căile acestea spinoase ne apropiem de perfecțiunea ideală. Episcopul lua drumul cel mai scurt: *Evanghelia*.

Nu încerca să facă din patrafirul său mantia lui Ilie¹; nu proiecta lumina viitorului peste rostogolirea furtunoasă a evenimentelor; nu încerca să facă din licărirea lucrurilor flacăra; n-avea nimic de profet, n-avea nimic de mag. Sufletul acesta umil iubea; atîta tot.

Poate că ridica rugăciunea pînă la năzuinți supraomenești; dar niciodată nu te rogi și nu iubești prea mult; și dacă rugăciunea care depășește textele ar fi o erezie, atunci sfînta Tereza și sfîntul Ieronim ar fi eretici.

Se pleca asupra celui ce geme și asupra celui ce-și dă duhul. Universul îi apărea ca un uriaș trup bolnav; descoperirea pretutindeni febra, iscodea peste tot suferința și, fără a căuta să dezlege enigma se străduia să oblojească rana. Temuta priveriște a creațiunii făcea să se nască în el duioșia; nu căuta decît să găsească pentru el însuși, și să insuflă și altora, cel mai bun mijloc de-a compătimi și de-a alina. Pentru acest preot bun și ales, tot ce există alcătuia un motiv permanent de tristețe care se cerea mîngîiată.

Sînt oameni care lucrează la descoperirea aurului; el lucra la descoperirea milei. Mina lui era mizeria universală.

Durerea de pretutindeni era pentru el prilej de veșnică bunătate. „Iubiți-vă unii pe alții!” Socotea că asta-i totul; nu dorea nimic mai

1. Nu-și lua, adică, aere de profet, de inspirat, de făcător de minuni. Lui Ilie, profet evreu, *Vechiul Testament* îi atribuie diverse minuni, printre care despicarea apelor Iordanului cu mantia lui făcută vălătuc.

mult; aceasta era toată doctrina lui.

Într-o zi, omul acela care se credea „filozof”, senatorul despre care am mai vorbit, îi spuse episcopului:

— Dar uitați-vă în jurul dumneavoastră: toți se războiesc între ei; cel mai tare este cel mai deștept. Preceptul dumneavoastră: „lubiți-vă unii pe alții!” e o prostie.

— Ei bine, răspunse monseniorul Bienvenu fără gust de sfadă, dacă e o prostie, sufletul trebuie să se închidă într-însa ca perla într-o scoică.

El se închidea deci și trăia într-însa, găsimdu-și astfel mulțumirea deplină, lăsînd deoparte marile probleme care atrag și care înspăimîntă, perspectivele de nepătruns ale abstracțiunii, adîncurile metafizicii, toate abisurile care, laolaltă, îl duc pe apostol spre Domnul, pe necredincios spre neant: destinul, binele și răul, războiul omului împotriva semenului său, conștiința omenească, gîndirea amorfă a animalelor, transformarea prin moarte, recapitularea vieților intrate în mormînt, altoirea de neînțeles a unor iubiri succesive pe același eu, esența, substanța, Nilul și Ensul¹, sufletul, natura, libertatea, necesitatea, probleme amănunțite, nedumeriri sinistre în care se zbat arhanghelii uriași ai minții omenești, prăpăstii grozave, pe care Lucrețiu, Manu², sfîntul Pavel și Dante le contemplează cu acei ochi scăpărători care, privind țîntă infinitul, fac parcă să răsară stelele.

Monseniorul Bienvenu nu era decît un om care privea din afară lucrurile misterioase, fără să le cerceteze îndeaproape, fără să le tulbure, fără să-și neliniștească mintea cu ele, păstrînd în suflet respectul adînc al necunoscutului.

CARTEA A DOUA

CĂDEREA ÎN PĂCAT

I

DUPĂ O ZI DE DRUM

În primele zile ale lunii octombrie 1815, cam cu un ceas înainte de apusul soarelui, un drumeț intră în orașelul Digne. Puținii locuitori care se aflau în acea clipă la ferestre sau în pragul caselor se uitau la acest călător cu un fel de îngrijorare. Greu să întîlnești un trecător cu o

1. Mic afluent al Dunării, în Austria, în contrast cu un fluviu uriaș ca Nilul.

2. Personaj legendar căruia i se atribuie *Legea lui Manu*, expunere a religiei brahmane din India.

înfățișare mai păcătoasă. Era un bărbat de statură mijlocie, îndesat și voinic, în puterea vârstei. Să tot fi avut vreo patruzeci și șase sau patruzeci și opt de ani. O șapcă cu cozorocul de piele pleoștit îi ascundea în parte fața arsă de soare și learcă de sudoare. Prin cămașa de pînză neînălbită, groasă, prinsă la gît cu o mică ancoră de argint, i se vedea pieptul păros; avea o cravată răsucită ca o frînghie, pantaloni albaștri de doc, roși, jerpeliți, cu un genunchi peticit și cu altul găurit, o bluză veche, cenușie, zdrențuită, cîrpită la unul din coate cu o bucată de postav verde prinsă cu sfoară; în spate purta o raniță plină, închisă bine, nouă-nouță; în mînă, un ciomag lung, noduros; în picioarele fără ciorapi avea ghete țintuite; capul tuns și barbă mare. Nădușeala, arșița, mersul pe jos, praful, adăugau ceva respingător acestei arătări.

Deși ras în cap, părul, care începuse să-i crească, era zbîrlit și părea că n-a mai fost tuns în ultimul timp.

Nu-l cunoștea nimeni. Nu era, desigur, decît un trecător.

De unde venea? Dinspre miazăzi. Ori, poate, de pe țărmurile mării. Căci își făcea intrarea în Digne pe același drum pe care, cu șapte luni mai-nainte, trecuse și împăratul Napoleon mergînd de la Cannes spre Paris. Omul mersese, desigur, toată ziua. Părea foarte obosit. Niște femei din tîrgul cel vechi, care se află în partea de jos a orașului, îl văzură oprindu-se sub copacii din bulevardul Gassendi și bînd apă la fîntîna din capătul promenadei. Trebuie să-i fi fost tare sete, căci niște copii, care se luaseră după el, îl văzură oprindu-se din nou, la două sute de pași mai departe, ca să bea apă și de la fîntîna din piața tîrgului.

Ajuns la colțul străzii Poichevert, coti la stînga și se îndreptă spre primărie. Intră acolo și ieși după un sfert de ceas. Un jandarm ședea lîngă poartă, pe banca de piatră pe care se urcase la 4 martie generalul Drouot ca să citească mulțimii înspăimîntate proclamația din golful Juan¹. Omul își scoase șapca și-l salută cu umilință pe jandarm.

Fără să-i răspundă la salut, jandarmul se uită cu atenție la el, îl urmări cîtva timp cu privirea, pe urmă intră în localul primăriei.

Pe atunci se afla la Digne un han frumos, cu firma *La crucea lui Colbas*. Hanul acesta era ținut de un oarecare Jacquin Labarre, om bine văzut în oraș, pentru că se înrudea cu un alt Labarre, care ținea la Grenoble hanul *La trei delfini* și care slujise în corpul călăuzelor². Cînd a debarcat împăratul, s-a vorbit mult prin partea locului despre hanul *La trei delfini*.

1. Golf pe coasta mediteraneană a Franței, unde a debarcat Napoleon la 1 martie 1815, cînd s-a înapoiat din insula Elba.

2. *Les guides* (ghizi, călăuze), era un corp de elită din armata lui Napoleon.

Jean Valjean

Se spunea că generalul Bertrand¹ travestit în cărăuș, venise de multe ori acolo, în luna ianuarie, împărțind decorații soldaților și napoleoni cu nemiluita burghezilor. Adevărul e că, intrînd în Grenoble, împăratul refuzase să locuiască în palatul prefecturii. Și, mulțumindu-i primarului, îi spusese: „Mă duc la un om de treabă pe care-l cunosc!” Și se dusese *La trei delfini*. Gloria aceasta a lui Labarre de *La trei delfini* se răsfîrgea, la douăzeci și cinci de leghe, depărtare, asupra lui Labarre de *La crucea lui Colbas*. Se spunea despre el în oraș: „E văr cu cel din Grenoble”.

Omul se îndreptă spre hanul acesta, care era cel mai bun din regiune. Intră în bucătăria care dădea de-a dreptul spre drum. Toate cuptoarele erau aprinse, un foc mare pîlpîia vesel în sobă. Hangiul care era în același timp și bucătar, trecea foarte preocupat de la vatră la tingiri, pregătind o masă minunată unor căruțași care se auzeau rîzînd și vorbind zgomotos într-o odaie alăturată. Cine a călătorit, știe că nimeni nu mănîncă mai bine decît căruțașii.

O marmotă² grasă, niște potîrnichi albe și niște cocoși sălbatici se învîrteau într-o frigare lungă în fața focului; pe plită fierbeau doi crapi mari din lacul Sauzet și un păstrăv din lacul Alloz.

Hangiul, auzind că se deschide ușa și că intră un nou-venit, spuse, fără să-și ia ochii de la cuptor:

— Ce dorește domnul?

— Să mănînc și să mă culc! rosti omul.

— Nimic mai ușor! răspunse hangiul. În clipa aceea întoarse capul, măsură dintr-o aruncătură de ochi toată înfățișarea călătorului, și adăugă: Cu plată!...

Omul scoase o pungă mare de piele din buzunarul bluzei și răspunse:

— Am bani.

— Atunci vă stăm la dispoziție! spuse hangiul.

Omul își băgă punga în buzunar, își scoase ranița și o puse jos, lîngă ușă, rămase cu ciomagul în mînă și se așeză pe un scăunel lîngă foc. Digne e situat în munți. Serile de octombrie sînt friguroase acolo.

Între timp, tot umblînd de colo pînă colo, hangiul trăgea cu coada ochiului la călător.

— Îmi dați să mănînc? întrebă omul.

— Numaidecît, spuse hangiul.

Pe cînd noul-venit se încălzea, întors cu spatele, vrednicul hangiu Jacquin Labarre scoase din buzunar un creion, apoi rupse un colț dintr-un ziar vechi care se afla pe o mescioară, lîngă fereastră. Scrise vreo două rînduri pe marginea albă, îndoii peticul de hîrtie, fără să-l lipească, și-l dădu unui băiat, care părea că-i servește totodată ca

1. General al imperiului, neclintit în credința sa față de Napoleon; l-a urmat în insula Elba, apoi în insula Sfînta Elena.

2. Mamifer rozător din Alpi, de mărimea unui iepure.

ajutor la bucătărie și ca argat. Hangiul îi șopti ceva la ureche băiatului, care porni în goană spre primărie. Călătorul nu văzuse nimic din toate astea;

Întrebă din nou:

— Îmi dați odată să mănînc?

— Numaidecît, zise hangiul.

Copilul se întoarse. Aducea hîrtia înapoi. Hangiul o desfăcu grăbit, ca unul care așteaptă un răspuns. Păru că citește cu atenție, apoi clătină din cap și rămase o clipă pe gînduri. În sfîrșit, se întoarse spre călătorul care părea cufundat într-o meditație nu prea senină.

— Domnule, spuse el, nu vă pot găzdui.

Omul se ridică pe jumătate.

— Cum, vă e teamă că n-am să plătesc? Vreți să plătesc înainte? V-am spus doar că am bani.

— Nu-i vorba de asta.

— Atunci?

— Dumneata ai bani..?

— Da, spuse omul.

— Dar eu, spuse hangiul, n-am nici o odaie.

Omul răspunse liniștit:

— Lăsați-mă în grajd.

— Nu pot.

— De ce?

— De abia au loc caii.

— Atunci, spuse iar omul, o să mă aciuez într-un colț al podului. O mîină de paie mi-e de ajuns. O să vorbim după-masă.

— Nu-ți pot da masa.

Cuvintele acestea, spuse pe un ton măsurat, dar hotărît, i se părură foarte grave călătorului. Se ridică.

— Ei, asta-i bună! Dar eu mor de foame. Umblu de azi-dimineață. Am făcut douăsprezece leghe. Plătesc. Vreau să mănînc.

— Nu am nimic! spuse hangiul.

Omul izbucni în rîs și se întoarse spre vatră și spre cuptoare.

— Nimic? Dar astea ce-s?

— Sînt comandate.

— De cine?

— De domnii căruțași.

— Cîți sînt?

— Doisprezece.

— E de mîncare aici pentru douăzeci.

— Au comandat și-au plătit totul dinainte.

Omul se așază din nou și spuse fără a ridica vocea:

— Sînt la han, mi-e foame și rămîn.

Hangiul se plecă atunci la urechea lui și-i spuse pe un ton care-l făcu

să tresară:

— Pleacă!.

Călătorul stătea încovoiat în clipa aceea și împingea, cu vârful ghintuit al bîtei sale, niște cărbuni aprinși în foc. Se întoarse repede și, cînd deschise gura să răspundă, hangiul îl privi drept în ochi și adăugă tot în șoaptă:

— Ascultă, să lăsăm vorba. Vrei să-ți spun pe nume? Te cheamă Jean Valjean. Vrei să-ți spun acum cine ești? Cînd te-am văzut intrînd, am bănuît ceva. Am întrebat la primărie și iată ce mi s-a răspuns. Știi să citești? Spunînd acestea, îi întinse străinului, despăturită, hîrtia care făcuse drumul de la han la primărie și de la primărie la han. Omul aruncă o privire. Hangiul adăugă după o, scurtă tăcere: Am obiceiul să fiu politicoș cu toată lumea. Pleacă!

Omul lăsă capul în jos, își ridică ranița de pe podea și plecă.

„...hangiu trăgea cu coada ochiului la călător.”

Apucă pe strada principală. Mergea înainte, la întâmplare, lipindu-se de case, ca un om umilit și trist. Nu întoarse capul de loc. Dacă s-ar fi uitat înapoi, l-ar fi văzut pe hangiul de *La crucea lui Colbas* în pragul ușii, înconjurat de toți călătorii care trăseseră la han și de toți trecătorii de pe stradă, vorbind cu aprindere și arătându-l cu degetul. Din privirile bănuitoare și speriate ale grupului și-ar fi dat seama că, în curînd, sosirea lui va fi evenimentul de seamă al întregului oraș.

Nu văzu nimic din toate astea. Oamenii copleșiți nu se uită înapoi. Ei știu prea bine că piaza rea îi urmărește.

Merse astfel cîtăva vreme fără să se oprească, trecînd la întâmplare pe străzi pe care nu le cunoștea, uitînd de oboseală, cum se întâmplă totdeauna cînd ești amărît. Deodată, simți că leșină de foame. Începuse să se întunece. Se uită de jur împrejur, ca să vadă dacă nu descoperă vreun adăpost. Hanul cel frumos era închis pentru el; căuta vreo cîrciumă oricît de modestă, o cocioabă oricît de săracă.

Tocmai se aprindea o lumină la capătul străzii; o creangă de pin, atîrnată de un stîlp de fier, se contura pe cerul senin al asfințitului. Porni într-acolo.

Era într-adevăr o cîrciumă. Cîrciuma din strada Chaffaut.

Călătorul se opri o clipă și se uită prin geam în sala scundă a cîrciumii, luminată de-o lampă mică, așezată pe masă, și de focul mare din vatră. Cîțiva inși stăteau acolo și beau. Cîrciumarul se încălzea. Flacăra făcea să sfîrîie un ceaun de fier atîrnat de cîrlig. Cîrciuma, care era și un fel de han, avea două uși. Una dădea spre stradă, cealaltă într-o curticică plină de gunoi.

Călătorul nu se încumetă să intre prin ușa din stradă. Se strecură în curte, se opri din nou, pe urmă apăsă sfios pe clanță și împinse ușa.

— Cine-i acolo? zise stăpînul.

— Cineva care ar dori să mănînce și să doarmă.

— Bun. Aici puteți mîncă și puteți dormi.

Călătorul intră. Toți cei care beau, întoarseră capul.

Lampa îl lumina dintr-o parte, focul dintr-alta. Îl cercetară cîtva timp cu privirea, pe cînd își scotea ranița.

Cîrciumarul îi spuse:

— Uite focul. Mîncarea fierbe în ceaun. Vîno să te încălzești, prietene.

Se așeză lîngă vatră. Își întinse la foc picioarele amorțite de oboseală. Din ceaun se răspîndea un miros plăcut. Pe fața sa, sub șapca pleoștită, nu se putea desluși decît o ușoară licărire de mulțumire, amestecată cu înfățișarea vrednică de milă pe care-o dă deprinderea de a suferi. Avea, de altminteri, un profil hotărît, energic și trist. Fizionomia asta era ciudată: părea la început umilă, apoi părea severă. Ochiul lucea sub sprîncene ca un foc sub mărăcini.

Unul dintre oamenii care se aflau la masă era un negustor de pește, care, înainte de a intra în cîrciuma din strada Chaffaut, se dusesese să-și

lase calul în grajdul Labarre. Întîmplarea făcuse ca în aceeași dimineață să-l întîlnească pe străinul acesta cu mutră suspectă mergînd spre Bras d'Asse și... (am uitat cum îi spune; mi se pare Escoublon). Cînd se întîlnise cu el, omul, care părea foarte obosit, l-a rugat să-l ia pe șa, dar negustorul îi răspunsese iuțind pasul. Cu o jumătate de ceas mai-nainte, negustorul acesta se afla în grupul care se strînsese în jurul lui Jacquin Labarre și le povestise chiar el celor de *La crucea lui Colbas* întîlnirea neplăcută din cursul dimineții. De la locul său făcu un semn pe furiș cîrciumarului. Acesta veni spre el. Schimbară cîteva cuvinte în șoaptă. Omul căzu iarăși pe gînduri.

Cîrciumarul se înapoie la vatră, puse brusc mîna pe umărul omului și-i spuse:

— Trebuie să pleci de-aici.

Străinul se întoarse și răspunse cu blîndețe:

— A! Știți?

— Da.

— M-au alungat de la hanul celălalt.

— Și te gonim și de-aici.

— Unde vreți să mă duc?

— Într-altă parte.

Omul își luă bîta și traista și plecă. Pe cînd ieșea, cîteva copii, care-l urmăriseră de *La crucea lui Colbas* și care păreau că-l așteaptă, aruncară cu pietre după el. Se întoarse mînios și-i amenință cu bîta. Copiii se risipiră ca un stol de păsări.

Trecu prin fața închisorii. La poartă atîrna un lanț de fier prins de un clopot. Sună. Se deschise o fereastră.

— Domnule temnicer, spuse el, scoțîndu-și respectuos șapca, ați vrea să-mi deschideți și să mă adăpostiți în noaptea asta?

Un glas răspunse:

— Aici e închisoare, nu e han. Fă ceva ca să fii arestat și ți se va deschide.

Fereștrua se închise.

Apucă pe o străduță cu multe grădini. Unele nu erau împrejmuite decît cu garduri vii, care înveseleau strada. Printre aceste grădini și zăplazuri zări o căsuță cu un singur cat, a cărui fereastră era luminată. Se uită pe fereastră, cum făcuse și la cîrciumă. Văzu o odaie mare, spoită cu var, în care se afla un pat acoperit cu pînză înflorată; într-un colț, un leagăn; cîteva scaune de lemn și o pușcă cu două țevi atîrnată pe perete. Masa din mijlocul odăii era pusă. O lampă de aramă lumina fața de masă albă, din pînză groasă, cana de cositor, sclipind ca argintul, plină cu vin, și castronul cafeniu aburind. La masă ședea un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o față veselă și luminoasă, care sălta un copilaș pe genunchi. Lîngă el, o femeie foarte tînră alăpta un alt copil. Tatăl rîdea, copilul rîdea, iar mama zîmbea.

Străinul rămase o clipă pe gânduri în fața acestei priveliști plăcute și mîngîietoare. Ce se petrecea în sufletul său? Numai el ar fi putut spune. Se gîndea probabil că familia aceasta veselă va fi primitoare și că acolo unde vedea atîta fericire va găsi poate un pic de milă.

Bătu foarte încet în fereastră.

Nu-l auziră.

Bătu din nou.

O auzi pe femeie spunînd:

— Bărbate, mi se pare că bate cineva.

— Nu, răspunse soțul.

Bătu a treia oară.

Soțul se sculă, luă lampa, se duse la ușă și deschise. Era un bărbat înalt, jumătate țaran, jumătate meseriaș. Purta un șorț mare de piele, care-i ajungea pînă la umărul stîng, cu poala prinsă în brîu și în care ținea, ca într-un buzunar, tot felul de lucruri: un ciocan, o batistă roșie și un corn pentru praful de pușcă. Cînd își dădea capul pe spate, cămașa-i larg deschisă, cu guler răsfrînt, lăsa să se vadă grumazul vînjos, alb și gol. Avea sprîncene groase, favoriți mari, negri, ochii bulbucați, partea de jos a feței lunguiață și, pe deasupra, mulțumirea aceea de a se afla la el acasă, care nu se poate descrie.

— Domnule, spuse călătorul, vă cer iertare. Ați putea să-mi dați, contra plată, o farfurie cu supă și un colț unde să mă culc în șopronul din grădină? Ați vrea? Cu plată!...

— Cine ești dumneata? Întrebă stăpînul locuinței.

Omul răspunse:

— Vin din Puy-Moisson. Am umblat toată ziua. Am făcut douăsprezece leghe. Primiți, dacă plătesc?

— Nu m-aș da înapoi să adăpostesc pe cineva de treabă care plătește, spuse țaranul. Dar de ce nu te duci dumneata la han?

— Nu e loc.

— Ei, aș! Nu se poate! Nu-i nici zi de bîlci, nici zi de tîrg. Ai fost la Labarre?

— Da.

— Și?

Călătorul răspunse încuncat:

— Nu știu... Nu m-a primit.

— Ai fost la cîrciuma din strada Chaffaut?

Încurcătura străinului spori. Îngăimă:

— Nici acolo nu m-au primit.

Pe chipul țaranului se ivi o umbră de bănuială; îl privi pe noul-venit din creștet pînă-n tălpi și exclamă cu un fel de înfiorare:

— Nu cumva dumneata ești acela...?

Mai aruncă o privire asupra străinului, făcu trei pași înapoi, puse lampa pe masă și luă pușca din perete.

Între timp, la cuvintele țăranului: „Nu cumva dumneata ești acela...?” femeia se ridicase, își luase cei doi copii în brațe și fugise repede în spatele bărbatului, privindu-l pe străin cu groază, cu sînul dezgolit, cu ochii înspăimîntați, murmurînd:

— *Tsomaraude*¹.

Totul se petrecu în mai puțin decît se poate închipui. După ce-l cercetă cîteva clipe pe străin, așa cum te uiți la o năpîrcă, stăpînul casei se întoarse spre ușa:

— Pleacă!

— Fie-vă milă! spuse omul. Un pahar cu apă!

— Un glonț de pușcă! spuse țăranul.

Apoi trînti ușa cu putere și omul îl auzi trăgînd două zăvoare mari. După o clipă se închise și oblonul de la fereastră și zgomotul drugului de fier care-l fixa străbătu pînă afară.

Se înnopta din ce în ce. Vîntul rece al Alpilor începuse să sufle. La lumina slabă a amurgului, străinul zări într-una din grădinile de pe marginea străzii un fel de bordei mic, ascuns în buruieni. Sări cu hotărîre un gard de lemn și intră în grădină. Se apropie de bordeiul care avea în loc de ușă o deschizătură îngustă, foarte joasă, semănînd cu barăcile pe care le fac cantonierii la marginea drumurilor. Crezu că era într-adevăr baraca unui cantonier. Îi era foame și frig. Se resemnase în ce privește foamea, dar avea cel puțin un adăpost împotriva frigului. Barăcile astea nu sînt de obicei ocupate în timpul nopții. Se culcă pe burtă și se strecură înăuntru. Era cald și dădu peste un culcuș de paie destul de bun. Rămase o clipă întins acolo, fără să poată face vreo mișcare, atît era de obosit. Pe urmă, pentru că traista din spate îl stînjenea și-i putea sluji foarte bine drept pernă, începu să desfacă una dintre curele. Atunci se auzi un mîrîit sălbatic. Ridică ochii. Capul unui dulău uriaș se contura în umbră, la deschizătura bordeiului.

Nimerise în cușca unui cîine.

Voinic și curajos, omul puse mîna pe bîtă, își făcu din traistă scut și ieși din cușcă cum putu, lărgindu-și încă găurile zdrențelor de pe el. Ieși tot așa și din grădină, mergînd de-a-ndăratelea, silit, ca să țină dulăul la distanță, să mînuiască bastonul în felul pe care maeștrii acestui soi de scrimă îl numesc „roza acoperită”. Cînd izbuti, nu fără greutate, să treacă iar dincolo de gard și se găsi din nou în stradă, singur, fără culcuș, fără acoperiș, fără adăpost, alungat pînă și din patul ăsta de paie, pînă și din cușca păcătoasă de cîine, se prăbuși pe o piatră. Se spune că un drumeț care tocmai trecea pe-acolo l-ar fi auzit oftînd: „Nu sînt nici măcar un cîine!”

Se ridică îndată și porni iar la drum. Ieși din oraș, sperînd să găsească vreun copac sau vreo claie de fîn unde să se adăpostească.

1. Expresie dialectală din Alpii francezi, însemnînd: tîlhar.

Merse astfel cîțva timp cu capul plecat. Cînd se crezu departe de orice așezare omenească, ridică ochii și căută în jurul lui. Se afla pe o cîmpie; în fața lui se ridica una din acele coline joase, acoperite cu miriști, care după seceriș seamănă cu niște capete tunse.

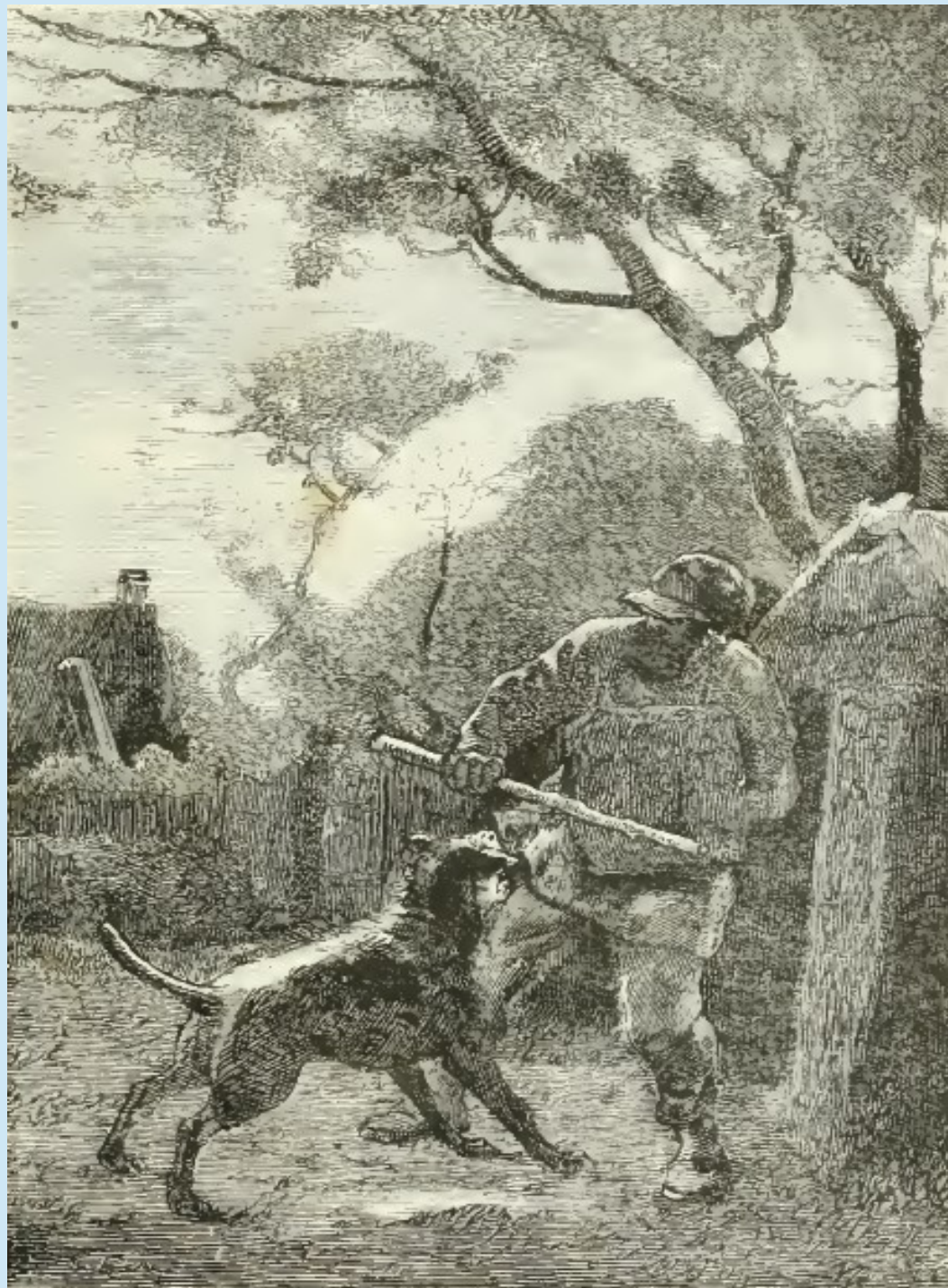
Zarea era întunecată; nu numai de bezna nopții, dar și din pricina norilor care coborîseră foarte jos, părăind că se sprijină chiar pe colină, acoperind tot cerul. Cu toate acestea, cum tocmai răsărea luna, și la zenit mai plutea o rămășiță din lumina asfințitului, norii alcătuiau sus pe cer un fel de boltă alburie, de unde abia ajungeau pe pămînt cîteva raze. Pămîntul era astfel mai luminat decît cerul, sinistră priveliște, iar colina, de-o formă firavă sărăcăcioasă se contura nedeslușită și alburie în zarea nohorîță. Totul era trist, mărunț, jalnic, mărginit. Nimic altceva pe dîmb și pe cîmpie decît un arbore diform, care se încovoia fremătînd la cîteva pași de călător.

Omul, de bună seamă, era departe de-a fi înzestrat cu acele delicate deprinderi ale minții și ale sufletului care te fac sensibil la aspectele misterioase ale lucrurilor. Totuși, cerul, colina, cîmpia, copacul aveau în ele ceva atît de trist, încît, după o clipă de încremenire și visare, el luă grăbit drumul înapoi. Sînt clipe în care firea pare potrivnică.

Se întoarce. Porțile orașului erau închise. Digne, care fusese asediat pe vremea războaielor religioase, era încă în 1815 înconjurat de ziduri vechi, întărite cu turnuri patrute, care mai tîrziu au fost date jos. Trecu printr-o spărtură și intră din nou în oraș.

„Nu cumva dumneata ești acela...?”

„...omul puse mîna pe bîță...”

Să fi fost cam ora opt. Deoarece nu cunoștea străzile, o luă iar la întâmplare. Ajunse astfel la prefectură, apoi la seminar. Trecînd prin fața catedralei, amenință cu pumnul spre biserică.

În colțul pieței se afla o tipografie. Acolo fuseseră tipărite pentru întâia dată proclamațiile împăratului și ale gărzii imperiale, aduse din insula Elba și dictate chiar de Napoleon.

Zdrobit de oboseală și nemaiavînd nici o nădejde, se culcă pe banca de piatră de la ușa tipografiei.

O bătrînă ieșea tocmai atunci din biserică. Văzîndu-l întins pe bancă, îl întrebă:

— Ce faci aici, prietene?

Răspunse aspru și mînios:

— Precum vedeți, coană-mare, m-am culcat.

Coana-mare, vrednică într-adevăr de acest nume, era doamna marchiză de R.

— Aici, pe bancă? spuse ea.

— Nouăsprezece ani am avut o saltea de lemn; astăzi am una de piatră..

— Ai fost soldat?

— Da, coană-mare. Am fost soldat.

— De ce nu te duci la han?

— Pentru că n-am bani.

— O! spuse doamna de R., n-am la mine decît douăzeci de centime.

— Dați-mi-le și pe alea.

Omul luă cele douăzeci de centime. Doamna de R. adăugă:

— N-o să poți găsi adăpost la han cu atît de puțin. Ai încercat cumva? E cu neputință să-ți petreci așa toată noaptea. Desigur, trebuie să-ți fie foame și frig. Putea să te primească cineva de milă.

— Am bătut la toate ușile.

— Și?

— Am fost alungat de pretutindeni.

Coana-mare atinse brațul omului și-i arătă de cealaltă parte a pieței o căsuță joasă, alături de episcopie.

— Ai bătut la toate ușile? spuse ea.

— Da.

— Ai bătut și acolo?

— Nu.

— Bate!

II

PRUDENȚA DĂ SFATURI ÎNȚELEPCIUNII

În seara aceea, după plimbarea obișnuită prin oraș, episcopul din

Digne rămăsese pînă tîrziu închis în camera sa. Pregătea o mare lucrare, *Datoriile*, care din nefericire a rămas neterminată. Cerceta cu grijă tot ce-au spus în această materie însemnată părinții bisericii și marii învățați. Cartea lui era împărțită în două: mai întîi, datoriile tuturor, apoi datoriile fiecăruia după clasa socială din care face parte. Datoriile tuturor sînt datoriile mari. Ele sînt în număr de patru. Sfîntul Matei le arată astfel: datoriile către Dumnezeu (Matei VI), datoriile față de sine însuși (Matei V, 29, 30), datoriile față de aproape (Matei VII, 12), datoriile față de ființe (Matei VI, 20, 25). Celelalte datorii au fost găsite de către episcop, arătate și prescrise în alte părți. Datoriile față de suverani și de supuși, în *Epistola către romani*; față de judecători, soții, mame și tineri, în *Sfîntul Petru*; față de soți, părinți, copii și servitori, în *Epistola către efeseni*; față de credincioși în *Epistola către evrei*; față de fecioare în *Epistola către corinteni*. Din toate aceste prescripții, el făcea cu migală un tot armonios pe care voia să-l pună la îndemîna credincioșilor.

Pe la orele opt lucra încă, scriind destul de anevoios pe niște pagini mici pătrate, cu o carte mare deschisă pe genunchi, cînd doamna Magloire intră ca de obicei să ia argintăria din dulapul de lîngă pat. Puțin după aceea, înțelegînd că masa era pusă și că probabil sora sa îl aștepta, episcopul închise cartea, se ridică de la masă și intră în sufragerie.

Sufrageria era o încăpere lunguiață, cu un cămin, cu o ușă care dădea spre stradă (cum am mai spus) și o fereastră care dădea spre grădină.

Doamna Magloire tocmai sfîrșise de pus masa. Tot căutîndu-și de lucru, vorbea cu domnișoara Baptistine. Pe masă se afla o lampă. Masa era lîngă căminul în care ardea un foc bunicel.

Ni le putem lesne închipui pe cele două femei, amîndouă trecute de șazeci de ani: doamna Magloire, mică de statură, grasă, vioaie; domnișoara Baptistine, blajină, subțirică, plăpîndă, puțin mai înaltă decît fratele ei, îmbrăcată cu o rochie de mătase cafenie, culoare la modă în 1806, pe care o cumpărase pe-atunci de la Paris și care mai ținea încă. Slujindu-mă de expresii obișnuite, care au darul de a reda într-un singur cuvînt ceea ce abia s-ar putea spune într-o pagină întregă, doamna Magloire părea o *țărăncă*, iar domnișoara Baptistine o *cucoană*. Doamna Magloire purta o scufă albă, ascuțită; la gît avea o cruciuliță de aur, singurul juvaer feminin din casă, o eșarfă foarte albă, ieșind din rochia de postav negru, cu mîneci largi și scurte, un șorț de bumbac, cu pătrate roșii și verzi, legat în talie cu o panglică verde, cu un pieptar la fel, prins cu două ace în colțurile de sus; purta pantofi groși și ciorapi galbeni ca femeile din Marsilia. Rochia domnișoarei Baptistine era croită după modelul din 1806: talia sus, fustă strîmtă, mîneci cu volănașe, cu butoniere și cu nasturi. Își

ascundea părul cărunt sub o perucă cu cîrlionți zisă *à l'enfant*.

Doamna Magloire părea isteată, ageră și bună; colțurile gurii ei erau inegal ridicate, iar buza de sus mai groasă decît cea de jos, ceea ce îi dădea un aer ursuz și autoritar. Atîta vreme cît monseniorul tăcea, ea îi vorbea cu un amestec de respect și de libertate; dar, de îndată ce monseniorul începea să vorbească – cum am văzut – ea îl asculta supusă, ca și domnișoara. Domnișoara Baptistine nici măcar nu vorbea. Se mărginea să asculte și că-i facă pe plac. Nu fusese frumoasă nici în tinerețe; avea ochi mari, albaștri, bulbucați, nasul lung și coroiat; dar toată înfățișarea ei, toată ființa ei – am spus-o de la început – arătau o bunătate de negrăit. Fusese din totdeauna predestinată blîndeții; însă credința, mila, speranța – cele trei virtuți care încălzesc sufletul – ridicaseră încet-încet această blîndețe pînă la sfințenie. Natura e făcuse oaie; religia o făcuse înger. Sărmană și sfîntă fată! Duiosă amintire dispărută!

Domnișoara Baptistine a povestit de atunci de atîtea ori cele ce s-au petrecut la episcop în seara aceea, încît multe persoane care mai sînt încă în viață își amintesc cele mai mici amănunte.

În clipa în care domnul episcop intră, doamna Magloire vorbea cu oarecare aprindere. Stătea de vorbă cu domnișoara pe o temă care-i era familiară și cu care episcopul se obișnuise... Era vorba despre clanța de la ușa din față.

Se pare că, ducîndu-se să facă tîrguieli pentru cină, doamna Magloire auzise în cîteva locuri tot felul de zvonuri. Se vorbea despre o haimana cu mutră suspectă; se spunea că un vagabond deocheat și-ar fi făcut apariția, că trebuie să se afle pe undeva prin oraș, și că cei ce s-ar întoarce în noaptea aceea tîrziu acasă, ar putea să aibă e întîlnire neplăcută. Se mai spunea că paza e foarte prost asigurată, dat fiind că domnul prefect și domnul primar nu se aveau bine și căutau să-și pună bețe-n roate unul altuia. Că rămînea, deci, în sarcina oamenilor de treabă să-și facă singuri poliția și să-și organizeze paza, avînd grijă să-și închidă, să-și zăvorască și să-și baricadeze casele și, mai ales, să-și încuie bine toate ușile. Doamna Magloire apăsă pe aceste ultime cuvinte; dar episcopul venea din camera sa, unde-i fusese destul de frig; se așeză în fața căminului ca să se încălzească. Se gîndea la cu totul altceva. Nu luă în seamă aluzia pe care o făcuse anume doamna Magloire. Ea o repetă. Atunci, domnișoara Baptistine, voind să-i facă pe plac doamnei Magloire fără să-l supere pe fratele ei, cuteză să spună cu sfială:

— Frate dragă, ai auzit ce spune doamna Magloire?

— Am cam auzit ceva, răspunse episcopul. Apoi, întorcîndu-și scaunul pe jumătate, punîndu-și mîinile pe genunchi și ridicînd spre bătrîna menajeră chipul său prietenos și ușor înveselit, pe care-l lumina focul, adăugă: Ei, s-auzim. Ce este? Ce s-a întîmplat? Ne pîndește cumva

vreo mare primejdie?

Atunci, doamna Magloire luă din nou de la capăt toată povestea, exagerînd întrucîtva, fără să-și dea seama. Se părea că un țigan, un coate-goale, un fel de cerșetor periculos se afla în momentul acela în oraș. Se dusesese să tragă la Jacquin Labarre, care n-a vrut să-l primească. A fost zărit trecînd bulevardul Gassendi și dînd seara tîrcoale pe străzi. Un om vrednic de ștreang, cu o mutră îngrozitoare.

— Adevărat? spuse episcopul.

Această întrebare, care doamnei Magloire îi păru o încuviințare, o încurajă; i se părea un semn că episcopul începea să fie și el îngrijorat; continuă deci triumfătoare

— Da, monseniore. E-așa cum vă spun. În noaptea asta o să se întîmple cu siguranță o nenorocire în oraș. Toată lumea vorbește. Mai cu seamă că paza e atît de prost asigurată! (Repetiție necesară.) Să trăiești într-o localitate de munte și să n-ai nici măcar felinare noaptea pe străzi! Ieși în stradă... întuneric beznă... Așa că eu spun, monseniore, și domnișoara e de aceeași părere...

— Eu, întrerupse sora, n-am nici o părere. Ce face fratele meu e bine făcut.

Doamna Magloire continuă, ca și cum n-ar fi auzit protestul:

— Sîntem de părere că locuința noastră nu-i sigură de loc; că, dacă monseniorul încuviințează, am să-i spun lui Paulin Musebois, lăcătușul, să vină să pună la loc vechile zăvoare; le avem; o treabă de-un minut; și cred, Monseniore, că-i nevoie de zăvoare măcar în noaptea asta; fiindcă eu cred că nimic nu e mai grozav decît o ușă pe care primul-venit o poate deschide doar apăsînd pe clanță; mai cu seamă că monseniorul are obiceiul să spună totdeauna: „Intră!”, iar pe de altă parte, în mijlocul nopții, o! Doamne! nici măcar nu mai e nevoie să bați...

În clipa aceea se auzi o bătaie destul de puternică în ușă.

— Intră! spuse episcopul.

III

EROISMUL SUPUNERII PASIVE

Ușa se deschise.

Se deschise brusc, pînă la perete, ca și cum ar fi împins-o cineva cu energie și hotărîre.

Un om intră.

Îl cunoaștem pe omul acesta. E drumețul pe care l-am văzut adineauri rătăcind în căutarea unui adăpost.

Intră, făcu un pas și se opri, lăsînd ușa deschisă în urma sa. Avea traista pe umăr, bîta în mînă, o expresie aspră, cutezătoare, obosită și violentă în ochi. Focul din cămin îl lumina. Era hidos. O arătare sinistă.

Doamna Magloire nu avu nici măcar puterea să scoată un strigăt. Tresări și rămase înmărmurită.

Domnișoara Baptistine se întoarse, se uită la omul care intrase și fu gata să se ridice de spaimă, dar, întorcînd încet capul spre cămin, privi la fratele ei și atunci fața i se liniști și se însenină din nou.

Episcopul ațîntea asupra omului o privire liniștită.

Cînd voi să deschidă gura ca să-l întrebe desigur pe noul-venit ce dorește, acesta își sprijini amîndouă mîinile pe ciomag, își plimbă pe rînd privirea de la bătrîn la femei și, fără să aștepte ca episcopul să spună ceva, zise cu glas tare:

— Iată! Mă numesc Jean Valjean. Sînt ocnaș. Am stat nouăsprezece ani la ocnă. Am fost eliberat acum patru zile și sînt în drum spre Pontarlier, locul unde trebuie să ajung. Am făcut patru zile de la Toulon. Astăzi am făcut douăsprezece leghe pe jos. Astă-seară, cînd am ajuns aici, m-am dus la un han, dar m-au alungat din pricina livretului meu galben pe care l-am arătat la primărie. Așa trebuia. M-am dus la alt han. Mi s-a spus: „Pleacă!” La fel ca și dincolo. Nimeni n-a vrut să mă primească. M-am dus la închisoare; temnicerul nu mi-a deschis. Am intrat în cușca unui cîine. Cîinele m-a mușcat și m-a alungat, parc-ar fi fost om. S-ar fi spus că știa și el cine sînt. M-am dus pe cîmp să mă culc sub stele. Nu era nici o stea. M-am gîndit c-ar putea să plouă și că nu există în cer cineva care să împiedice ploaia și m-am întors în oraș, ca să mi se trîntească o ușă în nas. Colo, în piață, mă culcasem pe o piatră. O femeie cumsecade mi-a arătat casa dumneavoastră și mi-a spus: „Bate și-acolo!” Am bătut. Ce-i aici? E un han? Am bani. Avutul meu. O sută nouă franci și șaptezeci și cinci de centime, pe care i-am cîștigat la ocnă, în nouăsprezece ani, prin munca mea. Plătesc. Ce-mi pasă? Am bani. Sînt foarte obosit. Am făcut douăsprezece leghe pe jos. Mi-e foame. Pot să rămîn?

— Doamnă Magloire, spuse episcopul, mai pune un tacîm.

Omul făcu trei pași și se apropie de lampa care se afla pe masă.

— Stați, spuse el, ca și cum n-ar fi înțeleș bine. Nu-i așa. Ați auzit? Sînt ocnaș. Pușcăriaș. Vin de la ocnă. Scoase din buzunar o foaie de hîrtie galbenă pe care o desfăcu: Iată biletul meu de identitate. E galben, precum vedeți. Din pricina lui sînt izgonit de peste tot. Vreți să

citiți? Și eu știu să citesc. Am învățat la ocnă. E o școală, acolo, pentru cei care vor. Ascultați, iată ce mi s-a pus în livret: „*Jean Valjean, ocnaș eliberat, născut la...*” asta nu vă interesează. „*A stat nouăsprezece ani la ocnă. Cinci ani pentru furt prin spargere și patru sprezece ani pentru că a încercat să evadeze de patru ori. E un om foarte primejdios...*” Asta e! Toată lumea m-a alungat. Dumneavoastră vreți să mă primiți? Aici e han? Puteți să-mi dați ceva de mâncare și-un loc unde să mă culc? Aveți vreun grajd?

— Doamnă Magloire, spuse episcopul, să pui așternut curat în patul din alcov.

Am mai arătat cât de supuse erau cele două femei.

Doamna Magloire ieși ca să îndeplinească ceea ce i se poruncise.

Episcopul se întoarse spre călător:

— Domnule, șezi și te încălzește. Vom cina numaidecât. O să ți se pregătească patul în timp ce vei lua masa.

Abia acum omul înțelese bine. Pe fața lui, pînă atunci întunecată și aspră, se întipări uimire, îndoială, bucurie. Rămăsese încremenit. Începu să bolborosească, parcă și-ar fi ieșit din minți:

— Adevărat? Cum? Mă primiți? Nu mă dați afară? Mie, unui ocnaș, îmi spune *domnule*? Nu mă tutuiți? Mi se spune peste tot: „Marș, cîine!” Eram sigur c-o să mă dați afară. De aceea v-am și spus îndată cine sînt. O, ce cumsecade a fost femeia care m-a îndrumat aici! O să mănînc! O să dorm într-un pat! Într-un pat cu saltea și cu cearșafuri, ca toată lumea! De nouăsprezece ani n-am mai dormit într-un pat. Vreți într-adevăr să rămîn? Sînteți oameni de treabă! De altfel, am bani. Plătesc oricât. Iertați-mă, domnule hangiu, cum vă numiți? Plătesc oricît îmi cereți. Sînteți un om cumsecade. Sînteți hangiu, nu-i așa?

— Sînt preot, spuse episcopul, și locuiesc aici.

— Preot? spuse omul. O, ce preot de ispravă! Atunci, n-o să-mi cereți bani? Sînteți parohul, nu-i așa? Parohul bisericii celei mari? Da, adevărat, prost mai sînt! Nu văzusem tichia pe care o purtați!

Pe cînd vorbea, pusese traista și bîta într-un colț, apoi își băgă biletul de identitate la loc în buzunar și se așează. Domnișoara Baptistine îl privea cu blîndețe. El continuă:

— Sînteți omenos, domnule preot. Nu știți să disprețuiți? Ce minunat lucru este un preot bun! Atunci, n-o să fie nevoie să plătesc?

— Nu, spuse episcopul. Ține-ți banii! Cît spuneai că ai? Parcă o sută nouă franci.

— Și șaptezeci și cinci de centime, adăugă omul.

— O sută nouă franci și șaptezeci și cinci de centime. Și cît timp ți-a trebuit ca să aduni suma asta?

— Nouăsprezece ani.

Episcopul oftă adînc.

— Nouăsprezece ani!

Omul urmă:

— Am toți banii. În patru zile n-am cheltuit decît un franc și douăzeci și cinci de centime, pe care i-am cîștigat ajutînd la descărcarea unor căruțe la Grasse. Întrucît sînteți abate, am să vă spun: aveam un duhovnic și la închisoare. Pe urmă într-o zi am văzut un episcop. I se spunea monsenior. Era episcopul de la Majore, din Marsilia. Un fel de paroh mai mare peste parohi. Știți, vă cer iertare, nu mă prea pricep; pentru mine lucrurile astea sînt atît de străine! Înțelegeți dumneata – noi ăștia! A făcut slujba în mijlocul închisorii, pe un altar; avea pe cap ceva ascuțit, de aur, care la amiază, în toiul zilei, strălucea. Eram așezați în rînduri. Pe trei laturi. În fața noastră – tunurile încărcate. Nu prea vedeam bine. Ne-a vorbit, dar era prea departe; nu-l auzeam. Iată ce însemnează un episcop.

Pe cînd vorbea, episcopul se duse să închidă ușa, care rămăsese deschisă la perete.

— Doamnă Magloire, spuse episcopul, pune tacîmul cît mai aproape de foc. Și întorcîndu-se spre oaspetele său: Vîntul e aspru noaptea în Alpi. Trebuie să-ți fie frig, domnule, nu-i așa?

De cîte ori rostea cuvîntul „domnule”, cu glasul lui atît de blînd și de mîngîietor, chipul omului se lumina. „Domnule” spus unui ocnaș e ca un pahar cu apă întins unui naufragiat de pe *Meduza*¹. Decăderea e însetată de prețuire.

— Lampa asta, spuse episcopul, nu prea luminează bine.

Doamna Magloire înțelese și se duse să ia de pe căminul din camera de culcare a monseniorului cele două sfeșnice de argint, pe care le aprinse și le așeză pe masă.

— Domnule paroh, spuse omul, sînteți prea bun. Nu mă disprețuiți. Mă primiți în casa dumneavoastră. Aprindeți lumînările pentru mine. Nu v-am ascuns, totuși, de unde vin și că sînt un păcătos.

Episcopul, așezat lîngă el, îi atinse ușor mîna:

— Puteai nici să nu-mi spui cine ești. Asta nu e casa mea; e casa Domnului. Ușa asta nu-l întreabă pe cel ce intră dacă are un nume, ci dacă are vreo durere. Dumneata suferi; ți-e foame și sete; fii binevenit. Și nu-mi mulțumi; nu-mi mai spune că te-am primit la mine. Nimeni nu este aici la el acasă, afară de cel ce are nevoie de un azil. Dumneata, care ești în trecere, ești mai acasă decît mine. Tot ce e aici, e al dumatăle. Ce nevoie am să-ți știu numele? De altminteri, înainte de a mi-l spune, aveai unul pe care-l știam.

Omul se uită mirat:

— Adevărat? Știți cum mă cheamă?

— Da, răspunse episcopul, te numești fratele meu.

1. Aluzie la un naufragiu din 1816. Supraviețuitori au fost salvați abia după douăsprezece zile, aproape morți de foame și sete.

— O! Domnule paroh, exclamă omul, nu mai puteam de foame când am intrat aici; dar dumneavoastră sînteți atît de bun, încît nu mai știu ce am; mi-a trecut.

Episcopul îl privi și îi spuse:

— Ai suferit mult?

— Vai! Haina roșie, ghiuleaua la picior, o scîndură pentru dormit, zăpușeala, frigul, munca, ocașii, loviturile de bîță! Lanțuri grele pentru orice. Carcera pentru o vorbă. Chiar bolnav, în pat, purtam lanțuri. Cîinii, da, cîinii, o duc mult mai bine. Nouăsprezece ani! Am patruzeci și șase. Și-acum, biletul de identitate galben. Asta e!

— Da, spuse episcopul, vii dintr-un loc al tristeții. Ascultă:. Va fi mai multă bucurie în cer pentru chipul înlăcrimat al unui păcătos pocăit, decît pentru hlamida albă a o sută de drepti. Dacă ieși din locul acela de suferință cu gînd de ură și de mînie față de oameni, ești vrednic de milă; dacă ieși de-acolo cu gînd de bunătate, de blîndețe și de pace, prețuiești mai mult decît oricare dintre noi.

Între timp, doamna Magloire, adusese la masă o supă făcută cu apă, untdelemn, pîine și sare, puțină slănină, o bucată de carne de berbec, smochine, brînză proaspătă și o pîine mare de secară. La cina obișnuită a domnului episcop adăugase, de la ea, o sticlă cu vin vechi de Mauves.

Fața episcopului luă deodată acea înfățișare de voioșie caracteristică firilor ospitaliere.

— La masă! spuse el cu vioiciune.

Așa cum făcea ori de cîte ori avea un străin la masă, îl așeză pe om la dreapta sa. Domnișoara Baptistine, cît se poate de liniștită și de naturală, luă loc la stînga.

Episcopul rosti binecuvîntarea, apoi servi chiar el supa, ca de obicei. Omul începu să mănînce cu lăcomie.

Deodată, episcopul spuse:

— Mi se pare că mai lipsește ceva de la masă.

Într-adevăr, doamna Magloire nu pusese decît cele trei tacîmuri strict necesare. Iar obiceiul casei era ca, atunci cînd episcopul avea pe cineva la masă, să se pună, de formă, toate cele șase tacîmuri de argint. Această nevinovată aparență de lux era un fel de copilărie plină de farmec în casa asta liniștită și cumpătată, care ridica sărăcia pînă la demnitate.

Doamna Magloire înțelese observația, ieși fără să spună o vorbă și, într-o clipă, cele trei tacîmuri cerute de episcop străluceau pe fața de masă, așezate simetric în fața fiecăruia dintre cei trei comeseni.

IV

AMĂNUNTE ASUPRA STÎNELOR DIN PONTARLIER

Și-acum, ca să dăm o imagine a celor ce s-au petrecut la această masă, socotim nimerit să transcriem aici un pasaj dintr-o scrisoare a domnișoarei Baptistine către doamna de Boischevron, în care se povestește, cu o exactitate naivă, convorbirea dintre ocnaș și episcop:
...Omul acesta nu dădea nici o atenție nimănui. Înfulca lacom, ca un hămesit. Totuși, după supă, spuse:

— *Domnule preot, om al lui Dumnezeu, toate astea sînt cu mult prea bune pentru mine; dar, trebuie s-o spun: căruțașii care n-au vrut să mă lase să mănînc cu ei se ospătează mai bine decît dumneavoastră.*

Între noi fie vorba, observația m-a izbit întrucîtva. Fratele meu a răspuns:

— *Ei sînt mai obosiți decît mine.*

— *Nu, spuse omul. Au bani mai mulți. Sînteți sărac. Văd eu. Poate că nici nu sînteți paroh. Sînteți măcar paroh? A! Dacă Dumnezeu ar fi cu adevărat drept, ar trebui să fiți paroh.*

— *Bunul Dumnezeu e mai mult decît drept, a spus fratele meu.*

După o clipă a adăugat:

— *Domnule Jean Valjean, te duci la Pontarlier?*

— *Trebuie să mă duc acolo.*

Mi se pare că așa a spus omul. Apoi a continuat:

— *Mîine în zori trebuie s-o pornesc la drum. E greu să tot călătorești. Noaptea e frig, ziua - zăpușeală.*

— *Te duci într-un ținut bun, spuse fratele meu. Familia mea a fost ruinată pe vremea revoluției. Eu m-am refugiat la început în Franche-Cômte, și am trăit cîtva timp acolo, din munca brațelor mele. Aveam tragere de inimă. Am găsit de lucru. N-ai decît să alegi. Sînt fabrici de hîrtie, tăbăcării, distilării, fabrici de ulei, de ceasornice, oțelării, fabrici de alamă, pe puțin douăzeci de uzine de fier, dintre care patru foarte mari la Lods, la Châtillon, la Audincourt și la Beure...*

Cred că nu ma înșel și că acestea sînt de bună seamă numele pomenite de fratele meu. Apoi s-a oprit și mi s-a adresat mie:

— *Dragă soră, n-avem noi niște rude prin părțile acelea?*

I-am răspuns:

— *Avem, printre alții, pe domnul de Lucenet, fost căpitan de barieră la Pontarlier, sub vechiul regim.*

— *Da, adăugă fratele meu, dar în '93 nu mai aveai rude, nu mai aveai decît brațele. Am muncit. Există la Pontarlier, unde te duci dumneata, domnule Valjean, o industrie cu totul patriarhală și încîntătoare; dragă soră, aceea a preparării brînzeturilor.*

Și fratele meu, tot îndemnîndu-l pe om să mănînce i-a explicat pe larg ce sînt stînele din Pontarlier. Ele sînt de două feluri: „fermele mari”, care sînt ale chiaburilor și unde se găsec patruzeci sau cincizeci de vaci, care produc șapte-opt mii de roți de caș pe vară; și

stînele sau „brînzăriile în tovărășie”, care sînt ale săracilor; țărani de pe dealuri își cresc vacile împreună și își împart între ei produsele. Ei iau cu simbrie un brînzar, căruia îi spun baci; acesta primește laptele de la țărani asociați, de trei ori pe zi, însemnînd cantitățile pe un răboj lung. Lucrul la stîna începe pe la sfîrșitul lui aprilie, iar pe la mijlocul lui iunie bacii duc vacile la munte.

Omul se învioră mîncînd. Fratele meu îl îmbia cu vinul acela bun de Mauves, din care el nu bea niciodată, spunînd că e un vin scump. Fratele meu îi dădea toate aceste amănunte cu voioșia firească pe care i-o cunoașteți, îmbinîndu-și spusele cu fel de fel de gingășii pentru mine. A stăruit mult asupra bune-stări a unui baci, ca și cum ar fi vrut ca omul să înțeleagă, dar fără să-l sfătuiască de-a dreptul și categoric, că în felul acesta și-ar găsi un adăpost. Un lucru m-a izbit. Omul acesta era ceea ce v-am spus. Ei, bine, fratele meu, cît a ținut cina și-n tot cursul serii, n-a rostit, în afară de cele cîteva cuvinte, despre Isus, nimic care să-i amintească acestui om cine era, ori să-l lase să înțeleagă cine era fratele meu. Era totuși un prilej nimerit să-ți țină o mică predică și să se arate ca episcop în fața ocnașului, spre a-l face să țină minte această întîlnire. Altcuiva i s-ar fi părut foarte nimerit, avîndu-l pe acest nefericit la îndemînă, să-i dea, o dată cu hrana trupească, și hrană sufletească, făcîndu-i muștrări îmbinate cu morală și cu sfaturi, sau compătîmîndu-l și îndemnîndu-l să se poarte mai bine în viitor. Fratele meu nu l-a întreat nici măcar de unde e și nici care-i povestea vieții lui. Căci în povestea asta era cuprinsă și vina lui, iar fratele meu părea că se ferește de tot ce-ar fi putut să i-o reamintească. De aceea, pe cînd vorbea despre muntenii din Pontarlier – care „fac o muncă plăcută aproape de cer și care, adăugă el, sînt fericiți, pentru că sînt nevinovați” – fratele meu se opri brusc, temîndu-se ca în cuvintele acestea să nu se fi strecurat ceva jignitor pentru străin. Gîndindu-mă bine, cred că am înțeles ce se petrecea în sufletul fratelui meu. El își închipuia, de bună seamă, că omul acesta, care se numea Jean Valjean, are neîncetat în minte suferința sa; că era mai bine să-i abată gîndurile într-altă parte și să-l facă să creadă, măcar pentru o clipă, că era un om ca oricare altul, de asta se purta cu el cu totul firesc. Nu însemnează asta, într-adevăr, a înțelege cum se cuvine mila? Nu găsiți, scumpă doamnă, că e ceva cu adevărat evanghelic în această delicatețe de a se abține de la predică, morală și aluzie și că cel mai vădit semn de milă față de cineva care are un punct dureros este să nu i-l atingi de loc? Mi s-a părut că acesta a fost și gîndul fratelui meu. În orice caz, ceea ce pot spune, e că, dacă i-au trecut prin minte lucrurile astea, n-a lăsat să fie ghicite de nimeni, nici chiar de mine; a fost, de la început pînă la sfîrșit, la fel ca întotdeauna și a cinat cu acest Jean Valjean cu aceleași purtări și cu aceeași față pe care ar fi avut-o dacă ar fi luat masa cu domnul Gédéon Le

Prévost, sau cu domnul paroh.

„Spre sfârșitul mesei, pe când mîncam smochinele, a bătut cineva la ușă. Era mătușa Gerbaud cu copilul în brațe. Fratele meu a sărutat copilul pe frunte și a împrumutat de la mine șaptezeci și cinci de centime pe care le-a dat mătușii Gerbaud. În vremea asta, omul nu prea dădea atenție celor din jurul său. Nu mai vorbea; părea foarte obosit. După plecarea mătușii Gerbaud, fratele meu a rostit rugăciunea de după masă, apoi s-a întors către străin și i-a spus:

— E timpul să te culci.

Doamna Magloire a ridicat repede fața de masă. Am înțeles că trebuie să ne retragem pentru a-l lăsa pe călător să se culce și ne-am urcat amîndouă la noi. Am trimis-o totuși îndată după aceea pe doamna Magloire să aștearnă pe patul omului o blană de căprioară din Pădurea Neagră, blană care se afla în camera mea. Noapțile sînt foarte reci și blana ține cald. Păcat că e veche și că-i cade părul. Fratele meu a cumpărat-o pe vremea cînd era în Germania, la Totlingen, aproape de izvoarele Dunării, ca și cuțitașul cu mîner de fildeș de care mă servesc la masă.

Doamna Magloire s-a întors numaidecît, am îngenuncheat și ne-am rugat lui Dumnezeu în salonul unde se întind rufele, apoi am intrat fiecare în odaia noastră, fără să ne mai spunem nimic...

V

LINIȘTE

După ce spusese „noapte bună” surorii sale, monseniorul Bienvenu luă de pe masă unul din cele două sfeșnice de argint, pe celălalt îl dădu oaspetelui său și-i spuse:

— Domnule, te conduc în camera dumitale.

Omul îl urmă.

După cum s-a putut vedea din cele de mai sus, locuința era împărțită în așa fel încît, pentru a intra în oratoriu unde era alcovul sau pentru a ieși de-acolo, trebuia să treci prin camera de culcare a episcopului.

În clipa în care ei treceau prin această cameră, doamna Magloire tocmai punea argintăria în dulăpiorul de la căpătîiul patului. Era ultima treabă pe care o făcea în fiecare seară înainte de a se duce la culcare.

Episcopul îl conduse pe musafir în alcov, unde era pregătit un pat alb și curat. Omul puse sfeșnicul pe o măsuță.

— Noapte bună, spuse episcopul. Mîine dimineață, înainte de plecare, o să bei o cană cu lapte cald de la vacile noastre.

— Mulțumesc, domnule abate! spuse omul.

Dar abia rostise cuvintele acestea pașnice și, deodată, fără nici o legătură, avu o mișcare ciudată, care le-ar fi înghețat de spaimă pe

cele două cuvioase femei dacă ar fi fost de față. Nici astăzi nu ne putem da seama ce anume l-a putut îndemna să facă acel gest. Voia cumva să dea un avertisment sau să arunce o amenințare? Se supunea doar unei porniri instinctive și ascunse chiar față de el însuși? Se întoarse repede spre bătrîn, își încrucișă brațele pe piept și, ținându-și gazda cu o privire sălbatică, strigă cu glas răgușit:

— la te uită! Mă adăpostiți la dumneavoastră, chiar lîngă dumneavoastră! Se opri apoi și adăugă cu un rînjit în care era ceva monstruos: V-ați gîndit bine? De unde știți că n-am ucis?

Episcopul ridică ochii spre tavan și răspunse

— Asta-l privește pe Dumnezeu.

Apoi, serios, mișcîndu-și buzele ca și cum s-ar fi rugat sau și-ar fi vorbit sieși ridică cele două degete de la mîna dreaptă și-l binecuvîntă pe străin, care nu plecă fruntea; după aceea fără a întoarce capul, fără a se uita înapoi, se îndreptă spre camera sa.

Cînd alcovul era locuit, o perdea mare de mătase, trasă dintr-o parte și dintr-alta a oratoriului, ascundea altarul. Trecînd pe lîngă perdea, episcopul îngenunche și rosti o scurtă rugăciune.

Puțin după aceea, se afla în grădină, mergînd, visînd, contemplînd, cu sufletul și cu gîndul îndreptate spre toate acele lucruri mari și tainice, pe care Domnul le arată noaptea ochilor ce rămîn deschiși.

Cît despre străin, era într-adevăr atît de obosit, încît nici nu s-a putut bucura de cearșafurile albe și curate. A suflat în lumînare cu nara, așa cum fac ocnașii, s-a trîntit îmbrăcat în pat, și a adormit numaidecît.

Cînd episcopul s-a înapoiat din grădină în odaia sa, suna miezul nopții.

Peste cîteva minute, toată lumea din căsuță dormea.

VI

JEAN VALJEAN

Pe la două noaptea Jean Valjean se trezi.

Jean Valjean se trăgea dintr-o familie săracă de țărani din Brie. În copilărie nu învățase carte. Cînd ajunse flăcău, era curățător de pomi la Faverolles. Mama lui se numea Jeanne Mathieu; tatăl, Jean Valjean, sau Vlajean, probabil o poreclă care venea de la „*Voilà Jean*”¹.

Jean Valjean era o fire gînditoare, fără să fie trist, așa cum sînt naturile iubitoare. Într-un cuvînt, era destul de adormit și de șters, sau cel puțin așa părea acest Jean Valjean. Își pierduse amîndoi părinții la o vîrstă fragedă.

Maică-sa murise în urma unei febre puerperale² prost îngrijite. Tatăl

1. Iată-l pe Jean (fr.)

2. Boală infecțioasă care poate a se declare la lăuze cînd nu s-au respectat, în timpul

său, care fusese curățător de pomi ca și el, murise căzînd dintr-un copac. Nu-i mai rămăsese lui Jean Valjean decît o soră, mai mare, văduvă cu șapte copii, băieți și fete. Sora asta îl crescuse pe Jean Valjean și, atîta vreme cît îi trăise bărbatul, își găzduise și hrănise fratele. Soțul ei muri. Cel mai mare dintre cei șapte copii avea opt ani, cel mai mic – un an. Jean Valjean tocmai împlinise douăzeci și cinci, îl înlocuise pe părinte și, la rîndul său, o ajutase pe sora care îl crescuse. O făcuse de la sine, ca pe o datorie, ba chiar într-un fel morocănos. Tinerețea lui se irosea astfel într-o muncă grea și prost plătită. Nu s-a știut niciodată să fi avut vreo „drăguță” prin partea locului. Nu avusese vreme să fie îndrăgostit.

Seara se întorcea acasă trudit și-și sorbea supa fără să scoată un cuvînt. Sora lui, Jeanne, îi lua adesea din strachină tot ce era mai bun, bucata de carne, felia de slănină, inima verzei, ca să le dea vreunuia dintre copii; el, mîncînd mai departe, aplecat peste masă, cu nasul aproape băgat în supă, cu părul său lung, care-i ascundea ochii, răsfiat în jurul străchinii, părea că nu vede nimic, o lăsa să facă ce vrea. La Faverolles, nu departe de coliba familiei Valjean, de partea cealaltă a uliței, locuia o fermieră numită Marie-Claude; copiii Valjean, mai totdeauna flămînzi, se duceau uneori acolo, ca din partea mamei lor, să împrumute lapte, pe care îl beau după vreun gard sau după vreo cotitură, smulgîndu-și cana de la gură, și cu atîta zor, încît fetițele și-l vărsau pe șorțulețe și pe piept. Dacă mama lor ar fi știut de această potlogărie, i-ar fi pedepsit aspru pe vinovați. Jean Valjean, răstit și morocănos, plătea fără știrea mamei cana cu lapte Mariei-Claude, și copiii scăpau de pedeapsă.

În perioada curățatului pomilor cîștiga un franc și douăzeci pe zi; după aceea se tocmea la seceriș, ca lucrător, ca paznic de bivoli, ca salahor. Făcea tot ce putea. Sora lui muncea și ea, dar ce putea face cu șapte copii mici? Un mănunchi de făpturi amărîte, pe care mizeria îl cuprindea și-l încleșta treptat. Veni o iarnă aspră. Jean nu avu de lucru. Familia rămase fără pîine. Cu totul fără pîine. Șapte copii.

Într-o duminică seara, Maubert Isabeau, brutar în piața bisericii din Faverolles, se pregătea să se culce, cînd auzi o lovitură puternică în vitrina cu zăbrele a dughenei. Ajunse la vreme ca să vadă un braț strecurîndu-se prin spărtura făcută cu o lovitură de pumn în zăbrele și în sticlă. Mîna înșfăcă o pîine și o trase. Isabeau ieși iute: hoțul fugea cît îl țineau picioarele; Isabeau alergă după el și-l prinse. Hoțul azvîrlise pîinea, dar brațul îi era încă însîngerat. Era Jean Valjean.

„...un braț strecurându-se prin spărtura...”

Acestea se petreceau în 1795. Jean Valjean fu chemat în fața tribunalelor de pe atunci „pentru furt prin efracție, săvârșit în timpul nopții, într-o casă locuită”. Avea o pușcă de care știa să se folosească mai bine decât orice țințaș din lume; era și nițel braconier; îndeletnicire compromițătoare. Braconierul, ca și contrabandistul, se înrudește de aproape cu tâlharul. În treacăt fie zis, există totuși o prăpastie între cei dintâi și odiosul asasin al orașelor. Braconierul trăiește în pădure; contrabandistul – în munți sau pe mare. Orașele îi fac pe oameni fioroși pentru că-i corup. Muntele, marea, codrul îi fac pe oameni sălbatici, dezvoltă într-înșii asprimea, dar de multe ori fără să distrugă latura omenească.

Jean Valjean fu declarat vinovat. Termenii codului erau categorici. Sînt în civilizația noastră ceasuri groaznice; clipele cînd pronunțarea unei pedepse este asemenea unui naufragiu. Ce minut tragic este acela cînd societatea se îndepărtează și săvîrșește părăsirea definitivă a unei făpturi gînditoare! Jean Valjean fu condamnat la cinci ani muncă silnică.

La 22 aprilil se sărbătorea la Paris victoria de la Montenotte, cîștigată de generalul-comandant al armatei din Italia, pe care mesajul Directoriului către cei cinci sute, din 2 Floreal¹, anul IV, îl numește Buona-Parté; în aceeași zi, un mare convoi a fost pus în lanțuri la Bicêtre. Jean Valjean făcea parte din acest convoi. Un fost gardian al închisorii, care astăzi are aproape nouăzeci de ani, își mai amintește foarte bine de nenorocitul care a fost ferecat la capătul celui de-al patrulea rînd, în colțul de miazănoapte al curții. Ședea pe jos, ca toți ceilalți. Părea că nu pricepe ce se petrece cu el, afară de faptul că trece prin ceva grozav. Probabil că, în vîlmășagul gîndurilor sale de biet om neștiutor, deslușea ceva ce era mult prea mult. Pe cînd i se fixa cu lovituri grele de ciocan pironul lanțului la ceafă, el plîngea, lacrimile îl înăbușeau, îl împiedicau să vorbească, și izbutea numai să spună din cînd în cînd: „Am fost curățător de pomi la Faverolles”. Apoi, plîngînd mereu, ridica mîna dreaptă și o cobora treptat de șapte ori, ca și cum ar fi atins pe rînd șapte capete din ce în ce mai mici, și din acest gest ghiceai că săvîrșise fapta lui pentru ca să îmbrace și să hrănească șapte copii.

A fost dus la Toulon, unde a ajuns după un drum de douăzeci și șapte de zile, într-o căruță, cu lanțul la gît. La Toulon fu îmbrăcat în haina roșie de ocnaș. Tot ce fusese viața lui de altădată se șterse; pînă și numele; nu mai era nici măcar Jean Valjean; devenise numărul 24.601. Ce s-o fi făcut sora lui? Ce s-o fi ales din cei șapte copii? Cui îi mai pasă de toate astea? Ce se mai alege din frunzișul unui copac tînr tăiat la rădăcină?

Veșnica poveste.

1. Luna a opta (de la 20 aprilie la 19 mai) în calendarul republican.

Aceste sărmăne ființe, făpturi ale lui Dumnezeu, rămase fără sprijin, fără călăuză, fără adăpost, lăsate la voia întâmplării – cine știe? — au luat-o care încotro, înfundându-se încet-încet în negura rece în care se pierd cei rămași singuri, întunecimi fără fund, unde pier unul după altul atîția nefericiți în mersul mohorît al omenirii. Plecaseră de prin părțile acelea. Satul în care se născuseră îi uitase; piatra de hotar a fostului lor ogor îi uitase; după cîțiva ani de ocnă, Jean Valjean i-a uitat și el. În inima lui, în care fusese o rană, era acum o cicatrice. Atîta tot. Doar o singură dată, în tot timpul cît a stat la Toulon, a aflat ceva despre sora lui. Era, mi se pare, pe la sfîrșitul celui de-al patrulea an de captivitate. Nu mai știu pe ce cale ajunseseră pînă la el acele vești. Cineva, care-i cunoștea din sat, o văzuse pe sora lui. Se afla la Paris. Locuia pe o străduță săracă lîngă Saint-Sulpice, strada Geindre. Nu mai avea cu ea decît un copil, un băiețaș, cel mai mic. Unde se aflau ceilalți șase? Poate că nici ea nu știa. Se ducea în fiecare dimineață la o tipografie din strada Sabot numărul 3, unde era fălțuitoare și legătoreasă. Trebuia să fie acolo la șase dimineața, cu mult înainte de a se lumina de ziuă, iarna. În clădirea tipografiei era o școală, unde-și ducea băiatul, care avea șapte ani. Dar, pentru că ea intra în tipografie, la ora șase, iar școala nu se deschidea decît la șapte, copilul trebuia să aștepte un ceas prin curte, pînă se deschidea școala. Iarna, un ceas pe întuneric, afară. Copilul nu era lăsat să intre în tipografie, ca să nu încurce locul. Lucrătorii, trecând dimineața, îl vedeau pe bietul copilaș șezînd pe pavaj, picînd de somn și adesea adormind în întuneric, pe vine, ghemuit, lîngă coșulețul lui. Cînd ploua, portăresei i se făcea milă de el; îl lua în cocioaba ei, unde nu se aflau decît un pat de scînduri, o vîrtelniță și două scaune de lemn, și micuțul dormea acolo, într-un colț, strîngîndu-se lîngă motan ca să se încălzească. La ora șapte școala se deschidea și copilul intra în clasă. Iată ce i se spusese lui Jean Valjean. În ziua cînd i s-au spus toate astea, a fost pentru el o licărire de fulger, o fereastră deschisă pe neașteptate spre destinul acestor ființe dragi; pe urmă se făcu din nou întuneric; n-a mai auzit niciodată nimic despre ei. Nici un semn de la dînșii n-a mai răzbit pînă la el; nu i-a mai văzut, nu i-a mai întîlnit niciodată și nici în cuprinsul acestei dureroase povești nu se va mai pomeni de dînșii.

Pe la sfîrșitul celui de-al patrulea an veni rîndul lui Jean Valjean să evadeze. Camarazii îl ajutară, potrivit obiceiului din ocnă. Evadă. Rătăci două zile, liber, pe cîmp; dacă înseamnă a fi liber să fii hărțuit la tot pasul, să întorci capul în fiecare clipă, să-ți sară inima la cel mai mic zgomot, să-ți fie frică de orice, de coșul care fumegă, de omul care trece, de cîinele care latră, de calul care aleargă, de ceasornicul care bate, de lumina zilei, pentru că se vede, de întunericul nopții, pentru că nu se vede, de drum, de potecă, de tufiș, de somn. A treia

zi, pe-nserate, fu prins. Tribunalul maritim îl condamnă pentru acest delict la o prelungire a pedepsei cu încă trei ani, adică cu totul, la opt ani. În al șaselea ani îi veni iarăși rîndul să evadeze; încercă, dar nu reuși să fugă. Lipsi de la apel. Se dete alarma printr-o lovitură de tun; iar noaptea străjile îl găsiră ascuns sub schela unei corăbii în construcție; se împotrivi paznicilor care-l prinseseră. Evadare și rebeliune. Faptul, prevăzut de codul special, fu pedepsit cu un spor de cinci ani, dintre care doi cu lanț dublu. Treisprezece ani. În al zecelea an îi veni iar rîndul și evadă din nou. Nici de data asta nu-i merse mai bine. Alți trei ani pentru această nouă încercare. Șaisprezece ani. În sfîrșit, prin al treisprezecelea an, mi se pare, făcu o ultimă încercare de fugă, dar fu prins după patru ore. Încă trei ani pentru aceste patru ore. Nouăsprezece ani. În octombrie 1815 fu eliberat; intrase acolo în 1796, pentru că spărsese un ochi de geam și luase o pîine.

O scurtă paranteză. Pentru a doua oară în lucrările sale asupra problemei penale și a nimicirii omului prin dispozițiunile legii, autorul cărții de față întîlnește furtul unei pîini ca punct de plecare în dezastrul unui destin. Claude Gueux¹ a furat o pîine, Jean Valjean a furat o pîine. O statistică engleză constată că la Londra, din cinci furturi, patru au drept cauză imediată foamea.

Jean Valjean intrase în ocnă suspinînd și tremurînd; a ieșit de acolo nepăsător. Intrase deznădăjduit; a ieșit întunecat.

Ce se petrecuse în acest suflet?

VII

ÎN ADÎNCUL DEZNĂDEJDII

Vom încerca să vorbim deschis.

Societatea trebuie să privească în față aceste lucruri, pentru că ea e cea care le pricinuiește.

Așa cum am spus, Jean Valjean era un ignorant, dar nu un nătărău. În el ardea flacăra duhului. Nenorocirea, care-și are și ea lumina ei, făcu să sporească licărirea slabă a minții lui. Sub lovituri de bîtă, în lanțuri, în celulă, trudit, sub soarele dogorîtor al ocnei, pe patul de scînduri al ocnașilor, s-a recules și a început să cugete.

S-a făcut judecător.

A început mai întîi cu el însuși.

Recunoștea că nu era un nevinovat pedepsit pe nedrept. Își mărturisii că a săvîrșit o faptă rea și de ocară; că poate i s-ar fi dat pîinea dacă ar fi cerut-o, că în orice caz ar fi fost mai bine să aștepte s-o capete

1. Muncitor condamnat la închisoare, pe la 1830, pentru că, împins de foame, a furat o pîine. Hugo a transformat faptul în nuvelă (publicată în 1834), prima schiță a poveștii lui Jean Valjean.

din milă sau muncind; că nu e o întrebare chiar fără de răspuns: „Poți să aștepți când ți-e foame?”; în primul rînd, pentru că se întîmplă foarte rar ca cineva să moară cu adevărat de foame, iar în al doilea rînd, pentru că, din nefericire sau din fericire, omul e astfel făcut, încît poate suferi îndelung și mult, moralicește și fizicește, fără să moară; că trebuie deci să aibă răbdare; că, astfel, ar fi fost mai bine și pentru bieții copii; că era o faptă nebunească din parte-i ca un amărît și un neputincios ca el să înșface de guler întreaga societate și să-și închipuie că scapă de mizerie furînd; că, în orice caz, era o greșeală să fugă de mizerie pe poarta prin care se intră în ticăloșie; în sfîrșit, că era vinovat.

Apoi, se întrebă: era el oare singurul vinovat în întîmplarea care i-a fost fatală? Înainte de toate, nu era o mare nedreptate ca un muncitor ca el să nu aibă de lucru, ca un om harnic ca el să nu aibă ce mîncă? Și-apoi, o dată mărturisită vina, pedeapsa nu fusese prea nedreaptă și prea grea? Legea nu fusese mai abuzivă în darea pedepsei decît a fost vinovatul în săvîrșirea faptei? Nu erau prea multe greutăți într-un talger al balanței, acolo unde se află ispășirea? Excesul de pedeapsă nu duce oare la stingerea delictului, ajungînd prin aceasta la o răsturnare de situații, vina delicventului fiind înlocuită cu vina represiunii, făcînd din vinovat victimă, din datornic creditor și punînd definitiv dreptul de partea celui ce-l violase? Pedeapsa aceasta, complicată cu agravări succesive pentru încercările de evadare, nu sfîrșea oare prin a fi un fel de atentat al celui mai puternic asupra celui mai slab, o crimă a societății față de individ, o crimă care reîncepe în fiecare zi, care dura de nouăsprezece ani?

Se întrebă dacă societatea omenească era de asemenea îndreptățită să-i silească pe membrii săi să sufere, într-un caz, lipsa ei totală de prevedere, iar într-altul, prevedererea ei lipsită de îndurare, strivind pentru totdeauna pe un biet om între o lipsă și un exces: lipsa de lucru și excesul de pedeapsă. Nu era exagerat ca societatea să trateze astfel, tocmai pe membrii săi cei mai năpăstuiți la împărțirea bunurilor și, prin urmare, pe cei mai vrednici de ocrotire?

Punîndu-și aceste întrebări, el judecă societatea și-o osîndi.

O socoti vrednică de ura sa.

O făcu răspunzătoare de soarta lui și-și spuse că poate nu se va da în lături să-i ceară într-o zi socoteală, își mai spunea că nu există un echilibru între paguba pe care o pricinuise el și paguba ce i se pricinuise lui; și trase concluzia că osînda pe care o suferise nu era chiar o ilegalitate, dar era cu siguranță o nedreptate.

Mînia poate fi smintită și absurdă; te poți supăra pe nedrept, dar nu te revolți decît atunci cînd de fapt ai dreptate pe undeva. Jean Valjean se simțea revoltat.

Și, la urma urmei, societatea omenească nu-i făcuse decît rău.

Niciodată nu-i văzuse decît fața aceea încruntată, pe care ea o numește justiție și pe care o arată celor pe care-i lovește. Oamenii nu se apropiaseră de el decît ca să-l facă să sufere. Orice contact cu ei însemnase pentru el o lovitură. Niciodată, din timpul copilăriei, de cînd trăia mama și sora lui, nu mai întîlnise vreo vorbă bună, vreo privire binevoitoare. Din suferință în suferință, ajunsese puțin cîte puțin la convingerea că viața e o luptă și că în această luptă el era cel învins. Nu avea altă armă decît ura. În ocnă se hotărî să și-o ascundă și s-o ia cu dînsul la plecare.

Era la Toulon o școală pentru ocnași, ținută de niște călugări ignorantini¹, unde li se predau noțiunile strict necesare numai acelor nenorociți care voiau să învețe. Vru și el. Merse la școală la patruzeci de ani și învăță să citească, să scrie și să socotească. Își dădea seama că, întărindu-și mintea, își întărește ura. În anumite cazuri, învățătura și lumina pot sluji drept pîrghie răului.

E trist să spunem că, după ce judecase societatea, care i-a făcut tot răul, judeca providența care-a făcut societatea.

O condamna și pe ea.

Astfel, în nouăsprezece ani de chin și de sclavie, sufletul lui se înălță și se prăbuși totodată. Printr-o parte intra lumina, printr-alta întunericul.

Jean Valjean, cum am văzut, n-avea o fire rea. Era încă om bun cînd a intrat în ocnă. Acolo a condamnat societatea și a simțit că începe să fie om rău; a condamnat providența și și-a dat seama că devine necredincios.

E greu să nu ne oprim o clipă aici spre a medita.

E oare cu puțință ca natura omenească să se schimbe cu desăvîrșire? Omul, pe care Dumnezeu l-a făcut bun, poate fi făcut rău de către om? Sufletul poate fi schimbat în întregime de către destin, devenind rău dacă destinul e rău? Sub apăsarea unei nenorociri copleșitoare, inima se poate diforma, se poate sluți și schilodi fără leac, întocmai ca o spinare care se înconvoaie pe sub o boltă prea joasă? Nu există oare în orice suflet omenesc, nu exista mai cu seamă în sufletul lui Jean Valjean o primă scînteie, un element divin, fără de prihană pe care binele să-l poată dezvolta, înviora, aprinde, înflăcăra, făcîndu-l să strălucească cu măreție și pe care răul să nu-l poată atinge niciodată de tot?

Întrebări grave și încîlcite. Celei din urmă, orice fiziolog i-ar fi răspuns probabil, fără să șovăie: *nu*, dacă l-ar fi văzut pe Jean Valjean la Toulon, în ceasurile lui de odihnă, care erau pentru el ceasuri de visare, șezînd cu mîinile încrucișate pe brațul unui scripete, cu capătul lanțului băgat în huzunar ca să nu fie nevoit să-l tîrască – pe ocnașul

1. Nume dat în derîdere călugărilor din ordinul St. Jean de Dieu, care se ocupă de învățămînt.

acesta posac, serios, tăcut și îngîndurat – pe acest paria pus în afara legii, care se uita la oameni cu mînie, pe acest dezmoștenit al civilizației care se uita la cer cu asprime.

Fără îndoială – de ce să n-o spunem? — observatorul fiziolog ar fi văzut acolo o mizerie fără de leac, l-ar fi plîns poate pe cel ce suferea din pricina legii, dar n-ar fi încercat să-i ușureze suferința; și-ar fi întors privirea de la abisurile pe care le întrezărea în acest suflet; și, întocmai ca Dante la poarta infernului, ar fi șters din această existență cuvîntul „speranță”, pe care degetul lui Dumnezeu l-a scris totuși pe fruntea oricărui muritor

Starea aceasta sufletească pe care am încercat s-o analizăm era oare tot atît de limpede pentru Jean Valjean cum am căutat noi s-o redăm pentru cei ce ne citesc? Jean Valjean își dădea oare seama de toate elementele care alcătuiau mizeria lui morală, după ce se iviseră, sau măcar își dăduse seama de ele pe măsura alcătuirii lor? Omul acesta aspru și incult era el oare conștient de înlănțuirea de idei, prin care se ridicase și coborîse, treaptă cu treaptă, pînă la aspectele jalnice care alcătuiau în atîția ani orizontul lăuntric al spiritului său? Își dădea oare seama de tot ce se petrecuse și de tot ce se frămînta într-însul? Nu ne încumetăm a o spune: și nici n-o credem. Jean Valjean era prea neștiutor pentru ca, după atîtea nenorociri, să nu stăruie în sufletul lui destulă nedumerire. Uneori nici nu-și mai dădea prea bine seama ce simțea. Jean Valjean se afla în întuneric; suferea în întuneric; ura în întuneric; s-ar fi putut spune că ura tot ce avea în fața lui. Trăia de obicei în acest întuneric, bîjbîind ca un orb și ca un visător. Numai din cînd în cînd simțea că e năpădit dinlăuntru sau din afară de-o cutremurare de mînie, de-un spor de suferință, de-o palidă și scurtă fulgerare, care-i lumina tot sufletul, arătîndu-i pretutindeni, în jurul său, înainte și în urmă, în licăririle unei lumini îngrozitoare, prăpăstiile hidoase și perspectivele negre ale destinului său. După trecerea fulgerului, se afla iar în întuneric și nu mai știa ce se petrece cu el.

Caracteristica acestor pedepse nemiloase, în care totul abrutizează, e că-l transformă puțin cîte puțin pe om printr-o stupidă transfigurare, într-un animal sălbatic. Uneori chiar într-o fiară. Încercările de evadare ale lui Jean Valjean, repetate și îndărătnice, ar fi de ajuns ca să dovedească ciudata înrîurire pe care o are legea asupra sufletului omenesc. Jean Valjean ar fi repetat aceste încercări, tot atît de zadarnice pe cît de nebunești, ori de cîte ori s-ar fi ivit prilejul, fără să se gîndească o clipă la urmări sau la experiențele făcute. Evada furios, ca lupul care găsește cușca deschisă. Instinctul îi spunea: fugi! Rațiunea i-ar fi spus: rămîi pe loc! Dar în fața unei ispite atît de puternice, rațiunea amuțea, rămînea numai instinctul, doar bestia dintr-însul. După ce era prins, noile pedepse ce i se dădeau n-aveau darul decît să-l îngrozească și mai tare.

Nu trebuie să scăpăm din vedere amănuntul că-i întrecea în putere pe toți ceilalți tovarăși de ocnă. La munci grele, cînd trebuia întinsă o parîmă sau învîrtit un scripete, Jean Valjean trăgea cît patru. Ridica și ducea uneori în spinare greutatea enorme, înlocuind la nevoie instrumentul numit *cric*, căruia pe vremuri i se spunea *orgoliu*, de unde, în treacăt fie zis, și-a luat numele strada Montorgueil din apropierea halelor Parisului.

Tovarășii săi îl porecliseră Jean-le-Cric. O dată, pe cînd se repara balconul primăriei din Toulon, una din frumoasele cariatide¹ ale lui Puget², care susțineau balconul, s-a desprins și era gata să se prăbușească. Jean Valjean, care se afla acolo, propti cariatida cu umărul pînă la sosirea lucrătorilor.

Agerimea lui era și mai mare decît puterea. Unii ocnași, visînd mereu să evadeze, ajung să facă o adevărată știință din contopirea forței cu îndemînarea: știința mușchilor, pe care prizonierii aceștia, veșnici pizmuitori ai muștelor și ai păsărilor, o practică zilnic. O acrobație misterioasă. Să se urce pe un zid drept, să găsească puncte de sprijin acolo unde abia se zărea o ieșitură, era un joc pentru Jean Valjean. Încordîndu-și spatele și mușchii picioarelor, cu coatele și călcîiele înfipite în zgrunțurii pietrei, se cățăra ca prin minune de la un colț de zid pînă la etajul al treilea. Uneori se urca așa pînă pe acoperișul temniței.

Vorbea puțin. Nu rîdea. Numai vreo emoție neobișnuită putea să-i smulgă, o dată sau de două ori pe an, acel lugubru rîs de ocnaș, ce pare eco-ul unui rîs de diavol.

Cînd te uitai la el, ți se părea că privește neîncetat ceva groaznic.

Era într-adevăr absorbit de ceva.

Printre senzațiile bolnăvicioase ale unei firi neisprăvite și ale unei inteligențe copleșite, simțea nelămurit că-l apasă ceva monstruos. În penumbra întunecoasă și palidă în care se tîra, ori de cîte ori întorcea capul și încerca să-și înalțe privirea, vedea cu o spaimă amestecată cu furie formîndu-se, suprapunîndu-se și înălțîndu-se pînă departe deasupra lui, cu povîrnișuri cumplite, un fel de îngrămădire groaznică de lucruri, legi, prejudecăți, oameni și fapte, ale căror contururi îi scăpau, a căror mulțime îl înspăimînta și care nu era altceva decît uimitoarea piramidă pe care o numim civilizație. Ici și colo, în acest amestec colcăitor și diform, deslușea, cînd aproape de el, cînd departe, la înălțimi unde nu putea să ajungă, un grup, un amănunt puternic luminat, de o parte gardianul cu bîta, de alta jandarmul cu sabia, de o parte arhiepiscopul cu mitra, iar sus, pe culmi, într-un nimb, împăratul încoronat și strălucitor. I se părea că aceste măreții îndepărtate, în loc să împrăstie noaptea, o făceau mai funebră și mai

1. Coloană avînd forma unui corp omenesc.

2. Sculptor francez (1622-1694).

întunecoasă. Legi, prejudecăți, fapte, oameni, lucruri, toate se frământau deasupra lui, în ritmul complicat și misterios pe care Dumnezeu îl imprimă civilizației; pluteau deasupra lui și-l striveau cu nu știu ce cruzime liniștită și cu neînduplecată nepăsare. Sufletele prăbușite în cel mai adânc fund al nenorocului, oameni nefericiți, pierduți dincolo de marginea înțelegerii, unde nu se mai vedea nimic, cei certați cu legea simt apăsându-le pe creștet întreaga povară a accstei societăți omenești, atît de temută pentru cei din afară, atît de înfricoșătoare pentru cei de dedesubt.

În situația aceasta Jean Valjean se gîndea. Și care putea să fie natura gîndirii sale?

Dacă bobul de mei de sub piatra morii ar putea să gîndească, s-ar gîndi fără îndoială la ceea ce se gîndea Jean Valjean.

Toate aceste frământări, realități pline de năluci, fantasmagorii pline de realități, sfîrșiseră prin a-i crea un fel de stare sufletească ce nu se poate descrie. Uneori se oprea în mijlocul muncii sale de ocnaș. Cădea pe gînduri. Mintea lui în același timp mai coaptă și mai tulburată decît înainte, se revolta. Tot ce i se întîmplase i se părea absurd; tot ce-l înconjura i se părea cu neputință. Își spunea: e un vis. Se uita la gardianul care sta la cîțiva pași de el; gardianul i se părea o nălucă; deodată, năluca îl lovea cu bîta. Natura înconjurătoare abia exista pentru el. Aproape s-ar putea spune că pentru Jean Valjean nu existau nici soare, nici zile frumoase de vară, nici cer strălucitor, nici dimineți înviorătoare de aprilie. Sufletul lui părea luminat doar printr-un fel de ferestruică de beci.

Pentru a încheia, rezumînd din tot ceea ce am arătat, ceea ce se poate rezuma și exprima în rezultate pozitive, ne vom mîrgini să constatăm că, în nouăsprezece ani, Jean Valjean, nevinovatul grădinar din Faverolles, temutul ocnaș din Toulon, devenise – mulțumită felului cum îl transformase pușcăria – în stare să facă două feluri de fapte rele; mai întîi, o impulsivenebuimacă, necugetată, plină de sălbăticie, instinctivă, un fel de răspuns la suferința îndurată; apoi o răbufnire gravă, serioasă, frământată în conștiință și pusă la cale de ideile greșite pe care le poate pricinui o asemenea nenorocire. Premeditările acestea treceau prin cele trei faze succesive pe care numai anumite firi încercate le pot parcurge; rațiune, voință, încăpăținare. Era împins de revolta lui obișnuită, de amărăciunea sufletului, de sentimentul adînc al nedreptăților suferite, de reacțiunea chiar împotriva celor buni, nevinovați și drepti, dacă există și de aceștia. Punctul de plecare, ca și ținta finală a gîndurilor lui era ura împotriva legilor omenești; o ură care dacă nu este oprită în desfășurarea ei de vreo întîmplare providențială, devine la un moment dat ură împotriva societății, apoi ură împotriva neamului omenesc, împotriva creațiunii, și ia forma unei dorinți nelămurite, continui și brutale de-a face rău

oricui, oricărei viețuitoare. Precum se vede, nu fără temei, biletul de identitate îl califica pe Jean Valjean drept un om foarte primejdios.

An cu an, sufletul acesta se uscase tot mai mult, încet, dar sigur. Inimă de piatră, privire împietrită. Când ieși din închisoare, se împlineau nouăsprezece ani de când nu mai vărsase nici o lacrimă.

VIII

TALAZUL ȘI UMBRA

Un om în voia valurilor!

Ei și! Corabia nu se oprește. Vîntul bate, corabia întunecată e silită să-și urmeze drumu. Trece mai departe.

Omul piere, se ivește iar, se cufundă și se ridică la suprafață, strigă, întinde brațele, nu-l aude nimeni; zguduită de furtună, corabia se trudește să-și taie drum. Marinarii și călătorii nici măcar nu-l mai văd pe omul care se încacă; bietul lui cap nu e decît un punct printre valurile uriașe.

Omul strigă cu disperare în adîncuri. Pînza trece ca o nălucă. O privește, o privește cu deznădejde. Ea se depărtează, pălește, descrește. Adineauri era și el acolo, făcea parte din echipaj, umbla în lung și-n lat pe punte împreună cu ceilalți, avea partea lui de aer și de soare, trăia. Acum ce s-a întîmplat? A alunecat, a căzut, s-a isprăvit.

A căzut în apele groaznice. Totul fuge și se năruie sub picioarele lui. Valurile sfîșiate și sfîrtecate de vînt îl înconjoară cu vrăjmășie, talazurile din adîncuri îl sorb, toate zdrențele apelor îi învăluie capul, un norod de valuri îl împroașcă, ochiuri tulburi îl înghit pe jumătate; de cîte ori se afundă întrezărește prăpăstii pline de întuneric; vegetații înfricoșătoare, necunoscute îl prind, i se înnoadă de picioare, îl trag spre ele; simte că el însuși se preface în prăpastie, e una cu spuma, valurile și-l aruncă unul altuia, înghite amărăciune, oceanul laș se încăpățînează să-l înece, nesfîrșitul se joacă cu agonia lui. Parcă toată apa asta ar fi ură.

Cu toate astea, el luptă, încearcă să se apere, încearcă să se țină deasupra, se trudește, înoată. El, această biată putere aproape sfîrșită, luptă împotriva nesfîrșitului.

Unde e corabia? Acolo. Abia se zărește în întunericul palid al orizontului.

Vînturile bat, spuma valurilor îl copleșește. Ridică ochii și nu vede decît plumburiul norilor. Simte, dîndu-și sufletul, uriașa nebunie a mării. E torturat de nebunia asta. Aude zgomote neobișnuite pentru om, care par să vină de dincolo de lume și din nu știu ce spații înfricoșătoare.

Printre nori sînt păsări, așa cum pe deasupra restriștilor omenești sînt

îngerii, dar cu ce pot să-i ajute? Zboară, cîntă, plutesc și el horcăie.

Se simte înmormîntat între două infinituri deodată: oceanul și cerul; unul e o groapă, iar celălalt un giulgiu.

Se lasă noaptea, iată, sînt ceasuri întregi de cînd înoată, e la capătul puterilor; corabia, acel ceva îndepărtat pe care se aflau oameni, nu se mai zărește; e singur în nemaipomenita prăpastie întunecată, se afundă, înțepenește, se răsucește, simte sub el valurile monstruoase ale nevăzutului; cheamă. Nu mai sînt oameni. Unde e Dumnezeu? Cheamă. „Ajutor! Ajutor!” Cheamă într-una. În zare, nimic. Pe cer, nimic.

Roagă fierbinte întinderea, valul, alga, stîncă, toate sînt surde. Cerșește ajutorul furtunii; furtuna nepăsătoare nu se supune decît nesfîrșitului. Împrejurul lui, bezna, ceața, singurătatea, învălmășeala furtunoasă și inconștientă, încrețirea nelămurită a apelor sălbatice. În el, groaza și oboseala. Sub el, prăbușirea.

Nici un punct de reazim. Se gîndește la patimile întunecate ale cadavrului în întunericul fără de sfîrșit. Frigul nefiresc îl înțepenește. Mîinile i se închircesc, se închid și strîng în ele hăul. Vînturi, nori, vârtejuri, curenți, stele zadarnice! Ce-i de făcut? Deznădăjduitul se pierde, ostentitul vrea mai bine să moară, se lasă luat, se lasă dus, se dă bătut și iată-l că alunecă pentru totdeauna în adîncurile mistuitoare.

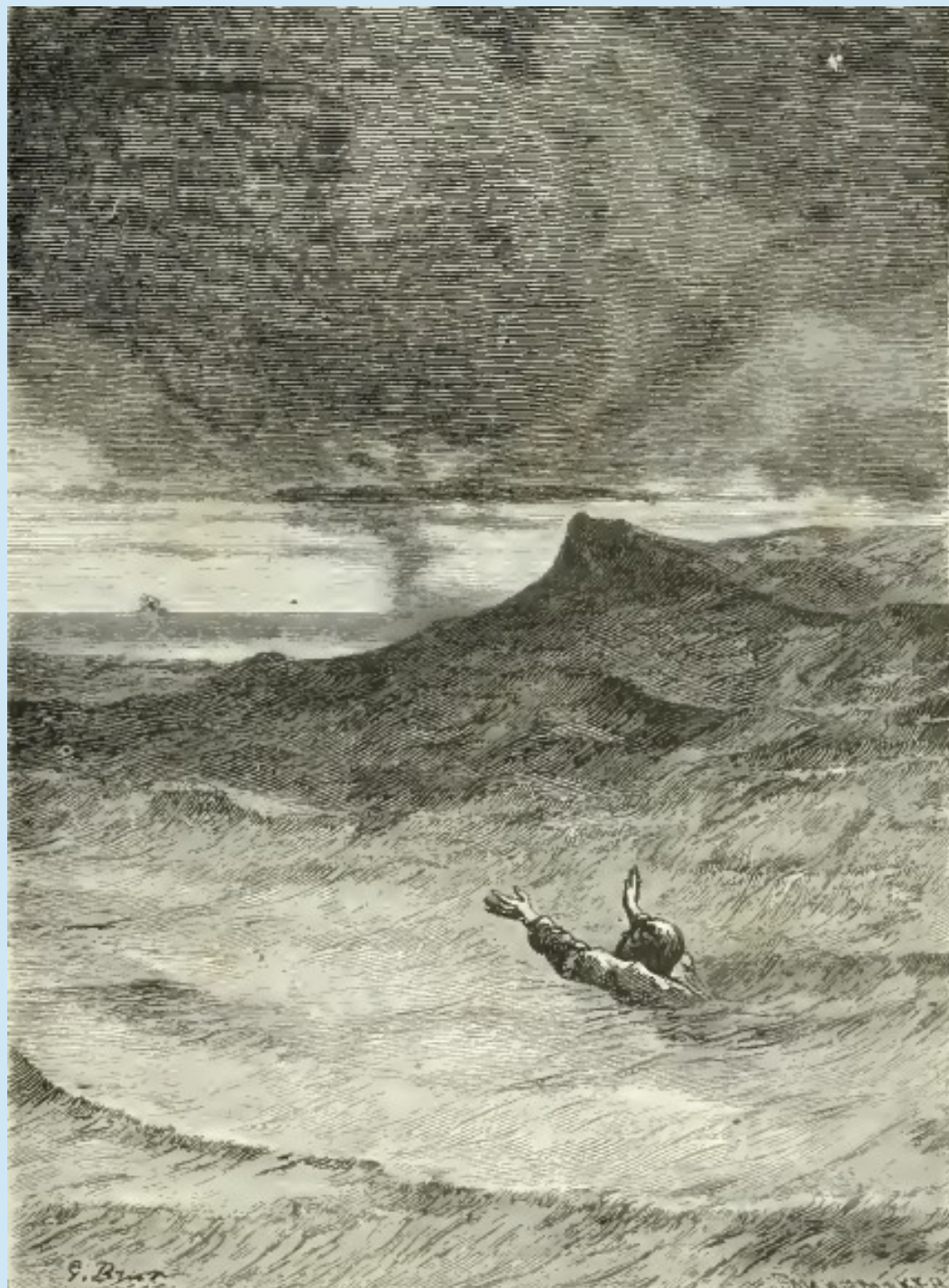
O, mers nemilos al societății omenești! Risipă de suflete și de oameni de-a lungul drumului! Ocean în care cade tot ce leapădă legea! Dispariție înfiorătoare a sprijinului! O, moarte morală!

Marea e neîndurata noapte socială în care pedeapsa își azvîrle osîndiții. Marea e mizeria nesfîrșită. Sufletul lăsat în voia valurilor, în această prăpastie, poate să ajungă un stîrv. Cine are să-l învie din morți?

IX

NOI NEMULȚUMIRI

Cînd lui Jean Valjean îi sună ceasul să iasă din ocnă, cînd auzi cu urechile lui acele cuvinte ciudate: „Ești liber!” clipa fu neverosimilă și nemaipomenită; o rază vie din lumina adevărată a celor vii îl străpunse pe neașteptate. Dar raza aceasta păli numaidecît. Lui Jean Valjean ideea de libertate îi luase ochii. Crezuse într-o viață nouă. Văzu însă destul de repede că e vorba de o libertate căreia i se dă un bilet de identitate galben.

„Un om în voia valurilor!”

Și, în afară de aceasta, amărăciuni multe. Își făcuse socoteala că suma ce i se cuvenea pe timpul cît stătuse în ocnă ar fi trebuit să se ridice la o sută șaptezeci și unu de franci. E drept că uitase de odihna silită a duminicilor și a sărbătorilor, care în nouăsprezece ani scădea la socoteală vreo douăzeci și patru de franci. Oricum, suma fusese redusă prin felurite rețineri locale, la o sută nouă franci și cincisprezece centime, care i se numără la ieșire.

Nu pricepuse nimic și se socotea nedreptățit. Să spunem cuvîntului pe nume: furat.

A doua zi după eliberare, la Grasse, văzu în fața ușii unei distilerii de flori de portocal cîțiva oameni care descărcau pachete. Ceru de lucru. Cum era zor, i se dădu. Se puse pe treabă. Era deștept, voinic și dibaci; își dădea osteneala, stăpînul părea mulțumit. Pe cînd lucra, trecu un jandarm, care îl observă și-i ceru hîrțiile. Fu nevoit să-i arate biletul de identitate galben. Apoi își reluă lucrul. Ceva mai înainte îl întrebaseră pe unul dintre lucrători cît cîștiga pe zi făcînd treaba asta; i se răspunse: „Un franc și cincizeci”. Seara, pentru că era nevoit să plece mai departe a doua zi, se înfățișă înaintea stăpînului distileriei și-l rugă să-i plătească. Stăpînul, fără să scoată o vorbă, îi înmîină un franc și douăzeci și cinci de centime. Își ceru dreptul lui. I se răspunse: „Pentru tine e destul și atît”. Stăruî. Stăpînul îl privi țintă în ochi și-i spuse „la vezi să nu te pomenești la răcoare”

Se socoti din nou furat.

Societatea, statul, micșorîndu-i drepturile cuvenite; îl jefuiseră cu toptanul. Venea rîndul semenului său, care-l fura cu amănuntul.

Eliberarea nu înseamnă dezrobire. Scapi de ocnă, dar nu de osîndă.

Iată ce i se întîmplase la Grasse. Se știe în ce fel fusese primit la Digne.

X

OMUL CARE S-A TREZIT

Așadar, pe cînd orologiul catedralei bătea ceasul două noaptea, Jean Valjean se trezi din somn.

Se trezi din pricina patului, care era prea bun. Aveau să se împlinească în curînd douăzeci de ani de cînd nu mai dormise într-un pat, și, cu toate că nu se dezbrăcase senzația asta era prea nouă și-i tulbura somnul. Dormise mai bine de patru ceasuri. Osteneala îi trecuse. Era obișnuit să nu dăruiască prea multe ceasuri odihnei.

Deschise ochii și se uită o clipă în întunericul din jurul lui, pe urmă îi închise ca să adoarmă din nou. Când o mulțime de senzații felurite țiau tulburat ziua, când mintea e preocupată, adormi o dată, dar nu poți adormi și a doua oară. Somnul vine mai ușor, dar se întoarce mai greu. E ceea ce i se întâmplă lui Jean Valjean. Nu putu să mai adoarmă și căzu pe gânduri.

Se găsea într-unul din acele momente în care mintea ți-e plină de gânduri tulburi. În creierul lui era un fel de du-te vino încâlcit. Amintirile vechi și cele din ajun pluteau amestecate și se încrucișau anapoda, pierzându-și formele crescând peste măsură, apoi pierind dintr-o dată, ca într-o apă nămolosă și frământată. Îi treceau prin cap multe gânduri, dar unul dintre ele se întorcea neconținut, gonindu-le pe toate celelalte. Iată care era acest gând: văzuse cele șase tacâmuri de argint și lingura mare pe care doamna Magloire le pusese pe masă. Cele șase tacâmuri de argint nu-i dădeau pace. Erau acolo, la câțiva pași... În clipa în care trecuse prin odaia vecină ca să vină aici, bătrâna servitoare le pusese într-un dulăpior de la capătul patului. Văzuse bine acel dulap. La dreapta, cum intrai din sufragerie. Erau masive. Argintărie veche. Cu polonic cu tot se putea lua pe ele cel puțin două sute de franci. De două ori cât câștigase el în nouăsprezece ani. E adevărat că ar fi câștigat mai mult, dacă nu l-ar fi furat administrația. Sufletul i se zbuciumă un ceas întreg; în el se dădea o luptă. Bătu ora trei. Deschise ochii din nou, se ridică deodată pe jumătate, întinse brațul și pipăi desaga pe care și-o azvîrlise într-un colț al alcovului în care se afla patul, își lunecă picioarele peste marginea patului, le puse pe dușumea și se pomeni, aproape fără să-și dea seama, șezînd pe marginea patului.

Rămase cîtva timp visînd în poziția asta, oarecum sinistă pentru cel care l-ar fi zărit astfel, în umbră, el singur treaz în casa aceea adormită. Se plecă deodată, își scoase ghetetele și le puse ușor pe rogojina de lîngă pat, apoi își reluă poziția de visare și rămase din nou nemișcat. În mijlocul acestor frământări groaznice, gândurile pe care le-am arătat îi scormoneau fără încetare creierul, intrau, ieșeau, intrau din nou, le simțea ca pe o greutate: și apoi se gîndea, fără să știe pentru ce, cu acea încăpăținare mecanică a visării, la un ocnaș, anume Brevet, pe care-l cunoscuse la ocnă și ai cărui pantaloni nu se țineau decît într-o singură bretea de bumbac împletit. Desenul cu pătrățele al acestei bretele îi venea mereu în minte. Stătea în poziția asta și ar fi rămas așa cine știe cît, pînă-n zori, dacă orologiul n-ar fi bătut o dată – un sfert sau o jumătate. I se păru că bătaia îi spune: „haide!” Se ridică în picioare, mai șovăi o clipă și ascultă: în casă totul era tăcut; porni atunci de-a dreptul, cu pași mărunți, spre fereastra pe care o întrezărea. Noaptea nu era prea întunecată; deasupra lunii pline alergau nori mari, goniți de vînt. Din pricina asta, afară era rînd

pe rînd umbră și lumină, eclipse și limpezimi, și înăuntru o lumină de amurg. Acest amurg, destul de limpede ca să te călăuzească, întrerupt din timp în timp de nori, se asemuia cu lumina vînată, strecurată prin ferestruica unei pivnițe, prin fața căreia se scurg trecătorii. Ajuns la fereastră, Jean Valjean o privi cu atenție. N-avea gratii, dădea în grădină și nu era închisă, după moda locului, decît cu un cîrlig foarte mic. O deschise, dar pentru că aerul rece și viu pătrunse în odaie o închise îndată. Se uită în grădină cu acea privire atentă care mai mult cercetează decît privește. Grădina era împrejmuată cu un zid alb, destul de scund, ușor de sărit. În fund, dincolo de el, deosebi vîrfurile copacilor la distanțe egale unul de celălalt, semn că zidul despărțea grădina de vreo stradă sau ulicioară cu pomi.

După ce se uită, făcu o mișcare de om care știe ce vrea; merse spre fridă, își luă desaga, o deschise, scotoci înăuntru, scoase un obiect pe care-l puse pe pat, își vîrî ghetele într-unul din buzunare, luă sacul pe umeri, își puse șapca trăgîndu-și cozorocul pe ochi, își căută dibuind bățul, se duse și-l propti într-un colț al ferestrei, apoi se întoarse, lîngă pat și apucă cu hotărîre obiectul pe care-l lăsase acolo. Acest obiect semăna cu un drug scurt de fier, ascuțit la unul din capete, ca un vîrf de sulită. Ar fi fost greu să deosebești prin întuneric în ce scop i se dăduse bucății de fier forma aceasta. Să fi fost o pîrghie? Sau poate o măciucă?

La lumina zilei s-ar fi putut vedea că nu era altceva decît un sfeșnic de miner. Ocnașii erau folosiți uneori, pe vremea aceea, pentru a scoate piatra din dealurile înalte care înconjurau orașul Toulon, și aveau adesea la îndemîină scule de miner. Sfeșnicele minerilor sînt făcute din fier masiv și sfîrșite la capătul de jos printr-un vîrf, cu ajutorul căruia se înfig în stîncă.

Luă sfeșnicul în mîna dreaptă și, ținîndu-și răsuflarea, înăbușindu-și pasul, se îndreptă spre ușa odăii alăturate, aceea a episcopului, după cum se știe. Ajuns la ușă, o găsi crăpată. Episcopul n-o închisese.

XI

CEEĂ CE FACE

Jean Valjean ascultă. Nici un zgomot.

Împinse ușa.

O împinse cu vîrful degetului, ușor, cu grija neliniștita a unei pisici care vrea să se furișeze. Ușa se deschise sub apăsare, se mișcă ușor și pe tăcute, lărgind puțin deschizătura.

Așteptă o clipă, apoi o împinse din nou, cu mai multă îndrăzneală.

Ușa se deschidea fără zgomot. Crăpătura era acum destul de mare pentru ca să poată trece. Numai că alături de ușă era o măsută care

facea cu ea un unghi ce împiedica intrarea.

Jean Valjean văzu greutatea. Trebuia cu orice chip să mărească mai mult deschizătura.

Își făcu curaj și împinse ușa pentru a treia oară, mai cu hotărîre decît în primele două rînduri. De data asta o balama neunsă scoase în întuneric un țipăt răgușit și prelung.

Jean Valjean tresări. Zgomotul acestei balamale îi pătrunse în ureche, răsunător și înfricoșat, de parcă ar fi fost trîmbița judecății de apoi.

În spaima mărită pînă la fantastic a primei clipe își închipui aproape că balamaua aceasta se însuflețise, prinzînd dintr-o dată viață teribilă, și că lătra ca un cîine, ca să dea de știre tuturor și să-i trezească pe cei adormiți.

Se opri înfiorat, zăpăcit și se lăsă de pe vîrfurile picioarelor pe călcîie. Își auzea arterele bătîndu-i în tîmple ca două ciocane de turnătorie și i se părea că răsuflarea îi ieșea din piept ca zgomotul vîntului care iese dintr-o peșteră. Socotea cu neputință ca groaznicul țipăt al acelei țîțîni înfuriate să nu fi zdruncinat toată casa, ca zguduitura unui cutremur de pămînt; ușa pe care o împinsese dăduse alarma și chemase; bătrînul o să se ridice, cele două bătrîne or să strige; li se va veni în ajutor; în mai puțin de un sfert de oră orașul va fi trezit și jandarmii în picioare. O clipă se crezu pierdut. Rămase unde era, împietrit ca un stei de sare, neîndrăznind să se miște.

Se scurseseră vreo cîteva minute. Ușa se deschisese larg. Își luă îndrăzneala de-a se uita în odaie. Nimic nu se clintise. Ciuli urechea. În casă nu se mișca nimic. Zgomotul balamalei nu trezise pe nimeni.

Prima primejdie trecuse, dar mai rămăsese într-însul un clocot înfricoșător. Cu toate acestea, nu dădu înapoi. Nici cînd se crezuse pierdut nu dăduse înapoi. Nu se gîndi decît să isprăvească mai iute. Făcu un pas și intră în odaie.

Odaia aceasta era cufundată într-o liniște desăvârșită. Deosebeai aici-colo forme nelămurite și vagi care, ziua, erau hîrtii împrăștiate pe o masă, cărți deschise, volume rînduite pe un scăunaș, un jilt acoperit cu veșminte, un pupitru de rugăciune, și care la această oră nu erau altceva decît colțuri întunecate și pete albicioase. Jean Valjean înaintă cu grijă, păzindu-se să nu se izbească de mobile. Auzea din fundul odăii răsuflarea egală și liniștită a episcopului adormit.

Deodată se opri. Era aproape de pat. Ajunsesese acolo mai devreme decît ar fi crezut.

Natura amestecă uneori în acțiunile noastre manifestările și înfățișările ei, cu un fel de aluzie întunecată și iscusită, ca și cum ar vrea să ne facă să cugetăm. De aproape o jumătate de ceas, un nor uriaș acoperea cerul. În clipa în care Jean Valjean se opri în fața patului, norul acesta se destrăma, ca și cum ar fi făcut-o înadins și o rază de lună, străbătînd fereastra prelungă, lumină pe neașteptate

fața palidă a episcopului. Acesta dormea împăcat. Din pricina nopților reci din regiunea Alpilor de jos, se culcase îmbrăcat gros. Purta o haină de lână de culoare închisă, cu mîneacă lungă. Capul îi era răsturnat pe pernă, se odihnea destins; lăsa să-i atîrne peste marginea patului mîna împodobită cu inelul preoțesc, care făcuse atîtea binefaceri și fapte pioase. Toată fața îi era luminată de o expresie vagă de mulțumire, nădejde și cucernică fericire. Era mai mult decît un zîmbet; era aproape o strălucire. Pe fruntea lui se răsfrîngea o lumină nevăzută. Sufletul celor drepti contemplă în timpul somnului un cer plin de taine. O rază din acest cer cădea asupra episcopului. Era în același timp o transparență luminoasă, căci cerul acesta se afla înăuntrul lui. Cerul acesta era conștiința lui.

În clipa în care raza de lună se așternu, ca să spunem așa, peste acea limpezime interioară, episcopul adormit apăru înconjurat de un nimb de glorie. Totul rămase însă ușor învăluit într-o penumbră suavă. Luna de pe cer, natura adormită, grădina încremenită, casa aceasta atît de liniștită, ceasul, clipa, tăcerea adăugau un nu știu ce, solemn și negrăit, la somnul, vrednic de respect al acestui înțelept și învăluiau cu un fel de aureolă măreață și senină părul alb și ochii închiși, fața plină de nădejde și încredere, acel cap de bătrîn și acel somn de copil. Era aproape ceva dumnezeiesc la omul acesta atît de impunător.

El, Jean Valjean, era în umbră cu sfeșnicul de fier în mînă; stătea în picioare, nemișcat, tulburat peste măsură de acest bătrîn luminos. Nu văzuse niciodată ceva asemănător. Încrederea aceasta nemărginită îl înspăimînta. Lumea morală nu poate avea o priveliște mai măreață decît o conștiință tulbure și neliniștită, ajunsă la marginea unei fapte rele și contemplînd somnul unui om drept.

Somnul acesta, într-o asemenea izolare și alături de un vecin ca el, avea ceva sublim pe care-l simțea nelămurit, dar cu putere.

Nimeni n-ar fi putut spune ce se petrecea într-însul, nici chiar el însuși. Pentru a încerca să-ți dai seama de asta, trebuie să visezi tot ce poate fi mai crud, față în față cu tot ce poate fi mai blînd. Pe chipul lui nu se citea nimic lămurit. Era un fel de uimire rătăcită. Privea. Atît. Dar la ce se gîndea? Ar fi fost cu neputință de ghicit. Fără îndoială însă că era emoționat și cutremurat. Dar de ce natură îi era emoția?

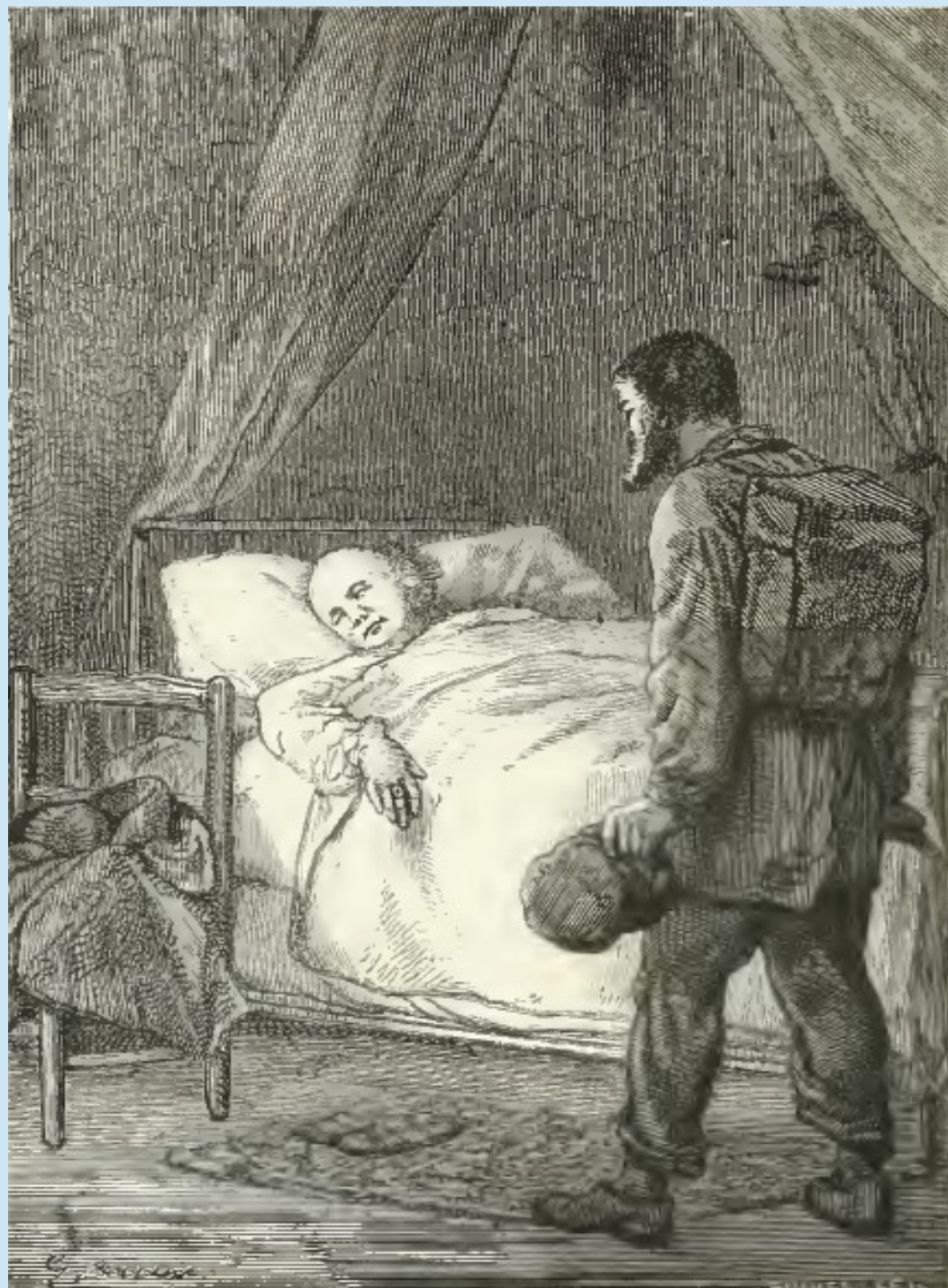
Ochii nu i se puteau dezlipi de pe bătrîn. Singurul lucru care se desprindea limpede din atitudinea și de pe fața lui era o nehotărîre ciudată. S-ar îi spus că șovăia între două prăpăstii; aceea în care te pierzi și aceea în care te mîntui. Părea gata să-i sfarme craniul sau să-i sărute mîna.

După cîteva clipe, brațul lui stîng i se lăsă cu aceeași încetineală și Jean Valjean se adînci din nou în contemplație, cu șapca în mîna stîngă și cu măciuca în dreapta, cu părul zbîrlit pe capul lui sălbatic.

Episcopul continua să doarmă într-o pace adîncă, sub privirea asta

înfricoșătoare. O rază de lună făcea să se zărească nelămurit, deasupra căminului, crucifixul care părea că-și deschide brațele pentru amândoi, cu o binecuvîntare pentru unul și cu iertare pentru celălalt.

Deodată, Jean Valjean își puse șapca la loc pe frunte, merse grăbit de-a lungul patului, fără să se uite la episcop, de-a dreptul la dulapul pe care-l întrezărea la căpătîi; ridică sfeșnicul de fier cu gîndul să forțeze încuietoarea; cheia era acolo; îl deschise; primul lucru pe care-l văzu fu coșul cu argintărie.

„Episcopul continua să doarmă într-o pace adâncă...”

Îl luă, străbătu cu pași mari odaia, fără să ia seama și fără că se gîndească la zgomot, găsi ușa, intră înapoi în oratoriu, deschise fereastra, își luă bățul, sări peste pervaz, băgă argintăria în desagă, azvîrli coșul, străbătu grădina, sări zidul, ca un tigru și fugi.

XII

EPISCOPUL LUCREAZĂ

A doua zi, în zori, monseniorul Bienvenu se plimba prin grădină. Doamna Magloire alergă spre dînsul foarte tulburată..

— Monsenior, monsenior! strigă ea. Nu cumva știe înălțimea voastră unde e coșul cu argintărie?

— Ba da, spuse episcopul.

— Slavă Domnului! Nu știam ce e cu el.

Episcopul tocmai ridicase coșul de pe una dintre brazdele grădinii. I-arătă doamnei Magloire.

— Iată-l.

— Cum? spuse ea. E gol! Și argintăria?

— Ah! răspunse episcopul. Așadar, de argintărie vrei să vorbești? Nu știi unde e.

— Dumnezeu mare și bun! A fost furată! A furat-o omul de aseară!

Cît ai clipi din ochi, doamna Magloire alergă, cu toată vioiciunea ei de bătrînă sprintenă, spre camera de rugăciune, intră în alcov și apoi se întoarse la episcop. Acesta tocmai se aplecase și privea oftînd un răsad de cochlearia¹ pe care coșulețul îl strivise căzînd peste brazda de flori. Se ridică la țipătul doamnei Magloire.

— Monsenior, omul a plecat! A furat argintăria!

Cînd scoase strigătul acesta, ochii-i căzură pe un colț al grădinii, unde se vedeau urme de pași. O șipcă fusese smulsă din gard.

— Uite, pe acolo a trecut. A sărit în stradela Cocheilet! Ah! Blestematul! Ne-a furat argintăria!

Episcopul rămase o clipă tăcut, pe urmă ridică ochii, serios, și-i spuse cu blîndețe doamnei Magloire:

— Dar, înainte de toate, argintăria asta era oare a noastră?

Doamna Magloire rămase înmărmurită. Se scurse încă o clipă de tăcere, după care episcopul urmă:

— Doamnă Magloire, țineam la mine argintăria pe nedrept și de prea multă vreme. Ea era a săracilor. Cine era omul acela? Un sărac cu siguranță.

— Maica ta, Isuse! strigă din nou doamna Magloire. Nu e vorba de mine și nici de domnișoara. Nouă ne e totuna. Dar e vorba de monseniorul. Cu ce-o să mănînce monseniorul de acum încolo?

1. Plantă mediteraneană din familia cruciferelor, cu frunzele în formă de lingură.

Episcopul o privi cu un aer mirat.

— Ei, asta e! Nu există oare tacîmuri de cositor?

Doamna Magloire ridică din umeri.

— Cositorul miroase...

— Atunci tacîmuri de fier.

Doamna Magloire se strîmbă cu înţeles.

— Fierul are un gust rău...

— Ei bine, spuse episcopul, atunci tacîmuri de lemn.

Peste cîteva minute mîncă la aceeaşi masă la care stătuse în ajun Jean Valjean. Monseniorul Bienvenu, vesel, le atrăgea atenţia – soră-si, care nu spunea nimic, şi doamnei Magloire, care mormăia încet – că nu e nevoie nici de lingură şi nici de furculiţă ca să înmoaie bucata de pîine într-o ceaşcă cu lapte.

— Şi asta e ceva! spunea doamna Magloire de una singură, umblînd de colo pînă colo. Să primeşti pe un om ca ăsta şi să-l găzduieşti lîngă tine! Ce fericire că s-a mulţumit să fure! Ah, Dumnezeuule! Tremur numai cînd mă gîndesc.

În timp ce fratele şi sora se pregăteau să se ridice de la masă, cineva bătu în uşă.

— Intră, spuse episcopul.

Uşa se deschise. Un grup, ciudat şi năvalnic, se arătă în prag. Trei oameni îl ţineau prins între ei pe un al patrulea. Cei trei erau jandarmi; celălalt era Jean Valjean.

Un brigadier de jandarmi, care părea comandantul grupei, se afla lîngă uşă. Intră şi se îndreptă spre episcop, salutîndu-l milităreşte.

— Monsenior, spuse el.

La vorba asta, Jean Valjean, care stătea posomorît şi părea abătut, ridică ochii uluit.

— Monsenior! murmură el. Va să zică nu e preotul parohiei...

— Linişte! spuse un jandarm. E monseniorul episcop.

În acest timp, monseniorul Bienvenu se apropiase de ei, atît de repede cît îi îngăduia bătrîneţea.

— Ah! Iată-te! glăsuie el cu voce tare, privindu-l pe Jean Valjean. Mă bucur că te văd. Bine, dar eu îţi dăruisem şi sfeşnicele, care sînt tot de argint ca şi celelalte, şi pe care ai putea să ieşi foarte uşor două sute de franci. De ce nu le-ai luat o dată cu tacîmurile?

Jean Valjean căscă ochii şi-l privi pe bătrînul episcop cu o căutătură pe care nici o limbă omenească n-ar putea-o descrie.

— Monsenior, spuse brigadierul de jandarmi, aşadar e adevărat ce ne spunea omul? Cînd l-am întîlnit, mergea ca unul care ar vrea s-o ia la sănătoasa. L-am oprit să vedem ce e cu el. Avea argintăria asta...

— V-a spus, îl întrerupse episcopul zîmbind, că i-a fost dăruită de un popă bătrîn şi cumsecade, la care şi-a petrecut noaptea. Aşa-mi închipui. Şi l-aţi adus aci? E o greşeală.

— Întocmai, reluă brigadierul. Îl putem lăsa să plece?

— Fără îndoială, răspunse episcopul.

Jandarmii îi dădură drumul lui Jean Valjean, care se trase îndărăt.

— E adevărat că mă lasă? bîigui el, ca și cum ar fi vorbit din somn.

— Da, ești liber, nu înțelegeți? spuse un jandarm.

— Prietene, reluă episcopul, înainte de a pleca, uite-ți sfeșnicele. Ia-le!

Merse spre cămin, luă cele două sfeșnice de argint și i le dădu lui Jean Valjean. Cele două femei se uitau la el fără să spună o vorbă, fără o mișcare, fără o expresie care ar fi putut să-l stingherească.

„...luă cele două sfeșnice de argint și i le dădu”

Jean Valjean tremura din toate măduarele. Apucă mecanic și cu un aer răătăcit cele două sfeșnice.

— Acum, îi spuse episcopul, du-te cu Dumnezeu! Dar să nu uit: când te vei întoarce, prietene, nu e nevoie să treci prin grădină, poți oricând să intri și să ieși pe poarta de la stradă. Nu e închisă nici ziua, nici noaptea, decît cu clanța. Apoi, întorcîndu-se spre jandarmi, zise: Domnilor, puteți pleca.

Jandarmii se îndepărtară.

Jean Valjean părea gata să leșine.

Episcopul se apropie de el și-i spuse încet:

— Nu uita, nu uita niciodată că mi-ai făgăduit să întrebuințezi banii ăștia ca să te faci om cinstit.

Jean Valjean, care nu-și amintea să-i fi făgăduit ceva, rămase năuc. Episcopul rostise cuvintele acestea pe un ton apăsător. Urmă, aproape solemn:

— Jean Valjean, fratele meu, tu nu mai ești în stăpînirea răului, ci a binelui. Îți cumpăr acum sufletul; ți-l smulg din gheara gîndurilor negre și a duhului pierzării și-l dăruiesc Domnului.

XIII

MICUL GERVAIS

Jean Valjean ieși din oraș ca un om fugărit. Se puse pe mers, grăbit, de-a lungul cîmpiilor, străbătînd drumurile și potecile la nimereală, fără să bage de seamă că se întorcea pe unde mai trecuse. Rătăci astfel toată dimineața, fără să mănînce și fără să-i fie foame. Avea o mulțime de senzații noi. Simțea în el un fel de furie; nu știa împotriva cui anume. N-ar fi putut să spună dacă era mișcat sau umilit. Îl cuprindea uneori o înduioșare ciudată, împotriva căreia lupta cu toată asprimea dobîndită în ultimii douăzeci de ani. Starea asta îl ostenea. Vedea cu neliniște cum se zdruncină înlăuntrul lui acea liniște îngrozitoare pe care i-o dăduse nedreptatea nenorocirii lui. Se întreba ce avea s-o înlocuiască. Uneori ar fi vrut să fie la închisoare cu jandarmii și lucrurile să nu se fi petrecut astfel: ar fi fost mai puțin tulburat. Cu toate că timpul era înaintat, mai erau pe ici pe colo, printre gardurile de mărăcini, cîteva flori întîrziate; mergînd, le simțea mireasma, care îi trezea amintiri din copilărie. Amintirile acestea îi erau aproape de neîndurat, atît de mult trecuse de cînd nu-i mai veniseră în minte.

Gînduri nelămurite se îngrămădiră astfel într-însul de-a lungul zilei.

Fiindcă soarele cobora spre asfințit, prelungind pe pămînt umbra celei mai neînsemnate pietricele, Jean Valjean se așeză în dosul unui tufig de pe cîmpia întinsă, roșcată, pustie. În zare nu se vedeau decît

Alpii. Nici măcar clopotnița vreunui sat îndepărtat. Jean Valjean putea fi la vreo trei leghe de Digne. O cărare care tăia cîmpia trecea pe la vreo cîțiva pași de tufiș.

Cufundat în gînduri, cum era, ceea ce făcea ca zdrențele lui să-i pară și mai înfricoșătoare celui ce l-ar fi întîlnit, Jean Valjean auzi un zgomot plăcut.

Își întoarse capul și văzu venind pe cărare un mic savoiard, de vreo zece ani, care cînta din gură, cu viola la șold și cu o cușcă cu o marmotă în spinare; era unul dintre acei copii drăgălași și veseli care pribegesc, cu genunchii ieșiți prin găurile pantalonilor.

Băiatul cînta, se oprea din cînd în cînd din mers și se juca cu niște bănuți pe care-i ținea în mînă, poate toată averea lui, ca și cum ar fi fost arșice. Printre acești bănuți era și o monedă de doi franci.

Copilul se opri în dreptul tufișului, fără să-l vadă pe Jean Valjean, și aruncă în sus pumnul de bani pe care pînă atunci îl prinsese cu destulă dibăcie pe dosul mîinii.

De data asta, moneda de doi franci îi scăpă jos și se rostogoli spre mărăcini, pînă la Jean Valjean.

Jean Valjean puse piciorul pe ea.

Copilul își urmărise banul și-l văzuse.

Nu se miră de fel și merse de-a dreptul spre omul din tufiș.

Locul era cu totul singuratic. Cît vedeai cu ochii, nu era nimeni, nici pe cîmpie și nici pe potecă. Nu se auzeau decît țipetele scurte și slabe ale unul stol de păsări călătore, care străbăteau cerul la o foarte mare înălțime. Copilul stătu cu spatele la soarele care-i puneă fire de aur în păr și împurpura cu o lumină însîngerată fața sălbatică a lui Jean Valjean.

— Domnule, spuse micuțul savoiard, cu acea încredere a copilăriei care e făcută din neștiință și nevinovăție, banul meu!

— Cum te cheamă? îl întrebă Jean Valjean.

— Gervais, domnule.

— Pleacă de-aici! spuse Jean Valjean.

— Domnule, stăruie copilul, dă-mi banul!

Jean Valjean își lăsă capul în jos și nu răspunse.

Copilul începu din nou:

— Banul meu, domnule!

Ochii lui Jean Valjean rămaseră ațintiți în pămînt.

— Banul meu! strigă copilul. Banul meu de argint! Banul meu!

Jean Valjean parcă nu l-ar fi auzit. Copilul îl luă de gulerul hainei și-l scutură. În același timp se silea să-i dea la o parte gheata mare și tîntuită, pusă pe compara lui.

— Vreau banul meu! Moneda mea de doi franci!

Copilul plîngea. Jean Valjean ridică capul. Stătea mai departe jos. Avea ochii tulburi. Îl măsură pe copil cu un fel de uimire, apoi își

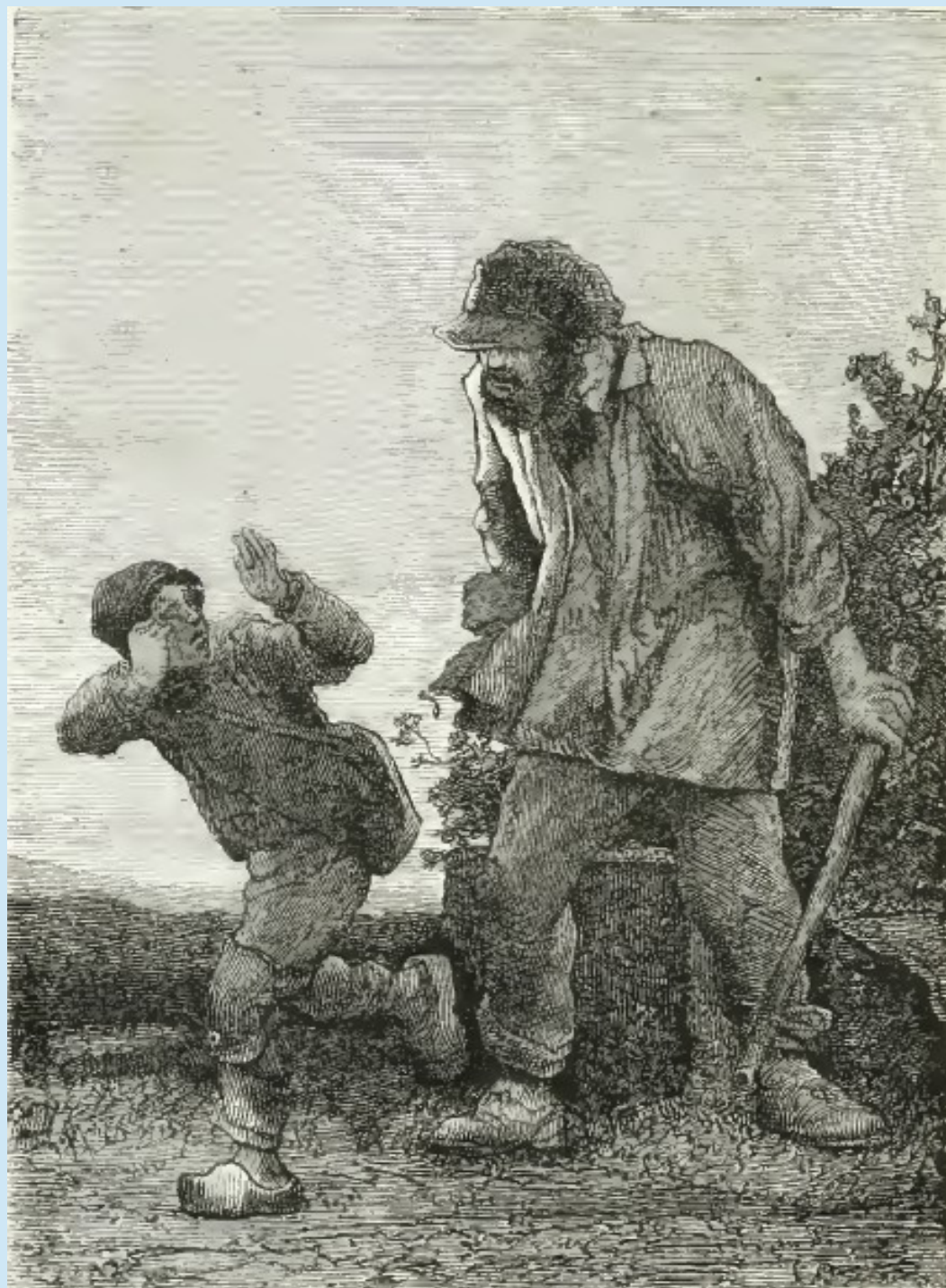
întinse mîna spre băţ şi strigă cu o voce îngrozitoare:

— Cine-i acolo?

— Eu, domnule, răspunse copilul. Eu! Gervais. Eu! Daţi-mi cei doi franci ai mei, vă rog! Ridicaţi-vă piciorul, domnule, vă rog! Apoi, furios, cu toate că era de-o şchioapă, deveni aproape ameninţător: Ei, vreţi să ridicaţi piciorul sau nu? Ridicaţi-vă piciorul!

— Ah, tot tu eşti! spuse Jean Valjean şi, ridicîndu-se dintr-o dată în picioare cu talpa tot pe moneda de argint, adăugă: Cară-te de-aici!

Înfricoşat, copilul îl privi, apoi începu să tremure din creştet pînă-n tălpi şi, după cîteva clipe de mare uimire, o luă la goană. Alerga cît îl ţineau puterile fără să îndrăznească să se mai uite înapoi sau să scoată vreun ţipăt. Cu toate astea, fu silit să se oprească la o oarecare distanţă pentru că i se tăiase răsuflarea, şi Jean Valjean, cu toate că era dus pe gînduri, îl auzi plîngînd.

„Ah, tot tu ești! spuse Jean Valjean”

După cîteva clipe, copilul pieri.

Soarele apusese.

În jurul lui Jean Valjean se întuneca. Nu mîncase toată ziua, poate că avea călduri.

Rămase în picioare. De cînd fugise copilul nu se clintise din loc. Respirația îi ridica pieptul la răstimpuri lungi și inegale. Privirea, care i se ațintise la vreo zece-doisprezece pași înainte, părea că studiază cu multă atenție forma unui ciob albastru de faianță, căzut în iarbă. Deodată, tresări; simțise frigul serii.

Își trase mai bine șapca pe ochi, căută în neștire să-și petreacă și să-și încheie haina, făcu un pas și se aplecă să-și ridice bățul de jos.

În clipa aceea zări moneda de doi franci, pe care piciorul lui o înfundase pe jumătate în pămînt și care sclipea printre pietre. Simți o zguduitură electrică. „Ce e asta?” spuse el printre dinți. Se dădu trei pași îndărăt, apoi se opri, fără să-și poată dezlipi privirea de pe locul pe care piciorul lui îl călcase cu o clipă mai înainte, ca și cum lucrul acela, care lucea acolo în întuneric, ar fi fost un ochi deschis, pironit asupra-i.

După cîteva minute, se aruncă ca un nebun asupra monedei de argint, o luă și, venindu-și în fire, începu să caute cu ochii departe pe cîmpie, scormonind zările, stînd în picioare și tremurînd ca o fiară sălbatică în căutarea unui adăpost.

Nu văzu nimic. Noaptea se lăsa, cîmpia era rece și nedeslușită, fîșii mari de ceață viorie suiau în limpezimea apusului. Scoase un oftat și începu să meargă grăbit într-o direcție oarecare, în partea, unde pierise copilul. După vreo sută de pași se opri în loc, se uită, nu văzu nimic.

Strigă atunci din toate puterile: „Gervais! Gervais!”

Tăcu și așteptă.

Nu-i răspunse nimeni.

Cîmpia era pustie și posomorîtă. Era înconjurat de nemărginire. În jurul lui numai umbră în care privirea i se pierdea, și o tăcere în care glasul i se stingea. Bătea un vînt din nord, rece ca gheața, dînd lucrurilor dimprejurul lui un fel de viață lugubră. Copacii mărunți își scuturau brațele slăbănoage cu o furie de necrezut. Ai fi zis că amenințau și urmăreau pe cineva.

Începu din nou să umble, apoi se porni pe fugă. Din timp în timp se oprea și striga în singurătatea aceea, cu un glas neînchipuit de puternic și dezolat: „Gervais! Gervais!”

Dacă l-ar fi auzit, sigur că puștiului i-ar fi fost frică și s-ar fi ferit să se arate. Dar, fără îndoială, copilul era destul de departe.

Jean Valjean întîlni un preot călare. Se apropie de el și-i spuse:

— Părinte, n-ai văzut trecînd un copil?

— Nu, răspunse preotul.

— Unul pe care-l cheamă Gervais.

— N-am văzut pe nimeni.

Scoase din pungă două monede de cîte cinci franci și i le dădu preotului.

— Iată, părinte, pentru săracii dumitale. Părinte, e un copil de vreo zece ani cu o marmotă, cred, și cu o violă. Trecea pe aici. Știți, un savoiard...

— Nu l-am văzut.

— Gervais ar putea fi de prin satele de-aici? Nu-mi puteți spune?

— Dacă e așa cum spui, e un copil străin. Trec dintr-ăștia prin partea locului. Nu-i cunoaște nimeni.

Jean Valjean scoase cu o mișcare repezită alte două monede de cinci franci, pe care i le dădu preotului.

— Pentru săracii dumitale, spuse el. Adăugă apoi, rătăcit: Părinte, pune să mă aresteze. Sînt un hoț.

Preotul dădu iute pîteni calului și fugi înfricoșat.

Jean Valjean o rupse iar la fugă, în direcția în care o apucase la început.

Făcu în felul acesta un drum destul de lung, căutînd cu privirea, chemînd, strigînd, dar nu mai întîlni pe nimeni. De două sau trei ori alergă peste cîmp spre ceva care i se părea a fi o făptură culcată sau lăsată pe vine; nu erau decît tufișuri sau stînci scunde. În sfîrșit, se opri într-un loc unde se încrucișau trei poteci. Luna se ridicase. Își plimbă privirea în depărtare și mai chemă pentru ultima oară: „Gervais! Gervais! Gervais!” Strigătul i se stinse în ceață, fără să trezească măcar un ecou. Murmură încă o dată: „Gervais!” dar cu un glas stins și aproape nedeslușit. Aceasta-i fu ultima sforțare; picioarele i se muieră dintr-o dată, ca și cum o putere nevăzută l-ar fi doborât pe negîndite cu greutatea cugetului său încărcat; căzu pe un bolovan, zdrobit, cu degetele înfipte în păr, cu fața între genunchi și strigă: „Sînt un ticălos!”

În clipa aceea i se frînse inima și începu să plîngă. Plîngea pentru prima oară de nouăsprezece ani încoace.

Am văzut că Jean Valjean, după ce ieșise din casa episcopului, era înstrăinat de toate gîndurile lui de pînă atunci. Nu-și putea da seama de ceea ce se petrecea în el. Se ridica împotriva faptei îngerești și a cuvintelor atît de blînde ale bătrînului. „Mi-ai făgăduit să întrebuițezi banii ăștia ca să te faci om cinstit. Îți cumpăr acum sufletul. Ți-l smulg din gheara gîndurilor negre și a duhului pierzării și-l dăruiesc Domnului.” Cuvintele acestea îi veneau într-una în minte. Opunea acestei îngăduințe cerești orgoliul, care e în noi, un fel de cetate a răului. Simțea nelămurit că iertarea preotului acela era asaltul cel mai mare și atacul cel mai puternic care-l zguduise vreodată; că împietrirea lui ar fi definitivă dacă s-ar împotrivi acestei îngăduințe; că

dacă s-ar îndupleca, ar trebui să renunțe la ura cu care faptele oamenilor îi umpluseră sufletul de-a lungul atîtor ani și care-i plăcea; că de data asta trebuia să învingă sau să fie învins, și să lupte, o luptă uriașă și hotărîtoare se dădea între răutatea lui și bunătatea celui alt.

În mijlocul tuturor acestor licăriri, mergea ca un om beat. Mergînd așa, cu ochii rătăciți, înțelegea el oare limpede ce-ar fi putut să urmeze pentru el din cele ce i se întîmplaseră la Digne? Auzea el oare aceste șoapte tainice, care trezesc spiritul sau îl stingheresc în anumite clipe ale vieții? Îi spunea oare glasul la ureche că trăise tocmai ceasul solemn al destinului lui, că un drum de mijloc nu mai putea fi pentru el, că de acum înainte, dacă nu devenea cel mai bun dintre oameni, va ajunge cu siguranță cel mai rău, că trebuia, ca să spunem așa, să urce acum mai sus decît episcopul, sau să cadă mai jos decît ocnașul, că, dacă voia să devină mai bun, trebuia să ajungă înger, iar dacă voia să rămînă rău, trebuia să ajungă monstru?

Trebuie să ne punem și aici aceleași întrebări pe care ni le-am pus cu alt prilej: păstrase el oare, cît de nelămurit, vreo fărîmă din toate acestea, în mintea lui? Cu siguranță, suferința, am spus-o, face educația inteligenței; cu toate acestea, nu e de loc sigur că Jean Valjean era în stare să descurce tot ceea ce arătăm noi aici. Dacă îi veneau aceste gînduri, mai degrabă le întrezărea decît le vedea, și ele nu izbuteau decît să-l azvîrle într-o neliniște aproape dureroasă și de neîndurat. La ieșirea din acel loc hîd și negru care se cheamă ocnă, episcopul îi rănise sufletul, ca o lumină prea tare, care i-ar fi rănit ochii abia scăpați din beznă. Viața viitoare, viața posibilă, care i se oferea de acum încolo, curată și strălucitoare întru totul, îl făcea să tremure și-l umplea de neliniște, într-adevăr, nu știa pe ce lume se află. Ca o cucuvaie care ar vedea dintr-o dată răsărind soarele, ocnașul fusese zăpăcit și orbit de virtute.

Era sigur, și nici el nu se îndoia de asta; nu mai era același om, totul se schimbase într-însul, nu mai putea să-și închipuie măcar că episcopul nu i-ar fi vorbit și nu l-ar fi mișcat.

În starea aceasta de spirit îl întîlnise pe micuțul Gervais și-i furase cei doi franci. De ce? N-ar fi putut desigur s-o lămurească; era oare o ultimă răbufnire și ca un fel de supremă sforțare a gîndurilor rele, pe care le adusese cu el din ocnă; un rest de pornire, un rezultat a ceea ce se numește în statică, „forța inerției”? Asta era – și poate că era mai puțin decît asta. S-o spunem simplu: nu el furase, nu omul, ci animalul, care, din obicei și din instinct, își pusese piciorul prosteste pe banul acela, în timp ce inteligența i se zbătea în noianul atîtor obsesii, noi și nemaipomenite. Cînd inteligența i se trezi și-și dădu seama de fapta animalului, Jean Valjean se dădu înapoi cu spaimă și scoase un strigăt de groază.

Lucru ciudat și cu puțință numai în starea în care se afla: furîndu-i

copilului banul acela, Jean Valjean făcuse o faptă de care nu mai era în stare.

Oricum ar fi, această ultimă faptă urîță avu asupra lui un efect hotărîtor; ea îi străbătu dintr-o dată haosul din minte și îl risipi, așeză într-o parte întunericul și într-alta lumina și acționă asupra sufletului său, în starea în care se găsea, după cum unii reactivi chimici acționează asupra unui amestec tulbure, precipitînd un element și limpezind altul.

Mai întîi, chiar înainte de a se analiza și de a gîndi, căută cu deznădejde, ca unul care caută să se salveze, să regăsească copilul, pentru a-i da înapoi moneda, apoi, cînd își dădu seama că lucrul acesta e zadarnic și cu neputință, se opri disperat. În momentul în care strigase: „Sînt un ticălos!” se văzuse așa cum era, desprins de el însuși, într-o atît de mare măsură, încît i se părea că nu e decît o fantomă și că în fața lui stătea ocașul hidos, Jean Valjean, în carne și oase, cu bățul în mînă, cu haina pe umeri, cu sacul plin de lucruri furate în spinare, cu fața hotărîită și posomorîită, cu mintea plină de planuri blestemate.

Prea mare suferință, după cum am arătat, îl făcuse într-o oarecare măsură vizionar. Avu astfel un fel de vedenie. Îl văzu aievea în fața lui pe acest Jean Valjean, acest chip fioros, și fu cît pe-acî să se întrebe cine era omul acesta de care se îngrozea.

Creierul lui se găsea într-una din acele clipe violente și în același timp înfricoșător de liniștite, în care visarea e atît de adîncă, încît absoarbe realitatea. Nu mai vezi lucrurile din jurul tău, dar vezi imaginile pe care le ai în minte proiectate în afară.

Se privi deci îndelung, ca să spunem așa, față în față și, în același timp, văzu dincolo de această halucinație, într-o tainică adîncime, un fel de lumină pe care o luă drept făclie. Privind cu mai multă atenție lumina aceasta care-i apărea în conștiință, băgă de seamă că avea o formă omenească și că făclia era episcopul.

Conștiința lui îi cîntări pe rînd pe acești doi oameni puși astfel în fața ei: episcopul și Jean Valjean. Fusesse nevoie de cel dintîi pentru a-l risipi pe celălalt. Pe măsură ce i se prelungea visarea, episcopul se mărea și strălucea în ochii lui, iar Jean Valjean se micșora și se ștergea. La un moment dat, nu mai fu decît o umbră. Deodată dispăru. Rămăsese numai episcopul. Umplea întregul suflet al nenorocitului cu o strălucire plină de măreție.

Jean Valjean plînse îndelung. Plînse cu lacrimi fierbinți, plînse cu hohote, mai slab decît o femeie, mai înfricoșat decît un copil.

Plîngea, și în mintea lui se făcea ziuă din ce în ce mai tare. O zi nemaipomenită, o zi încîntătoare și grozavă totodată. Viața lui trecută, prima lui greșală, îndelunga lui pătimire, îndobitocirea lui exterioară, înțepenirea lui lăuntrică, punerea lui în libertate, înveselită de atîtea

planuri de răzbunare, cele ce i se împliniseră cu episcopul, ultima faptă pe care o săvîrșise, furtul celor doi franci de la un copil, crimă cu atît mai lașă și cu atît mai monstruoasă cu cît venea după iertarea episcopului – toate îi reveniră în minte, limpezi, de o limpezime pe care n-o mai simțise niciodată pînă atunci. Își privi viața și-i păru îngrozitoare; își privi sufletul și-i păru înfricoșător. Cu toate acestea, o lumină blîndă se apleca asupra acestei vieți și acestui suflet. I se părea că-l vede pe satana în lumina raiului.

Cîte ceasuri a plîns oare așa? Ce a făcut după ce-a sfîrșit de plîns? Încotro a luat-o? Nimeni n-a putut să afle vreodată. Pare totuși sigur că un căruțaș, care făcea pe vremea aceea cursa spre Grenoble și sosea la Digne, a văzut, pe la orele trei dimineața, pe cînd trecea pe strada Episcopatului, un om în rugăciune, îngenunchat pe caldarîm, în umbră, înaintea porții monseniorului Bienvenu.

CARTEA A TREIA

ÎN ANUL 1817

I

ANUL 1817

1817 e anul pe care Ludovic al XVIII-lea îl denumea cu oarecare ifos regesc, nu lipsit de trufie, cel de al douăzeci și doilea al domniei sale¹. E anul în care domnul Bruguière de Sorsum² era celebru. Toate dughenele frizerilor, care așteptau întoarcerea perucilor pudrate și a păsării regale, erau zugrăvite în albastru-azuriu și pictate cu flori de crin. Erau vremurile naive în care contele Lynch lua loc în fiecare duminică în strana bisericii Saint Germain des Près, ca epitrop, îmbrăcat în veșmînt de pair al Franței, cu lentă³ roșie, cu nasul lui lung și cu acel profil măreț, cum îi șade bine unuia care a săvîrșit o faptă răsunătoare. Fapta răsunătoare săvîrșită de Lynch era următoarea: la 12 martie 1814, în calitatea lui de primar de Bordeaux, predase orașul, puțin cam pripit, ducelui D'Angoulême⁴. De aici rangul lui de

1. În felul acesta reacțiunea feudală a restaurației arăta că socotește neavenite revoluția și imperiul.

2. Literat cu activitate modestă din primul pătrar al secolului al XIX-lea, traducător în versuri albe al multor drame de Shakespeare.

3. Panglică lată așezată ca o diagonală pe piept, drept ornament al unor costume de ceremonie, adesea ca susținătoare a unor decorații.

4. Fiul contelui d'Artois, viitorul rege Carol al X-lea; în 1823 a comandat expediția din

pair. În 1817 moda îngropa băiețașii între patru și șase ani sub caschete uriașe de piele marochinată, cu urechiere, destul de asemănătoare cu cușmele eschimoșilor. Armata franceză era îmbrăcată în alb, după moda austriacă, regimentele se chemau legiuni, și, în loc de numere, purtau numele departamentelor. Napoleon era la Sfânta Elena, și, pentru că Anglia îi refuza postav verde, își întorcea hainele vechi pe dos. În 1817 Pellegrini cînta din gură, domnișoara Bigottini¹ dansa; Pottier domnea; Odry² nu există încă. Doamna Saqui îi urma lui Forioso³. În Franța mai erau încă prusaci. Delalot⁴ era un personaj. Legitimitatea se afirmase tăind mîna și apoi capul lui Pleignier, lui Carbonneau și lui Tolleront⁵. Principele de Talleyrand⁶, mare șambelan, și abatele Louis⁷, ministru însărcinat cu finanțele, se priveau rîzînd ca doi auguri; amîndoi celebraseră liturgia Federației în Champs de Mars⁸, la 14 iulie 1790; Talleyrand o rostise în calitate de episcop, Louis o slujise ca diacon. În 1817, pe potecile aceluiași Champs de Mars, se puteau vedea coloane mari de lemn zăcînd în ploaie, putrezind în iarbă, vopsite în albastru, cu urme de vulturi și albine⁹, cu aurul șters. Erau coloanele care cu doi ani în urmă susținuseră estrada împăratului în Champs de Mai¹⁰. Erau înnegrite ici-colo de focul bivuacului austrieșilor, cantonați în apropiere de Gros-Caillou. Două sau trei din coloane dispăruseră în flăcările bivuacelor și încălziseră mîinile mari ale acestor soldați împărătești. Champs de Mai se făcuse vestit prin faptul că fusese ținut în luna iunie în Champs de Mars. În acel an, 1817, două lucruri erau

Spania pentru înăbușirea mișcării burghezo-liberale.

1. *Pellegrini*, cîntăreț, *Bigottini*, dansatoare la opera din Paris (primul sfert al secolului al XIX-lea).

2. *Pottier*, *Odry*, actori comici din prima jumătate a secolului al XIX-lea.

3. Doamna *Saqui*, *Forioso* – acrobați de pe vremea restaurației.

4. Unul din șefii răscoalei regaliștilor parizieni împotriva Convenției thermidoriene, răscoală zdrobită de Napoleon. Restaurția l-a răsplătit cu un scaun de deputat.

5. Conspiratori bonapartiști din primii ani ai restaurației.

6. Om politic francez (1754-1838), ministru de externe în timpul directoratului, consulatului și imperiului.

7. Om de încredere al lui Ludovic al XVIII-lea.

8. Parc din Paris în care se înalță din 1889 Turnul Eiffel. I s-a zis Cîmpul lui Marte, zeul războiului, fiindcă în secolul al XVIII-lea servea drept teren de exerciții militare. În timpul revoluției burgheze și al imperiului era rezervat marilor adunări și serbări populare.

9. Emblemele primului imperiu (1804-1814).

10. *Champs de Mai* (Adunare cîmpenească din mai). În epoca feudală seniorii își convocau anual, în luna mai, vasalii spre a le face cunoscute obligațiile pentru anul următor; în timpul celor o sută de zile, Napoleon convoacă la o adunare corpul legislativ și notabilitățile capitalei spre a le face cunoscută noua Constituție caracterizată prin concesii liberale.

populare: Voltaire - Touquet¹ și tabacheră à la Charte². Cea mai nouă emoție a parizienilor era crima lui Dautun, care azvîrlise capul fratelui său în bazinul din Marché-aux-Fleurs. La Ministerul Marinei se începea o anchetă asupra acelei fregate nefericite, *Meduza*, care avea să umple de rușine pe Chaumareix și de glorie pe Géricault³. Colonelul Sèves⁴ pleca în Egipt ca să ajungă acolo Soliman-Pașa. În Palatul Thermes⁵ din strada Harpe își făcuse prăvălie un dogar. Pe platforma turnului octogonal al casei Cluny⁶ se mai vedea încă mica gheretă de scînduri care-i servise de observator lui Messier, astronom și marinăr sub Ludovic al XVI-lea. Ducesa de Duras⁷ își citea cîtorva prieteni, trei sau patru, în odaia ei de culcare împodobită cu X-uri de mătase albastră ca cerul, *Ourika*, nepublicată încă. Litera N se rîcîia de la Luvru. Podul Austerlitz abdicase și se numea acum podul Jardin du Roi, dublă enigmă care deghiza în același timp podul Austerlitz și Grădina Botanică. Ludovic al XVIII-lea, în timp ce și-l adnota cu vârful unghiei pe Horațiu, era preocupat de eroii care ajung împărați și de papugiii care ajung moștenitori ai tronului, și în același timp avea două griji: Napoleon și Mathurin Bruneau⁸. Academia franceză dădea ca subiect de premiu: „Fericirea pe care o aduce învățătura”. Bellart⁹ era elocvent în mod oficial. În umbra lui era văzut cum creștea acel viitor procuror general de Brœe¹⁰, sortit sarcasmelor lui Paul Louis Courier. Trăia tot pe-atunci un fals Chateaubrind, anume Marchangy¹¹, în

1. Librar și editor din Paris; a retipărit sub restaurație operele filozofilor materialști francezi din secolul al XVIII-lea și îndeosebi pe cele ale lui Voltaire; a fost persecutat pentru ideile sale liberale.

2. Tabacheră în formă de cărțuie pe care scria „la Charte”, constituția retrogradă acordată Franței de Ludovic al XVIII-lea în 1815; mijloc de propagandă regalistă din primii ani ai restaurației.

3. *Chaumareix*, comandantul vasului *Meduza*, naufragiat în 1816 din pricina incapacității lui; a fost degradat și condamnat la închisoare, fiindcă a dat dovadă și de lașitate, părăsind corabia înaintea echipajului. Naufragiul *Meduzei* a inspirat pictorului Géricault un tablou celebru: *Pluta Meduzei*.

4. Ofițer în armata lui Napoleon, care după Waterloo se angajează instructor în Egipt, devine colaborator apropiat al lui Ibrahim-Pașa și organizator al armatei egiptene. Islamizat, este cunoscut sub numele de Soliman-Pașa.

5. Ruinele termelor (băilor) zise ale lui Iulian Apostatul, împărat roman, rămășițele dintr-un palat imperial.

6. Locuință senorială din Paris (Cartierul latin), construită în stil gotic, în secolul al XV-lea, pentru folosința abaților de Cluny.

7. Autoare de romane exotico-sentimentale (1778-1828).

8. Aventurier care se dădea drept Ludovic al XVII-lea: condamnat la muncă silnică în 1818.

9. Procuror general la Paris pe timpul restaurației, renumit prin cruzimea cu care înăbușea orice mișcare antimonarhică.

10. Avocat, mai târziu procuror; în această calitate a susținut acuzațiile regimului reacționar al restaurației împotriva cunoscutului pamfletar Paul Louis Courier care denunța reacțiunea feudalo-catolică de pe vremea aceea.

11. Scriitor preromantic francez (1782-1826), cu pronunțate tendințe reacționare, de refugiu în trecut și de exaltare șovină.

ășteptarea unui fals Marchangy, anume d'Arlincourt¹, *Clair d'Albe* și *Malek-Adel* erau capodopere, doamna Cottin² fiind socotită cel mai mare scriitor al timpului. Institutul îl ștergea pe Napoleon Bonaparte de pe lista academicienilor. Un decret regal făcea din Angoulême școală de marină, pentru că ducele d'Angoulême fiind mare amiral, era de la sine înțeles că orașul Angoulême avea de drept toate calitățile unui port maritim, fără de care principiul monarhic ar fi fost știrbit. În Consiliul de miniștri se discuta chestiunea dacă puteau fi îngăduite desenele reprezentând acrobații, care împodobeau afișele lui Franconi³, în jurul cărora se adunau ștregarii străzilor. Domnul Paës⁴, autorul operei *Agnese*, un om cumsecade, cu fața patrată și cu un neg în obraz, dirija concertele cu public restrâns, din strada Ville-l'Évêque, ale marchizei de Sassenaye. Toate fetele cântau *Pustnicul din Saint-Avelle*, cu cuvinte de Edmond Gérard⁵. *Le Nain Jaune*⁶ se preschimba în *Miroir*. Cafeneaua „Lemblin” ținea cu împăratul, împotriva cafenelei „Valois”, care ținea cu burbonii. Domnul duce de Berry⁷, care începuse să fie pîndit de pe acum din umbră de către Louvel, fusese căsătorit cu o principesă de Sicilia. Doamna de Staël⁸ murise de un an. Soldații din escorta regală o fluierau pe domnișoara Mars⁹. Ziarele mari erau mititele. Formatul lor era restrâns, dar libertatea lor era mare. *Le constitutionnel*¹⁰ era constituțional. *Minerva* îl numea pe Chateaubriand, Chateaubriant. T-ul acesta îi făcea pe burghezi să rîdă pe seama cunoscutului scriitor. În ziarele vîndute, ziariștii corupți insultau proscrișii din 1815; David¹¹ nu mai avea talent, Arnault¹² nu mai avea spirit, Carnot¹³ nu mai era cinstit,

1. Romancier francez lipsit de talent, prolix și grandilocvent, de la începutul secolului al XIX-lea.

2. Scriitoare franceză din timpul lui Napoleon I, autoare de neînsemnate romane sentimentale.

3. Patronul unui circ din Paris, cunoscut mai înainte ca acrobat și clown.

4. Compozitor italian prețuit în Franța, unde și-a petrecut o bună parte din viață.

5. Scriitor francez de mîna a doua (1780-1831), care manifesta zgomotos, în versuri și în proză, opinii ultraregaliste.

6. Numele unei reviste satirice (1814-1815), *Piticul galben*.

7. Al doilea fiu al viitorului rege Carol al X-lea; asasinat la 13 februarie 1820 de către lucrătorul Louvel, drept răspuns la teroarea albă a restaurației.

8. Cunoscută scriitoare franceză cu tendințe liberal-burgheze, persecutată de Napoleon.

9. Actriță la *Comedia Franceză* din prima jumătate a secolului al XIX-lea.

10. *Constituționalul*, unul dintre cele mai citite ziare ale opoziției burgheze față de regimul restaurației.

11. Pictor celebru pe vremea revoluției și a imperiului; șef al școalei „clasice”; deputat în Convențiunea Națională și regizor al festivităților republicane, a lucrat mai tîrziu pentru Napoleon.

12. Autor dramatic și fabulist francez (1760-1834).

13. Deputat în Convențiunea Națională și membru în Comitetul salvării publice, organizator al victoriilor republicane împotriva invadatorilor prusaci și austrieci. Exilat de restaurație ca regicid.

Soult¹ nu câștiga nici o luptă; Napoleon într-adevăr nu mai avea geniu. Toată lumea știa că o scrisoare trimisă prin poștă unui surghiunit, îi era foarte rar înmînată; polițiile își făceau o datorie religioasă din a le opri. Faptul nu e nou; Descartes, pe cînd era în surghiun², se plîngea de asta. David, într-un ziar belgian se arătase cam supărat din pricină că nu primea scrisorile ce-i erau adresate; lucrul acesta păruse hazliu foilor regaliste, care-și băteau joc de cel proscris. A spune: *regicizii*, sau a spune *votanții*, a spune *dușmanii*, sau *aliații*, a spune *Napoleon*, sau a spune *Buonaparte*³, însemna a așeza o prăpastie între doi oameni. Toți cei cu bun simț erau de părere că veacul revoluțiilor fusese închis o dată pentru totdeauna de către regele Ludovic al XVIII-lea, supranumit „autorul nemuritor al Chartei⁴”. La Pont-Neuf se sculpta cuvîntul *Redivivus*⁵ pe soclul care aștepta statuia lui Henric al IV-lea. Domnul Piet⁶ schița în linii mari, în strada Thérèse numărul 4, convorbirea sa pentru întărirea monarhiei. În situații grele, șefii dreptei spuneau: „Trebuie să-i scriem lui Bacot⁷”. Canuel, O’Mahony și de Chappedelaine însăilau, aprobați întrucîtva de *Monsieur*⁸ ceea ce trebuia să fie mai tîrziu „conspirația de pe malul apei”⁹. *Acul Negru*¹⁰ urzea la rîndul său.

Delaverderie se consfătuia cu Trogoff¹¹. Decaze¹² spirit liberal într-o oarecare măsură, domina. În fiecare dimineață, Chateaubriand, în

1. Mareșal al lui Napoleon, a avut un rol de seamă în victoria de la Austerlitz.

2. Filozoful francez René Descartes (1596-1650) s-a exilat voluntar în Olanda, unde a găsit un climat mai favorabil libertății de gîndire.

3. *Regicizii* sau *votanții*: deputații care în ianuarie 1793 votaseră condamnarea la moarte a lui Ludovic al XVI-lea erau numiți „regicizi”, ucigași de rege, de către reacțiunea feudală. *Dușmanii* sau *aliații*: ocupanții englezi, prusaci, austrieci și ruși, care sprijineau, în 1815 și în anii următori, restaurația Bourbonilor; bonapartiștii îi considerau dușmani. *Buonaparte*: regaliștii afectau să numească astfel pe Napoleon, cu pronunțarea corsicană a numelui său de familie.

4. Constituție promulgată în 1815 de Ludovic al XVIII-lea cu un minimum de concesii liberalismului burghez. A fost în vigoare, cu unele modificări, din 1830 pînă în 1848.

5. *Reînvîiat* (lat.), fiindcă statuia lui Henric al IV-lea, înălțată pe Pont-Neuf, la Paris, fusese doborâtă în timpul revoluției burgheze, dar repusă pe soclu de restaurație.

6. Publicist ultraregalist din timpul restaurației Bourbonilor.

7. Politician din timpul restaurației; deputat ultraregalist, apoi prefect; nu lua niciodată cuvîntul în Cameră și vota totdeauna cu guvernul.

8. Titlul de *Monsieur* se dădea în Franța fratelui mai mic al regelui.

9. Conspirație urzită în 1818 de cei mai mulți deputați ultraregaliști, printre care cei numiți de V. Hugo. Era îndreptată împotriva lui Decaze, primul ministru, socotit prea indulgent față de bonapartiștii și liberalii burghezi.

10. Grupare secretă conspirativă a burgheziei liberale și deferită justiției în cursul anului 1817.

11. *Delaverderie*, om politic de pe vremea restaurației. *Trogoff*, feudal breton care servea în timpul emigrației în armata austriacă; intim al contelui d’Artois, era cunoscut sub restaurație ca agitator reacționar.

12. Ministru al poliției, apoi președinte al Consiliului de miniștri sub Ludovic al XVIII-lea. Guvernînd după indicațiile regelui, a căutat un drum de mijloc între liberali și ultraregaliști.

picioare, în fața ferestrei lui din strada Saint-Dominique numărul 27, cu pantaloni lungi și largi, cu papuci, cu părul încărunțit sub basmaua de mătase, cu ochii ținți la oglindă, cu trusă completă de chirurg-dentist deschisă înaintea lui, își curăța dinții lui foarte frumoși, în timp ce-i dicta lui Pilorge, secretarul său, variantele cărții lui *Monarhia după principiile Chartei*. Critica îl prefera pe Lafon¹ lui Talma². De Feletz³ semna A; Hoffmann⁴ semna Z. Charles Nodier⁵ scria *Thérèse Aubert*. Divorțul era desființat. Liceele se chemau colegii. Colegienii, cu gulerul împodobit cu o floare de crin de aur, se încăierau pentru regele Romei⁶. Poliția palatului o înștiința pe alteța-sa regală *Madame* că pe portretul expus pretutindeni domnul duce de Orléans⁷ era mai arătos în uniformă de colonel-general, de husari, decît domnul duce de Berry în uniformă de colonel-general, de dragoni, ceea ce era foarte grav. Orașul Paris aurea din nou, pe cheltuiala sa, Palatul Invalizilor⁸. Oamenii serioși se întrebau ce-ar face în cutare sau cutare ocazie domnul de Trinquetage; domnul Clausel de Montals se deosebea asupra mai multor puncte de domnul Clausel de Coussergues; domnul de Salaberry nu era mulțumit⁹. Actorului Picard¹⁰, care era membru al Academiei, unde actorul Molière nu putuse intra, i se juca *Cei doi Philibert* la Teatrul Odéon, pe al cărui fronton se mai citea deslușit *Teatrul împărătesei*, cu toate că literele fuseseră smulse de la locul lor. Lumea era pentru sau împotriva lui Cugnet de Montarlot¹¹, Fabvier¹² era turbulent; Bavoux¹³ era revoluționar. Librarul Péllicier publica o ediție a lui Voltaire cu următorul titlu: *Opere de Voltaire membru al Academiei Franceze*.

1. Actor de tragedie în timpul imperiului și al restaurației.

2. Actor francez de mare talent, admirat de Napoleon și deci subapreciat de presa rectionară a restaurației.

3. Critic literar al ziarului *Journal des Débats*, adversar al romantismului (1777-1850).

4. Autor dramatic și critic literar pe vremea restaurației, colaborator la *Journal des Débats* (1760-1828).

5. Scriitor francez, autor de povestiri exotice (1780-1844); unul dintre promotorii romantismului.

6. Fiul lui Napoleon I, care n-a domnit niciodată, nicăieri.

7. Viitorul rege Ludovic-Filip (1830-1848).

8. Palat din Paris. A adăpostit multă vreme pe invalizii din războaie. În 1840 rămășițele lui Napoleon I, aduse de la Sfînta Elena, au fost depuse sub cupola acestui palat.

9. Politicienii ultraregaliști, nemulțumiți de primul ministru, ducele de Richelieu, pe care-l socoteau prea moderat; cereau dezlănțuirea teroarei albe.

10. Actor și autor dramatic (1769-1828), ale cărui comedii de intrigă reflectă moravurile din timpul imperiului și restaurației.

11. Om politic din timpul restaurației, militant al opoziției burghezo-liberale față de teroarea albă.

12. Profesor la Facultatea de drept din Paris; foarte popular printre studenți în timpul restaurației pentru convingerile sale liberale.

13. General al imperiului, raliat regimului restaurației, care l-a numit senator inamovabil (pair); trecutul său nu inspira însă încrederea ultraregaliștilor.

„Asta atrage cumpărătorii”, spunea acest editor naiv.

După părerea generală, Charles Loyson¹ era geniul veacului; invidia începea să-l muște, semn de glorie; pe socoteala lui se făceau versuri ca acestea:

*Loyson, chiar și când zboară se simte că are labe*².

Deoarece cardinalul Fesch refuzase să demisioneze, eparhia Lyonului era administrată de către domnul de Pins, arhiepiscop de Amasia. Datorită unui memoriu al căpitanului Dufour, mai târziu general, începea între Elveția și Franța cearta din valea Dappes³. Saint-Simon⁴, neluat în seamă, își construia un vis sublim.

Exista la Academia de Științe un Fourier⁵ celebru pe care posteritatea l-a uitat, și, în nu știu ce pod, un Fourier obscur, de care viitorul își va aduce aminte. Lordul Byron începea să iasă din găoace; o notiță dintr-un poem de Millevoye⁶ îl vestea Franței în termenii aceștia: „un oarecare lord Baron”. David d’Angers⁷ încerca să ciocănească marmura, Abatele Caron⁸ vorbea cu multe laude, într-un cerc restrâns de seminariști din fundătura Feuillantines, despre un preot necunoscut, anume Félicité Robert, care deveni mai târziu Lamennais⁹.

Ceva care scotea fum și clipea pe Sena, făcând un zgomot de câine care înoată, se ducea și se întorcea pe sub ferestrele Tuilleriilor de la podul Royal la podul Ludovic al XV-lea; era un mecanism, nu mare lucru de capul lui; un fel de jucărie, un vis de inventator aiurit, o utopie; într-un cuvânt – un vapor. Parizienii priveau acest ceva nefolositor cu nepăsare. Domnul de Vaublanc¹⁰, cel care reformase Institutul printr-o lovitură de stat, o ordonanță și o adunare pripită, creator distins al unor academicieni, nu mai ajungea, la rîndul lui, să

1. Critic cu vederi strîmte al revistei literare *Le Locés français* și poet mediocru (1791-1820), premiat totuși de Academia franceză fiindcă tămia în versuri pe puternicii zilei, începînd cu Ludovic al XVIII-lea.

2. *Même quand Loyson vole, on sent qu’il a des pattes.* (L’oison - boboc de gîscă; joc de cuvinte intraductibil).

3. Vale din munții Jura, multă vreme disputată între Franța și Elveția; din 1815 fusese cedată oficial Elveției, dar rămăsese ocupată de francezi, ceea ce provoca dese fricțiuni diplomatice.

4. Socialist utopic francez de seamă (1760-1825).

5. Geometru și baron al imperiului; l-a însoțit pe Napoleon în Egipt.

6. Poet elegiac de pe vremea imperiului, precursor al lui Lamartine.

7. Sculptor francez, devenit celebru sub Ludovic-Filip; a sculptat, printre altele, frontonul Pantheonului, busturile lui Balzac și V. Hugo.

8. Profesor la seminarul catolic St. Sulpice din Paris (1176-1847).

9. Abate, care sub restaurație era unul din ideologii ofensivei clericale împotriva revoluției burgheze și materialismului mecanicist din secolul al XVIII-lea. Sub Ludovic-Filip va deveni teoretician al socialismului utopic creștin.

10. Ministru de interne în timpul restaurației, deși fusese prefect sub Napoleon. Tip de renegat, servind cu zel reacțiunea, a epurat Institutul Franței, de unde a exclus, printre alții, și pe marele pictor David; locurile goale le-a încredințat unor nobili întorși din emigrație, fără nici un merit literar sau științific. A desființat, de asemenea, pentru un timp, Politehnica, focar de idei liberale.

fie și el academician. Cartierul Saint-Germain¹ și pavilionul Marsan² își doreau ca prefect de poliție pe domnul Delaveau, din pricină că era cucernic. Dupuytren³ și Récamier⁴ se luau la ceartă în amfiteatrul Școlii de medicină și se amenințau cu pumnul în legătură cu divinitatea lui Isus Hristos.

Cuvier⁵, cu un ochi la Geneză și cu altul la Natură, se silea să placă reacțiunii bigote, punînd fosilele în armonie cu textele Bibliei și făcîndu-i pe mastodonți să-l preamărească pe Moise. Domnul François de Neufchâteau⁶, lăudabil cultivator al amintirii lui Parmentier⁷, făcea mii de eforturi pentru ca *pomme de terre* să fie pronunțat *parmentière*, dar fără să izbutească. Abatele Grégoire⁸, fost episcop, însă convențional și fost senator, trecuse în polemica regalistă în starea de „mîrșavul Grégoire”. Această expresie pe care am întrebuițat-o – „a trece în starea de” – era socotită de către domnul Royer-Collard⁹ ca neologism. Sub cea de-a treia arcadă a podului Léna se putea deosebi, după albeața ei, piatra cea nouă cu care fusese astupată, cu doi ani în urmă, gaura de mină săpată de Blücher¹⁰ pentru a azvîrli podul în aer. Justiția chemase la bară pe un om care, văzîndu-l pe contele d’Artois intrînd la Notre-Dame, spusese cu glas tare:

„Pe dracu! Îmi pare rău după vremea în care îl vedeam pe Bonaparte și pe Talma intrînd la braț la Balul Sauvage”. Cuvinte subversive. Șase luni închisoare. Trădătorii se arătau în toată goliciunea lor; oameni care trecuseră la inamic în ajunul unei bătălii nu-și ascundeau întru nimic răsplata primită pentru aceasta și se înfruptau în plină zi, cu nerușinare și cinism, din averi și demnități; dezertorii de la Ligny și Quatre-Bras¹¹ în dezmațul ticăloșiei lor plătite, își trîmbițau

1. Cartier care grupa pe atunci aristocrația pariziană a vechiului regim.

2. Aripă a palatului Tuilleriilor, locuință a ducelui de Berry sub restaurație și loc de adunare a ultraregaliștilor.

3. Chirurg celebru pe vremea restaurației.

4. Medic și profesor la Facultatea de medicină pe vremea restaurației.

5. Cunoscut geolog și paleontolog francez (1769-1832).

6. Om politic din timpul restaurației, militant al opoziției burgheze pe vremea directoratului (1797); senator al imperiului. Sub restaurație s-a ocupat numai de agronomie și literatură.

7. Filantrop și agronom francez (1737-1813) care a preconizat cultura cartofului (*pomme de terre*) în Franța.

8. Preot din Lorena, care a aderat la revoluția din 1789; deputat în Constituantă și în Convențiunea Națională; episcop al departamentului Loir-et-Cher după organizarea bisericii constituționale; persecutat sub restaurație pentru convingerile sale liberale și republicane.

9. Moralist și om politic francez (1763-1845). Pe vremea restaurației a fost șeful „doctrinarilor” liberali moderați, dorind colaborarea cu un monarh constituțional.

10. General prusac. Sosirea trupelor sale pe cîmpul de bătălie de la Waterloo în momentul cel mai critic al operațiilor a asigurat victoria împotriva lui Napoleon.

11. Victorii ale armatelor lui Napoleon în Belgia, cu cîteva zile înainte de dezastrul de la Waterloo.

devotamentul monarhic, uitînd ce scrie în Anglia pe peretele dinăuntru al closetelor publice: *Please adjust your dress before leaving*¹.

Iată, unele peste altele, lucrurile care se mai păstrează, confuz, din anul 1817, astăzi uitat. Istoria nesocotește toate aceste particularități și nici nu s-ar putea altfel; ar copleși-o infinitul lor. Totuși, amănuntele acestea, numite pe nedrept mărunte – căci nu există nici fapte mărunte în omenire, nici frunze mărunte în vegetație – sînt folositoare.

Pentru că din fizionomia anilor se alcătuiește chipul veacurilor.

În acest an 1817 patru tineri parizieni jucară „o festă strașnică”.

II

DUBLU CUARTET

Parizienii aceștia erau: unul din Toulouse, altul din Limoges, al treilea din Cahors și al patrulea din Montauban; dar erau studenți, și cînd spui student, spui parizian; a învăța la Paris înseamnă a te naște la Paris.

Tinerii aceștia erau neînsemnați; toată lumea a văzut asemenea chipuri; patru mostre ale omului de pe stradă; nici buni, nici răi, nici savanți, nici neștiutori, nici genii, nici imbecili; frumoși, datorită aceluia april încîntător care se cheamă douăzeci de ani. Erau patru Oscari oarecare, pentru că pe acea vreme Arthurii nu existau încă. *Ardeți pentru ei parfumurile Arabiei*, spunea romanța. *Oscar înaintează, pe Oscar vreau să-l văd*. Ossian² era la modă, eleganța era scandinavă și caledoniană, genul englezesc pur n-avea să predomine decît mai tîrziu, și primul dintre Arthuri, Wellington³, abia cîștigase bătălia de la Waterloo.

Acești Oscari se numeau: unul Felix Tholomyès din Toulouse; altul Listolier din Cahors; altul Fameuil din Limoges; ultimul Blacheville din Montauban. Bineînțeles, fiecare avea iubita lui. Blacheville o iubea pe Favourite, numită astfel fiindcă fusese în Anglia; Listolier o adora pe Dahlia, care își luase drept poreclă un nume de floare; Fameuil o idolatriza pe Zéphine, nume prescurtat de la Joséphine; Tholomyès o iubea pe Fantine, căreia i se spunea Blonda, pentru părul ei de culoarea soarelui

Favourite, Dahlia, Zéphine și Fantine erau patru fete încîntătoare,

1. Potrivîți-vă hainele înainte de a ieși (engl.).

2. Bard scoțian legendar (secolul al III-lea). Sub numele lui, un poet englez din secolul al XVIII-lea, MacPherson, a publicat o culegere de poeme (1760), care s-au bucurat vreme de un secol de un succes deosebit în Europa apuseană.

3. Comandantul suprem al armatei engleze în bătălia de la Waterloo; mai tîrziu, om politic și prin ministru al Angliei.

parfumate și strălucitoare, păstrînd încă ceva din aerul lor de lucrătoare, pentru că, deși tulburate de iubirile lor ușoare, nu-și lăsaseră cu totul deoparte acul și ața și păstraseră pe față o urmă din seninătatea muncii și în suflet acea floare a cinstei, care supraviețuiește într-o femeie și după prima ei cădere. Una din aceste patru fete era poreclită „tinerica”, pentru că era cea mai mică dintre ele; și alta „bătrîna”. Bătrîna avea douăzeci și trei de ani. Cele trei dintîi erau mai cu experiență, mai nepăsătoare și mai avîntate în vîrtejul vieții decît Blonda-Fantine, care era la prima ei iluzie.

Dahlia, Zéphine și mai ales Favourite n-ar fi putut spune același lucru. În romanul lor abia început se scrisese pînă atunci mai mult de un episod, și iubitul, pe care-l chema Adolph în primul capitol, era Alphonse în al doilea și Gustave în al treilea. Sărăcia și cochetăria sînt două sfătuitoare rele; una dojenește, alta lingușește; fiecare vorbește pe limba ei la urechea fetelor frumoase din popor. Sufletele acestea slabe le ascultă. De aici căderile lor și pietrele care li se aruncă. Oamenii le strivesc cu splendoarea a tot ce e nepătat și inaccesibil. Vai! Dacă Jungfrau¹ ar fi înfometată!

Favourite era admirată de Zéphine și Dahlia pentru că fusese în Anglia. Avusese de timpuriu un cămin. Taică-său era un profesor de matematică bătrîn, brutal, lăudăros, neînsurat; dădea meditații în ciuda vîrstei. Profesorul acesta văzuse în tinerețe cum rochia unei cameriste se agățase de un grătar de sobă; se îndrăgostise de acest accident. Rezultatul fusese Favourite. Fetița își întîlnea din cînd în cînd tatăl, care-i dădea bună ziua. Într-o dimineață, o babă cu un aer șmecher venise la ea și-i spusese: „Nu mă cunoști, domnișoară?” „Nu”. „Sînt maică-ta”. După aceea, bătrîna deschise bufetul, băuse și mîncase, pusese să i se aducă o saltea pe care o avea și se instalase. Mama aceasta morocănoasă și bisericoasă nu vorbea niciodată cu Favourite, stătea ceasuri întregi fără să deschidă gura, prînzea, cina, mîncînd cît patru, și cobora la taifas cu portarul, unde o vorbea de rău pe fiică-sa.

Ceea ce o împinsese pe Dahlia spre Listolier, și poate spre alții, spre trîndăvie, era faptul că avea unghii foarte frumoase, trandafirii. Cum să lucreze cu asemenea unghii? Celei care vrea să rămîină cinstită nu trebuie să-i fie milă de mîinile ei. Cît despre Zéphine, îl cucerise pe Fameuil prin felul dezghețat și mîngîietor cu care spunea: „Da, domnule”.

Băieții erau colegi, fetele erau prietene. Iubirile de felul acesta sînt întotdeauna dublate de astfel de prietenii.

A fi filozof și a fi cuminte nu e totuna; dovadă: în afară de rezervele ce trebuie făcute cu privire la aceste mici menajuri nelegitime,

1. Pisc din Alpii elvețieni, de peste 4000 m înălțime; zăpada sa veșnică, simbol al inocenței, i-a atras numele care în lb. germ. înseamnă: Fecioara.

Favourite, Zéphine și Dahlia erau fete-filozofi, iar Fantine o fată cuminte.

Cuminte? Ar spune cineva; dar Tholomyès? Solomon ar răspunde că iubirea face parte din înțelepciune. Noi ne mulțumim să spunem că iubirea Fantinei era o primă iubire, unică, o iubire credincioasă.

Era singura dintre cele patru fete pe care n-o tutuia decât un singur bărbat.

Fantine era una dintre, acele făpturi care înfloresc în sânul poporului. Născută în păturile sociale cele mai de jos, avea pe frunte pecetea anonimului și a necunoscutului. Se născuse la Montreuil-sur-Mer. Din ce părinți? Cine ar putea-o spune? Nimeni nu i-a știut vreodată tatăl sau mama. O chema Fantine. De ce Fantine? Nimeni nu i-a știut vreodată un alt nume. Se născuse pe vremea directoratului. N-avea nume de familie, pentru că n-avea familie; nici nume de botez, pentru că biserica nu mai exista pe-atunci. A chemat-o așa cum i-a plăcut primului trecător care a întâlnit-o, mică de tot, mergînd cu picioarele goale pe stradă. Promise un nume tot așa cum primea apa norilor pe frunte cînd ploua. O chema Fantine. Nimeni nu știa mai mult. Așa intrase în viață făptura asta omenească. La zece ani, Fantine părăsise orașul și intrase în serviciu la niște fermieri din împrejurimi. La cincisprezece ani venise la Paris „să-și încerce norocul”. Fantine era frumoasă și rămase curată atît cît putu. Era o blondă drăguță, cu dinți frumoși. Avea drept zestre aur și perle, dar aurul îl purta pe cap și perlele în gură. Ca să trăiască, munci; apoi, tot ca să trăiască, pentru că și inimii îi era foame, iubi. Îl iubi pe Tholomyès. Dragoste ușoară pentru el, patimă pentru ea. Străzile Cartierului latin, care furnică de studenți și de fetișcane, văzură începutul acestui vis. În labirintul acela al dealurilor Pantheonului, unde se leagă și se dezleagă atîtea aventuri, Fantine fugise multă vreme de Tholomyès, dar în așa fel încît să-l întâlnească mereu.. E un fel de a-i ocoli pe alții care seamănă cu a-i căuta. Pe scurt, idila se înfiripă.

Blachevelle, Listolier și Fameuil formau un fel de grup, al cărui cap era Tholomyès. Avea duh.

Tholomyès era tipul studentului bătrîn de pe vremuri; era bogat; avea patru mii de franci venit; patru mii de franci venit: ce vîlvă grozavă pe colina Sainte-Geneviève¹! Tholomyès era un crai de treizeci de ani care se ținea prost. Era zbîrcit, știrb și începea să chelească. Spunea el însuși, fără mîhnire, despre chelia lui: „La treizeci de ani, craniul; la patruzeci, genunchii”.

Mistuia cam greu și-i lăcrima un ochi. Dar pe măsură ce i se stingea tinerețea, i se aprindea veselia; își înlocuia dinții prin snoave piperate, părul prin veselie, sănătatea prin ironie și ochiul care-i plîngea rîdea

1. Adică în mediile studentești din Paris. (Cartierul latin al Universității este dominat de colina Sainte-Geneviève.)

într-una. Era hodorogit, dar în floare. Tinerețea lui, luîndu-și tălpășița înainte de vreme, bătea în retragere cum se cuvine, izbucnea în rîs și lumea nu vedea nimic. I se refuzase o piesă la *Vaudeville*¹. Scria cînd și cînd versuri mediocre. În afară de asta, se îndoia de orice, cu un aer superior, ceea ce era o mare forță în ochii celor slabi. Deci, fiind ironic și chel, el era șeful. *Iron* e un cuvînt englezesc care înseamnă fier. De-acolo vine oare cuvîntul *ironie*?

Într-o zi, Tholomyès îi luă pe ceilalți deoparte, făcu un gest de oracol și le spuse:

— Se va împlini curînd un an de cînd Fantine, Dahlia, Zéphine și Favourite se roagă să le facem o surpriză. Le-am făgăduit-o solemn. Îmi vorbesc mereu despre astă, mai ales mie. Așa cum la Neapole babele strigă de sfîntul Ianuarie: *Faccia gialluta, fa o miracolo!* (Față palidă, fă o minune!), frumoasele noastre îmi spun într-una: „Tholomyès, nu dai drumul surprizei?” În același timp, părinții noștri ne scriu. Pisălogeală de ambele părți. Mi se pare că a venit momentul. Să stăm de vorbă.

Spunînd acestea, Tholomyès coborî glasul și șopti misterios ceva atît de vesel, încît un hohot larg și entuziast ieși din cele patru guri deodată, și Blachevelle strigă:

— Ei, asta-i o idee!

Le ieși înainte o cafenea îmbîcsită de fum, intrară înăuntru și restul convorbirii lor se pierdu în umbră.

Rezultatul acestor tainice urzeli fu o petrecere strălucită, care avu loc duminica următoare și la care cei patru tineri le invitară pe cele patru fete.

III

PERECHI-PERECHE

Azi ne închipuim cu greu cum arăta o petrecere cîmpenească cu studenți și fetișcane acum patruzeci și cinci de ani. Parisul nu mai are aceleași împrejurimi; înfățișarea a ceea ce s-ar putea numi viața din jurul Parisului s-a schimbat cu totul de o jumătate de veac încoace; pe unde trecea docarul, trece trenul; în locul bărcilor trec vapoare; se spune astăzi Fécamp cum se spunea Saint-Cloud². Parisul lui 1862 apare ca un oraș a cărui suburbie era Franța.

Cele patru perechi săvîrșiră conștiincios toate nebuniile cîmpenești

1. Teatru parizian, în apropierea Comediei Franceze, specializat în piese ușoare.

2. Saint-Cloud, localitate situată pe Sena, la vest de Paris; a fost pînă la apariția căilor ferate unul din locurile favorite de plimbare ale locuitorilor capitalei Franței, principala sa atracție fiind parcul unui vechi castel distrus în 1871. Ușurința deplasărilor, mulțumită mijloacelor moderne de locomoție, a permis parizienilor să se ducă mai departe, la Fécamp, de pildă, plajă la Marea Mîneei, foarte la modă acum un veac.

cu puțință pe atunci. Începea vacanța și era o zi caldă și senină de vară. În ajun, Favourite, singura care știa să scrie, îi scrisese lui Tholomyès în numele celor patru: „*Cînd ieși din casă devreme, ai noroc*”. Iată de ce se sculară la ora cinci dimineața. Se duseră apoi la Saint-Cloud cu diligența, priviră cascada secată și strigară: „Ce frumos trebuie să fie cînd e apă!” Luară masa la *Tête-Noire*, pe unde Castaing¹ nu trecuse încă, își îngăduiră o partidă de inele între arborii aliniați din jurul bazinului cel mare, se uitară prin lanterna lui Diogene², cîștigară dulciuri la ruleta de pe podul Sèvres, strînseră buchete de flori la Puteaux, cumpărară fluier la Neuilly, mîncară peste tot plăcinte cu mere și fură cum nu se poate mai fericiți.

Fetele se îngîneau și ciripeau ca niște pitulici scăpate din colivie. Era o nebulie! Din cînd în cînd le dădeau băieților cîte un ghiont. Beția zorilor vieții! Ani încîntători! Aripa libelulei tremură. Ah! oricine ați fi voi, vă aduceți aminte? N-ați mers prin mărăcini, dînd crengile la o parte pentru a feri capul fermecător care vine în urma voastră? N-ați alunecat rîzînd pe vreun povîrniș ud de ploaie, cu o femeie iubită, care striga tîinîndu-vă de mînă: „Ah, pantofii mei nou-nouți, în ce hal au ajuns!”

Trebuie să spunem că un ropot de ploaie i-a lipsit acestei bande voioase, cu toate că Favourite spusese la plecare cu un accent măreț și matern: „Melcii se plimbă pe cărare. Semn de ploaie, copii!”

Toate patru erau nespuse de frumoase. Un bătrîn poet clasic, pe-atunci cu renume, un om cumsecade, care avea o Eleonoră, cavalerul de Labouisse, care rătăcea în ziua aceea pe sub castanii din Saint-Cloud, le văzu trecînd pe la ceasurele zece dimineața și rosti: „E una de prisos”, gîndindu-se la cele trei grații³. Favourite, prietena lui Blachevelle, cea de douăzeci și trei de ani, „bătrîna”, alerga pe sub crengile mari și înverzite, sărea peste șanțuri, sălta nebunește peste tufișuri și prezida acea veselie cu o vervă de nimfă tînără. Zéphine și Dahlia, pe care întîmplarea le făcuse să pară și mai frumoase cînd erau una lîngă alta și care nu se despărțeau din instinct de cochetație, mai mult decît din prietenie, luau atitudini „englezești”, rezemîndu-se una de cealaltă. Apăruseră cele dintîi *keepsakes*⁴, începea melancolia la femei, ca mai tîrziu byronismul la bărbați, și părul fetelor atîrna jalnic. Zéphine și Dahlia se pieptăneau cu bucle. Listolier și Fameuil, prinși într-o discuție asupra profesorilor lor, îi explicau Fantinei

1. Aluzie la un proces criminal celebru din 1823; tînărul medic, Edmé Castaing otrăvise într-un han din Saint-Cloud pe un prieten care-i cunoștea o escrocherie. Criminalul a fost executat în același an.

2. Lanterna magică, proiectînd figuri pe un ecran.

3. Divinități din mitologia greacă (Aglae, Thalia și Eufrosina), întruchipînd frumusețea și seducția feminină.

4. Album care conținea portrete de femei frumoase.

deosebirea dintre domnii Delvincourt și Blondeau¹.

Blacheville părea făcut anume pentru a duce în brațe, duminica, câțelul șchiop al Favouritei.

Tholomyès venea cel din urmă, dominînd grupul. Era foarte vesel, dar simțea că el comandă; în veselia lui era dictatură; podoaba lui principală erau pantalonii „picioare-de-elefant”² de nanchin, cu supieuri din alamă³; avea în mînă un baston de două sute de franci și, fiindcă își îngăduia orice, ținea în gură un lucru ciudat, anume un trabuc. Nu mai avea nimic sfînt, fuma.

— Tholomyès ăsta e uimitor! spuneau ceilalți cu o mare admirație. Ce pantaloni! Ce energie!

Cît despre Fantine, era veselia însăși. Dinții ei minunați primiseră, fără îndoială, de la Dumnezeu o singură menire: rîsul. Își ținea mai bucuros în mînă decît pe cap pălăriuța de pai împletit, cu panglici lungi și albe. Părul ei blond și des, gata totdeauna să zboare și care se desfăcea cu atîta ușurință, încît trebuia să și-l prindă într-una, părea făcut pentru fuga Galateei⁴ pe sub sălcii. Buzele ei trandafirii gîngureau cu încîntare. Colțurile gurii, ridicate în sus cu voluptate, ca ale măștilor antice ale Erigonei⁵, părea că încurajează la îndrăzneală; dar genele ei lungi, încărcate de umbră, se coborau, discret, peste senzualitatea părții de jos a obrazului, parcă pentru a-i pune o stavilă. Toată îmbrăcămintea ei avea ceva încîntător, strălucitor. Purta o rochie de postăvior liliachiu, pantofi aurii cu tocuri înalte și cu panglici încrucișate peste ciorapii subțiri albi, ajurați, și acel fel de bolero de muselin, născocire marsilieză, al cărui nume, *canezou* – stîlcirea cuvîntului *quinze aout*⁶, – rostit ca pe Canebière⁷, înseamnă vreme bună, căldură și amiază. Celelalte trei, mai puțin sfioase, am spus-o, erau decoltate de-a binelea, ceea ce vara, pe sub pălăriile acoperite cu flori, e grațios și ispititor: dar, alături de aceste veșminte îndrăznețe, *canezou*-ul blondei Fantine, cu străveziul, indiscrețiile și ascunzișurile lui, acoperind și arătînd totodată, părea o descoperire provocatoare a bunei-cuviințe, și faimosul juriu al iubirii, prezidat de vicontesa de Cette, cea cu ochii verzi ca marea, ar fi acordat poate premiul cochetăriei acestui *canezou* care reprezenta la concurs

1. Juriști, pe atunci profesori la Facultatea de drept din Paris.

2. Pantaloni strîmți sus și largi jos.

3. După moda bărbătească de atunci, linia pantalonilor se obținea printr-o bandă de cauciuc sau de fire metalice de-a latul scobiturilor tălpii (fr.: *sous-pied*).

4. Personaj mitologic: nimfă din Sicilia, iubită de ciclopul Polifem, care o urmărea cu perseverență și de care ea fuge pentru că-l iubea pe păstorul Acis.

5. Personaj din mitologia greacă, deseori reprezentat de arta clasică franceză în pictură și sculptură, pînă și ca ornamente de fațadă (*mascarons*) sub forma unei figuri de femeie înconjurată cu ciorchini de struguri, aluzie la iubitul ei Dionysos (Bacchus). Luată aici ca tip de bacantă senzuală.

6. Cincisprezece august (fr.).

7. Numele străzii principale din Marsilia.

castitatea. Cel mai naiv e uneori cel mai atotștiutor. Se întâmplă.

Sclipitoare când era privită din față, delicată din profil, cu ochii de un albastru adânc, cu pleoape grele, picioare cambrate și mici, încheieturile mâinilor și gleznelor delicate, pielea albă, lăsînd să se vadă ici-colo arborescenta azurie a vinelor, cu obrajii copilăroși și fragezi, gît voinic ca al lunonelor eginetice¹, ceafă puternică și suplă, umeri modelați de Coustou² parcă, cu o gropiță voluptoasă în mijloc, vizibilă prin muselin, cu o veselie înghețată de visare, sculpturală și delicată – așa era Fantine; și sub gâtelile acestea se ghicea o statuie, iar în această statuie, un suflet. Fantine era frumoasă fără s-o știe prea bine. Rarii visători, preoți tainici ai frumosului, care confruntă în tăcere orice lucru cu desăvîrșirea, ar fi întrezărit în această mică lucrătoare, prin transparența grației pariziene, armonia antică, sacră. Această fiică a umbrei avea rasă. Era frumoasă în amîndouă chipurile: și ca stil și ca ritm. Stilul este forma idealului; ritmul îi este mișcarea.

1. *Iuno*, soția lui Iupiter în mitologia antică. În Egina, insulă din sudul Aticeii, s-au descoperit, în 1811, mai multe statui de zeițăți cu forme atletice, viguroase, opere ale unei școli de sculptură anterioară celei ateniene, clasice.

2. Sculptor francez (1677-1746). A lucrat la împodobirea palatelor și parcului din Versailles.

„Fantine era frumoasă fără s-o știe...”

Am văzut că Fantine era bucuria. Fantine mai era și pudoarea. Un

observator care ar fi studiat-o cu atenție ar fi văzut desprinzându-se dintr-însa, de dincolo de această beție a vârstei, a anotimpului și a dragostei, o neînvinsă stăpînire și modestie. Rămăsese puțin mirată. Mirarea asta nevinovată e nuanța care o separă pe Psyché, de Venus¹.

Fantine avea degetele lungi, albe și delicate ale vestalei² care răscolește cenușa focului sacru cu un ac de aur.

Cu toate că nu i-ar fi refuzat nimic lui Tholomyès, ba chiar dimpotrivă, fața ei, cînd se odihnea, era, mai presus decît orice, feciorelnică; un fel de demnitate serioasă și aproape austeră o cuprindea în anumite ceasuri, și era neobișnuit de tulburător să vezi bucuria stingîndu-se atît de iute și reculegerea înlocuind-o, fără nici o trecere. Această gravitate neașteptată, uneori prea accentuată, semăna cu disprețul unei zeițe. Fruntea, nasul, bărbia înfățișau un echilibru de linii, foarte diferit de echilibrul proporțiilor din care rezultă armonia feței. În intervalul atît de caracteristic ce separă nasul de buza de sus, ea avea acea cută imperceptibilă și încîntătoare, semn tainic al nevinovăției, care l-a făcut pe Barbarosa³ să se îndrăgostească de o Diană⁴, găsită în săpăturile de la Icône⁵.

Iubirea e o greșeală; fie. Fantine era nevinovăția înotînd pe deasupra greșelii.

IV

THOLOMYÈS, DE VESEL CE E, CÎNTĂ UN CÎNTEC SPANIOL

Ziua aceea a fost făcută din lumină de la un capăt la altul. Întreaga fire părea că a luat vacanță și rîde. Răzorele din Saint-Cloud îmbălsămau văzduhul; adierea Senei înviora ușor frunzele; ramurile se mișcau în vînt; albinele jefuiau iasomiile; un roi întreg de fluturi zbura prin coada-șoricelului, prin trifoi și ovăz; erau, în nobilul parc al regelui Franței, mii de hoinari: păsările. Cele patru perechi străluceau de veselie și se amestecau cu soarele, cu cîmpiile, cu florile, cu arborii.

1. *Psyché*, fată de o frumusețe rară, care în mitologia greacă simboliza dragostea nevinovată, feciorelnică, în contrast cu iubirea senzuală patronată de Venus-Afrodita. „Mirarea nevinovată” este o aluzie la un tablou de Gérard, pictor din școala lui David. Acest tablou *Amor și Psyché* înfățișează o frumoasă Psyché, a cărei figură exprimă înfiorarea primei îmbrățișări.

2. Preoteasă a Vestei, zeița focului la romani. După legendă, vestalele păzitoare ale focului sacru din templul acelei zeițe erau obligate să păstreze o castitate absolută.

3. Împăratul german Frederic I de Hohenstaufen (secolul al XII-lea), poreclit de italieni *Barbarosa* (*Barbă roșie*), mort în timpul cruciadei a III-a.

4. Adică de o statuie a zeiței Diana (Artemis), patroană a vînătorilor.

5. *Iconum*, oraș antic în centrul Asiei Mici (Turcia de astăzi).

Și în această tovărășie ca de rai, fetele vorbeau, cântau, dansau, prinzînd fluturi, culegînd flori de volbură, udîndu-și ciorapii trandafirii, dantelați, prin ierburile înalte, alergau fragede, zglobii, îngăduitoare, sărutate, cînd una, cînd alta, de toți băieții, afară de Fantine, închisă în împotrivirea ei vagă, visătoare și sălbatică, și care era îndrăgostită. „Tu, îi spunea Favourite, tu faci întotdeauna pe grozava”. Astea sînt bucurii. Asemenea perechi fericite sînt o chemare adîncă la viață și la natură și fac să răsară, din orice, mîngîiere și lumină. A fost odată o zîină mare, care a făcut livezile și pomii anume pentru îndrăgostiți. De aici această veșnică tragere la fit¹ a celor ce se iubesc, care reîncepe fără încetare și va ține atît timp cît vor fi tufişuri și școlari. De aici, popularitatea primăverii printre cugetători. Patricianul și tocilarul, ducele și pairul ca și magistratul, curtenii și tîrgoveții, cum li se spunea altădată, sînt toți supuși acestei zîne. Rîd, se caută unul pe altul, și în aer e o limpezime de apoteoză. Ce altă schimbare la față mai mare decît iubirea! Ciracii notarului sînt niște zei. Țipetele scurte și goana prin iarbă, mijlocul fetelor prinse din zbor, vorbirea de rînd care pare o melodie, marea iubire care izbucnește din felul în care e rostită o silabă, cireșele smulse de la o gură la alta, toate astea strălucesc ca focul, sînt divine. Fetele frumoase își risipesc cu gingășie făptură. Ai crede că n-are să se isprăvească niciodată. Filozofii, poeții, pictorii privesc extazurile acestea și nu știu ce să facă cu ele, atît rămîn de uluiți. *Plecarea spre Cythera*², strigă Watteau; Lancret³, pictorul celor de jos, își contemplă „burghezii” care dispar în azur; Diderot își întinde brațele spre toate aceste ușoare iubiri și d’Urfé⁴ le amestecă cu druizi⁵. După prînz, cele patru perechi se duseră să vadă, în ceea ce se numea atunci răzorul regelui, o plantă abia sosită din Indii, al cărei nume ne scapă în clipa asta și care pe acea vreme atrăgea întreg Parisul la Saint-Cloud; era un copăcel ciudat și încîntător, cu tulpina înaltă, ale cărui nenumărate ramuri, delicate ca niște fire de ață zbîrlite și fără frunze, erau acoperite cu mii de rozete mici și albe, ceea ce dădea copăcelului aerul unei chici despletite, năpădite de flori. Întotdeauna îl admirau o mulțime de oameni. După ce văzură arborele, Tholomyès le spuse: „Vă fac eu cinste cu măgari!” Se tocmise cu omul care-i închiria și se întoarseră prin Vances și Issy. La Issy, o întîmplare: parcul, bun național, pe vremea aceea se afla în

1. *A trage la fit* se spune în franțuzește „a face școala tufişurilor”: de aici, jocul de cuvinte.

2. Tablou celebru al pictorului francez Watteau (1684-1721), cel mai de seamă reprezentant al stilului rococo în pictura secolului al XVIII-lea.

3. Pictor francez din secolul al XVIII-lea, care a pictat cu predilecție scene galante, petreceri cîmpenești cu personaje idealizate etc.

4. Romancier francez de la începutul secolului al XVII-lea, autorul unui roman pastoral în cinci volume: *Astrea*.

5. Preoți la vechii gali.

posesia furnizorului de arme Bourguin și era din întâmplare larg deschis. Trecură grilajul, vizitară sihastrul, un manechin în peștera lui, intrară să vadă micile mistere ale faimosului cabinet al oglinzilor, momeală lascivă, vrednică de un satir ajuns milionar, sau de Turcaret¹ metamorfozat în Priap. Împinseră cu putere leagănul cel mare, agățat de cei doi castani, pe care i-a cîntat abatele de Bernis².

1. Personajul principal în comedia cu același titlu a lui Alain- René-Lesage (secolul al XVIII-lea) – tip de parvenit de pe urma speculațiilor financiare necinstite.

2. Cardinal și om politic francez (secolul al XVIII-lea). În tinerețe a scris versuri galante, ceea ce i-a atras protecția doamnei de Pompadour.

„...fetele vorbeau, cîntau, dansau...”

Pe cînd dădea în leagăn mîndrele, una după alta, cu fustele umflate de

vînt, așa cum i-ar fi plăcut lui Greuze¹ să le vadă, în rîsetele generale, tuluzanul Tholomyès, nițel spaniol, Toulouse-ul e doar văr cu Tolosei, cînta pe o melopee melancolică vechiul cîntec *gallegga*, inspirat de vreuna din fetele avîntate din răspuțeri pe frînghie, între doi arbori:

*Soy de Badajos
Amor me llama
Toda mi alma
Es en mi ojos
Porque enseñas
A tus piernas.*²

Numai Fantine nu vru să se dea în leagăn.

— Nu-mi place cînd cineva face mofturi dintr-astea! murmură Favourite destul de acru.

După ce isprăviră cu măgarii, o nouă bucurie: trecură Sena cu vaporul. Porniră apoi de la Passy pe jos și dădură de bariera Etoile. Se sculaseră, după cum ne amintim, la ceasurile cinci dimineața; ei, dar „duminica nu există oboseală, spunea Favourite, duminica oboseala nu lucrează”. Pe la ceasurile trei, cele patru perechi, năucite de fericire, își dădeau drumul la vale în *montagne russe*³ o construcție neobișnuită, care se ridica atunci pe înălțimile Beaujon și a cărei linie șerpuită se zărea pe deasupra copacilor din Champs-Élysées. Din cînd în cînd, Favourite striga:

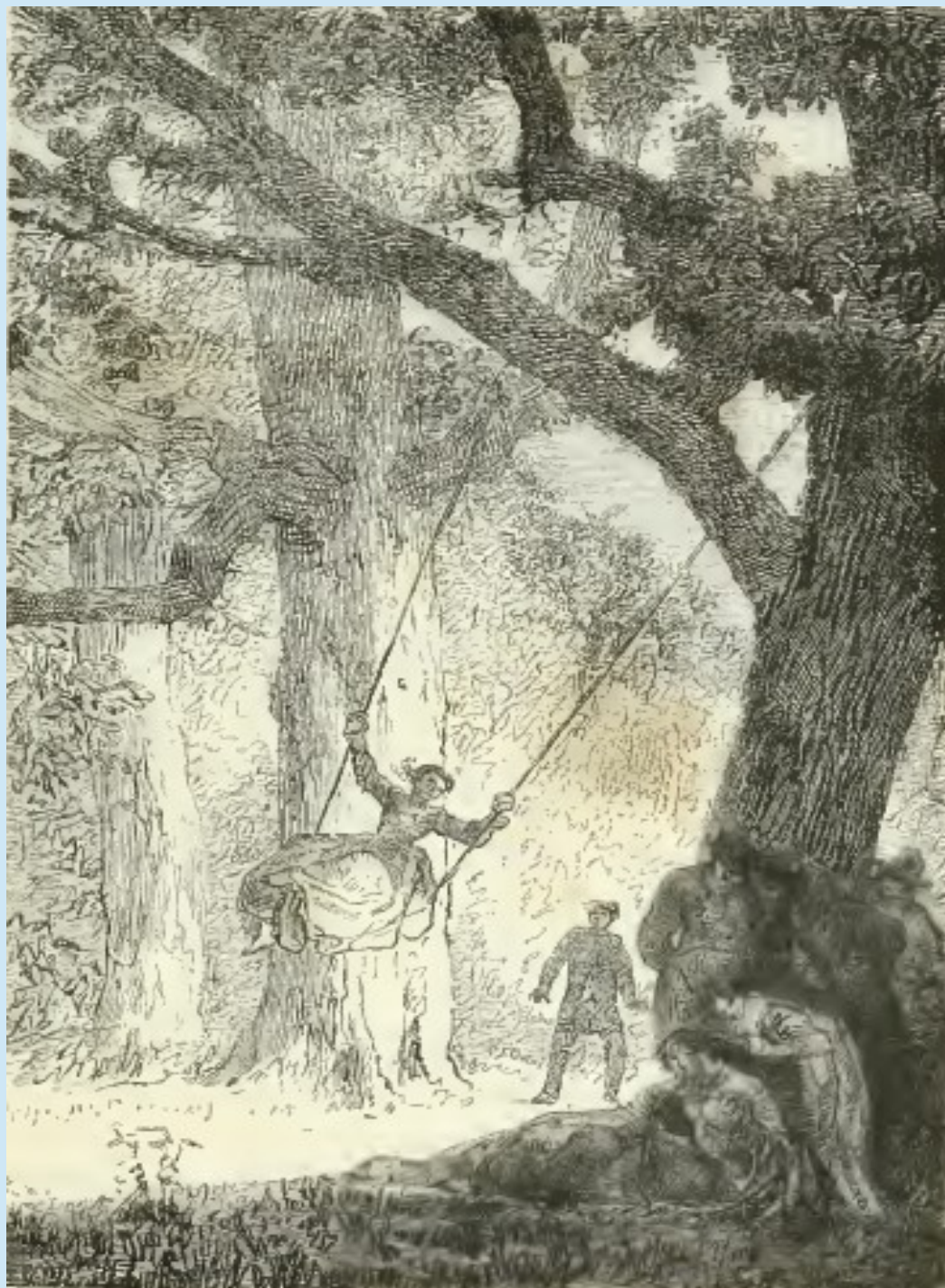
— Dar surpriza? Vreau surpriza!

— Răbdare! Răspundea Tholomyès.

1. Pictor francez din secolul al XVIII-lea: a pictat scene sentimentale din viața burgheziei și portrete feminine dulcele.

2. Sînt din Badajos / Dragostea mă cheamă / Tot sufletul meu / E în ochii mei / Cînd tu îmi arăți / Piciorușele tale (span.).

3. În bîlciuri, construcție ca un pod, cu suişuri și coborîşuri bruște, pe care alunecă un vagonet.

„Pe cînd dădea în leagăn mîndrele...”

LA BOMBARDA

După ce se dădură și în *montagne russe*, se gîndiră să cîneze; cei opt feriți, în sfîrșit puțin osteniți, se aciuară la cîrciuma *Bombarda*, care era sucursala din Champs-Élysées a faimosului restaurant *Bombarda* din strada Rivoli, alături de pasajul Delorme.

Camera era mare, dar urîță, cu alcov și pat în fund (dată fiind îmbulzeala de duminică din cîrciumă, trebuiseră să se mulțumească cu acest adăpost); avea două ferestre, de unde puteai privi printre ulmi cheiul și fluviul; o minunată rază de august mîngîia ferestrele; în mijloc două mese; pe una din ele nenumărate buchete de flori, amestecate cu pălării de bărbați și femei; la cealaltă se așezară cele patru perechi, în jurul unui amestec de talere, farfurii, pahare și altele, ulcioare de bere, sticle de vin. Prea puțină rînduială pe masă, dar cîtă dezordine sub ea!

*Se auzea sub masă-ngrozitor,
Cum alerga picior după picior*

spune Moliere.

Iată unde ajunsese pe la ceasurile patru și jumătate după-amiază petrecerea cîmpenească începută la cinci dimineața. Soarele apunea; le trecuse și pofta de mîncare.

Bulevardul Champs-Élysées, plin de soare și de mulțime, era numai lumină și prăfărie, două lucruri din care e făcută gloria. Caii de la Marly¹ această marmură care nechează, se încordau într-un nor de aur. Caretele treceau încoace și încolo. Un escadron măreț al unui regiment de gardă, cu trompeții înainte, cobora bulevardul Neuilly; steagul alb, ușor trandafiriu în lumina apusului, filfia pe clădirea Tuilleriilor. Piața Concordiei, redevenită Piața Ludovic al XV-lea, era înțesată de oameni care se plimbau mulțumiți. Mulți dintre ei purtau floarea de crin de argint atîrnată de panglica albă moarată, care în 1817 nu dispăruse cu totul de la cheutori. Ici și colo, printre trecătorii care se adunau în cor și băteau din palme, hore de fetițe cîntau și jucau un dans burbonez, la modă pe atunci, sortit să batjocorească cele „o sută de zile”², însoțit de următorul refren:

*Dați-ni-l înapoi pe tatăl nostru de la Gand*³

1. Sculptură în marmură de Guillaume Coustou (sfîrșitul secolului al XVII-lea), destinată a împodobi grajdurile castelului din Marly. Lucrarea a fost așezată mai târziu în Champs-Élysées.

2. A doua domnie a lui Napoleon I, între întoarcerea din insula Elba și abdicarea după înfrîngerea de la Waterloo (martie-iunie 1815).

3. *Tatăl nostru de la Gand* era Ludovic al XVIII-lea, care, abia instaurat rege, după

O mulțime de mahalagii îmbrăcați de duminică, uneori chiar împodobiți cu floarea de crin, ca burghezii, erau împrăștiați prin piața cea mare și prin Piața Marigny și se jucau cu cercuri sau se învîrteau pe călușei de lemn. Alții beau. Unii, ucenici tipografi, purtau scufii de hîrtie; îi auzeai rîzînd. Toată lumea era bine dispusă. Era un timp de pace neîndoielnică și de adîncă securitate regalistă. Era epoca în care un raport secret și special al prefectului de poliție Anglès, cu privire la mahalalele Parisului, adresat regelui, se isprăvea astfel:

„În concluzie, sire, n-avem să ne temem de oamenii aceștia. Sînt nepăsători și trîndavi ca pisicile. Poporul de jos, din provincie, e zbuciumat; cel din Paris, nu. Cei de-aci sînt niște oameni mărunței. Ar trebui să-i pui cîte doi cap la cap pentru a face un grenadier de-al maiestății-voastre. N-avem să ne temem de nimic din partea populației capitalei. E de observat că în ultimii cincizeci de ani statura acestei populații a descrescut, iar poporul din mahalalele Parisului e mai scund decît era înainte de revoluție. Nu e primejdie. Pe scurt, e o prostime cumsecade.”

Prefecții de poliție nu cred că o pisică s-ar putea preschimba în leu; acest lucru e totuși cu putință și în asta stă miracolul poporului din Paris. Pisica, atît de disprețuită de către contele Anglès, se bucura de stima republicilor antice; întruchipa în ochii lor libertatea, și în piața publică din Corint era colosul de bronz al unei pisici, ca pentru a servi de pereche Minervei fără aripi din Pireu. Poliția naivă a restaurației vedea poporul Parisului mai „frumos” decît e. Acesta nu e de loc pe cît se crede „o prostime cumsecade”. Parizianul e, față de francez, ceea ce atenianul era față de grec. Nimeni nu doarme mai bine decît el, nimeni nu e mai ușuratic și mai leneș decît el, nimeni nu pare să uite mai lesne decît el; să nu te încrezi însă într-însul; e leneș, dar cînd știe că-l așteaptă gloria, e admirabil în orice fel de încăierare. Dă-i o sulită și va face un zece august¹; dă-i pușcă și veți vedea un Austerlitz. El e punctul de reazim al lui Napoleon și tot din el își trăgea puterea Danton². Cînd e vorba de patrie, se înrolează: cînd e vorba de libertate, smulge piatra caldarîmului. Păzește-te! Părul lui încolăcit de furie e epic; cămașa i se așază ca o hlamidă. Luați seama! Din cea

prima abdicare a lui Napoleon (1814), fusese izgonit la înapoierea acestuia din insula Elba și se refugiase la Gand, oraș în Belgia.

1. La 10 august 1792 masele pariziene răsculate, sub conducerea iacobinilor, au răsturnat monarhia, ceea ce a permis, cîteva săptămîni mai tîrziu, proclamarea republicii.

2. Unul din conducătorii iacobinilor între 1789-1794; devenit contrarevoluționar, a fost judecat și ghilotinat în aprilie! 1794.

dintîi stradă Greneta¹ întîlnită va face furci caudine². Dacă-i bate ceasul, mahalagiul acesta va crește, omulețul acesta se va ridica, va privi cu o căutătură grozavă, suflarea i se va preschimba în furtună, și din bietul lui piept șubred va porni un vînt care va mișca din loc cutele Alpilor. Numai datorită parizianului, revoluția, unită cu armata, cucerește Europa. Cîntă: asta e bucuria lui. Dați-i un cîntec pe măsura firii lui și veți vedea! Atîta vreme cît n-are decît refrenul *Carmagnolei*³ nu-l răstoarnă decît pe Ludovic al XVI-lea; faceți-l să cînte *Marseieza* și va elibera lumea.

După ce-am isprăvit această notiță, scrisă pe marginea unui raport al lui Anglès, să ne întoarcem la cele patru perechi ale noastre. Cina, după cum am spus, era pe sfîrșite.

VI

UN CAPITOL ÎN CARE TOȚI SE IUBESC LA NEBUNIE

Vorbe de chef și cuvinte de dragoste; și unele și altele îți scapă printre degete; cuvintele de dragoste sînt nori, iar vorbele de chef sînt fum.

Fameuil și Dahlia cîntau încet; Tholomyès bea; Zéphine rîdea; Fantine zîmbea. Listolier sufla într-o trompetă de lemn, cumpărată la Saint-Cloud. Favourite se uita cu duioșie la Blachevelle și-i spunea:

— Blachevelle, te ador!

Vorbele astea îl făcură pe Blachevelle s-o întrebe:

— Ce-ai face, Favourite, dacă nu te-aș mai iubi?

— Eu? Ah! Să nu spui asta nici în glumă! Dacă nu m-ai mai iubi, ți-aș sări în spate, te-aș zgîria, te-aș jupui, te-aș azvîrli în apă și aș pune să te închidă.

Blachevelle zîmbi cu îngîmfarea voluptoasă a unui om gîdilat în amorul lui propriu. Favourite urmă:

— Da, aș chema poliția! Ce, crezi că mi-ar fi rușine? Păcătosule!

Blachevelle se răsturnă pe scaun, în extaz, și închise ochii cu mîndrie. Dahlia, mestecînd ceva, îi spuse încet Favouritei, în mijlocul gălăgiei:

— Văd că te prăpădești după Blachevelle al tău!

— Nu pot să-l sufăr, răspunse Favourite pe același ton, apucînd din nou furculița. E zgîrcit. Îmi place ăla mic, care locuiește peste drum de mine. E un băiat foarte bine, îl cunoști? Se vede că e făcut să fie actor.

1. Strada Greneta din centrul Parisului era pe atunci strîmtă și deci ușor de barat prin baricade, cum s-a și întîmplat în 1792 și în 1848.

2. Aluzie la un episod din istoria romană; în 321 î.e.n. armatele romane înfrînte de samniți, un popor din Abruzzii actuali, au fost silite, în semn de umilință, să treacă pe sub un arc de furci, simbol al sclaviei.

3. Cîntec revoluționar de la 1789.

Îmi plac mult actorii. Cum se întoarce acasă, maică-sa îi spune: „Ah, Dumnezeule, mi s-a dus liniștea! Uite-l că începe să strige. Aoleu, măi băiete, îmi spargi urechile!” Umblă prin casă, prin poduri pline cu șobolani, prin unghere întunecate, cât de sus poate să urce – și cântă, și declamă, și mai știu eu ce, că-l auzi de jos! Cîștigă un franc pe zi la un avocat scriindu-i procesele. E băiatul unui fost dascăl de la Saint-Jacques-du-Haut-Pas. Ah, e foarte bine! Se prăpădește atît de tare după mine, încît într-o zi, cînd m-a văzut făcînd aluat de clătite, mi-a spus: „Domnișoară, faceți colțunași din mînușile dumneavoastră și îi mănînc”. Numai artiștii pot spune așa ceva. Ah, e un tip foarte bine. Sînt pe cale să-mi pierd mințile după puștiul ăsta. Ce-mi pasă! Îi spun lui Blachevelle că-l ador. Vai, cum mint! Hm? Vai, cum mint! Favourite tăcu o clipă și urmă: Vezi tu, Dahlia, sînt tristă. Toată vara a plouat. Vîntul mă scoate din fire, nu se mai potolește. Blachevelle e foarte zgîrcit, la piață nu se mai găsește decît mazăre, și asta cu greu. Nu știi ce să mănînci. Am *spleen*, cum spun englezii. Untul e atît de scump! Și pe urmă, uite, e groaznic să luăm masa într-o odaie unde e un pat; asta mă dezgustă de viață.

VII

ÎNȚELEPCIUNEA LUI THOLOMYÈS

În timp ce unii cîntau, alții vorbeau cu aprindere și toți deodată. Nu se mai înțelegea nimic. Tholomyès ridică glasul:

— Să nu mai vorbim la întîmplare și nici prea repede! strigă el. Dacă vrem să fim scânteietori, întîi să ne gîndim. Prea multă improvizație golește mintea în chip prostesc. Berea care curge nu face spumă. Domnilor, nu vă grăbiți. Să amestecăm măreția cu lăcomia; să mîncăm cu reculegere, să ne ospătăm încet. Să nu ne grăbim. Vedeți primăvara; dacă se grăbește, e mistuită, vreau să spun înghețată. Excesul de zel pierde piersicii și caișii. Excesul de zel ucide gingășia și bucuria unei mese bune. Fără exces de zel, domnilor! Grimond de la Reynière¹ e de părerea lui Talleyrand².

O revoltă surdă făcu grupul să murmure.

— Tholomyès, lasă-ne în pace! spuse Blachevelle.

— Jos cu tiranul! spuse Fameuil.

— Bombarda, Bombance și Bamboche! strigă Listolier.

— Duminica există, reluă Fameuil.

— Sîntem cumpătați, adăugă Listolier.

— Tholomyès, zise Blachevelle, uită-te cît sînt de calm!

1. Autor al unui *Almanah al mîncăcioșilor*, foarte apreciat la sfîrșitul secolului al XVIII-lea în cercurile aristocratice.

2. Deviza lui Talleyrand era: „Fără exces de zel!”

— Tu ești marchizul! îi răspunse Tholomyès.

Acest mediocru joc de cuvinte¹ avu efectul unei pietre azvîrlite într-o mocirlă. Marchizul de Montcalm era pe atunci un regalist celebru.

Broaștele tăcură.

— Prieteni, exclamă Tholomyès pe tonul unui om care devine din nou stăpîn pe situație, veniți-vă în fire! Nu trebuie să întîmpinați cu atîta uimire un calambur căzut din cer. Tot ce cade în felul acesta nu e numaidecît vrednic de respect și de entuziasm. Calamburul este găinașul spiritului care zboară. Gluma cade oriunde; și spiritul, după ce a ouat o prostie, se pierde în azur. O pată alburie care se turtește pe stîncă nu împiedică condorul să plutească. Departe de mine intenția de a insulta calamburul! Îl cinstesc pe măsura meritelor lui: nimic mai mult. Tot ce există mai măreț, mai sublim și mai încîntător în omenire, și poate chiar dincolo de omenire, a făcut jocuri de cuvinte. Isus Hristos a făcut un calambur pe spinarea sfîntului Petru, Moise pe-a lui Isac, Eschyl pe-a lui Polynice², Cleopatra³ pe-a lui Octavian. Și băgați de seamă că acela al Cleopatrei a precedat bătălia de la Actium⁴ și că fără el nimeni nu și-ar aminti de orașul Torny, cuvînt grecesc care însemnează *lingură de bucătărie*. După ce mi-am îngăduit aceasta, mă întorc la discursul meu. Fraților, vă mai spun o dată, fără zel, fără zăpăceală, fără exces, chiar în glume, în veselie, în bucurie și în jocuri de cuvinte. Ascultați-mă pe mine, care am prudența lui Amphiaras⁵ și chelia lui Cezar. E nevoie de o limită, chiar la rebusuri. *Est modus in rebus*⁶. Trebuie să existe o măsură chiar la mîncare. Doamnelor, vă place plăcinta cu mere? Nu mîncăți prea mult! Chiar cînd e vorba de plăcintă, e nevoie de bun simț și de artă. Lăcomia pedepsește pe cel lacom: *Gula punit Gulax*⁷. Indigestia e pusă de bunul Dumnezeu să facă morală stomacului. Și țineți minte asta: oricare dintre patimile noastre, dragostea chiar, are un stomac pe care nu trebuie să-l umplem prea mult. În orice lucru trebuie să scriem la timp cuvîntul *finis*⁸. Trebuie să ne stăpînim atunci cînd e nevoie; să ne punem stavilă poftelor, să ne strunim imaginația și să ne ducem singuri la închisoare. Înțelept e acela care știe la un moment dat să se aresteze pe el însuși. Aveți puțină încredere în mine. Nu

1. În limba franceză, *mon calme* (calmul meu) și *Montcalm*, numele personajului arătat mai departe, se pronunță identic.

2. Personaj legendar din mitologia greacă, rege al Thebei. Erou al tragediei lui Eschyl *Cei șapte contra Thebei*.

3. Regină a Egiptului antic (secolul I î.e.n.).

4. Victoria navală a lui Octavian împotriva lui Antoniu și a Cleopatrei (31 î.e.n.) după care Octavian a rămas stăpîn al Romei.

5. Personaj mitologic: unul dintre argonauți. Legenda spune că era înțelept și avea darul profeției.

6. Trebuie să fie o măsură în toate (Horațiu, *Satire*).

7. *Gîtlejul* pedepsește pe *Gulax* (lat.), tip de mîncăcios din comedia populară latină.

8. Sfirșit (lat.).

înseamnă că sînt neapărat un dobitoc, pentru că mi-am isprăvit de bine de rău dreptul, pentru că știu ce diferență e între o chestiune rezolvată și una pendinte, pentru că am susținut o teză în latinește asupra felului în care se executa tortura la Roma pe vremea cînd Munatius Demens era chestor al paricidului¹ și fiindcă, după cît se pare, am să fiu doctor. Vă sfătuiesc să fiți cumpătați în dorințele voastre. Tot așa cum mă cheamă Felix Tholomyès, vă sfătuiesc bine. Fericit cel care, atunci cînd îi bate ceasul, ia o hotărîre eroică și renunță, ca Sylla² sau ca Origene³.

Favourite îl asculta cu atenția încordată.

— Felix, spuse ea, ce cuvînt frumos! Îmi place numele ăsta. E pe latinește. Asta înseamnă Prosper.

Tholomyès urmă:

— *Quirittes, gentlemen, caballeros*, prieteni! Vreți să nu mai simțiți nici o poftă, să vă lipsiți de patul nupțial și să înfrunțați amorul? Nimic mai simplu. Iată rețeta: limonadă, foarte multă gimnastică, muncă pe brînci, spetiți-vă, cărați bolovani, nu dormiți, stați de veghe, dați pe gît băuturi azotoase și ceaiuri de buruieni, gustați fierturi de mac și de *agnuscastus*, adăugați la aceasta o dietă severă – crăpați de foame! – băi reci, oblojeli cu ierburi, o placă de plumb, fricțiuni cu apă de Saturn și cataplasme cu oxycrat.

— Eu vreau mai bine o femeie, spuse Listolier.

— Femeia! reluă Tholomyès. Păziți-vă de ea! Vai de cel care se încrede în inima schimbătoare a femeii! Femeia e prefăcută și ascunsă. Ea nu poate suferi șarpele, din invidie. Șarpele e dugheana de peste drum.

— Tholomyès, strigă Blachevelle, ești beat!

— Pe naiba! spuse Tholomyès.

— Atunci fii vesel! reluă Blachevelle.

— Bine, răspunse Tholomyès. Și, umplîndu-și paharul, se ridică: Trăiască vinul! *Nunc te, Bacche, canam*⁴! lertați-mă, domnișoarelor, e pe spaniolește. Și iată dovada, *señoras*: la așa popor, așa butoaie. Aroba Castiliei conține șaisprezece litri, cantarul din Alicante, doisprezece; almuda din Canare douăzeci și cinci; cuartinul din Baleare, douăzeci și șase; burduful țarului Petru, treizeci. Trăiască țarul care e mare și să-i trăiască cizma care e și mai mare! Doamnelor, un sfat prietenesc: mai greșiți pe la vecini, dacă aveți chef. Caracteristica iubirii e rătăcirea. Dragostea nu e făcută ca sa se închircească și să se tîmpească asemeni slujnicelor englezoaice, care

1. Însărcinat cu instruirea crimelor comise asupra unor rude apropiate.

2. Consul - apoi dictator roman (secolul I î.e.n.). „Hotărîrea eroică” a lui este renunțarea la puterea dictatorială.

3. Filozof creștin din secolele II-III. S-a retras în Palestina spre a evita persecuțiile romane împotriva creștinilor din Alexandria (Egipt).

4. Acum, Bacchus, te voi cînta pe tine! (lat.).

au genunchii bătătoriți de atîta frecat la dușumele. Ea nu e făcută pentru asta; ea rătăcește veselă, draga de ea! S-a spus: greșeala e omenească; eu vă spun: greșeala e îndrăgostită. Doamnelor, vă idolatrizez pe toate! O, Zéphine, o, Joséphine, cu fețișoara ta boțită ai fi încîntătoare dacă n-ai fi cam strîmbă. Parcă, din nebăgare de seamă, s-ar fi așezat cineva pe fața ta frumușică. În ce privește pe Favourite, o, nimfe și muze! Într-o zi, pe cînd Blachevelle trecea rîulețul din strada Guerin-Boisseau, a văzut o fată frumoasă cu ciorapi albi și bine întinși, care-și arăta pulpele. Prologul acesta i-a plăcut și Blachevelle s-a îndrăgostit. Fata de care se îndrăgostise era Favourite. O. Favourite, ai buze ionice! Era un pictor grec, numit Euphorion, care fusese supranumit pictorul buzelor. Numai grecul ăsta ar fi fost vrednic să-ți picteze gura. Ascultă! Înainte de tine nu exista nici o făptură demnă de acest nume. Ești creată să primești mărul ca Venus, sau să-l mănînci, ca Eva. Frumusețea începe cu tine. Vorbeam de Eva, tu ai creat-o. Meriți brevetul de invenție a femeii frumoase. O, Favourite, nu te mai tutuiesc, pentru că în felul acesta trec de la poezie la proză. Vorbeai adineauri de numele meu. Lucrul acesta m-a înduioșat; dar oricine am fi, să nu ne încredem în nume. Numele ne pot înșela. Mă cheamă Felix și nu sînt fericit. Cuvintele sînt mincinoase. Să nu primim orbește indicațiile pe care ni le dau. Ar fi o greșeală să comandăm dopuri la Liège și mănuși la Pau. Miss Dahlia, în locul dumatăle m-aș chema Roza. O floare trebuie să miroasă frumos și femeia să aibă spirit. Nu spun nimic despre Fantine; e o visătoare, o gînditoare, o senzitivă; e o nălucă cu înfățișare de nimfă, rușinoasă ca o călugăriță care s-a rătăcit printre midinete, dar care se refugiază în iluzii, cîntă, se roagă și se uită la albastrul cerului, fără să știe prea bine nici ce vede, nici ce face, și care, cu ochii în văzduh, rătăcește printr-o grădină unde zboară mai multe păsări decît sînt în realitate! O, Fantine, să știi un lucru: eu Tholomyès, sînt o arătare; dar ea nici nu m-aude, bălaia fată a nălucilor. De altfel, totul în ea e frăgezime, gingășie, tinerețe, lumină blîndă a dimineții. O, Fantine, fată demnă de-a fi numită margaretă sau perlă, ești o femeie dintre cele mai luminoase! Doamnelor, un al doilea sfat: nu vă măritați; căsnicia e un altoi; iese bine sau prost; ocoliți acest risc. Dar ce tot îndrug eu aci? Îmi bat gura degeaba. Fetelor nu le poți scoate căsătoria din cap; și orice am spune noi, înțelepții, nimic n-are să împiedice croitoresele și pantofăresele să viseze bărbați bătuți în diamante. Bine, fie; dar țineți minte asta, draguțelor, mîncăți prea mult zahăr. O, femei, n-aveți decît un cusur, roadeți prea mult zahăr! O, sex rozător, frumoșii și micuții tăi dinți albi se prăpădesc după zahăr. Or, ascultați-mă bine, zahărul e o sare. Orice sare usucă. Zahărul usucă cel mai mult dintre toate sărurile. El pompează prin vine lichidele sîngelui; de-aici coagularea și apoi solidificarea sîngelui;

de-aici tuberculele în plămîni; de-aici moartea. Iată de ce diabetul atrage după sine oftica. Aşadar, nu mai ronţăiţi zahăr şi-o să trăiţi. Mă întorc spre bărbaţi. Domnilor, faceţi cuceriri! Furaţi-vă unii altora iubitele, fără remuşcări! Schimbaţi-le ca la cadrul! În dragoste nu există prieteni. Oriunde e o femeie drăguţă, duşmănia e declarată pe faţă. Nici o crutare; război pe viaţă şi pe moarte! O femeie frumoasă e un *casus belli*¹, o femeie frumoasă e un flagrant delict. Toate invaziile din istorie au fost provocate de fuste. Femeia e dreptul bărbatului. Romulus a răpit sabinile², Wilhelm a răpit femeile saxone³, Cezar le-a răpit pe cele romane⁴. Bărbatul care nu e iubit pluteşte ca un vultur peste iubitele celorlalţi; eu arunc asupra, tuturor acestor văduvi nenorociţi proclamaţia sublimă dată de Bonaparte armatei din Italia: „Soldaţi, vouă vă lipseşte totul. Duşmanul are totul.”

Tholomyès se întrerupse.

— Răsuflă, Tholomyès! spuse Blachevelle.

În vremea asta, Blachevelle, rezemat de Listolier şi Fameuil, îngîna o arie tînguitoare, unul din acele cîntece de atelier alcătuit din cuvinte venite la întîmplare, cînd cu rime din belşug, cînd de loc, fără nici un înţeles, ca legănarea unui copac şi ca vuietul vîntului, cîntece care se nasc din fumul pipelor şi se împrăştie şi pier o dată cu el. Iată prin ce cuplet îşi rosti grupul nostru replica la discursul lui Tholomyès:

*Popii proşti, unui misit
Bani o groază i-au plătit,
Pe Clermont cel mic de-o şchioapă
La sînt' lon să-l facă papă.
Papă n-a putut să fie,
Nefiind din preoţie,
Iar misitul, supărat,
Banii înapoi i-a dat.*

Versurile astea nu potoliră improvizaţia lui Tholomyès; acesta îşi goli paharul, îl umplu şi începu din nou:

— Jos cu înţelepciunea! Uitaţi tot ce-am spus! Să nu fim nici ruşinaţi,

1. Motiv de război (lat.).

2. Aluzie la o legendă romană după care Romulus, întemeietor al Romei, ar fi pornit o expediţie împotriva sabinilor, populaţie dintre Latium şi Umbria, pentru a le răpi femeile, cîţiva ani după aceea, sabinii au venit înarmaţi ca să le reia, însă sabinile, devenite soţii ale romanilor, s-au aşezat cu copiii lor între cele două armate şi au evitat ciocnirea.

3. Este vorba de Wilhelm Cuceritorul, ducele Normandiei, care a cucerit Anglia (1066), după care a distribuit luptătorilor din armata sa fiefurile nobililor anglo-saxoni căzuţi în luptă sau alungaţi; soţiile acestora ar fi făcut parte din această răsplată.

4. Joc de cuvinte bazat pe dublul sens al verbului *enlever* (a răpi): cel propriu şi cel figurat (a ferma); succesele politice şi militare ale lui Iuliu Cezar i-au atras simpatia concetătenelor sale.

nici rușinoși. Țin un discurs bucuriei; să fim veseli! Să ne întregim cursul de drept cu nebunia și cu mîncarea. Indigestie și *Digesta*. Justinian¹ să fie bărbatul, și ghiftuiala femela! Bucurie în adîncuri! Trăiască creațiunea! Lumea e un diamant mare! Sînt fericit! Păsările sînt uimitoare! Ce sărbătoare pretutindeni! Privighetoarea e un Elleviou² pe gratis. Vară, te salut! O, Luxembourg! O, Georgice³ ale străzii Madame și ale aleii Observatorului! O, soldați visători! O, dădace pline de farmec, care în timp ce păziți copiii vă distrați zămisbind alții! Dacă n-aș avea arcadele *Odeonului*⁴, mi-ar plăcea pampasurile Americii. Suflatul meu își ia zborul spre pădurile virgine și spre savane. Totul e frumos. Muștele bîzîie prin raze. Din strănutul soarelui s-a născut pasărea colibri. Sărută-mă, Fantine!

Dar din greșeală, o sărută pe Favourite.

VIII

MOARTEA UNUI CAL

La *Edon* se mănîncă mai bine decît la *Bombarda*, spuse Zéphine.

— Mie îmi place mai mult *Bombarda*, declară Blachevelle. E mai luxos, mai asiatic. Uitați-vă la sala de jos! Are oglinzi pe pereți.

— Mai bine să mă oglesc în farfurie! zise Favourite.

— Uitați-vă la cuțite! reluă Blachevelle. La *Bombarda* mînerile sînt de argint, și la *Edon* de os. Or, argintul e mai de preț decît osul.

— Nu și pentru cei care au o falcă de argint, observă Tholomyès.

Privea în clipa aceea Palatul Invalizilor, care se vedea prin ferestrele *Bombardei*. Urmă o tăcere.

— Tholomyès! strigă deodată Fameuil. Am avut o discuție cu Listolier.

— O discuție e bună, răspunse Tholomyès, dar o ceartă e și mai bună.

— Discutam filozofie.

— Fie!

— Cine îți place ție mai mult: Descartes sau Spinoza?

— Désaugiers⁵, spuse Tholomyès. După ce rosti sentința asta, bău și începu din nou: Accept viața. Nu s-a isprăvit totul pe pămînt, de vreme ce se mai poate discuta anapoda. Cinste zeilor nemuritori!

1. Împărat al Imperiului roman de răsărit (secolul al VI-lea). Din ordinul lui au fost compilate monumentele de drept roman intitulate *Digesta*, Institutele și *Nevelele*.

2. Celebru cîntăreț de operă din secolul trecut.

3. *Georgicele*, poezii ale lui Virgiliu Maro, poet latin din vremea lui August (secolul I al erei noastre); cîntă muncile cîmpului și plăcerile vieții rurale.

4. *Odeon*, teatru din Paris, în Cartierul latin, sub ale cărui galerii cu arcade se găsesc numeroase librării; celebru loc de întîlnire al studenților.

5. Cupletist și vodevilist aplaudat sub imperiu.

Oamenii mint, dar rîd. Afirmă, dar se îndoiesc. Din silogism ies lucruri neașteptate. E frumos. Mai sînt pe lumea asta oameni care știu să deschidă și să închidă cu haz cutia cu surprize a paradoxului. Ceea ce beți aici, doamnelor, cu aerul acesta liniștit, e vin de Madera, să știți, din viile de Coural das Freiras, care se află la trei sute șaptesprezece stînji deasupra nivelului mării! Fiți atente cînd beți! Trei sute șaptesprezece stînji! Și domnul Bombarda, generosul restaurator, vă dă acești trei sute șaptesprezece stînji pentru patru franci și cincizeci de centime!

Fameuil îl întrerupse din nou:

— Tholomyès, părerile tale sînt lege. Care e autorul tău preferat?

— Ber...

— Quin¹?

— Nu... Choux². Și Tholomyès urmă: Cinste lui Bombarda! Ar fi egal cu Munofis din Elephanta, dacă ar putea să-mi aducă o dansatoare egipteană, și cu Thygelion³ din Cheronea, dacă mi-ar aduce o hetairă⁴! Căci, o, doamnelor, existau bombarzi în Grecia și în Egipt. Ne-o spune Apuleius. Vai! mereu aceleași lucruri și nimic nou. Nimic nu e mai inedit în creațiunea creatorului. *Nil sub solem novum*⁵, spune Solomon; *amor omnibus idem*⁶ spune Vergiliu; și Carabine urcă împreună cu Carabin⁷ în corabia de la Saint-Cloud, așa cum Aspasia se îmbarca cu Pericle pe flota din Samos. Un ultim cuvînt: știți, doamnelor, cine era Aspasia? Cu toate că a trăit într-un timp în care femeile nu aveau încă suflet, Aspasia era un suflet: un suflet de o nuanță roză și purpurie, mai aprinsă decît focul, mai fragedă decît zorile. Aspasia era o făptură în care se atingeau cele două extreme ale femeii: era prostituata zeiță, Socrate și Manon Lescaut⁸. Aspasia a fost zămislită pentru împrejurarea în care lui Prometeu i-ar fi trebuit o tîrfă.

Tholomyès, dezlănțuit, s-ar fi oprit cu greu dacă chiar în acea clipă pe chei n-ar fi căzut un cal. Din pricina izbiturii, căruța și oratorul se opriră. Era o iapă din Beauce, bătrînă, slabă, bună de jupuit, care trăgea o căruță foarte grea. Ajuns în fața *Bombardei*, animalul, sleit și împovărat, nu voise să meargă mai departe. Întîmplarea adunase mulțimea. Dar abia avusese vreme căruțașul, care înjura și tuna, să rostească cuvîntul sacramental „boală”! Întărit de o cruntă lovitură de bici, că gloaba căzuse fără să se mai ridice. Veselii ascultători ai lui

1. *Berquin*, autor de idile și romane dulcele pentru tineret (1750-1791).

2. *Berchoux*, ziarist și poet francez (1765-1839).

3. *Munofis*, *Thygelion* – patroni de ospătării în antichitate (Egipt și Grecia).

4. Curtezană de lux în Grecia antică.

5. Nu există nimic nou sub soare (lat.).

6. Dragostea e aceeași la toți (Vergiliu, *Georgice*).

7. *Carabin*, student în medicină. *Carabine*, prietena lui; nume comune folosite simbolic.

8. Eroina romanului cu același titlu al abatelui Prévost; tipul femeii nestatornice.

Tholomyès întoarseră capul spre tîmbălăul din stradă și Tholomyès profită de situație ca să-și încheie discursul cu această strofă melancolică:

*Era din lumea-n care trăsurile gonesc,
Și au aceeași viață;
Și – gloabă el trăit-a cît gloabele trăiesc;
O scurtă dimineață.¹*

— Bietul cal! suspină Fantine.

— Na, că Fantine o să se apuce să plîngă de mila cailor! Cum poate fi cineva atît de dobitoacă! exclamă Dahlia.

În clipa aceea, Favourite, încrucișîndu-și brațele și dînd capul pe spate, îl privi cu hotărîre pe Tholomyès și-i spuse:

— Ei, și surpriza?

— Tocmai. A sosit momentul, răspunse Tholomyès. Domnilor, a venit ceasul să le uluim pe aceste doamne. Doamnelor, așteptați-ne un minut!

— Se începe cu o sărutare, spuse Blachevelle.

— Pe frunte, adăugă Tholomyès.

Fiecare sărută foarte serios fruntea iubitei lui: apoi, toți patru se îndreptară spre ușă, unul după celălalt, cu degetul pe buze.

Favourite bătu din palme:

— Începe să aibă haz! spuse ea.

— Să nu stați prea mult! murmură Fantine. Vă așteptăm!

1. Parodie a unei strofe din *Consolarea către Dupérier*, poem de Fr. de Malherbe.

„...gloaba căzuse fără să se mai ridice.”

SFÎRȘITUL VESEL AL BUCURIEI

Rămase singure, fetele se așezară două câte două cu coatele pe marginea ferestrelor, pălăvrăgind, scoțînd capul afară și vorbindu-și de la un geam la altul.

Îi văzură pe cei patru tineri, care ieșiră la braț de la cîrciuma *Bombarda*, se întoarseră, le făcură semne rîzînd și apoi dispărură în gloata prăfuită a duminicii, care cotopește în fiecare săptămînă bulevardul Champs-Élysées.

— Să nu stați mult! strigă Fantine.

— Ce-au să ne aducă? întrebă Zéphine.

— Sigur că are să fie drăguț, spuse Dahlia.

— Eu, reluă Favourite, vreau ceva care să fie de aur.

Fură absorbite îndată de iureșul de pe marginea apei, pe care-l zăreau printre ramurile copacilor și care le distra grozav. Era tocmai ora de plecare a poștalionului cu bagaje și a diligențelor. Aproape toate mesageriile din sud și din vest treceau pe-atunci prin Champs-Élysées. Cele mai multe diligențe o luau de-a lungul cheiului și ieșeau pe la bariera Passy. Din minut în minut, câte o trăsură greoaie, vopsită în galben și negru, greu încărcată, cu cai zgomotoși, burduhănoasă din pricina geamantanelor, coviltirelor și valizelor, plină de capete care dispăreau la repezeală, zdrobea șoseaua, preschimbînd pietrele caldarîmului în amnare, se repezea prin mulțime cu toate scînteile unei fierării după ea, cu praful drept fum și ca un fel de furie. Zgomotul acesta le distra pe fete. Favourite glăsui:

— Ce tîmbălău. Parc-ar fi un maldăr de lanțuri care își iau zborul.

La un moment dat, una din aceste trăsuri, care se deosebeau cu greu în desișul ulmilor, se opri o clipă și apoi porni din nou în galop. Fantine se miră.

— Ciudat! spuse ea. Credeam că diligența nu se oprește niciodată.

Favourite ridică din umeri.

— Fantine asta e uimitoare. Mă uit la ea numai din curiozitate. Se miră de cele mai simple lucruri. Să zicem că sînt un călător și-i spun diligenței: „Eu plec înainte, o să mă iei în trecere de pe chei”. Diligența trece, mă vede. Se oprește și mă ia. Asta se face în fiecare zi. Nu cunoști viața, draga mea!

Tăcu așa o bucată de vreme. Deodată, Favourite făcu o mișcare, ca și cum s-ar fi trezit din somn.

— Ei bine, făcu ea, și surpriza?

— Da, așa e! rosti Dahlia. Ce e cu faimoasa surpriză?

— Întîrzie cam mult! spuse Fantine.

Abia isprăvisese Fantine de oftat, când băiatul care le servise masa intră în odaie. Ținea în mână ceva care semăna cu o scrisoare.

— Ce e asta? întrebă Favourite.

— O hîrtie pe care au lăsat-o domnii aceia pentru dumneavoastră, răspunse chelnerul.

— De ce nu ne-ai adus-o de îndată?

— Pentru că domnii, spuse chelnerul, au poruncit să nu v-o înmînăm decît peste o oră.

Favourite smulse hîrtia din mîinile chelnerului. Era o scrisoare.

— Na! spuse ea. N-are adresă. Dar uitate ce scrie pe ea: *Aceasta e surpriza.*

Desfăcu repede scrisoarea, o deschise și o citi (știa să citească):

O, iubitele noastre!

Aflați că avem părinți. Nu prea știți voi bine ce înseamnă asta. Asta înseamnă în codul civil, copilăros și cinstit, tați și mame. Iată însă că părinții aceștia gem; bătrînii ne vor; bărbații și femeile acestea cumsecade ne numesc fii risipitori, ne doresc întoarcerea și vor să taie vițeii în cinstea noastră. Noi ne supunem, pentru că sîntem virtuoși. În ceasul în care veți citi aceste rînduri, cinci cai focosi ne vor duce spre tăticii și mămicile noastre.

O ștergem, cum spune Bossuet¹. Plecăm; am plecat. Fugim în brațele lui Laffitte² și pe aripile lui Caillard³. Diligența de Toulouse ne smulge din prăpastie, și prăpastia sînteți voi, o, fetițele noastre frumoase! Ne întoarcem din nou la societate, datorie și ordine, în galop, cu trei leghe pe oră. Patria vrea să fim, ca toată lumea, perfecți, tați de familie, guarzi comunali și consilieri de stat. Cinstiți-ne! Ne sacrificăm. Plîngeți-ne în grabă și înlocuiți-ne repede! Dacă scrisoarea asta vă rupe inima, rupeți-o și voi pe ea. Adio!

V-am făcut fericite aproape doi ani. Nu ne purtați pică!

Semnat

*Fameuil
Blachevelle
Listolier
Felix Tholomyès*

Post-scriptum: Masa e plătită.

Cele patru fete se uitară una la alta. Favourite rupse cea dintîi

1. Este invocat aici prin antifrază deoarece stilul său solemn nu admitea expresii familiare.

2. Celebru bancher din timpul imperiului și al monarhiei censitare, prim-ministru în 1830.

3. Aluzie la un celebru avocat francez din secolul al XVIII-lea, cunoscut prin promptitudinea cu care sesiza pricinile cele mai încurcate și prin repeziciunea cu care își întocmea pledoariile și cîștiga procesele.

tăcerea:

— Ei bine! Glăsui ea. Oricum, păcăleala e bună.

— Foarte caraghios! spuse Zéphine.

— Ideea asta trebuie să fi fost a lui Blachevelle, urmă Favourite. Asta mă face să mă îndrăgostesc de el. Cum a plecat, cum e iubit. Așa e povestea.

— Nu, spuse Dahlia, e o idee de-a lui Tholomyès. Se cunoaște.

— Dacă-i așa, moarte lui Blachevelle și trăiască Tholomyès!

— Trăiască Tholomyès! strigară Dahlia și Zéphine. Și izbucniră în râs. Fantine rîse împreună cu celelalte. Peste un ceas, cînd se întoarse la ea în odaie, plînsese. Era, așa cum am spus-o, prima ei iubire; se dăduse lui Tholomyès ca și cum i-ar fi fost bărbat, și biata fată era însărcinată.

„Aceasta e surpriza.”

CARTEA A PATRA

A ÎNCREDINȚA ÎNSEAMNĂ UNEORI A DA DE TOT

I

DOUĂ MAME SE ÎNTÎLNESC

În primul pătrar al acestui veac exista la Montfermeil, aproape de Paris, un fel de birt care a dispărut azi. Birtul acesta era ținut în străduța Boulanger de soții Thénardier. Deasupra porții, pe zid, se afla o scîndură bătută în cuie. Pe scîndură asta era pictat ceva ce semăna cu un om care duce în spinare pe un altul. Acesta de pe urmă avea epoleți groși, auriți, de general, împodobiti cu stele mari, argintii; niște pete roșii voiau să însemne sînge; restul tabloului era pierdut în nori de fum și înfățișa probabil o bătălie. Dedesubt se putea citi această inscripție: *La sergentul de la Waterloo*.

Nimic mai obișnuit decît o cotigă sau o căruță la poarta unui han. Cu toate astea, vehiculul, sau mai bine zis bucata de vehicul care încurca strada în fața birtului *La sergentul de la Waterloo* într-o seară de primăvară, în anul 1819, ar fi atras prin volumul ei atenția unui pictor care ar fi trecut pe-acolo.

Era partea dinainte a unui camion, dintre cele întrebuințate în regiunile păduroase, cu care se cară trunchiuri și grinzi. Această parte dinainte era alcătuită dintr-o osie masivă de fier, cu un fus în care se îmbuca o oiște grea, rezemate pe două roți peste măsură de mari. Tot întregul ăsta era îndesat, greoi și diform, ai fi spus că este afetul unui tun uriaș. De prea mult mers prin hîrtoape, roțile, obezile, butucii, osia și oiștea erau acoperite cu o pătură de nămol, spoială gălbuie, hîdă, destul de asemănătoare aceleia cu care se împodobesc de obicei catedralele. Lemnul dispărea sub noroi și fierul sub rugină. Sub osie atîrna, ca o draperie, un lanț gros, vrednic de un Goliat ocnaș. Lanțul acesta te făcea să te gîndești, nu la bîrnele pe care era sortit să le transporte, ci la mastodonții și la mamuții care ar fi putut fi înhămați cu el; îți amintea ocna. Dar o ocna de ciclopi, supraomenească, și părea luat de la cine știe ce monstru. Homer l-ar fi legat cu el pe Polifem, iar Shakespeare pe Caliban.

De ce oare această parte din față a camionului se găsea pe stradă, în locul acela? Mai întîi ca să încurce strada; apoi ca să ruginească de-a binelea. Există în vechea ordine socială o seamă de instituții pe care le găsești în același fel în drum, sub cerul liber, și care n-au nici ele alt rost decît să fie acolo.

Mijlocul acestui lanț spînzura sub osie, destul de aproape pe pămînt, și pe el, ca într-un leagăn, ședeau în seara aceea alături, ținîndu-se de gît cu drăgălășenie, două copilițe, una de vreo doi ani și jumătate, iar cealaltă de vreun an și jumătate; cea mai mică în brațele celei mari. O basma înnodată cu pricepere le împiedica să cadă. O mamă văzuse lanțul acela înfricoșător și spusese: „Uite o jucărie pentru copiii mei!”

Cele două copilițe, de altfel drăguț și îngrijit îmbrăcate, străluceau; ai fi spus că sînt doi trandafiri printre lanțuri vechi; ochii lor erau plini de o mare bucurie; obrajii lor fragezi rîdeau. Una era castanie, cealaltă brună. Fețele lor naive erau două uimiri încîntate; un tufiș înflorit din apropiere își trimitea trecătorilor mireasma ce părea că vine de la ele; cea de un an și jumătate își arăta burtica drăgălașă și goală cu nerușinarea nevinovată a copiilor. Deasupra și împrejurul acestor capete delicate, plămădite din fericire și muiate în lumină, uriașa jumătate de camion negru de rugină, grozavă, plină de curbe și de unghiuri sălbatice, se rotunjea ca intrarea unei peșteri. La cîțiva pași, ghemuită pe pragul hanului, mama, o femeie cam neplăcută, dar înduioșătoare în clipa aceea, își legăna copiii cu ajutorul unei sfori lungi, urmărindu-i cu privirea, de teamă să nu li se întîmple ceva, cu acea căutătură animalică și cerească totodată, specifică maternității. La fiecare legănare, lanțurile hîde făceau un zgomot strident, care semăna cu un strigăt de mînie; fetele se minunau, soarele în amurg lua parte la această bucurie și nimic nu era mai încîntător decît capriciul întîmplării, care făcea dintr-un lanț de titani un leagăn de heruvimi.

Pe cînd le legăna pe cele două fete, mama îngîna cu un glas fals o romanță pe-atunci vestită:

Trebuie, spunea un războinic...

Cîntînd și privindu-și fetele, nu mai auzea și nu mai vedea ce se întîmplă în stradă. Începuse tocmai prima strofă a romanței, cînd cineva se apropie de ea și deodată auzi o voce, care-i spunea lîngă ureche:

— Ai doi copii frumoși, doamnă.

...Frumoasei si duioasei Imogina¹,

răspunse mama, continuîndu-și romanța, apoi întoarse capul.

La cîțiva pași în fața ei se afla o femeie. Femeia aceasta avea și ea un copil în brațe. Mai căra și un sac mărișor, care părea să fie foarte greu.

1. Eroina unei romanțe spaniole din romanul *Călugărul* al scriitorului englez Lewis, tradus în limba franceză în 1797.

Copilul acestei femei era una dintre făpturile cele mai dumnezeiești din câte se pot vedea. Era o fetiță de vreo doi-trei ani.

Ar fi putut să se ia la întrecere cu celelalte două pentru drăgălășenia cu care era gătită; avea a scufiță de pînză subțire cu dantele și un pieptar cu panglici. Pulpele albe, durdulii și tari i se vedeau sub fustița ridicată. Era rumenă și sănătoasă. Îți venea să muști din obraji ei ca două mere. Despre ochii ei nu se putea spune nimic, decît că trebuie să fi fost foarte mari și că aveau gene minunate. Dormea. Dormea somnul încrezător al vîrstei ei. Brațele mamelor sînt făcute din duioșie; copiii dorm adînc în ele. Cît despre mamă, avea o înfățișare sărăcăcioasă și tristă. Era îmbrăcată ca o lucrătoare care tinde să fie din nou țarancă. Era tînără. Era oare frumoasă? Poate, dar îmbrăcată astfel, nu părea.

„Pe cînd le legăna pe cele două fete, mama îngîna...”
Părul, din care-i scăpa o şuviță blondă, părea foarte des, dar era

acoperit cu totul de o glugă de călugăriță, urîță, strînsă, strîmtă, înnodată sub bărbie. Rîsul arată dinții frumoși cînd îi ai; dar ea nu rîdea. Ochii nu păreau a-i fi uscați de prea multă vreme. Era palidă; arăta sleită și puțin bolnavă; își privea fetița adormită în brațe cu duioșia mamei care și-a hrănit copilul. O batistă mare, albastră, ca ale invalizilor, strînsă ca o basma, îi ascundea mijlocul. Avea mîini pîrlite și pistruiate arătătorul bătătorit și jupuit din pricina acului de cusut, o manta de lînă aspră de culoare închisă, o rochie de pînză și pantofi mari. Era Fantine.

Era Fantine. Greu de recunoscut. Cu toate astea, privită cu atenție, își păstra încă frumusețea. O cută tristă, care semăna cu un început de ironie, îi cresta obrazul drept. Cît despre îmbrăcămintea ei, acel veșmînt diafan, făcut din muslin și panglici, care părea cusut cu veselie, nebunie și muzică, plin de clopoței și parfumat cu liliac, se topise ca o chiciură strălucitoare pe care o iei drept diamante în soare și care, pierind, lasă ramura neagră.

Trecuseră zece luni¹ de la acea „păcăleală bună”.

Ce se petrecuse în aceste zece luni? Se poate ușor ghici.

După ce fusese părăsită, începuseră lipsurile. Fantine le pierduse repede din vedere pe Favourite, Zéphine și Dahlia. Legătura, sfărîmată de bărbați, fusese desfăcută de femei. Dacă le-ai fi spus peste cincisprezece zile că fuseseră prietene, s-ar fi mirat. Prietenia lor nu mai avea nici un rost. Fantine rămăsese singură. Tatăl copilului ei plecase – vai, rupturile de felul acesta sînt fără leac! – și ea se văzuse cu desăvîrșire singură, dezobișnuită de muncă și, pe deasupra, cu gust pentru plăceri. Îndemnată de legătura cu Tholomyès să disprețuiască mica meserie pe care o cunoștea, își părăsise clientela și aceasta îi întorsese spatele. Nici un mijloc de cîștig. Fantine abia știa să citească și nu știa să scrie; o învățaseră în copilărie să se iscălească; îl pusese pe un scriitor public să-i scrie o epistolă lui Tholomyès, apoi a doua, apoi a treia. Tholomyès nu răspunse la nici una. Într-o zi, Fantine auzi cumetrele spunînd, cu ochii la fetița ei: „Parcă-i poți lua în serios pe copiii ăștia? Te uiți la ei și ridici din umeri!” Se gîndi atunci la Tholomyès, care ridica din umeri cînd era vorba de copilul lui și nu lua în serios această făptură nevinovată. Inima i se întunecă. Totuși, ce era de făcut? Nu mai știa cui să se adreseze. Cu toate că săvîrșise o greșală, firea ei era, cum se știe, numai sfială și virtute. Simți vag că era pe pragul deznădejdiei și gata să alunece pe un drum rău. Îi trebuia curaj; îl avu și se încordă. Îi veni în gînd să se întoarcă în orașul ei de baștină, la Montreuil-sur-mer. Poate că va găsi acolo pe cineva care s-o cunoască și să-i dea de

1. O scăpare din vedere a lui V. Hugo. Din vara anului 1817, cînd are loc „păcăleala”, pînă în primăvara anului 1819, cînd Fantine ajunge la hanul din Montfermeil, sînt aproape doi ani, nu zece luni.

lucru. Dar, dar ar fi trebuit să-și ascundă greșeala. Întrezărea nelămurit posibilitatea unei despărțiri mai dureroase încă decît cea dintîi. Inima i se strînse, dar luă o hotărîre. Fantine, după cum se va vedea, avea curajul sălbatic al vieții.

Renunțase vitejește la găteală, se îmbrăcase în veșminte de pînză, punînd toată mătasea, toate resturile de stofă, toate panglicile și toate dantelele pe fiică-sa, singura vanitate care-i rămînea, sfîntă de data asta. Vîndu tot ce avea pe două sute de franci; după ce-și plăti toate datoriile, rămase cu vreo optzeci de franci. Părăsea Parisul la douăzeci de doi de ani, într-o dimineață frumoasă de primăvară, ducîndu-și copilul în spinare. Celui care le-ar fi văzut pe amîndouă trecînd, i s-ar fi făcut milă. Femeia asta n-avea pe lume decît copilul, și copilul n-avea pe lume decît pe maică-sa. Fantine își alăptase singură copilul; din pricina asta plămîinii îi osteniseră și tușea puțin.

Nu vom mai avea prilejul să vorbim despre domnul Felix Tholomyès. Să ne mărginim a spune că peste douăzeci de ani, sub regele Ludovic-Filip, acest Tholomyès era un avocat de provincie, gras, bogat și cu trecere, elector înțelept și jurat foarte aspru, dar tot același om al plăcerilor.

După ce mersese, cînd și cînd, ca să se odihnească, cu ceea ce se chemau pe-atunci trăsurrelele din împrejurimile Parisului, plătind cîte trei sau patru gologani de fiecare leghe, Fantine ajunsese pe la amiază la Montfermeil, pe ulița Brutarului.

Pe cînd trecea prin fața hanului Thénardier, cele două fetețe încîntate de leagănul lor uriaș, îi luară ochii și se opri dinaintea acestei imagini a bucuriei.

Există vrăji. Cele două fetețe fură pentru ea o astfel de vrajă.

Le privea emoționată. Prezența îngerilor vestește raiul. I se păru că vede deasupra hanului aceluia tainicul *aici* al providenței. Cele două micuțe erau atît de vădit fericite! Le privea, le admira cu atîta înduioșare, încît, în clipa cînd mama se oprise să respire, între două versuri ale cîntecului, nu se putu împiedica să nu-i spună cuvintele pe care le-ați citit: „Ai doi copii frumoși, doamnă”.

Făpturile cele mai crude sînt dezarmate cînd li se mîngîie puii. Mama își ridică fruntea, îi mulțumi și o pofți pe trecătoare să șadă pe banca de la ușă. Ea stătea pe prag. Cele două femei începură să vorbească:

— Mă numesc doamna Thénardier, spuse mama celor două fetețe. Ținem hanul acesta.

Apoi își continuă cîntecul printre dinți:

*„Nu șovăind, sînt cavalier
Și plec spre Palestina”.*

Această doamnă Thénardier era o femeie roșcovană, mătăhăloasă,

colțuroasă; tipul femeii care place soldaților, în toată urîtenia lui. Și, lucru ciudat, avea un aer suferind, care-i venea de la lecturile romanțioase. Era o sclifosită bărbătoasă. Romanele învechite, măcinate de închipuirea unor cârciumărese, dau astfel de rezultate. Era încă tânără; avea abia treizeci de ani. Dacă femeia asta, lăsată pe genunchi, s-ar fi ridicat în picioare, poate că statura ei înaltă și înfățișarea ei de colos ambulant, bun pentru bîlciuri, ar fi înfricoșat-o de la început pe călătore, i-ar fi tulburat încrederea și ar fi făcut ca tot ce avem de povestit să nu mai fie. E destul ca o persoană să stea jos, în loc să stea în picioare, pentru ca destinul să se schimbe.

Călătoreea își spuse povestea, schimbînd-o pe alocuri; istorisi că era lucrătoare; că-i murise bărbatul; că la Paris n-avea de lucru și că mergea să caute într-altă parte, pe meleagurile ei; că părăsise Parisul chiar în dimineața aceea, pe jos; că era ostenită pentru că-și ducea copilul în brațe și, întîlnind trăsura de la Villemomble, se suise în ea; că de la Villemomble venise la Montfermeil pe jos că fetița umblase puțin, dar nu prea mult, era doar atît de micuță că trebuise s-o ia în brațe, și comoara mamei adormise.

Spunînd cuvintele astea, își sărută fetița cu patimă și o trezi. Copilul deschise ochii mari, albaștri, ca cei ai maică-si, și privi. Ce? Nimic, totul cu acel aer serios și uneori sever al copilașilor, taină a luminoasei lor nevinovății, în fața virtuților noastre care apun. S-ar spune că se simt îngerii și că ne știu oameni. Apoi copilița începu să rîdă și, cu toate că maică-sa o ținea bine, alunecă jos cu acea energie de neînvins a unei fături micuțe care vrea să alerge. Le zări deodată pe celelalte două în leagănul lor, se opri și scoase limba, semn de admirație.

Mama Thénardier își dezlegă fetele și le coborî din leagăn, spunîndu-le:

— Jucați-vă cîteșitrele!

Copiii atît de mici se domesticesc repede, și peste o clipă micuțele Thénardier se jucau cu noua-venită cu o nesfîrșită plăcere, făcînd găuri în pămînt.

Noua-venită era foarte veselă; bunătatea mamei e înscrisă în veselia odraslei; fetița luase o surcică drept sapă și săpa cu energie o groapă cît pentru o muscă. Lucrul groparului devine hazliu cînd îl face un copil.

Cele două femei stăteau de vorbă înainte.

— Cum o cheamă pe fetița dumitale?

— Cosette.

Cosette, citiți Euphrasie. Copila se numea Euphrasie. Dar din Euphrasie mama făcuse Cosette, cu acel blînd și gingaș instinct al mamelor și al oamenilor din popor, care schimbă Josefa în Pepita și Françoise în Silette. Avem aici un soi de derivate care supără și

descumpănesc toată știința etimologilor. Am cunoscut o, bunică bătrână, care izbutise să facă din Théodor, Gnon.

— Cîți ani are?

— Merge pe trei¹.

— Ca a mea, cea mare.

Între timp, cele trei fete se îngrămădiseră într-o atitudine de adîncă neliniște și totodată de fericire mare; se întîmpla un eveniment: un vierme gras ieșise din pămînt și ele erau în extaz. Frunțile lor încîntate se atingeau; ai fi spus: trei capete într-o aureolă.

— Copiii, spuse mama Thénardier, se împrietenesc repede. Uită-te la ele! Ai jura că sînt trei surori.

Cuvîntul acesta fu scînteia pe care o aștepta poate cealaltă mamă. Ea o luă de mîna pe doamna Thénardier, o privi țintă și-i spuse:

— N-ai vrea să-mi ții copilul?

Doamna Thénardier avu una din acele mișcări de uimire, care nu sînt nici acceptare, nici refuz.

Mama Cosettei urmă:

— Vezi dumneata, nu vreau să-mi duc fata acasă. Nu mi-o îngăduie munca. Cu un copil nu găsești unde să intri. Oamenii sînt atît de curioși prin partea locului! Bunul Dumnezeu m-a făcut să trec prin fața hanului dumitale. Cînd am văzut micuțele, atît de drăguțe, de curate și de mulțumite, m-au dat gata. Mi-am spus: uite o mamă bună! Asta e: ar fi ca trei surori. Și pe urmă, am să mă întorc curînd. Nu vrei să-mi ții copilul?

— Să vedem, spuse doamna Thénardier.

— Aș plăti șase franci pe lună.

Un glas bărbătesc strigă deodată din fundul birtului:

— Șapte franci. Și plata înainte pe șase luni.

— Șase ori șapte patruzeci și doi, spuse doamna Thénardier.

— Am să plătesc, rosti mama.

— Și cincisprezece franci pe deasupra, pentru primele cheltuieli, adăugă glasul de bărbat.

— În total cincizeci și șapte de franci, spuse doamna Thénardier. Și printre aceste cifre îngîna vag:

„Trebuie, spunea un războinic...”

— Plătesc, spuse mama. Am optzeci de franci. O să-mi rămîna ceva, ca să mă întorc la mine acasă, pe jos. Am să cîștig bani acolo, și cum voi avea cît de puțin, am să mă întorc să-mi iau odorul.

Glasul de bărbat urmă:

1. O altă scăpare din vedere a lui V. Hugo. Născută după vara anului 1817, Cosette, în primăvara anului 1819 avea aproximativ un an și jumătate. Aceași scăpare din vedere se perpetuează și în restul romanului.

— Fetița are tot ce-i trebuie?
— E bărbatul meu, spuse doamna Thénardier.
— Fără îndoială că are tot ce-i trebuie, comoara mamei. Am văzut eu că e bărbatul dumatăle. Și ce mai lucrușoare frumoase! Să rămâi cu gura căscată. Din fiecare cîte o duzină; și rochițe de mătase, ca o cucoană. Sînt toate aici, în legătura asta.
— Trebuie să ni le dai, zise din nou vocea de bărbat.
— Sigur că am să vi le dau! spuse mama. Asta ar fi nostim, să-mi las fața în pielea goală!
Fața stăpînului se ivi.
— Bine, spuse el.
Tîrgul fu încheiat. Mama își petrecu noaptea la han, dădu banii și își lăsa fetița. Își înnodă la loc bocceaua golită de lucrurile fetiței, acum ușoară, și plecă a doua zi dimineață, socotind că o să se întoarcă în curînd. Plecări care se pun la cale cu ușurință și care sînt adevărate nenorociri!
O vecină a familiei Thénardier o întîlni pe mama copilului care pleca și la întoarcere le povesti:
— Am văzut o femeie care plîngea în stradă de ți se rupea inima.
După ce plecă mama Cosettei, bărbatul îi spuse femeii:
— Asta o să-mi achite polița de o sută zece franci care are scadența mîine. Îmi lipseau cincizeci de franci. Știi că fără ei aș fi avut aici portărelul și o somație de plată? I-ai întins o cursă bună cu copiii tăi.
— Fără să-mi dau seama, spuse femeia.

II

O PRIMĂ SCHIȚĂ A DOUĂ FIGURI DEOCHEATE

Șoricelul pe care-l prinseseră era destul de plăpînd, dar pisica se bucură și de un șoarece slab. Cine erau acești Thénardier?

Să spunem chiar de pe acum ceva despre ei. Vom desăvîrși desenul mai tîrziu.

Făpturile acestea aparțineau acelei clase bastarde, alcătuite din oameni grosolani parveniți și din oameni deștepți dar decăzuți, care-și fac loc între clasa numită mijlocie și cea numită inferioară, și care amestecă unele din cusururile celei de-a doua cu aproape toate viciile celei dintîi.

Făceau parte dintre acele firi mărunte care, chiar dacă le încălzește din împlinire cine știe ce foc întunecat, devin totuși, cu ușurință, monstruoase. Femeia avea în suflet ceva de brută, iar bărbatul de pungaș. Amîndoi erau înclinați să meargă cu pași mari spre rău. Există suflete de rac, care merg de-a-ndăratelea, mereu spre întuneric, dînd

înapoi în viață, în loc să înainteze, folosindu-se de experiență ca să-și sporească urîtenia, devenind tot mai rele și îmbibându-se din ce în ce mai mult de întuneric. Asemenea suflete aveau bărbatul și femeia aceasta.

Thénardier, în special, ar fi stingherit pe un fizionomist. E de ajuns să-i privești pe unii oameni pentru a nu te încrede în ei.

Îi simți întunecați din cap pînă-n picioare. Sînt neliniștiți de ce e în urma lor și amenințători pentru ce e înainte. Nimeni nu poate ști ce au făcut și ce vor face. Umbra pe care o au în privire îi denunță. E destul să-i auzi rostind un cuvînt sau să-i vezi făcînd o mișcare, ca să întrezărești în trecutul lor taine negre și în viitorul lor negre mistere.

Thénardier, dacă e să-l credem, fusese soldat; sergent, spunea el; făcuse probabil campania din 1815 și se purtase eroic după cît se pare. Vom vedea mai tîrziu care era adevărul. Firma cîrciumii sale era o aluzie la una din aceste vitejii. O zugrăvise el însuși, pentru că se pricepea să facă puțin din toate, dar prost.

„Cine erau acești Thénardier?”

Era epoca în care vechiul roman clasic, după ce fusese *Clélie*, era

Lodoiska, tot pretențios, dar din ce în ce mai vulgar, decăzut de la domnișoara de Scudéry la doamna de Barthèlemy-Hadot și de la doamna de Lafayette la doamna Bournon-Malarme¹. Acum incendia sufletul drăgăstos al portăreselor din Paris, pustiind pînă și suburbia. Doamna Thénardier era deșteaptă tocmai cît trebuia ca să citească asemenea cărți. Se hrănea cu ele. Își îneca în ele creierul mult-puțin cît îl avea; lucrul acesta îi dăduse în frageda ei tinerețe, ba chiar ceva mai tîrziu, un fel de atitudine gînditoare lîngă bărbatu-său, un șmecher de o oarecare pătrundere, un destrăbălat cu oarecare știință de carte, minus gramatica, grosolan și totodată subțire. În privința sentimentalismului, îl citea pe Pigault-Lebrun², iar „în ceea ce privește sexul slab”, cum spunea în limbajul lui, era un bădăran corect și simplu. Nevastă-sa era cu vreo doisprezece sau cincisprezece ani mai tînără decît el. Mai tîrziu, cînd pletele ei revărsate jalnic, după moda romantică, începură să albească și cînd Megera³ luă locul Pamelei⁴, doamna Thénardier nu mai fu altceva decît o femeie rea și grasă, care se hrănise cu romane proaste. Doar nu citești nerozii fără să te influențeze. Rezultatul fu că pe fata ei cea mare o botează Éponine. Cît despre cea mică, era cît pe-aci să-i pună bieteii copile numele de Gulnare. Faptul că nu o chema decît Azelma⁵ și-l datora împlinirii fericite că maică-sa citise tocmai atunci un roman de Ducray-Duminil⁶.

De altfel, s-o spunem în treacăt, nu totul e ridicol și superficial în epoca asta ciudată la care facem aluzie și care ar putea fi numită anarhia numelor de botez. Alături de elementul romanțios pe care l-am arătat, mai e și simptomul social. Nu arareori, azi, pe văcar îl cheamă Arthur, Alfred sau Alfons, și pe viconte – dacă mai sînt viconți – Thomas, Pierre sau Jacques. Această deplasare, care dă numele „elegant” plebeului și numele țărănesc aristocratului, nu e decît o mișcare spre egalitate. Suflul nou nu poate fi împiedicat să pătrundă și aici, ca peste tot. Sub această discordie aparentă e un lucru mare și

1. *Doamnele de Barthèlemy-Hadot și Bournon-Malarme* – scriitoare obscure din secolul al XVIII-lea, autoare de romane de aventuri și de dragoste.

2. Romancier francez din vremea revoluției și a imperiului, foarte citit de masele populare pentru realismul și verva lui.

3. Una dintre cele trei furii din mitologia greacă; prin extensiune, femeie rea.

4. Eroina romanului realist cu același titlu de scriitorul englez Richardson (secolul al XVIII-lea); tip de fată sentimentală, victimă a naivității sale.

5. *Éponine* este numele unei eroine galice, soția unui răsculat împotriva stăpînirii romane, victimă a iubirii conjugale. *Gulnare* e un nume germanic, *Azelma* e un nume scoțian din poemele lui Ossian. Toate trei numele, întîlnite în romanele vremii, arată gustul pentru patronimele bizare, istorice, dominant pe timpul revoluției și al imperiului.

6. Romancier francez, foarte apreciat în timpul revoluției și al imperiului. Romanul său *Alexe sau căsuța din codru* s-a bucurat de succes și în țara noastră la începutul secolului trecut.

adînc, și anume Revoluția Franceză.

III

CIOCÎRLIA

Nu ajunge să fii rău la suflet ca să-ți meargă bine. Birtul mergea prost.

Datorită celor cincizeci și șapte de franci ai călătoarei, Thénardier putuse împiedica un protest și-și onorase semnătura. Luna următoare avură din nou nevoie de bani; nevastă-sa plecă la Paris și depuse la Muntele de Pietate trusoul Cosettei pentru șaizeci de franci. Îndată ce cheltuiră și suma aceasta, cei doi Thénardier se obișnuiră să nu mai vadă în fetiță decît un copil luat la ei din milă și se purtară cu ea ca atare. Pentru că nu mai avea nimic de-al ei, o îmbrăcară cu fuste și cămăși vechi de-ale fetelor Thénardier, adică în zdrențe. Îi dădură să mănînce resturile celorlalți, hrănind-o ceva mai bine decît pe cîine și ceva mai prost decît pe pisică. Pisica și cîinele erau de altfel tovarășii ei obișnuiți de masă; Cosette mîncă cu ei sub masă, dintr-un blid de lemn la fel cu al lor.

Maică-sa, care se stabilise, după cum se va vedea mai tîrziu, la Montreuil-sur-mer, scria, sau mai bine zis, puneă pe cineva să scrie la fiecare sfîrșit de lună cerînd vești despre copilul ei. Cei doi Thénardier răspundeau întotdeauna la fel: Cosettei îi mergea de minune.

După ce se scurseră cele șase luni, mama trimise șapte franci pentru a șaptea lună și-și continuă destul de regulat trimiterile, din lună în lună. Nu se isprăvisе încă anul, cînd Thénardier spuse: „Că mare hatîr ne face! Ce crede că facem cu cei șapte franci ai ei?” Și-i scrise cerîndu-i doisprezece franci. Mama, pe care o convinseseră că fetița ei e fericită și „se dezvoltă bine”, se supuse trimițîndu-le doisprezece franci.

Sînt oameni care nu pot iubi pe unii fără să nu urască pe alții. Mama Thénardier își iubea cu patimă fetele, așa că n-o putea suferi pe străină. E trist să te gindești că dragostea unei mame poate să aibă și părți urîte. Oricît de puțin loc ar fi ocupat Cosette, i se părea că-l ia pe al fetelor ei și că le împuținează aerul pe care-l respiră. Această femeie, ca multe de teapa ei, avea o porție anumită de mîngîieri și alta de lovituri și sudălmii, pe care o cheltuia în fiecare zi. Dacă n-ar fi avut-o pe Cosette, cu siguranță că fetele ei, oricît de idolatrizate erau, ar fi primit și unele și altele; străina, însă, le făcu serviciul de-a întoarce loviturile asupra ei. Fetele nu avură decît mîngîierile. Cosette nu făcea o mișcare fără să nu-i cadă pe cap o grindină de pedepse aspre și nemeritate. Făptură blîndă și slabă, care nu înțelegea nimic despre lumea aceasta și despre Dumnezeu, pedepsită, certată, tratată

cu asprime, bătută fără încetare, vedea alături două făpturi la fel cu ea care trăiau fericite. Fiindcă doamna Thénardier se purta rău cu Cosette, Éponine și Azelma se purtară la fel. Copiii la vîrsta asta sînt alte exemplare ale mamei lor, în format mai mic.

Se scurse un an, apoi un altul. În sat se spunea:

— Thénardierii ăștia sînt oameni cumsecade. Nu sînt bogați, și cresc un copil lăsat în părăsire la ei.

Credeau că maică-sa uitase de Cosette.

Thénardier însă, care aflate nu se știe pe ce căi ascunse că ar fi vorba de un copil din flori, lucru pe care mamă-sa nu-l putea mărturisi, îi ceru cincisprezece franci pe lună, spunînd că „lighioana” crește și „mănîncă” și amenințînd că n-o mai ține. „Să nu mă sîcîie pe mine, striga el, că-i trîntesc țîncă tocmai cînd crede că l-a ascuns mai bine. Trebuie să-mi dea mai mult.”

Mama plăti cei cincisprezece franci.

Din an în an copilul creștea, și mizeria lui de asemenea.

Cît timp fu mică de tot, Cosette rămase calul de bătaie al celor două fetițe; cum se făcu mai mare, adică mai-nainte chiar de-a împlini cinci ani, ajunse servitoarea casei.

La cinci ani, ați spune, de necrezut! Vai, e-adevărat! Suferința socială începe la orice vîrstă. N-am văzut oare, de curînd, procesul unui oarecare Dumolard, orfan, ajuns bandit, care de la vîrsta de cinci ani, spun documentele oficiale, fiind singur pe lume, „muncea ca să trăiască și fura”?

O puseră pe Cosette să meargă după cumpărături, să curețe odăile, curtea, strada, să spele vasele și chiar să ducă greutăți în spinare. Cei doi Thénardier se socotiră cu atît mai îndreptățiți să se poarte astfel, cu cît mama, care se afla tot la Montreuil-sur-mer, începu să plătească neregulat. Rămăsese în urmă cu cîteva luni!

Dacă Fantine s-ar fi întors la Montfermeil după acești trei ani, nu și-ar mai fi recunoscut copilul. Cosette, atît de drăguță și de rumenă la venirea ei în casa aceea, era acum slabă și palidă. Avea o înfățișare neliniștită. „O prefăcută!” spuneau soții Thénardier.

Nedreptatea o făcuse arțăgoasă și mizeria o urîțise. Nu-i mai rămîneau decît ochii frumoși, care-ți făceau milă, pentru că, mari cum erau, părea că vezi în ei o și mai nesfîrșită jale.

Era trist s-o vezi, iarna, pe această biată copilă, care n-avea nici șase ani, tremurînd în zdrențele ei vechi de pînză, găurite, măturînd strada dis-de-dimineață cu o mătură uriașă în mînuțele ei roșii și cu o lacrimă în ochii ei mari.

În partea locului i se spunea Ciocîrlia. Poporului, căruia-i plac imaginile, o poreclise astfel pe această ființă ca o păsărică, ce tremura, se speria, se înfiora, se trezea în fiecare dimineață cea dintîi din casă și din sat, mereu pe stradă, sau pe cîmp, înaintea zorilor.

Numai că biata Ciocîrlie nu cînta niciodată.

CARTEA A CINCEA

DECLINUL

I

POVESTEA UNUI PROGRES REALIZAT ÎN INDUSTRIA MĂRGELARIEI

Ce se întâmplă cu ea? Unde era? Ce făcea această mamă, care, după spusele celor din Montfermeil, părea să-și fi părăsit copilul?

După ce-o lăsase pe mica Cosette celor doi Thénardier, își continuase drumul și ajunsese la Montreuil-sur-mer.

Acestea se petreceau, ne aducem aminte, în 1819.

Fantine își părăsise locul de baștină de vreo zece ani. Montreuil-sur-mer își schimbase înfățișarea. Pe când Fantine cobora treptat din rău în mai rău, orașul ei natal prosperase.

De vreo doi ani se înființase acolo una din acele industrii care sînt marile evenimente ale micilor ținuturi.

Amănuntul acesta are importanță și socotim necesar să-l dezvoltăm; mai că am spune: să-l subliniem.

Din timpuri foarte vechi, Montreuil-sur-mer avea ca industrie specială imitarea jais-urilor englezești¹ și a mărgelilor negre de Germania. Industria aceasta lîncezise din pricină că scumpetea materiilor prime influența asupra mîinii de lucru. Tocmai când Fantine se întoarse la Montreuil-sur-mer, se întâmplase o prefacere neașteptată în producția acestor „articole negre”. Spre sfîrșitul lui 1815, un om, un necunoscut, se stabilise în oraș și se gîndise să înlocuiască în această fabricație rășina de India cu rășina indigenă și, mai ales la brățări, iar inelele de tablă sudate, cu inelele de tablă numai îmbucate. Această mică schimbare fusese o adevărată revoluție. Această mică schimbare redusese considerabil prețul materiei prime și îngăduise, în primul rînd, ridicarea prețului miinii de lucru, ceea ce era o binefacere pentru localitate; în al doilea rînd, îmbunătățirea fabricației, ceea ce însemna un folos pentru consumator; în al treilea rînd, vînzarea produselor cu preț mai redus, întreprind totodată cîștigul, ceea ce însemna un profit pentru manufacturier.

În felul acesta o idee avea trei rezultate.

1. O varietate de antracit, tare și sticlos, folosit la fabricarea mărgelilor și altor podoabe.

În mai puțin de trei ani, autorul acestui procedeu se îmbogățise, ceea ce e bine, și îmbogățise și pe alții din jurul său, ceea ce e și mai bine. Nu era de prin partea locului. Nu se știa nimic despre obârșia lui; iar despre începuturile lui, prea puțin. Se povestea că venise în oraș cu foarte puțini bani, cel mult cu vreo cîteva sute de franci. Cu capitalul acesta modest, pus în slujba unei idei ingenioase la care adăugase organizare și inteligență, dobîndise și averea lui și pe aceea a ținutului.

La sosirea sa în Montreuil-sur-mer avea veșmintele, înfățișarea și felul de-a vorbi al unui lucrător.

Se pare că în ziua în care intrase pe neobservate în orașelul Montreuil-sur-mer, într-o după-amiază de decembrie, către seară, cu sacul în spinare și cu bățul noduros în mînă, un mare incendiu izbucnise tocmai la casa comunală. Omul acesta se aruncase în foc și salvase, primejduindu-și viața, doi copii, care, din întîmplare, erau ai căpitanului de jandarmi; din această pricină nimeni nu se mai gîndise să-i ceară actele. Tot atunci i se aflase numele. Îl chema moș Madeleine.

II

MADELEINE

Avea vreo cincizeci de ani, părea muncit de gînduri și era un om bun. Iată tot ce se putea spune despre el. Datorită progreselor rapide ale acestei industrii, pe care o pusese pe roate atît de strălucit, Montreuil-sur-mer se preschimbase într-un important centru de afaceri. Spania; care folosește mult jais-urile negre, comanda în fiecare an cantități uriașe. Montreuil-sur-mer făcea, în ce privește negoțul acesta, concurență Londrei și Berlinului. Beneficiile lui moș Medeleine erau atît de mari, încît începînd din al doilea an putuse să-și ridice o fabrică impunătoare, în care erau două ateliere încăpătoare: unul pentru bărbați și altul pentru femei. Orice înfometat putea să i se înfățișeze și era sigur că găsește de lucru și pîine. Moș Madeleine cerea bărbaților bunăvoință, femeilor cinste, și tuturor, corectitudine. Despărțise atelierele în așa fel, încît să poată separa sexele, pentru ca fetele și femeile să fie cumînți. În privința asta era neclintit. Era singura sa neîngăduință. Asprimea lui era cu atît mai îndreptățită, cu cît Montreuil-sur-mer, fiind o garnizoană, prilejuri de corupție erau destule. Venirea lui acolo fusese o binefacere, și prezența lui, providențială. Înainte de sosirea lui moș Madeleine, întreg ținutul lîncezea; acum totul trăia viața sănătoasă a muncii. Un freamăt puternic încălzea și străbătea totul. Șomajul și mizeria erau necunoscute. Nu era buzunar, oricît de modest, în care să nu se

găsească câțiva bani, și nici locuință, oricît de săracă, unde să nu existe puțină bucurie.

Moș Madeleine folosea pe toată lumea. Le cerea tuturor un singur lucru: bărbaților să fie de treabă și fetelor să fie cinstite.

După cum am spus, în mijlocul acestei activități, a cărei pricină și temei era el, moș Madeleine făcea avere, dar, lucru destul de ciudat pentru un om simplu care se ocupă cu negoțul, grija lui de căpetenie nu părea să fie asta. S-ar fi spus că se gîndea mult la ceilalți și puțin la el însuși. Se știa că depusese în 1820 la Laffitte o sumă de șase sute treizeci de mii de franci, dar, mai-nainte de a-și fi pus deoparte acești șase sute treizeci de mii de franci, cheltuisese mai bine de un milion pentru oraș și pentru săraci.

Spitalul era prost înzestrat; înființase acolo zece paturi. Montreuil-sur-mer se împărțea în orașul de sus și orașul de jos. Orașul de jos, unde locuia el, n-avea decît o singură școală, o șandrama care se surpa; clădise două: una de fete și alta de băieți. Alocase celor doi învățători, din banii lui, o indemnizație de două ori mai mare decît bietul lor salariu oficial, și într-o zi îi spuse unuia care se mira: „Primii funcționari ai statului sînt doica și învățătorul”. Înființase, pe cheltuiala lui, un azil, lucru aproape necunoscut pe vremea aceea în Franța, și un fond de ajutor pentru lucrătorii bătrîni și infirmi. Din pricină că manufactura asta devenise un centru important luă repede ființă în jurul ei un cartier nou cu un mare număr de familii sărace; deschise acolo o farmacie gratuită.

Cînd abia începuse, inimile bune își spuneau: vlăjganul ăsta vrea să se îmbogățească. Cînd îl văzură îmbogățind ținutul înainte de a se îmbogăți el însuși, aceleași inimi bune își spuseră: e un ambițios. Lucrul acesta părea și mai probabil, dat fiind că omul era religios și chiar cucernic în oarecare măsură, ceea ce era foarte bine văzut pe vremea aceea. Se ducea în fiecare duminică să asculte liturghia. Deputatul din localitate, căruia îi mirosea peste tot a concurență, începu să se neliniștească de această cucernicie. Deputatul, care fusese membru al corpului legislativ al imperiului, avea aceleași idei religioase ca acel părinte-oratorian, cunoscut sub numele de Fouché, duce d'Otrante, care-l promovase și-i fusese prieten. Între cei patru pereți rîdea pe înfundate de Dumnezeu. Dar cînd îl văzu pe bogatul manufacturier Madeleine ducîndu-se la liturghia de la ceasurile șapte dimineața, întrezări într-însul un eventual candidat și se hotărî să i-o ia înainte; își luă un duhovnic iezuit și se duse, la rîndul lui, atît la la liturghie cît și la vecernii. Ambiția însemna pe vremea aceea, în adevăratul înțeles al cuvîntului, a te lua la întrecere întru cele sfinte. Din spaima aceasta, o dată cu bunul Dumnezeu, cîştigară și săracii, pentru că preacinstitul deputat înființă și el două paturi la spital; ceea ce făcea în total douăsprezece.

Cu toate astea, într-o dimineață a anului 1819, se răspîndi în oraș zvonul că, la propunerea domnului prefect și ținînd seama de serviciile aduse ținutului, moș Madeleine va fi numit de către rege primar la Montreuil-sur-mer. Aceia care-l socotiseră pe noul-venit drept „un ambițios”, se folosiră cu bucurie de prilejul acesta dorit de toată lumea, ca să poată striga: „Ei, ce spuneam noi?”

Montreuil-sur-mer fierbea. Zvonul era întemeiat. Cîteva zile mai tîrziu, numirea apăru în Monitor. A doua zi, moș Madeleine o respinse.

Tot în acest an, 1819, produsele noului procedeu născocit de Madeleine figurară la Expoziția Industrială; la raportul juriului, regele îl numi pe inventatorul lor cavaler al Legiunii de onoare. Din nou zarvă în oraș. Va să zică asta voia: o decorație! Dar moș Madeleine o refuză.

Hotărît lucru, omul acesta era o taină. Inimile bune ieșiră din încurcătură spunînd: „La urma urmei, e un fel de aventurier!”

Cum am mai spus, ținutul îi datora mult, săracii îi datorau totul; se făcuse atît de folositor, încît trebuise pînă la urmă să fie onorat, și era atît de blînd, încît trebuise pînă la urmă să fie iubit; lucrătorii mai ales îl adorau, și el primea această adorație cu un fel de gravitate melancolică. Cînd se știu că era bogat, „lumea bună” îi dădu bună ziua și în oraș i se spuse: „domnul Madeleine”, dar lucrătorii lui și copiii îi ziceau mai departe „moș Madeleine” și lucrul acesta îl făcea, mai mult ca orice, să zîmbească. Pe măsură ce se ridica mai sus, plouau invitațiile. „Societatea” îl dorea. Măruntele saloane scrobite de la Montreuil-sur-mer, care, bineînțeles, rămăseseră la început cu ușile închise în fața meșteșugarului, se deschiseră larg în fața milionarului. I se făcură mii de temeneli. Le refuză.

Nici de data asta inimile bune nu fură stînjenite: „N-are nici bună creștere, nici învățătură. Cine știe de unde vine. N-are de unde ști cum să se poarte în lume. Te pomenești că nici n-o fi știind să citească.”

Cînd l-au văzut cîștigînd bani, și-au spus: e un negustor. Cînd l-au văzut dînd bani în dreapta și-n stînga, și-au spus: e un ambițios. Cînd l-au văzut refuzînd onorurile, și-au spus: e un aventurier. Cînd l-au văzut ocolind „lumea bună” și-au spus: e o brută.

În 1820, adică după cinci ani de la sosirea lui la Montreuil-sur-mer, serviciile pe care le adusese erau atît de însemnate, iar dorința regiunii atît de unanimă, încît regele îl numi din nou primar al orașului. Refuză încă o dată; dar prefectul se împotrivi refuzului; toți fruntașii veniră să-l roage, poporul îl imploră în plină stradă, stăruința fu atît de vie, încît pînă la urmă primi. Lumea băgă de seamă că ceea ce păru să-l convingă fură vorbele de mînie ale unei bătrîne din popor, care-i strigă cu năduf din pragul ușii: „E nevoie de un primar bun.. Poate cineva să dea înapoi cînd e vorba să facă un bine?”

Asta fu cea de-a treia fază a ascensiunii sale. După ce moș Madeleine devenise domnul Madeleine, domnul Madeleine devenise domnul

primar.

III

SUME DEPUSE LA LAFFITTE

De altfel, rămăsese tot atît de simplu ca în prima zi. Avea părul cărunț, privirea serioasă, chipul ars de soare al unui lucrător și expresia gînditoare a unui filozof. Purta de obicei o pălărie cu borul lat și o redingotă lungă de postav gros, încheiată pînă la gît. Își îndeplinea funcțiile de primar, dar în afară de asta trăia tot în singurătate. Vorbea cu puțină lume. Se ferea de orice politeță convențională, saluta în grabă și o ștergea repede, zîmbea ca să nu fie nevoit să vorbească, dădea din buzunar ca să nu fie silit să zîmbească. Femeile spuneau despre dînsul: „Ce urs cumsecade!” Avea o singură plăcere: să se plimbe pe cîmp.

Lua masa întotdeauna singur, cu o carte deschisă în față, pe care o citea. Avea o bibliotecă mică, dar bine întocmită. Îi plăceau cărțile; cărțile sînt prieteni reci, dar siguri. Pe măsură ce timpul liber îi sporea o dată cu averea, părea că profită de el pentru a se cultiva. De cînd venise la Montreuil-sur-mer se putea vedea că din an în an limbajul său devenea mai politicos, mai ales și mai blînd.

Cînd se plimba, lua cu el bucuros pușca, dar se sluzea rar de ea. Dacă totuși i se întîmpla s-o facă, țintea fără greș, ceea ce-i speria pe ceilalți. Nu împușca niciodată un animal nevătămător. Nu trăgea niciodată în păsărele.

Cu toate că nu mai era tînăr, avea o putere covârșitoare. Dădea o mîna de ajutor oricui avea nevoie, ridica un cal, împingea la căruță cînd i se înnămolea o roată, oprea de coarne un taur care o luase razna. Totdeauna pleca de acasă cu buzunarele pline și se întorcea cu ele goale. Cînd trecea printr-un sat, țîncii zdrențăroși alergau bucuroși după el și-l înconjurau ca un roi de musculițe.

S-ar fi putut spune că-și trăise odinioară viața la țară, pentru că avea la îndemîină tot soiul de sfaturi folositoare pentru țărani. Îi învăța să distrugă mălura grîului, stropind podul casei și udînd bine găurile dușumelei cu o soluție de sare de bucătărie. Le arăta cum să stîrpească gărgărițele. Avea „rețete” pentru distrugerea pirului, neghinei, mazărichii, a busuiocului roșu, a tuturor ierburilor parazite care mînceau grîul. Apăra o crescătorie de iepuri împotriva șobolanilor, punînd înăuntru un cobai care să le miroase.

Văzu o dată niște oameni din partea locului plivind de zor niște urzici. Privi grămada de plante smulse din rădăcină, veștejite și spuse: „Au murit. Ar fi și ele bune la ceva, dacă ați ști să le folosiți. Cînd urzica e tînără, frunza ei e o legumă excelentă; cînd îmbătrînește are filamente

și, fibre ca ale cînepei și inului. Pînza de urzică e tot atît de bună ca și cea de cînepă. Urzica tocată e bună pentru păsări; zdrobită, e bună pentru vitele cornute. Sămînța de urzică amestecată în nutreț face ca pârul animalului să prindă lustru; rădăcina ei, amestecată cu sare, dă o vopsea galbenă, foarte frumoasă. E un fîn minunat, care poate fi cosit de două ori pe an. Și ce-i trebuie urzicii? Un pic de pămînt. Nici o îngrijire, nici o cultură. Numai că sămînța ei se scutură pe măsură ce se coace și e greu de cules. Asta e tot. Dacă v-ați da puțină osteneală, urzica ar fi folositoare; pentru că o lăsăm în părăsire, devine dăunătoare și atunci o stîrpim. Cîți oameni nu seamănă cu urzica!” Apoi, după o clipă de tăcere, spuse: „Țineți minte asta, prieteni: nu există nici iarbă rea și nici oameni răi. Nu există decît cultivatori răi.”

Copiii îl iubeau și ei, pentru că știa să facă lucrușoare drăguțe din paie și nuci de cocos.

De cîte ori vedea că poarta unei biserici e cernită intra înăuntru; umbla după înmormîntări, ca alții după botezuri. Văduvia și nenorocirea altora îl atrăgeau datorită marii lui blîndeți; se băga printre prietenii în doliu, printre familiile înveșmîntate în negru și printre preoții care se tînguiau în jurul unui sicriu. Părea că-i place să-și legene gîndurile în sunetul cîntărilor funebre, pline de viziunea unei alte lumi. Cu ochii spre cer, cu un fel de năzuință spre tainele nesfîrșitului, asculta glasurile triste care cîntau pe marginea prăpastiei întunecate a morții.

Făcea pe ascuns o mulțime de fapte bune, așa cum alții fac pe ascuns fapte urîte. Pătrundea pe înserat prin case; urca pe furiș treptele. Un biet nenorocit, întorcîndu-se în cotlonul său din podul casei, băga de seamă că ușa fusese deschisă, uneori cu forța, în lipsa lui. Bietul om începea să strige: „M-au călcat hoții!” Intra, și primul lucru pe care-l vedea era o monedă de aur uitată pe o mobilă. „Hoțul” care-l călcase era moș Madeleine.

Era binevoitor și trist. Lumea spunea: „Iată un bogătaș, care nu pare mîndru. Iată un om fericit care nu pare voios.”

Unii susțineau că e un personaj misterios și afirmau că nimeni nu intra vreodată în odaia lui, o adevărată chilie de pustnic, mobilată cu clepsidre înaripate și împodobite cu oase puse cruciș și cu capete de mort. Se spuneau atît de multe, încît niște cucoane tinere, dichisite și răutăcioase, din Montreuil-sur-mer, veniră într-o zi și-l rugară: „Domnule primar, arată-ne odaia dumitale! Se spune că ar fi o peșteră.” El zîmbi și le pofti în „peșteră”. Fură pedepsite pentru curiozitatea lor. Era o odaie cu mobilă de acaju, destul de urîtă de altfel, ca toate mobilele de soiul acesta, și tapetată cu hîrtie ieftină. Nu putură vedea nimic altceva acolo, decît, pe cămin, două sfeșnice de modă veche, care păreau de argint „pentru că erau marcate”. Observație plină de spirit provincial.

Totuși lumea spuse mai departe că nimeni nu intra în odaia aceea, care era o peșteră de pustnic, o văgăună, un mormînt.

Se șoptea de asemeni că avea depuse la banca Laffitte sume „uriașe”, care îi erau ținute întotdeauna la îndemînă, astfel încît domnul Madeleine putea să sosească într-o bună dimineată la Laffitte, să iscălească o chitanță și să-și ia cu el cele două sau trei milioane în zece minute, în realitate, aceste „două sau trei milioane” se reduceau, după cum am spus-o, la șase sute treizeci sau patruzeci de mii de franci.

IV

DOMNUL MADELEINE ÎN DOLIU

La începutul anului 1821 ziarele vesteau moartea domnului Myriel, episcopul din Digne, „supranumit monseniorul Bienvenu”, și răposat plin de cuvioșie la vîrsta de optzeci și doi de ani.

Să adăugăm aici un amănunt pe care ziarele îl scăpară din vedere: episcopul din Digne era, la moartea lui, orb de mai mulți ani, și era mulțumit că era orb, pentru că o avea pe sora lui alături. Să fii orb și să fii iubit, în treacăt fie spus, e pe pămîntul acesta, unde nimic nu e desăvîrșit, una din formele cele mai deosebit de alese ale fericirii. Să ai tot timpul lîngă tine o soție, o fiică, o soră, o ființă încîntătoare, care e acolo pentru că tu ai nevoie de ea și pentru că ea nu se poate lipsi de tine, să te știi de neînlocuit pe lîngă cel care ți-e necesar; să-i poți măsura în orice clipă afecțiunea după prinosul de prezență pe care ți-l dăruiește, așa fel încît să-ți spui: fiindcă îmi hărăzește tot timpul ei, înseamnă că mi-a dăruit tot sufletul; să vezi cugetul în locul chipului; să-ți dai seama că cineva ți-e credincios, cînd pentru tine lumea e o eclipsă; să simți foșnetul unei rochii ca pe un filfîit de aripi; s-o auzi ducîndu-se și venind, ieșind și întorcîndu-se, vorbind, cîntînd, și să te gîndești că ești ținta acestor pași, a vorbelor și a cîntecului; să-ți arăți în fiecare clipă puterea de atracție; să te simți cu atît mai puternic cu cît ești mai infirm; să te preschimbi în întuneric și, prin întuneric, în astrul împrejurul căruia se rotește un înger - iată o neasemuită fericire. Cea mai mare fericire a vieții e convingerea că ești iubit, iubit pentru tine însuși; sau mai bine: iubit în ciuda ta însuși; un orb are o asemenea convingere. Să fii ajutat într-o astfel de restriște înseamnă să fii mîngîiat. Îți lipsește ceva? Nu. N-ai pierdut lumina, cînd ai dragostea! Și ce dragoste! O dragoste făcută pe de-a-ntregul din virtute. Acolo unde e siguranță, nu există orbire. Sufletul dibuie în căutarea altui suflet și îl găsește. Și sufletul acesta, aflat și pus la încercare, e o femeie. O mînă te sprijină: e a ei: o gură îți atinge ușor fruntea: e gura ei; auzi o răsuflare foarte aproape de tine: e ea. Să ai

totul de la ea, de la credința ei în tine și pînă la mila ei, să nu fii părăsit niciodată, să ai această ființă plăpîndă care să te ajute, să te rezemi pe-o trestie de neclintit, să atingi cu mîinile providența și s-o poți lua în brațe; Dumnezeu aieva, ce încîntare! Inima, această modestă floare cerească, pășește spre o tainică înflorire. N-ai schimba această umbră pentru oricîta lumină. Sufletul-înger e aici, aici fără încetare; se îndepărtează numai ca să se întoarcă; dispare ca un vis și apare din nou, ca o realitate; Simți un fel de căldură care se apropie. Iat-o! Ești plin de seninătate, de bucurie, de extaz; strălucești în noapte. Mii de îngrijiri mărunte. Nimicuri care prețuiesc foarte mult în acest gol. Cele mai gingașe accente ale vocii unei femei, șoptite ca să te legene, îți înlocuiesc o lume stinsă. Ești dezmiardat de un suflet. Nu vezi nimic, dar te simți iubit. E un rai făcut din beznă.

Din raiul acesta, monseniorul Bienvenu trecuse în celălalt.

Vestea morții sale apăru în ziarul local din Montreuil-sur-mer. A doua zi, domnul Madeleine era îmbrăcat în negru și purta doliu la pălărie.

În oraș, doliul acesta fu băgat de seamă și lumea începu să pălăvrăgească. Se păru că se face lumină în jurul originii domnului Madeleine. Lumea bănuia că se înrudea cu venerabilul episcop. „E în doliu după episcopul din Digne”, se șopti în saloane. Acest lucru ridică mult prestigiul domnului Madeleine și-l făcu să capete dintr-o dată și pe neașteptate o oarecare considerație în lumea aleasă din Montreuil-sur-mer. Microscopicul foburg Saint-Germain al orașului se gîndi să pună capăt carantinei la care-l supusese pînă atunci pe domnul Madeleine, presupusă rubedenie a unui episcop. Domnul Madeleine își dădu seama că înaintase în grad, după ploconelile tot mai adînci ale femeilor bătrîne și după zîmbetele celor tinere. Într-o seară, o venerabilă doamnă a acelei mărunte lumi mari, curioasă prin dreptul pe care i-l dădea bătrînețea, își luă îndrăzneala să-l întrebe:

— Domnul primar e fără îndoială vărul răposatului episcop din Digne?

— Nu, doamnă, spuse el.

— Bine, stăruie nobila văduvă, dar văd că purtați doliu.

El îi răspunse:

— Port doliu pentru că în tinerețe am fost fecior în familia lui.

Se mai observase că de cîte ori trecea prin oraș vreun tînăr coșer savoiard, care cutreiera ținutul în căutare de lucru, domnul primar trimitea după el, îl întreba cum îl cheamă și îi dădea bani. Micii savoiarzi aflaseră acest lucru unul de la altul și de la o vreme veneau mai des prin partea locului.

V

PALIDE FULGERĂRI ÎN ZARE

Încetul cu încetul, cu vremea, toate împotririle căzuseră. La început, pe temeiul unei legi căreia i se supun toți cei ce se ridică, fuseseră născocite pe socoteala domnului Madeleine tot felul de bîrfeli și de calomnii. După aceea se auziră numai unele răutăți, apoi numai vorbe îndoielnice, pe urmă și acestea se risipiră cu totul; respectul deveni total, unanim, cordial și, de la o vreme, prin 1821, cuvintele „domnul primar” fură rostite la Montreuil-sur-mer aproape cu același accent cu care erau rostite la Digne, în 1815, cuvintele „monsieurul episcop”. Oamenii veneau de la zece leghe ca să ceară sfatul domnului Madeleine. El punea capăt neînțelegerilor, împiedica procesele și îi împăca pe cei ce se dușmăneau. Fiecare îl lua ca judecător al pricinei sale. Parcă ar fi avut tablele dreptului natural în loc de suflet. Aveau pentru el un fel de respect molipsitor, care în vreo șase-șapte ani trecu de la unii la alții și cuprinse întreg ținutul.

Un singur om dintre cei din oraș și din ținut se feri cu totul să nu se molipsească și, în ciuda a tot ce făcea moș Madeleine, rămînea răzvrătit, ca și cum ar fi fost ținut treaz și într-o continuă neliniște de un fel de instinct dîrz și de neclintit. Parcă ar exista în unii oameni un adevărat instinct animalic, curat și integru ca orice instinct, care dă naștere simpatiilor și antipatiilor ce despart orbește ființele omenești unele de altele; care nu șovăie, nu se tulbură, nu tace și nu se dezmințe niciodată, luminos în tot întunericul său, fără să dea greș, stăpînitor, neînduplecat la toate sfaturile inteligenței și la toate tăgădele rațiunii, și care, oricum ar fi întocmite destinele, dă de știre tainic omului-cîine de prezența omului-pisică, și omului-vulpe de prezența omului-leu.

Adeseori, cînd domnul Madeleine trecea pe cîte-o stradă, liniștit, afectuos, înconjurat de binecuvîntarea tuturor, se întîmpla ca un bărbat înalt, într-o redingotă cenușie, ca un baston gros în mîină și cu o pălărie trasă pe ochi, să se întoarcă deodată după el și să-l privească pînă ce dispărea. Apoi își încrucișa brațele, dînd încet din cap și ridicîndu-și buza de sus cu buza de jos pînă sub nas, într-un fel de strîmbătură plină de înțeles, care s-ar putea traduce printr-un: „Cine e omul ăsta? Cu siguranță că l-am mai văzut undeva. În orice caz, nu mă păcălește el pe mine.” Personajul aresta grav, de o greutate aproape amenințătoare, era dintre acelea care, chiar întrezărite fugar, dau de lucru observatorului. Îl chema Javert și făcea parte din poliție.

Îndeplinea la Montreuil-sur-mer funcțiunea neplăcută, dar folositoare, de inspector. Nu văzuse începuturile lui Madeleine. Javert își datora postul pe care-l ocupa protecției domnului Chabouillet, secretarul contelui Anglès, ministru de stat, pe-atunci prefect de poliție la Paris. Cînd Javert sosise la Montreuil-sur-mer, averea marelui manufacturier era deja făcută, și moș Madeleine devenise domnul Madeleine.

Unii ofițeri de poliție au o fizionomie specială, la care se adaugă un aer de josnicie amestecat cu unul de autoritate. Javert avea o astfel, de înfățișare, dar lipsită de josnicie.

Sîntem siguri că, dacă sufletul oamenilor s-ar desluși cu ochiul, s-ar vedea lămurit un lucru ciudat, și anume că fiecare individ al speciei umane corespunde unei specii a creațiunii animale; și s-ar putea recunoaște cu ușurință acel adevăr, abia întrezărit de către cugetător, că de la stridie pînă la vultur, de la porc pînă la tigrul, toate animalele sînt în om și fiecare dintre ele în cîte un om. Uneori, chiar mai multe deodată.

Animalele nu sînt altceva decît imaginile virtuților și viciilor noastre, perindîndu-se înaintea ochilor noștri, fantome vizibile ale sufletelor noastre. Dumnezeu ni le arată ca să ne dea de gîndit. Cum însă animalele nu sînt decît umbre, Dumnezeu nu le-a făcut educabile, în adevăratul înțeles al cuvîntului; asta n-ar fi servit la nimic. Dimpotrivă, sufletelor noastre, care sînt realități și au un scop al lor propriu, Dumnezeu le-a dat inteligență, adică posibilitatea de a se educa. O educație socială bine făcută poate întotdeauna să scoată dintr-un suflet, oricare ar fi el, partea folositoare pe care o conține. Asta se referă, bineînțeles, la punctul de vedere restrîns al vieții pămîntești aparente, fără să păgubească chestiunea profundă a personalității anterioare și ulterioare a ființelor care nu sînt oameni. Eul vizibil nu autorizează gînditorul să nege eul latent. Dar să trecem mai departe.

Acum, dacă admiteți pentru o clipă, împreună cu noi, că în fiecare om există una dintre speciile animale ale creațiunii, ne va fi lesne să spunem ce era polițistul Javert.

Țăranii din Asturia¹ sînt convinși că printre puii de care-i fată o lupoaică e și cîte un cîine pe care maică-sa îl ucide, ca să nu-i sfîșie mai tîrziu pe ceilalți pui.

Dați o față omenească unui astfel de cîine fătat de o lupoaică și-l veți avea pe Javert.

Javert se născuse într-o închisoare; maică-sa era cărturăreasă și taică-său la ocnă. Cînd se făcuse mare, se socotise în afară de societate și-și luase gîndul că ar putea să facă vreodată parte din ea. Observase că societatea ținea pentru totdeauna, dincolo de marginile ei, două clase de oameni: pe acei care o atacă și pe acei care o păzesc; avea de ales una dintre aceste două clase; totdeodată simțea într-însul un nu știu ce fond de strășnicie, de ordine și de corectitudine, împletit cu o ură negrăită pentru rasa de oameni fără căpătii din care făcea parte. Intră în poliție..

Acolo izbuti. La patruzeci de ani era inspector. În tinerețe fusese detașat la închisorile de condamnați la muncă silnică din sud.

Înainte de a merge mai departe, să ne înțelegem asupra cuvintelor

1. Regiune muntoasă din nordul Spaniei.

„față omenească”, pe care le-am pomenit adineauri cu privire la Javert.

Fața omenească a lui Javert era alcătuită dintr-un nas turtit, cu nări adânci, spre care urcau, pe obraji, doi favoriți enormi. Te simțeai prost când vedeai pentru prima oară aceste două păduri și aceste două peșteri. Când râdea, ceea ce i se întâmpla rar, era îngrozitor. Buzele lui subțiri se răsfîrgeau și dădeau la iveală nu numai dinții, dar și gingiile, iar împrejurul nasului i se forma o zbîcitură lată și sălbatică, ca pe un bot de fiară. Când era serios, Javert semăna cu un dulău; când râdea, era un tigru. Avea de altfel craniu mic, fălcile mari, păr care-i ascundea fruntea și cădea peste sprîncene, iar între ochi avea o cută neclintită, ca o stea a miniei, privirea întunecată, gura strînsă și primejdioasă, aerul poruncitor și fioros.

Omul acesta era alcătuit din două sentimente foarte simple și oarecum foarte bune, dar pe care le strica aproape cu totul, exagerîndu-le: respectul față de stăpînire și ura față de răzvrătire; iar în ochii lui furtul, omorul, toate crimele, nu erau decît forme ale răzvrătirii. Credea orbește, adînc, în tot ce avea o funcțiune de stat, începînd cu primul ministru și isprăvind cu ultimul guard comunal. Acoperea cu dispreț, cu ură și cu scîrbă tot ce trecuse, fie și o singură dată, de pragul legal al răului. Era neînduplecat și nu îngăduia abateri de la regulă. Pe de o parte își spunea: „Funcționarul nu poate să se înșele; magistratul nu greșește niciodată”, și pe de alta: „Sînt pierduți pentru totdeauna. Nimic bun nu mai poate să iasă din ei.” Împărtășea pe de-a-ntregul părerea acelor extremiști care acordă legiuirilor omenești nu știu ce putere de a crea osîndiți sau, dacă vreți, de a hotărî cine sînt cei sortiți osîndei, și care văd un Styx la poalele societății. Era stoic, serios, auster; un visător trist; umil și mîndru ca un fanatic. Privirea îi era ca un burghiu. Rece și pătrunzătoare. Toată viața i se cuprindea în aceste două cuvinte: a veghea și a supraveghea. Introdusesese linia dreaptă în tot ce este mai întortocheat pe lume, își dădea seama că era folositor, credea în funcția lui ca într-o religie și era spion așa cum altul e preot. Vai de cel care-i cădea în mînă! L-ar fi arestat pe taică-său dacă ar fi fugit din ocnă și ar fi denunțat-o și pe maică-sa dacă ar fi săvîrșit vreo infracțiune. Ar fi făcut acest lucru cu mulțumirea sufletească pe care o dă virtutea. Pe deasupra, mai ducea și o viață de lipsuri, izolare, renunțări, castitate; nicicînd o distracție. Era datoria neîndurată, poliția înțeleasă așa cum spartanii înțelegeau Sparta, o pîndă nemiloasă, o cinste sălbatică, un delator tare ca marmura. Brutus întrupat în Vidocq¹.

Întreaga înfățișare a lui Javert exprima omul care stă la pîndă și care

1. Bandit celebru în Franța, în prima jumătate a secolului trecut. Oferindu-și mai tîrziu serviciile poliției, a devenit un șef de brigadă exemplar, spaimă a hoților, despre ale căror moravuri și argou a scris o carte.

se ferește. Școala mistică a lui Joseph de Maistre, care la acea epocă împănă cu o înaltă cosmogonie așa-numitele ziare ultra, n-ar fi stat la îndoială să spună că Javert era un simbol. Nu i se vedea fruntea, pentru că i se ascundea sub pălărie; nu i se vedeau ochii, pentru că se pierdeau sub sprâncene; nu i se vedea bărbia, care i se înfundă în cravată; nu i se vedeau mâinile, care-i intrau în mâneci; nu i se vedea bastonul, pe care-l purta sub redingotă. Dar cum se ivea prilejul, vedeai ieșind deodată din umbră, ca dintr-o cursă, o frunte colțuroasă și strîmtă, o privire prevestitoare de rău, o bărbie amenințătoare, mâini uriașe și o bîță năprasnică.

În clipele lui de odihnă, care erau foarte rare, cu toate că ura cărțile, citea. Din pricina aceasta nu era cu totul lipsit de cultură. Lucrul se cunoștea după un anumit ifos în vorbă.

Am spus că n-avea nici un viciu. Cînd era mulțumit de el însuși, îi îngăduia să tragă puțin tabac pe nas. Avea, în sfîrșit, o trăsătură omenească.

Se va înțelege ușor că Javert era spaima acelei categorii de oameni pe care statistica anuală a Ministerului de Justiție o însemna sub rubrica: „Oameni fără căpătîi”. Numele lui Javert, o dată rostit, îi zăpăcea. Fața lui Javert, îndată ce se ivea, îi împietrea locului.

Așa era omul acesta nemaipomenit.

Javert era ca un ochi mereu ațintit asupra domnului Madeleine. Un ochi plin de bănuială și de presupuneri. În cele din urmă, domnul Madeleine băgase de seamă, dar lucrul acesta părea să n-aibă nici o importanță pentru el. Nu-i puse lui Javert nici o întrebare; nu-l căuta, nu-l ocolea și-i răbda, fără să pară că-i dă vreo atenție, privirea aceea supărătoare, aproape apăsătoare. Era față de Javert, ca față de toată lumea: binevoitor și bun.

Lui Javert îi scăpaseră cîteva cuvinte, din care se putea ghici că polițistul cercetase în taină, cu acea curiozitate înăscută, în care intră, în egală măsură, instinctul și voința, toate urmele anterioare pe care moș Madeleine ar fi putut să le lase în alte părți. Părea că știe, și o spunea uneori pe ocolite, că cineva culesese unele informații în cutare regiune asupra cutărei familii dispărute. O dată i se întîmplă să spună, vorbind ca pentru el însuși: „Cred că-l am la mînă!” După aceea, stătu trei zile pe gînduri, fără să scoată o vorbă. Parcă firul, pe care i se păruse că-l ținuse între degete, s-ar fi rupt.

De altfel (și înțelesul absolut al unor cuvinte trebuie corectat aici), nu poate exista într-o ființă omenească nimic cu adevărat fără greș, și caracteristica instinctului e că poate fi tulburat, pus pe un drum greșit și înșelat. Dacă n-ar fi așa, instinctul ar fi mai presus decît inteligența și animalul ar ști mai mult decît omul.

Javert era evident tulburat de firescul și liniștea domnului Madeleine.

Într-o bună zi, ciudatul său fel de a fi păru totuși să-l impresioneze pe

domnul Madeleine. Iată cu ce prilej.

VI

MOȘ FAUCHELEVENT

Domnul Madeleine trecea într-o dimineață pe o stradă nepavată din Montreuil-sur-mer. Auzind un strigăt și văzînd mai mulți oameni strînși la un loc, la o oarecare depărtare, merse într-acolo. Un bătrîn, anume moș Fauchelevant, alunecase sub căruță, după ce-i căzuse calul.

Acest Fauchelevant era unul dintre puținii dușmani pe care domnul Madeleine îi mai avea pe vremea aceea. Cînd Madeleine sosise în localitate, Fauchelevant, fost notar și țăran cu oarecare știință de carte, făcea o negustorie care începuse însă să-i meargă prost. Fauchelevant îl văzuse pe acest simplu lucrător îmbogățindu-se, în vreme ce el, ca patron, scăpăta. Lucrul acesta îl umpluse de gelozie și făcuse tot ce-i stătuse la-ndemînă, de cîte ori avusese prilejul, pentru a-i pricinui vreun rău lui Madeleine. Dăduse apoi faliment și, bătrîn cum era, fără familie și fără copii, nemaiavînd decît o căruță cu un cal, se făcuse căruțaș, ca să poată trăi.

Calul își rupsese amîndouă picioarele și nu se putea ridica. Bătrînul era prins între roți. Căzuse atît de prost, încît toată greutatea căruței i se lăsase pe piept. Căruța era destul de încărcată. Moș Fauchelevant gemea de ți se rupea inima. Încercaseră să-l tragă de-acolo, dar zadarnic. O sfortare dezordonată, un ajutor stîngaci, o lovitură greșită puteau să-l răpună. Era cu neputință să-l scoți de sub căruță altfel decît ridicînd-o în sus. Javert, care sosise la fața locului în clipa accidentului, trimise pe cineva să caute un cric.

Veni și domnul Madeleine. Lumea se dădu în lături cu respect.

— Ajutor! Striga bătrînul Fauchelevant. Oameni buni, cine mă scapă?

Domnul Madeleine se întoarse spre cei de față.

— Aveți un cric?

— S-au dus să caute, răspunse un țăran.

— În cîtă vreme îl vom avea?

— S-au dus în apropiere, la Flachot, unde e un potcovar; dar n-are a face, tot o să treacă vreun sfert de ceas.

În ajun plouase, pămîntul era moale, căruța se înfunda din ce în ce mai adînc și apăsa, tot mai tare pe pieptul bătrînului căruțaș. Era vădit că în mai puțin de cinci minufe aveau să i se frîngă coastele.

— E cu neputință să așteptăm un sfert de ceas, spuse Madeleine țăranilor căre-l priveau.

— N-avem încotro.

— Dar n-are să mai fie de nici un folos. Nu vedeți cum se înfundă căruța?

— Păi ce să-i faci?

— Ascultați, spuse Madeleine, mai e loc destul sub căruța ca să se bage cineva dedesubt și s-o ridice cu spinarea. O clipă numai, și-l scoatem pe bietul om afară. Cine are spinare și inimă? Primește de la mine cinci galbeni!

Nimeni din jur nu se clinti.

— Zece galbeni, spuse Madeleine.

Cei de față lăsară ochii în jos. Unul dintre ei murmură:

— Trebuie să fii al naibii de tare. De! S-ar putea să te strivească.

— Haideți! spuse iar Madeleine. Douăzeci de galbeni.

Aceași tăcere.

— Nu că le lipsește bunăvoința, dar... spuse o voce.

Domnul Madeleine se întoarse și-l recunoscă pe Javert.

Nu-l văzuse venind. Javert urmă:

— ...puterea. Trebuie să fii un om nemaipomenit ca să ridici în spinare o căruța ca asta. Apoi, privindu-l țință pe domnul Madeleine, urmă, apăsînd pe fiecare cuvînt: Domnule Madeleine, n-am cunoscut decît un singur om în stare să facă ceea ce le ceri dumneata acum.

Madeleine tresări.

Javert adăugă cu un aer nepăsător, dar fără să-l slăbească din ochi pe Madeleine:

— Era un ocnaș.

— Ah! făcu Madeleine.

— Din ocna de la Toulon.

Madeleine păli.

Între timp, căruța continua să se înfunde cu încetul. Moș Fauchelevent gemea și urla:

— Mă înăbuș! Îmi frînge coastele! Un cric! Ceva! Ah!

Madeleine se uită împrejurul lui.

— Va să zică nimeni nu vrea să cîștige douăzeci de galbeni și să-i scape viața acestui bătrîn?

Nici unul din cei de față nu se mișcă. Javert spuse din nou:

— N-am cunoscut decît un singur om care să poată înlocui un cric.

Era ocnașul acela.

— Ah, mă strivește! strigă bătrînul.

Madeleine ridică ochii și întîlni privirea de șoim a lui Javert, așintită mereu asupra-i, se uită la țăranii neliniștiți și zîmbi cu tristețe. Apoi, fără să spună o vorbă, îngenunche și, mai-nainte ca mulțimea să aibă vreme să scoată un strigăt, intră sub căruța.

Trecu o clipă groaznică de așteptare și tăcere.

Lumea îl văzu pe Madeleine aproape culcat pe burtă sub greutatea îngrozitoare, încercînd în două rînduri zadarnic să-și apropie coatele de genunchi.

— Moș Madeleine, ieși de-acolo! îi strigară oamenii.

Pînă și bătrînul Fauchelevent îi spuse:

— Domnule Madeleine, du-te! Trebuie să mor și gata! Lasă-mă! Are să te strivească și pe dumneata!

Madeleine nu răspunse nimic. Cei de față gîfîiau. Roțile se înfundaseră mai mult și acum era aproape cu neputință ca Madeleine să mai iasă de sub căruță.

Deodată, însă, lumea văzu uriașa masă clătinîndu-se: căruța se ridică încetul cu încetul și roțile ieșiră pe jumătate din făgașele pe care le săpaseră. Se auzi un glas înăbușit care striga: „Grăbiți-vă! Ajutați!” Era Madeleine, care făcuse o ultimă efortare.

Se repezîră. Devotamentul unuia dăduse putere și curaj tuturor. Căruța fu ridicată de douăzeci de brațe. Bătrînul Fauchelevent era salvat.

Madeleine se ridică. Era foarte palid, cu toate că-i curgea nădușeala pe față. Hainele i se rupseseră și erau pline de noroi.

„...moș Fauchelevent, alunecase sub căruță...”

Toată lumea plîngea. Bătrînul îi îmbrățișă genunchii și-i spuse: „Dumnezeul meu!” Pe fața lui Madeleine se citea nu știu ce suferință fericită și cerească. Se uita cu ochi liniștiți la Javert, care-l privea fără încetare.

VII

FAUCHELEVENT AJUNGE GRĂDINAR LA PARIS

Fauchelevant își scrîntise genunchiul în timpul accidentului. Moș Madeleine îl trimise într-una din infirmeriile pe care le organizase pentru lucrători în clădirea fabricii și unde slujeau două surori de caritate. A doua zi dimineața, bătrînul găsi pe măsuta de noapte o hîrtie de o mie de franci, cu un bilet scris de mîna lui Moș Madeleine: „Îți cumpăr căruța și calul”. Căruța era sfărîmată și calul mort. Fauchelevant se vindecă, dar genunchiul îi rămase țeapăn. Datorită recomandațiilor date de surori și de preot, domnul Madeleine îi găsi moșului un loc de grădinar într-o mînăstire de maici din cartierul Saint-Antoine, la Paris.

Asta se petrecuse cu puțin timp înainte ca domnul Madeleine să fie numit primar. Cînd Javert îl văzu pentru prima oară gătît cu eșarfa care-i dădea autoritate asupra orașului, fu cuprins de tremurul acela pe care l-ar avea un dulău cînd ar mirosi că sub hainele stăpînului se ascunde un lup. Începînd din acea clipă, îl ocoli cît putu. Cînd nevoile serviciului i-o cereau neapărat, și nu putea face altfel decît să dea ochii cu primarul, îi vorbea cu cel mai adînc respect.

Prosperitatea pe care Montreuil-sur-mer i-o datora lui moș Madeleine avea, pe lîngă semnele vizibile arătate, un alt simptom care, dacă nu era vizibil, era în schimb tot atît de semnificativ. Lucrul acesta nu putea înșela niciodată. Cînd populația suferă, cînd nu e de lucru, cînd nu mai e negoț, contribuabilul se opune impozitului fiindcă e în mizerie, lasă să treacă termenele, iar statul pierde bani mulți cu cheltuielile de constrîngeri și încasări. Cînd e de lucru în plin, cînd țara e fericită și bogată, impozitele se plătesc cu ușurință și nu pricinuiesc statului cheltuieli. Se poate spune că mizeria și bogăția publică au în cheltuielile de strîngere a impozitelor un termometru care nu dă greș. În șapte ani, cheltuielile de strîngere a impozitelor se redusese rău cu trei pătrimi în plasa Montreuil-sur-mer, ceea ce făcea ca aceasta să fie citată printre toate celelalte de către domnul de Villèle, ministrul de finanțe de atunci.

Așa stăteau lucrurile în ținut la întoarcerea Fantinei. Nimeni nu-și mai aducea aminte de ea. Din fericire, poarta fabricii domnului Madeleine era ca un chip de prieten. Fantine ceru de lucru și fu primită în atelierul femeilor. Pentru Fantine meseria era nouă, ea nu

era prea îndemînatică, așa că nu cîștiga cine știe cît pe zi, dar, în sfîrșit, îi ajungea și atît. Problema era rezolvată: își cîștiga pîinea.

VIII

DOAMNA VICTURNIEN CHELTUIEȘTE TREIZECI ȘI CINCI DE FRANCI PENTRU MORALĂ

Cînd Fantine văzu că cîștigă, avu o clipă de bucurie. Să trăiești cinstit din munca ta, ce har al cerului! Începu să aibă iar poftă de muncă. Își cumpără o oglindă, se bucură să-și privească în ea tinerețea, părul și dinții frumoși, uită de multe lucruri și nu se mai gîndi decît la Cosette a ei și la viitorul care se întrezărea. Fu aproape fericită. Își închirie o cămăruță și o mobilă pe datorie, urmînd s-o plătească din munca ei; era o rămășiță din obiceiurile ei de dezordine.

Neputînd spune că e măritată, se ferise să vorbească, așa cum am mai văzut, despre fetița ei.

La început, îi plătea la timp pe cei doi Thénardier. Fiindcă nu știa decît să se iscălească, era silită să le scrie printr-un scriitor public.

Scria adesea. Lucrul acesta fu băgat de seamă. În atelierul femeilor începu să se șoptească că Fantine „scrie scrisori” și că-și „dă aere”.

Nimic nu stîrnește mai mult curiozitatea oamenilor decît treburile care nu-i privesc. De ce domnul ăsta nu vine decît pe-nserate? De ce domnul cutare nu-și atîrnă cheia în cui, joia? De ce o cotește totdeauna pe străzi dosnice? De ce doamna asta coboară întotdeauna din birjă înainte de a ajunge acasă? De ce trimite să i se cumpere hîrtie de scrisori cînd are destulă în sertar? etc., etc. Sînt ființe care pentru a afla cheia acestor taine, de altfel cu totul indiferente pentru ele, cheltuiesc mai mulți bani, risipesc mai mult timp, își dau mai multă osteneală decît ar fi nevoie pentru zece fapte bune; și asta, fără folos, de plăcere, fără să le fie altcum răsplătită curiozitatea decît tot prin curiozitate. Vor urmări pe cineva zile întregi, vor sta ceasuri întregi pe la colțuri de stradă, pe sub ganguri, noaptea, pe frig și pe ploaie, vor mitui comisionarii, vor da de băut vizitiilor și slugilor, vor cumpăra o cameristă, îl vor cîștiga pe portar. De ce? Fără rost. Dintr-o curată încăpățîinare de-a vedea, de-a ști și de-a se strecura. Din mîncărime de limbă. Și adeseori, după ce tainele sînt cunoscute, misterele publicate, enigmele aduse la lumina zilei, încep catastrofe, dueluri, falimente, familii ruinate, existențe sfărîmate, spre marea bucurie a celor care au „descoperit totul”, fără nici un interes, numai și numai din instinct. Trist lucru!

Unii oameni sînt răi numai din nevoia de-a vorbi. Conversația lor, conversație de salon, flecăreală de anticameră, e ca vetrele care

mistuie lemnele cu repeziciune; le trebuie mult combustibil și combustibilul lor e aproapele.

Fantine fu deci luată la ochi.

De altfel, destule o invidiau pentru părul ei blond și dinții albi.

Băgară de seamă că în atelier se trăgea câteodată deoparte și-și ștergea o lacrimă. În clipele acelea se gîndea la fetița ei; poate și la bărbatul pe care-l iubise.

E dureros să te rupi de legăturile întunecate ale trecutului.

Băgară de seamă că scria cel puțin de două ori pe lună, mereu la aceeași adresă, și că punea timbre pe scrisoare. Ajunseră să afle și adresa: *Domniei sale domnului Thénardier, hangiu, la Montfermeil*. Îl iscodiră la cîrciumă pe scriitorul public, un moșuleț care nu-și putea umple burta cu vin roșu pînă ce nu-și golea buzunarul de taine. Pe scurt, se află că Fantine avea un copil. „Sigur că era una d-alea!” Se găsi chiar o bătrînă care se duse la Montfermeil, vorbi cu cei doi Thénardier și le spuse la întoarcere: „Am cheltuit treizeci și cinci de franci, dar mi-am luat o piatră de pe inimă. Am văzut copilul!”

Cumătra care făcuse lucrul acesta era o spaimă, anume doamna Victurnien, straja și portăreasa virtuții tuturor. Doamna Victurnien avea cincizeci și șase de ani și-și căptușea masca urîteniei cu cea a bătrîneții. Avea glasul behăit și mintea jucăușă. Bătrîna aceasta fusese și ea tînră o dată, lucru uimitor. În tinerețea ei, în plin 1793, se măritase cu un călugăr fugit din mînăstire, care purta bonetă roșie și trecuse de la bernardini la iacobini¹. Era uscată, aspră, seacă, ursuză, spinoasă, aproape veninoasă; dar nu-l putea uita pe călugărul care o lăsase văduvă, după ce-o domesticise și o pusese cu botul pe labe. Era o urzică în care ghiceai și o rasă călugărească mototolită. În timpul restaurației se făcu atît de cucernică, încît popii îi iertară povestea cu călugărul. Avea o mică proprietate pe care o lăsa prin testament și, cu mult tîmbălău, unei comunități religioase. Era foarte bine văzută de episcopatul din Arras. Așadar, doamna Victurnien se duse la Montfermeil și se întoarse spunînd; „Am văzut copilul!”

Toate astea luaseră timp. Fantine era la fabrică de mai bine de un an, cînd, într-o dimineată, supraveghetoarea atelierului îi înmîină din partea domnului primar cincizeci de franci, spunîndu-i că nu mai face parte din atelier și sfătuind-o, din partea domnului primar, să părăsească ținutul.

Era tocmai în luna în care cei doi Thénardier, după ce ceruseră doisprezece franci în loc de șase, începuseră să pretindă cincisprezece.

1. Tagme călugărești catolice: jocul de cuvinte constă în sensul nou pe care îl căpătase termenul „iacobin” după revoluția burgheză din Franța: nu mai însemna călugăr dominican, ci membru al clubului iacobinilor, revoluționari intransigenți, numiți astfel fiindcă sediul lor principal era instalat la Paris într-o fostă mînăstire a iacobinilor.

Fantine era nenorocită. Nu putea pleca din ținut pentru că datoră la chirie și la mobile. Nu putea să le achite cu cincizeci de franci. Bolborosi câteva cuvinte rugătoare. Supraveghetoarea îi spuse că ar trebui să plece imediat din atelier. Fantine nu era, de altfel, decît o lucrătoare mediocră. Împovărată de rușine mai mult decît de disperare, părăsi atelierul și se întoarse în odaia ei. Așadar, greșeala îi era cunoscută de toată lumea.

Nu se mai simți în stare să scoată o vorbă. Unii o sfătuiră să se ducă la primar; nu îndrăzni. Domnul primar îi dădea cincizeci de franci pentru că era. Bun și o gonea pentru că era drept. Se supuse acestei sentințe.

IX

SUCCESUL DOAMNEI VICTURNIEN

Văduva călugărului a fost, așadar, bună la ceva.

De altfel, domnul Madeleine nu știa nimic despre toate astea. Viața e plină de astfel de încurcături. Domnul Madeleine avea obiceiul să nu intre aproape niciodată în atelierul femeilor. Pusese în fruntea acestui atelier o fată bătrînă, pe care i-o recomandase preotul, și avea toată încrederea în acea supraveghetoare, persoană respectabilă, hotărîtă, dreaptă, cinstită, pătrunsă de caritatea care constă în a da, dar lipsită de caritatea care constă în înțelegere și iertare. Domnul Madeleine îi încredințase ei totul. Oamenii cei mai buni sînt adeseori siliți să-și exercite autoritatea prin alții. În virtutea acestui drept, și cu convingerea că face bine ce face, supraveghetoarea instruisese procesul, judecase, osîndise și o executase pe Fantine.

Cît despre cei cincizeci de franci, îi dăduse dintr-o sumă pe care domnul Madeleine i-o încredințase pentru milostiviri și ajutoare lucrătoarelor și de care nu da socoteală.

Fantine vru să se angajeze servitoare în partea locului; merse dintr-o casă într-alta. N-o primi nimeni. Nu putea părăsi orașul. Negustorul de vechituri de la care-și cumpăraseră mobilele – și ce mai mobile! – spusese: „Dacă pleci, pun să te aresteze ca pe-o hoată!” Proprietarul căruia îi datora chiria îi spusese: „Ești tînăra și drăguță, așa că poți să plătești!” Ea împărți cei cincizeci de franci între proprietar și negustorul de vechituri, dădu înapoi trei sferturi din mobile, nu-și păstră decît strictul necesar și se văzu fără lucru, fără mijloace de trai, nemaivînd decît un pat și datorînd încă vreo sută de franci.

Se apucă să coasă cămași grosolane pentru soldații din garnizoană, cîștigînd astfel șazeci de centime pe zi. Fata o costa cincizeci. De atunci începu să-i plătească neregulat lui Thénardier.

O femeie bătrînă, care-i aprindea lumînarea seara, cînd se întorcea

acasă, o învăță arta de-a trăi în mizerie. Acolo unde se sfîrșește traiul din puțin, începe traiul din nimic. Aceste feluri de a trăi sînt ca două odăi: cea dintîi e întunecoasă, iar cea de-a doua e plină de beznă.

Fantine învăță cum te poți lipsi cu totul de foc iarna, cum să renunți la păsărica ce mănîncă mei de un ban la două zile, cum să-ți faci din fustă cuvertură și din cuvertură fustă, cum să-ți economisești lumînarea, luînd masa la lumina ferestrei de peste drum. Nu știm tot ce pot să scoată dintr-un gologan unele ființe slabe, care au îmbătrînit în lipsuri și în cînte. Asta ajunge să fie un talent. Fantine izbuti să dobîndească acest sublim talent și-și recîștigă puțin curajul.

Vorbea pe-atunci cu o vecină:

— Ei! Cred că dormind cinci ceasuri pe zi și cosînd tot restul timpului, voi izbuti să cîștig o fărîmă de pîine. Și apoi, cînd ești necăjit, mănînci mai puțin. Ei, bine! Am să mă hrănesc și eu cu suferințe și neliniști, cu nițică pîine și cu necazuri.

În deznădejdea asta, simțea o ciudată fericire cînd se gîndea că are o fetiță. Se gîndea s-o aducă. Cum? S-o facă să împartă mizeria cu ea? Și-apoi, era datoare lui Thénardier. Cum să se achite? Și drumul! Cum să și-l plătească?

Bătrîna care-i dăduse ceea ce am putea numi lecții de sărăcie era o femeie cuvioasă, pe care o chema Marguerite, cucernică, în înțelesul bun al cuvîntului, săracă și miloasă, nu numai cu săracii, ci chiar cu bogații, știind carte cît îi trebuia ca să se iscălească „Marguerite” și crezînd în Dumnezeu, ceea ce e o știință.

Se găsesc multe virtuți de felul acesta aici pe pămînt: într-o zi ele vor fi în ceruri. Viața asta are un mîine.

La început, Fantinei îi era atît de rușine, încît nu îndrăznea să iasă din casă.

Pe stradă ghicea că oamenii se întorc după ea și că o arată cu degetul; toți se uitau la ea și nimeni nu-i dădea bună ziua; disprețul acru și rece al trecătorilor o pătrundea în carne și în suflet ca un vînt rece.

În orașele mici, o astfel de nenorocită pare goală sub batjocura și curiozitatea tuturor. La Paris, cel puțin, nu te știe nimeni, și faptul de-a fi necunoscut e un veșmînt. Ah, cum ar fi vrut să plece la Paris! Cu neputință.

Fu nevoită să se obișnuiască cu disprețul celorlalți, așa cum se obișnuise cu sărăcia. Încetul cu încetul, luă o hotărîre. După vreo două-trei luni, lăsă rușinea deoparte și începu iar să iasă, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. „Nu-mi pasă!” spuse ea. Se ducea înapoi și înapoi, cu capul sus, cu un zîmbet amar, și simțea cum devine obraznică.

Doamna Victornien o vedea uneori trecînd pe sub fereastra ei, observa deznădejdea „neprecopsitei ăsteia”, pe care o pusese „la locul

ei", și se felicita. Fericirea celor răi e neagră.

Munca prea multă o obosea pe Fantine și tusea uscată, pe care o avea mai de mult, spori. Îi spunea uneori vecinei Marguerite: „Uite cum îmi ard mîinile!”

Cu toate astea, dimineața, cînd își pieptăna cu un pieptene rupt frumosul ei păr, care se revărsa ca o mătase, netoarsă, avea cîteva clipe de cochetărie fericită.

X

URMĂRILE SUCCESULUI

Fusesse concediată pe la sfîrșitul iernii; trecu vara și iarna se întoarse. Cînd zilele sînt scurte e mai puțin de lucru. Iarna, nici căldură, nici lumină, nici amiază, seara se îngîină cu dimineața, negură, amurg, fereastra e cenușie, nu poți să vezi limpede. Cerul e o ferestruică. Ziua întreagă e o pivniță. Soarele pare un sărac. Însălmîntător anotimp! Iarna preschimbă în piatră apa cerului și inima omului. Creditorii o hărțuiau.

Fantine cîștiga foarte puțin. Datoriile îi crescuseră. Soții Thénardier, prost plătiți, îi trimiteau mereu scrisori al căror cuprins o îndurera și a căror plată poștală o ruina. Îi scriseră într-o zi că mica Cosette era dezbrăcată în frig, că avea nevoie de o fustă de lînă și că maică-sa trebuia să-i trimită cel puțin zece franci pentru asta. Primi scrisoarea și o mototoli în mîini toată ziua. Seara se duse la frizerul din colț și-și desfăcu părul, care-i căzu, auriu și minunat, pînă la șolduri.

— Frumos păr! rosti frizerul.

— Cît mi-ai da pe el? întrebă ea.

— Zece franci.

— Taie-l!

Cumpără o fustă de flanelă și le-o trimise soților Thénardier. Fusta asta îi înfurie pe cei doi Thénardier. Voiau bani. I-o dădură Époninei. Biata Cosette tremură mai departe.

„Copilului n-are să-i mai fie frig, își spuse Fantine. Am îmbrăcat-o cu părul meu.” Purta scufii rotunde care-i acopereau capul tuns și cu care mai era încă drăguță.

Inima Fantinei începe să fie scormonită de sentimente întunecate. Cînd văzu că nu se mai putea pieptăna, începu să urască totul în jurul ei. Ca toți ceilalți, îl venerase și ea multă vreme pe moș Madeleine; cu toate astea, fiindcă i se tot spusese că el o gonise, că el era pricina nenorocirii ei, ajunse să-l urască. De cîte ori trecea prin fața fabricii, la orele cînd lucrătorii stau înaintea porții, cînta și se prefăcea că rîde.

O lucrătoare bătrînă, care o văzu o dată cîntînd și rîzînd așa, spuse: „Uite una care o s-o sfîrșească prost!”

Își luă un ibovnic, primul care-i ieși în drum, un bărbat pe care nu-l iubea, așa ca să înfrunte lumea, dar în inima ei era furioasă. Omul era un netrebnic, un fel de muzicant cerșetor, un puturos, care o bătea și care o părăsi așa cum îl luase și ea, cu scîrbă.

Își adora copilul.

Cu cît se scufunda mai adînc, cu cît totul se întuneca în jurul ei. Cu atît îngerușul acela blînd îi strălucea mai mult în fundul sufletului.

— Cînd voi fi bogată, spunea ea, o voi avea pe Cosette cu mine.

Și rîdea. Tusea nu-i da pace și avea sudori reci pe șira spinării.

Primi într-o zi o scrisoare de la Thénardier, ticluită astfel:

„Cosette e bolnavă de o boală care umblă prin partea locului. I se zice febră militară. E nevoie de doctorii scumpe: treaba asta ne sărăcește, nu le mai putem plăti. Dacă nu ne trimiți patruzeci de franci pînă într-o săptămînă, fetița are să moară.”

Începu să rîdă cu hohote și-i spuse bătrînei ei vecine:

— Ah, știi că au haz! Patruzeci de franci! Numai atît! Asta face doi napoleoni! De unde vor ei să-i scot? Ce dobitoci sînt țărani! ăstia!

Totuși urcă treptele pînă la o fereastră din pod și citi din nou scrisoarea.

Apoi coborî și ieși în stradă, alergînd, sărind și rîzînd într-una.

Cineva care o întîlni o întrebă:

— Ce ai de ești atît de veselă?

— Țărani mi-au scris o dobitocie, răspunse ea. Îmi cer patruzeci de franci. Țărani, ce vrei?

Văzu, pe cînd trecea prin piață, o mulțime de lume adunată în jurul unei trăsuri de formă neobișnuită, pe platforma căreia stătea în picioare un om îmbrăcat în roșu, care vorbea tare. Era un șarlatan de dentist ambulant, care oferea publicului danturi întregi, pastă de dinți, prafuri și leacuri. Fantine se vîrî printre ceilalți și începu să rîdă ca toată lumea de această cuvîntare rostită cînd în grai popular, pentru derbedei, cînd în grai schimonosit, pentru oameni cumsecade. Dentistul îi strigă deodată fetei aceleia frumoase care rîdea:

— Tu, fata de colo care rîzi, știi că ai dinți frumoși? Dacă-mi vinzi lopețile, îți dau cîte un napoleon de fiecare.

— Ce înseamnă asta, lopețile? întrebă Fantine.

— Lopețile, o lămuri profesorul dentist, înseamnă dinții din față: cei doi de sus.

— Vai, ce grozăvie! strigă Fantine.

— Doi napoleoni! murmură o babă știrbă, care era și ea acolo. Asta zic și eu că are noroc!

Fantine o luă la fugă și-și astupă urechile, ca să nu mai audă glasul răgușit al omului care striga:

— Mai gîndește-te, frumoaso! Doi napoleoni pot să-ți prindă bine.

Dacă-ți dă inima brînci, vino diseară la hanul *Puntea de argint*, unde ai să mă găsești.

Fantine se întoarse acasă. Era mînioasă și povesti întîmplarea bunei ei vecine Marguerite.

— Ce spui? Nu era un netrebnic? Cum de li se îngăduie unor astfel de oameni să treacă pe aici? Să-mi smulgă dinții din față? Dar așa fi îngrozitoare. Părul mai crește el, dar dinții! Ce monstru! Mai bine m-aș arunca de la etajul al cincilea în stradă! Mi-a spus că va fi diseară la *Puntea de argint*.

— Și cît a spus că dă pe ei? întrebă Marguerite.

— Doi napoleoni.

— Adică patruzeci de frânei.

— Da, zise Fantine, patruzeci de franci.

Rămase pe gînduri și începu să lucreze. După un sfert de ceas își lăsă cusătura și se sui pe trepte, să mai citească o dată scrisoarea lui Thénardier.

Întorcîndu-se, o întrebă pe Marguerite, care lucra lîngă ea:

— Tu știi ce-i febra militară?

— Da, răspunse fata bătrînă. E o boală.

— Are nevoie de doctorii multe?

— Ah, ce doctorii grozave!

— Cum îți vine boala asta?

— E o boală care îți vine așa, deodată.

— Și-i lovește și pe copii?

— Mai ales pe copii.

— Și se poate muri dintr-însa?

— Și încă cum! răspunse Marguerite.

Fantine se mai duse o dată pe scară să citească scrisoarea.

Seara ieși și fu văzută îndreptîndu-se spre strada Paris, pe unde sînt hanurile.

A doua zi dimineața, cînd Marguerite intră în odaia Fantinei, mai înainte de răsăritul soarelui, pentru că lucrau întotdeauna împreună și, în felul acesta, nu ardeau decît o singură lumînare, o găsi pe Fantine pe pat, în capul oaselor, palidă, înghețată. Nu se culcase de loc. Scufia îi căzuse pe genunchi, lumînarea arsese toată noaptea și era pe sfîrșite.

Marguerite se opri în prag înmărmurită de risipa asta cumplită și strigă:

— Dumnezeu! A ars toată lumînarea! S-a întîmplat ceva?

Se uită apoi la Fantine, care-și întoarse capul tuns spre ea.

Din ajun îmbătrînise cu zece ani.

— Isuse! rosti Marguerite. Ce ai, Fantine?

— N-am nimic, răspunse Fantine. Dimpotrivă. N-are să-mi mai moară copilul de acea boală îngrozitoare, neîngrijit. Sînt mulțumită.

Pe cînd vorbea îi arătă fetei bătrîne doi napoleoni care străluceau pe masă.

— Ah, Isuse, Dumnezeu! spuse Marguerite. Dar asta e o avere. De unde ai galbenii ăştia?

— I-am cîştigat, răspunse Fantine.

Spunînd acestea, zîmbi. Lumînarea îi lumina faţa. Era un zîmbet însîngerat. O salivă roşcată îi mînjea colţul buzelor, iar în gură avea o gaură neagră.

Amîndoi dinţii îi fuseseră smulşi.

Trimise patruzeci de franci la Montfermeil.

De altfel, nu fusese decît o şiretenie a celor doi Thénardier, ca să facă rost de bani. Cosette nu era bolnavă.

Fantine îşi azvîrli oglinda pe fereastră. De multă vreme îşi lăsase chilia de la al doilea cat şi se mutase sub acoperiş, într-o mansardă închisă cu un lacăt; era o chiţimie dintre acelea al căror tavan se uneşte cu duşumeaua şi te izbeşte în cap de zeci de ori pe zi. Omul sărac nu se poate duce pînă la fundul odăii, cum nu se poate duce pînă la fundul destinului lui, decît îndoindu-şi spinarea din ce în ce mai mult. Nu mai avea pat. Îi rămăsese o zdreanţă pe care o numea cuvertură, o saltea pe jos, şi un scaun desfundat. Avusese o răsură care se uscaseră, uitată într-un colţ. Într-alt colţ era o oala de pămînt pentru apă. Apa îngheţa în timpul iernii şi multă vreme urmele ei rămîneau însemnate, la niveluri diferite, cu cercuri de gheaţă. Îşi pierduse ruşinea şi totodată cochetăria. Un ultim semn. Ieşea cu bonete murdare. Fie din lipsă de timp, fie din nepăsare, nu-şi mai cîrpea rufe. Pe măsură ce i se rupeau ciorapii la călcîie, şi-i trăgea în pantofi. Asta se vedea bine după creţurile pe care le făceau. Îşi peticea corsetul, vechi şi uzat, cu bucăţi de stambă care se rupeau la fiecă mişcare. Oamenii cărora le datora bani îi făceau scandaluri şi nu-i dădeau pace. Îi găsea în stradă şi apoi din nou, pe scară. Îşi petrecea nopţile plîngînd şi frămîntîndu-se. Ochii îi străluceau din cale-afară şi simţea o durere în umăr, către partea de sus a omoplatului stîng. Tuşea mult. Îl ura din răspuţi pe moş Madeleine, dar nu se plîngea. Cosea şaptesprezece ceasuri pe zi, dar din pricina unui antreprenor al muncii din închisori, care punea femeile osândite să lucreze sub cost, preţurile scăzură dintr-o dată, ceea ce reducă ziua lucrătoarelor libere la patruzeci şi cinci de centime. Şaptesprezece ceasuri de muncă şi patruzeci şi cinci de centime pe zi!

Creditorii Fantinei erau mai nemiloşi decît oricînd. Negustorul de vechituri, care-şi luase înapoi aproape toate mobilele, îi spunea într-una: „Cînd îmi dai banii, pungăşoico?” Ce voiau de la ea, Dumnezeu! Se simţea hărţuită şi în ea se năştea fiara sălbatică. Cam în acelaşi timp, Thénardier îi scrisese că aşteptase, fără îndoială, cu prea multă bunăvoinţă şi că-i trebuie de îndată o sută de franci, fără

de care micuța Cosette, cu toate că era convalescentă, avea să fie dată pe ușă afară, în frig, pe drumuri, că va ajunge ce va putea să ajungă și că n-avea decît să crape dacă poftea. „O sută de franci! Se gîndi Fantine. Dar unde se puteau cîștiga cinci franci pe zi?”

— Haide! spuse ea. Să vindem și ce-a mai rămas!

Nenorocita se făcu prostituată.

„Se uită apoi la Fantine, care-și întoarse capul tuns spre ea.”

XI

CHRISTUS NOS LIBERAVIT ¹

Ce înseamnă povestea asta a Fantinei? Societatea își cumpără o sclavă!

De la cine? De la mizerie. De la foame, de la frig, de la singurătate, de la părăsire, de la sărăcie. Dureros târg!

Un suflet pentru o bucată de pâine. Mizeria oferă, societatea primește.

Civilizația noastră e călăuzită de sfânta lege a lui Hristos, dar nu e încă pătrunsă de ea. Se zice că în civilizația europeană sclavia a fost desființată. E o greșeală. Ea există mereu, dar nu apasă decît asupra femeii și se numește prostituție.

Apasă asupra femeii, adică asupra gingășiei, slăbiciunii, frumuseții, maternității. Și asta nu e una dintre cele mai mici rușini ale omului!

În punctul în care am ajuns cu această dureroasă dramă, Fantine nu mai e nimic din ce a fost altădată. E de marmură, pentru că a ajuns noroi. Celui care pune mîna pe ea îi e frig. Trece, te rabdă, nu-i pasă cine ești; e dezordonată și severă. Viața și ordinea socială i-au spus ultimul cuvînt. I s-a întîmplat tot ce putea să i se mai întîmple; A simțit, a îndurat, a suferit, a pierdut și a plîns totul. E resemnată și resemnarea ei seamănă cu nepăsarea, așa cum moartea seamănă cu somnul. Nu se mai ferește de nimic, nu se mai teme de nimic. Abată-se asupra ei toți norii și treacă peste ea tot oceanul! Ce-i mai pasă! E ca un burete îmbibat.

E o greșeală să-ți închipui că ai secat soarta și că ești la capătul celor ce pot să ți se întîmple. Totuși, ea așa credea.

Vai! Ce înseamnă destinele astea năpustite unele peste altele? Unde se duc? De ce sînt astfel?

Cel care știe asta, vede tot întunericul.

E singur. Se numește Dumnezeu.

XII

TRÎNDĂVIA DOMNULUI BAMATABOIS

Ca în toate orașele mici, există și la Montreuil-sur-mer o categorie de băieți tineri, care risipesc un venit de o mie cinci sute de livre în provincie, așa cum semenii lor de la Paris mănîncă două sute de mii de franci pe an. Toți aceștia fac parte dintr-o mare specie neutră;

1. Hristos ne-a mîntuit (lat.).

neputincioși, paraziți, buni de nimic, care au ceva pământ, nițică prostie, un pic de duh, care ar fi bădărani într-un salon și se socotesc boieri la crîsmă și care spun: „livezile mele, pădurile mele, țăranii mei”; fluieră actrițele ca să arate că sînt oameni de gust, caută gîlceavă ofițerilor din garnizoană ca să se arate războinici, vînează, fumează, cască, beau, miros a tutun, joacă biliard, se uită după călătorii care coboară din diligență, trăiesc la cafenea, cinează la han, au un cîine care mănîncă oase sub masă și o țiitoare care pune mîncarea pe masă. Se calicesc pentru o para, exagerează moda, admiră tragedia, disprețuiesc femeile, bat caldarîmul, copiază Londra prin Paris și Parisul prin Pont-à-Mousson¹, se îndobitocesc cu vîrsta, nu muncesc, nu sînt buni de nimic și nici prea dăunători nu sînt.

Dacă domnul Felix Tholomyès ar fi rămas în provincie și n-ar fi văzut niciodată Parisul, ar fi fost unul dintre aceștia.

Dacă ar fi ceva mai bogați s-ar spune că sînt filfizoni; dacă ar fi mai săraci, s-ar spune că sînt pierde-vară. Pe scurt, sînt oameni care nu fac nimic. Printre ei există unii plicticoși, alții plictisiți, alții visători și cîțiva mucaliți.

Pe-atunci, un „elegant” era alcătuit dintr-un guler mare, dintr-o cravată, dintr-un ceas cu brelocuri², din trei veste puse una peste alta și de diferite culori; cea albastră și cea roșie, pe dinăuntru; dintr-un surtuc măsliniu, strîns pe talie, cu coadă de morun, cu două rînduri de nasturi de argint înghesuiți unii într-alții pînă pe umăr, și din pantaloni tot de culoare măslinie, dar mai deschisă, împodobiți cu cusătură cu un număr de cute, nehotărît, dar întotdeauna fără soț și variind de la una la unsprezece, limită care nu era depășită niciodată. Adăugați și niște ghetе-pantofi cu potcoave mici la tocuri, un joben cu marginile înguste, părul zbîrlit, un baston cît toate zilele și o conversație înnobilită de calambururile lui Portier³. Pe deasupra: pîteni și mustăți. Pe vremea aceea mustățile însemnau burghezie și pîtenii însemnau pîeton.

Elegantul provincial purta pîteni mai lungi și mustăți mai sălbatice.

Era vremea în care republicile din America de Sud se luptau cu regele Spaniei; pe cînd Bolivar se lupta cu Morillo⁴. Pălăriile cu boruri înguste erau regaliste și se chemau *morillo*, iar liberalii purtau pălării cu boruri late, care se numeau *bolivare*.

La vreo opt sau zece luni după cele povestite în paginile de mai sus, în primele zile ale lui ianuarie 1823, într-o seară în care ninsese, unul dintre acești eleganți, unul din acești pierde-vară, un „conformist” pentru că purta un *morillo*, îmbrăcat călduros cu unul dintre acele

1. Orașel din Lorena, luat aici ca simbol al micilor centre provinciale.

2. Figurine din metal sau os care se atîrnau de lanțul ceasornicelor.

3. Fost revoluționar, profesor la Facultatea de drept din Paris sub imperiu, care la cursuri compensa știința sa mediocră cu glume și anecdote.

4. General spaniol trimis să luptea împotriva răsculaților din America de Sud.

paltoane care întregeau în anotimpurile reci costumul la modă, se distra să sîcîie o femeie care da tîrcoale prin fața ferestrei unei cafenele cu ofițeri, îmbrăcată în rochie de bal, foarte decoltată și cu flori pe cap. Elegantul acesta fuma, firește, pentru că era la modă.

De cîte ori femeia trecea prin fața lui, îi arunca, o dată cu o gură de fum din trabuc, cîte o necuviință pe care o socotea spirituală și veselă, ca: „Ce urîță ești! Mai bine te-ai ascunde! Ești știrbă!” etc., etc. Pe domnul acesta îl chema Bamatabois. Femeia, împopoțonată și tristă, care se ducea și se întorcea prin zăpadă, nu-i răspundea, nici nu-l privea, și-și continua cu aceeași regularitate plimbarea, care din cinci în cinci minute o aducea din nou în fața batjocurilor, ca pe un soldat pedepsit care se întoarce mereu să-și primească vergile. Această nepăsare îl jigni pe omul acela fără de rost și, profitînd de o clipă în care femeia se întorsese, se luă după ea, tiptil, și, ținîndu-și rîsul, se aplecă, luă de pe caldarîm un pumn de zăpadă și i-l vîrî în spate, între umerii goi. Femeia dădu un răcnet, se întoarse, sări ca o panteră și se azvîrli asupra bărbatului, înfigîndu-i unghiile în obraz, cu cele mai groaznice cuvinte ce-ar putea ieși din gura unui rîndaș. Sudălmile acelea, scuipate cu un glas răgușit de băutură, ieșeau hîd dintr-o gură știrbă.

Era Fantine.

La zgomotul ce se iscă, ofițerii ieșiră grămadă din cafenea, trecătorii se adunară și se formă un cerc larg de oameni care rîdeau, chicoteau și aplaudau în jurul unui vîrtej făcut din două ființe, dintre care deosebeau cu greu bărbatul de femeie. Bărbatul se zbătea, pălăria îi căzuse pe jos, iar femeia îl izbea cu picioarele și cu pumnii, ciufulită, urlînd, fără dinți și fără păr, vînată de mînie, groaznică.

Deodată, un om înalt ieși din mulțime, o apucă pe femeie de rochia de mătase acoperită cu noroi și-i spuse:

— Urmează-mă!

Femeia ridică fruntea: vocea ei mînioasă se stinse dintr-o dată. Ochii îi erau sticloși, din vînată se făcuse palidă și tremura de spaimă. Îl recunoscu Javert.

Filfizonul profitase de întîmplare ca s-o șteargă.

XIII

REZOLVAREA UNOR CHESTIUNI DE POLIȚIE MUNICIPALĂ

Javert îi dădu la o parte pe cei din față, trecu printre ei și porni întins spre biroul de poliție ce se afla dincolo de piață, tîrînd-o cu dînsul pe nefericita femeie. Ea se lăsă dusă fără nici o împotrivire.

Nici unul, nici altul, nu scotea o vorbă.

Mulțimea de gură-cască, făcînd mare haz, mergea în urma lor,

întrecându-se în glume de prost gust. Neagra mizerie, prilej de obscenitate!

„...un pumn de zăpadă și i-l vârî în spate, între umerii goi.”

Ajungînd la biroul polițienesc – o încăpere scundă, încălzită de o sobă și păzită de un gardian, cu ușa prevăzută cu o fereastră zăbreliată, care da spre stradă – Javert intră împreună cu Fantine și închise ușa după el, spre marea dezamăgire a spectatorilor, care se înălțau în vârful picioarelor și-și întindeau gîtul să vadă ce se petrece înăuntru. Curiozitatea este un fel de lăcomie și a vedea însemnează a devora.

Îndată ce intră, Fantine, nemișcată și mută, căzu într-un colț al odăii, ghemuindu-se ca un cîine speriat.

Sergentul de serviciu puse o lumînare aprinsă pe masă. Javert se așează, scoase din buzunar o coală de hîrtie timbrată și începu să scrie.

Femeile acestea sînt totdeauna lăsate de legiuirile noastre la bunul plac al poliției, care face cu ele ce vrea, le pedepsește cum îi vine la socoteală și dispune cum îi trăsnește prin cap de cele două bunuri amărite pe care ele le numesc meseria și libertatea lor.

Javert sta nepăsător; pe fața lui aspră nu se citea nici un fel de emoție. Cu toate astea, era serios și adinc preocupat. Trecea printr-una din acele clipe cînd își exercita fără control, dar cu toată grija unei conștiințe neînduplecate, temuta sa putere discreționară. Simțea acum că scăunelul de agent de poliție era un fotoliu prezidențial. Judeca. Judeca și condamna. Își aduna toate gîndurile ce se găseau în mintea lui, pentru a duce la bun sfîrșit marea sa misiune. Cu cît examina mai de aproape fapta acestei fete, cu atît se simțea mai revoltat. Nu încăpea îndoială că asistasese la săvîrșirea unei crime. Văzuse acolo, în stradă, societatea, reprezentată, printr-un proprietar-alegător, batjocorită și atacată de o faptură scoasă din rîndurile oamenilor. O prostituată cutezase să atace un burghez. Și el, Javert, fusese de față. Continua să scrie în tăcere. Cînd isprăvi, iscăli, îndoi hîrtia și, dînd-o gardianului, spuse:

— la trei oameni și du-o pe fata asta la răcoare! Apoi, întorcîndu-se spre Fantine: Te-ai învîrtit de șase luni.

Nefericita tresări:

— Șase luni! Șase luni de închisoare! strigă ea. Șase luni cu șapte gologani pe zi! Dar ce-o să se facă Cosette, fata mea... fata mea? Mai sînt datoare peste o sută de franci soților Thénardier, domnule inspector. Știți dumneavoastră asta?

Fantine se tîrî pe lespezile ude de noroiul cizmelor, fără să se ridice, împreunîndu-și mîinile, mergînd în genunchi.

— Domnule Javert, zise ea, fie-vă milă! Credeți-mă că n-am nici o vină! Dac-ați fi fost de față de la început, v-ați fi dat seama de asta. Vă jur că nu-s vinovată. Domnul acela, burghezul acela pe care nu-l cunosc, mi-a băgat zăpadă în spinare, sub rochie. Are cineva dreptul să ne vîre zăpadă în spinare cînd trecem pe drum liniștite, fără să ne legăm de nimeni? Asta m-a scos din sărite. Vedeți și dumneavoastră

că sînt puțin bolnavă. Și-apoi, îmi spunea mereu vorbe urîte: „Ești pocită!”... „Ești știrbă!...” Știu și eu că sînt știrbă. Eu nu făceam nimic, îmi spuneam: e un domn care se distrează. Îmi vedeam de drum și nu-i spuneam nimic. La un moment dat, mi-a vîrît zăpada. Domnule Javert, domnule inspector, nu e nimeni pe-aici care să fi văzut și care să vă declare că tot ce spun este adevărat? Poate-am greșit că m-am supărat. Știți bine că-n prima clipă nu te poți stăpîni: ești cam iute. Și pe urmă, spuneți și dumneavoastră: să ți se vîre așa, pe neașteptate, un bulgăre de zăpadă în spinare... îmi pare rău că i-am stricat pălăria. De ce-a plecat? I-aș fi cerut iertare. O! Doamne! Ce mare lucru era dacă-i ceream iertare?... Iertați-mă de rîndul ăsta, domnule Javert. Dumneavoastră nu știți că-n închisoare nu se cîștigă decît treizeci și cinci de centime; nu-i vina stăpînirii, dar atît se cîștigă. Gîndiți-vă că am de dat o sută de franci, și dacă nu-i plătesc, au s-o arunce în stradă pe fetița mea. Doamne-Dumnezeule! Doar n-o pot ține cu mine aici. E-așa de groaznic ce fac! O! Cosette a mea, îngerășul meu, ce-o să se facă ea? Puișorul meu drag!... Thénardierii sînt niște hangii, niște țărani care nu știu multe. Lor le trebuie bani. Nu mă băgați la închisoare! E vorba și de-o biată copilă pe care o azvîrliți în stradă, la voia întîmplării, în plină iarnă! Trebuie să vă fie milă, domnule Javert! Dacă ar fi mai mare și-ar putea cîștiga singură existența, dar așa, la vîrsta ei, nu poate face nimic. Și, zău... nu-s o femeie rea. Nu din lene și din lăcomie am ajuns în halul ăsta.

„Fantine se tîrî pe lespezile ude...”

Am băut și eu din pricina necazurilor. Nu-mi place rachiul, dar te face să uiți. Când eram și eu mai mulțumită, dacă v-ați fi uitat la dulapurile mele, ați fi văzut că nu sînt o femeie ușuratică. Aveam rufărie, chiar multă rufărie... Fie-vă milă de mine, domnule Javert!...

Vorbea așa, scuturată de sughițuri, cu ochii înecați în lacrimi, cu pieptul gol, frîngîndu-și mîinile, tușind sec și scurt. Îngăimînd cuvintele domol, sfîrșită...

O durere mare este o rază dumnezeiască ce transfigurează pe cei ce suferă. În clipa aceea Fantine se făcuse iarăși frumoasă. Din cînd în cînd se oprea și săruta poala redingotei agentului. Ar fi înduioșat și o inimă de piatră, nu însă una de lemn...

— Hai? zise Javert. Te-am ascultat destul. Ai isprăvit? Cară-te acum. Ai șase luni. Nici Dumnezeu din cer n-ar mai putea să te scape!

Din cuvintele acestea rostite solemn: „Nici Dumnezeu din cer n-ar mai putea să te scape!” ea înțelese că sentința a fost pronunțată. Se prăbuși, îngăimînd:

— Îndurare!

Javert îi întoarse spatele.

Jandarmii o apucară de braț.

De cîteva minute intrase acolo un om, fără ca cineva să fi băgat de seamă. Închise ușa, se așezase cu spatele în dreptul ei și auzise rugămințile deznădăjduite ale Fantinei.

În momentul în care jandarmii puseră mîna pe nefericita femeie, care nu voia să se ridice, el făcu un pas, ieși din umbră și zise:

— O clipă, vă rog!

Javert ridică ochii și-l recunoscă pe domnul Madeleine: își scoase pălăria și, salutînd cu un fel de stîngăcie înciudată, zise:

— Domnule primar...

Cuvintele „domnule primar” făcură asupra Fantinei un efect neașteptat. Se ridică dintr-o dată ca o nălucă ce iese din pămînt, îl îmbrînci pe jandarm cu amîndouă mîinile, merse drept la Madeleine, mai înainte de-a putea fi oprită, și privindu-l țintă, cu o expresie rătăcită, strigă:

— A! Va să zică tu ești domnul primar?

Apoi izbucni în rîs și îl scuipă în obraz.

Domnul Madeleine se șterse liniștit pe obraz și zise

— Inspectore Javert, pune pe femeia asta în libertate!

O clipă, lui Javert i se păru că înnebunește. Simțea în momentul acela năpădindu-l, una după alta și aproape toate laolaltă, emoțiile cele mai puternice pe care le încercase în viața lui. O femeie de stradă să-l scuipe în obraz pe primar, chiar în fața lui, era un lucru atît de monstruos, încît, în cele mai grozave închipuiri ale lui, ar fi socotit că e un sacrilegiu însuși faptul de a crede aceasta. Pe de altă parte, în mintea lui făcea în chip nelămurit o apropiere hidoasă între ceea ce

era femeia și ce-ar putea fi acest primar, întrezărind astfel cu spaimă ceva cât se poate de simplu în acest atentat uluitor. Când îl mai văzu însă pe primar, pe magistrat, ștergându-și liniștit obrazul și spunînd: „Pune-o pe femeia asta în libertate!” simți că-i vine amețală, că-i piere glasul, că nu se mai poate gândi la nimic, că nu mai era în stare să se mire de nimic; rămase încremenit.

Cuvintele primarului nu avură un efect mai puțin ciudat asupra Fantinei. Ea își ridică brațul gol și se agăță de cîrligul sobei, întocmai ca cineva care ar fi gata să cadă. Privi în jurul ei, și începu să vorbească în șoaptă, ca și cum ar fi vorbit singură:

— În libertate!... Să mă lase să plec? Și să nu stau șase luni la închisoare? Cine-a spus asta? Nu se poate să fi rostit cineva cuvintele astea. Pesemne n-am auzit eu bine. E cu neputință să le fi rostit ticălosul de primar. Domnule Javert, domnule dragă, ați spus dumneavoastră să fiu pusă în libertate? Ei bine, am să vă spun adevărul și-apoi o să mă lăsați să plec, nu-i așa? Bestia asta de primar, hodorogul ăsta ticălos, e pricina tuturor necazurilor mele. Închipuți-vă, domnule Javert, că m-a dat afară din pricina unor nepricopsite care umblau cu tot felul de vorbe prin atelier. Nu-i îngrozitor? Să dai afară e biată fată care-și vede cinsti de munca ei? De-atunci n-am mai avut cu ce trăi și de-aici mi se trage toată nenorocirea. Mai înainte de orice, domnii de la poliție ar trebui să facă e îmbunătățire, adică să-i împiedice pe antreprenorii muncilor din închisori de-a se purta rău cu oamenii săraci. Uite, să vă spun despre ce e vorba. Să zicem că câștigi șaiszeci de centime pe zi cosînd cămăși, și pe urmă prețul scade la patruzeci și cinci de centime și nu mai ai cu ce trăi. Trebuie să te apuci de orice. Eu, de pildă, o aveam pe Cosette și am fost silită să ajung o stricată. Ați priceput acum că păcătosul ăsta de primar e vinovat de tot ce mi s-a întîmplat. Pe urmă, am călcat în picioare pălăria burgnezului aceuia în fața cafenelei ofițerilor. El, însă mi-a prăpădit toată rochia cu bulgărele lui de zăpadă. Noi, astea, nu avem decît o singură rochie de mătase pentru seara. Vedeti, domnule Javert, eu n-am făcut rău dinadins, credeți-mă, și cu toate astea văd peste tot femei mult mai rele decît mine, care sînt foarte fericite. Nu-i așa, domnule Javert, că dumneavoastră ați dat ordin să fiu pusă în libertate? Luați informații, stați de vorbă cu proprietarul, că tocmai trebuie să-i plătesc chiria. O să aflați că sînt o femeie de treabă. Vai de mine! Vă rog să mă iertați! Am pus mîna, fără să bag de seamă, pe mînerul sobei și-a început să iasă fum.

Domnul Madeleine o asculta cu multă luare-aminte. În vreme ce Fantine vorbea, el vîrî mîna în buzunarul hainei, scoase punga și o deschise. Era goală. O băgă din nou în buzunar și se adresă Fantinei:

— Cît ai spus că ești datoare?

Fantine, care nu se uita decît la Javert, se întoarse spre el:

— Am vorbit eu cu tine? Apoi adresându-se jandarmilor: Spuneți și voi, ați văzut cum l-am scuiat în obraz? O! primar nemernic, ai venit aici ca să mă sperii, dar mie nu mi-e frică de tine. Nu mă tem decît de domnul Javert. Nu mă tem decît de bunul domn Javert! Și, vorbind așa, se întoarse din nou spre inspector: Vedeți, domnule inspector, trebuie să fiți drept. Îmi dau seama că sînteți un om drept, domnule inspector. La urma urmei, e foarte simplu: unul se joacă băgînd o mîină de zăpadă în rochia unei femei și ofîterii fac haz; e foarte firesc ca lumea să se distreze cu ceva și noi d-asta sîntem acolo! Și, iată că veniți dumneavoastră, sînteți silit să faceți nițică ordine; puneți mîina pe femeia vinovată, dar, gîndiți-vă puțin și, fiindcă sînteți un om bun, îmi dați drumul. Și asta pentru fetița mea, pentru că, stînd șase luni la închisoare, n-aș mai avea cu ce s-o hrănesc. „Dar să nu te mai prind pe-aici, păcătoaso!...” O! n-o să mă mai prindeți, domnule Javert. Poate să mi se facă de-aici înainte orice, nici n-o să mă clintesc din loc. Astăzi, însă, vedeți dumneavoastră, am făcut gălăgie pentru că nu mă așteptam de loc la bulgărele ăla de zăpadă: și-apoi, v-am mai spus că nu mă prea simt bine, tușesc, am aici în piept un fel de greutate care mă arde; și doctorul mi-a spus să mă îngrijesc. Uite-aici, puneți mîina, nu vă fie frică!

Nu mai plîngea, glasul ei era mîngîietor; apăsa pe sînul ei alb și delicat mîina vînjoasă și aspră a lui Javert și se uita la el surîzătoare.

Tresărind, începu să-și potrivească rochia răvășită, lăsînd în jos poalele care se ridicaseră pînă aproape de genunchi cînd se tîrîse pe jos; se îndreptă apoi spre ușă, adresîndu-se cu jumătate de glas jandarmilor și făcîndu-le din cap un semn prietenesc:

— Băieți, domnul inspector a spus să-mi dați drumul. Am plecat!

Puse mîina pe clanță. Încă un pas și ar fi ajuns în stradă.

Pînă-n momentul acela, Javert rămăsese în picioare, nemișcat, cu ochii în pămînt, stînd în mijlocul acestei scene ca o statuie luată de la locul ei și care așteaptă să fie așezată undeva.

Zgomotul clanței îl scoase din toropeală. Înălță capul, cu o expresie de autoritate supremă, expresie cu atît mai înfricoșătoare cu cît puterea se găsește mai jos, fioroasă la fiară, cumplită la omul de rînd.

— Sergent! strigă el. Nu vezi că tîrîtura asta vrea să plece? Cine v-a spus să-i dați drumul?

— Eu, zise Madeleine.

La auzul glasului lui Javert, Fantine se înfioră și dădu drumul clanței, așa cum un hoț ar fi azvîrlit lucrul furat. Cînd îl auzi vorbind pe Madeleine, se întoarse și, din clipa aceea, fără să scoată o vorbă, fără să mai răsuflă, se uită cînd la Madeleine, cînd la Javert, după cum vorbea unul sau altul.

Se vedea bine că Javert trebuie să fi fost – cum se spune – „scos din sărite”, ca să-și îngăduie să se răstească la sergent, după ce primarul

îl poftise s-o pună pe Fantine în libertate. Uitase oare că se afla și primarul de față? Sfîrșise prin a-și mărturisi sie însuși că e cu neputință ca o „autoritate” să fi dat un asemenea ordin și că, mai degrabă, domnul primar a spus una și-a înțeles alta? Sau, poate, în fața atîtor enormități, al căror martor fusese timp de două ceasuri, îşi spunea că se cuvine să revină la hotărîrile tari, că e nevoie ca cel mic să devină mare, agentul să se transforme în magistrat, polițistul să devină judecător și că, în această situație extraordinară, ordinea, legea, morala, guvernul, întreaga societate, se întrupau în el, în Javert?

Totuși, cînd domnul Madeleine rosti acel „eu”, inspectorul de poliție Javert se întoarse spre el, galben la față, înghețat, cu buzele vinete, cu privirea deznădăjduită, cu trupul scuturat de un tremur ușor și, lucru nemaipomenit, cu ochii în pămînt, dar cu glas hotărît, spuse:

— Domnule primar, asta nu se poate!

— Cum? zise Madeleine.

— Păcătoasa asta a insultat un burghez.

— Inspectore Javert, zise domnul Madeleine cu glas împăciuitor și liniștit, ascultă! Ești un om cumsecade și nu mă sfiesc să stau de vorbă cu dumneata. Iată care-i adevărul. Treceam prin piață în momentul cînd ai ridicat-o pe femeia asta; mai fuseseră și alții de față; am cules informații și știu totul. Burghezul e de vină și el e acela care, pe bună dreptate, ar fi trebuit să fie arestat.

Javert ripostă:

— Mizerabila asta l-a insultat pe domnul primar.

— Asta mă privește pe mine! spuse domnul Madeleine. Și cred că ofensa este numai a mea. Pot să fac ce vreau cu ea.

— Să mă ierte domnul primar. Injuria nu este a dumnealui, este a justiției.

— Inspectore Javert, răspunse domnul Madeleine, cea dintîi justiție e conștiința. Am auzit-o pe femeie și știu ce fac.

— Iar eu, domnule primar, nu mai înțeleg nimic.

— Atunci, mărginește-te să te supui.

— Nu mă supun decît în fața datoriei mele. Și datoria mea îmi poruncește ca femeia asta să facă șase luni de închisoare.

Domnul Madeleine răspunse liniștit:

— Ascultă-mă pe mine, n-o să facă nici o zi!

Auzind aceste cuvinte hotărâte, Javert cuteză să-l privească pe primar drept în ochi, vorbindu-i totuși pe un ton cât se poate de respectuos:

— Sînt foarte mîhnit că trebuie să mă opun domnului primar. E pentru prima dată în viața mea. Îmi îngădui, însă, să-i atrag atențiunea că sînt în cadrul atribuțiunilor mele. Mă mărginesc, fiindcă așa vrea domnul primar, numai la cazul burghezului. Eram acolo. Ea s-a năpustit asupra domnului Bamatabois, alegător și proprietarul casei aceleia frumoase, cu balcon, din colțul străzii, o casă cu trei etaje, toată din piatră. În sfîrșit, sînt fel de fel de lucruri pe lumea asta. Orice-ați spune, domnule primar asta e de competența poliției de stradă, și mă privește pe mine; așa că Fantine rămîne arestată.

Domnul Madeleine își încrucișă atunci brațele și spuse cu un glas aspru, pe care nimeni nu-l mai auzise în oraș:

— Cazul despre care vorbiți e un caz de poliție municipală și, conform articolelor 9, 11, 15 și 66 din Codul de procedură penală, este de competența mea. Ordon, deci, ca femeia să fie pusă în libertate.

Javert făcu o ultimă încercare:

— Dar, domnule primar...

— Vă atrag atențiunea asupra dispozițiunilor articolului 81 al legii din 13 decembrie 1799 cu privire la detențiunea arbitrară.

— Dați-mi voie, domnule primar...

— Nici un cuvînt!

— Cu toate astea...

— Afară! zise domnul Madeleine.

Javert primi lovitura drept în față, cu pieptul înainte, întocmai ca un soldat în toiul luptei. Îl salută pe primar pînă la pămînt și plecă.

Fantine se dădu la o parte din dreptul ușii și-l privi uluită trecînd pe lîngă ea. Era totuși și ea în prada unei tulburări ciudate. Văzuse cum două puteri potrivnice aproape că se încăieraseră pentru ea. Văzuse luîndu-se la harță în fața ei doi bărbați care țineau în mîinile lor libertatea ei, viața ei, sufletul ei și copilul ei. Unul dintre ei o arunca în întuneric, celălalt o scotea la lumină. În lupta asta, întrezărită prin negura spaimei, cei doi oameni îi apăruseră ca doi uriași: unul vorbea ca un diavol, celălalt ca un înger salvator. Îngerul îl biruise pe diavol și, ceea ce o înfioră din cap pînă-n picioare, era faptul că îngerul, eliberatorul, era tocmai omul pe care-l ura, primarul, pe care-l socotise totdeauna cauza tuturor nenorocirilor ei; era Madeleine! Și el o scăpase chiar în clipa în care ea-l insultase atît de grozav. Să se fi înșelat oare? Era prin urmare nevoită să-și schimbe cu totul sufletul? Nu-și putea da seama. Tremura toată. Asculta, răscolită în toată ființa ei, privea buimăcită și, la fiecare vorbă rostită de domnul Madeleine, simțea topindu-se, prăbușindu-se într-însa toate groaznicele întunecimi ale urii, născîndu-se în inima ei un simțămînt cald și binefăcător, care nu era altceva decît bucurie, încredere, iubire.

După plecarea lui Javert, domnul. Madeleine se întoarse spre ea și-i spuse potolit, silindu-se să vorbească ca un om în toată firea, care nu vrea să plîngă:

— Am auzit ce-ai spus. Nu știam nimic din tot ce-ai povestit. Cred și simt că este adevărat. Nu știam nici măcar c-ai plecat din atelierele mele. De ce n-ai venit la mine să-mi spui? Uite: o să-ți plătesc datoriile, o să-ți aduc fata aici, sau ai să te poți duce să ți-o iei. Rămii oriunde vrei: fie aici, fie la Paris, fie altundeva... Voi avea grijă de copil și de dumneata. Și dacă vrei, n-ai să mai muncești. Îți voi da tot ce-ți trebuie. Când vei fi fericită, vei deveni iarăși o femeie, cinstită. Ascultă-mă pe mine, ți-o spun de pe acum: dacă tot ce-ai spus e adevărat – și nu mă îndoiesc că este așa – să știi că în fața lui Dumnezeu n-ai încetat nici o clipă să fii virtuoașă și sfântă. O, biata femeie!

Era mai mult decît putea îndura sărmana Fantine. S-o aibă pe Cosette lîngă ea! Să isprăvească o dată cu viața netrebnică pe care-o ducea! Să trăiască liberă, îndestulată, fericită, cinstită, împreună cu Cosette! Asta însemna să vadă înflorind pe neașteptate în mijlocul mizeriei toate frumusețile paradisului. Se uita năucită la omul care-i vorbea și nu putu scoate decît două-trei suspine: „O! O! O!...” Picioarele i se muieră, căzu în genunchi în fața domnului Madeleine, care, mai-nainte de a o putea opri. Simți că femeia i-a luat mîna și i-a sărutat-o.

Apoi Fantine leșină.

CARTEA A ȘASEA

JAVERT

I

ÎNCEPUTUL ODIHNEI

Domnul Madeleine o transportă pe Fantine la infirmeria pe care o avea în propria lui casă. O dădu în seama surorilor, care o așezară în pat. Începuse să aibă febră mare. Aiură și vorbi tare mai toată noaptea. În cele din urmă adormi.

A doua zi, pe la amiază, Fantine se trezi și auzi lîngă patul ei o răsuflare. Dădu perdeaua la o parte și îl văzu pe domnul Madeleine în picioare, uitîndu-se la ceva, deasupra capului ei. Avea o privire plină de milă, de îngrijorare, și se ruga.

Urmărindu-i privirea, văzu că se uită la un crucifix ținut în perete.

Domnul Madeleine fu cu totul altul în ochii Fantinei. Îi părea învăluit în lumină. Era ca adâncit în rugăciune, îl privi îndelung, fără a îndrăzni să-l tulbure. În cele din urmă, îi spuse cu sfială:

— Ce faceți acolo?

Domnul Madeleine se afla acolo de un ceas. Aștepta ca Fantine să se trezească. Îi luă mâna, îi pipăi pulsul și zise:

— Cum te mai simți?

— Bine! Am dormit, răspunse ea. Mi se pare că mi-e mai bine. N-o să am nimic.

Răspunzându-i întrebării de mai-nainte, ca și cum abia acum o auzise, el spuse:

— Mă rugam martirului de-acolo!

Și adăugă în gând „Pentru martira de-aici!”...

În timpul nopții și al dimineții domnul Madeleine culesese informații. Acum știa totul. Cunoștea povestea Fantinei în toate amănuntele ei sfîșietoare. Urmă:

— Ai suferit mult, biată mamă! Dar nu te plînge, ai dobîndit partea celor aleși. În felul ăsta oamenii pot deveni înger. Nu-s ei de vină. Așa sînt ei făcuți. Iadul din care te-ai smuls este prima treaptă a dumnezeirii. Trebuia să treci prin toate astea.

Oftă din adînc. Ea îi zîmbi cu zîmbetul unui copil căruia îi lipsesc dinții.

În aceeași noaptea Javert scrisese o scrisoare, pe care o puse a doua zi la oficiul poștal din Montreuil-sur-mer. Era adresată „*Domnului Chabouillet, secretarul domnului prefect de poliție din Paris*”. Deoarece împlinirea de la comisariat făcuse vîlvă, dirigintele oficiului și alte persoane care văzură scrisoarea, recunoscînd scrisul lui Javert, își închipuiră că-și trimisese demisia.

Domnul Madeleine se grăbi să scrie familiei Thénardier. Fantine le datora o sută douăzeci de franci. El le trimise trei sute de franci, spunîndu-le să se socotească plătiți cu această sumă și s-o aducă numaidecît pe Cosette la Montreuil-sur-mer, unde era chemată de maică-sa care era bolnavă.

Faptul acesta îl ului pe Thénardier.

— Ei, drăcia dracului! îi spuse nevastă-sa. Să nu ne scape fata din mînă! Păsărică asta o să fie pentru noi o vacă de muls. Așa cred eu. S-o fi amorezat vreun nătărău de mă-sa.

Trimise drept răspuns o socoteală foarte bine ticluită, care se ridica la peste cinci sute de franci. În socoteala asta intrau două note de plată de peste trei sute de franci, care nu puteau fi puse la îndoială: una a unui medic, alta a unui farmacist. Fuseseră plătite pentru Éponine și Azelma, care zăcuseră mult timp bolnave. Cosette, precum am spus, nu fusese de loc bolnavă. Era o simplă substituție de nume. Thénardier menționa la sfîrșitul socotelii: „*Am primit un avans de trei*

sute de franci".

Domnul Madeleine expedie numaidecît alți trei sute de franci, adăugînd: „*Aduceți-o cît mai grabnic pe Cosette!*”

— Pe toți sfinții! spuse Thénardier. Să nu ne scape fata din mînă!

Fantine nu se îndrepta de loc. Continua să stea la infirmerie.

La început surorile o primiră și o îngrijiră, pe „această stricată” cu oarecare dezgust. Cine a văzut basoreliefurile din Reims, își aduce aminte de disprețul cu care fecioarele înțelepte se uită la feciorele rătăcite. Anticul dispreț al vestalelor pentru femeile necinstite este unul din cele mai profunde instincte ale demnității feminine, și surorile îl încercaseră cu îndoita putere pe care o dă religia. În cîteva zile, însă, Fantine le dezarmase. Avea tot felul de cuvinte umile și blînde, iar faptul că era mamă, înduioșa. Într-o zi surorile o auziră vorbind tot timpul febrei:

— Am fost o păcătoasă; dar dacă fata va fi lîngă mine, înseamnă că Dumnezeu m-a iertat! Atîta timp cît am fost în păcat, n-aș fi voit să am fata la mine, n-aș fi putut îndura privirea ei tristă și mirată. Și totuși, pentru ea păcătuiam, și de aceea Dumnezeu mă iartă. Voi simți binecuvîntarea lui cînd Cosette va fi aici. Mă voi uita mereu în ochii ei nevinovați, și nevinovăția ei o să-mi facă bine. Ea nu știe nimic. E un înger!... La vîrsta asta nu i-au căzut încă aripile!

Domnul Madeleine venea s-o vadă de două ori pe zi; de fiecare dată, ea îl întreba:

— Am s-o văd oare curînd pe Cosette?

Îi răspundea:

— Poate mîine dimineață! O aștept să sosească dintr-un moment într-altul.

Și chipul palul al mamei se lumina.

— O! spunea ea. Ce fericită voi fi!

Spuneam mai sus că ea nu se îndrepta. Dimpotrivă, starea ei părea că se înrăutățește de la o săptămînă la alta. Bulgărele de zăpadă lipit direct de piele, între umeri, provocase încetarea subită a transpirației, astfel încît boala care mocnea în ea de mai mulți ani izbucni cu violență. Pe vremea aceea începuseră să fie aplicate, pentru studierea și tratamentul bolilor de piept, frumoasele metode ale lui Laënnec¹. Medicul o examină pe Fantine și dădu din cap. Domnul Madeleine îl întrebă:

— Ei, ce spuneți?

— Nu cumva are un copil pe care ar vrea să-l vadă? zise medicul.

— Ba da!

— Atunci, grăbiți-vă să-l aduceți.

Domnul Madeleine tresări.

1. Medic francez (1781-1826). A descoperit și răspîndit metoda auscultației pentru bolile interne.

Fantine îl întrebă:

— Ce-a spus doctorul?

— A spus să-ți aducem copilul cât mai repede și-o să te faci sănătoasă.

— O! făcu ea. Are dreptate! Dar ce-o fi cu Thénardierii ăștia de mi-o țin atîta pe Cosette? O s-o am lîngă mine și o să fiu iar fericită.

Thénardier nu dădea totuși copila din mîină, invocînd tot felul de motive. Ba că fata era cam bolnavă și nu putea porni în toiul iernii la drum; ba că mai rămăseseră niște datorii mărunte prin partea locului și-acum tocmai aduna facturile, etc., etc.

— O să trimit pe cineva după Cosette, și dacă va fi nevoie o să mă duc chiar eu, zise Madeleine.

Scrise apoi, așa cum îi dictă Fantine, următoarea scrisoare, pe care o iscăli ea:

Montreuil-sur-mer, 25 martie 1823

Domnule Thénardier,

O veți încredința pe Cosette aducătorului prezentei.

Veți fi plătit pînă la ultimul ban.

Am onoarea să vă salut cu toată stima.

Fantine

Între timp, se petrecu un fapt foarte grav. Zadarnic cioplim cum putem mai bine blocul de piatră misterios din care e făcută viața noastră. Vîna neagră a destinului, ascunsă în el, iese mereu la iveală.

II

CUM POATE JEAN SA AJUNGĂ CHAMP

Într-o dimineață, domnul Madeleine se afla în cabinet, unde rezolva cîteva lucrări urgente ale primăriei, în vederea plecării sale la Montfermeil, cînd fu anunțat că inspectorul de poliție Javert dorește să-i vorbească. La auzul acestui nume, domnul Madeleine simți, fără voia lui, că lucrul îi este foarte neplăcut. De cînd cu întîmplarea de la comisariat, Javert îl ocolise mai mult decît oricînd, iar domnul Madeleine nu-l mai văzuse de loc.

— Să poftească! zise el.

Javert intră.

Domnul Madeleine rămăsese lîngă sobă, cu tocul în mîină, cu capul într-un dosar pe care-l răsfoia luînd note și care conținea procesele-verbale de contravenție ale serviciului de salubritate. Nu luă de loc

seama la Javert. Se gîndea fără voie la biata Fantine și-i venea mai la îndemînă să se poarte rece.

Javert îl salută respectuos pe domnul primar, care continua să stea cu spatele. Domnul primar nu se uită la el și-și văzu mai departe de treabă.

Javert înaintă cîțiva pași și se opri, fără să scoată un cuvînt.

Cineva care ar fi cunoscut firea lui Javert și care l-ar fi studiat mai demult pe acest sălbatic pus în slujba civilizației, amestec ciudat de roman și de spartan, de călugăr, și de soldat, acest spion incapabil să rostească un neadevăr, acest copoi candid, un fizionomist care i-ar fi cunoscut vechea și tainica aversiune pentru domnul Madeleine, conflictul cu primarul din pricina Fantinei, și-ar fi spus examinîndu-l pe Javert în momentul acela: „Ce s-o fi petrecut oare?” Pentru cine însă cunoștea bine această conștiință dreaptă, limpede, sinceră, aspră și sălbatică, era vădit că Javert se afla în prada unei mari frămîntări lăuntrice.

Nu putea avea nimic în suflet, care să nu i se oglindească și pe față. Ca orice om iute la mînie, era supus schimbărilor neașteptate.

Javert

Niciodată înfățișarea lui nu fusese mai ciudată și mai surprinzătoare. Intrînd, se înclinase în fața lui Madeleine, cu o privire în care nu se putea citi nici dușmănie, nici furie, nici neîncredere. Se oprise la cîțiva pași de fotoliul primarului; iar acum sta drept, într-o atitudine aproape militărească, cu asprimea naivă și rece a unui om care n-a fost niciodată blînd, ci totdeauna răbdător. Aștepta acolo – fără să scoată un cuvînt, fără să facă vreo mișcare, într-o adevărată smerenie, într-o adîncă resemnare – ca domnul primar să binevoiască să se întoarcă spre el. Liniștit, serios, cu pălăria în mîină, cu ochii în pămînt, cu înfățișarea unui soldat în fața superiorului sau a unui vinovat în fața judecătorului. Toate amintirile și toate sentimentele de care l-ai fi putut crede însuflețit dispăruseră. Pe chipul lui de nepătruns, ca de piatră, nu mai rămăseseră decît urmele unei tristeți întunecate. Toată făptura lui nu exprima decît umilință, hotărîre și un fel de copleșeală stăpînită.

În cele din urmă, domnul primar lăsă condeiul din mîină și se întoarse.

— Ei. Bine! Ce e? Ce s-a întîmplat, Javert?

O clipă, Javert rămase tăcut, ca și cum s-ar fi recules, apoi rosti cu un fel de solemnitate tristă, dar nu lipsită de firească:

— Domnule primar, s-a săvîrșit un fapt condamabil.

— Ce anume?

— Un slujbaș inferior s-a abătut în chipul cel mai grav de la respectul datorat unui magistrat. Am socotit că sînt obligat să vă aduc acest lucru la cunoștință.

— Cine-i slujbașul?

— Eu! zise Javert.

— Dumneata?

— Da, eu!

— Și cine-i magistratul care s-ar putea plînge de el?

— Dumneavoastră, domnule primar.

Domnul Madeleine se ridică de pe scaun.

Javert urmă cu același aer sever și mereu cu ochii în pămînt:

— Domnule primar, am venit să vă rog să binevoiți a interveni pe lîngă autoritățile superioare să fiu destituit.

Domnul Madeleine, uimit, încercă să deschidă gura. Dar Javert îl întrerupse:

— Ați putea spune că n-am decît să-mi dau demisia. Dar asta nu e de ajuns. A-mi da demisia e un lucru onorabil. Eu însă am greșit și deci se cuvine să-mi primesc pedeapsa. Trebuie să fiu dat afară! După o scurtă pauză adăugă: Domnule primar, mai deunăzi ați fost aspru cu mine, pe nedrept. Fiți și de data asta aspru, dar pe bună dreptate!

— Și de ce, mă rog? strigă domnul Madeleine. Ce tot îndrugi acolo? Ce înseamnă asta? Cu ce te-ai făcut vinovat față de mine? Ce mi-ai făcut? Cu ce mi-ai greșit? Te învinovățești mereu... Vrei să fii înlocuit...

— Nu! Dat afară! zise Javert.

— Dat afară? Fie! Prea bine! Dar tot nu înțeleg de ce.

— Veți înțelege numaidecît, domnule primar. Javert oftă adînc și răspunse cu aceeași răceală și cu aceeași tristețe: Domnule primar, acum șase săptămîni, în urma întîmplării cu femeia aceea, m-am înfuriat și v-am denunțat.

— M-ai denunțat?

— Da! Prefecturii poliției din Paris.

Domnul Madeleine, care nu rîdea mai des decît Javert, începu să rîdă:

— Ca primar care a încălcat drepturile poliției?

— Nu! Ca fost ocnaș!

Primarul îngălbeni.

Javert, cu ochii mereu în pămînt, continuă:

— Așa am crezut eu. Aveam de multă vreme anumite bănuieli. Asemănarea, informațiile pe care le-ați cerut de la Faverolles, puterea dumneavoastră neobișnuită, întîmplarea cu bătrînul Fauchelevent, dibăcia cu cate trageți la țintă, faptul că vă tîrîți puțin piciorul, și cîte și mai cîte... Prostii Fapt e că vă luasem drept un oarecare Jean Valjean.

— Un oarecare... cum zici că-i spune?

— Jean Valjean. Un ocnaș pe care l-am întîlnit acum douăzeci de ani, pe cînd eram ajutor de paznic la Toulon. Ieșind din ocnă, Jean Valjean ăsta jefuise, se pare, pe un episcop, apoi a săvîrșit un alt furt, făcînd uz de armă, la drumul mare, atacînd un copilaș. De mai bine de opt ani i s-a pierdut urma, nu se știe cum a dispărut și e urmărit de poliție. Ei bine, mi-am închipuit că... În sfîrșit, am făcut-o! Împins de furie, v-am denunțat prefecturii.

Domnul Madeleine, care de cîteva clipe luase din nou dosarul în mîină, întrebă cu un ton de nepăsare desăvîrșită:

— Și ce ți s-a răspuns?

— Că sînt nebun.

— Ș-apoi?

— Aveau dreptate.

— Bine că recunoști.

— Nici nu puteam altfel, fiindcă adevăratul Jean Valjean a fost prins.

Domnul Madeleine scăpă din mîină hîrtia pe care o citea, ridică fruntea și, privindu-l pe Javert drept în ochi, exclamă cu un accent care nu se poate reda:

— A!

Javert urmă:

— Lată cum stau lucrurile, domnule primar. Se pare că în regiunea Ailly-le-Haut-Clocher trăia un bătrînul căruia i se spunea moș Champmathieu. Era un prăpădit. Nimeni nu-l băga în seamă. Nu știi niciodată din ce trăiesc oamenii ăștia. Nu de multă vreme, toamna

trecută, Moș Champmathieu a fost arestat pentru un furt de mere, săvârșit la... dar nu interesează unde. Un furt cu escaladare, cu crăci rupte... Și mi l-au arestat pe individ. Mai avea încă în mână crăcile rupte. Acum e la răcoare, secătura! Pînă aici nimic mai mult decît o simplă afacere corecțională. Dar să vedeți ce înseamnă norocul, închisoarea fiind în stare proastă, judecătorul de instrucție a găsit cu cale să dispună transferarea lui Champmathieu la închisoarea din Arras. În această închisoare se afla un oarecare Brevet, fost ocnaș, deținut pentru nu știu ce vină și care, purtîndu-se bine, fusese făcut șef de dormitor. Ei bine, domnule primar, abia a pus piciorul acolo Champmathieu, și Brevet a strigat; „Nu zău! Dar eu îl cunosc pe ăsta! E un fost ocnaș! Ia uită-te înapoi, nene! Ești Jean Valjean!” „Jean Valjean? Care Jean Valjean?” face Champmathieu pe miratul. „Nu face pe prostul! zice Brevet. Ești Jean Valjean! Ai fost la ocnă la Toulon acum douăzeci de ani. Eram împreună!” Champmathieu a tăgăduit cu încăpățîinare, cum era de prevăzut. Se fac noi cercetări, se răscolește tot trecutul și iată ce se află: acum treizeci de ani, Champmathieu a fost grădinar în mai multe locuri și mai cu seamă la Faverolles, unde i s-a pierdut urma. După cîtăva vreme a fost văzut din nou în Auvergne, apoi la Paris, unde pretinde că ar fi fost rotar și o fată de-a lui a fost spălătoreasă; dar lucrul acesta nu s-a putut dovedi. În cele din urmă, a ajuns în ținutul ăsta. Mai înainte însă de-a fi fost în pușcărie pentru furt calificat, ce fusese Jean Valjean? Grădinar. Unde? La Faverolles. Și încă ceva: numele de botez al lui Valjean era Jean, iar mamă-sa se numea, după numele de familie, Mathieu. E deci foarte firesc să presupunem că, ieșind din închisoare, a luat numele mamei ca să nu fie recunoscut și a început să-și spună Jean Mathieu. Plecă în Auvergne. *Jean* se rostește aici *Șan* (*Chan*). I se spune deci acum *Chan Mathieu*. Omul nostru n-are de ce să se opună și iată-l transformat în Champmathieu. Mă puteți urmări, nu-i așa? Se cer informații la Faverolles. Familia lui Jean Valjean a dispărut de mult. Nu se mai știe nimic despre ea. Știți și dumneavoastră că între oameni de teapa asta se petrec adesea asemenea dispariții. Îi cauți și nu le mai dai de urmă. Oamenii ăștia sînt ca noroiul, sau ca pulberea. Și-apoi, cum povestea asta, începe acum treizeci de ani, nu mai e nimeni la Faverolles care să-l fi recunoscut pe Jean Valjean. Se fac cercetări la Toulon. În afară de Brevet, numai doi ocnași l-au mai cunoscut pe Jean Valjean. Cochepaille și Chenildieu, amîndoi osîndiți pe viață. Au fost scoși din închisoare pentru a fi confrunțați cu așa-zisul Champmathieu. N-au avut nici cea mai mică îndoială. Ei, ca și Brevet, l-au recunoscut pe Jean Valjean. Are aceeași vîrstă, cincizeci și patru de ani, aceeași înălțime, aceeași înfățișare. În sfîrșit, omul nostru. Tocmai atunci trimiteam eu denunțul la Prefectura din Paris. Mi s-a răspuns că nu sînt în toate mințile și că Jean Valjean se află la Arras în

mîinile justiției. Vă închipuiți mirare mea, eu care credeam că l-am prins aci pe Jean Valjean! l-am scris domnului judecător de instrucție, care m-a chemat și m-a pus în fața lui Champmathieu...

— Și? întrerupse domnul Madeleine.

Javert răspunse neclintit și mîhnit:

— Domnule primar, întîi de toate adevărul! Îmi pare rău. Dar omul ăsta e Jean Valjean și nu altul... L-am recunoscut și eu.

Domnul Madeleine zise cu glas scăzut:

— Ești sigur?

Javert începu să rîdă, cu acel rîs dureros pe care-l dă o convingere nestrămutată:

— Nici că se poate mai sigur! O clipă rămase pe gînduri și, luînd distrat între degete praful de uscat cerneala din tăviță, adăugă: Și acum, după ce l-am văzut pe adevăratul Jean Valjean, nu-mi pot da seama cum am putut crede altceva. Vă cer iertare domnule primar.

Adresînd aceste cuvinte cu un ton rugător și grav celui ce-l umilise cu șase săptămîni mai-nainte la comisariat și-i spusese să iasă afară, Javert, omul ăsta atît de trufaș, era fără să vrea simplu și demn. La această rugăminte, domnul Madeleine răspunse printr-o întrebare bruscă:

— Și ce spune omul acela?

— O, domnule primar! Urîță afacere! Dacă într-adevăr e Jean Valjean, atunci e în recidivă. Escaladarea unui zid, ruperea unor crăci, furtul cîtorva mere, săvîrșite de un copil, sînt un fleac; cînd le face însă un om în toată firea, sînt un delict; iar făcute de un ocnaș, sînt o crimă. Furt cu escaladare. Aici nu mai e vorba de poliție, ci de curtea cu juri. Nu mai faci cîteva zile de închisoare, ci ocna pe viață. Și pe urmă; mai e și împlinirea cu băiețașul acela, care nu-i încă lămurită. Nu-i așa c-o să fie un proces interesant? Da, dar pentru oricine, afară de Jean Valjean. Asta-i un mare prefăcut. Îl recunosc și după asta. Altul ar simți că e încolțit; s-ar zbate, ar striga, ar simți că oala dă în foc, ar tăgădui că este Jean Valjean. Și așa mai departe. Asta se face că nu înțelege și spune mereu: „Eu sînt Champmathieu. Atîta știu!” Face pe miratul, face pe tîmpitul și i se pare că-i mai bine așa. O, e un mare șmecher ticălosul ăsta! Dar n-are a face. Există toate dovezile. A fost recunoscut de patru persoane și ticălosul ăsta bătrîn va înfunda pușcăria. Cazul a fost trimis la curtea cu juri din Arras. Plec să depun și eu ca martor. Am fost citat.

Domnul Madeleine se așezase din nou la birou și luînd iarăși dosarul în mîină, îl răsfoia liniștit. Citea și scria pe rînd, ca un om preocupat. Se întoarse apoi către Javert.

— Ajunge, Javert! În definitiv, toate astea nu mă prea interesează. Ne pierdem vremea și avem lucrări urgente. Du-te, te rog, numaidecît la femeia Buseaupied, care vinde ierburi de leac în colțul străzii Saint-

Saulve și spune-i să facă o plîngere împotriva căruțașului Pierre Chesnelong. Individul ăsta neomenos era cît pe-aci s-o strivească pe ea și pe copilul ei. Trebuie să fie pedepsit. Pe urmă, te duci la domnul Charcellay, pe strada Montre-de-Champigny, care se plînge că pe vreme de ploaie apa se scurge de pe streășina vecinului la el în curte și-i amenință temelia casei. Vei constata apoi contravențiunile care mi-au fost semnalate în strada Guibourg, la văduva Doris, și în strada Garaud Blanc, la doamna Renée Le Bossé și vei încheia cuvenitele procese-verbale. Îți dau cam mult de lucru și mi se pare că trebuie să pleci. Mi-ai spus c-ai să te duci pentru chestiunea aceea la Arras, peste opt sau zece zile...

— Ba chiar mai-nainte, domnule primar

— Atunci cînd?

— Credeam că v-am spus, domnule primar, că procesul se judecă mîine și că sînt obligat să plec chiar la noapte cu diligența.

Domnul Madeleine avu o tresărire abia vizibilă:

— Și cît o să dureze afacerea asta?

— Cel mult o zi. Hotărîrea va fi pronunțată cel mai tîrziu mîine seară. N-am să aștept însă darea sentinței, îndată ce-am depus ca martor, viu din nou aici.

— Prea bine! zise domnul Madeleine.

Și-i făcu semn lui Javert că poate pleca.

Javert rămase pe loc.

— Mă iertați, domnule primar, zise el.

— Ei. Ce mai este? întrebă domnul Madeleine.

Vreau să vă amintesc ceva, domnule primar.

— Ce anume?

— Că urmează să fiu destituit.

Domnul Madeleine se ridică

— Javert, ești un om de onoare și te stimez. Îți exagerezi vina. De altminteri, e o ofensă care mă privește numai pe mine. Mai degrabă, Javert, meriți să fii avansat, nu să fii dat afară. Socotesc că trebuie să-ți păstrezi postul.

Javert îl privi pe domnul Madeleine cu ochii plini de e lumină curată, în adîncul căreia părea că se oglindește o conștiință nu destul de evoluată, însă dreaptă și fără prihană. Spuse cu glas liniștit:

— Domnule primar, nu pot fi de părerea dumneavoastră.

— Îți repet, spuse Madeleine, că această chestiune mă privește numai pe mine.

Dar Javert, preocupat numai de gîndurile lui, continuă:

— Nu, de exagerat, nu exagerez de loc. Iată cum judec eu: v-am bănuir pe nedrept. Asta n-ar fi mare lucru. Este dreptul nostru să bănuim, cu toate că e un abuz să bănuieși pe cineva mai mare decît tine. Faptul însă că - fără nici o probă, la mînie și cu gînd de răzbunare

- am denunțat ca ocnaș pe un om de onoare ca dumneavoastră, pe un primar, pe un magistrat, asta e grav! E foarte grav! Am insultat în persoana dumneavoastră însăși autoritatea; eu, agent al autorității. Dacă vreunul dintre subalternii mei ar fi făcut ceea ce am făcut eu, l-aș fi găsit nedemn de postul său și l-aș fi dat afară. Și atunci? Și încă ceva, domnule primar. Am fost de multe ori sever în viața mea. Față de alții. Dar eram drept, și bine făceam. De rîndul ăsta, dacă n-aș fi fost sever cu mine însumi, tot ce-am crezut că a fost drept pînă acum ar fi nedrept. Să mă cruț oare pe mine mai mult decît pe ceilalți? Nu! Cum adică? Am fost bun să-i pedepsesc pe alții, dar pe mine nu? Aș fi un mizerabil! Și cei care spun că Javert e-un ticălos ar avea dreptate. Domnule primar, nu doresc să mă tratați cu bunăvoință; bunătatea dumneavoastră mi-a făcut destul sînge rău cînd v-ați arătat-o față de alții. Nu primesc, să fiți bun și cu mine. Bunătatea asta, care vă împinge să dați dreptate femeii de stradă împotriva burghezului, agentului de poliție împotriva primarului, celui de jos față de superior, este după mine o bunătate rău înțeleasă. Din cauza ei se destramă societatea.

O! E-atît de ușor să fii bun! Greutatea e să fii drept. Ei! dac-ați fi fost cel pe care-l bănuiam eu, n-aș fi fost de loc bun cu dumneavoastră. Ați fi văzut dumneavoastră atunci... Domnule primar, sînt dator să mă port cu mine așa cum m-aș purta cu oricare altul. Atunci cînd îi pedepseam pe răufăcători, cînd îi urmăream pe ticăloși, îmi spuneam adesea: dacă greșești și tu vreodată, dacă te prind cu vreo vină, atîta-ți trebuie! Și iată că am căzut și eu în greșeală. Cu-atît mai rău! Hai, dați-mă afară, nenorociți-mă, goniți-mă! Așa mi se cuvine! Am două mîini zdravene, am să lucrez cu sapa. Totuna mi-e! Domnule primar, în interesul autorității trebuie să dați un exemplu. Cer pur și simplu destituirea inspectorului Javert!

Toate acestea, rostite cu un ton umil, mîndru, deznădăjduit și hotărît, îi împrumutau acestui ciudat om de treabă un aer de măreție bizară.

— Vom vedea! zise domnul Madeleine.

Și-i întinse mîna.

Javert se trase cîtiva pași înapoi și spuse cu cruzime:

— Mă iertați, domnule primar, dar asta nu se poate. Un primar nu dă mîna cu un spion ca mine. Și adăugă printre dinți: Spion, într-adevăr. De vreme ce am abuzat de situația mea de polițist, nu sînt decît un spion. Și, salutînd cu respect, se îndreptă spre ușă. Aci se întoarce și, cu ochii mereu plecați, spuse: Domnule primar, îmi voi continua slujba, pînă voi fi înlocuit.

Și plecă. Domnule Madeleine rămase pe gînduri ascultînd pasul lui apăsător și sigur care se îndepărta pe coridor.

CARTEA A ȘAPTEA

AFACEREA CHAMPMATHIEU

I

SORA SIMPLICE

Nu toate întâmplările pe care le veți citi au fost cunoscute la Montreuil-sur-mer, dar cele câteva care au ajuns pînă în acest oraș au lăsat o amintire atît de vie, încît ar fi fost o mare lacună a cărții de față dacă nu le-am istorisi cu de-amănuntul.

În aceste amănunte, cititorul va întîlni unele împrejurări de necrezut, pe care totuși le menționăm, din respect pentru adevăr.

În după-amiaza zilei în care fusese vizitat de Javert, domnul Madeleine se duse ca de obicei s-o vadă pe Fantine.

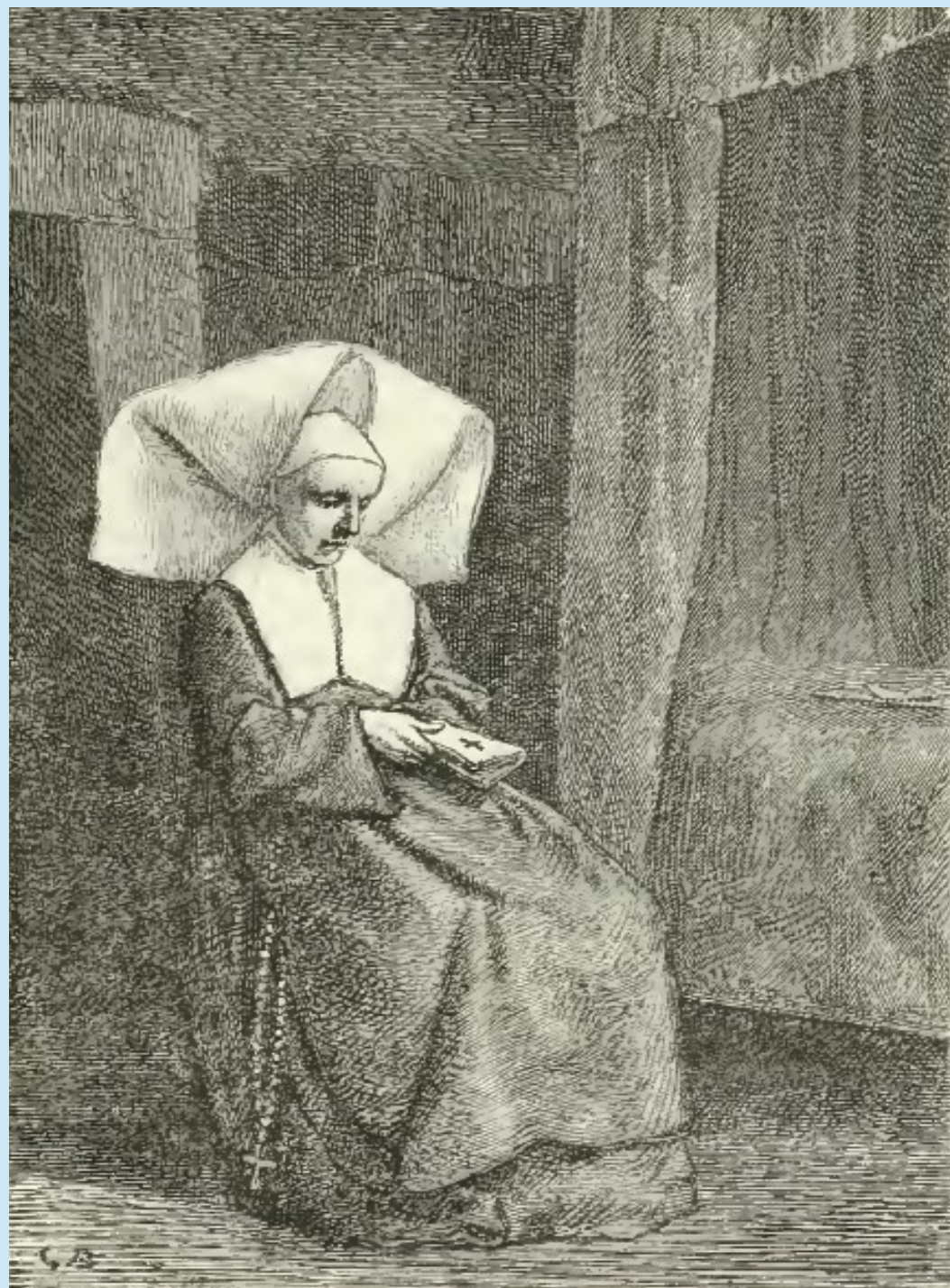
Dar, mai-nainte de a intra la Fantine, o chemă pe sora Simplicie.

Cele două călugărițe care erau de serviciu la infirmerie, ca toate surorile de caritate din ordinul lazaristelor, se numeau sora Perpétue și sora Simplicie.

Sora Perpétue era și ea o țărancă, ajunsă printre atîtea altele soră de caritate. Intrase în călugărie așa cum ar fi intrat în orice altă meserie. Era călugăriță cum ar fi putut să fie și bucătăreasă. Asta nu-i atît de rar. Ordinele călugărești primesc cu plăcere acest aluat greoi de la țară, care se preface cu ușurință în călugări capucini și ursuline. Femeile de la țară sînt bune pentru muncile grele ale mînăstirii. Trecerea de la starea de văcar la aceea de carmelit nu întîmpină nici o piedică. Transformarea asta se face fără bătaie de cap. Din capul locului, ignoranța, pe care o întîlnim deopotrivă și în sate și în mînăstiri, îl pregătește pe țăran să poată ajunge călugăr. Își lungește puțin sumanul și gata anteriorul. Sora Perpétue era o călugăriță zdravănă din Marines, de lîngă Pontoise; vorbea ca la ea la țară, tăragăna cuvintele, bombănea, îndulcea ceaiul după bigotismul sau fățarnicia fiecărui bolnav, purtîndu-se prost cu bolnavii, ursuză cu cei ce-și dau sufletul, aproape dîndu-le cu icoana în cap, maltratîndu-le agonia cu rugăciuni rostite mînios, îndrăzneată, cinstită și rumenă.

Sora Simplicie era albă, de-o albeață de ceară. Pe lîngă sora Perpétue

era ca o lumânare alături de-un opaiț. Vincent de Paul a fixat dumnezeiește figura surorii de caritate în aceste admirabile cuvinte, pline deopotrivă de libertate și de smerenie: „Mînăstirea lor va fi casa celor bolnavi; chilia lor, o odăiță închiriată; bisericuța din parohie le va fi locaș de rugăciune; schitul lor va fi strada sau sala de spital, supunerea va ține locul zidului împrejmuitoar; drept poartă zăbrelită vor avea teama de Dumnezeu, iar vălul lor va fi modestia”. Idealul acesta era mereu viu în sora Simplicie. Nimeni n-ar fi putut spune ce vîrstă avea, nu fusese niciodată tînără și părea că nu va îmbătrîni niciodată. Era o făptură – nu îndrăznim să spunem femeie – blîndă, austeră, simpatcă, serioasă și care nu mințise niciodată. Era atît de plăpîndă, încît părea că se fărîmă la cea mai mică atingere; și cu toate astea, era mai tare ca piatra. Îi mîngîia pe suferinzi cu frumoasele ei degete subțiri și neîntinate. Cuvintele ei erau pline de tăcere; nu vorbea decît atît cît era nevoie și avea un glas atît de melodios, încît ar fi fost nespun de luminos într-un confesional și de fermecător într-un salon. Delicatețea ei se împăca foarte bine cu rochia de aba, găsind în această atingere aspră prezența neîncetată a cerului și a lui Dumnezeu. Să stăruim asupra unui amănunt: sora Simplicie n-ar fi mințit niciodată; pentru nimic în lume n-ar fi spus vreun neadevăr. Era cea mai mare virtute a ei. Ajunsesse cunoscută în congregație pentru neclintita ei curățenie sufletească. Abatele Sicard pomenește de sora Simplicie într-o scrisoare către surdomutul Massieu. Oricît de sincer și de curați am fi, păstrăm totuși în această curățenie urmele unei minciuni nevinovate. Ea, nici atît. Dar poate oare exista o minciună fără însemnătate, o minciună nevinovată?

Sora Simplice

A minți e cel mai greu păcat. A minți puțin nu e eu puțință. Cel care minte nu poate minți pe jumătate.

Minciuna este însuși chipul diavolului. Satan are două nume: îl cheamă Satan și-l cheamă Minciună. Așa gîndea ea și se purta așa cum gîndea. De-acîi îi venea candoarea despre care am vorbit, candoarea care se oglindea în toată strălucirea pe buzele și în ochii ei. Avea zîmbetul nevinovat. Nu exista nici un fir de păianjen, nici o urmă de praf pe cristalul acestei conștiințe. Intrînd în ordinul sfîntului Vincent de Paul, primi în mod special numele de Simplicie. Se știe că Simplicia din Sicilia e sfînta care a preferat să i se smulgă sîinii decît să declare că s-a născut la Segeste, cînd ea se născuse la Siracuză, minciună care ar fi salvat-o. Era sfînta care se potrivea sufletului ei.

Cînd a intrat în călugărie, sora Simplicie avea două cusururi de care încețul cu încetul s-a dezbărat; îi plăceau mîncărurile alese și-i plăcea să primească scrisori. Nu mai citea decît cartea de rugăciuni cu litere mari și în latinește. Nu știa latinește, dar cartea o înțelegea.

Călugăriței începuse să-i fie dragă Fantine, ghicind pesemne virtutea latentă din ea și se devotase aproape numai îngrijirii ei.

Domnul Madeleine o chemă deoparte pe sora Simplicie și i-o recomandă pe Fantine cu un glas ciudat, de care sora, își aminti mai tîrziu.

Lăsînd-o pe călugăriță, el se apropie de patul Fantinei.

Fantine aștepta în fiecare zi venirea domnului Madeleine, cum aștepți o rază de soare și de bucurie. Le spunea surorilor:

— Nu simt că trăiesc decît atunci cînd îl știu pe domnul primar aici.

În ziua aceea avea febră mare. Cum îl văzu pe Madeleine, îl întrebă:

— Și Cosette?

El răspunse zîbind:

— O să vină și ea.

Domnul Madeleine stătu de vorbă cu Fantine, ca de obicei. Numai că în loc de o jumătate de oră, rămase lîngă ea un ceas, spre marea bucurie a Fantinei. Stăruie pe lîngă toți să nu-i lipsească nimic bolnavei. S-a observat că la un moment dat se întunecase la față. Dar explicația era că doctorul se plecase la urechea lui și-i șoptise:

— Îi merge prost!

Pe urmă, se duse la primărie și cameristul îl văzu cum cercetează cu atenție o hartă a drumurilor din Franța, atîrnată în biroul lui. Scrise cu creionul cîteva cifre pe o bucată de hîrtie.

II

MEȘTERUL SCAUFFLAIRE E UN OM PĂTRUNZĂTOR

De la primărie, domnul Madeleine se duse la celălalt capăt al orașului,

la un flamand, meșterul Scaufflaer, al cărui nume franțuzit era Scaufflaire, și care închiria cai și cabriolete „la discreție”.

Ca să ajungi la Scaufflaire, drumul cel mai scurt dădea printr-o stradă foarte puțin frecventată, pe care se afla prezbiteriul parohiei unde locuia domnul Madeleine. Preotul avea reputația unui om cumsecade, vrednic de respect și bun sfetnic. În clipa în care domnul Madeleine ajunsese în fața prezbiteriului, nu se afla pe stradă decât un singur trecător, care băgă de seamă următoarele: după ce trecu de casa parohială, domnul primar se opri, rămase pe gânduri, apoi se întoarse și merse pînă la poarta prezbiteriului, o poartă joasă, cu un ciocan de fier. Puse repede mîna pe ciocan și îl ridică; se opri însă din nou și rămase iar o clipă pe gânduri; după alte cîteva secunde, în loc să dea drumul ciocanului să cadă cu zgomot, îl așează cu grijă la locul lui și plecă cu o grabă pe care n-o avusese mai înainte.

Domnul Madeleine îl găsi pe meșterul Scaufflaire acasă, dregînd un ham.

— Meștere Scaufflaire, zise el, ai un cal bun?

— Domnule primar, răspunse flamandul, toți caii mei sînt buni. Ce înțelegeți dumneavoastră printr-un cal bun?

— Un cal care să poată face douăzeci de leghe pe zi.

— Drace! zise Scaufflaire. Douăzeci de leghe?

— Da, da!

— Înghămat la o cabrioletă?

— Firește!

— Și cît se va odihni după drumul ăsta?

— La nevoie trebuie să poată porni din nou a doua zi.

— Ca să facă același drum?

— Da!

— Ei, drăcia dracului! Și sînt chiar douăzeci de leghe?

Domnul Madeleine scoase din buzunar bucata de hîrtie pe care notase distanțele. O arătă flamandului. Cifrele erau: 5, 6, 8½.

— Vezi? spuse el. În total nouăsprezece și jumătate, adică aproape douăzeci de leghe.

— Domnule primar, zise flamandul, am ceea ce vă trebuie: căluțul meu bălan. Trebuie să-l fi văzut vreodată pe drum. E un căluț, bulonez, focos. La început au vrut să facă din el un cal de călărie, dar azvîrlea și trîntea pe oricine. Toți îl credeau năvălaș, socotind că nu e bun de nimic. L-am cumpărat eu și l-am pus la trăsură. Ei bine, domnule, asta dorea și el. E blînd ca un copil și aleargă ca vîntul. A, firește, nu dă voie să i se urce nimeni pe spinare. Nu-i place să fie cal de călărie. Fiecare cu ambiția lui. Să tragă la ham, da. Să fie încălecat, nu. Așa îmi închipui că s-a gîndit și el.

— Și o să țină la drum?

— O să facă aste douăzeci de leghe. Mergeți la trap întins. O să le

facă în mai puțin de opt ore. Dar uite ce condiții pun.

— Spune!

— În primul rînd, la jumătatea drumului, să-l lăsați să răsuflă un ceas. Îi dați nutreț și stați lîngă el cît mîncă, pentru ca nu cumva rîndașul să-i fure ovăzul; fiindcă am băgat de seamă că, pe la hanuri, ovăzul este mai mult șterpelit de grăjdari decît mîncat de cai.

— O să am toată grija.

— În al doilea rînd... trăsura este pentru domnul primar?

— Firește.

— Domnul primar știe să mîne?

— Da.

— Atunci, domnul primar va pleca singur și fără bagaj, ca să nu-i fie prea greu calului.

— Bine.

— Dar domnul primar neavînd pe nimeni cu domnia-sa va fi nevoit să păzească singur ovăzul.

— Se-nțelege.

— O să-mi dați treizeci de franci pe zi și pentru zilele de odihnă. Nici un gologan mai puțin. Și domnul primar va plăti și nutrețul.

Domnul Madeleine scoase trei napoleoni din pungă și-i puse pe masă.

— Uite banii pe două zile-înainte.

— În al patrulea rînd, pentru un drum ca ăsta, o trăsură ar fi prea grea și ar obosi calul. Domnul primar se va mulțumi să meargă cu o cabrioletă mai ușoară.

— Bine!

— E ușoară și e descoperită.

— N-are a face!

— S-a gîndit domnul primar că sîntem în plină iarnă?

Domnul Madeleine nu răspunse. Flamandul continuă: Că e foarte frig? Domnul Madeleine tăcea. Meșterul Scaufflaire adăugă: Că poate să-l apuce și o ploaie?

Domnul Madeleine ridică ochii și spuse:

— Cabrioleta și calul să fie în fața casei mele mîne dimineață la patru și jumătate.

— Am înțeles, domnule primar, răspunse Scaufflaire. Apoi, zgîriind cu unghia o pată de pe scîndură mesei, adăugă cu aerul nepăsător cu care flamanzii se pricep atît de bine să-și ascundă șiretenia: A, dar bine că-mi adusei aminte! Domnul primar nu mi-a spus unde se duce. În definitiv, unde vă duceți, domnule primar?

De altminteri de la început nu se gîndise decît la asta, dar nu-și dădea seama de ce nu îndrăznise să-l întrebe.

— Calul dumitale are picioarele din față bune? întrebă domnul Madeleine.

— Da, domnule primar. Să-l ținеți însă bine în frîu la vale. Sînt multe coborîșuri pînă unde vă duceți?

— Nu uita să fii mîine dimineață la patru și jumătate precis, răspunse domnul Madeleine și plecă.

Flamandul rămase „prostit”, cum spunea el însuși mai tîrziu.

Domnul primar plecase de cîteva minute, cînd ușa se deschise din nou; era domnul primar.

— Domnule Scaufflaire, zise el, cît crezi c-ar face una peste alta, calul și trăsurica dumatăle?

— Una peste alta, domnule primar? întrebă flamandul, pufnindu-l rîsul.

— Da. Cît?

— Nu cumva domnul primar vrea să mi le cumpere?

— Nu, dar pentru orice eventualitate nu vreau să te păgubesc. Cînd mă întorc, îmi dai banii înapoi. Ei? Cît crezi că fac împreună calul și trăsurica?

— Cinci sute de franci, domnule primar.

— Poftim banii.

Domnul Madeleine puse o hîrtie de cinci sute de franci pe masă și plecă, de data asta fără să se mai întoarcă.

Meșterul Scaufflaire se căi amarnic că nu ceruse o mie de franci. De altfel, calul și trăsurica la un loc nu făceau mai mult de trei sute de franci.

Flamandul își chemă nevasta și-i povesti cele întîmplate. Unde naiba s-o fi ducînd domnul primar? Își da fiecare cu părerea.

— Se duce la Paris, zise femeia.

— Nu prea cred, spuse soțul.

Domnul Madeleine uitase pe cămin bilețelul pe care notase cifrele. Flamandul puse mîna pe el și începu să-l studieze.

— Cinci, șase, opt și jumătate? Astea trebuie să fie opririle. Se întoarse spre nevastă-sa: Am aflat.

— Cum?

— Sînt cinci leghe de aici pînă la Hesdin; șase de la Hesdin la Saint-Pol și opt și jumătate de la Saint-Pol la Arras. Se duce prin urmare la Arras.

Între timp, domnul Madeleine ajunsese acasă.

Plecînd de la meșterul Scaufflaire, o luase pe drumul cel mai lung, ca și cum poarta casei parohiale ar fi fost o ispită pe care ar fi vrut s-o ocolească. Se urcase în odaia lui, și se încuiase acolo, ceea ce era cît se poate de firesc, întrucît avea obiceiul să se culce devreme. Cu toate astea, portăreasa fabricii, care era și singura servitoare a domnului Madeleine, băgase de seamă că stinsese lampa la ora opt și jumătate și-i spuse asta casierului care tocmai venea acasă, adăugînd:

— O fi oare bolnav domnul primar? Mi s-a părut cam schimbat.

Casierul locuia într-o cameră care se afla dedesubtul camerei domnului Madeleine. Nu dădu nici un fel de importanță cuvintelor portăresei. Se culcă și adormi. Pe la miezul nopții se trezi dintr-o dată. Auzise prin somn un zgomot deasupra capului. Ascultă. Se auzeau pași încoace și încolo, ca și cum cineva umbla în camera de sus. Ascultă mai cu luare-aminte și recunoscă mersul domnului Madeleine. I se păru ciudat. De obicei nu se auzea nici un zgomot în odaia domnului Madeleine înainte de a se deștepta. Puțin mai târziu, casierul auzi ceva care aducea cu zgomotele unui dulap care se deschide și se închide. Pe urmă fu clintită din loc o mobilă; se făcu iar tăcere și mersul începu din nou. Casierul se ridică în capul oaselor, se trezi de-a binelea și uitându-se prin ochiul geamului, zări pe zidul din față răsfrîngerea roșiatică a unei ferestre luminate. După cum venea lumina, nu putea fi decât fereastra camerei domnului Madeleine. Licărirea aceea tremura, ca și cum ar fi venit mai degrabă de la un foc aprins decât de la o lumînare. Umbrele cercevelor nu se vedeau de loc, ceea ce însemna că fereastra era deschisă. Pe frigul ăsta o fereastră deschisă nu era ceva normal. Casierul adormi din nou. Peste un ceas sau două, se trezi iar. Același pas rar și apăsător mergea în lung și-n lat, deasupra capului său. Licăririle jucau mereu pe zid, dar de data asta erau mai șterse și mai potolite, ca reflexul unei lămpi sau al unei lumînări. Fereastra era și-acum deschisă.

Iată ce se petrecea în odaia domnului Madeleine.

„Se urcase în odaia lui, și se încuiase acolo...”

O FURTUNĂ ÎN CAPUL UNUI OM

Cititorul a ghicit deschis că domnul Madeleine nu e altcineva decît Jean Valjean.

Am mai privit în adîncimile acestei conştiinţe; a venit vremea să privim din nou. N-o facem fără să fim zguduiţi de emoţie. Nu există nimic mai înspăimîntător decît acest fel de cercetare. Ochiul spiritului nu poate găsi nicăieri mai multă strălucire şi mai multă beznă decît în om; nu se poate opri asupra nici unui alt lucru mai de temut, mai complicat, mai misterios şi mai fără de margini. Există un spectacol mai mare decît întinsul mării: cerul. Există şi un spectacol mai mare decît cerul: sufletul omenesc.

A scrie poemul conştiinţei omenеşti, dac-ar fi vorba de un singur om, de cel mai neînsemnat dintre oameni, ar însemna să contopim toate epopeile într-o singură epopee superioară şi definitivă. Conştiinţa este haosul nălucirilor, al poftelor şi al încercărilor; este focarul viselor, caverna gîndurilor de care ţi-e ruşine; este gheena sofismelor şi cîmpul de luptă al patimilor. Pătrundeţi în anumite ore dincolo de chipul livid al unei făpturi omenеşti care cugetă şi priviţi ce se ascunde acolo, priviţi înlăuntrul acestui suflet, priviţi în această întunecime. Sub liniştea de la suprafaţă se dau lupte de uriaşi ca în Homer, sînt încăierări de balauri şi de scorpai, învălmăşeli de fantome ca în Milton, vîrtejuri halucinante ca în Dante. Cît de întunecat e acest infinit pe care fiecare om îl poartă în el şi cu care îşi măsoară cu deznădejde voinţa, fiinţa lui şi faptele vieţii sale!

Alighieri a ajuns într-o zi în faţa unei porţi sinistre, înaintea căreia a şovăit. Iată acum şi în faţa noastră o astfel de poartă în pragul căreia şovăim. Să intrăm totuşi.

Nu avem decît foarte puţine lucruri de adăugat la ceea ce ştie cititorul că i s-a întîmplat lui Jean Valjean de la întîlnirea cu micul Gervais. Am văzut că din momentul acela el devenise alt om. Ceea ce voia să facă episcopul din el înfăptuise el însuşi. Era mai mult decît o transformare; era o adevărată transfigurare.

Izbuti să se facă nevăzut, vîndu argintăria episcopului, păstrînd ca amintire numai sfeşnicele, se furişă dintr-un oraş într-altul, străbătu toată Franţa, veni la Montreuil-sur-mer, avu ideea despre care am pomenit, săvîrşi faptele amintite, ajunse un om pe care nimeni nu-l putea prinde şi de care nimeni nu se putea apropia şi, de-acum încolo, stabilit la Montreuil-sur-mer, fericit că-şi simţea conştiinţa întristată de trecutul lui şi prima parte a vieţii lui dezminţită de cea de-a doua, trăia liniştit, împăcat cu el însuşi şi plin de speranţă, nemaivînd decît două

dorințe: să-și ascundă numele și să-și purifice viața, să fugă de oameni și să se întoarcă la Dumnezeu.

Gîndurile acestea erau atît de strîns legate între ele, încît nu alcătuiau decît unul singur; fiecare în parte erau deopotrivă de adînci și de apăsătoare, dominînd cele mai neînsemnate fapte ale sale. De obicei, ele se împăcau între ele pentru a-i da o normă de conduită în viață. Îl îndreptau spre modestie, făcînd din el un om cumsecade și îngăduitor. Îi dădeau aceleași sfaturi. Cîteodată, însă, se iveau dezbinări între ele. Atunci oricine își poate aduce aminte că omul pe care toți cei din ținutul Montreuil-sur-mer îl numeau domnul Madeleine nu sta de loc la îndoială să jertfească unul în paguba altuia, să-și jertfească liniștea în folosul virtuții. Astfel, dînd la o parte orice rezervă și orice simț de prevedere, păstrase sfeșnicele episcopului, purtase și doliu după el, se interesase de toți micii coșari din Savoia care colindau pe-acolo, se informase asupra tuturor familiilor din Faverolles și-l scăpase de la moarte pe bătrînul Fauchelevent, cu toate insinuările lui Javert, care ar fi trebuit să-i dea de gîndit. Am mai spus și altădată că el ar fi vrut să urmeze pilda tuturor celor înțelepți și drepti, socotind că întîi este dator față de ceilalți și apoi față de tine. Trebuie totuși să recunoaștem că pînă azi nu se ivise un astfel de prilej. Niciodată cele două gînduri care-l călăuzeau pe bietul om ale cărui suferințe le povestim nu dăduseră o luptă mai aprigă decît acum. Își dădu seama de acest lucru, pe cît de nelămurit pe atît de adînc, de la primele vorbe rostite de Javert în cabinetul său. De cum auzi rostindu-se așa, dintr-o dată, numele pe care-l îngropase atît de adînc, rămase năuc și parcă amețit de ciudată grozăvie a sortii sale; și, în prada acestei amețeli, încercă tresărirea care prevestește marile zguduiri. Se încovoie ca stejarul la apropierea furtunii, ca ostașul în clipa asaltului. Simțea îngrămădindu-se deasupra capului său umbra amenințătoare a trăsnetelor și fulgerelor. Pe cînd îl asculta pe Javert, se gîndea să plece, să alerge, să se denunțe, să-l scoată pe Champmathieu din închisoare și să intre el în locul lui. Era un lucru dureros și sfișietor, ca o tăietură în carne vie. Dar asta trecu și-și spuse: „Lasă, lasă!...” Își înăbuși pornirea generoasă și dete înapoi în fața eroismului.

Fără îndoială că ar fi fost frumos ca, după sfintele îndemnuri ale episcopului, după atîția ani de ispășire și renunțare, în mijlocul unei pocăințe minunat începute, omul acesta, pus în fața unor întîmplări atît de grozave, să nu stea nici o clipă la îndoială și să meargă cu același pas mai departe, spre prăpastia deschisă în fundul căreia se deschidea cerul. Ar fi fost frumos, dar nu s-a întîmplat așa. Se cuvine să istorisim tot ce se petrecea în sufletul lui și nu putem spune altceva decît ceea ce a fost. La început fu mînat numai de instinctul de conservare. Își adună în grabă gîndurile, își înăbuși orice emoție și,

ținînd seama de prezența lui Javert, această mare primejdie, amîna orice hotărîre, cu tăria pe care ți-o dă spaima; nu știa ce să mai facă, dar își redobîndi calmul ca un luptător care-și ridică scutul de jos.

Restul zilei și-l petrecu ca și mai-nainte cu sufletul bîntuit de furtună și cu o liniște desăvîrșită pe față; se mărgini să ia ceea ce s-ar putea numi „măsurî de prevedere”. Totul era încă în ceață; ideile i se ciocneau în minte; tulburarea lui era atît de mare, încît nu-și putea aduna o clipă gîndurile, și doar atît ar fi putut spune: că primise o grea lovitură. Se duse, ca de obicei, la patul Fantinei, unde, din bunătate, stătu mai mult, gîndindu-se că așa trebuie să se poarte, și le spuse surorilor să aibă grijă de dînsa dacă s-ar întîmpla să lipsească. Își dădu seama într-un chip nedeslușit că va trebui poate să plece la Arras, fără să fie însă cîtuși de puțin hotărît la călătoria asta, dar gîndindu-se că, fiind la adăpost de orice bănuială, n-ar strica să fie de față la ceea ce se va petrece. Angajă deci trăsura lui Scaufflaire, ca să fie gata pentru orice eventualitate.

Cină cu destulă poftă. Cînd se întoarse la el în odaie se reculese. Gîndindu-se la situația în care se afla, o găsi nemaipomenită, atît de nemaipomenită, încît, în toiul frămîntării lui, într-o stare de neliniște aproape de neînțeles, se duse și închise ușa cu zăvorul. Se temea parcă să nu mai între cineva. Se baricada împotriva a orice.

Puțin după aceea, stinse lumina. Îl stînjenea.

I se părea că putea fi văzut.

De cine?

Vai! Ceea ce ar fi vrut să alunge pătrunsese o dată cu el; pe cine ar fi vrut să orbească – îl privea: propria lui conștiință.

Conștiința, adică Dumnezeu.

Cu toate acestea, la început își făcuse iluzii; încercă un simțămînt de siguranță și de singurătate; trăgînd zăvorul, se crezu la adăpost; stinse lumînarea, se crezu invizibil; puse coatele pe masă, își sprijini capul în mîini și începu să mediteze pe întuneric.

„Unde am ajuns? Nu cumva visez? Ce s-a întîmplat? Să fie adevărat că m-am întîlnit cu Javert și că mi-a vorbit așa cum mi-a vorbit? Cine-o mai fi și Champmathieu? O semăna cu mine? Mai știi? Și cînd mă gîndesc că ieri eram atît de liniștit și n-aveam habar de nimic! Ce făceam ieri pe vremea asta...

Ce-o mai fi și întîmplarea asta?... Cum se va sfîrși?...; Ce e de făcut? ...”

Iată vîrtejul în care era cuprins. Nu mai izbutea să-și adune gîndurile care-i năpădeau mintea ca niște unde, și, luîndu-și capul în mîini, încercă să le stăvilească.

Din furtuna care-i răvășea voința și puterea de judecată, și din care se străduia să smulgă o limpezire și o hotărîre, nu se deschidea decît spaimă. Fruntea îi ardea. Se duse la fereastră și o deschise. Nu era

nici o stea pe cer. Se întoarse și se așeză din nou la masă.

Trecu un ceas.

Încet-încet, linii nedeslușite începură totuși să se contureze în mintea lui și putu să întrezărească limpede, nu întreaga situație, ci doar câteva amănunte.

Recunoscu mai întâi că, oricât de neașteptată și de grea era situația, era cu totul stăpîn pe ea.

Dar groaza lui spori și mai mult.

Oricare ar fi fost țelul adevărat și creștinesc al faptelor lui, tot ceea ce făcuse pînă atunci nu fusese altceva decît o groapă pe care o săpa pentru a-și ascunde într-una numele. Ceea ce-l înspăimînta mai mult decît orice în ceasurile lui de reculegere, în nopțile lui de insomnie, era să audă vreodată rostindu-i-se numele; își dădea seama că atunci se va sfîrși cu el. În ziua cînd numele lui va fi descoperit, se va spulbera în juru-i viața cea nouă; și - cine poate ști? — o dată cu asta, se va spulbera înlăuntru-i și sufletul cel nou. Se înfiora numai la gîndul că lucrul acesta ar fi cu puțință. Desigur, ar fi clătinat din cap și ar fi socotit absurd dacă cineva i-ar fi spus în clipele acelea că atunci cînd va sosi ceasul în care numele îi va fi rostit în gura mare, această hidoasă vorbă, Jean Valjean, va ieși deodată din noapte și se va ridica în fața lui, cînd lumina orbitoare, menită să împrăstie misterul în care se învăluia, va străluci pe neașteptate deasupra capului său, că numele ăsta nu va fi totuși o amenințare, că lumina nu va face decît să sporească umbrele întunericului, că vâlul sfîșiat va mări și mai mult misterul, că acest cutremur de pămînt îi va întări temeliiile, că această împlinire nemaipomenită nu va avea alt rezultat, oricare ar fi părerea lui, decît să-i facă viața mai limpede și mai de nepătruns, și că, din confruntarea sa cu fantoma lui Jean Valjean, bunul și vrednicul burghez „domnul Madeleine” va ieși mai onorat, mai mulțumit și mai respectat decît oricînd. Ei bine, toate astea se întîmplaseră întocmai, toată îngrămădirea asta de lucruri imposibile erau fapt împlinit, iar Dumnezeu îngăduise ca toate aceste năluciri să se prefacă în realități.

Gîndurile i se limpezeau treptat, își dădea din ce în ce mai bine seama de situația lui.

I se părea că se trezise dintr-un somn greu și că, în toiul nopții, luneca pe un povîrniș, în picioare, înfiorat, încercînd zadarnic să se dea înapoi de pe marginea unei prăpăstii. Întrezărea lămurit, în întuneric, un necunoscut, un străin, pe care soarta îl luase drept el și-l împingea în locul lui în gol. Pentru ca prăpastia să se închidă, trebuia să cadă cineva într-însa; el sau celălalt.

N-avea altceva de făcut decît să lase lucrurile în voia lor.

Se făcuse deplină lumină. Își spuse că locul lui era liber la ocnă; că orice ar face, îl va aștepta oricînd; că jefuirea micului Gervais îl va aduce înapoi acolo; că acest loc îl va aștepta mereu, îl va atrage pînă

ce lucrul va deveni de neînălțurat și fatal. Pe urmă își spuse că acum îi ținea cineva locul; se pare că un anume Champmathieu avea nenorocul ăsta și că, în ceea ce-l privește, fiind de aci înainte prezent la ocnă în persoana lui Champmathieu și prezent în societate sub numele de domnul Madeleine, n-avea să se mai teamă de nimic, cu singura condiție, de a nu-i împiedica pe oameni să pună pe fruntea lui Champmathieu pecetea infamiei, care, ca și lespedea de pe mormînt, o dată așezată, nu se mai ridică niciodată.

Totul era atît de zguduitor și de neașteptat, încît se produse în el acea tresărire de nedescris, pe care nici un om n-o încearcă mai mult de două-trei ori în viață, acea zvîrcolire a conștiinței care dă la o parte toate îndoielile inimii, tot ce este ironie, bucurie deznădejde, și care s-ar putea numi un hohot de rîs lăuntric.

Aprinse din nou lumînarea.

„Ei bine! se gîndi el, de ce mi-ar fi frică? De ce-mi fac atîtea gînduri? Am scăpat. Totul s-a sfîrșit. Nu mai era decît o singură ușă întredeschisă prin care trecutul putea pătrunde în viața mea, și ușa asta a fost zidită pentru totdeauna. Pe Javert, care nu mă lăsa în pace de atîta vreme, al cărui instinct de temut părea că mă descoperise, care mă descoperise în adevăr și care mă urmărea pretutindeni, ca un fioros cîine de vînătoare mereu asmuțit asupra mea, iată-l acum zăpăcit, avînd de lucru în altă parte, pus cu totul pe alte urme. De-acum încolo e mulțumit, mă va lăsa în pace, a pus mîna pe Jean Valjean al lui. Cine știe? Poate are de gînd să plece din oraș. Și totul s-a făcut fără amestecul meu. Și eu n-am nici o vină! La urma urmei, ce nenorocire s-a întîmplat? Nu zău, cine m-ar vedea ar crede că mi s-a întîmplat o catastrofă! Dacă, din toate astea, cineva ar avea de suferit, eu nu-s cu nimic vinovat. Soarta a vrut așa. Nu încape nici o îndoială! Am eu dreptul să stric ceea ce pune ea la cale? Ce mai vreau eu acum? De ce mă amestec? Nu mă privește pe mine. Cum? Nu-s mulțumit? Dar ce mai vreau? Mi-am atins scopul pe care-l urmăresc de-atîția ani, visul nopților mele de veghe, ținta rugăciunilor pe care le-am îndreptat spre Dumnezeu, siguranța mea. Așa vrea Dumnezeu. Nu mă pot împotrivi voinței sale. Și de ce vrea Domnul așa? Pentru ca să duc pînă la capăt ceea ce am început, ca să fac mai departe binele, ca să ajung cîndva un mare și frumos exemplu, ca să se poată spune, în sfîrșit, că a existat un drum de fericire în chinurile pe care le-am îndurat, în virtuțile la care m-am întors. Nu-mi pot da seama, la urma urmei, de ce m-am temut adineauri să intru la cinstitul paroh, să-i istorisesc totul ca unui duhovnic și să-i cer un sfat. Fără îndoială că tot așa mi-ar fi vorbit și el. Nu-i nimic de făcut; să lăsăm lucrurile în voia lor. Așa vrea Cel-de-sus!...”

Astfel își vorbea în adîncurile conștiinței, aplecat peste ceea ce am putea numi propriul său abis.

Se ridică de pe scaun și începu să umble prin odaie.

„Hai! exclamă el. Să punem capăt gândurilor! Doar am luat o hotărâre!...”

Dar nu se liniști de loc.

Dimpotrivă.

Nu poți împiedica drumul gândurilor, întocmai cum nu poți opri valurile mării să se întoarcă la țarm. Marinarii numesc asta reflux; vinovatul o numește remușcare. Dumnezeu răscolește deopotrivă sufletul omului și apele oceanului.

Oricît se împotrivi, după cîteva clipe își începu iar întunecatul dialog, în care el vorbea și tot el asculta, spunînd ceea ce n-ar fi vrut să spună, ascultînd ceea ce n-ar fi vrut să audă, supunîndu-se puterii misterioase care-i șoptea: „Gîndește!” așa cum îi spusese acum două mii de ani altui osîndit: „Mergi!”

Înainte de a trece mai departe și pentru a fi pe deplin înțeleși, vom stărui asupra unei observații absolut necesare.

Nu încape îndoială că noi stăm de vorbă cu noi înșine. Nu există făptură cugetătoare care să nu fi trecut prin asta. S-ar putea spune chiar că vorba nu constituie niciodată un mister mai mareț decît atunci cînd pătrunde înlăuntrul unui om. Trecînd din gîndire în conștiință și întorcîndu-se din conștiință în gîndire. Numai în felul asta trebuie înțelese cuvintele „spuse”, „exclamă”, întîlnite atît de des în capitolul de față. Spunem, vorbim, exclamăm în noi înșine, fără ca tăcerea din afară să fie ruptă. E un fel de tumult nestăvilit; totul vorbește în noi, afară de buzele noastre. Deși nu se pot vedea și pipăi, realitățile sufletului sînt totuși realități.

Se întreba deci: unde ajunsese? Ce era cu *hotărîrea pe care o luase?* Își mărturisi că tot ce pusese la cale în mintea lui era monstruos, că a lăsa lucrurile în voia lor, în voia Celui-de-sus, e pur și simplu îngrozitor. A lăsa să se împlinească o greșeală a destinului și a oamenilor fără s-o împiedici, făcîndu-te complice prin tăcerea ta, a sta cu mîinile încrucișate, ar fi prea mult, ar fi ultima treaptă a nevredniciei fățarnice! Ar fi o crimă josnică, lașă, vicleană, abjectă, hidoasă!

Pentru întîia oară în opt ani, nefericitul simțise gustul amar al unui gînd rău, al unei fapte urîte.

Îl azvîrli cu dezgust.

Continuă să se frămînte. Se întreba cu asprime ce-a înțeles prin cuvintele: „Mi-am atins scopul!...” și-și spuse că viața lui avea în adevăr un scop. Dar care anume? Să-și ascundă numele? Să înșele poliția? Pentru atîta lucru făcuse el oare tot ce făcuse? Nu avea cumva vreun alt scop, mai mare, mai adevărat? Nu trebuie să-și salveze ființa fizică, ci sufletul. Trebuia să fie iarăși bun și cinstit. Un om drept. Oare nu urmărise el totdeauna lucrul acesta, numai lucrul acesta? Nu era asta porunca episcopului? Să astupe ușa prin care putea pătrunde

trecutul? Dar, Doamne, el n-o astupa! Dimpotrivă, o deschidea de perete, săvîrșind o ticăloșie! Devenea iarăși un hoț, cel mai odios hoț! Îi răpea altuia viața, liniștea, locul sub soare! Ajungea un asasin! Ucidea, ucidea din punct de vedere moral un biet om. Îl osîndea la groaznica moarte vie, la moartea sub cerul deschis, care se cheamă ocnă. Dacă, dimpotrivă, se preda, salvîndu-l pe omul lovit de-o atît de cumplită greșeală, luîndu-și iarăși numele adevărat, devenind din nou din datorie ocnașul Jean Valjean, însemna să-și desăvîrșească în adevăr reînvierea și să astupe pentru totdeauna ușa iadului din care ieșise. Prăbușindu-se în aparență, însemna în realitate să se înalțe. Trebuia să facă lucrul ăsta! Nu făcuse nimic, dacă nu făcea asta. Toată viața lui n-ar mai avea nici un rost. Tot ce-a ispășit ar fi de prisos. Nu i-ar mai rămîne decît să-și spună: „La ce bun?”

Simțea că episcopul era de față. Că, deși murise, episcopul era totuși prezent și-l privea drept în ochi, că de-aci înainte primarul Madeleine, cu toate însușirile sale alese, îi va fi nesuferit și că ocnașul Jean Valjean va putea sta senin și neprihănit în fața lui. Oamenii îi vedeau masca, dar episcopul îi vedea adevăratul chip. Oamenii îi cunoșteau viața, dar episcopul îi cunoștea sufletul. Trebuia, prin urmare, să se ducă la Arras, să-l pună în libertate pe falsul Jean Valjean și să-l denunțe pe cel adevărat! O, era cea mai mare jertfă, cea mai dureroasă victorie, cea mai cumplită încercare! Trebuia totuși s-o facă. Ce tristă soartă! Nu se putea purifica în fața lui Dumnezeu decît dacă devenea un nemernic în ochii oamenilor.

— Ei bine, zise el, m-am hotărît! Îmi voi face datoria! Voi salva viața acestui om!

Rostise cuvintele cu glas tare, fără să-și dea seama că vorbește tare.

Luă condicile, le verifică și le puse în ordine. Zvîrli în foc un teanc de creanțe, pe care le avea asupra unor negustorași strîmtorați. Scrise o scrisoare pe care o lipi și pe plicul căreia se putea citi, dacă ar mai fi fost cineva în cameră în momentul acela: „*Domnului Laffitte, bancher, strada d'Artois, Paris*”.

Scoase dintr-un sertar un portofel în care se aflau cîteva bilete de bancă și buletinul de identitate de care se slujise anul acesta ca să meargă la vot.

Cine l-ar fi văzut făcînd toate acestea, atît de adînc preocupat, n-ar fi bănuît ce se petrece într-însul. Din cînd în cînd, buzele i se mișcau; alteori ridica fruntea și-și țintea privirea asupra unui punct oarecare din perete, ca și cum ar fi găsit acolo ceva pe care ar fi vrut să-l lămurească sau să-l cerceteze.

După ce isprăvi scrisoarea pentru domnul Laffitte, o băgă în buzunar împreună cu portofelul și începu iarăși să umble prin odaie.

Firul gîndurilor lui nu se rupseser. Continua să vadă limpede datoria pe care o avea, scrisă cu litere luminoase ce-i pîlpăiau în fața ochilor și

se mișcau o dată cu privirea lui: *Hai, du-te! Spune-le cine ești! Denunță-te!*

Vedea totodată, ca și cum s-ar fi întrupat în fața lui în forme pipăibile, cele două lucruri care fuseseră pînă atunci țelurile vieții sale: tăinuirea numelui și mîntuirea sufletului. Pentru întâia oară ele i se arătau cu totul deosebite, și-și dădea seama ce anume le deosebea. Recunoștea că de o parte era neapărat binele, pe cîtă vreme de partea cealaltă se putea afla răul; de o parte era devotamentul, de cealaltă personalitatea; una spunea: *aproapele*, cealaltă: *eu* mai presus de toate; una țîșnea din lumină, cealaltă din întunericul nopții.

Se hărțuiau între ele și le vedea cum se încaieră. Pe măsură ce se adîncise în gînduri, crescuseră și ele în mintea lui, avînd acum staturi colosale. I se părea că zărește luptîndu-se înlăuntrul lui, în acest infinit despre care vorbeam adineauri, printre umbre și lumini, o zeiță și-o namilă înspăimîntătoare.

Era cuprins de spaimă, dar i se părea că gîndul cel bun e gata să învingă.

Își dădea seama că se apropie de celălalt moment hotărîtor al conștiinței și al ursitei sale; episcopul însemnase prima fază o noii sale vieți, iar Champmathieu o însemna pe cea de-a doua. După criza cea mare, încercarea cea mare.

Acum, febra, potolită o clipă, îl cuprindea iar, puțin cîte puțin. Mii de gînduri îi treceau prin minte, dar ele îl întăreau din ce în ce mai mult în hotărîrea sa.

La un moment dat, își spuse că poate ia lucrurile prea în pripă; că, la urma urmei, acest Champmathieu nu era prea interesant, fiindcă de furat, furase.

Își răspunse: „Dacă a furat într-adevăr cîteva mere asta înseamnă o lună de închisoare. Cu totul altceva decît ocna. Și-apoi, cine știe: a furat, s-a putut dovedi? Numele de Jean Valjean îl copleșește și se pare că nu mai e nevoie de alte dovezi. Nu procedează toți procurorii la fel? Îl cred hoț, pentru că a fost ocnaș.”

În clipa următoare se gîndi că, dacă se va denunța, poate se va ține seama de curajul faptei sale, de viața cinstită pe care o ducea de șapte ani, de ceea ce făcuse pentru tot ținutul, și va fi iertat.

Dar gîndul ăsta se risipi repede și zîmbi cu amărăciune, cînd își aminti că furtul banilor micului Gervais îl făcea recidivist, că împlinirea asta va ieși desigur iarăși la iveală și că, potrivit dispozițiunilor precise ale legii, va putea fi pedepsit cu munca silnică pe viață.

Nu-și mai făcu nici un fel de iluzii, se desprinsese din ce în ce mai mult de cele pămîntești și căută într-altă parte mîngîierea și tăria suflească.

Se gîndi că trebuie să-și facă datoria; că, poate, nu va fi mai puțin

fericit după ce și-o va face decît dacă și-ar călca-o; că, dacă „lasă lucrurile în voia lor” și rămîne la Montreuil-sur-mer, considerația de care se bucură, bunul său renume, faptele bune pe care le făcuse, respectul, venerația, milostenia lui, bogăția, popularitatea și toate însușirile alese ar fi întinate de-o crimă; și ce mireasmă ar putea să aibă toate aceste lucruri neprihănite, legate de-o faptă odioasă? Pe cînd, dacă și-ar împlini jertfa, stînd în ocnă, la stîlp, în cătușe, în haine vărgate, la munca fără de odihnă, expus fără nici o îndurare rușinii, peste toate acestea ar coborî o lumină dumnezeiască.

În cele din urmă își spuse că așa trebuia să fie, că ursita lui era astfel croită încît nu era în stare să strice orînduieile Celui-de-sus și că, în orice caz, trebuia să aleagă; ori respectul lumii și grozăvia din sufletul său, ori puritatea lăuntrică și ocară lumii.

Frămîntînd atîtea idei întunecate, curajul nu-l părăsea. Dar mintea îi obosea. Vrînd-nevrînd, începu să se gîndească la altceva, la lucruri indifferente.

Își simțea vinele zvîcnindu-i puternic în tîmple. Se plimba mereu de la un capăt la altul al odăii. Bătu miezul nopții, mai întîi la biserică, pe urmă la primărie. Numără cele douăsprezece lovituri ale celor două orologii și compară sunetele clopotelor. Își aduse aminte cu acest prilej că, mai-nainte cu cîteva zile, văzuse la un negustor de fiare vechi un clopot de vînzare, pe care se afla scris un nume: *Antoine Albin din Romainville*.

Îi era frig. Făcu puțin foc în sobă. Nu-i trecu prin gînd să închidă fereastra.

Căzu iarăși într-o stare de toropeală. Trebui că facă o sforțare grea ca să-și aducă aminte la ce se gîndise mai înainte de-a bate miezul nopții. În cele din urmă, izbuti: „A, da, își spuse el, luasem hotărîrea să mă denunț”. Și deodată își aduse aminte de Fantine. „A, și nefericita asta!” Și aici începu o nouă criză.

Fantine, ivindu-se brusc în mintea lui, apăru ca o rază neașteptată de lumină. I se păru că totul se schimbă în jurul lui. Exclamă:

„O, dar pînă acum nu m-am gîndit decît la mine. N-am ținut seama decît de situația mea. Îmi convine să tac ori să mă denunț, să-mi apăr pielea ori să-mi mîntuiesc sufletul, să fiu un funcționar nemernic dar respectat, sau un ocnaș ticălos dar vrednic de stimă. Nu mă gîndesc decît la mine, la mine și numai la mine! Dar, Doamne-Dumnezeule, asta nu-i altceva decît egoism! Sînt forme diferite de egoism, dar tot egoism rămîne. Dacă m-aș gîndi puțin și la alții? Cea dintîi datorie creștinească este să te gîndești la aproapele tău. Ia să vedem: lăsîndu-mă pe mine la o parte, uitînd de mine, ce s-ar putea întîmplă? Dacă mă denunț? Pun mîna pe mine, îi dau drumul lui Champmathieu, mă bagă din nou la ocnă. Bun. Și pe urmă? Ce se întîmplă pe-aici? Aici este un ținut întreg, un oraș, sînt fabrici, o industrie, lucrători, bărbați,

femei, oameni bătrâni, copii, lume săracă. Eu le-am creat toate astea, prin mine trăiesc toate; oriunde se află o vatră din care iese fum, eu i-am pus lemnele în foc și carnea în cratiță; am adus bunăstarea pretutindeni, am făcut să circule banul, am dat credite; înaintea mea nu era nimie din toate astea; am pus în valoare, am înviorat, am însuflețit, am făcut să prospere întreaga regiune. Dacă nu mai sînt eu, nu mai e nici o viață aici. Mă duc eu, toate se duc. Dar femeia asta care-a suferit atît, care în mizeria ei are atîtea calități și căreia, fără să vreau, i-am pricinuit toată nenorocirea? Dar copilul pe care voiam să-l aduc și pe care l-am făgăduit mamei? Nu-i sînt oare dator nimic acestei femei pentru răul pe care i l-am făcut? Ce se întîmplă dacă plec? Mama moare. Copilul ajunge ce-o vrea întîmplarea. Iată ce se întîmplă dacă mă denunț. Dar dacă nu mă denunț? Să vedem ce se poate întîmplă atunci..."

După ce-și puse această întrebare, se opri. Avu parcă o clipă de îndoială și de înfiorare; dar clipa asta dură puțin; își răspunse liniștit:

„Prin urmare, omul se duce la ocnă; e-adevărat; dar ce dracu! a furat doar. Oricît aş spune eu că n-a furat, a furat! Eu rămîn pe loc și-mi văd de treburile. În zece ani cîștig zece milioane, îi răspîndesc în tot ținutul și nu păstrez nici un ban pentru mine! Ce să fac cu ei? Ceea ce fac nu e pentru mine! Prosperitatea tuturor este din ce în ce mai mare, întreprinderile ies ca din pămînt și se iau la întrecere, manufacturile și uzinele se înmulțesc, sute și mii de familii sînt fericite, populația sporește, se nasc sate acolo unde nu erau decît niște gospodării, se nasc gospodării acolo unde nu era nimic; mizeria dispare și, o dată cu ea, dispar și desfrîul, prostituția, furtul, omorul, toate viciile, toate crimele! Iar biata mamă își crește copilul. Iată un întreg ținut bogat și plin de cîntece. O! eram nebun, eram absurd; ce ziceam eu să mă denunț? Trebuie să iau bine seama și să nu mă grăbesc. Cum? Pentru că mi-ar fi convenit să fac pe grozavul și pe generosul – adică la urma urmei, curată melodramă! – pentru că nu m-am gîndit decît la mine, numai la mine, voind să scap poate de la o pedeapsă prea mare, dar dreaptă, pe mai știu eu cine, pe un hoț, pe un om de nimic fără îndoială, trebuie să piară o întreagă regiune, trebuie ca o biată femeie să moară în spital, o biată fetiță să moară pe drumuri, ca niște cîini! E-ngrozitor! Și mama nici măcar nu și-a revăzut copilul! Și copilul aproape nu-și cunoaște mama! Toate astea, pentru bătrînul acela ticălos, pentru un hoț de mere, care, fără nici o îndoială, a meritat să înfunde ocna, dacă nu pentru asta, pentru vreo altă mîrșăvie! Frumoase mustrări de conștiință, care salvează un derbedeu bătrîn ce nu mai are, la urma urmei, decît foarte puțin de trăit și nu va fi mai nenorocit la ocnă decît în cocioaba lui, și care sacrifică o populație întreagă, mame, femei, copii... pe biata Cosette, care nu mă are decît pe mine în lume și care, desigur, zace acum învinețită de frig în cocina

familiei Thénardier. Ce mai canalii sînt și ăștia! Și eu să mă abat de la îndatoririle mele față de toate aceste sărmame făpturi! Să mă duc să mă denunț? Să fac prostia asta nemaipomenită? Dar ia să admitem cazul cel mai rău, să presupun că asta e o faptă rea și că odată și odată mă va mustra conștiința dacă primesc, spre binele altora, această mustrare care nu mă privește decît pe mine. Dacă săvîrșesc această faptă care nu pune în primejdie decît sufletul meu – înseamnă că știu ce se numește devotament și ce se numește tărie sufletească”.

Se ridică și începu din nou să umble prin odaie. De data asta i se părea că este mulțumit.

Diamantele nu se găsesc decît în văgăunile întunecate ale pămîntului, iar adevărurile nu se găsesc decît în adîncurile cugetării. I se părea că, după ce coborîse în aceste adîncuri, după ce bîjbîise atîta vreme în bezna cea mai deasă, găsise în cele din urmă un diamant, un adevăr, și că-l ținea în mîna, uluit de vederea lui.

„Da, gîndi el, așa e! Asta e adevărul! Asta e soluția! Trebuie să te hotărăști în cele din urmă la ceva. Și hotărîrea mea e justă. Ce-o să fie! Să nu mai stăm la îndoială; să nu mai dăm înapoi! E-n interesul tuturor, nu în interesul meu. Sînt și rămîn Madeleine! Vai de cel care e Jean Valjean! Nu mai sînt eu. Nu-l cunosc și nici nu știu cine e. Iar dacă o fi vreunul Jean Valjean, treaba lui! Nu mă privește! Este un nume fatal care plutește în noapte și dacă se abate asupra cuiva, cu-atît mai rău pentru el. Se privi într-o oglinjoară, de pe cămin și spuse: Uite, după ce-am luat o hotărîre, mă simt mai ușurat. Acum parcă sînt cu totul altul. Mai făcu cîțiva pași, și se opri deodată. Haide! Nu trebuie să preget să duc pînă la capăt hotărîrea luată. Încă mă mai țin cîteva fire de acest Jean Valjean. Trebuie rupte. Se mai găsesc chiar în odaia asta lucruri care m-ar da de gol, lucruri fără glas care-ar putea fi mărturii; ele trebuie să dispară”.

Se căută în buzunar, scoase punga, o deschise și luă din ea o cheiță. Băgă cheița într-o broască, a cărei gaură abia se zărea printre florile întunecate ale tapetului de pe perete. Deschise o ascunzătoare, un fel de dulap secret, așezat între perete și sobă. Nu se aflau în ascunzătorea aceasta decît cîteva zdrențe, o haină de lînă albastră, niște pantaloni vechi, o traistă veche și un ciomag gros, ghintuit la cele două capete. Cei care-l văzuseră pe Jean Valjean trecînd prin Digne, în octombrie 1815, ar fi recunoscut cu ușurință, bucată cu bucată, țoalele astea prăpădite.

Le păstrase pe toate, așa cum păstrase și sfeșnicele de argint, ca să-și aducă întotdeauna aminte de unde plecase. Numai că pe cele de la ocnă le ținea ascunse, pe cînd pe cele de la episcop le lăsa să se vadă.

Se uită pe furiș spre ușă, ca și cum s-ar fi temut să nu se deschidă,

cu tot zăvorul care o închidea; pe urmă, dintr-o singură mișcare, înșfăcându-le pe toate la un loc, fără să mai arunce măcar o privire asupra lucrurilor pe care le păstrase cu sfințenie și cu atîtea riscuri, timp de atîția ani, apucă zdrențele, ciomagul, traista și le azvîrli pe toate în foc.

Închise din nou dulapul secret și, luînd mai multe măsuri de pază decît de obicei, de astă dată fără nici un rost, întrucît nu mai era nimic acolo, ascunse ușa, împingînd o mobilă în fața ei. După cîteva clipe, odaia și zidul din față fură cuprinse de o lumină roșie pîlpîitoare. Ardea totul. Ciomagul uscat pocnea și zvîrlea scînteii pînă-n mijlocul odăii. Traista, arzînd împreună cu zdrențele oribile din ea, scoase la iveală ceva care sclipea în cenușă. Dacă te-ai fi aplecat ai fi văzut foarte ușor că e o monedă de argint. Era fără îndoială moneda de doi franci furată micului savoiard.

Domnul Madeleine nu se uita la foc, ci se plimba mereu, cu același pas, de la un capăt la altul al odăii.

Deodată, ochii îi căzură asupra celor două sfeșnice de argint, pe care jocul luminii le făcea să sclipească pe cămin.

„A, zise el, Jean Valjean în întregime a rămas aici. Trebuie să le distrug și pe astea!”

Apucă amîndouă sfeșnicele.

Mai era destul foc pentru a le putea deforma numaidecît, a le preface într-o vergea de nerecunoscut.

Se duse lîngă sobă și se încălzi puțin. Se simți foarte bine.

„Ce bună e căldura!” zise el.

Scurmă jarul cu unul dintre sfeșnice.

I se păru atunci că aude un glas strigînd înăuntrul lui:

„Jean Valjean! Jean Valjean!”

I se făcu părul măciucă. Semăna cu un om care ascultă ceva îngrozitor.

„Da! Așa! Mergi pînă la capăt! striga acel glas. Desăvîrșește-ți opera! Distruge sfeșnicele! Ucide-ți amintirile! Uită-l pe episcop! Uită totul! Nenorocește-l pe Champmathieu! Dă-i înainte! E foarte bine! Felicită-te! S-a hotărît! S-a făcut! Un om, un bătrîn care nu știe ce au oamenii cu el, care poate n-a făcut nimic, un nevinovat pe care a căzut năpasta de pe urma numelui tău și pe capul căruia numele tău apasă ca o crimă, va fi luat drept Jean Valjean, va fi condamnat și-și va sfîrși zilele în jale și ticăloșie. Foarte frumos! Tu rămîi cinstit, rămîi domnul primar, rămîi un om de onoare, respectat. Adu belșugul în oraș, îndestulează pe nevoiași, trăiește fericit, virtuos și admirat și, în vremea asta, pe cînd tu vei trăi aici în bucurie și lumină, cineva va îmbrăca bluza ta roșie, va purta numele tău de ocară și va tîrî la ocnă lanțurile tale. Da! Foarte bine le-ai ticluit! Ticălosule!”

Sudoarea îi curgea de pe frunte. Rămase cu privirea rătăcită pe

sfeșnice. Dar cel care vorbea în el nu isprăvisese. Glasul continuă:

„Jean Valjean! Vor fi în jurul tău multe voci care vor face zarvă, care vor striga în gura mare și care te vor binecuvînta. Una singură nu va fi auzită de nimeni și te va blestema în întineric. Ei bine, ascultă, păcătoșule! Toate aceste binecuvîntări se vor năruia înainte de-a se înălța la cer și numai blestemul va ajunge pînă la Dumnezeu.”

Glasul la început foarte slab, ridicat din adîncurile conștiinței, devenise din ce în ce mai puternic și mai necruțător și-i răsuna în auz. Parcă ieșise dinlăuntrul lui și vorbea acum de afară. I se păru că aude atît de lămurit ultimele cuvinte, încît se uită împrejur cu un fel de spaimă.

„E cineva pe-aici? Întrebă el cu glas tare, rătăcit. Pe urmă, cu un rîs de idiot, rosti: Că prost mai sînt! Nu poate fi nimeni!”

Era totuși cineva; dar cel care era de față nu făcea parte dintre cei ce pot fi văzuți de vreun ochi omenesc.

Puse sfeșnicele la loc pe cămin.

Începu apoi, din nou, mersul monoton și apăsător, care tulbura în somn și trezea brusc pe omul care dormea la etajul de dedesubt..

Mersul îl ușura și-l amețea în același timp. Se pare că uneori, în împrejurări foarte grele, te miști ca să ceri sfaturi de la oricine ți-ar putea ieși în cale. După cîteva clipe nu-și mai dădea seama ce se petrece cu el.

Se retrăgea acum cu aceeași spaimă dinaintea celor două hotărîri pe care le luase rînd pe rînd. Amîndouă soluțiile i se păreau tot atît de rele.

„Ce fatalitate! Ce împlinire, ca Champmathieu ăsta să fie luat drept eu! Să cazi tocmai prin mijlocul pe care soarta părea că-l hărăzise la început ca să te scape!”

Se gîndi puțin la ce avea să se împline. Dumnezeu mare, să se denunțe? Să se predea? Și cuprins de-o sfîșietoare deznădejde, se gîndi la tot ce trebuie să părăsească și la ceea ce avea să reînceapă. Va trebui, prin urmare, să-și ia rămas bun de la această viață atît de bună, de curată, de strălucită, să-și ia rămas bun de la respectul pe care i-l arăta toată lumea, de la onoare și de la libertate. N-o să se mai plimbe pe cîmpie, n-o să mai audă păsările cîntînd în luna mai, n-o să mai dea o pomană copilașilor săraci. Nu va mai simți căldura privirilor de recunoștință și de dragoste ațintindu-se asupra lui. Va părăsi casa pe care și-o zidise și odăița asta. Toate îi păreau acum încîntătoare. N-o să mai citească din cărțile astea și n-o să mai scrie pe mescioara asta albă de lemn. Bătrîna portăreasă, singura servitoare pe care o avea, n-o să-i mai aducă dimineața cafeaua. Dumnezeu, în loc de toate astea, în jurul lui ceata ocnașilor, cătușele, hainele vărgate, lanțurile la picioare, oboseala, celula, patul de scînduri, toate grozăviile astea cunoscute! La vîrsta lui, după ce fusese ceea ce-a

fost! Dacă măcar ar fi mai tânăr! Dar așa, bătrîn, să fie tutuit de oricine, să fie scotocit de gardian, să fie lovit cu bastonul de paznici, să umble cu picioarele goale în bocancii cu ținte, să întindă dimineața și seara piciorul sub ciocanul fierarului care inspectează inelele, să îndure curiozitatea vizitatorilor, căroră li se va spune: „Acesta e vestitul Jean Valjean, care a fost primar la Montreuil-sur-mer!” Seara, learcă de sudoare, rupt de oboseală, cu tichia de ocnaș pe ochi, să urce doi cîte doi, sub gîrbaciul gardianului, scara îngustă a galeriei. O, ce mizerie! Soarta poate fi oare tot atît de rea ca orice făptură omenească și deveni tot atît de monstruoasă ca și inima omului?

Și, orice-ar fi făcut, cădea iarăși în îndoiala sfîșietoare din adîncul gîndurilor lui: să rămînă în paradis și să devină demon, sau să intre în iad și să ajungă înger.

Ce să facă, Dumnezeule mare? Ce să facă?

Furtuna din care se smulsese cu atîta trudă se dezlănțui din nou într-însul. Gîndurile începură iarăși să se amestece unele cu altele, luînd acel aspect încremenit și automat pe care-l întîlnim la oamenii disperați. Numele de Romainville îi revenea mereu în minte, împreună cu niște versuri dintr-un cîntec pe care-l auzise altădată. Își aminti că Romainville e o pădure de lîngă Paris, unde tinerii îndrăgostiți se duc să culeagă flori de liliac în luna aprilie.

Șovăia în mers, ca și înlăuntrul lui. Mergea ca un copilaș lăsat să meargă singur.

Din cînd în cînd, luptînd cu oboseala, făcea eforturi să-și adune gîndurile. Se strădui să-și pună pentru ultima oară și definitiv problema din pricina căreia căzuse istovit. Să se denunțe? Să tacă? Nu izbutea să vadă nimic limpede. Aspectele nedeslușite ale tuturor raționamentelor schițate în mintea lui se clătinau și se risipeau ca un fum, unul cîte unul. Își dădea seama numai că, la orice hotărîre s-ar fi oprit, fără să existe vreo scăpare, ceva dintr-însul ar fi murit; că, ori încotro ar lua-o, intra într-un mormînt; că pregătea o agonie; agonia fericirii lui sau agonia virtuților sale.

Vai! Toate nehotărîrile îl cuprinseseră din nou. Nu ajunsese mai departe decît fusese la început.

Așa se zbătea cu spaimă acest suflet greu încercat. Tot astfel, cu o mie opt sute de ani înaintea acestui om nenorocit, ființa misterioasă în care se cuprind toată sfințenia și toată suferința omenirii, pe cînd măslinii fremătau în vîntul sălbatic al infinitului, îndepărtase de la ea multă vreme groaznicul potir care-i apărea scăldat în umbră și plin de întunericul adîncurilor înstelate.

IV

FORME PE CARE LE IA SUFERINȚA ÎN TIMPUL SOMNULUI

Se făcuse ora trei dimineața și el umblase mai bine de cinci ceasuri prin odaie, aproape fără întreruperi, când se lăsă să cadă pe un scaun. Adormi acolo și avu un vis.

Visul ăsta, ca mai toate visele, nu avea legătură cu situația decît prin ceva funest și sfîșietor, dar îl impresionează adînc. Îl impresionează atît de mult, încît mai tîrziu îl și scrise. E una dintre hîrtille scrise de mîna lui. Socotim de datoria noastră s-o transcriem aici întocmai.

Oricare ar fi fost visul, povestea acestei nopți n-ar fi întreagă, dacă l-am trece cu vederea. E aventura întunecată a unui suflet bolnav.

Iată-l. Pe plic am găsit scrise cuvintele acestea: *Visul pe care l-am avut în noaptea aceea.*

„Mă aflam pe o cîmpie. O cîmpie întinsă, tristă, unde nu creștea nici un fir de iarbă. Mi se părea că nu era nici zi, nici noapte. Mă plimbam cu fratele meu, fratele meu din copilărie, un frate la care trebuie să mărturisesc că nu mă gîndesc niciodată și de care aproape că nu-mi aduc aminte.

Vorbeam între noi și întîlneam alți trecători. Vorbeam despre o vecină pe care o avusesem altădată și care, de cînd avea odaia spre stradă, lucra cu ferestrele mereu deschise. Tot stînd de vorbă, din pricina acelei ferestre ne-a luat cu frig.

Nici un arbore nu se vedea pe cîmpie.

Cineva a trecut pe lîngă noi. Era un om în pielea goală, cenușiu la culoare, călare pe un cal pămîntiu. Omul n-avea păr pe cap; i se vedea țeasta, iar pe țeastă i se vedeau vinele. Ținea în mîna o vergea care se îndoia ca o coardă de viță, dar era grea ca un drug de fier. Călărețul trecu fără să scoată un cuvînt.

Fratele meu îmi spuse «S-o luăm pe drumul desfundat.»

Era un drum desfundat, unde nu se zărea nici un mărăcine și nici un fir de iarbă. Totul era pămîntiu, pînă și cerul. După cîțiva pași, nu mi se mai răspunse cînd vorbeam. Băgai de seamă că fratele meu nu mai era cu mine.

Intrai într-un sat care-mi ieși înaintea. Mă gîndii că trebuie să fie Romainville. (De ce tocmai Romainville!)¹

Cea dintîi uliță, pe care intrai, era pustie. Dădui în a doua. La colțul unde se întîlneau cele două străzi, se afla un om în picioare lîngă un zid. Îl întrebai: «Ce locuri sînt astea? Unde mă aflu?» Omul nu răspunse. Văzui deschisă ușa unei case. Intrai.

Casa avea o grădină. Leșii din casă și intrai în grădină. Și grădina era pustie. Lîngă cel dintîi copac, un om stătea în picioare. Îl întrebai: «Ce grădină e asta? Unde mă aflu?» Omul nu răspunse.

Rătăcii prin sat și băgai de seamă că era un oraș. Toate străzile erau pustii, toate porțile erau deschise. Nici țipenie de om nu trecea pe

1. Paranteza îi aparține lui Jean Valjean (n.a.).

străzi, nu umbla prin odăi, nu se plimba prin grădini. Dar la fiecare colț de stradă, îndărătul fiecărei uși, sta în picioare cîte un om care tăcea. Nu se vedea niciodată mai mult decît unul. Și oamenii ăștia se uitau la mine cînd treceam.

leșii din oraș și o luai pe cîmp.

„Era un om în pielea goală, cenușiu la culoare...”

Nu trecu mult și, întorcându-mă, văzui o mulțime de oameni venind spre mine. Recunoscu pe toți cei pe care-i întâlнисem în oraș. Aveau niște chipuri neobișnuite. Nu păreau că se grăbesc și totuși mergeau mai repede decât mine. Când mergeau, nu făceau nici un zgomot. Dintr-o dată mulțimea mă ajunsese și mă înconjură. Fețele acestor oameni erau pămîntii.

Cel dintîi pe care-l întâlнисem și-l întrebasesm cînd am intrat în oraș, îmi spuse: «Unde te duci? Oare nu știi că ești mort de mult?»

Deschisei gura să răspund, dar băgai de seamă că nu era nimeni lîngă mine...”

Se deșteptă. Era înghețat. Un vînt rece, ca orice vînt de dimineață, clătina cercevelele ferestrei rămasă deschisă.

Focul se stinsese. Lumînarea era pe sfîrșite. Era încă întuneric. Se sculă și se duse la fereastră. Cerul era tot fără nici o stea.

De la fereastra lui se vedeau curtea și strada. Un zgomot sec și tare răsună deodată pe pămînt și-l făcu să se uite în jos. Văzu jos două stelute roșii, care apăreau și dispăreau în umbră într-un chip ciudat. Deoarece gîndurile lui pluteau încă în negura viselor, gîndi: „Uite! Stelele nu sînt pe cer. Sînt pe pămînt acum.” Dar tulburarea se risipi; un alt zgomot la fel cu cel dintîi, îl trezi de-a binelea; se uită și băgă de seamă că cele două stele erau felinarele unei trăsuri. La lumina pe care o împrăștia, putu să distingă forma unei trăsuri. Era o cabrioletă mică trasă de un căluț alb. Zgomotul pe care-l auzise era pricinuit de copitele calului pe caldarîm.

„Ce mai e și cu trăsura asta? Cine-o fi venit atît de devreme?”

Chiar atunci se auzi o ciocănitură în ușa odăii.

Se înfioră din cap pînă-n picioare și strigă cu glas puternic:

— Cine-i acolo?

Cineva răspunse:

— Eu. Domnule primar.

Recunoscuse vocea bătrînei portărese.

— Ei, zise el. Ce s-a întîmplat?

— Domnule primar, e aproape cinci dimineața.

— Ei, și? Ce e cu asta?

— Trăsura, domnule primar.

— Care trăsură?

— Cabrioleta.

— Care cabrioletă?

— N-a spus domnul primar să-i vină o cabrioletă ușoară?

— Nici gînd! zise el.

— Vizitiul spune c-a venit să-l ia pe domnul primar.

— Care vizitiu?

— Vizitiul de la domnul Scaufflaire.

— Scaufflaire?

Numele acesta îl făcu să tresară, ca și cum un fulger i-ar fi trecut pe dinaintea ochilor.

— A, da! Domnul Scaufflaire, zise el.

Daca bătrîna l-ar fi putut vedea în momentul acela, ar fi rămas înmărmurită.

Urmă o tăcere destul de lungă. Se uită năuc la flacăra lumînării, culese din jurul feștilor ceara fierbinte și o frămîntă între degete. Bătrîna aștepta. Se încumetă totuși să mai spună:

— Domnule primar, ce răspuns să dau?

— Spune-i că vin numaidecît.

V

BEȚE-N ROATE

Serviciul poștal între Arras și Montreuil-sur-mer se mai făcea pe vremea aceea cu niște carete rămase de pe timpul imperiului. Aceste carete erau un fel de cabriolete pe două roți, căptușite pe dinăuntru cu piele roșcată, așezate pe niște arcuiri speciale, avînd numai două locuri, unul pentru curier și unul pentru un călător. Roțile erau întărite cu butuci lungi, care țineau la distanță celelalte trăsuri, cum se mai văd și azi pe drumurile din Germania. Lada cu scrisori, o ladă mare, lunguiață, era așezată în spatele cabrioletei, făcînd corp comun cu ea. Lada era vopsită în negru, iar careta era galbenă.

Trăsăturile acestea, care nu seamănă cu nici una de astăzi, aveau ceva diform și ghebos, iar cînd le zăreai de departe, trecînd și cocoțîndu-se pe un drum, semănau cu acele insecte care mi se pare că se numesc termite și care, deși au mijlocul foarte subțire, au partea din spate foarte dezvoltată. De altminteri, mergeau foarte repede. Plecînd din Arras în fiecare noapte la ora unu, după trecerea curierului de la Paris, careta ajungea la Montreuil-sur-mer ceva mai înainte de cinci dimineața.

În noaptea aceea, careta poștală care venea la Montreuil-sur-mer dinspre Hesdin s-a ciocnit la cotitura unei străzi, în momentul cînd intra în oraș, cu o cabrioletă trasă de un cal alb, care venea din partea opusă și în care nu se afla decît o singură persoană, un om înfășurat într-o manta. Roata trăsurii fusese lovită destul de serios. Poștașul îi strigă omului să oprească, dar călătorul nu-l luă în seamă și-și văzu de drum, gonind calul înainte.

— Al dracului de grăbit mai e și ăsta! zise poștașul.

Cel ce se grăbea așa era tocmai omul pe care l-am văzut zvîrcolindu-se în chinuri cu-adevărat vrednice de milă.

Unde se ducea? N-ar fi putut s-o spună. De ce s-o fi zorit? Nici el nu știa. Mergea la împlinire mai departe. Încotro? La Arras, fără îndoială;

dar putea foarte bine să se ducă și-ntr-altă parte. Din cînd în cînd, își dădea seama de asta și tresărea.

Se înfunda în noapte ca într-o genună. Ceva îl împingea și-l atrăgea acolo. Nimeni n-ar putea spune ce se petrecea într-însul, dar toată lumea îl va înțelege. Care dintre noi n-a intrat măcar o singură dată în viață în această peșteră întunecată a necunoscutului?

De altfel, nu rezolvase nimic, nu hotărîse nimic, nu se oprise la nimic și nu făcuse nimic. Nici unul din actele conștiinței sale nu fusese definitiv. Acum, mai mult ca oricînd, se găsea ca la început.

De ce se ducea la Arras?

Își repeta ceea ce-și mai spusese atunci cînd reținuse cabrioleta lui Scaufflaire – că, oricare ar fi rezultatul, nu era nici un neajuns să vadă cu ochii lui și să judece singur. De departe, ne facem singuri, din orice, obstacole de netrecut. La urma urmei, după ce l-o vedea pe acest Champmathieu, un ticălos oarecare, conștiința lui va fi de bună seamă mai ușurată, lăsîndu-l să se ducă la ocnă în locul lui. Vor fi acolo Javert și apoi Brevet, Chenildieu și Cochapaille, toți ocnașii care-l recunoscuseră. Și, fără mdoială, n-au să-l recunoască. Strașnică idee! Javert era departe de realitate. Toate bănuielile cădeau pe Champmathieu și nimic nu este mai anevoie de înlăturat decît bănuiala și presupunerile. Nu era, prin urmare, nici un fel de primejdie.

Trecea, desigur, printr-un moment greu, dar avea să scape. La urma urmei, își ținea în mînă soarta, oricît de rea ar vrea ea să fie. Era stăpîn pe soarta lui. Se agăță de gîndul ăsta.

La drept vorbind, i-ar fi plăcut mai mult să nu se ducă la Arras.

Se ducea totuși.

Tot gîndindu-se așa, dădea bice calului, care gonea în trapul lui regulat și sigur, făcînd două leghe și jumătate pe oră. Pe măsură ce cabrioleta înainta, simțea în el ceva care da înapoi.

În zorii zilei se afla în plină cîmpie; orașul Montreuil-sur-mer rămăsese mult în urmă. În depărtare, zarea se lumina. Privea, fără să vadă, cum se perindă prin fața lui toate chipurile înghețate ale unei dimineți de iarnă. Ca și seara, dimineața își are nălucirile ei. Nu le vedea, dar, fără să-și dea seama, printr-un fel de atingere aproape fizică, siluetele negre ale arborilor și ale dealurilor îi sporeau încordarea sufletească cu nu știu ce adaos nehotărît și sinistru.

Ori de cîte ori trecea prin fața vreuneia dintre căsuțele acelea singuratice care se află de-a lungul drumurilor, se gîndea: „Și cu toate astea, sînt aici oameni care dorm!”

Tropotul calului, clopoței de la gît, roțile pe caldarîm făceau un zgomot domol și monoton. Lucrurile astea sînt plăcute cînd ești vesel, dar jalnice cînd ești amărît.

Se făcuse ziuă de-a binelea cînd ajunse la Hesdin. Se oprise în

dreptul unui han ca să lase calul să răsuflă și să-i dea puțin ovăz.

Calul, după cum spusese Scaufflaire, era de rasă buloneză, cu capul și burta mare, dar cu gâtul cam scurt, în schimb cu pieptul larg, crupa lată, chișița costelivă și subțire și piciorul solid.

„Pe măsură ce cabrioleta înainta...”

Rasă urîță, dar voinică și sănătoasă. Un animal minunat, care făcuse cinci leghe în două ceasuri și n-avea nici un strop de sudoare pe el.

Nu se dădu jos din trăsurică. Băiatul de la grajd, care-i aduse calului ovăz, se aplecă dintr-o dată și se uită la roata din stînga.

— O să mergeți mult așa? întrebă el.

Domnul Madeleine răspunse, aproape fără să se trezească din gîndurile lui:

— De ce?

— Veniți de departe? întrebă iar băiatul.

— De la vreo cinci leghe de-aici.

— O!

— Ce te miri așa?

Rîndașul se aplecă din nou, rămase o clipă tăcut, cu privirea ațintită asupra roții, apoi se ridică, spunînd:

— O fi făcut roata asta cinci leghe pîn-aici. Se prea poate! Dar de-aici înainte vă spun că nu mai face nici un sfert de leghe.

Călătorul sări jos din trăsură.

— Ce tot îndrugi acolo, măi băiete?

— Zic că-i o mare minune c-ați făcut cinci leghe fără să vă rostogoliți cu cal cu tot în vreun șanț al șoselei. Ia uitați-vă aici!

Roata era într-adevăr lovită rău. Cînd se ciocnise cu careta poștală, i se rupseseră două spițe, și se fărîmase butucul și piulița stătea să cadă.

— Prietene, îi zise el băiatului, e vreun rotar pe-aici?

— Desigur, domnule.

— Fii bun și cheamă-l încoace!

— Stă colea, la doi pași. Hei, meștere Bourgaillard!

Meșterul Bourgaillard, rotarul, era tocmai în pragul ușii. Veni să vadă ce are roata și strîmbă din nas ca un chirurg în fața unui picior rupt.

— Poți să dregi numaidecît roata asta?

— Da, domnule.

— Și cînd pot pleca mai departe?

— Mîine.

— Mîine?

— Am de lucru o zi întreagă. Domnul este grăbit?

— Foarte grăbit. Trebuie să plec cel mult într-un ceas.

— Nu se poate, domnule.

— Îți dau oricît îmi ceri.

— Cu neputință.

— Atunci în două ceasuri.

— Astăzi nu se poate. Am de dres două spițe și butucul. Nu puteți pleca decît mîine dimineață.

— Treburile mele n-așteaptă pînă mîine. Dar dacă, în loc s-o dregem, am pune alta?

— Adică cum?

— Ești sau nu ești rotar?

— Sigur că sînt, domnule.

— N-ai cumva o roată de vînzare? Aș putea pleca numaidecît.

— O roată de schimb?

— Da.

— N-am nici o roată gata pentru cabrioleta asta. Două roți trebuie să fie pereche, două roți nu se potrivesc, așa, la întîmplare.

— Atunci, vinde-mi o pereche.

— Domnule, nu orice roată merge la o osie.

— Eu zic să-ncercăm!

— E de prisos domnule. N-am decît roți de căruță. Satul nostru-i mic.

— Dar n-ai putea cumva să-mi închiriezi o cabrioletă?

Meșterul băgase de seamă de la început că trăsurica fusese luată cu chirie. Dădu din umeri:

— Bine mai țineți trăsurile pe care le luați cu chirie! Chiar dacă aș avea una, tot nu v-aș închiria-o.

— Dar de vîndut, mi-ai vinde-o?

— N-am nici una.

— Cum? Nici măcar o căruță? Nu cer mare lucru.

— Cum vă spuneam: satul nostru-i mic. Am în șopron, spuse rotarul, o caleașcă veche a unui burghez de la oraș, care mi-a lăsat-o în păstrare și care n-o folosește niciodată. V-aș închiria-o cu plăcere; ce-aș avea de pierdut? Dar n-ar trebui să vă vadă burghezul cu ea. Și pe urma e o caleașcă la care v-ar trebui doi cai.

— Iau doi cai de poștă.

— Unde mergeți dumneavoastră?

— La Arras.

— Și vreți s-ajungeți astăzi?

— Sigur!

— Cu doi cai de poștă?

— De ce nu?

— Nu v-ar fi totuna dacă ați ajunge la patru dimineața?

— Nu, firește.

— Fiindcă, vedeți... trebuie să vă spun un lucru...dacă luați cai de poștă... Aveți act de identitate?

— Da.

— Ei bine, dacă luați cai de poștă, n-o să ajungeți la Arras mai devreme decît mîine. Sîntem pe un drum lăturalnic. Schimburile se fac anevoie. Caii sînt la cîmp. Au început arăturile. E nevoie de cai voinici, care sînt luați de peste tot, de la poștă și de oriunde se găsesc. Veți aștepta cel puțin trei-patru ceasuri la fiecare popas. Și, pe urmă, nu uitați că mergeți la pas. Sînt multe coaste de urcat.

— Atunci o să mă duc călare. Deshamă calul de la trăsurică! Găsesc

eu în sat o șa de vînzare.

— Desigur! Dar calul ăsta rabdă șeaua pe el?

— Adevărat. Bine că mi-ai spus!... N-o rabdă.

— Atunci...

— Dar în sat nu se găsește vreun cal cu chirie?

— Un cal care să meargă la Arras fără nici o oprire?

— Da.

— Ar fi nevoie de un cal cum nu prea se găsesc prin partea locului. Întîi de toate, ar trebui să-l cumpărați, fiindcă nu vă cunoaște nimeni pe-aici. Dar n-o să-l găsiți nici de vînzare, nici de închiriat, să dați oricît: și cinci sute și o mie de franci.

— Atunci, ce e de făcut?

— Cel mai bun lucru, vă spun cinstit, e să dreg roata și să plecați mîine dimineață.

— Mîine e prea tîrziu.

— De!

— Careta poștală nu merge la Arras? Cînd trece pe-aici?

— La noapte. Amîndouă caretele fac serviciu de noapte și cea care se duce și cea care se întoarce.

— Și... ai nevoie de-o zi întregă ca să dregi roata?

— O zi întregă. Nici un ceas mai puțin.

— Chiar dacă pui doi lucrători?

— Chiar dacă pun zece.

— Dac-am lega spițele cu o frînghie?

— Spițele da; dar butucul roții, nu. Și pe urmă, și obada e ca vai de ea.

— Pe-aici nu e nimeni care închiriază trăsuri?

— Nu.

— Nici alt rotar nu mai e?

Servitorul și rotarul răspunseră amîndoi o dată, clătînînd din cap:

— Nu.

Simți o mare bucurie.

În mod vădit, aici era mîna providenței. Ea rupsesese roata trăsorii și îl oprea din drum. Nu se dăduse bătut la această primă somație; făcuse tot ce i-a stat în putință ca să-și urmeze călătoria; întrebuițase cinstit și cu cea mai mare grijă toate mijloacele; nu dăduse înapoi nici în fața frigului, nici în fața oboselii, nici în fața cheltuielilor; nu-și putea face nici un fel de mustrare. Dacă nu pleca mai departe, asta nu mai depindea de el. Nu era vina lui; nu voise el să fie așa; așa voia providența.

Respiră. Respiră liber și din adîncul pieptului, pentru întîia oară de la vizita lui Javert. Pumnul de fier care-i strîngea inima de douăzeci de ore începuse parcă să slăbească.

I se părea că Dumnezeu trecuse de partea lui pe față.

Se gîndi că făcuse tot ce trebuia să facă și că acum nu-i mai rămînea altceva decît să se întoarcă liniștit acasă.

Dacă tot ce vorbise cu rotarul s-ar fi petrecut într-o odaie a hanului, dacă n-ar mai fi fost nimeni acolo, dacă n-ar mai fi auzit nimeni, totul s-ar fi oprit aici și probabil că noi n-am mai fi avut de istorisit nici una din întîmplările pe care le veți citi; dar convorbirea avusese loc în mijlocul drumului. Orice discuție de pe stradă adună neapărat un grup de oameni. Se găsesc întotdeauna trecători cărora le place să stea gură-cască. Pe cînd călătorul vorbea cu rotarul, cîțiva drumeți se opriseră în jurul lor. După ce ascultase cîteva minute, un băiat pe care nu-l luase nimeni în seamă ieșise din grup și o rupsesese la fugă.

În clipa în care călătorul, după frămîntarea lăuntrică de care am pomenit, hotărî să se întoarcă din drum, băiatul tocmai venea înapoi. Era însoțit de-o bătrînă.

— Domnule, zise femeia, băiatul meu îmi spune că vreți să închiriați o cabrioletă.

La auzul acestor cuvinte simple, rostite de-o bătrînă însoțită de-un copil, îl trecură sudori reci pe șira spinării. I se păru că vede cum gheara din care scăpase se ivea iarăși în umbra dinapoia lui, gata să-l înșface din nou. Răspunse:

— Da, mătușică. Vreau să închiriez o cabrioletă. Și se grăbi să adauge: Dar nu se găsește nici una prin partea locului.

— Ba se găsește, spuse bătrîna.

— Unde mă rog? Întrebă rotarul.

— La mine, răspunse bătrîna.

Domnul Madeleine tresări. Gheara nemiloasă îl înșfăcă iarăși.

Bătrîna avea în adevăr, într-un șopron, un fel de brișcă de nuiiele. Rotarul și servitorul hanului, supărați că le scăpa călătorul, se amestecă în vorbă:

— O droagă îngrozitoare, pusă de-a dreptul pe osie. E drept că banchetele sînt atîrnate de niște curele de piele, dar plouă înăuntru, roțile sînt ruginite și mîncate de umezeală. N-o să meargă mult mai departe decît trăsura cu care ați venit. O rablă hodorogită! Domnul ar face o mare greșeală dacă ar lua-o!...Etc. etc.

Toate astea erau foarte adevărate, dar rabla hodorogită, droaga asta, oricum ar fi fost, avea două roți și putea să-l ducă la Arras.

Plăti cît i se ceru, lăsă cabrioleta în reparație la rotar, ca s-o găsească la înapoiere, puse să i se înhame calul alb la brișcă, se urcă și porni mai departe pe drumul pe care îl apucase în zorii zilei.

Cînd brișca se urni din loc, își spuse că o clipă mai-nainte se gîndise cu bucurie că n-o să se mai ducă acolo unde pornise. Îi fu necaz de bucuria pe care-o avusese și o găsi absurdă. De ce s-ar bucura că se întoarce din drum? La urma urmei, făcea drumul ăsta de bunăvoie. Nu-l silea nimeni. Și, cu siguranță, totul se va petrece așa cum voia el.

leșind din Hesdin, auzi pe cineva strigînd:

„Oprește! Oprește!” Opri trăsura cu o smucitură puternică, în care se amesteca nu știu ce pornire înfrigurată și tulburător de asemănătoare cu speranța.

Era băiatul bătrînei.

— Domnule, zise el, eu v-am făcut rost de brișcă.

— Ei, și?

— Nu mi-ați dat nimic.

El, care dădea bucuros tuturor, găsi de astă dată că pretenția depășea orice măsură și că era aproape odioasă.

— A! Tu ești, măi secătură? zise el. Nu-ți dau nimic.

Dădu bici calului și porni mai departe în trap săltat.

Pierduse multă vreme la Hesdin și ar fi vrut s-o recîștige. Căluțul era sprinten și trăgea cît doi. Dar era în februarie, plouase, drumurile erau desfundate. Și, pe urmă, nu mai era cu cabrioleta. Brișca n-avea arcuri și era foarte greoaie. Iar, pe deasupra, avea de luptat cu o mulțime de urcușuri.

Făcu aproape patru ceasuri de la Hesdin la Saint-Pol. Cinci leghe în patru ceasuri.

La Saint-Pol trase la cel dintîi han care-i ieși în cale, duse calul la grajd, așa cum îi făgăduise lui Scaufflaire și stătu lîngă iesle tot timpul cît mîncă. Se gîndea la fel da fel de lucruri triste și încurcate.

Nevasta hangiiului intră în grajd:

— Domnul nu vrea să mănînce ceva?

— A! Da! Cum să nu! spuse el. Mi-e o foame de lup.

Merse după hangită, care avea o față rumenă și veselă.

Îl conduse într-o încăpere scundă, unde se aflau cîteva mese acoperite cu mușama.

— Dă-i zor! spuse el. Trebuie să plec mai departe și sînt grăbit.

O servitoare flamandă, voinică, îi puse la iuțeală tacîmul. Se uita la ea cu un sentiment de mulțumire.

„Asta e! se gîndi el. Mi-era foame!”

I se aduse mîncarea. Se repezi la pîine, mușcă o bucată, apoi o puse încetîșor pe masă și nu se mai atinse de ea. La masa vecină mîncă un căruțaș. Îl întrebă:

— De ce-o fi așa de amară pîinea asta?

Căruțașul era neamț, și nu înțelese.

Se duse iar în grajd, la cal.

Peste un ceas, pleca din Saint-Pol și. Se îndrepta spre Tinqes, care nu se afla decît la cinci leghe de Arras.

Ce făcea tot timpul drumului? La ce se gîndea? Ca și dimineața, se uita la șirurile de copaci, la acoperișurile de stuf, la cîmpiile arate și la priveliștile care se destrămau și dispăreau la fiecare cotitură a drumului. Spectacolul ăsta mulțumește uneori sufletul și ne scutește

oarecum de-a mai cugeta. Ce poate fi mai trist și de neînțeles decît să privești o mulțime de lucruri pentru prima și ultima oară? Să călătorești înseamnă să te naști și să mori în fiecare clipă. În adîncul cel mai nepătruns al sufletului, poate că făcea o apropiere între priveliștile acestea nestatornice și existența omenească. Toate întîmplările vieții se desfășoară într-o nepotolită goană în fața noastră. Întunericul și lumina se înlănțuie. După o clipă de strălucire, o eclipsă. Privim în jurul nostru, ne grăbim, întindem mîna să apucăm ceva din ceea ce trece. Fiecare întîmplare este o cotitură. Și, dintr-o dată, ne pomenim bătrîni. Simțim un fel de zguduitură, totul e negru în jurul nostru, zărim o poartă întunecoasă; telegarul sumbru care ne țîra prin viață se oprește; și vedem cum o umbră necunoscută îl deshamă în beznă.

Se însera cînd copiii care ieșeau de la școală îl văzură pe călătorul nostru intrînd la Tinqes. E drept că era o zi dintre cele mai scurte ale anului. Nu se opri de loc la Tinqes. Ieșind din sat, un cantonier care pietruia drumul se uită la el și-i spuse:

— Tare-i ostenit calul!

Într-adevăr, bietul animal nu mai mergea decît la pas.

— Vă duceți la Arras? întrebă cantonierul.

— Da.

— Dacă mergeți tot așa, n-o s-ajungeți prea devreme.

Opri calul și-l întrebă pe cantonier:

— Cît mai e pînă la Arras?

— Aproape șapte leghe.

— Cum se poate? Pe hartă sînt numai cinci leghe și ceva.

— A, spuse cantonierul, dumneavoastră nu știți că se repară șoseaua? O să vedeți că se întrerupe la un sfert de ceas de-aici. Nu e chip să mergeți mai departe.

— Adevărat?

— Luați-o la stînga, pe drumul care duce la Carency și treceți rîul! Cînd ajungeți la Camblin, o apucați la dreapta; e drumul de la Mont-Saint-Eloy, spre Arras

— Dar a început să se întunece. O să mă rătăcesc.

— Nu sînteți de prin partea locului?

— Nu.

— Mai cu seamă că sînt numai drumuri ocolite. Dar, adăugă cantonierul, știți ceva, domnule? Vreți să vă dau un sfat? Calul dumneavoastră e mort de oboseală. Întorceți-vă la Tinqes! E un han bun acolo. Vă culcați și porniți spre Arras mîine dimineață.

— Trebuie să ajung astă seară.

— Asta-i altceva. Duceți-vă totuși la han. Și luați de-acolo încă un cal. Rîndașul o să vă spună pe unde s-o apucați.

Ascultă sfatul cantonierului, se întoarse din drum și peste o jumătate

de ceas trecea din nou prin același loc, de astă dată însă în trap mare, cu un cal lăturaș. Un rîndaș, în chip de surugiu, ședea lîngă el pe capră.

Își dădea totuși seama că întîrzie.

Se înnoptase de-a binelea.

Intrară pe un drumeag mărginaș. Drumul era îngrozitor. Brișca dădea dintr-o groapă într-alta. Îi spuse surugiuului:

— Mergi tot așa, la trap, și-ți dau un bacșiș bun.

La un hop, crucea se rupse.

— Domnule, zise surugiul, s-a rupt crucea; nu mai știu cum să înham calul; e tare greu de mers noaptea pe drumul ăsta; dac-ați vrea să rămîneți peste noapte la Tinqes, mîine în zorii zilei am putea fi la Arras.

— Ai un capăt de funie și un cuțit? întrebă călătorul.

— Da, domnule.

Tăie o cracă dintr-un pom și făcu altă cruce.

Pierduseră încă douăzeci de minute, dar acum porniră în galop.

Cîmpia era neagră. Neguri joase, negre și peticite pluteau printre dealuri, destrămîndu-se ca fumul. Printre nori se vedeau lumini albicioase. Un vînt puternic, venind dinspre mare, isca în toate unghiurile zării un zgomot pătrunzător, ca un uruit de mobile urnite din loc. Tot ce se zărea stîrnea groază. Cîte nu se înfioară sub răsuflarea sfîrșită a nopții!

Tremura de frig. Nu mîncase nimic din ajun. Își aducea vag aminte de-o altă goană în noapte, pe cîmpia de lîngă Digne. Trecuseră opt ani de-atunci și parcă fusese ieri.

Se auzi sunînd ceasul la o turlă în depărtare. Întrebă:

— Cît e ceasul?

— Șapte, domnule. Ajungem la Arras pe la opt. Nu mai avem decît trei leghe.

Se gîndi atunci pentru întîia dată - mirîndu-se cum de nu i-a trecut mai de mult prin minte - că toată truda lui putea să fie de prisos, că nu știa nici măcar ora procesului, că ar fi trebuit cel puțin să se informeze, că n-avea nici un rost s-o ia așa, razna, fără să știe dacă ceea ce făcea putea să fie de folos. Pe urmă, începu să facă tot felul de socoteli în minte: de obicei ședințele curții cu juri încep la nouă dimineața; dezbaterile nu pot dura prea mult; furtul merelor se va dovedi repede; totul se va mărgini la stabilirea identității; patru sau cinci mărturii, iar avocații nu vor avea mare lucru de spus; o să ajungă, desigur, cînd totul se va fi sfîrșit.

Surugiul dădu bice cailor. Trecuseră rîul și Mont-Saint-Eloy rămăsese în urma lor.

Noaptea se făcea din ce în ce mai neagră.

SORA SIMPLICE PUSĂ LA ÎNCERCARE

Tocmai în acest răstimp, Fantine avu o mare bucurie.

Avusese o noapte foarte rea. Tușea îngrozitor, febra îi crescuse, visase tot timpul. Dimineața, la sosirea doctorului, aiura. Îngrijorat, doctorul ceruse să i se dea de veste cum va veni domnul Madeleine.

Toată dimineața stătu posacă, nu scoase aproape nici o vorbă, mototolindu-și așternutul și îngăimînd în șoaptă tot felul de socoteli, cu care părea că măsoară anumite distanțe. Ochii ei, înfundați în orbite, ațintiți în gol, păreau aproape stinși, dar, din cînd în cînd, se aprindeau și străluceau ca stelele. Se pare că atunci cînd un anumit ceas se apropie, luminile, cerului îi învăluie pe cei părăsiți de lumina pămîntului.

Ori de cîte ori sora Simplicie o întreba cum se simte ea răspundea neschimbat:

— Bine. Aș vrea să-l văd pe domnul Madeleine.

Cu cîteva luni mai-nainte, cînd Fantine își pierduse orice urmă de sfială, de rușine și de bucurie, ajunsese ca o umbră; iar acum părea că e propria ei stafie. Suferința fizică desăvîrșise opera suferinței morale. Făptura asta, care n-avea decît douăzeci și cinci de ani, avea fruntea brăzdată, obrajii ofiliți, nasul subțiat, dinții descărnați, fața vînată, gîtul scheletic, claviculele ieșite, brațele uscate, pielea pămîntie, iar printre şuvițele ei blonde creșteau fire de păr alb. O, cît de mult ne apropie boala de bătrînețe!

La amiază doctorul veni din nou, dădu cîteva sfaturi, întrebă dacă domnul primar a dat pe la infirmerie și clătină din cap.

De obicei, domnul Madeleine venea pe la ora trei s-o vadă pe bolnavă. Punctualitatea fiind și ea o dovadă de bunătate, el era totdeauna punctual.

Pe la două și jumătate, Fantine începu să se zbuciume. În douăzeci de minute o întrebaser de zece ori pe călugăriță:

— Cît e ceasul, soră?

— Sună ora trei.

La cea de-a treia bătaie, Fantine se ridică în capul oaselor, deși pînă atunci abia putuse să se miște. Își împreună într-un fel de strînsoare mîinile galbene și slabe, și călugărița o auzi scoțînd din piept unul din acele suspine adinci, care par că înlătură o povară. Pe urmă, Fantine se întoarse și privi spre ușă.

Dar nu intră nimeni; ușa nu se deschise.

Stătu astfel un sfert de oră, cu ochii ațintiți spre ușă, nemișcată, oprindu-și parcă răsuflarea. Sora nu îndrăzni să-i spună nici o vorbă.

Orologiul din turla bisericii sună ora trei și un sfert. Fantine căzu din nou cu capul pe pernă.

Nu spuse nimic și începu să mototolească iarăși așternutul. Trecu o jumătate de ceas. Un ceas. Nu veni nimeni. Ori de cîte ori suna orologiul, Fantine se ridica și se uita spre usă, pe urmă cădea la loc.

Îi ghiceai limpede gîndul, dar nu rostea nici un nume, nu se tînguia, nu învinuia pe nimeni. Numai că tușea îngrozitor. Ceva întunecat parcă se lăsa asupra-i. Se făcuse pămîntie la față și avea buzele vinete. Din cînd în cînd zîmbea.

Bătu ora cinci. Sora o auzi atunci spunînd încet, cu glas stins:

— De vreme ce mîine plec, rău face că nu vine azi! Sora Simplice era și ea foarte mirată de întîrzierea domnului Madeleine.

Fantine se uita în sus, la pologul patului. Căuta parcă să-și aducă aminte de ceva. Începu deodată să cînte, cu glas stins, ca o adiere. Călugărița ascultă. Iată ce cînta Fantine:

*Pe uliți bătrîne mergem la plimbare,
Cumpărînd de-acolo lucruri mici și rare.
Florile-s albastre, rozele-nfloresc,
Florile-s albastre, drag mi-e să iubesc.*

*Fecioara Maria, maica preacurată,
A venit la mine în haină-nflorată
Și mi-a spus: — În vălul înadîns țesut,
Port cu mine pruncul ce mi l-ai cerut.*

*Du-te-n tîrg îndată și cumpără dar
Pînză albă, ață, ac și degetar.*

*Pe uliți bătrîne mergem la plimbare,
Cumpărînd de-acolo lucruri mici și rare.*

*Am făcut preasfînto, lîngă sobă eu,
Leagăn plin de panglici pentru pruncul meu.
De mi-ar da acuma Domnul chiar o stea,
Mi-e mai drag copilul dat de mîna ta.*

— Dar cu pînza, maică, ce-am eu de făcut?

— Scutece curate, pentru cel născut.

*Florile-s albastre, rozele-nfloresc,
Florile-s albastre, drag mi-e să iubesc.*

— Spală pînza. — Unde? — Într-un rîu, aproape

*Dar ia seama: dacă schimbi mai multe ape,
Să nu rupi rochia cu pieptar ușor,
De mine brodată toată numai flori.*

— *Nu mai e copilul! Maică, ce fac oare?*
— *Fă din pînă giulgiu ca să mă-nfășoare...*

*Pe uliți bătrîne mergem la plimbare,
Cumpărînd de-acolo lucruri mici și rare.
Florile-s albastre, rozele-nfloresc,
Florile-s albastre, drag mi-e să iubesc...*

Era un vechi cîntec de leagăn cu care o adormea altădată pe Cosette și care nu-i mai venise în minte de aproape cinci ani, de cînd fetița nu mai era lîngă ea. Cînta cu glas atît de trist și pe-o melodie atît de duioasă, încît era în stare să înduioșeze și pe-o călugăriță. Deprinsă cu suferința, sora simți totuși o lacrimă în colțul ochilor. Orologiul bătu ora șase. Fantine parcă nu mai auzea. Părea că nu-i mai pasă de ce se întîmplă în jurul ei.

Sora Simplicie trimise o servitoare să întrebe pe portăreasa fabricii dacă s-a întors domnul primar și dacă mai trece azi pe la infirmerie. Fata veni înapoi peste cîteva minute.

Fantine stătuse tot timpul nemișcată, urmîndu-și firul gîndurilor.

Servitoarea îi spuse în șoaptă surorii Simplicie că domnul primar plecase dis-de-dimineată, înainte de ora șase, într-o trăsurică trasă de un cal alb, cu tot frigul care se lăsase.

Plecase singur, fără vizitiu, și nu se știe pe ce drum apucase; alții că l-au întîlnit în drum spre Arras; alții că l-au întîlnit în drum spre Paris. La plecare, ca de obicei, fusese foarte liniștit și-i spusese portăresei să nu-l aștepte la noapte.

Pe cînd femeile vorbeau în șoaptă, cu spatele spre patul Fantinei, sora punînd întrebări, iar servitoarea făcînd tot felul de presupuneri, Fantine - cu vioiciunea înfrigurată a anumitor boli organice, care îmbină mișcările obișnuite ale omului sănătos cu slăbiciunea îngrozitoare a ultimelor clipe - se așezase în genunchi pe pat și, cu pumnii încleștați în pernă, asculta, scoțînd capul printre perdele. Deodată începu să strige:

— Vorbiți despre domnul Madeleine? Ce tot șoptiți acolo? Ce e cu el? De ce nu mai vine?

Glasul ei era atît de răstit și de răgușit, încît femeilor li se păru că e o voce bărbătească. Se întoarseră speriate.

— Hai, răspundeți o dată! strigă Fantine.

Servitoarea îngăimă:

— Mi-a spus portăreasa că astăzi n-o să poată veni.

— Copila mea, spuse sora, liniștește-te... culcă-te la loc!

Fără să se clintească, Fantine continuă cu glas tare și pe un ton în același timp poruncitor și plin de suferință:

— N-o să poată veni... De ce? Voi știți de ce n-o să vină. Șoptiți între voi. Vreau să știu și eu.

Servitoarea îi spuse repede, la ureche, călugăriței

— Răspundeți-i că are de lucru la consiliul municipal.

Sora Simplicie se îmbujoră la față. Servitoarea voia s-o facă să spună o minciună. Pe de altă parte, își dădea seama că, spunând bolnavei adevărul, ar fi însemnat să-i dea o lovitură cumplită, ceea ce ar fi fost foarte grav pentru starea în care se afla Fantine. Roșeața din obrajii călugăriței se risipi repede. Înălțînd spre Fantine ochii ei senini și triști, îi spuse:

— Domnul primar a plecat.

Fantine sări în picioare. Ochii îi scînteiau. O bucurie nețărmurită îi lumină fața brăzdată de suferință.

— A plecat! strigă ea. S-a dus s-o aducă pe Cosette!

Întinse brațele spre cer și toată fața i se lumină; buzele îi tremurau; se ruga în șoaptă. După ce sfîrși rugăciunea spuse:

— Soră, uite, mă culc la loc; fac tot ce mi se cere; adineauri am fost rea; iartă-mă c-am țipat la dumneata; nu-i frumos să țipi; știu și eu asta, soră dragă; dar sînt atît de fericită... Dumnezeu e bun cu mine; și domnul Madeleine e un om bun; închipuie-ți că s-a dus s-o aducă pe Cosette de la Montfermeil.

Se culcă, o ajută pe călugăriță să-i așeze perna și sărută cruciulița de argint de la gît, pe care i-o dăduse sora Simplicie.

— Copila mea, spuse sora, acum încearcă să te odihnești și să nu mai vorbești!

Fantine strînse în mîinile-i umede mîna surorii, care fu îngrijorată de această transpirație.

— A plecat azi-dimineață la Paris. Dar nici n-are nevoie să treacă prin Paris. Montfermeil e puțin mai încoace, pe stînga. Ți-aduci aminte ce mi-a spus ieri cînd îi vorbeam despre Cosette? „În curînd”. Vrea să-mi facă o surpriză. Știi? Mi-a dat să iscălesc o scrisoare ca s-o ia de la Thénardieri. N-au de ce să se opună, nu-i așa? Au s-o ducă pe Cosette... de vreme ce li se plătește tot. Autoritățile n-au să le dea voie s-o mai oprească la ei dacă li s-a plătit datoria. Soră dragă, degeaba-mi faci semn să tac. Sînt foarte fericită, mi-e mult mai bine, nu mă mai doare nimic; am s-o văd pe Cosette... Uite: mi s-a făcut și foame. N-am mai văzut-o de aproape cinci ani. Dumneata nu-ți poți închipui ce înseamnă un copil. Și pe urmă, e-atît de drăguță! O să vezi! Știi? Are degete mici, trandafirii! O să aibă mîini foarte frumoase. Cînd era numai de-un an avea niște mînuțe atît de caraghioase... Acum trebuie să fi crescut... Are șapte ani. E o domnișoară. Eu îi spun

Cosette, dar o cheamă Euphrasie. Azi-dimineată mă uitam la praful de pe sobă și mă gîndeam c-am s-o revăd în curînd pe Cosette. Doamne, ce rău e să nu-ți poți vedea ani de zile copilul! Ar trebui să ne gîndim că viața nu e veșnică! O, ce bine c-a plecat domnul primar! E într-adevăr atît de frig? Și-a luat cel puțin mantaua? O să se întoarcă mîine; nu-i așa? O să fie zi de sărbătoare. Mîine dimineată, soră dragă, să-mi aduci aminte să-mi pun boneta cu dantelă... Montfermeil e un sat. Pe vremuri am făcut drumul ăsta pe jos. A fost destul de departe pentru mine. Dar diligențele merg repede. Mîine o să fie aici împreună cu Cosette. Cît e de-acî pînă la Montfermeil?

Sora, care habar n-avea de distanțe, răspunse:

— O! sînt sigură că mîine au să fie aici.

— Mîine! Mîine! zise Fantine. Mîine am s-o văd ne Cosette. Uite, scumpă soră întru Domnul, nu mai sînt bolnavă! Sînt nebună de fericire. Aș putea să și joc, dacă mi s-ar cere.

Cine-ar fi văzut-o cu un sfert de ceas mai înainte n-ar mai fi înțeles nimic. Era acum îmbujorată la față și vorbea cu multă însuflețire; chipul ei era numai zîmbet. Din cînd în cînd începea să rîdă, vorbindu-și în șoaptă. Bucuria unei mame seamănă mult cu bucuria copilului.

— Ei bine, spuse călugărița, acum ești fericită; fii cuminte și nu mai vorbi!

Fantine puse capul pe pernă și spuse încet:

— Da, culcă-te la loc și fii cuminte; copilul o să fie iarăși lîngă tine. Are dreptate sora Simplicie. Toată lumea de-acî are dreptate.

Pe urmă, fără să se mai clintească din loc, fără să întoarcă măcar capul, începu să se uite de jur împrejur cu ochi mari, cu un aer voios și nu mai spuse nimic.

Sora trase perdelele, nădăjduind că o să ațipească.

Între șapte și opt veni doctorul. Neauzind nici un zgomot și crezînd că Fantine doarme, intră încet și se apropie de pat în vîrfurile picioarelor. Întredeschise perdelele și, în lumina lămpii, văzu ochii mari, liniștiți, ai Fantinei, privindu-l.

Bolnava îl întrebă:

— Domnule, o să am voie s-o culc lîngă mine într-un pătuc, nu-i așa? Doctorul crezu că aiurează. Ea continuă.

— Uitați-vă, e loc destul!

Medicul o luă deoparte pe sora Simplicie, care îi explică totul, spunîndu-i că domnul Madeleine plecase pentru o zi sau două și că, neștiind unde s-a dus a socotit că nu-i bine s-o neliniștească pe bolnavă, care-și închipuie că domnul primar a plecat la Montfermeil; mai ales că putea să fie adevărat. Medicul aprobă.

Se apropie din nou de patul Fantinei, care contiună:

— Pentru că, știți, dimineata cînd se va trezi, am să-i spun pușorului meu bună dimineată, iar noaptea, eu, care nu prea dorm, am s-o aud

pe ea cum doarme. Răsuflarea ei ușoară și călduță o să-mi facă bine.

— Dă-mi puțin mîna, zise doctorul.

Ea întinse brațul și începu să rîdă:

— A, da! așa e! e drept! Dumneavoastră nu știți că m-am vindecat. Cosette vine mîine...

Medicul rămase uimit. Era, în adevăr, mai bine. Nu se mai înăbușea. Pulsul devenise mai puternic. O viață nouă, venită din senin, o însuflețise dintr-o dată pe-această sărmană făptură istovită.

— Domnule doctor, zise ea, v-a spus sora că domnul primar s-a dus s-o aducă pe fetiță?

Medicul recomandă ca bolnava să stea liniștită și să fie ferită de orice emoții. Prescrise o infuzie de chinchină, iar în cazul în care febra ar reveni peste noapte, să i se dea un calmant. La plecare, îi spuse surorii:

— E mai bine. Dacă o avea norocul ca domnul primar să vie mîine cu fetița - cine știe? Unele crize sînt surprinzătoare; s-au văzut cazuri cînd o mare bucurie a pus capăt unei boli; știu că aici e vorba de o boală organică, destul de înaintată, dar sînt atîtea taine nepătrunse!... S-ar putea să scape...

VII

CĂLĂTORUL, ODATA AJUNS, ÎȘI IA MĂSURI DE PLECARE

Era aproape opt seara cînd brișca pe care am lăsat-o în drum intră pe poarta cea mare a hanului poștei din Arras. Omul pe care l-am urmărit pînă acum coborî, răspunse distrat celor de la han, care se întreceau să-l servească, trimise înapoi calul luat cu împrumut și duse el singur căluțul alb la grajd. Pe urmă, intră în sala de biliard care se afla la parter și se așeză la o masă. Îi trebuiseră paisprezece ceasuri pentru un drum pe care socotea că o să-l facă în șase ore. Recunoștea singur că nu era vina lui; și gîndindu-se bine, nu-i părea rău că se întîmplase așa.

Hangița intră:

— Domnul dorește să se culce? Domnul dorește să ia masa?

Făcu semn din cap că nu.

— Calul e foarte obosit, spuse rîndașul.

De data asta rupse tăcerea:

— O putea calul să pornească din nou mîine dimineață?

— O! domnule, are nevoie de cel puțin două zile de odihnă.

— Nu e aici serviciul diligențelor? întrebă el.

— Ba da, domnule.

Hangița îl duse la birou. Își arată hîrțile și se interesează dacă poate să se întoarcă chiar în noaptea aceea la Montreuil-sur-mer cu poștalionul. Tocmai se afla liber locul de lîngă poștaș. Îl opri și-l plăti.

— Domnule, îi spuse funcționarul, să fiți negreșit aici pentru plecare, la ora unu noaptea fix.

Pe urmă ieși și porni spre oraș.

Nu cunoștea Arrasul; străzile erau întunecoase; mergea la întîmplare. Părea că se încăpățânează să nu întrebe nimic pe trecători. Trecu pîrîul Crinchon și se pomeni într-un labirint de uliți înguste, unde se rătăci. Un om mergea pe drum cu un felinar în mînă. După ce stătu puțin la îndoială, se hotărî să intre în vorbă cu el, dar numai după ce privi mai întîi înaintea și în urma lui, ca și cum s-ar fi temut să nu audă cineva întrebarea pe care voia s-o pună.

— Domnule, vă rog, zise el, unde e palatul de justiție?

— Nu sînteți de-aici! răspunse cel întreat, care era un om în vîrstă. Veniți cu mine! Și eu merg spre palatul de justiție, adică spre palatul prefecturii, deoarece palatul de justiție se află acum în reparație și deocamdată instanțele își țin ședințele la prefectură.

— Tot acolo își ține ședințele și curtea cu juri?

— Da, domnule. Știți, acolo unde e acum prefectura a fost pe vremuri, înainte de revoluție, palatul-episcopal.

Domnul de Conzié, care a fost episcop pe la 1782, a construit acolo o sală mare. În sala asta se țin ședințele curții. Pe drum, omul îi mai spuse: Dacă domnul vrea să asiste la vreun proces, e cam tîrziu. De obicei ședințele se ridică la ora șase.

Totuși, cînd ajunseră în piața principală, îi arata patru ferestre mari luminate pe fațada întunecată a unei clădiri înalte.

— Ia te uită! Ați sosit la vreme, domnule. Aveți noroc. Vedeți cele patru ferestre? Acolo e curtea cu juri. E lumină. Prin urmare, nu s-a terminat. Să știți că dezbaterile s-au prelungit și se ține ședință de noapte. Vă interesează cazul? E vorba de vreo crimă? Sînteți martor?

Răspunse:

— Nu vin pentru nici un proces; vreau numai să vorbesc cu un avocat.

— A! Asta-i altceva! zise omul. Iată, domnule, acolo-i poarta, unde e sentinela. Urcați pe scara principală.

Urmă indicația ce i se dăduse și în cîteva minute ajunse într-o sală cu multă lume și în care, din loc în loc, grupuri de avocați în robă vorbeau în șoaptă.

Ți se strînge inima ori de cîte ori vezi pîlcurile astea de oameni în haine negre vorbind tainic între ei, în pragul instanțelor de judecată. Rareori se întîmplă ca bunătatea și mila să-i preocupe. Rezultatul acestor discuții e de cele mai multe ori o condamnare ticluită mai dinainte. Toate grupurile astea îi apar celui ce trece visător pe aici ca

niște roiuri negre de spirite bîzîitoare, construind laolaltă tot felul de edificii întunecate.

Sala asta mare, luminată de-o singură lampă, era o veche anticameră a episcopiei și servea acum ca sală a pașilor pierduți. O ușă cu două canaturi, închisă în momentul acesta, o despărțea de încăperea cea mare unde-și ținea ședințele curtea cu juri.

Era atît de întuneric, încît nu se sfii să se adreseze primului avocat care-i ieși în cale:

— Domnule, zise el, în ce fază e procesul?

— S-a terminat! răspunse avocatul.

— S-a terminat?

Felul gum rostise aceste cuvinte îl făcu pe avocat să se întoarcă:

— Iertați-mă!... Sînteți cumva vreo rudă?

— Nu. Nu cunosc pe nimeni de-aici. S-a pronunțat vreo condamnare?

— Firește. Nici nu se putea altfel...

— Muncă silnică?

— Pe viață.

Domnul Madeleine întrebă din nou cu un glas atît de slab, încît abia se auzea:

— Identitatea a fost constatată?

— Ce identitate? răspunse avocatul. Nu trebuia constatată nici o identitate. Cazul era foarte simplu. Femeia și-a ucis copilul; infanticidul a fost dovedit; jurații au înlăturat premeditarea; a fost condamnată pe viață.

— A! e vorba de-o femeie! spuse el.

— Bineînțeles. Femeia Limosin. Dumneavoastră despre cine vorbeați?

— Despre nimeni. Dar de vreme ce s-a terminat, cum se face că mai e lumină în sală?

— Pentru celălalt proces, care a început de aproape două ceasuri.

— Care proces?

— A! și cazul ăsta e limpede. O haimana, un recidivist, un ocnaș, care a fost prins furînd. Nu-mi mai aduc aminte cum îl cheamă. Unul cu o mutră de tîlhar. Numai pentru mutra asta l-aș trimite la ocnă.

— Domnule, întrebă el, se poate intra în sală?

— Nu prea cred. E lume multă. Dar ședința a fost suspendată. Au plecat cîteva persoane, așa că, la redeschiderea ședinței ați putea încerca.

— Pe unde se intră?

— Pe ușa cea mare.

Avocatul se îndepărtă. În cele cîteva clipe cît stătuse de vorbă cu el, domnul Madeleine încercase, amestecate laolaltă, toate emoțiile cu putință. Cuvintele acestui om nepăsător îi străbătură pe rînd inima, cînd ca niște ace de gheață, cînd ca niște limbi de foc. După ce înțelese că nu se isprăvisе încă, respiră adînc, deși n-ar fi putut spune

dacă ceea ce simțea era mulțumire sau durere.

Se apropie de mai multe grupuri și trase cu urechea. Condica de termene fiind foarte încărcată, președintele fixase pentru aceeași zi două procese simple și scurte. Se începuse cu infanticidul, iar acum venise rîndul ocnașului, recidivistului, „calului năvălaș”. Omul furase niște mere, dar faptul nu prea părea dovedit; se dovedise însă că mai fusese la ocnă, la Toulon, ceea ce îi agrava situația. Interogatoriul inculpatului fusese luat și martorii fuseseră ascultați. Rămăseseră pladoariile apărării și rechizitoriul ministerului public. N-avea să se poată sfîrși înainte de miezul nopții. Acuzatul avea să fie probabil condamnat; procurorul general era foarte dibaci și nu prea lăsa să-i scape acuzații. Era un băiat de spirit care făcea versuri.

Un aprod sătea în fața ușii care dădea în sala de ședințe. Noul-venit îl întreabă:

— Domnule, nu se mai deschide odată ușa asta?

— Nu se deschide, răspunse aprodul.

— Cum? Nu se deschide la reînceperea ședinței? Nu s-a supesndat ședința?

— Ședința a început, spuse aprodul, dar nu se mai dă voie înăuntru.

— De ce?

— Pentru că sala e plină.

— Cum? Nu mai e nici un loc?

— Nici unul. Ușa e încuiată. Nu mai poate intra nimeni. După o pauză, ușierul adăugă: Mai sînt totuși cîteva locuri în spatele domnului președinte, dar domnul președinte nu dă voie acolo decît funcționarilor publici.

Și spunînd acestea, ușierul îi întoarse spatele.

Domnul Madeleine plecă îngîndurat, străbătu sala de așteptare și coborî scara încet, șovăind parcă la fiecare treaptă. De bună seamă, se sfătua cu el însuși. Zbuciumul sufletesc care-l chinuia încă din ajun nu încetase. Cînd ajunse la capătul scării, se rezemă de balustradă și-și încrucișă brațele. Dintr-o dată se deschie la haină, luă portofelul, scoase din el un creion, rupse o foaie de hîrtie și scrise pe ea, la lumina felinarului: „*D-I Madeleine, primarul orașului Montreuil-sur-mer*”. Pe urmă, urcă din nou scara în grabă, își făcu loc prin mulțime, merse drept la aprod, îi dădu biletul și-i spuse cu autoritate:

— Du asta domnului președinte!

Aprodul luă biletul, aruncă o privire asupra lui și se supuse.

VIII

INTRARE DE FAVOARE

Fără să bănuiască, primarul din Montreuil-sur-mer se bucura de un fel

de celebritate. De șapte ani de zile, de când faima calităților lui se răspîndise în toată regiunea buloneză, ea trecuse de mult marginile unui singur ținut și ajunsese pînă-n județele învecinate. În afară de serviciul neprețuit pe care-l făcuse capitalei districtului, reorganizînd industria mărgelilor de sticlă, toate cele o sută patruzeci și una de comune ale plășii Montreuil-sur-mer îi cunoșteau binefacerile. Știuse, la nevoie, să ajute și să încurajeze chiar industriile altor plăși. Astfel, cînd s-a ivit prilejul, a susținut cu creditele și cu fondurile lui fabrica de dantelă din Boulogne, țesătoria mecanică din Frevent și manufactura hidraulică de pînzeturi din Boubiers-sur-Canche. Peste tot numele domnului Madeleine era rostit cu respect. Orașele Arras și Douai invidiau orașelul Montreuil-sur-mer pentru norocul de a-l avea primar.

Consiliul curții din Douai, care prezida sesiunea aceasta a curții cu juri din Arras, cunoștea ca toată lumea acest nume atît de adînc și de unanim onorat. Cînd aprodul, deschizînd încet ușa care dădea din sala de consiliu în sala de ședințe, se plecă în spatele fotoliului președintelui și-i înmîină biletul pe care stau scrise cuvintele pe care le-ați citit, adăugînd: „Domnul acesta dorește să asiste la ședință!” președintele făcu numaidecît un gest de respect, luă un condei, scrise cîteva cuvinte pe aceeași hîrtie și-o dădu aprodului, spunîndu-i:

— Să poftească!

Nefericitul despre care vorbim rămăsese pe loc, lîngă ușa sălii, în poziția în care-l lăsase aprodul. Auzi ca prin vis pe cineva spunîndu-i:

— Domnul binevoiește să-mi facă cîntea de-a mă urma?

Era aprodul care-i întorsese spatele mai-nainte și care acum se pleca pînă la pămînt. Totodată, aprodul îi dădu biletul. Îl desfăcu și, deoarece se afla în dreptul lămpii, putu să citească: „*Președintele curții cu juri prezintă domnului Madeleine omagiile sale*”. Mototoli biletul, ca și cum cele cîteva cuvinte l-ar fi făcut să simtă un gust neobișnuit, amar.

Domnul Madeleine porni după aprod. Peste cîteva clipe se afla într-un soi de cabinet sever, căptușit cu tăblii de lemn, luminat de două lumînări așezate pe o masă cu postav verde. Îi mai sunau încă în urechi ultimele cuvinte ale aprodului care plecase: „Domnule, sînteți în camera de consiliu. E de ajuns să apăsăți pe clanța de alamă a ușii și veți fi în sala de ședințe, în spatele fotoliului domnului prezident...” Cuvintele se amestecau în mintea lui cu amintirea nedeslușită a coridoarelor înguste și a scărilor întunecoase pe care le străbătuse.

Aprodul îl lăsase singur. Clipa hotărîtoare sosise, încercă zadarnic să-și adune gîndurile. Firele cugetării se destramă în mintea noastră mai cu seamă atunci cînd avem nevoie, mai mult decît oricînd, să le legăm de realitățile chinuitoare ale vieții. Se afla tocmai în locul unde judecătorii deliberază și condamnă. Se uita cu o liniște prostească la această încăpere tăcută și de temut, în care fuseseră zdrobite atîtea

vieți, în care peste puțin va răsună și numele lui și prin care trecea în momentul acela destinul său. Se uită la pereți, pe urmă se cercetă pe el însuși, neînțelegând ce e cu odaia asta și ce căuta el acolo.

Nu mîncase nimic de peste douăzeci și patru de ore, era frînt de oboseală din pricina zdruncinăturilor trăsorii și totuși nu se simțea ostenit, i se părea că nu mai simte nimic. Se apropie de un tablou cu rama neagră, în care se afla încadrată o veche scrisoare autografă a lui Jean Nicolas Pache, fost ministru și primar al Parisului, datată desigur din greșeală 9 iunie anul al II-lea, și prin care Pache trimitea comunei lista miniștrilor și a deputaților ținuți în arest la domiciliu.

Cine l-ar fi putut vedea și urmări în momentul acela și-ar fi închipuit, fără îndoială, că scrisoarea îl interesa foarte mult, deoarece nu-și mai lua ochii de la ea. O citea de cîteva ori. O citea însă fără să fie atent și fără să-și dea seama. Se gîndea la Fantine și la Cosette.

Tot gîndindu-se, se întoarce, și ochii lui întîlniră clanța de alamă a ușii care-l despărțea de sala de ședință. Aproape că uitase de ușă. Privirea sa, la început foarte liniștită, se opri la ea, rămase ațintită asupra mînerului de alamă, pe urmă deveni tulbure, fixă, și se umplu treptat de spaimă.

Broboane de sudoare îi alunecau din păr și i se prelingeau pe tîmple.

La un moment dat, cu o stăpînire amestecată cu revoltă, făcu gestul ce nu se poate descrie și care vrea să spună, care spunea atît de limpede: „La naiba, cine mă poate sili?” Se întoarce repede, văzu în fața lui ușa prin care intrase, porni spre ea, o deschise și ieși. Nu se mai afla în încăperea aceea. Era afară, într-un coridor lung, îngust și întortocheat, întrerupt de tot felul de trepte și de ghișeuri, luminat din loc în loc de niște lămpi ce semănau cu luminile de la capul bolnavilor. Era coridorul pe unde venise. Respiră, trase cu urechea; nici un zgomot în urmă-i, nici un zgomot în fața lui; o luă la fugă, parc-ar fi fost urmărit. După ce străbătu mai multe cotituri ale coridorului, se opri și ascultă din nou. Aceeași tăcere și aceeași întunecime împrejurul său. Gîfîia, se clătina. Se rezemă de perete. Zidul era rece, sudoarea îi înghețase pe frunte; se îndreptă înfrigurat. Atunci, singur acolo, în întuneric, tremurînd de frig și poate și din altă pricină, începu din nou să cugete. Cugetase toată nopatea; cugetase toată ziua; nu mai auzea într-însul decît un glas strigînd: „Vai!”

Trecu astfel un sfert de ceas. În cele din urmă, plecă fruntea, oftă adînc, lăsă brațele în jos și se întoarce de unde plecase. Mergea încet, ca un om copleșit, ca și cum îl ajunsese cineva din urmă și-l aducea înapoi.

Intră din nou în camera de consiliu. Primul lucru pe care-l zări fu mînerul ușii. Rotund și lustruit, mînerul de alamă i se părea că strălucește ca o stea înspăimîntătoare. Se uita la el cum s-ar uita o oaie în ochii unui tigru.

Privirea nu i se putea dezlipi de mîner.

Din cînd în cînd, făcea cîte un pas și se apropia de ușă.

Dacă ar fi fost atent, ar fi putut auzi, ca un murmur nedeslușit, zgomotul din sala de-alături. Dar nu asculta, nu auzea nimic.

Dintr-o dată, fără să-și dea seama, ajunsese lîngă ușă, puse brusc mîna pe mîner și ușa se deschise.

Se afla în sala de ședințe.

IX

UN LOC UNDE SE FORMEAZĂ CONVINGERILE

Făcu un pas, închise automat ușa în urma lui și rămase în picioare, uitîndu-se în jurul său.

Era o încăpere destul de mare, slab luminată, cînd plină de larmă, cînd plină de tăcere, în care toata procedura judecării unei crime se desfășura, cu toată gravitatea ei meschină și înfiorătoare, în mijlocul mulțimii.

Într-un capăt al sălii, acolo unde se afla el, ședeau judecătorii, duși pe gînduri, în robe vechi, rozîndu-și unghiile sau moțîind; de partea cealaltă, mulțimea în zdrențe, avocați în diferite atitudini, jandarmi cu fețe cinstite și aspre. Pe pereți, tăblii de lemn, vechi și pătate, un tavan murdar, mese acoperite cu un postav mai mult gălbui decît verde, uși înnegrite de-atîtea mîini. În cuiele înfipite în tăbliile de lemn – lămpi de cafea, care mai mult afumă decît luminează. Pe mese, lumînări în sfeșnice de alamă. Întuneric, urît, tristețe. Din toate astea se desprindea o impresie de severitate și de măreție, deoarece se simțea deopotrivă prezența acelei mari realități omenești care e legea și a acelei mari realități dumnezeiești care e justiția.

Nimeni din mulțime nu-l băgă în seamă. Toate privirile se îndreptau asupra unui singur punct; o bancă de lemn de-a lungul peretelui din fața unei uși mici, în stînga președintelui. Pe banca luminată de mai multe lumînări stătea un om între doi jandarmi.

Omul acesta era „omul”.

Nu-l căută. Îl văzu. Privirea lui se îndreptase într-acolo în chip firesc, ca și cum ar fi știut dinainte unde e.

Se vedea parcă pe el însuși, îmbătrînit; desigur, nu în totul asemănător la chip, dar în totul asemănător ca atitudine și înfățișare, cu părul zburlit, cu privirea sălbatică și neliniștită, cu acea haină, așa cum fusese el însuși atunci cînd intrase în Digne, plin de ură și ascunzînd în fundul sufletului acel oribil tezaur de gînduri cumplite pe care le adunase vreme de nouăsprezece ani pe lespezile ocnei.

Omul părea să aibă cel puțin șaiszeci de ani. Avea în el ceva aspru, năuc, înfricoșat,

Cînd se auzi zgomotul uşii lumea se dete la o parte, ca să-i facă loc; preşedintele întoarse capul şi înţelegînd că persoana care intrase era domnul primar din Montreuil-sur-mer, îl salută. Procurorul general, care-l întîlnise pe domnul Madeleine la Montreuil-sur-mer, unde se dusesse de mai multe ori în interese profesionale, îl recunoscă şi îl salută şi el.

El abia observă. Era în prada unei halucinaţii. Privea.

Judecători, un grefier, jandarmi, o mulţime de capete cumplit de curioase; le mai văzuse o dată, demult, acum douăzeci şi şase de ani. Găsea acum din nou toate aceste lucruri cumplite. Erau acolo, se mişcau, existau. Nu mai era o sforţare a memoriei lui, nu mai era o amăgire a minţii lui, erau jandarmi adevăraţi, judecători adevăraţi, o mulţime adevărată, oameni adevăraţi, în carne şi oase. Era limpede; vedea ivindu-se şi retrăind în jurul lui, cu tot ceea ce realitatea avea aievea mai de neîndurat, aspectele monstruoase ale trecutului său.

Toate se căscău ca o prăpastie în faţa lui.

Se îngrozi, închise ochii şi strigă din adîncul sufletului său: „Niciodată!”

Şi printr-un joc tragic al ursitei, care-i cutremura toate gîndurile şi aproape îl înnebunea, un alt „el însuşi” era acolo. Pe omul acesta, pe care-l judecau acum, toţi îl numeau Jean Valjean. Avea înaintea ochilor – viziune da neînchipuit! – un fel de reprezentăţie a celui mai groaznic moment din viaţa lui. Jucat de propria lui fantomă. Toate erau întocmai: acelaşi aparat judiciar, acelaşi ceas de noapte, aproape aceleaşi feţe de judecători, de jandarmi şi de spectatori. Numai deasupra capului preşedintelui se afla acum un crucifix, obiect care lipsea din tribunalele de pe vremea condamnării sale. La judecata lui, Dumnezeu nu fusese de faţă.

Un scaun se afla în spatele lui; se aşeză, înspăimîntat la gîndul că ar putea fi recunoscut. După ce luă loc, se folosi de un teanc de dosare de pe biroul judecătorilor ca să-şi ascundă faţa. Putea acum să vadă fără să fie văzut. Încet-încet, îşi veni în fire. Începu să-şi dea seama de ceea ce se petrece; se liniştise de ajuns ca să poată asculta.

Domnul Bamatabois făcea parte din juraţi.

Îl căută pe Javert, dar nu dădu cu ochii de el. Banca martorilor nu se putea vedea din pricina mesei grefierului. Şi pe urmă, cum am mai spus, sala era foarte slab luminată.

În clipa cînd intrase el, avocatul apărării tocmai îşi sfîrşea pledoaria. Atenţia tuturor era extrem de încordată. Dezbaterile durau de trei ceasuri. De trei ceasuri mulţimea privea cum un om, un necunoscut, o făptură vrednică de plîns, foarte stupidă, sau foarte isteasă se încovoia din ce în ce mai mult sub povara unei cumplite potriviri de situaţie. Omul ăsta, după cum se ştie, era un vagabond care fusese găsit pe cîmp cu o creangă plină de mere, ruptă dintr-un pom din

împrejmuirea vecină, cunoscută sub numele de livada lui Pierron. Cine era omul ăsta? Se făcuseră cercetări, fuseseră ascultați diferiți martori și toți fuseseră de aceeași părere. Și din toate dezbaterile ieșise o lumină deplină. Acuzarea susținea: „N-am pus mîna numai pe un hoț de poame, pe un găinar; am pus mîna pe un tâlhar, pe un recidivist evadat, un fost ocnaș, un ticălos dintre cei mai primejdioși, un răufăcător numit Jean Valjean, pe care justiția îl caută de multă vreme și care acum opt ani, ieșind din ocna de la Toulon, a săvîrșit – amenințînd cu arma – un furt la drumul mare asupra unui băiețaș din Savoya, pe nume Gervais; crimă prevăzută și pedepsită de articolul 383 din codul penal și pentru care ne rezervăm dreptul să-l urmărim ulterior, cînd identitatea va fi pe deplin stabilită din punct de vedere juridic. Acum a săvîrșit un nou furt. E un caz de recidivă. Condamnați-l pentru fapta cea nouă. Va fi judecat mai tîrziu pentru cea veche.”

În fața acestei acuzații, în fața declarațiilor unanime ale martorilor, acuzatul părea mai degrabă mirat. Făcea gesturi și semne care voiau să spună „nu” sau rămînea cu ochii în tavan. Vorbea cu mare greutate, răspundea încurcat, dar, din creștet pînă-n tălpi, întreaga lui făptură tăgăduia. Părea idiot față de toate inteligențele astea răspîndite în linie de bătaie în jurul lui și cu totul străin în mijlocul societății care-l înșfăca. Îl aștepta însă un viitor plin de amenințări, aparențele de vinovăție sporeau în fiecare clipă și toată mulțimea asta urmărea cu mai multă neliniște decît el însuși sentința plină de nenorociri care plutea deasupra capului său. Se lăsa chiar să se întrevadă, în afară de ocna, și pedeapsa cu moartea, dacă identitatea ar fi stabilită și dacă afacerea Gervais s-ar termina mai tîrziu tot cu o condamnare. Cine era omul ăsta? Ce ascundea nepăsarea lui? Prostie sau șiretenie? Înțelegea prea bine totul, sau nu înțelegea nimic? Astea erau întrebările care despărțeau mulțimea în mai multe tabere și care păreau că despart și pe jurați. În acest proces se găsea adunat laolaltă tot ce poate să înspăimînte și să dea de gîndit; drama nu era numai întunecată, dar și de neînțeles.

Apărătorul pledase destul de bine, în graiul acela provincial, multă vreme caracteristic pentru elocința baroului și pe care îl întrebuițau odinioară toți avocații, la Paris ca și la Romorantin sau la Montbrison, și care astăzi, ajuns clasic, nu mai e întrebuițat decît de oratorii oficiali ai parchetului, cărora li se potrivește prin sonoritatea-i gravă și impunătoare. În graiul acesta bărbatului i se spune „soț”, nevastei – „soție”, Parisul e „centrul artelor și al civilizației”, regele e „monarhul”, monseniorul episcop – „un sfînt pontif”, procurorul general – „elocintele interpret al vindictei”, pledoaria – „accentele care s-au auzit”, secolul lui Ludovic al XIV-lea – „secolul cel mare”, un teatru – „templul Melpomenei¹”, familia domnitoare – „augustul sînge

1. Muza tragediei la grecii antici.

al regilor noștri”, un concert – „o solemnitate muzicală”, domnul general comandant al garnizoanei – „ilustrul luptător care...” etc., elevii seminarului – „acești gingași leviți¹”, erorile strecurate în ziare – „impostura care-și distilează veninul în coloanele acestor organe” etc., etc. Avocatul începuse, așadar, să lămurească furtul merelor – lucru nu prea ușor în stilul ăsta pompos, dar și Benigne Bossuet fusese silit să facă aluzie, în mijlocul unei cuvântări funebre, la o găină, și a știut să iasă strălucit din încurcătură. Avocatul stabilise că furtul merelor nu fusese dovedit în mod concret. Clientul său, pe care – în calitate de apărător – stăruia să-l numească Champmathieu, n-a fost văzut de nimeni sărind zidul sau rupînd craca din pom. Cînd îl arestaseră găsiseră asupra lui craca (pe care avocatul ținea s-o numească „ramură”); dar el susținea că o găsise și o ridicase de jos. Unde era dovada contrarie? Nici vorbă, craca fusese ruptă și furată după ce se sărise zidul și apoi aruncată acolo de către hoțul înspăimîntat. Era vorba de un hoț, fără îndoială. Dar ce dovedea că hoțul era Champmathieu? Un singur lucru: faptul că fusese ocnaș. Avocatul nu tăgăduia că, din nefericire, acest fapt fusese pe deplin constatat, acuzatul locuise la Faverolles; acuzatul fusese ajutor de grădinar; numele de Champmathieu putea foarte bine să fi fost la origine Jean Mathieu; toate astea erau adevărate; în sfîrșit, patru martori recunoșteau, fără să stea pe gînduri și hotărît, în Champmathieu pe ocnașul Jean Valjean. La aceste afirmații și la aceste dovezi, avocatul nu putea opune decît tăgada clientului său, o tăgadă interesată. Dar, presupunînd că el e într-adevăr ocnașul Jean Valjean, dovedea asta că tot el e și hoțul merelor? Putea fi cel mult o prezumpție, nu o dovadă. Acuzatul, e drept, – și în „buna sa credință” apărătorul trebuia s-o recunoască – adoptase „un sistem rău de apărare”. Se încăpățîna să tăgăduiască totul, și furtul, și faptul că a fost ocnaș...

O mărturisire asupra punctului acestuia din urmă ar fi fost desigur mai bună pentru el și i-ar fi cîștigat indulgența judecătorilor. Avocatul îl sfătuisese în această privință, dar acuzatul refuzase cu îndărătnicie, închipuindu-și fără îndoială că nemărturisind nimic salvează totul. Era o greșeală, dar nu se cuvenea să se țină seama de lipsa lui de inteligență? E, fără îndoială, un om greoi la minte. Nenorocirea de a fi stat atîta vreme la ocnă, viața de mizerie după ieșirea din ocnă îl îndobitociseră... și așa mai departe... Se apără prost, dar e ăsta un motiv ca să fie condamnat?

Cît despre afacerea Gervais, avocatul nu avea căderea s-o discute, nefiind în cauză. Apărătorul încheie rugînd juriul și curtea, în cazul cînd li s-ar părea că identitatea lui Jean Valjean nu mai poate fi pusă la îndoială, să-i aplice pedeapsa polițienească ce se cuvine celor care contravin legii domiciliului forțat, iar nu osînda îngrozitoare care li se

1. Clerici, slujitori ai templului la vechii evrei, aparținînd tribului Levi.

dă ocnașilor recidiviști.

Procurorul general luă cuvîntul în replică. Fu violent și înzorzonat, cum sînt de obicei procurorii generali. Felicită pe apărător pentru „sinceritatea” sa și se folosi cu dibăcie de această sinceritate. Îl încolți pe acuzat prin toate concesiile făcute de avocat. Apărătorul înclina să admită că inculpatul era chiar Jean Valjean. Luă act. Omul acesta era prin urmare Jean Valjean. Un punct cîștigat pentru acuzare și care nu mai putea fi tăgăduit.

„...sărind zidul sau rupînd craca din pom.”

Printr-o isteată figură retorică, urcînd pînă la izvoarele și la cauzele

criminalității, procurorul general tună împotriva imoralității școalei romantice, pe atunci la începuturile ei, cunoscută sub numele de „școala satanică”, așa cum o botezaseră criticii de la *Quotidienne* și *Oriflamme*. Nu fără oarecare îndreptățire, atribui influenței acestei literaturi perverse delictul lui Champmathieu, sau, mai bine zis, al lui Jean Valjean. După aceste considerații, trecu direct la Jean Valjean. Cine era Jean Valjean? Urmă portretul lui Jean Valjean. Un monstru etc... modelul acestui soi de descriere se găsește în tirada lui Theramène¹ care nu e de nici un folos tragediei, dar care aduce zilnic mari servicii elocinței judiciare. Auditoriul și jurații „se înfiorară”. După ce termină portretul acuzatului, procurorul general spuse, eu o însuflețire oratorică, menită să ațîțe în cel mai înalt grad, a doua zi, entuziasmul *Jurnalului Prefecturii*: „Și un om ca ăsta... etc., etc., un vagabond, un cerșetor, fără mijloace de existență etc., etc., deprins, prin viața pe care a dus-o, să săvârșească fapte vinovate, fiind prea puțin îndreptat prin șederea la ocnă, așa cum dovedește crima săvârșită asupra lui Gervais etc., etc. – un om ca ăsta, prins pe șosea în flagrant delict de furt, la câțiva pași de zidul pe care-l sărise, ținînd încă în mînă lucrul furat, tăgăduiește flagrantul delict, furtul, escaladarea, tăgăduiește totul, își tăgăduiește pînă și numele pe care-l poartă, își tăgăduiește pînă și indentitatea. În afară de o sută de alte dovezi, asupra cărora nu mai stăruim, patru martori l-au recunoscut: Javert, integral inspector de poliție Javert, și trei dintre foștii săi tovarăși de ticăloșii, ocnașii Brevet, Chenildieu și Cochepaille. Ce opune el acestei unanimități zdrobitoare? Tăgada. Cîtă încăpăținare! Sînteți aici ca să faceți dreptate, domnilor jurați” etc., etc.

În timp ce vorbea procurorul general, acuzatul asculta cu gura căscată, cu un fel de uimire în care se vădea și oarecare admirație. Era de bună seamă mirat că cineva poate vorbi așa. Din cînd în cînd, în momentele cele mai „energice” ale rechizitoriului, atunci cînd elocința nu se mai poate stăpîni și izbucnește într-o năvală de dojeni biciuitoare, învăluindu-l pe acuzat ca o furtună, el clătina încet capul de la dreapta la stînga și de la stînga la dreapta, într-un fel de protest trist și mut, cu care se mulțumise încă de la începutul dezbaterilor. De cîteva ori spectatorii de lîngă el l-au auzit spunînd cu jumătate glas: „De! dacă nu l-au chemat pe domnul Baloup!...”

Procurorul general atrase atenția juraților asupra acestei atitudini de om năucit, vădit calculată, care dovedea mai degrabă istețime, șiretenie, deprinderea de-a înșela justiția, decît imbecilitate, și care punea în adevărata ei lumină „marea perversitate” a acestui individ.

Procurorul încheie făcînd toate rezervele în ceea ce privește afacerea Gervais și cerînd o condamnare aspră.

1. *Tirada lui Theramène*, din actul V al *Fedrei* lui Racine, descrie monstrul marin care l-a ucis pe tînărul Hippolit.

Deocamdată, vă amintiți, era vorba de muncă silnică pe viață. Apărătorul se ridică, începu prin a-l felicita pe „domnul procuror general” pentru „admirabila sa elocuțiune”, pe urmă, răspunse așa cum putu, destul de slab, simțind că terenul îi alunecă de sub picioare.

X

SISTEMUL TĂGĂDUIELILOR

Momentul închiderii dezbaterilor sosise. Președintele făcu semn acuzatului să se ridice și-i adresă obișnuita întrebare:

— Mai ai ceva de adăugat în apărarea dumatăle?

În picioare, mototolind în mâini o tichie slinoasă, omul părea că n-aude.

Președintele repetă întrebarea.

De data asta omul auzi. Începuse parcă să înțeleagă, făcu un gest ca și cum atunci s-ar fi trezit, se uită de jur împrejur, se uită la public, la jandarmi, la avocat, la jurați, la curte, își puse pumnul uriaș pe marginea balustradei din fața lui și, dintr-o dată, pironindu-și privirea asupra procurorului general, începu să vorbească. Fu ca o adevărată erupție. Cuvintele țîșneau din gura lui fără șir. Nestăpînite, ciocnindu-se de-a valma, îmbulzindu-se parcă să năvălească toate deodată.

— Am de spus atîta, zise el, că am fost rotar la Paris, la domnul Baloup. E o meserie grea. În rotărie trebuie să muncești totdeauna pe-afară, în curți sau, dacă ești la stăpîni mai de treabă, în șoproane, dar niciodată într-un atelier închis, pentru că, știți, e nevoie de loc. Iarna ți-e atît de frig, încît trebuie să dai din mâini ca să te încălzești; dar stăpînii nu-ți dau voie; spun că asta e pierdere de vreme. Să umbli cu fier în brațe cînd e gheață pe jos, e treabă grea. Te dă gata repede. Îmbătrînești de tînăr în meseria asta. La patruzeci de ani s-a isprăvit cu tine. Mie, la cincizeci și trei, îmi venea destul de greu. Și pe urmă, oamenii-s atît de răi! Cînd ai îmbătrînit, ți se spune numai dobitoc bătrîn, moșneag tîmpit. Nu mai cîștigam decît un franc și jumătate pe zi; mi se plătea tot mai puțin; stăpînii profitau de vîrsta mea. O mai aveam și pe fiică-mea, care era spălătoreasă la rîu. Cîștiga și ea ceva. Împreună o scoteam la capăt. Și meseria ei era grea. Stătea toată ziua lîngă un hîrdău, udă pînă la brîu; pe ploaie, pe ninsoare, cînd vîntul îți șfichiue obrajii; trebuie să speli acolo, la rîu, și cînd apa e înghetată; sînt oameni care nu au rufe prea multe și care nu pot să aștepte; dacă nu speli, pierzi mușteriii. Doagele hîrdăului sînt rău încheiate și te stropești cu apă peste tot. Ți se udă fustele, și pe deasupra și pe dedesupt. Te pătrunde pînă la piele. A lucrat și la spălătorie, unde apa vine prin robinete. Acolo nu mai stai la hîrdău. Speli rufe în față, la robinet și le clătești îndărăt într-un fel de albie.

Fiindcă e închis, nu mai ți-e tare frig. Dar sînt atîția aburi acolo de la apa fierbinte că-ți strică ochii. Se întorcea acasă la șapte seara și se culca numaidecît. Era grozav de trudită. Bărbatu-său o bătea. A murit. N-au fost prea fericiți. Era o fată de treabă, liniștită, nu se ducea la dans.

Mi-aduc aminte că într-o zi, de lăsată-secului, s-a culcat la opt. Asta e! Spun adevărat. N-aveți decît să întrebați. Hm! Să întrebați!... Că prost mai sînt. Parisul e o vîltoare. Cine poate să-l cunoască acolo pe moș Champmathieu? Cu toate astea, v-am mai spus: mă cunoaște domnul Baloup. Întrebați pe domnul Baloup. Și, pe urmă, nu știu ce aveți cu mine.

Omul tăcu și rămase în picioare. Vorbise cu glas tare, repede, răgușit, aspru, cu o naivitate mînioasă și sălbatică. Se opri, la un moment dat, ca să salute pe cineva din mulțime. Afirmațiile pe care le zvîrlea, parcă la voia împlinirii izbucneau ca niște sughițuri; și fiecareia îi adăuga gestul unui tăietor care despică lemne. Cînd isprăvi, toți cei de față începură să rîdă. Se uită în sală și, văzînd că publicul rîde, fără să înțeleagă nimic, începu să rîdă și el.

Spectacolul era sinistru.

Președintele, un om atent și binevoitor, începu să vorbească.

Aminti „domnilor jurați” că numitul Baloup, fost meșter rotar, în slujba căruia pretinde că ar fi fost acuzatul, fusese citat în zadar. Dăduse faliment și n-a mai putut fi găsit. Întorcîndu-se apoi spre acuzat, îi ceru să asculte ceea ce-i va spune și adăugă:

— Te afli într-o situație în care trebuie să te gîndești bine. Bănuielile cele mai grave planează asupra dumitale și pot avea urmări foarte serioase. Acuzat, în interesul dumitale, îți cer pentru ultima oară să ne lămurești asupra acestor două fapte: în primul rînd, ai sărit, da sau nu, zidul care împrejmuiește livada lui Pierron, ai rupt craca și ai furat merele, adică ai săvîrșit crima de furt cu escaladare? În al doilea rînd, ești dumneata ocnașul eliberat Jean Valjean, da sau nu?

Acuzatul dădu din cap în chip isteț, ca unul care a înțeles foarte bine și știe ce are de răspuns. Deschise gura, se întoarse spre președinte și spuse:

— Mai întîi...

Pe urmă se uită la tichia lui, se uită în tavan și tăcu.

— Acuzat, zise procurorul general cu glas aspru, ia seama! Nu dai nici un răspuns la ceea ce ești întrebat. Neliniștea dumitale te acuză. Nu încape nici o îndoială că nu te numești Champmathieu, că ești ocnașul Jean Valjean, ascuns la început sub numele de Jean Mathieu, care era numele mamei dumitale, că ai fost în Auvergne, că te-ai născut la Faverolles, unde ai fost curățitor de pomi. Nu încape nici o îndoială că ai furat prin escaladare niște mere din livada lui Pierron. Domnii jurați vor aprecia.

Acuzatul, care între timp se așezase, se ridică brusc de la locul său,

în momentul cînd procurorul general termina, și strigă:

— Dumneata ești un om tare rău! Asta voiam să spun. Și nu nimeream. N-am făcut nimic. Eu sînt dintre ăia care nu mănîncă în fiecare zi, Veneam din Ailly, mergeam pe cîmp după o răpăială de ploaie de se îngălbenise tot pămîntul; chiar și bălțile se revărsaseră și nu mai răsărea din nisip decît ici și colo cîte un fir de iarbă pe marginea drumului; am găsit pe jos o cracă ruptă cu cîteva mere pe ea, am ridicat craca, fără să știu că o să-mi aducă atîta necaz. De trei luni de zile sînt închis și purtat de colo pînă colo. Pe lîngă asta, ce să zic? Se dau toți la mine și spun: „Răspunde!” Jandarmul, care-i băiat de treabă, îmi dă cu cotul și-mi zice încet. „Haide, răspunde!” Eu nu știu să vorbesc, n-am învățat carte, sînt un om prost. Păcat că nu se ia în seamă lucrul ăsta. N-am furat nimic; am ridicat de pe jos ce-am găsit. Îi dați zor cu Jean Valjean și cu Jean Mathieu! Nu știu cine sînt ăștia. Niște țărani. Eu am lucrat la domnul Baloup, pe bulevardul Spitalului. Mă cheamă Champmathieu. Sînteți deștepți nevoie mare că-mi spuneți unde m-am născut. Eu habar n-am. Nu toată lumea are casă cînd vine pe lume. Prea ar fi bine! Cred că mama și tata erau oameni care n-aveau rostul lor și băteau drumurile. De altfel, nici eu nu știu. Cînd eram mic, mi se spunea Piciul; acum mi se spune Moșul. Astea-s numele mele de botez. Faceți ce vreți. Am fost în Auvergne, am fost la Faverolles, pe legea mea... Ei, și? Ce-i cu asta? Nu se poate să fi fost și în Auvergne și la Faverolles fără să fi fost la ocnă? Vă spun că n-am furat nimic și că sînt moș Champmathieu. Am lucrat la domnul Baloup; am și locuit acolo. Pînă la urmă mă scoateți din fire cu prostiile astea! Ce vă năputiți la mine ca turbații?

Procurorul general, care rămăsese în picioare, se adresă președintelui:

— Domnule președinte, față de tăgăduielile confuze, dar foarte iscusite ale acuzatului, care ar vrea să treacă drept idiot și căruia îi spunem dinainte că nu va izbuti, vă cerem, domniei-voastre și curții, să binevoiți a dispune să fie aduși în această incintă condamnații Brevet, Cochepaille și Chenildieu, precum și inspectorul de poliție Javert, spre a a fi audiați pentru ultima oară în privința identității acuzatului cu ocnașul Jean Valjean.

— Atrag atențiunea domnului procuror general, spuse președintele, că inspectorul de poliție Javert, chemat de îndatoririle sale în capitala unui district vecin, a părăsit ședința și chiar orașul îndată, ce-a depus ca martor. I-am dat autorizația, cu încuviințarea domnului procuror general și a apărătorului acuzatului.

— Aveți dreptate, domnule președinte, zise procurorul general. În lipsa domnului Javert, socotesc de datoria mea să amintesc domnilor jurați ceea ce a declarat el aici acum cîteva ceasuri. Javert e un om vrednic de stimă, care cinstește, prin seriozitatea și reputația sa

nepătată, o funcțiune inferioară, dar destul de importantă. Iată ce-a spus el: „Nu am nevoie de prezumpții morale și de dovezi materiale care să dezmintă tăgăduielile acuzatului. Îl recunosc perfect. Omul acesta nu se numește Champmathieu; este un fost ocnaș, foarte rău și primejdios numit Jean Valjean. N-a fost eliberat, la expirarea pedepsei, decît cu foarte multă părere de rău. A făcut nouăsprezece ani de muncă silnică pentru furt calificat. Încercase în cinci sau șase rînduri să evadeze. În afară de jefuirea lui Gervais și de furtul merelor, îl mai bănuiesc și ca autor al unui furt săvîrșit la înălțimea-sa defunctul episcop din Digne. L-am văzut de nenumărate ori pe vremea cînd eram ajutor de temnicier la ocna din Toulon. Repet: îl cunosc perfect...”

Declarația aceasta atît de categorică făcu, se pare, o impresie puternică asupra publicului și a juraților. Procurorul general încheie, stăruind că, în lipsa lui Javert, cei trei martori – Brevet, Chenildieu și Cochepaille – să fie ascultați din nou, conform procedurii.

Președintele dădu ordin aprodului, iar în clipa următoare ușa camerei martorilor se deschise. Aprodul, însoțit de un jandarm gata să-i vină în ajutor, introduse pe condamnatul Brevet. Publicul abia-și ținea răsuflarea și toate piepturile fremătau ca și cum n-ar fi avut decît o singură inimă.

Fostul ocnaș Brevet purta costumul vărgat al închisorii centrale. Era un individ de vreo șaizeci de ani, cu mutra unui om de afaceri și cu aerul unui ticălos. Trăsăturile astea se întîlnesc uneori laolaltă. În închisoare, unde alte fărădelegi îl aduseseră din nou, ajunsese un fel de gardian. Șefii spuneau despre el: „Își dă toată osteneala să se facă folositor”. Duhovnicii stăteau mărturie în privința credinței lui în Dumnezeu. Să nu uităm că acestea se petreceau sub restaurație.

— Brevet, spuse președintele, ai suferit o pedeapsă infamantă, așa că nu poți depune jurămint.

Brevet lăsă ochii în pămînt.

— Cu toate acestea, continuă președintele, chiar în sufletul omului pe care legea l-a degradat, poate să mai rămînă, cînd se îndură Cel-de-sus, un simțămînt de onoare și de dreptate. La acest simțămînt fac eu apel acum, în momentul acesta hotărîtor. Dacă el există încă în dumneata, și nădăduiesc că mai există, gîndește-te bine înainte de a răspunde; ține seama pe de o parte de omul acesta, pe care un cuvînt al dumitale poate să-l nenorocească, iar pe de altă parte de justiția care așteaptă să fie luminată de acel cuvînt al dumitale. E o clipă solemnă și mai ai vreme să revii dacă socotești că te-ai înșelat. Acuzat, ridică-te! Brevet, uită-te bine la acuzat, adună-ți amintirile și spune, cu mîna pe conștiință, dacă stăruiești a recunoaște în omul acesta pe fostul dumitale tovarăș de ocnă Jean Valjean.

Brevet se uită la acuzat, apoi se întoarse spre curte:

— Da, domnule prezident. Eu l-am recunoscut cel dintîi și-mi mențin declarația. Omul ăsta e Jean Valjean. A intrat la Toulon în 1796 și a ieșit în 1815. Eu am fost eliberat anul următor. Pare o brută acum; poate vîrsta să-l fi prostiț; la ocnă era un vulpoi și jumătate. Recunosc cu toată siguranța.

— Stai jos, îi spuse președintele. Acuzat, rămîi în picioare.

Fu introdus Chenildieu, ocnaș pe viață, cum îl arătau bluza roșie și tichia verde. Ispășea pedeapsa la ocna din Toulon, de unde fusese adus pentru procesul acesta. Era un omuleț de vreo cincizeci de ani, vioi, zbîrcit, slăbănog, galben la față, obraznic și înfrigurat, care avea în ținuta și în toată ființa lui un fel de slăbiciune bolnăvicioasă, iar în privire o forță uriașă. Tovarășii de ocna îl porecliseră „*Je-nie-dieu*”¹.

Președintele îi adresă aproape aceleași cuvinte ca și lui Brevet. În clipa cînd îi aminti că situația sa îi răpea dreptul de a depune jurămint, Chenildieu înălță capul și privi mulțimea drept în față. Președintele îl invită să se concentreze și-l întrebă, ca și pe Brevet, dacă-și menține declarația că-l recunoaște pe acuzat.

Chenildieu începu să rîdă.

— Ei, asta-i! Cum să nu-l recunosc? Că doar am fost cinci ani legați de același lanț! Te-ai îmbufnat, moșule?

— Stai jos! spuse președinție.

Aprodul îl aduse pe Cochepaille, alt condamnat pe viață, venit de la ocna tot în haină roșie ca și Chenildieu. Era țăran din Lourdes, un fel de urs al Pirineilor. Păzise turmele acolo sus, pe munte, și din cioban devenise tîlhar. Cochepaille nu era mai puțin sălbatic, ba părea chiar mai îndobitocit decît acuzatul. Era unul dintre nenorociții pe care natura a vrut să-i facă fiare și pe care societatea sfîrșește prin a-i face ocnași.

Președintele încercă să-l zguduie prin cîteva cuvinte patetice și grave, întrebîndu-l, ca și pe ceilalți, dacă stăruie, fără îndoieli și fără tulburare, în declarația că-l recunoaște pe omul care stătea în fața lui.

— E Jean Valjean, spuse Cochepaille. Acela pe care-l numeam noi *Jean-le-Cric*² pentru puterea pe care-o avea.

Afirmațiile celor trei oameni, vădit sincere și de bună credință, stîrniră în auditoriu un murmur rău prevestitor pentru acuzat, murmur care creștea și se prelungea și mai mult, ori de cîte ori o nouă declarație se adăuga celei dinainte. Acuzatul le ascultase cu mutra aceea uluită, care, după părerea acuzării, era principalul său mijloc de apărare. După prima declarație, jandarmul de lîngă el îl auzi mormăind printre dinți: „Ei, uite-l p-ăsta!” După cea de-a doua declarație, spuse ceva mai tare: „Bună și asta!” Iar la a treia strigă: „Nemaipomenit!”

1. Îl neg pe Dumnezeu (fr.).

2. Jean cricul (fr.).

Președintele întrebă:

— Acuzat, ai auzit ce declară martorii. Ce ai de spus?

Acuzatul răspunse:

— Am spus: „Nemaipomenit!”

Un murmur de nemulțumire se răspîndi în public și cuprinse aproape întreg juriul. Nu mai încăpea nici o îndoială că omul era pierdut.

— Aprozi, spuse președintele, faceți liniște! Închid debaterile.

În clipa aceea se făcu o mișcare în imediata apropiere a președintelui. Se auzi un glas, strigînd.

— Brevet, Chenildieu, Cochepaille! Uitați-vă-ncoace!

Toți cei care auziră glasul acela simțiră că îngheață, atît era de jalnic și de grozav. Privirile se întoarseră spre punctul de unde fusese auzit. Un bărbat, care-și avea locul printre spectatorii privilegiați din spatele curții, se ridicase, împinsese portița joasă care despărțea curtea de incintă și stătea acum în picioare în mijlocul sălii. Președintele, procurorul general, domnul Bamatabois, douăzeci de inși îl recunoscuseră și strigară dintr-o dată:

— Domnul Madeleine!

XI

CHAMPMATHIEU DIN CE ÎN CE MAI MIRAT

Era el, într-adevăr. Lampa de pe masa grefierului îi lumina fața. Își ținea pălăria în mînă, hainele nu-i erau în dezordine, redingota îi era încheiată cu grijă. Era galben și tremura puțin. Părul, abia, încărunțit la sosirea lui în Arras, îl albise de tot. Albise de un ceas, de cînd se afla acolo.

Toate capetele se ridicară. Senzația fu de nedescris. În auditoriu se simți o ezitare. Glasul fusese atît de sfîșietor, iar omul părea atît de liniștit, încît, la început, lumea nu înțelegea nimic. Se întrebau toți cine a strigat. Nu puteau crede că strigătul care îi înfiorase fusese scos de omul acesta liniștit.

Nedumerirea dură numai cîteva clipe. Mai înainte ca președintele și procurorul general să fi putut rosti un cuvînt, mai-nainte ca jandarmii și aprozii să fi putut face vreun gest, omul pe care toți îl mai numeau în momentul acela domnul Madeleine se apropiase de martorii Cochepaille, Brevet și Chenildieu.

— Nu mă recunoașteți? zise el.

Tustrei rămăseseră uluiți și răspunseră printr-un semn cu capul că nu-l cunoșteau. Cochepaille, intimidat, salută militărește. Domnul Madeleine se întoarse spre jurați și spre curte și rosti cu glas potolit;

— Domnilor jurați, puneți-l în libertate pe acuzat! Domnule președinte, arestați-mă. Omul pe care-l căutați nu e el; sînt eu. Eu sînt

Jean Valjean.

Toți își țineau respirația. După ce trecu prima emoție, se făcu o tăcere de mormînt. În sală se simțea acea spaimă religioasă care cuprinde mulțimea atunci cînd se sâvîrșește ceva mareț.

Pe chipul președintelui se întipărise totuși o umbră de simpatie și de tristețe; făcu un semn grăbit procurorului general și schimbă cîteva cuvinte, în șoaptă, cu consilierii asesori. Se adresă publicului și întrebă cu un accent care fu înțeles de toată lumea:

— Se află vreun medic aici?

Procurorul general luă cuvîntul:

— Domnilor jurați, incidentul atît de ciudat și de neașteptat care tulbură ședința nu ne inspiră nouă, ca și domniilor-voastre, decît un sentiment pe care nu mai e nevoie să-l mărturisim. Cunoașteți cu toții, cel puțin din reputație, pe onorabilul domn Madeleine, primarul orașului Montreuil-sur-mer. Dacă se găsește vreun medic în sală, ne alăturăm domnului președinte, rugîndu-l să binevoiască să-l examineze pe domnul Madeleine și să-l conducă la locuința sa.

Domnul Madeleine nu dădu răgaz procurorului general să sfîrșească. Îl întrerupse cu un accent plin de blîndețe și de autoritate. Iată cuvintele pe care le rosti: iată-le întocmai, așa cum au fost scrise imediat după ședința de către unul dintre martorii acestei scene, așa cum stăruie și azi în urechile celor care le-au auzit acum aproape patruzeci de ani.

— Vă mulțumesc, domnule procuror general, dar nu sînt nebun. Veți vedea. Erați gata să sâvîrșiți o mare eroare; dați drumul acestui om; îmi fac datoria; eu sînt acel biet ocnaș. Eu singur văd limpede aici și vă spun adevărul. Dumnezeu din ceruri vede ce fac eu în momentul acesta - și e de ajuns. Puteți să mă arestați; de aceea am venit aici. Cu toate astea, am făcut tot ce mi-a stat în putință. M-am ascuns sub alt nume, m-am îmbogățit, am ajuns primar, am vrut să intru iar în rîndul oamenilor de treabă. Se pare că asta nu se poate. În sfîrșit, sînt multe lucruri care nu se pot spune; n-am de gînd să vă povestesc viața mea; într-o zi o veți cunoaște. L-am jefuit pe monseniorul episcop; este adevărat. L-am jefuit pe Gervais; este adevărat. Cu drept cuvînt vi s-a spus că Jean Valjean e un om rău și păcătos. Poate că nu-i numai el vinovat. Dar, domnilor judecători, un declarat ca mine nu are dreptul să facă muștrări providenței și să dea sfaturi societății. Vedeți dumneavoastră, mocirla din care am încercat să ies e un lucru vătămător... Ocnile îl fac pe ocnaș. Meditați asupra acestui lucru, dacă vreți. Înainte de a fi la ocna, eram un biet țaran nu prea deștept, un fel de idiot; ocna m-a transformat. Eram nerod; am devenit rău; eram ca un butuc și am devenit tăciune aprins. Mai tîrziu, mila și bunătatea m-au salvat, așa cum severitatea mă pierduse. Dar, iertați-mă, dumneavoastră nu mă puteți înțelege. Veți găsi acasă la

mine, în scrumul din sobă, moneda pe care am furat-o acum șapte ani de la Gervais. Nu mai am nimic de adăugat. Arestați-mă! Doamne, domnule procuror general, clătinați din cap. Vă spuneți: domnul Madeleine a înnebunit. Nu-mi dați crezare. Ce dureros lucru! Dar, cel puțin, nu-l condamnați pe omul acesta. Cum? Nu mă recunoaște nimeni? Aș fi vrut să fie Javert aici. El m-ar recunoaște.

Ar fi foarte greu să redăm tristețea blîndă și gravă a tonului cu care vorbea.

— Ei bine, eu vă recunosc! Brevet, îți mai aduci aminte? Se opri, sovăi o clipă, pe urmă adăugă: Ți-aduci aminte de bretelele împletite și cu pătrățele pe care le aveai la ocnă?

Brevet tresări mirat și-l măsură din cap pînă-n picioare, cuprins de spaimă.

Domnul Madeleine continuă:

— Chenildieu, tu, care te porecliseși singur Je-nie-dieu, ai tot umărul drept ars pînă la os, pentru că te-ai culcat într-o zi cu el peste un maldăr de jăratec, ca să ștergi cele trei litere: T. F. P.¹ Care totuși se mai văd și azi? Spune: e-adevărat?

— E adevărat, spuse Chenildieu.

Se adresă apoi lui Cochepaille:

— Cochepaille, tu ai, la încheietura brațului stîng, săpată în piele, cu litere albastre, o dată. E data debarcării împăratului la Cannes: *1 martie 1815*. Suflecă-ți mîneca!

Cochepaille își suflecă mîneca și toate privirile se plecară asupra brațului gol. Un jandarm veni cu o lampă: data era acolo, întocmai.

Nefericitul se întoarse spre auditoriu și spre judecători cu un zîmbet care-i înfioară și astăzi pe cei care au fost acolo și-și mai amintesc. Era zîmbetul triumfului, dar și zîmbetul deznădejdiei.

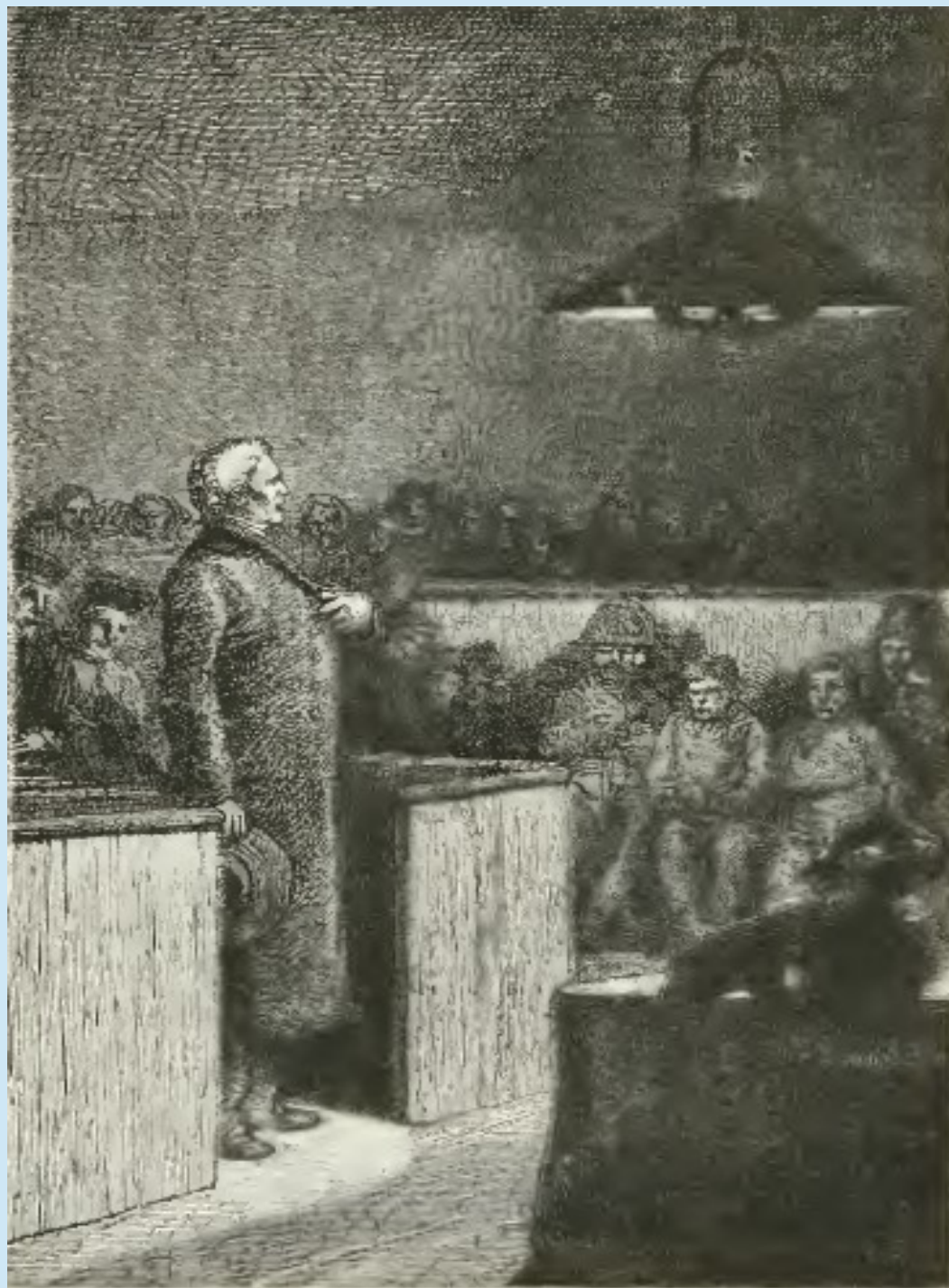
— Vedeți, așadar, zise el, că eu sînt Jean Valjean.

Nu mai erau acum în sală nici judecători, nici acuzatori, nici jandarmi; nu mai erau decît priviri uimite și inimi tulburate. Nimeni nu-și mai aducea aminte de rolul pe care-l avea de jucat; procurorul general uitase că era acolo ca să acuze; președintele, că trebuie să prezideze; apărătorul uitase și el că trebuie să apere. Și, fapt extraordinar, nimeni nu puse nici o întrebare, nici o autoritate nu interveni. Însușirea caracteristică a spectacolelor sublime e că pune stăpînire pe toate inimile și că face spectatori din toți martorii. Nici unul, poate, nu-și dădea seama ce sentiment încerca; nici unul, fără îndoială, nu-și dădea seama că vede strălucind o lumină copleșitoare; toți se simțeau orbiți de această lumină în sufletul lor.

De bună seamă, în fața lor se afla Jean Valjean. Era limpede ca lumina zilei. Apariția acestui om fusese de ajuns ca să umple de lumină întîmplarea pînă aici atît de întunecată. Fără să mai fie nevoie

1. *Travaux forcés publics* – muncă forțată de utilitate publică.

de-acum încolo de vreo altă explicație, ca printr-o revelație spontană, toată lumea înțelese îndată și dintr-o singură ochire, povestea simplă și măreață a omului acestuia, care se preda pentru ca să nu fie osîndit altul în locul lui.

„Vedeți, așadar, zise el, că eu sînt Jean Valjean.”

Amănuntele, șovăirile, îndoielile mărunte se risipiră în fața acestei fapte pline de strălucire.

Impresie de scurtă durată, dar care, din clipa aceea, fu irezistibilă.

— Nu vreau să mai tulbur ședința, spuse Jean Valjean. Plec, deoarece nu sînt arestat. Mai am de pus la punct unele lucruri. Domnul procuror general știe cine sînt. Știe unde mă duc; mă va aresta cînd va găsi de cuviință.

Porni spre ieșire. Nici un glas nu se ridică, nici un braț nu se întinse ca să-l oprească. Toți se dădură în lături.

Avea în momentul acela ceva supraomenesc, ceva ce îndeamnă mulțimile să se dea înapoi cu respect din fața unui om. Trecu prin mulțime cu pași rari. Nu s-a aflat niciodată cine a deschis ușa, dar e sigur că ușa era deschisă cînd el ajunse în dreptul ei. De-acolo se întoarse și spuse:

— Domnule procuror general, rămîn la dispoziția dumneavoastră. Pe urmă, se adresează publicului: Voi toți cei de-aici mă găsiți vrednic de milă, nu-i așa? Doamne, cînd mă gîndesc la ce era să fac, mă socotesc vrednic de invidie. Ce bine-ar fi fost totuși să nu se fi întîmplat nimic din toate astea!

Ieși. Ușa se închise la loc, așa cum fusese deschisă; pentru că cei care săvîrșesc anumite fapte mărețe sînt siguri totdeauna că cineva din mulțime îi slujește.

În mai puțin de-o oră verdictul juraților scoase de sub orice acuzare pe numitul Champmathieu; iar Champmathieu, pus numaidecît în libertate, plecă buimăcit, socotindu-i pe toți oamenii nebuni și fără să fi înțeles nimic din toată năluca asta.

CARTEA A OPTA

URMĂRILE

I

ÎN CE OGLINDĂ ÎȘI PRIVEȘTE PĂRUL DOMNUL MADELEINE

Începea să mijească de ziuă. Fantine avusese o noapte de febră și de insomnie, plină însă de gânduri fericite; spre ziuă adormi. Sora Simplicie, care veghease lângă ea, se folosi de acest somn ca să se ducă să-i facă o nouă infuzie de chinchină. Vrednica soră se afla de câteva clipe în laboratorul infirmeriei, aplecată asupra mesei cu droguri și fiole, uitându-se foarte de aproape la ele din cauza întunericii ce nu se risipise încă. Deodată, întoarse capul și scoase un țipăt ușor. Domnul Madeleine se afla în fața ei. Intrase pe nesimțite.

— Dumneavoastră, domnule primar? strigă ea.

Răspunse în șoaptă:

— Cum se mai simte biata femeie?

— Acum e mai bine, dar am fost foarte îngrijați.

Îi povesti tot ce se întâmplase, îi spuse că Fantinei îi fusese foarte rău în ajun, dar că acum îi era mai bine, deoarece credea că domnul primar s-a dus la Montfermeil să-i aducă fetița. Sora nu îndrăzni să-l întrebe pe domnul primar, dar își dădu seama după înfățișarea lui că nu venea de-acolo.

— Foarte bine, zise el. Ai făcut foarte bine c-ai lăsat-o să creadă așa.

— Da, spuse sora, dar acum, domnule primar, când o să vă vadă fără copil, ce-o să-i mai spunem?

Domnul Madeleine rămase o clipă pe gânduri:

— Dumnezeu ne va lumina! zise el.

— Totuși n-o putem minți, șopti sora.

Se făcuse ziuă de-a binelea. Lumina cădea pe fața domnului Madeleine. Sora ridică ochii.

— Vai, domnule! exclamă ea. Ce vi s-a întâmplat? Ați albit de tot!

— Am albit, zise el.

Sora Simplicie n-avea oglindă; scotoci într-o trusă și scoase o oglinjoară de care se servea medicul infirmeriei ca să constate dacă un bolnav a murit și nu mai respiră. Domnul Madeleine luă oglinda, își privi părul și spuse;

— Ia te uită!

Rosti cuvintele astea cu nepăsare, ca și cum s-ar fi gândit la altceva.

Sora simți că îngheață, întrevăzînd ceva neobișnuit în toate astea.

El întrebă:

— Pot s-o văd?

— Domnul primar n-ar vrea să-i aducă și copilul? cuteză sora să întrebe.

— Fără îndoială, dar e nevoie de cel puțin două-trei zile.

— Dacă nu l-ar vedea pe domnul primar pînă atunci, spuse sora cu sfială, ea n-ar ști că domnul primar s-a întors; ar fi ușor s-o facem să aibă răbdare; iar cînd va sosi fetița, femeia își va închipui, firește, că

domnul primar a adus-o. N-am avea de spus nici o minciună.

Domnul Madeleine păru că stă pe gânduri cîteva clipe, apoi spuse cu seriozitatea lui liniștită:

— Nu, soră; vreau s-o văd. Poate că sînt grăbit.

Călugărița păru că nu auzise cuvîntul „poate”, care dădea un înțeles obscur și ciudat vorbelor domnului primar. Răspunse coborînd ochii și glasul cu respect:

— Dacă este așa... Fantine doarme, dar domnul primar poate să intre.

Domnul Madeleine făcu unele observații cu privire la o ușă care nu se închidea bine și al cărei scîrțîit putea s-o trezească pe bolnavă, pe urmă intră în odaia Fantinei, se apropie de pat și dădu la o parte perdelele. Dormea. Răsuflarea îi ieșea din piept cu hîrîitul acela tragic, caracteristic acestor boli și care înfioară pe bieteles mame cînd veghează noaptea la căpățiul copilului lor condamnat și adormit. Dar această respirație apăsătoare nu izbutea să-i tulbure seninătatea de nedescris așternută pe față, care o transfigura în somn. Din palidă se făcuse albă ca varul; numai obrații îi erau îmbujorați. Genele-i lungi, blonde, singura urmă de frumusețe care-i mai rămăsese din inocența și din tinerețea ei, tremurau, rămînînd totuși închise și plecate. Întreaga ei făptură se cutremura ca de un filfiit de aripi gata să se întredeschidă și s-o ridice în văzduh; li se auzea freamătul, dar nu se vedea nimic. Văzînd-o astfel, n-ai fi putut crede că e vorba de o bolnavă în stare aproape disperată. Părea mai degrabă că e gata să-și ia zborul, decît că va muri.

Cînd mîna se apropie să rupă floarea, creanga care o poartă se înfioară, pîrînd totodată că se ferește și se oferă. Trupul omenesc are ceva din tresărirea aceasta în clipa în care degetele tainice ale morții se apropie să culeagă sufletul.

Domnul Madeleine rămase cîtva timp nemișcat lîngă pat, uitîndu-se pe rînd la bolnavă și la crucifix, așa cum făcuse cu două luni mai-nainte, în ziua cînd venise pentru întîia dată s-o vadă în acest azil. Se aflau tot aici, amîndoi, la fel ca și atunci, ea dormind, el rugîndu-se; numai că acum, după două luni, părul ei era cărunț, iar părul lui albise.

Sora nu intrase o dată cu el. Domnul Madeleine stătea lîngă pat, în picioare, cu degetul la gură, ca și cum se mai afla cineva în odaie, căruia îi făcea semn să tacă.

Fantine deschise ochii, îl zări și-l întrebă domol, cu zîmbetul pe buze:

— Dar Cosette?

II

FANTINE FERICITĂ

Nu făcu vreun gest de surpriză și nici vreunul de bucurie; era însăși întruchiparea bucuriei. Pusese această simplă întrebare: „Dar Cosette?” cu o încredere de atât adîncă, cu atîta siguranță, cu atîta lipsă de îngrijorare și de îndoială, încît el nu mai putu scoate nici o vorbă. Ea continuă:

— Știam că sînteți aici. Dormeam, dar vă vedeam. Vă văd de multă vreme. V-am urmărit toată noaptea cu ochii. Erați parcă într-un nimb, înconjurat numai de chipuri îngerești.

El ridică privirea spre crucifix.

— Dar, zise ea, spuneți-mi, unde-i Cosette? De ce n-a fost adusă aici, pe patul meu. Ca s-o văd cînd mă voi trezi?

El răspunse în mod automat ceva de care nu și-a mai putut, aduce aminte mai tîrziu.

Din fericire, tocmai intrase medicul, care fusese înștiințat și care încercă să vină în ajutorul domnului Madeleine.

— Copila mea, spuse medicul, liniștește-te! Fetița dumitale este aici!

Ochii Fantinei începură să strălucească, scaldîndu-i toată fața în lumina lor. Își împreună mîinile cu o expresie care cuprindea, în același timp, tot ce poate fi mai violent și mai duios într-o rugăminte:

— O! strigă ea. Aduceți-mi-o!

Ce mișcătoare e această iluzie de mamă! Cosette era și-acum pentru ea copilașul care trebuie adus în brațe.

— Încă nu! spuse doctorul. Acum nu se poate. Mai ai puțină febră. Vederea copilului te-ar tulbura, ți-ar face rău. Trebuie mai întîi să te faci bine.

Ea-l întrerupse mînioasă:

— Dar nu mai am nimic; v-am spus; m-am vindecat. Doctorul ăsta e un neghiob Ah!... Vreau să-mi văd copilul!

— Ei, vezi cum te tulburi? spuse medicul. Cîtă vreme vei fi în starea asta, nu dau voie să ți se aducă fetița. Nu-i de ajuns s-o vezi; trebuie să și trăiești pentru ea. Cînd o să te liniștești, o să ți-o aduc chiar eu.

Biata mamă lăsa capul în jos:

— Domnule doctor, vă rog să mă iertați, vă rog din toată inima să mă iertați! Altădată n-aș fi vorbit așa: mi s-au întîmplat atîtea nenorociri, încît uneori nici nu mai știu ce spun. Vă înțeleg; vă temeți de emoție: o să aștept cît o să vreți: dar vă jur că nu mi-ar fi făcut rău să-mi văd fetița De-aseară o văd mereu în fața ochilor mei Știți? dacă mi-ar fi adusă acum, aș începe să-i vorbesc încetișor. Atîta tot! Nu-i oare firesc să vreau să-mi văd copila care mi-a fost adusă anume de la Montfermeil? Nu sînt mînioasă. Știu c-o să fiu fericită. Toată noaptea am văzut flori albe și oameni care-mi zîmbeau. Cînd vrea domnul doctor o să mi-o aducă pe Cosette. Nu mai am febră, pentru că m-am vindecat. Simt că nu mai am absolut nimic; dar am să mă prefac că

sînt bolnavă, ca să le fac plăcere maicilor de-aici. Cînd or vedea și ele că m-am liniștit de tot, or să spună: „Acum trebuie să-i dăm copilul”

Domnul Madeleine se așezase pe un scaun de lîngă pat. Fantine se întoarse spre el; se vedea că-și dă toată silința să pară calmă și „cuminte” – cum spunea ea în acea stare de slăbiciune pe care-o dă boala și care aduce cu copilăria – pentru ca, fiind văzută atît de liniștită, să nu se mai împotrivească nimeni la aducerea Cosettei. Stăpînindu-se, nu se putea opri totuși să-i pună domnului Madeleine tot felul de întrebări.

— Ați călătorit bine, domnule primar? O! Ce bun ați fost că v-ați dus după ea. Spuneți-mi măcar cum arată. A suportat bine drumul? Vai, n-o să mă mai recunoască! După atîta vreme m-a uitat, mititica! Copiii n-au memorie. Sînt ca păsărelele. Azi văd ceva, mîine altceva și nu se mai gîndesc la nimic. Avea, cel puțin, rufărie curată pe ea? O îngrijeau bine soții Thénardier? Ce-i dădeau să mănînce? O! dac-ați ști cît am suferit punîndu-mi toate întrebările astea pe cînd o duceam ca vai de mine. Acum au trecut toate. Sînt veselă. Ah! abia aștept s-o văd! Vi s-a părut drăguță, doamnele primar? Nu-i așa că fata mea e frumoasă? Trebuie să vă fi fost tare frig în diligență! Nu s-ar putea s-o văd măcar o secundă? Îndată după aceea ar lua-o înapoi. Dumneavoastră, ca stăpîn, ați putea face asta, numai să vreți.

El îi luă mîna:

— Cosette e frumoasă, zise el. Cosette e sănătoasă și o s-o vezi în curînd, dar liniștește-te. Vorbești prea mult și scoți mereu mîinile de sub pătură; din cauza asta tușești.

În adevăr, accesele de tuse o întrerupeau pe Fantine aproape la fiecare cuvînt.

Fantine nu mai spuse nimic. Se temea să nu fi compromis cu tînguirile ei prea pătimașe încrederea ce voia să inspire. Începu să vorbească despre lucruri indifferente.

— E frumos la Montfermeil, nu-i așa? Vara se fac excursii acolo. Le merge bine soților Thénardier? Nu prea trece lume multă pe la ei. Hanul lor e un fel de cîrciumă ordinară.

Domnul Madeleine continua s-o țină de mînă și se uita la ea. Cu mare îngrijorare. Venise să-i spună unele lucruri pe care acum nu mai avea curajul să i le spună. Doctorul, după ce-și făcu vizita, se retrase. Rămăsese cu ei numai sora Simplicie.

Deodată, după o scurtă tăcere, Fantine exclamă:

— O aud! Dumnezeu! Îi aud glasul!

Întinse brațul, ca să facă liniște în jurul ei, își opri răsufierea și începu să asculte extaziată.

În curte se juca un copil; copilul portăresei sau al vreunei lucrătoare. O întîmplare cum se întîlnesc adesea și care par a face parte din misterioasa punere în scenă a sorții. Copilul, o fetiță, umbla de colo

pînă colo, alerga ca să se încălzească, rîdea și cînta cu glas tare. Jocurile copiilor se amesfecă – vai! — în toate. Pe fetița aceasta o auzise Fantine cîntînd.

— O! zise ea. E Cosette a mea. Îi recunosc glasul.

Copila se depărtă, așa cum venise; glasul se stinse

Fantine mai ascultă cîtva timp; apoi se întunecă la față. Domnul Madeleine o auzi spunînd încet:

— Ce rău e doctorul că nu-mi dă voie să-mi văd fata! Are și mutră de om rău. Totuși, buna dispoziție îi reveni. Continuă să-și vorbească singură, cu capul pe pernă: Ce fericite o să fim! În primul rînd, o să avem o grădiniță. Mi-a făgăduit-o domnul Madeleine. Fata mea se va juca în grădină. Trebuie să cunoască alfabetul acum. Am s-o pun să silabisească. O să alerge după fluturi. Eu am s-o privesc. Și pe urmă, o să primească prima împărțășanie a, da... cînd o să primească prima împărțășanie? Începu să numere pe degete:...Unu, doi, trei, patru... are șapte ani. Peste cinci ani. O să poarte un voal alb, ciorapi cu găurele, o să pară o fată mare. O, dragă soră, habar n-ai ce proastă sînt; uite, am început să mă gîndesc de pe acum la prima împărțășanie a fiicei mele.

Și începu să rîdă.

Domnul Madeleine dăduse drumul mîinii Fantinei. Îi asculta cuvintele, așa cum ascultă bătaia vîntului, cu ochii în pămînt, cufundat în gînduri adînci. Deodată, ea tăcu. El ridică repede capul. Fantine devenise înspăimîntătoare.

Nu mai vorbea, nu mai respira, se săltase pe jumătate în pat, lăsînd să-i iasă umărul firav din cămașă; fața ei, radioasă o clipă mai-nainte, era acum lividă; ochii măriți de groază, păreau că fixează ceva nemaipomenit în fața ei, în capătul celălalt al odăii.

— Dumnezeule! strigă el. Ce-i cu tine, Fantine?

Ea nu răspunse, nu slăbi din ochi obiectul pe care părea că-l vede; îi atinse brațul cu o mînă, iar cu cealaltă îi făcu semn să se uite în spatele lui.

Domnul Madeleine se întoarse și dădu cu ochii de Javert.

III

JAVERT E MULȚUMIT

Iată ce se petrecuse.

Cu o jumătate de oră după mijlocul nopții, domnul Madeleine ieșise din sala curții cu juri din Arras. Ajunsesese la han chiar în clipa cînd trebuia să pornească înapoi cu digilența, la care, precum se știe, își oprise un loc. Puțin înainte de ora șase dimineața sosise la Montreuil-sur-mer și prima lui grijă fusese să pună la poștă scrisoarea către

domnul Laffitte, apoi să intre la infirmerie ca s-o vadă pe Fantine.

Dar abia părăsise sala de ședințe a curții cu juri, și procurorul general, revenindu-și din prima emoție, luase cuvîntul pentru a deplînge actul de nebunie al onorabilului primar din Montreuil-sur-mer, declarînd că acest incident neobișnuit, care va fi lămurit mai târziu, nu-i schimbase întru nimic convingerile, și cerînd, deocamdată, condamnarea lui Champmathieu, care era desigur adevăratul Jean Valjean. Stăruința procurorului general era vădit în contradicție cu părerea tuturor, cu părerea publicului, a curții, a juraților. Apărătorului nu-i fu greu să respingă această declarație și să dovedească, pe temeiul destăinuirilor domnului Madeleine, adică ale adevăratului Jean Valjean, că procesul luase cu totul altă întorsătură și că jurații nu mai aveau în fața lor decît un nevinovat. Avocatul trăsese de-aici cîteva concluzii, din nefericire prea banale, pe tema erorilor judiciare etc., etc.; președintele, rezumînd dezbaterile, se unise cu concluzia apărării, iar jurații, în cîteva minute, îl scoaseră din cauză pe Champmathieu.

Procurorului general îi trebuia totuși un Jean Valjean și, nemaiavîndu-l pe Champmathieu, îl luă pe Madeleine.

Îndată după punerea în libertate a lui Champmathieu, procurorul general se închise împreună cu președintele. Discutară despre „nevoia de a pune mîna pe primarul din Montreuil-sur-mer”. Fraza aceasta este a domnului procuror general și e scrisă în întregime de mîna sa pe ciorna raportului către șeful parchetului. După ce prima emoție se risipi, președintele ridică foarte puține obiecțiuni. Justiția trebuia să-și urmeze cursul. Și pe urmă, ca să n-ascundem nimic, cu toate că era un om bun și destul de inteligent, președintele, în același timp un mare și înflăcărat regalist, fusese izbit de faptul că primarul din Montreuil-sur-mer, vorbind despre debarcarea de la Cannes, spusese *împăratul*, iar nu *Buonaparte*.

Ordinul de arestare fu deci expedit. Procurorul general îl trimise la Montreuil-sur-mer, printr-un curier în goana calului, însărcinîndu-l cu executarea pe inspectorul de poliție Javert.

Se știe că Javert se întorsese la Montreuil-sur-mer îndată ce-și terminase depozitia.

Javert tocmai se scula în clipa în care curierul îi înmîină ordinul de arestare și mandatul de aducere.

Curierul era și el un polițist foarte priceput, care, în cîteva cuvinte îl puse pe Javert în curent cu cele ce se petrecuseră la Arras. Ordinul de arestare, semnat de procurorul general, avea următorul cuprins: *„Inspectorul Javert va aresta pe numitul Madeleine, primarul din Montreuil-sur-mer, care, în ședința de astăzi, a fost recunoscut drept ocnașul eliberat Jean Valjean”*.

Cineva care nu l-ar fi cunoscut pe Javert și care l-ar fi văzut în clipa

cînd intra în anticamera infirmeriei n-ar fi putut bănuî nimic din ceea ce se petrecea și i s-ar fi părut că are aerul cel mai obișnuit din lume. Era rece, calm, grav, cu părul lui sur perfect netezit pe tîmple; urcase scara cu încetineala lui obișnuită. Cine însă l-ar fi cunoscut bine și l-ar fi privit mai atent, s-ar fi înfiorat. Catarama gulerului său de piele, în loc să-i stea pe ceafă, era pe urechea stîngă. Asta dovedea o frămîntare cu totul neobișnuită.

Javert era un om dintr-o bucată, care nu-și îngăduia nici un fel de neorînduială nici în împlinirea datoriei, nici în felul cum se îmbrăca. Era metodic cu criminalii și neînduplecat cu nasturii uniforme sale.

Ca să-și pună anapoda catarama gulerului trebuie să fi trecut printr-una din acele emoții care s-ar putea numi cutremurări lăuntrice.

Venise liniștit, ceruse un caporal și patru soldați de la postul din apropiere, îi lăsase pe soldați în curte și aflate unde e camera Fantinei de la portăreasa care nu avusese nici o bănuială, obișnuită cum era să vadă oameni înarmați întrebînd de domnul primar. Ajuns în fața camerei Fantinei, Javert răsuci mînerul, împinse ușa cu grija unei surori de caritate sau a unui spion, și intră. La drept vorbind, nu intră. Rămase în pragul ușii întredeschise, cu chipiul pe cap, cu mîna stîngă în redingota lui încheiată pînă la bărbie. Printre cutele mîneții se putea vedea mînerul de plumb al bastonului său enorm, care-i dispărea la spate.

Stătu așa aproape un minut, fără să fie zărit. Deodată, Fantine ridică ochii, îl văzu și-l făcu pe domnul Madeleine să se întoarcă.

În clipa în care privirea lui Madeleine întîlni privirea lui Javert, fără să se miște, fără să clipească, fără să se apropie, deveni înspăimîntător. Nici un alt sentiment omenesc nu izbutește să fie mai groaznic decît bucuria. Era chipul unui demon care-și regăsise pe cel dăruit lui. Certitudinea că pusese, în sfîrșit, mîna pe Jean Valjean făcu să i se citească pe față tot ce avea în suflet. Adîncul lui răscolit ieși la suprafață. Umiliința de a-i fi pierdut pentru cîtva timp urma și de-a se fi înșelat o clipă asupra lui Champmathieu dispărea sub orgoliul de-a fi ghicit atît de bine din capul locului și de-a fi avut atîta vreme un instinct just.

Mulțumirea lui Javert izbucni în atitudinea lui suverană. Triumful lui hidos înflori pe fruntea lui îngustă. Era toată desfășurarea înfricoșătoare pe care-o poate avea o figură satisfăcută.

În clipa aceea, Javert era în al șaptelea cer. Fără să-și dea limpede seama, dar avînd totuși intuiția nedeslușită a rolului și a izbînzii sale, întruchipa în el justiția, lumina și adevărul, în rostul lor dumnezeiesc de a distruge răul. Avea în urma și în jurul lui, la adîncimi fără fund, autoritatea, rațiunea, lucrul judecat, conștiința legală, pedepsirea crimei în numele societății, toate mărețiile lumii. Apăra ordinea; făcea să țîșnească fulgerul din lege; răzbuna societatea; dădea o mînă de

ajutor absolutului; se înălța în slavă; în victoria lui păstra un rest de sfidare și de luptă. În picioare, semeț, triumfător, desfășura în plin azur bestialitatea supraomenească a unui arhanghel neîndurător; umbra temută a faptei pe care-o îndeplinea lăsa să se vadă în pumnul său încordat scînteierea nedeslușită a spadei sociale; fericit și mînios, ținea sub călcîi crima, stricăciunea, răzvrătirea, pierzania, iadul; strălucea de bucurie, nimicea, zîmbea și avea, în înfățișarea lui de arhanghel îngrozitor, o măreție de netăgăduit.

Spăimîntător, Javert n-avea nimic mîrșav într-însul.

Cinstea, sinceritatea, nevinovăția, convingerea, simțul datoriei sînt lucruri care, cînd se înșală, pot deveni hidoase, dar care, deși hidoase, rămîn mari. Măreția lor, proprie conștiinței omenești, stăruie pînă și în onoare. Sînt virtuți care au un viciu: greșeala. Bucuria nemiloasă și curată a unui fanatic stăpînit de cruzime păstrează nu știu ce strălucire cernită, vrednică de respect. Fără să-și dea seama, Javert, în bucuria sa nemăsurată, era de plîns, ca orice ignorant care triumfă. Nimic mai sfîșietor și mai groaznic decît această figură pe care se oglindea ceea ce s-ar putea numi toată partea rea a binelui.

IV

AUTORITATEA REINTRĂ ÎN DREPTURI

Fantine nu-l mai văzuse pe Javert din ziua în care domnul primar o smulsese din miinile lui. Minte ei bolnavă nu-și dădu seama de nimic, dar nu se îndoi o clipă că venise din nou s-o ia. Nu putu să îndure această figură îngrozitoare, simți că-și dă sufletul și, ascunzîndu-și fața cu miinile, strigă înspăimîntată:

— Domnule Madeleine, scăpați-mă!

Jean Valjean – de-acum încolo nu-l vom mai numi decît așa – se ridică și-i spuse Fantinei cu glasul cel mai blînd și mai liniștit din lume:

— Liniștește-te! N-a venit pentru dumneata. Apoi i se adresă lui Javert: Știi ce vrei!

Javert răspunse:

— Haide! Repede!

Avu în tonul cu care rostise aceste două cuvinte ceva sălbatic și delirant. Javert nu spusese „Haide! Repede!”, ci „Hai-repel!”... Nici o ortografie n-ar fi în stare să redea accentul cu care rostise asta. Nu mai era vorbă omenească, ci un fel de muget.

Nu procedă ca de obicei; nu dădu lămuriri; nu arătă mandatul de arestare. Pentru el Jean Valjean era un adversar misterios și greu de apucat, un luptător afurisit pe care-l strîngea în clește de cinci ani de zile, fără să izbutească să-l doboare. Arestarea aceasta nu era un început, ci sfîrșitul. Se mărgini să spună: „Haide! Repede!”

Spunînd aceste cuvinte, nu făcu nici un pas. Zvîrli asupra lui Jean Valjean acea privire pe care o zvîrlea ca un laț și cu care obișnuia să-i tragă cu violență pe ticăloși spre el.

Era privirea pe care Fantine o simțise pătrunzînd-o pînă în măduva oaselor acum două luni.

Auzînd strigătul lui Javert, Fantine deschise din nou ochii. Domnul Madeleine mai era acolo. De ce-ar fi putut să-i fie frică?

Javert înaintă pînă în mijlocul odăii și strigă:

— Ei, vii sau nu vii?

Nenorocita privi în jurul ei. În odaie nu se aflau decît călugărița și domnul primar. Cui i se putea adresa tutuiala asta nerușinată? Numai ei. Se cutremură.

În clipa aceea văzu ceva nemaipomenit, atît de uluitor, încît nici cînd aiura nu i se năzărise un asemenea lucru.

Îl văzu pe spionul Javert apucîndu-l de guler pe domnul primar; îl văzu pe domnul primar plecînd fruntea. I se păru că se năruie lumea.

În adevăr, Javert îl luase de guler pe Jean Valjean.

— Domnule primar! strigă Fantine.

Javert izbucni în rîs, un fel de rînjete înfiorător, care-i descoperi colții.

— Nu mai e aici nici un domn primar.

Jean Valjean nu încercă să înlăture mîna care-l apucase de gulerul redingotei. Rosti:

— Javert...

Javert îl întrerupse:

— Spune-mi „domnule inspector”.

— Domnule, urmă Jean Valjean, aș vrea să-ți spun un cuvînt între patru ochi.

— Tare! Vorbește tare! răspunse Javert. Cu mine oamenii vorbesc tare.

Jean Valjean scăzu glasul

— Vreau să te rog ceva...

— Ti-am spus să vorbești tare...

— E un lucru pe care trebuie să-l auzi numai dumneata...

— Ce-mi pasă mie! Nici nu te ascult!

Jean Valjean se întoarse către el și-i spuse repede, pe șoptite:

— Îngăduie-mi trei zile! Trei zile ca să aduc copilul femeii ăsteia nenorocite! Am să plătesc oricît. Dacă vrei, vino cu mine.

— Glumești! strigă Javert. Ia te uită! Nu te credeam atît de prost. Îmi ceri trei zile ca s-o ștergi! Și zici că vrei să te duci să-i aduci copilul tîrîturii ăsteia? Ei, poftim! Știi că-mi placi?

Fantine tresări.

— Copilul meu! strigă ea. Vrea să se ducă să-mi aducă copilul. Va să zică nu e aici. Soră, spune-mi unde e Cosette? Vreau copilul meu! Domnule Madeleine! Domnule primar!

Javert bătu din picior.

— la te uită și la asta! Tu să taci, pațachină! Halal de țara în care ocnașii sînt magistrați și tîrfele sînt îngrijite ca niște contese! Ei, o să se isprăvească acum. Era și timpul! Se uită țintă la Fantine și-l înșfăcă iar de guler, de cravată, și de cămașă pe Jean Valjean: Ți-am spus că s-a isprăvit cu domnul Madeleine și cu domnul primar. Acum e vorba de un pungaș, de un ticălos, de un ocnaș pe care-l cheamă Jean Valjean și care e în mîna mea. Asta e!

Fantine se ridică brusc, se rezermă în mîini, brațele îi erau țepene. Se uită la Jean Valjean, se uită la Javert, se uită la călugăriță, deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva; din fundul pieptului îi ieși un horcăit, dinții îi clănțăniră, întinse înspăimîntată brațele, deschise convulsiv mîinile, privi în jurul ei ca un om care se îneacă, apoi se prăbuși în perne. Capul i se lovi de tăblia patului, apoi îi căzu în piept, cu gura căscată, cu ochii deschiși și stinși.

Murise.

Jean Valjean își puse mîna pe mîna lui Javert, care îl ținea de guler, i-o desfăcu ușor ca pe mîna unui copil și-i spuse:

— Ai ucis-o pe femeia asta.

— Haide, să isprăvim odată! strigă Javert furios; N-am venit să aud palavre. S-o scurtăm! Garda e jos. Ori vii acum, ori îți pun cătușele.

Într-un colț al odăii se afla un pat vechi de fier, cam stricat, pe care se culcau surorile cînd erau de veghe noaptea. Jean Valjean se îndreptă spre patul acela, îi smulse cît ai clipi din ochi stinghia de la căpătii, care și așa era cam șubredă, lucru ușor pentru puterea lui, înșfăcă drugul și se uită la Javert. Javert dădu înapoi, spre ușă.

Jean Valjean, cu drugul în mînă, se îndreptă încet spre patul Fantinei. Cînd ajunse lîngă el, se întoarse și-i spuse lui Javert în șoaptă:

— Nu te sfătuiesc să mă sîcîi în clipa asta.

Javert tremura, nu mai încăpea nici o îndoială.

Îi veni în minte să cheme garda, dar Jean Valjean ar fi putut să se folosească de clipa aceasta și să evadeze. Rămase pe loc, își apucă bastonul de capătul de jos și se rezemă de ușă, cu ochii ațintiți asupra lui Jean Valjean.

Jean Valjean își sprijini cotul pe tăblia de la căpătiiul patului și, cu fruntea în palmă, începu s-o privească pe Fantine, care zăcea întinsă și neclintită. Rămase așa, adîncit în gînduri, mut, vădit înstrăinat de orice în lume. Chipul și ținuta lui întreagă exprimau o milă nesfîrșită.

După cîteva clipe de visare, se aplecă asupra Fantinei și-i vorbi în șoaptă.

Ce i-a spus? Ce-i putea spune omul acesta, scos din rîndul oamenilor, femeii care murise? Ce cuvinte i-a șoptit? Nimeni nu le-a auzit. Oare moarta le auzise?

Există unele iluzii emoționante, care sînt poate realități sublime. Un

singur lucru e neîndoios. Sora Simplice, singurul martor al lucrurilor petrecute acolo, a povestit adesea că în clipa în care Jean Valjean i-a vorbit Fantinei la ureche, ea, sora, a văzut limpede cum un zîmbet ce nu se poate descrie a înflorit pe buzele vinete și în ochii sticloși ai Fantinei, plini de uimirea morții.

Jean Valjean luă cu amîndouă mîinile capul Fantinei, îl așeză bine pe perne, ca o mamă care și-ar așeza copilul, îi legă la loc cordonul cămășii, îi vîrî părul sub bonetă, apoi îi închise ochii.

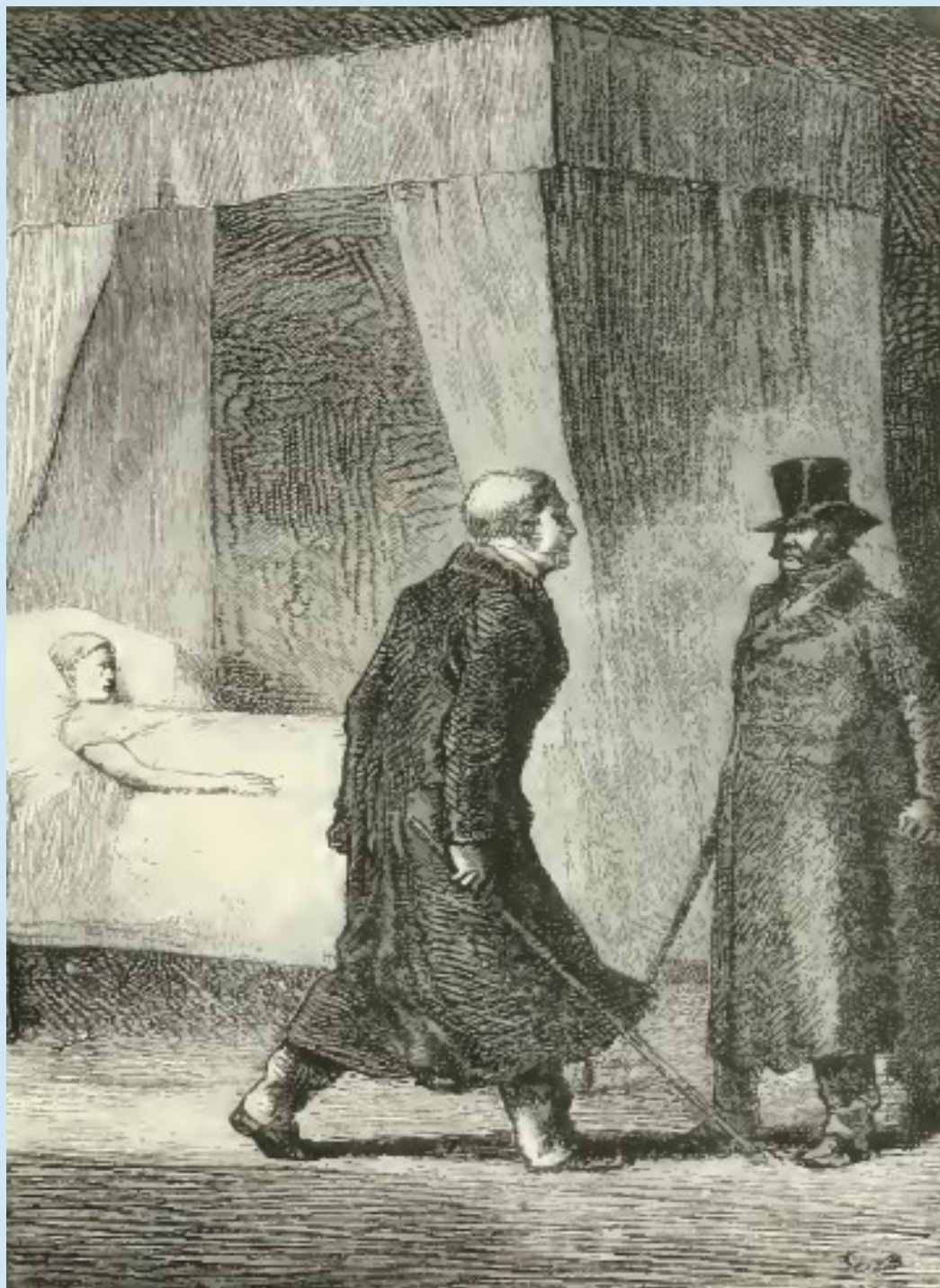
În clipa aceea pe chipul Fantinei păru că plutește o lumină ciudată.

Moartea e intrarea în marea lumină.

Mîna Fantinei atîrna pe marginea patului. Jean Valjean îngenunche în fața acestei mîini, o ridică încet și o sărută.

Apoi se sculă în picioare și, îndreptîndu-se spre Javert, rosti:

— Acum îți stau la dispoziție.

„Nu te sfătuiesc să mă sîcîi în clipa asta.”

UN MORMÎNT POTRIVIT

Javert îl duse pe Jean Valjean la închisoarea oraşului.

Arestarea domnului Madeleine pricinui la Montreuil-sur-mer o vîlvă, sau mai bine zis o zguduire nemaipomenită. Ne pare rău că nu putem trece sub tăcere faptul că, la auzul acestor simple cuvinte: „era un ocnaş”, aproape toată lumea îl părăsi. În mai puţin de două ceasuri, tot binele pe care îl făcuse fu dat uitării şi nu rămase din domnul Madeleine decît „un ocnaş”. Ca să fim drepţi, trebuie să spunem că lumea nu cunoştea încă împlinirea de la Arras în toate amănuntele ei. Ziua întreagă, în toate unghiurile oraşului, nu se auzeau decît convorbiri de felul acesta:

„— N-aţi auzit? Era un ocnaş liberat. — Cine anume? — Primarul. — Da de unde! Domnul Madeleine! — Da. — Adevărat? — Nu-l chema Madeleine, are un nume groaznic de urît! Bejean, Bojean, Boujean. — Ah, Doamne! — E arestat! — Arestat! — E închis în temniţa oraşului pînă la transferare. — Transferare? Va fi transferat? Unde va fi transferat? — Va fi trimis la juraţi pentru un furt la drumul mare pe care l-a săvîrşit altădată. — Ei bine, bănuiam eu. Omul ăsta era prea bun, prea perfect, prea dulce. Refuza Legiunea de onoare. Dădea parale tuturor haimanalelor pe care le întîlnea. Totdeauna m-am gîndit că nu e lucru curat cu el.”

Îndeosebi „saloanele” se dădură în toată voia acestui fel de comentarii.

O doamnă bătrînă, abonată la *Drapelul Alb*¹, rosti aceste cuvinte, a căror adîncime e aproape cu neputinţă de măsurat:

— Nu-mi pare rău de loc. Să se înveţe minte bonapartiştii!

Aşa s-a topit la Montreuil-sur-mer năluca numită cîndva domnul Madeleine. În tot oraşul numai două sau trei persoane au rămas credincioase amintirii lui. Printre ele se numără şi bătrîna portăreasă care-i slujise.

În seara aceleiaşi zile, această cumsecade bătrînă stătea singură în cămăruţa ei; era încă speriată şi frămîntată de gînduri triste. Fabrica fusese închisă toată ziua şi poarta era zăvorîtată. În casă nu se aflau decît cele două călugăriţe, sora Perpétue şi sora Simplicie, care vegheau lîngă trupul Fantinei.

Către ora la care domnul Madeleine obişnuia să se întoarcă acasă, portăreasa se ridică maşinal, luă cheia odăii lui dintr-un sertar şi sfeşnicul cu care suia întotdeauna scara, agăţă cheia în cuiul de unde

1. Ziar ultraregalist din vremea restauraţiei; drapelul alb cu flori de crin al Burbonilor înlocuise atunci tricolorul revoluţiei şi al imperiului.

o lua el de obicei și puse sfeșnicul alături, ca și cum l-ar fi așteptat. Apoi se așeză iar pe scaun și căzu pe gânduri.

Biata bătrână făcuse toate lucrurile astea fără să-și dea seama.

Abia peste vreo două ceasuri se dezmetici și strigă „O! Doamne-Dumnezeule! Și eu care i-am pus cheia la îndemână!”

În clipa aceea gemulețul cămăruței se deschise, o mînă trecu prin deschizătură, apucă sfeșnicul și cheia și aprinse lumînarea la opaițul care ardea alături de ea.

Portăreasa ridică ochii și rămase împietrită. Își înăbuși țipătul care i se suia în gîtlej.

Cunoștea mîna, brațul, mîneca redingotei.

Era domnul Madeleine.

Timp de cîteva minute nu putu scoate o vorbă, rămase ca „trăsnită”, cum spunea ea mai tîrziu, cînd își povestea întîmplarea.

— Dumnezeu, domnule primar, eu vă credeam... strigă ea în sfîrșit, dar se opri, pentru că sfîrșitul frazei ar fi fost prea nerespectuos față de început.

Pentru ea, Jean Valjean era tot domnul primar.

El îi sfîrși vorba:

— La închisoare, spuse el. Am fost. Am rupt o gratie de la fereastră, mi-am dat drumul pe acoperiș în jos, și iată-mă! Mă urc în odaia mea. Du-te de o caută pe sora Simplicie. O vei găsi, fără îndoială, la căpățiul moartei.

Bătrîna îl ascultă cu grabă.

„Am rupt o gratie de la fereastră...”

Jean Valjean nu-i dădu nici un sfat; era sigur că bătrîna avea să-l păzească mai bine decît s-ar fi păzit el însuși.

Niciodată nu s-a știut cum izbutise să pătrundă în curte fără să deschidă poarta. Avea întotdeauna la el o cheie cu care deschidea o portiță laterală; la închisoare trebuie însă să fi fost scotocit peste tot și să i se fi luat cheia. Punctul acesta n-a fost lămurit.

Urcă scara care ducea la odaia lui.

Cînd ajunse sus, puse sfeșnicul, pe ultimele trepte, deschise ușa fără zgomot și se duse să închidă, pe dibuite, fereastra și oblonul. Era o precauție necesară; cititorul își amintește că fereastra dădea în stradă. Apoi se întoarse, luă lumînarea și intră iar în odaie. Aruncă o privire în jurul lui, pe masă, pe scaun, pe patul în care nu mai dormise de trei zile.

Nu mai rămăsese acolo nici o urmă din dezordinea de alaltăieri noaptea. Portăreasa curățise odaia. Culesese din cenușă și pusese pe masă cele două capete de fier ale bastonului și moneda de doi franci, înnegrită de foc. Luă o bucată de hîrtie și scrise pe ea: „*lată vîrfurile de fier ale bastonului meu și moneda de doi franci furată de la copilul Gervais, despre care am vorbit la curtea cu juri*”. Puse banul și vîrfurile de fier pe hîrtie, ca să fie văzute numaidecît de cel care ar intra în odaie. Scoase din dulap o cămașă veche și o rupse în fișii. Își făcu rost astfel de cîteva bucăți de pînză în care își împacheta sfeșnicele de argint. Nu era nici grăbit, nici tulburat; pe cînd înșfăca sfeșnicele episcopului. Mușca dintr-o bucată de pîine neagră. Pesemne că era pîinea de la închisoare, pe care, fugind, o luase cu el.

Lucrul acesta a fost constatat mai tîrziu, după firimiturile de pîine găsite pe podea, cînd poliția a făcut o percheziție.

Se auziră două bătăi ușoare în ușă.

— Intră! spuse el.

Era sora Simplicie.

Era palidă, avea ochii roșii. Ținea în mînă o lumînare care tremura. Așa sînt marile lovituri ale sortii; oricît de desăvîrșiți sau de împietriți am fi, ele ne smulg din fundul măruntaielor natura omenească, și o silesc să iasă la iveală. Călugărița, în ziua aceea plină de emoții, devenise din nou femeie. Plîngea și tremura.

Jean Valjean scrise cîteva rînduri pe o hîrtie pe care o întinse călugăriței.

— Soră, te rog să-i dai asta preotului.

Era o foaie neîndoită. Sora își aruncă ochii pe ea.

— Poți să citești, spuse el.

Ea citi: „*Îl rog pe preot să vegheze asupra a tot ce las aici. Să plătească cheltuielile procesului meu și înmormîntarea femeii care a murit azi. Restul va fi pentru săraci.*”

Sora voi să vorbească, dar nu putu scoate decît cîteva sunete

nelegate între ele. Izbuti să spună doar:

— Domnul primar n-ar vrea s-o mai vadă o dată pe biata femeie?

— Nu, spuse el, sînt pe urmele mele, ar putea să mă aresteze în odaia ei și asta ar tulbura-o.

De-abia rostise aceste cuvinte, cînd se iscă un zgomot grozav pe scări. Amîndoi auziră un vuiet de pași care suiau și pe bătrîna portăreasă strigînd cît putea mai tare și mai ascuțit:

— Domnule, vă jur pe bunul Dumnezeu că nici ziua, nici seara n-a intrat nimeni aici și că eu nu m-am mișcat de lîngă ușă!

Un bărbat îi răspunse:

— Și cu toate astea e lumină în odaie.

Jean Valjean recunoscuse vocea lui Javert.

Odaia era făcută în așa fel, încît ușa, deschizîndu-se, acoperea colțul din dreapta. Jean Valjean suflă în lumînare și se așează în colțul acela.

Sora Simplicie îngenunche lîngă masă.

Ușa se deschise.

Javert intră.

Se auzeau mai multe voci bărbătești vorbind în șoaptă pe coridor și glasul portăresei care tăgăduia. Călugărița nu ridică ochii. Se ruga.

Lumînarea de pe cămin răspîndea o lumină foarte slabă.

Javert o văzu pe sora și se opri uimit.

Se știe că substanța ființei lui Javert, elementul lui, aerul care îi trebuia ca să poată trăi, era venerația față de orice autoritate. Era făcut dintr-o bucată și nu înțelegea nici obiecțiunea, nici restricțiunea. Bineînțeles, autoritatea ecleziastică era pentru el cea mai de frunte. Era religios în chip superficial și corect, așa cum era în toate. Pentru el, un preot era un spirit care nu se înșală, o călugăriță o faptură care nu păcătuiește. Le vedea ca pe niște suflete care înălțaseră un zid între ele și lume, un zid cu o singură ușă, care se deschidea numai ca să lase să iasă adevărul.

Cînd o văzu pe soră, vru mai întîi să plece.

Dar mai avea o datorie care îl împingea puternic înainte. Rămase și se hotărî să pună cel puțin o întrebare.

În fața lui era sora Simplicie, care nu mințise în viața ei. Javert o știa și o respecta și mai mult din pricina asta.

— Soră, spuse el, ești singură în odaia asta?

Trecu o clipă grozavă, în timpul căreia biata portăreasă crezu că-i vine rău.

Sora ridică ochii și răspunse:

— Da.

— Iartă-mă că stăruie, rosti Javert, dar e datoria mea. N-ai văzut în seara asta pe cineva, un bărbat? Numitul Jean Valjean a evadat. Îl căutăm. Nu l-ai văzut?

Sora răspunse:

— Nu.

Mițtea. Mițtise de două ori, una după alta, fără să șovăie, repede, ca și cum s-ar fi jertfit pe sine.

— Iertați-mă! spuse Javert și, salutînd-o adînc, plecă.

O, sfîntă făptură, nu mai ești demult pe lumea asta!

Te-ai întîlnit în lumină cu surorile tale, fecioarele, și cu frații tăi, îngerii. Deie Domnul ca în rai să-ți fie socotită minciuna asta!

Cuvîntul surorii fu atît de hotărîtor pentru Javert încît nici nu mai băgă de seamă faptul curios că pe masă fumega o lumînare abia stinsă.

Peste un ceas, un om trecea prin ceață, printre pomi, către Paris, depărtîndu-se cu repeziciune de Montreuil-sur-mer.

„Sora răspunse: *Nu.*”

Era Jean Valjean. Doi sau trei cărauși au depus mărturie mai târziu că îl întâlniseră, că ducea un pachet și era îmbrăcat cu o cămașă de lucrător. De unde luase cămașa aceea? Nu s-a știut niciodată. E drept că, cu câteva zile înainte, un lucrător bătrîn murise la infirmeria fabricii și nu lăsase decît o cămașă de lucru. Poate că era aceea.

Încă un cuvînt despre Fantine.

Toți avem o singură mamă: pămîntul. Fantine fu redată acestei mame. Preotul crezu că face bine, și poate în adevăr făcea bine, oprind pentru săraci cea mai mare parte din suma pe care o lăsase Jean Valjean. La urma urmei, despre cine era vorba? Despre un ocnaș și o femeie de stradă. Din pricina asta, preotul simplifică înmormîntarea Fantinei, o reduce la strictul necesar, adică la groapa comună.

Fantine fu deci îngropată în acel colț al cimitirului unde nu se plătește, care e al tuturor și al nimănui, și în care săracilor li se pierde urma. Din fericire, Dumnezeu știe unde să găsească sufletele. Fantine fu culcată în întuneric, printre osemintele care se mai aflau acolo. Rămășițele ei pămîntești zăcură în promiscuitate. Fu aruncată în groapa comună. Cum îi fusese patul, așa și mormîntul.

„...ducea un pachet și ea o cămașă de lucrător.”

CARTEA ÎNTÎI

WATERLOO

I

CE SE POATE VEDEA VENIND DE LA NIVELLES

Acum un an (în 1861), într-o frumoasă dimineață de mai, un drumeț, cel ce povestește întâmplarea de față, venea de la Nivelles și se îndrepta spre La Hulpe. Mergea pe jos. O luase printre două rînduri de copaci, pe o șosea lată, pietruită, care șerpuia pe niște dealuri înșirate unul după altul, înălțînd drumul și scoborîndu-l, întocmai ca niște valuri uriașe. Trecuse de Lillois și de Bois Seigneur Isaac. Spre apus se zărea clopotnița acoperită cu țiglă din Braine-l'Alleud, care seamănă cu o oală întoarsă. Lăsase în urmă o pădure pe un dîmb, iar la o cotitură de drum lăturalnic, lîngă un fel de spînzurătoare putredă, pe care sta scris: *Vechea barieră nr. 4*, o cîrciumă, pe fațada căreia se putea citi: *La răscruce de vînturi. Echabeau. Cafenea particulară*.

După vreo mie de pași de la cîrciumă, se pomeni în mijlocul unei vîlcele, unde se află o apă care trece pe sub arcul unui podeț din marginea drumului. Grupul de arbori răzleți și foarte verzi, care năpădesc valea pe o parte a drumului, se împrăștie de partea cealaltă prin livezi și se îndreaptă cu gingășie și fără nici o rînduială înspre Braine-l'Alleud.

Acolo, în dreapta, la marginea drumului, se afla un han; o trăsurică pe patru roți stătea în fața ușii, în jurul lui un morman de araci pentru hamei, un plug, o movilă de mărăcini uscați lîngă un gard viu, niște var care fumega într-o groapă pătrată, o scară în dreptul unui șopron vechi, cu pereții de nuiete. O fetișcană plivea într-o holdă pe deasupra căreia zbura, adus de vînt, un afiș mare, galben, pesemne al unei reprezentații dintr-altă parte, de la vreo serbare cîmpenească. Pe după colțul hanului, în dreptul unei bălți, în care se bălăcea un cîrd de rațe, se pierdea în mărăciniș o potecuță prost pietruită. Drumețul o luă pe acolo.

După vreo sută de pași făcuți pe lîngă un zid din veacul al XV-lea, acoperit de o streășină de olane puse în muchie, ajunse în fața unei porți de piatră boltite, așezate pe o temelie dreaptă, în stilul sever Ludovic al XIV-lea, încadrată de alte două basoreliefuri. O fațadă fără

podoabe domina această poartă; un perete perpendicular pe fațadă ajungea aproape pînă la poartă, făcînd cu ea, dintr-o dată, un unghi drept. Pe pajiștea dinaintea porții zăceau trei grape, printre care creșteau de-a valma toate florile de mai. Poarta era închisă. Avea două obloane hodorogite, împodobite cu un ciocan vechi și ruginit.

Era o zi însorită; prin crengile copacilor trecea un freamăt molcom de primăvară care părea că vine mai degrabă de prin cuiburi decît din văzduh. O păsărică sprintenă, pesemne îndrăgostită, cînta în neștire în vârful unui copac.

Drumețul se aplecă și se uită cu băgare de seamă la piatra din stînga, unde văzu, în partea de jos a porții, o spărtură rotundă, destul de mare, care semăna cu golul unei sfere. În clipa aceea, canaturile se dădură la o parte și ieși o țărăncă.

Îl văzu pe călător și își dădu seama la ce se uită.

— O ghiulea franțuzească a făcut asta! zise ea. Și adăugă: Și ce vezi colo, mai sus, în poartă, lîngă pironul ăla, e gaura făcută de una mai mare. Asta n-a străpuns lemnul.

— Cum îi spune locului ăstuia? întrebă drumețul.

— Hougomont, spuse țărăncă.

Drumețul se ridică. Făcu cîțiva pași și se uită peste gard. În zarea depărtată, printre copaci, zări un fel de colnic și pe colnicul ăsta ceva care, din depărtare, părea un leu.

Se afla pe cîmpul de luptă de la Waterloo.

II

HOUGOMONT

Hougomont a fost un loc al morții, cea dintîi piedică, cea dintîi împotrivire întîlnită la Waterloo de acest mare pădurar al Europei care se numea Napoleon; cel dintîi nod sub lovitura securii.

Era un castel și nu mai e decît o fermă. Pentru un cercetător al trecutului, Hougomont este *Hugomons*. Castelul fusese clădit de Hugo, sire de Somerel, care înzestrase și al șaselea paraclis al mînăstirii din Villiers.

Drumețul împinse poarta, trecu pe lîngă o caleașca veche de sub un portic și intră în curte.

Cel dintîi lucru care-i atrase atenția în curtea asta fu o poartă din veacul al XVI-lea, care închipuia o boltă; în jurul ei totul era năruit. Aspectul monumental se naște adesea din ruină. Lîngă boltă se deschide într-un zid o altă poartă unghiulară, din timpul lui Henric al IV-lea, și prin care se vedeau pomii unei livezi. Lîngă poarta asta, o groapă de gunoi, niște hîrlețe și niște lopeți, cîteva căruțe, o fîntînă veche cu lespede a ei și cu scripetele de fier, un mînz care zburda, un

curcan înfoiat, o capelă cu o clopotniță mică, un păr înflorit cu ramurile întinse peste zidul capelei – iată cum arăta curtea pe care a visat s-o cucerească Napoleon. Această bucată de pământ, dacă ar fi putut pune mîna pe ea, i-ar fi dat, poate, stăpînirea lumii. Niște găini scormonesc cu ciocul în țărîină. Se aude un mîrîit:. Un dulău își arată colții, ținînd locul englezilor.

Aici, englezii au fost vrednici de admirație. Cele patru companii de infanterie de gardă ale lui Cooke au ținut piept timp de șapte ceasuri unei armate îndîrjite.

Privit pe hartă, în plan geometric, cu clădirile și cu zidul împrejmuitoar, Hougomont se prezintă ca un fel de dreptunghi neregulat, cu un unghi retezat. E tocmai locul în care se află poarta dinspre miazăzi, păzită de zidul acesta de pe care se poate trage de-a dreptul în ea. Hougomont are două porți; poarta dinspre miazăzi, a castelului, și poarta dinspre miazănoapte, a fermei. Napoleon trimisese împotriva Hougomontului pe fratele său Jérôme; diviziile Guillemniet, Foy și Bachelu se opriă aici; aproape întreg corpul de armată al lui Reille intră în luptă și fu sfărîmat; ghiulelele lui Kellermann se irosiră toate în fața acestui eroic colț de zid. Brigada Baudin izbuti străpungă Hougomontul pe la nord în vreme ce brigada Soye abia putu pătrunde nițel pe la sud, dar fără să-l poată lua.

Clădirile fermei sînt așezate în marginea de sud a curții. O parte din poarta dinspre nord, sfărîmată de francezi, stă atîrnată pe zid. Sînt patru scînduri bătute în două grinzi, pe care se mai văd urmele atacului. Poarta dinspre miazănoapte, spartă de către francezi, și căreia i s-a pus altă bucată în locul tăbliei atîrnate pe zid, dă spre fundul ogrăzii; e tăiată pătrat într-un zid a cărui temelie e de piatră, iar partea de sus din cărămidă, și care mărginește ograda înspre nord. Este o poartă obișnuită, pentru căruțe, ca la toate fermele, cu două canaturi late, făcute din scînduri grosolane; dincolo, niște pășuni. Încăierarea pentru această intrare a fost înverșunată. Pe ușorul porții au rămas vreme îndelungată tot soiul de urme de mîini însîngerate. Acolo a fost ucis Baudin.

Vîforul bătăliei stăruia încă în această ogradă; grozăvia ei se vedea bine; vîlmășagul adînc al încăierării s-a întipărit aici; viață și moarte; parc-a fost ieri. Zidurile sînt în paragină, pietrele se năruie, spărturile țipă, găurile sînt ca niște răni; copacii, aplecați, scuturați de fiori, parcă se căznesc s-o ia la fugă.

În 1815 curtea asta avea mai multe clădiri decît astăzi. Unele dintre ele, care între timp au fost date jos, alcătuiau un fel de întărituri, unghiuri și colțuri de echer.

Aici se baricadaseră englezii. Francezii au pătruns înăuntru, dar n-au izbutit să se mențină. Lîngă capelă se înalță, prăbușită, mai bine zis spintecată, o aripă a castelului, singura urmă ce mai dăinuiește din

castelul de la Hougomont. Castelul a slujit ca un fel de foișor, iar capela ca citadelă. S-au nimicit unii pe alții. Împușcați din toate părțile, din dosul zidurilor, din podurile hambarelor, din fundul pivnițelor, prin toate ochiurile ferestrelor; prin toate gîrliciurile, prin toate crăpăturile dintre pietre, francezii aduseseră snopi de nuiiele și dăduseră foc zidurilor și oamenilor; gloanțelor le-au răspuns prin foc.

În aripa surpată, prin ferestrele zăbrelite, se văd încăperile dărăpănate ale unui grup de locuințe din cărămidă; infanteriștii englezi stătuseră la pîndă în aceste încăperi; scara în chip de spirală, crăpată de sus pînă jos seamănă cu interiorul unei scoici sfărîmate. Ea are două caturi; asediați pe această scară, înghesuiți pe treptele de sus, englezii le tăiaseră pe cele de jos. Sînt lespezi mari, albastre, aruncate morman în niște urzici. Vreo zece trepte sînt încă prinse de zid; pe cea dintîi se află săpată forma unui trident. Treptele astea, la care nu se poate ajunge, se țin bine la locul lor. Restul pare o falcă fără dinți. Mai sînt acolo și doi copaci bătrîni; unul e uscat, celălalt, cu trunchiul ciuruit, înverzește în aprilie. De prin 1815 a început să crească străbătînd mijlocul scării.

S-au măcelărit în capelă. Interiorul, în care domnește iarăși liniștea, e ciudat. Nu s-a mai slujit aici de la măcel. Cu toate astea, altarul a rămas în picioare, un altar de lemn grosolan, pus pe-o temelie de piatră necioplită. Patru pereți văruiți, o ușă în fața altarului, două ferestre arcuite; pe ușă, un crucifix mare de lemn; deasupra crucifixului, o fereastră pătrată, astupată cu un braț de fîn; jos, într-un colț, o veche cercevea cu toate geamurile sparte: așa e capela. Lîngă altar se află pironită o statuie de lemn a sfintei Ana, din veacul al XV-lea; capul pruncului Isus a fost retezat de o schijă. Stăpîni o clipă pe capelă, pe urmă izgoniți, francezii i-au dat foc. Flăcările s-au întins peste tot în această dărîmătură; a fost un adevărat cuptor; ușa a ars, podelele au ars, dar Hristosul de lemn n-a fost mistuit de flăcări. Focul i-a ars picioarele, din care nu i se mai pot vedea decît niște cioturi înnegrite; pe urmă s-a stins. O minune, spun cei de prin partea locului. Copilul Isus cu capul retezat n-a avut norocul Hristosului de lemn.

Pereții sînt plini de iscălituri. Lîngă picioarele lui Hristos se poate citi acest nume: *Henquinez*. Pe urmă, altele: *Conde de Rio Maior*, *Marques y Marquesa de Almagro (Habana)*. Se găsesc și cîteva nume franțuzești cu semne de exclamare; semne de mînie. Peretele a fost vărui din nou în 1849. Națiunile se batjocoreau aici unele pe altele.

Chiar de la ușa acestei capele a fost ridicat un cadavru care ținea în mînă o secure. Acest cadavru era sublocotenentul Legros.

La ieșirea din capelă, se vede în stînga o fîntînă. În curte sînt două. Te întrebi: de ce nu mai are fîntîna asta găleată și lanț? Pentru că nu se mai scoate apă din ea. Dar din ce pricină nu se mai scoate apă din ea?

Pentru că e plină de schelete

Ultimul om care a scos apă din această fîntînă a fost Guillaume van Kylsom, țăran din Hougomont, care era grădinar acolo. La 18 iunie 1815 familia lui a fugit și s-a adăpostit în pădure.

Pădurea din jurul mînăstirii Villiers a ascuns timp de cîteva zile și nopți pe acești nefericiți fugiți de la casele lor. Și astăzi încă anumite urme, ușor de recunoscut, cum sînt trunchiurile bătrîne ale arborilor arși, ne arată locul unde au fost acele biete tabere pline de groază, pierdute în fundul hățîșurilor.

Guillaume van Kylsom rămăsese la Hougomont „să păzească castelul” și se pitulase într-o pivniță. Englezii dădură peste el. Îl scoaseră din ascunzătoare și lovindu-l cu latul săbiei, luptătorii îl siliră pe omul ăsta înspăimîntat să-i servească. Li se făcuse sete. Guillaume le dădu să bea. Din această fîntînă scotea el apă. Mulți au bătut acolo înghițitura lor cea din urmă. Fîntîna din care s-au adăpat atîția morți trebuia să moară și ea.

După bătălie lumea se grăbea să îngroape cadavrele. Moartea are felul ei de a întuneca biruința și după glorie, aduce ciuma. Tifosul e un adaos al triumfului. Fîntîna era adîncă: au făcut dintr-însa un mormînt. Au fost aruncați acolo trei sute de morți. Cam cu prea multă grabă. Erau oare morți cu toții? Legenda spune că nu. Se zice că în noaptea următoare s-au auzit din fîntînă glasuri stinse cerînd ajutor.

Fîntîna a rămas stingheră în mijlocul ogrăzii. Trei ziduri, jumătate din piatră, jumătate din cărămidă, îndoite ca laturile unui paravan și închipuind un turnuleț pătrat o înconjoară din trei părți. Cea de-a patra latură e deschisă. Pe-acolo se scotea apa. Zidul din fund are un fel de spărtură, aproape rotundă, pesemne o gaură de obuz. Turnulețul avea un tavan din care n-au mai rămas decît bîrnele. Fierăria, care sprijină zidul din dreapta, are forma unei cruci. Cînd te apleci, privirea ți se pierde într-un cilindru adînc de cărămidă, năpădit de întunecime. De jur împrejurul fîntînii, toată partea de jos a zidurilor e acoperită de urzici.

Fîntîna nu are în față lespedeă lată, albastră, care slujește ca un fel de margine tuturor fîntînilor din Belgia. În locul lespezii albastre e o grindă de care se sprijină cinci sau șase butuci de lemn, noduroși și țepeni, care par niște oase mari. Nu mai există nici găleată, nici lanț. Nici scripete; dar mai există jgheabul de piatră care sluja pentru scurgerea apei. Apa de ploaie se strînge aici și din cînd în cînd cîte o pasăre din pădurea din apropiere coboară să bea, pe urmă își ia din nou zborul.

O casă, între ruinele acestea, casa fermei, e încă locuită. Ușa ei dă spre curte. Lîngă tăblița frumoasă a unei broaște gotice, ușa are un mîner de fier în chip de trifoi, așezat de-a curmezișul. În clipa în care locotenentul hanovrez Wilda a apăsat pe mîner ca să se adăpostească

În fermă, un soldat francez din geniu i-a retezat mîna cu o lovitură de secure.

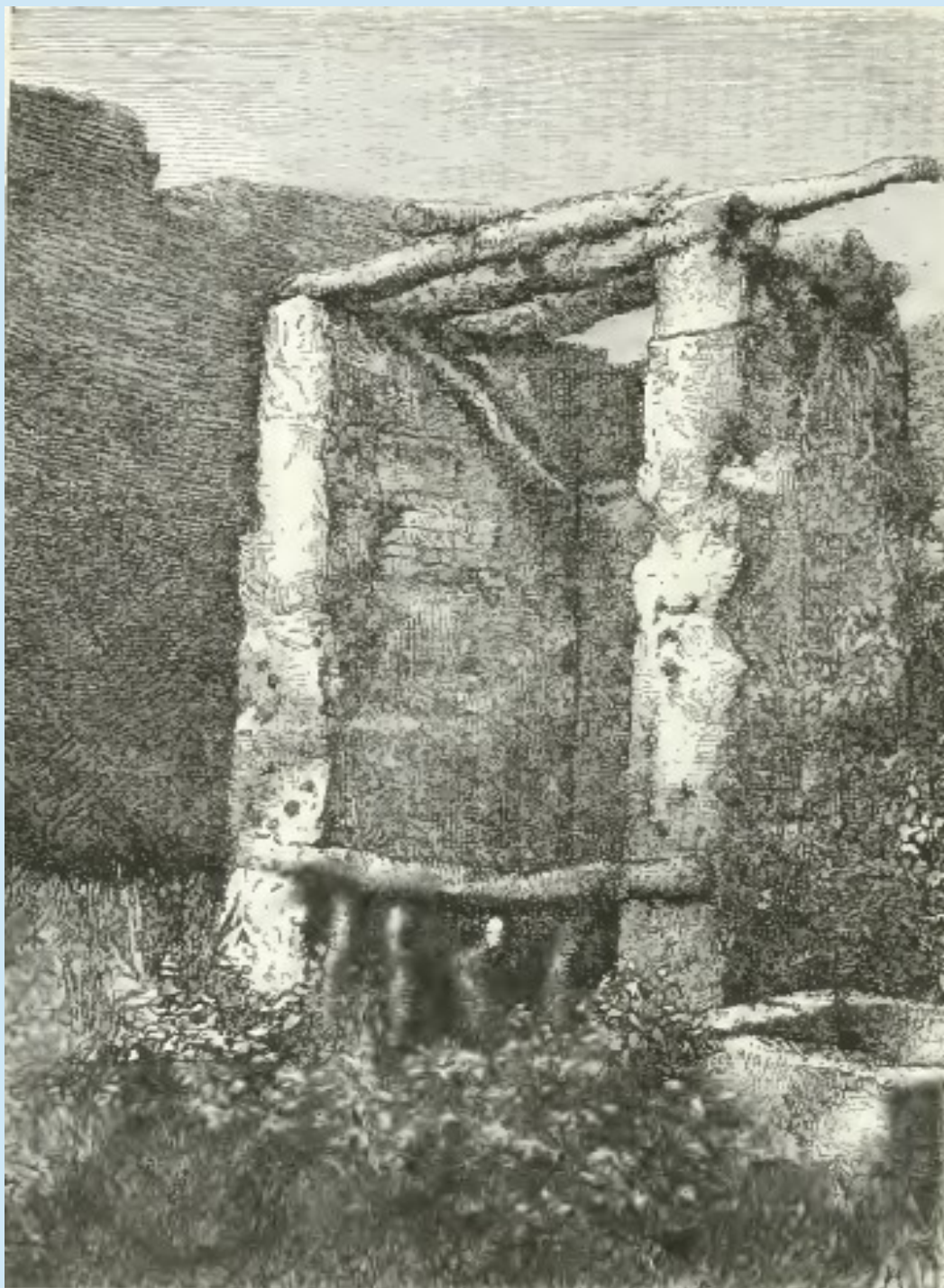
Bunicul familiei care locuiește aici era fostul grădinar van Kylsom, mort de multă vreme. O femeie cu părul cărunt ne spune:

— Eram aici. Aveam trei ani. Surorii mele mai mari îi era frică și plîngea. Ne-au dus în pădure. Pe mine mă ținea mama în brațe. Toți puneau urechea la pămînt ca să asculte. Eu făceam ca tunul și ziceam: „Bum, bum!”

O poartă a ogrăzii, cum am mai spus, dă în livadă.

Livada e grozavă.

E alcătuită din trei părți; am putea spune chiar din trei acte. Partea întâi e o grădină; partea a doua e livada, iar a treia, o pădure.

„Fântîna a rămas stingheră în mijlocul ogrăzii.”

Toate aceste trei părți au o împrejurire comună; spre intrare,

clădirile castelului și ale fermei; în stînga, un gard viu; în dreapta, un zid; în fund, un alt zid. Zidul din dreapta e din cărămidă; cel din fund e din piatră. Întîi intri în grădină. E în pantă, plantată cu coacăze, e plină de buruieni și se sfîrșește cu o terasă monumentală de piatră, mărginită de stîlpi învolți. O grădină seniorială, în stilul franțuzesc dinaintea lui Lenôtre¹; astăzi, numai dărmături și bălării. În partea de sus a stîlpilor sînt niște globuri care par ghiulele de piatră. Au mai rămas în picioare patruzeci și trei de stîlpi; ceilalți sînt trîntiți în iarbă. Aproape toți sînt ciuruiți de rafale. Un stîlp sfărîmat zace pe parapet întocmai ca un picior rupt.

În grădina asta, dincolo de livadă, pătrunseră șase voltijori² din I-iul regiment de infanterie și, nemaiputînd să scape, încolțiți și alungați ca niște urși în vizuină, primiră lupta cu două companii hanovreze, dintre care una înarmată cu carabine. Hanovrezii se urcaseră pe balustradă și trăgeau de sus. Voltijorii, răspunzînd de jos, șase contra două sute, curajoși, neavînd alt adăpost decît tufele de coacăze, ținură piept un sfert de ceas pînă să fie răpuși. Urci vreo cîteva trepte și, din grădină, ajungi în livada propriu-zisă. Acolo, pe locul ăsta de cîțiva stînji păturați, o mie cinci sute de oameni au fost secerați în mai puțin de un ceas. Zidul pare gata să reînceapă lupta. Cele treizeci și opt de metereze făcute de englezi la înălțimi deosebite se văd și azi. În dreptul celui de-al șaisprezecelea se află două morminte engleze de piatră.

Numai zidul dinspre miazăzi are metereze; pe acolo se dădea atacul principal. Zidul ăsta era acoperit în afară de un gard viu, foarte înalt; francezii ajunseră în fața lui, crezură că nu e vorba decît de un gard viu, îl trecură și dădură peste zid, obstacol și capcană, cu infanteria engleză în spatele lui, cu cele treizeci de metereze vîrsînd foc toate deodată, un potop de șrapnele și de gloanțe; brigada Soye fu nimicită aici. Așa a-nceput Waterloo.

Cu toate acestea, livada a fost cucerită. Neavînd scări, francezii s-au cățărat cu unghiile. S-au dat lupte corp la corp pe sub copaci. Toată pajiștea de-aici a fost scaldată în sînge. Un batalion din Nassau, alcătuit din șapte sute de oameni, a fost nimicit. Partea din afară a zidului, asupra căruia fuseseră concentrate cele două baterii ale lui Kellermann, e ciuruită de gloanțe.

În mai, livada se înviorează ca oricare alta. Cresc aici gălbenele și părăluțe; iarba e înaltă; o pasc caii de plug; deasupra aleilor atîrnă niște frînghii din păr de cal, pe care se usucă rufe, silindu-i pe trecători să plece capul; umbli prin paragină, iar piciorul ți se înfundă în mușuroaie de cîrțiță. Printre bălării se vede un trunchi de copac

1. Arhitect-peisagist din secolul al XVII-lea. A amenajat, între altele, parcul palatului din Versailles.

2. Infanteriști de elită (în armata franceză dinainte de 1870).

scos din rădăcină, culcat la pământ și care înverzește. Maiorul Blackmann s-a rezemat de el când și-a dat sufletul. Alături, sub un arbore înalt, s-a prăbușit generalul german Duplat, scoborîtor al unei familii franceze care s-a refugiat după revocarea edictului de la Nantes¹. Lîngă el se încovoiaie un măr bătrîn, bolnav, legat cu un bandaj de paie și de humă. Aproape toți merii sînt gîrboviți de bătrînețe. N-a rămas unul să nu fi fost lovit de-un glonț sau de-un șrapnel. Livada e plină de scheletele pomilor morți.

Corbii se rotesc printre crengi. În fund se află o pădure plină de viorele.

Bauduin mort, Foy rănit, focul, măcelul, carnajul, un rîu de sînge englez, de sînge german și de sînge francez, amestecate cu îndîrjire, o fîntînă plină de cadavre, regimentul din Nassau și regimentul din Brunswick nimicite, Duplat ucis, Blackmann ucis, infanteria engleză mutilată, douăzeci de batalioane franceze din cele patruzeci ale corpului lui Reille decimate, trei mii de oameni trecuți prin foc și sabie, ciopîrțiți, măcelăriți, împușcați – numai în dărîmătura asta din Hougomont; și toate astea, pentru ca un țăran să-i poată spune astăzi unui trecător: „Domnule, dacă doriți, dați-mi trei franci și vă povestesc ce-a fost la Waterloo!”

III

18 Iunie 1815

Să ne întoarcem în urmă (e un drept al povestitorului) și să ne oprim iarăși asupra anului 1815, și chiar puțin mai înainte de epoca în care începe acțiunea povestită în partea întâi a acestei lucrări.

Dacă n-ar fi plouat în noaptea de 17 spre 18 iunie 1815, viitorul Europei ar fi fost altul. Cîteva picături de apă mai mult sau mai puțin au adus declinul lui Napoleon. Pentru că Waterloo să fie sfîrșitul Austerlitzului, providența n-a avut nevoie decît de un pic de ploaie; un nor care s-a ivit atunci pe cer, fără nici un rost în acel anotimp, a fost de ajuns ca să năruie o lume.

Bătălia de la Waterloo (și asta i-a dat lui Blücher timpul necesar să sosească), n-a putut începe decît la ceasurile unsprezece și jumătate. De ce? Pentru că pămîntul era moale. A fost nevoie să se aștepte pînă se va usca puțin pentru ca artileria să poată manevra.

Napoleon era ofițer de artilerie și vedea totul sub acest unghi. În

1. Edict dat în 1598 de regele Franței Henric al IV-lea prin care se acorda protestanților libertatea cultului, în afară de Paris și alte cîteva centre mari. Edictul a fost revocat în 1685 de Ludovic al XIV-lea la cererile insistente ale iezuiților. Sute de mii de protestanți (calviniști) au părăsit atunci Franța, refugiindu-se în Anglia, Olanda, Elveția și Prusia.

esență, acest strălucit căpitan era același om care, în raportul către directorat asupra Abukirului¹ spunea: „*Una dintre ghiulelele noastre a ucis șase oameni*”. Toate planurile sale de luptă sînt făurite numai în funcție de proiectil. Cheia biruințelor sale: a concentra toată artileria asupra unui singur punct. Socotea strategia generalului dușman drept o cetățuie și o bătea cu tunul. Hărțuia fără încetare punctul slab cu șrapnele; începea și sfîrșea bătăliile cu tunul. Tirul făcea parte din geniul său. Străpungerea careurilor, spulberarea regimentelor, spargerea fronturilor, zdrobirea și împrăștierea maselor, totul se reducea pentru el la a lovi, a lovi, a, lovi fără încetare – și sarcina, asta i-o încredința ghiulelei. Metodă de temut și care, unită cu geniul, l-a făcut de neînvins, vreme de cincisprezece ani, pe acest încruntat atlet al încăierării războinice.

La 18 iunie 1815 el se bizuia cu atît mai mult pe artilerie, cu cît se bucura și de superioritatea numerică. Wellington nu avea decît o sută cincizeci de guri de foc, pe cînd Napoleon avea două sute patruzeci.

Închipuți-vă un teren uscat, artileria putînd să se miște, acțiunea începută la șase dimineața. Bătălia ar fi fost cîștigată și sfîrșită la ora două, deci cu trei ceasuri înainte de atacul prusac.

Care-i partea de vină a lui Napoleon în pierderea acestei bătălii? Poate fi oare învinovățit cîrmaciul de naufragiu?

Nu cumva neîndoiosul declin fizic al lui Napoleon se agrava, în vremea aceea, prin vreo zdruncinare lăuntrică? Cei douăzeci de ani de războaie sleiseră oare deopotrivă tăișul ca și teaca, sufletul ca și trupul? Începuse oare să-l stingherească pe căpitan veteranul? Într-un cuvînt, așa cum au socotit mulți istorici de seamă, geniul acesta se întuneca? Se lăsa oare cuprins de mînie, ca să-și ascundă sie însuși propria sa slăbiciune? Începea să se clatine sub amăgirea unui îndemn spre aventură? Ajungea, lucru grav pentru un general, să nu-și mai dea seama de primejdie? Există oare la categoria asta a oamenilor mari, realiști, pe care i-am putea numi uriași ai acțiunii, o vîrstă de miopie a geniului? Bătrînețea nu are nici o înrîurire asupra geniilor idealiste; pentru oameni ca Dante și ca Michelangelo, a îmbătrîni înseamnă a crește; pentru cei ca Hannibal și ca Bonaparte – înseamnă oare a descrește? Să fi pierdut Napoleon adevăratul simț al biruinței? Să fi ajuns a nu mai fi în stare să-și dea seama de primejdie, a nu mai presimți cînd i se întinde o cursă, a nu mai deosebi marginea șubredă a prăpăstiilor? Nu mai simțea apropierea catastrofelor? El, care altădată cunoștea toate căile izbînzii, și care, de la înălțimea carului său cu fulgere, ți le arăta cu un gest suveran, era oare atît de buimăcit

1. Localitate de pe coasta mediteraneană a Egiptului, în fața căreia flota engleză a nimicit la 1 august 1798 flota franceză care-l transportase pe Napoleon Bonaparte și armata sa expediționară la gurile Nilului. Victorie a lui Napoleon asupra turcilor (1799).

încît să ducă în prăpastie furtunoasele sale legiuni? La patruzeci și șase de ani să fi fost el cuprins de o supremă nebunie? Acest conducător titanic al destinului nu mai era decît un mare nechibzuit?

Nu sîntem de această părere.

Planul său de luptă era, după mărturia tuturor, o capodoperă. Să pornească de-a dreptul asupra centrului liniei aliate, să facă o spărtură în dușman, să-l frîngă în două, să împingă aripa britanică spre Hal, iar aripa prusacă spre Tongres, să reducă pe Wellington și pe Blücher la două frînturi, să pună mîna pe Mont-Saint-Jean, să cucerească Bruxelles-ul, să-l arunce pe german în Rin și pe englez în mare. Asta urmărea Napoleon în această bătălie. Pe urmă se va mai vedea.

Se înțelege de la sine că nu avem pretenția să facem aici istoria bătăliei de la Waterloo. Una dintre întâmplările care au dat naștere dramei pe care o istorisim, se leagă de această bătălie, dar scopul nostru nu este descrierea ei, care, de altminteri, a fost făcută – și făcută în chip magistral! – dintr-un punct de vedere de către Napoleon însuși, iar din alt punct de vedere de către o pleiadă întreagă de istorici.

Cît despre noi, îi lăsăm pe istorici să se certe; noi nu sîntem decît un martor de la distanță, un trecător pe aceste meleaguri, un cercetător aplecat pe-acest pămînt frămîntat cu sînge omenesc, socotind poate aparențele drept realități; nu avem dreptul de a înfrunta în numele științei o o întreagă înlănțuire de fapte în care se găsește fără îndoială și un element amăgitor; nu avem nici experiența militară, nici priceperea în materie de strategie, care ar putea să justifice un sistem; după părerea noastră, la Waterloo, un lanț de întâmplări neprevăzute îi covîrșește pe cei doi mari căpitani; iar dacă-i vorba de soartă, acest acuzat misterios, noi judecăm cum judecă poporul, judecător naiv.

IV

A

Cei care doresc să-și închipuie exact bătălia de la Waterloo n-au decît să facă, în gînd, pe pămînt, un A mare. Piciorul din stînga al literei A e drumul spre Nivelles; piciorul din dreapta e drumul spre Genappe;

liniuța dintre ele e drumul desfundat de la Ohain la Braine-l'Alleud. Vîrful literei A este Mont-Saint-Jean; acolo e Wellington; punctul din stînga de jos e Hougomont; acolo se află Reille împreună cu Jérôme Bonaparte; punctul din dreapta de jos este Belle-Alliance; acolo se află Napoleon. Puțin mai jos de punctul unde liniuța lui A întîlnește și taie piciorul din dreapta e Haie-Sainte. Exact în mijlocul liniuței se află punctul unde s-a spus cuvîntul hotărîtor al bătăliei. Acolo a fost așezat leul, simbolul involuntar al eroismului suprem al gărzii imperiale.

Triunghiul din vîrful literei A, cuprins între cele două picioare și liniuță, e podișul Mont-Saint-Jean. Toată bătălia s-a desfășurat pentru el.

Aripile celor două armate se întindeau spre dreapta și spre stînga drumurilor dinspre Genappe și Nivelles; d'Erlon - ținîndu-i piept lui Picton, iar Reille - ținîndu-i piept lui Hill.

Mai sus de vîrful lui A, în spatele podișului Mont-Saint-Jean, se află pădurea Soignes.

Cît despre cîmpia propriu-zisă, închipuiți-vă o bucată întinsă de pămînt, foarte accidentată; fiecare cută domină cuta următoare, iar toată laolaltă urcă spre Mont-Saint-Jean și se înfundă în pădure.

Două oștiri dușmane pe un cîmp de bătaie sînt doi luptători. E ca o luptă corp la corp. Unul vrea să-l doboare pe celălalt. Se folosesc de tot ce le iese înainte; un tufiș devine un punct de sprijin; colțul unui zid este un meterez; în lipsa unei cocioabe care să-i acopere spatele, un regiment o ia la fugă; o surpătură de pămînt, o diferență de nivel, o potecă așezată de-a curmezișul, o rîpă, o pădure, pot opri pe loc călcîiul acestui uriaș care se numește o armată și-l pot împiedica să dea înapoi. Cel ce iese din cîmpul de luptă, pierde bătălia. De aceea, comandantul care poartă răspunderea e nevoit să cerceteze cel mai mic pîlc de copaci și să cunoască bine cea mai neînsemnată cută de teren.

Cei doi generali cercetaseră cu luare-aminte cîmpia de la Mont-Saint-Jean, cunoscută astăzi sub numele de Cîmpia de la Waterloo. Cu un an mai înainte, Wellington o examinase cu prevăzătoare agerime pentru eventualitatea unei mari bătălii. Pe locul acesta, pentru duelul din ziua de 18 iunie, Wellington se simțea la largul său, pe cînd Napoleon se afla la strîmtoare. Armata engleză era pe înălțime, iar cea franceză era în vale.

Ar fi de prisos să-l descriem aici pe Napoleon călare, cu ocheanul în mînă, pe colina de la Rossomme, în zorii zilei de 18 iunie 1815.

Înainte de a-l descrie noi, l-a văzut toată lumea. Cu profilul său liniștit sub chipiul școlii din Brienne, în uniformă verde, cu reverul alb acoperind decorația, cu haina-i lungă ascunzînd epoleții, cu cordorul roșu îndoit sub vestă, cu pantaloni de piele, pe calul alb cu valtrapuri de catifea purpurie, purtînd în colțuri litera N cu coroană și cu vulturi, cu cizmele de călărie trase peste ciorapii de mătase, cu pîteni de

argint, spadă de la Marengo – toată figura asta a celui din urmă Cezar e vie în mintea tuturor, aclamată de unii, osîndită de alții. Multă vreme figura aceasta a stat în plină lumină; din pricină că cei mai mulți dintre eroi răspîndesc o anumită negură de legendă care întunecă adevărul, pe un timp mai mult sau mai puțin îndelungat. Dar acum se face ziuă și istoria își spune cuvîntul.

Lumina aceasta care se numește istorie, e nemiloasă; ea are acea caracteristică dumnezeiască și ciudată că, fiind lumină și tocmai pentru că e lumină, așterne adeseori umbră acolo unde mai înainte străluceau raze; din același om ea face două năluci deosebite, o asmute pe una împotriva celeilalte și o nimicește; adîncurile întunecate ale despotului se războiesc cu strălucirea orbitoare în prețuirea definitivă a popoarelor.

„...Napoleon călare, cu oceanul în mână, pe colina de la Rossomme...”

Pîngărirea Babilonului îl micșorează pe Alexandru¹. Încătușarea Romei îl micșorează pe Cezar². Nimicirea Ierusalimului îl mișcorează pe Titus³. Tirania îl urmărește pe tiran. E o nenorocire pentru un om să lase pe urma lui o pată de întuneric care-i seamănă.

V

QUID OBSCURUM ⁴ AL BĂTĂLIILOR

Cunoaștem cu toții partea întîi a acestei lupte; la început tulbure, îndoielnică, șovăitoare, plină de amenințare pentru amîndouă armatele, dar pentru englezi mai mult decît pentru francezi.

Plouase toată noaptea; pămîntul fusese desfundat de atîta ploaie; apa se strînsese ici și colo în gropile cîmpului ca în niște căldări; pe alocuri convoaiele de căruțe se înfundaseră pînă la osie; de pe chingile cailor noroiul picura în stropi; dacă grîul și secara, culcate la pămînt de această gloată de căruțe în marș, n-ar fi acoperit urmele, făcînd așternut sub roți, nici o mișcare – mai ales în văile dinspre Papelotte – n-ar fi fost cu putință.

Lupta începu tîrziu; Napoleon, cum am mai spus, avea obiceiul să țină toată artileria în mîna lui, ca pe un pistol, țintindu-l cînd într-un punct, cînd într-altul al bătăliei; hotărîse să aștepte pînă ce bateriile înhămate vor putea să se miște și să galopeze în voie; pentru asta trebuia să răsară soarele și să usuce pămîntul. Dar soarele nu răsări. Nu mai era întîlnirea de la Austerlitz. În clipa cînd se auzi cea dintîi lovitură de tun, generalul englez Colville se uită la ceas și văzu că era ora unsprezece și treizeci și cinci de minute.

Bătălia fu începută cu înverșunare, poate chiar cu mai multă înverșunare decît ar fi vrut împăratul, de către aripa stîngă franceză, împotriva Hougomontului. Napoleon atacă în același timp centrul, împingînd brigada Quiot înspre Haie-Sainte, iar Ney⁵ împinse aripa dreaptă franceză împotriva aripii stîngi engleze, care se sprijinea pe Papelotte.

Atacul dezlănțuit împotriva Hougomontului era oarecum simulat. Planul era de a-l atrage acolo pe Wellington, de a-l face să se abată

1. Aluzie la jefuirea Babilonului, oraș în Mesopotamia, una din capitalele imperiului persan, cucerit de Alexandru, regele Macedoniei, în 331 î.e.n.

2. Aluzie la dictatura de scurtă durată a lui Iuliu Cezar (secolul I î.e.n.).

3. Referire la distrugerea Ierusalimului de către Titus, fiul împăratului roman Vespasian, în anul 70.

4. Acel ceva obscur (lat.).

5. Mareșal al imperiului. A luat parte și s-a distins în mai toate campaniile lui Napoleon. Trecut de partea Burbonilor în 1814, i-a părăsit în anul următor cu o bună parte din trupe ușurînd restabilirea imperiului. După înfrîngerea de la Waterloo s-a refugiat în Elveția, dar a fost prins, judecat și condamnat la moarte.

spre stînga. Și planul ar fi izbutit, dacă cele patru companii de gardă engleze și vitejii belgieni din divizia Perponcher nu și-ar fi păstrat cu tărie poziția, așa încît Wellington, în loc să-și îngrămădească trupele acolo, se putu mîrgini sa trimită pentru întărire doar patru companii de gardă și un batalion din Brunswick. Atacul aripii drepte franceze, îndreptat asupra punctului Papelotte, era serios; să dea peste cap stînga engleză, să taie drumul spre Bruxelles, să stăvilească trecerea prusacilor, care puteau sosi dintr-un moment într-altul, să ia cu asalt Mont-Saint-Jean, să-l împingă pe Wellington spre Hougomont, de-acolo spre Braine-l'Alleud, apoi spre Hal – nimic mai limpede. Cu excepția cîtorva incidente, atacul acesta reuși. Papelotte fu luat; Haie-Sainte căzu.

Un amănunt ce trebuie reținut. Infanteria engleză, și în special brigada lui Kempt, era alcătuită în mare parte din recruți. Acești soldați tineri s-au purtat eroic în fața temutei noastre infanterii; cu toată lipsa lor de experiență, au știut să iasă vitejește din încurcătură; s-au dovedit mai ales foarte buni trăgători; ca pușcaș, lăsat întrucîtva de capul lui, soldatul se simte, ca să spunen așa, propriul său general; recruții aceștia au arătat că au ceva din spiritul inventiv și din înverșunarea soldatului francez. Infanteria aceasta de ucenici a luptat cu însuflețire, lucru ce l-a nemulțumit pe Wellington.

După ce Haie-Sainte căzu, bătălia începu să șovăie. În această zi, între amiază și ceasurile patru după-masă există un interval întunecat; mijlocul bătăliei e întrucîtva nelămurit, e punctul încîlcit al încăierării. Se întuneca. În negură se deslușeau tălăzuiri uriașe, un miraj amețitor; echipamentul de campanie de pe vremea aceea, astăzi aproape necunoscut, căciulile cu pampoane, săculețele de la centură fluturînd cu curelele încrucișate, leduncile¹ cu cartușe, dolmanele husarilor, cizmele roșii cu zeci de cute, chipiurile grele împodobite cu găitane, infanteria aproape neagră din Brunswick amestecată cu infanteria stacojie din Anglia, soldații englezi, avînd în locul epoleților niște colaci mari, albi și rotunzi, cavaleria ușoară hanovreză cu căști lunguiețe de piele, cu benzi de aramă și cu penaj roșu, scoțieni cu genunchii goi și cu pleduri cadrilate, ghetrele mari, albe, ale grenadirilor noștri – toate alcătuiau tablouri vrednice de Salvator Rosa², iar nu linii strategice bune pentru Gribbeauval³.

O bătălie e amestecată totdeauna cu ceva dintr-o furtună. *Quid obscurum, quid divinum*⁴. Fiecare istoric scoate oarecum ceea ce-i convine din acest vîlmășag. Oricare ar fi socotelile generalilor, ciocnirea maselor înarmate aduce unele răsturnări ce nu se pot

1. Cartușieră portabilă sub forma unei diagonale de piele pe piept.

2. Pictor italian (1615-1673), renumit prin coloritul intens și variat al pînzelor sale.

3. General francez, creatorul unor tipuri perfecționate de tunuri de care s-a servit Napoleon.

4. Acel ceva obscur, acel ceva divin (lat.).

prevedea; cînd se trece la acțiune, cele două planuri ale celor doi conducători intră unul într-altul și se deformează unul pe altul. Un anumit punct al cîmpului de luptă înghite mai mulți luptători decît altul, întocmai ca acele terenuri, mai mult sau mai puțin spongioase, care sug mai repede sau mai încet apa cu care sînt stropite. Ești silit să arunci acolo mai mulți soldați decît aveai de gînd. Cheltuieli neprevăzute. Linia de luptă plutește și șerpuiește ca un fir, valuri de sînge curg fără socoteală, fronturile armatelor unduiesc, regimentele – înaintînd sau dînd înapoi alcătuiesc capuri sau golfuri, toate aceste stînci se mișcă fără încetare unele în fața altora; în locul infanteriei sosește artileria; în locul artileriei vine cavaleria; batalioanele sînt un fel de dîre de fum. Parcă era ceva acolo; te uiți bine – nu mai e nimic; luminișurile își schimbă locul; cutele întunecoase înaintează și se retrag; suflă un vînt ca de mormînt, care împinge, gonește, umflă și risipește aceste mulțimi tragice. Ce este o încăierare? O oscilație. Nemișcarea unui plan geometric exprimă un moment, nu o zi. Pentru zugrăvirea unei bătălii e nevoie de pictori viguroși, care să cuprindă haosul în pensula lor; Rembrandt e mai nimerit ca stil decît Van der Meulen¹. Van der Meulen, veridic la amiază, minte la orele trei. Geometria înșală; numai uraganul este adevărat. Asta-l îndreptățește pe Folard² să-l contrazică pe Polibiu. Trebuie să adăugăm că vine întotdeauna o anumită clipă în care bătălia se schimbă în luptă corp la corp, se restrînge, se fărîmițează într-o mulțime de fapte mărunte, care, ca să împrumutăm chiar expresia lui Napoleon, „țin mai mult de biografia regimentelor decît de istoria unei armate”. În cazul acesta, istoricul are dreptul netăgăduit de a spune pe scurt. El nu e în măsură să redea decît liniile principale ale luptei; și, oricît de conștiincios ar fi, nici un povestitor nu va fi în stare să contureze în chip desăvîrșit forma aceluia nor îngrozitor care se numește o bătălie.

Adevărul acesta, valabil pentru toate marile ciocniri militare, se aplică mai cu osebire luptei de la Waterloo.

Cu toate acestea, după-amiază, la un anumit moment, bătălia se preciză.

VI

ORELE PATRU DUPĂ-AMIAZĂ

Pe la orele patru, situația armatei engleze era gravă. Prințul de Orange comanda centrul, Hill aripa dreaptă, Picton aripa stîngă. Bătăios și ca scos din fire, prințul de Orange le striga olando-

1. Pictor flamand (1634-1690). A pictat cu predilecție scene de război.

2. Scriitor militar francez din secolul al XVIII-lea. A scris, între altele, un comentariu la *Istoria universală* a istoricului grec Polibiu (secolul al II-lea î.e.n.).

belgienilor: „Nassau, Brunswick, nici un pas înapoi!” Hill, slăbit, ceruse întăriri lui Wellington; Picton murise. În aceeași clipă în care englezii le smulseseră francezilor drapelul regimentului 105 de linie, francezii omorâseră în tabăra engleză pe generalul Picton cu un glonț în cap. Pentru Wellington bătălia avea două puncte de sprijin: Hougomont și Haie-Sainte. Hougomont rezista încă, dar era în flăcări; Haie-Sainte căzuse. Din batalionul german care-l apăra nu mai supraviețuiau decât patruzeci și doi de oameni; toți ofițerii – afară de cinci – muriseră sau fuseseră prinși. Trei mii de luptători se măcelăriseră în această șură. Un sergent din infanteria engleză, cel mai bun boxer al Angliei, pe care tovarășii săi îl socoteau invulnerabil, fusese omorât aici de un mic toboșar francez. Baring fusese scos din poziție și dat înapoi; Alten – trecu prin sabie. Se pierduseră cîteva drapele, printre care unul al diviziei Alten și unul al batalionului din Lunebourg, purtat, de un principe din familia Deux Pont. Scoțienii cenușii nu mai existau; dragonii cei mari ai lui Ponsomby fuseseră sfîrtecați. Viteaza cavalerie dăduse îndărăt în fața lăncierilor lui Bro și a cuirasierilor lui Travers; din o mie două sute de cai nu mai rămăseseră decît șase sute; din trei locotenenți-colonei, doi erau la pămînt; Hamilton rănit, Mater ucis. Ponsomby căzuse străpuns de șapte lovituri de sulită. Gordon murise, Marsh murise. Două divizii, a cincea și a șasea, fuseseră nimicite.

Hougomont fiind aproape cucerit, Haie-Sainte luat, nu mai rămăsese decît an nod: centrul. Și nodul ăsta rezista mereu. Wellington îl întări, trimițîndu-i acolo pe Hill, care se afla la Marbe-Braine, și pe Chassé, care se afla la Braine-l'Alleud,

Centrul armatei engleze, de o formă puțin concavă – foarte înțesat și foarte compact – avea o poziție bine întărită. Ocupa podișul de la Mont-Saint-Jean, avînd în spate satul, iar în față povîrnișul, pe vremea aceea foarte anevoios. Era apărat de locuința asta puternică de piatră, care pe atunci făcea parte din domeniile comunei Nivelles și care se afla la întretăierea drumurilor; o clădire din secolul al XVI-lea atît de solidă, încît ghiulelele ricoșau pe ea fără s-o clintească. De jur împrejurul podișului englezii tăiaseră ici și colo gardurile vîi, croiseră ferestre prin mărăciniș, așezaseră o gură de tun între două crengi, crenelaseră tufișurile. Artileria lor stătea la pîndă printre buruieni. Această stratagemă, fără îndoială îngăduită în război, care admite asemenea șiretlicuri, era atît de bine pusă la cale, încît Haxo, trimis de împărat pe la ceasurile nouă dimineața să recunoască pozițiile bateriilor dușmane, nu observase nimic și se întoarse să-i spună lui Napoleon că nu se zărea nici o piedică, în afară de două baricade care închideau drumul spre Nivelles și Genappe. Era tocmai vremea cînd lanurile sînt înalte, la marginea podișului, un batalion din brigada Kempt, al 95-lea, înarmat cu carabine, se pitulase în grîul mare.

Pus astfel la adăpost și bine susținut, centrul armatei anglo-olandeze

se afla într-o situație foarte bună.

Poziția aceasta nu era amenințată decît dinspre pădurea Soignes, pe atunci învecinată cu cîmpul de luptă și străbătută de Groenendael și Boitsfort. O armată n-ar fi putut să se retragă pe acolo fără să se destrame; regimentele s-ar fi fărîmițat îndată. Artileria s-ar fi împotmolit în mlaștini. Retragerea, după părerea multor oameni competenți – ce-i drept, combătută de alții – ar fi fost o fugă în dezordine.

Wellington întări centrul cu o brigadă a lui Chassé, adusă de la aripa dreaptă, și cu o brigadă a lui Wincke, scoasă de la aripa stîngă, precum și cu divizia Clinton. Trimise drept întărire englezilor săi regimentele lui Halkett, brigăzii lui Mitchell, infanteriei lui Maitland, ca unități de sprijin, infanteria din Brunswick, contingentul din Nassau, pe hanovrezii din Kielmansegge și pe germanii din Ompteda. Avea prin urmare la îndemînă douăzeci și șase de batalioane. „Aripa dreaptă, cum spunea Charras¹, fu răsfrîntă înapoia centrului”. O baterie puternică fusese ascunsă după niște saci de pămînt în punctul unde se află astăzi ceea ce se numește Muzeul Waterloo. Wellington mai avea într-o vale dragonii de gardă ai lui Somerset, cu o mie patru sute de cai. Era cealaltă jumătate a acelei cavalerii engleze, pe drept cuvînt vestită. Ponsomby distrus, rămînea Somerset.

Bateria de care am amintit și care, o dată lucrarea terminată, ar fi aproape o reductă, se afla așezată îndărătul unui zid de grădină, foarte scund, căptușit în grabă cu un strat de saci de nisip și cu un parapet lat de pămînt. Lucrarea nu fusese isprăvită; n-a fost vreme să fie întărită de jur împrejur.

Neliniștit, dar stăpîn pe sine, Wellington era călare și rămase acolo toată ziua, în aceeași atitudine, puțin mai sus de vechea moară de la Mont-Saint-Jean, care există și azi, sub un ulm pe care, mai tîrziu, un englez, vandal plin de entuziasm, l-a cumpărat cu două sute de franci, l-a retezat și l-a luat cu el. Wellington a fost acolo de un eroism rece. Ploua cu ghiulele. Aghiotantul Gordon căzuse la picioarele lui. Lordul Hill, arătîndu-i un obuz care tocmai exploda, îi spuse: „Milord, ce instrucțiuni și ce ordine ne lăsați dacă veți fi ucis?” „Să faceți ca mine!” îi răspunse Wellington. Lui Clinton îi spuse laconic: „Să vă mențineți aici pînă la ultimul om!”

De bună seamă, ziua se sfîrșea rău. Wellington le striga foștilor camarazi de la Talavera, de la Vittoria și de la Salamanca²: „Boys (băieți), puteți da oare înapoi? Gîndiți-vă la bătrîna Anglie!”

1. Scriitor militar francez (1810-1865), prieten cu Victor Hugo, exilat ca și el în 1848, după lovitură de stat a lui Ludovic-Napoleon Bonaparte. Este cunoscut mai ales prin cartea sa *Bătălia de la Waterloo*, principalul izvor al lui Hugo pentru partea întîii din partea a doua a romanului de față.

2. Localități din Spania în care s-au dat lupte între englezii comandați de Wellington, și trupele de ocupație ale lui Napoleon.

Pe la ora patru, frontul englez începu să dea puțin înapoi. Deodată, pe coama podișului nu se mai văzură decît pușcașii și artileria; restul pierise; puse pe fugă de obuzele și ghiulelele franceze, regimentele se repliaseră în valea care se încrucișează și astăzi cu poteca din dos a fermei de la Mont-Saint-Jean; se făcu o mișcare îndărăt; frontul englez de luptă se ferea; Wellington dădea înapoi: „Început de retragere!” strigă Napoleon.

„Un sergent din infanteria engleză, cel mai bun boxer al Angliei...”

NAPOLEON BINE DISPUS

Împăratul, cu toate că era bolnav și stingherit pe cal de o anumită durere trecătoare, nu fusese niciodată în toane mai bune decât în ziua aceea. De dimineață figura lui de nepătruns zîmbea. În ziua de 18 iunie 1815, sufletul acesta adînc, cu mască de marmură, era de o strălucire orbitoare. Omul care fusese posomorit la Austerlitz, fu vesel la Waterloo. Oamenii cu cele mai mari ursite au asemenea ciudătenii. Bucuriile noastre sînt umbră. Zîmbetul suprem e al lui Dumnezeu.

*Ridet Caesar, Pompeius flebit*¹, spuneau ostașii din legiunea Fulminatrix². Pompei de data asta poate că nu plîngea, dar nu încapea îndoială că Cezar rîdea.

Încă din ajun, la ceasurile unu noaptea, cercetînd călare, prin furtună și ploaie, împreună cu Bertrand, dealurile din apropiere de Rossomme, și satisfăcut că poate vedea șirul lung al focurilor engleze luminînd întreaga zare, de la Frischemont la Braine-l'Alleud, i se păru că destinul, căruia îi dăduse întîlnire într-o anumită zi pe cîmpia de la Waterloo, era punctual; oprise calul și rămăsese cîțva timp nemișcat, urmărind fulgerele, ascultînd bubuitul tunetului; și fatalistul acesta a fost auzit atunci zvîrlind în întuneric niște cuvinte ciudate: „Sîntem de aceeași părere!” Napoleon se înșela. Nu mai erau de aceeași părere.

Nu dormise nici măcar un minut; toate clipele acelei nopți fuseseră dominate în sufletul lui de o bucurie. Cercetase întreaga linie a avanposturilor, oprindu-se din cînd în cînd să stea de vorbă cu santinelele. La ora două și jumătate, lîngă pădurea din Hougomont, auzise tropăitul unei coloane în marș; o clipă crezuse că Wellington se retrăgea. Îi spuse lui Bertrand: „Asta e ariergarda engleză care e gata s-o ia din loc. Am să-i fac prizonieri pe cei șase mii de englezi care au sosit acum la Ostenda!” Vorbea cu aprindere; își regăsise însuflețirea de la debarcarea din ziua de 1 martie, cînd îi arătase marelui-mareșal pe țăranul înflăcărat din golful Juan, exclamînd: „Ai văzut, Bertrand, iată, ne-au sosit întăriri!” În noaptea de 17 spre 8 iunie își bătea joc de Wellington: „Nenorocitul ăsta de englez are nevoie de-o lecție!” spunea Napoleon. Ploua cu găleata; în timp ce împăratul vorbea, se auzea tunetul.

La trei și jumătate dimineața i se risipise o iluzie; niște ofițeri trimiși în recunoaștere îi vestiră că dușmanul nu făcea nici o mișcare. Nimic nu se clintea. Nici un foc nu se stinsese în tabăra vrăjmașă. Armata engleză dormea. Pe pămînt era tăcere adîncă; zgomot nu era decât în văzduh. Pe la ceasurile patru, cercetașii îi aduseră un țăran; țăranul

1. Rîde Cezar, va plînge Pompeius (lat.).

2. Aruncător de fulgere (lat.).

slujise drept călăuză unei brigăzi de cavalerie engleză, probabil brigada Vivian, care se ducea să ocupe poziția în satul Ohain, la extrema stîngă. La cinci, doi dezertori belgieni îi raportară că au fugit de la unitățile lor și că armata engleză e gata de luptă. „Cu atît mai bine! exclamase Napoleon. Sînt mai bucuros să-i dau peste cap, decît să-i gonesc din urmă!”

Dimineața, pe malul care face un unghi cu drumul din Plancenoit, descălecaser în noroi, poruncise să i se aducă o masă de bucătărie și un scaun țărănesc de la ferma din Rossomme, se așezase peste un maldăr de paie drept covor și desfăcuse pe masă harta cîmpului de luptă, spunîndu-i lui Soult: „Strașnică tablă de șah!”

Carele cu merinde, împotmolite pe drumuri desfundate din pricina ploilor de peste noapte, nu putuseră să ajungă de dimineață; ostașul nu dormise, era ud și flămînd; ceea ce nu l-a împiedicat pe Napoleon să-i spună vesel lui Ney: „Avem nouăzeci la sută sorți de izbîndă!” La ora opt, i se aduse împăratului dejunul la care invitase mai mulți generali. În timp ce mîncă i se aduse la cunoștință că Wellington fusese cu două seri înainte la un bal dat de ducesa de Richmond la Bruxelles, iar Soult, războinic aspru cu chip de arhiepiscop, spuse: „Balul are loc astăzi!” Împăratul îl luase peste picior pe Ney, care spusese: „Wellington n-o să fie atît de prost să vă aștepte pe maiestatea- voastră!” „Acesta era, de altminteri, felul său de a fi. Îi plăcea să glumească”, spune Fleury de Chaboulon¹. „Fondul caracterului său era foarte vesel”, spune Gourgaud².

„Făcea tot felul de glume, mai degrabă ciudate decît spirituale”, spune Benjamin Constant. Merită să ne oprim puțin asupra acestei voioșii de uriaș. Grenadirilor săi le spunea „deșcă”; îi trăgea de urechi, îi apuca de mustăți. „Împăratul se ținea numai de pozne cu noi!” spunea unul dintre ei. În timpul misterioasei călătorii din insula Elba spre Franța, la 27 februarie, în largul mării, bricul francez de război *Zéphir*, întîlnind bricul *Inconstant*, pe care se afla ascuns Napoleon, și cerîndu-le celor de pe *Inconstant* vești despre Napoleon, împăratul, care atunci mai avea încă la pălărie cocarda din alb și roșu presărată cu albine, pe care o purtase pe insula Elba, luă rîzînd pîlnia și răspunse el însuși: „Împăratul e sănătos!” Cel ce știe să rîdă astfel înseamnă că e obișnuit cu neprevăzutul. Napoleon avusese mai multe asemenea izbucniri de veselie în timpul dejunului de la Waterloo. După dejun, se odihni un sfert de oră; pe urmă, doi generali se așezară pe maldărul de paie, cu condeiul în mînă, cu o foaie de hîrtie

1. Secretar al lui Napoleon în exilul de pe insula Elba și pe timpul celor sută de zile. A scris niște *Memorii pentru a servi la istoria vieții particulare a lui Napoleon*.

2. Ofițer în armata imperială și aghiotant al lui Napoleon între 1811-1814; a fost înaintat la gradul de general în timpul celor o sută de zile și a luat parte la lupta de la Waterloo; a publicat în 1817 o descriere a acestei bătălii de care se folosește și Victor Hugo în opera de față.

pe genunchi, și împăratul le dictase ordinea de bătaie.

La ora nouă, în clipa cînd armata franceză eşalonată, în mişcare, pe cinci coloane, se desfăşurase, cu diviziile pe două linii, cu artileria între brigăzi, cu muzica în frunte, dînd onorul în răpăit de tobe şi-n sunet de trompete, puternică, vastă, plină de bucurie, o mare de căşti, de săbii şi de baionete profilate în zare, împăratul tulburat exclamase de două ori: „Măreţ! Măreţ!”

De la ora nouă pînă la zece şi jumătate, toată armata – lucru ce pare de necrezut – luase poziţie, desfăşurîndu-se pe şase linii şi alcătuiind, ca să folosim chiar expresia împăratului, „figura de şase V”. După cîteva clipe de la alcătuirea frontului de luptă, sub apăsarea acelei linişti adînci care premerge oricărei încăierări, văzînd cum defilează cele trei baterii de doisprezece, detaşate în urma ordinului său din cele trei corpuri – al lui d'Erlon, al lui Reille şi-al lui Lobau – care erau sortite să înceapă acţiunea, atacînd Mont-Saint-Jean, unde se întretaie drumurile dinspre Nivelles şi Genappe, împăratul îl bătu pe umăr pe Haxo şi-i spuse: „Iată douăzeci şi patru de fete frumoase, generale!”

Sigur de izbîndă, încurajă cu un zîmbet o companie de geniu din corpul I, care trecu prin faţa sa şi pe care o alesese ca să se baricadeze la Mont-Saint-Jean, după cucerirea satului. N-a avut în toată seninătatea lui decît un singur cuvînt de compătimire semeaţă; văzînd că la stînga sa, într-un loc unde astăzi se află un mormînt măreţ, se îngrămădesc admirabilii scoţieni cenuşii cu caii lor superbi, a spus: „Păcat!”

Apoi a încălecat, a trecut dincolo de Rossomme şi şi-a ales ca post de observaţie un dîmb îngust, acoperit cu iarbă, aşezat la dreapta drumului ce duce de la Genappe spre Bruxelles şi care a fost a doua sa oprire în timpul bătăliei. A treia oprire, cea de la ceasurile şapte seara, dintre Belle-Alliance şi Haie-Sainte, era primejdioasă; e o movilă destul de înaltă, care există şi astăzi, şi îndărătul căreia se îngrămădea garda într-un povîrniş al cîmpiei. În jurul acestei movile ghiulelele ricoşau pe caldarîmul şoselei pînă la Napoleon.

Ca şi la Brienne, îi şui erau pe deasupra capului gloanţele şi ghiulelele. S-au cules, aproape de pe locul pe care au stat picioarele calului său, ghiulelele fărîmate, lame vechi de săbii şi proiectile strîmbe, mîncate de rugină. *Scabra rubigine*¹! Acum cîţiva ani a fost dezgropat un obuz de şaizeci, care mai era încărcat şi al cărui focos fusese turtit pe suprafaţa bombei. Aici, în acest din urmă popas, împăratul i-a spus călăuzei sale Lacoste, un ţăran duşmănos, speriat, legat de şaua unui husar şi care se întorcea la fiecare val de şrapnele, căutînd să se ascundă în spatele lui: „Nătărăule, e o ruşine; ai să mori lovit în spate!” Cel ce scrie rîndurile de faţă a găsit el însuşi pe povîrnişul fărîmicios al acestei movile, scormonind în tărîină, rămăşiţele unui gît

1. Cu rugină ca o rîie (lat.).

de bombă, mîncată de oxidul celor patruzeci și șase de ani, precum și niște cioturi vechi de fier, care se rupeau între degete ca niște bețe de soc.

Toată lumea știe că undulațiile terenului felurit înclinat, pe care a avut loc ciocnirea dintre Napoleon și Wellington, nu mai sînt așa cum erau la 18 iunie 1815. Luîndu-se din acest cîmp al morții ceea ce trebuia spre a i se ridica un monument, i s-a răpit adevărata înfățișare, iar istoria, nedumerită, nu știe cum să iasă din încurcătură. Ca să-l glorifice, l-au desfigurat. După doi ani, revăzînd cîmpia de la Waterloo, Wellington a exclamat: „Mi s-a schimbat cîmpul de luptă!” Acolo unde se află azi piramida cea mare de pămînt, culminată de un leu, era o creastă care se pleca într-un povîrniș ușor spre drumul dinspre Nivelles și pe care se putea merge, dar dincolo, în partea drumului dinspre Genappe, era aproape o rîpă. Înălțimea acestei rîpe poate fi măsurată și astăzi după înălțimea movilelor celor două morminte mari, care stăvillesc drumul de la Genappe la Bruxelles; unul, la stînga, mormîntul englez; celălalt, în dreapta, mormîntul german. Mormînt francez nu există. Pentru Franța cîmpul acesta e în întregime un mormînt. Mulțumită miilor și miilor de căruțe de pămînt folosite pentru ridicarea colinei înalte de o sută cincizeci de picioare și cu o circumferință de-o jumătate de milă, podișul Mont-Saint-Jean e astăzi în pantă lină și lesne de urcat; în ziua bătăliei, mai ales partea dinpre Haie-Sainte, era un urcuș abrupt. Povîrnișul era acolo atît de înclinat, încît tunurile engleze nu vedeau sub ele ferma din fundul văii, care era centrul bătăliei. La 18 iunie 1815, ploile surpaseră și mai mult malul, noroiul făcea și mai anevoios urcușul, și nu numai că te poticneai, dar te și împotmoleai. De-a lungul crestei platoului se afla un fel de șanț cu neputință de ghicit de către cineva care s-ar fi uitat de departe.

Ce fel de șanț era acesta? S-o spunem. Braine-l'Alleud este un sat din Belgia; Ohain este altul. Ascunse amîndouă în niște vîlcele, satele acestea sînt unite printr-un singur drum de vreo leghe și jumătate, care trece printr-o cîmpie cu terenul accidentat, intrînd și înfundîndu-se adesea, ca o brazdă, printre coline, ceea ce face ca, în anumite locuri, drumul să fie o adevărată rîpă. În 1815, ca și astăzi, drumul trecea peste creasta platoului Mont-Saint-Jean, între cele două șosele dinspre Genappe și dinspre Nivelles; numai că astăzi e la nivelul cîmpiei; pe atunci era un drum adăpostit. I s-au luat cele două maluri, pentru colnicul monumentului. Drumul acesta a fost și este și azi pe cea mai mare parte a lungimii sale, o tranșee; o tranșee adîncă uneori de douăsprezece picioare, ale cărei parapete foarte abrupte se năruiau pe alocuri, mai cu seamă iarna, din pricina ploilor. Se întîmplau și accidente. Drumul era atît de îngust cînd intra în Braine-l'Alleud, încît un trecător fusese strivit de o căruță, așa cum arată

crucea de piatră rămasă în picioare lângă cimitir și pe care se află și numele mortului: *Domnul Bernard Debrye, negustor din Bruxelles*, precum și data accidentului: *Februarie 1637*¹. Drumul era atît de adînc pe podișul de la Mont-Saint-Jean, încît un țăran, Mathieu Nicaise, fusese strivit aici în 1783 de o surpătură a malului, cum arată o altă cruce de piatră, al cărei vîrf s-a pierdut în pămîntul deștelenit, dar al cărei pedestal răsturnat poate fi văzut și astăzi pe povîrnișul cu iarbă din stînga șoselei dintre Haie-Sainte și ferma din Mont-Saint-Jean.

Într-o zi de bătălie, acest drum adăpostit, ce nu putea fi bănuît de nimeni, mărginind creasta de la Mont-Saint-Jean, șanț în vîrfurile coastei și groapă ascunsă în pămînturi, era de nevăzut și, din pricina asta, groaznic.

VIII

ÎMPĂRATUL PUNE O ÎNTREBARE CĂLĂUZEI LACOSTE

Deci, în dimineața luptei de la Waterloo, Napoleon era mulțumit.

Avea dreptate: am văzut și noi că planul de bătăie pe care îl alcătuisese era, într-adevăr, minunat.

Peripețiile bătăliei care abia începuse, fură dintre cele mai felurite: rezistența Hougomontului, cerbicia apărării Haie-Sainte, uciderea lui Bauduin, scoaterea din luptă a lui Foy, zidul de neașteptat de care se zdrobise brigada Soye, zăpăceala fatală a lui Guillemillot care nu avusese nici petarde, nici saci de pulbere, înnămolirea bateriilor, cele cincisprezece piese fără escortă, răsturnate de Uxbridge într-un șanț, efectul slab al bombelor ce cădeau în liniile englezilor, care se înfundau în pămîntul desfundat de ploi, neizbutind decît să provoace vulcani de noroi, așa încît încărcătura se preschimba în stropi, zădărnicia demonstrației lui Piré asupra localității Braine-l'Alleud, toată cavaleria, cincisprezece escadroane, aproape desființată, aripa dreaptă engleză prost hărțuită, aripa stîngă prost atacată,

1. Iată inscripția:

DOM
Aici a fost strivit
Într-un ceas rău
Sub o căruță
Domnul Bernard
De Brye, negustor
Din Bruxelles (neciteț)
Februarie 1637.

neînțelegerea ciudată care-l făcu pe Ney să îngrămădească cele patru divizii ale primului corp, în loc să le împartă, așa încît grosimi de douăzeci și șapte de rînduri și flancuri de cîte două sute de oameni fură date pradă obuzelor, înfiorătoarea spărtură pe care ghiulelele o făcură în aceste grămezi de trupe, coloanele de atac dezbinat, bateria mărginașă descoperită dintr-o dată pe flanc, compromiterea lui Bourgeois, lui Douzelot și Durutte, respingerea lui Quiot, rănirea acelui Hercule ieșit din școala politehnică, locotenentul Vieux, în clipa în care spărgea cu lovituri de secure poarta Haie-Sainte, sub focul prelungit al baricadei engleze care tăia cotitura drumului de la Genappe spre Bruxelles, divizia Marcognet prinsă între cavalerie și infanterie, secerată de gloanțele lui Best și Pack în mijlocul holdelor, spintecată de Posomby, bateria ei de șapte piese ținută locului, prințul de Saxa-Weimar, care, în ciuda contelui d'Erlon, ținea și poziția Frischemontului și Smohainul, drapelele regimentelor 105 și 45 luate, prinderea acestui husar negru prusac de către înaintașii coloanei volante de trei sute de vînători, care supraveghea distanța dintre Wavre și Plancenoit, declarațiile neliniștitoare pe care le făcuse prizonierul acesta, întîrzierea lui Grouchy, cei o mie cinci sute de oameni uciși în mai puțin de o oră în livada de la Hougomont și cei o mie opt sute de oameni răpuși în și mai puțin timp în jurul Haie-Sainte – toate aceste întîmplări furtunoase, care treceau ca niște nori întunecați prin fața lui Napoleon, abia de-i tulburaseră privirea, dar nu întunecaseră de fel chipul împăratesc al încrederii. Napoleon era obișnuit să privească războiul în față, fără să adune cifră cu cifră, amănuntele dureroase; cifrele îl interesau puțin, numai în măsura în care totalul era victoria; el nu se îngrijora de loc că începuturile erau șovăielnice, pentru că se credea stăpîn și posesor al sfîrșitului; știa să aștepte, se credea în afară de orice discuție și trata soarta de la egal la egal. Părea că-i spune sorții: „N-ai să îndrăznești!”

Făcut deopotrivă din lumină și din umbră, Napoleon se simțea ocrotit la bine și îngăduit la rău. Avea sau credea că are de partea lui un fel de înțelegere, am putea spune o complicitate a evenimentelor, asemănătoare cu invulnerabilitatea eroilor antici.

Dar cel ce avea în urma lui Berezina, Leipzig și Fontainebleau ar fi putut să se îndoiască la Waterloo. Se vedea cum în adîncul cerului cineva se încruntă tainic. În clipa în care Wellington dădu înapoi, Napoleon tresări. Văzu deodată cum se goli podișul Mont-Saint-Jean și cum dispărură primele rînduri ale armatei engleze. Aceasta se strîngea la un loc, dar se ferea. Împăratul se ridică pe jumătate în scări. În ochi îi străluci fulgerul victoriei.

Odată Wellington încolțit și distrus în pădurea de la Soignes, însemna că Anglia era pusă definitiv la pămînt de către Franța; erau

răzbunate Crécy¹, Poitiers², Malplaquet³ și Ramillies⁴. Omul de la Marengo⁵ anula înfrângerea de la Azincourt⁶.

Cugetând asupra cumplicitei întâmplări, împăratul își mai plimbă pentru o ultimă oară, luneta pe deasupra tuturor punctelor de pe câmpul de bătaie. Garda lui, care stătea cu arma la picior, îl privea de jos cu un fel de evlavie. Napoleon, dus pe gânduri, cerceta costișele, își însemna povârnișurile, scormonea cu privirile pîlcul de arbori, lanurile de secară, poteca; părea că numără fiecare tufă. Își aținti ochii asupra baricadelor engleze de pe cele două șosele, făcute din două mari grămezi de pomi tăiați, cea de pe șoseaua spre Genappe de deasupra Haie-Sainte, care era înzestrată cu două tunuri, singurele tunuri ale artileriei engleze care vedeau câmpul de bătaie pînă în fund, și cea de pe șoseaua spre Nivelles, unde sclipeau baionetele olandeze, ale brigăzii Chassé. Văzu, alături de brigada asta, vechea biserică Sfîntul Nicolae, zugrăvită în alb, de la cotitura drumului ce duce spre Braine-l'Alleud. Se aplecă și șopti ceva călăuzei Lacoste. Acesta tăgădui printr-un semn din cap. Era pesemne nesincer.

Împăratul se trase înapoi și-și adună gîndurile. Wellington se retrăsese. Nu rămînea decît să desăvîrșească această retragere, zdrobind-o. Napoleon, întorcîndu-se deodată, trimise o ștafetă în goana calului la Paris, pentru a da de știre că bătălia era cîștigată.

Napoleon era unul dintre acele genii din care țîșnește fulgerul!

În clipa aceea găsise unde anume să trăsnească. Dădu ordin cavaleriștilor lui Milhaud să ia cu asalt podișul Mont-Saint-Jean.

IX

NEPREVĂZUTUL

Erau trei mii cinci sute. Alcătuiau un front de un sfert de leghe. Oameni uriași, pe cai năprasnici. Erau douăzeci și șase de escadroane și aveau în urma lor, drept sprijin, divizia lui Lefebvre-Desnouettes, cei

1. Localitate în nordul Franței (Picardia); victorie a lui Eduard al III-lea, regele Angliei, împotriva lui Filip al VI-lea de Valois, regele Franței, la începutul Războiului de o sută de ani (1346).

2. Oraș din Franța (reg. Poitou); victorie a englezilor împotriva francezilor în Războiul de o sută de ani (1356).

3. Localitate din Flandra franceză; victorie a ducelui de Marlborough împotriva francezilor în Războiul de succesiune la tronul Spaniei (1703).

4. Sat din Belgia; victorie a englezilor comandați de Marlborough împotriva francezilor, în același Război de succesiune la tronul Spaniei (1706).

5. Localitate unde Napoleon a repurtat victoria asupra austriecilor în cursul celei de a doua campanii din Italia de Nord (14 iunie 1800).

6. Localitate din nordul Franței; în bătălia care a avut loc la 25 octombrie 1415 (Războiul de o sută de ani), armata engleză a înfrînt o armată franceză compusă din cavalerie feudală, superioară numeric.

o sută șase jandarmi de elită, vînătorii de gardă, o mie o sută oameni, și pe lăncierii gărzii, opt sute optzeci de sulite. Purtau căști fără penaj și pieptare de fier bătut, pistoalele la șa și săbii lungi. Întreaga armată îi admirase, dimineața la ceasurile nouă, pe cînd goarna suna și toate muzicile intonau: *Să veghem la mîntuirea imperiului*. Veniseră, în coloană deasă, cu o baterie în flanc, cu cealaltă la mijloc, se desfășuraseră pe două rînduri între șoseaua Genappe și Frischemont și-și luaseră poziția de luptă în acea puternică linie a doua, atît de iscusit alcătuită de Napoleon, și care, sprijinindu-se la extrema stîngă pe cuirasierii lui Kellermann și la cea dreaptă pe ai lui Milhaud, avea, putem spune, două aripi de fier. Aghiotantul Bernard le aduse ordinul împăratului. Ney își trase sabia din teacă și luă comanda. Uriășele escadroane fremătară.

Atunci se petrecu un spectacol nemaipomenit.

Toată cavaleria, cu săbiile ridicate, cu stindardele și trompetele în vînt, împărțită în coloane pe divizion, dintr-o singură mișcare, ca și cum ar fi fost un singur om, cu precizia unui berbec de bronz care deschide o spărtură, coborî dealul Belle-Alliance, se înfundă în valea primejdioasă, unde căzuseră pînă atunci atîția oameni. Dispăru în fum, apoi, ieșind din umbră, se ivi din nou de cealaltă parte a văii, la fel de deasă și strînsă, urcînd la trap, printr-un nor de ghiulele ce surpa asupra-i cumplita coastă de glod a podișului Mont-Saint-Jean. Urcau amenințători, gravi, netulburați; în răstimpul dintre tirul flintelor și artileriei se auzea un tropot puternic.

„Urcau amenințători, gravi, netulburați...”

Pentru că erau două divizii, formau două coloane: în dreapta era

divizia Wathier, în stînga divizia Delord. De departe ți se părea că vezi doi șerpi uriași de oțel îndreptîndu-se spre creasta podișului. Străbătu cîmpul de bătaie ca un miracol.

De la luarea mării redute Moscova de către cavaleria grea, nu se mai văzuse ceva asemănător; lipsea Murat¹ dar Ney era aci. S-ar fi spus că mulțimea se preschimbăse într-o dihanie cu un singur suflet. Fiecare escadron șerpuia și se umfla ca inelul unui polip. Se zăreau ici-colo, printr-o perdea de fum sfîrtecată, un vălmășag de coifuri, strigăte, săbii, sărituri sălbătice de crupe de cal printre tunuri și fanfare, un tumult disciplinat și înfiorător; iar deasupra, cuirasele ca solzii unui balaur.

Astfel de istorisiri par din alte vremuri. Ceva asemănător acestei vedenii apărea fără îndoială în vechile epopei păgîne, unde se povestea despre oamenii-cai, străvechii centauri, titani cu fața omenească și cu piept de cal, care asaltaseră în galop Olimpul, groaznici, invulnerabili, sublimi: zei și fiare.

Printr-o ciudată coincidență numerică, douăzeci și șase de batalioane mergeau să întîmpine douăzeci și șase de escadroane.

Îndărătul crestei podișului, în umbra unei baterii camuflate, aștepta infanteria engleză formată din treisprezece careuri cu cîte două batalioane de fiecare careu, și puse pe două rînduri, șapte pe primul, șase pe al doilea, cu pușca la ochi, țintind spre ce avea să vină, liniștită, mută, nemișcată. Nu-i vedea pe cuirasieri și cuirasierii nu o vedeau. Asculta cum urcă acel puhoi de oameni. Auzea cum crește zgomotul pe care-l făceau trei mii de cai, ropotul alternativ și simetric al copitelor la trap, frecătura cuiraselor, zăngănitul săbiilor și un fel de suflu uriaș și sălbatic. Se făcu o tăcere amenințătoare, apoi, deodată, apăru deasupra crestei un șir lung de brațe ridicate care-și roteau săbiile prin aer, și coifuri, și trompete, și stindarde, și trei mii de capete cu mustăți cenușii care strigau „Trăiască împăratul!”. Toată cavaleria se ivi pe podiș și în clipa aceea păru că începe să se cutremure pămîntul.

Dar deodată se întîmplă un lucru tragic; la stînga englezilor, la dreapta noastră, capul coloanei de cuirasieri se opri, și caii se cabrară cu un zgomot asurzitor. Ajunși în vîrfurile crestei, dezlănțuiți, pradă furiei și grabei de a nimici careurile și tunurile, cuirasierii văzură deodată că între ei și englezi era un șanț, o rîpă. Era drumul prăpăstios spre Chain.

Clipa fu înfricoșătoare. Șanțul era acolo, neașteptat, abrupt, căscat la picioarele cailor, între două maluri ridicate, adînc de doi stînji. Șirul al doilea îl împinse pe cel dintîi înăuntru, și cel de-al treilea pe al doilea; caii se ridicau în două picioare, se trăgeau îndărăt, cădeau pe

1. Mareșal al imperiului și cumnat al lui Napoleon. Engels l-a numit „cel mai strălucit dintre ofițerii de cavalerie ai lui Napoleon”.

crupă, alunecau cu picioarele în aer, înghesuindu-se și răsturnându-se pe călăreți; nici un mijloc de a da înapoi, întreaga coloană nu mai era decît un proiectil. Forța dobîndită pentru a-i zdrobi pe englezi, îi zdrobi pe francezi. Șanțul cel neînduplecat nu putea fi luat decît atunci cînd se umplea. Călăreți și cai se rostogoliră într-însul unii peste alții, strivindu-se între ei, nemaifiind în abisul acela decît o masă de carne, și cînd prăpastia se umplu cu oameni vii, cei din urma lor călcară peste ei și merseară mai departe. Aproape o treime din brigada Dubois se prăvăli în hăul acela.

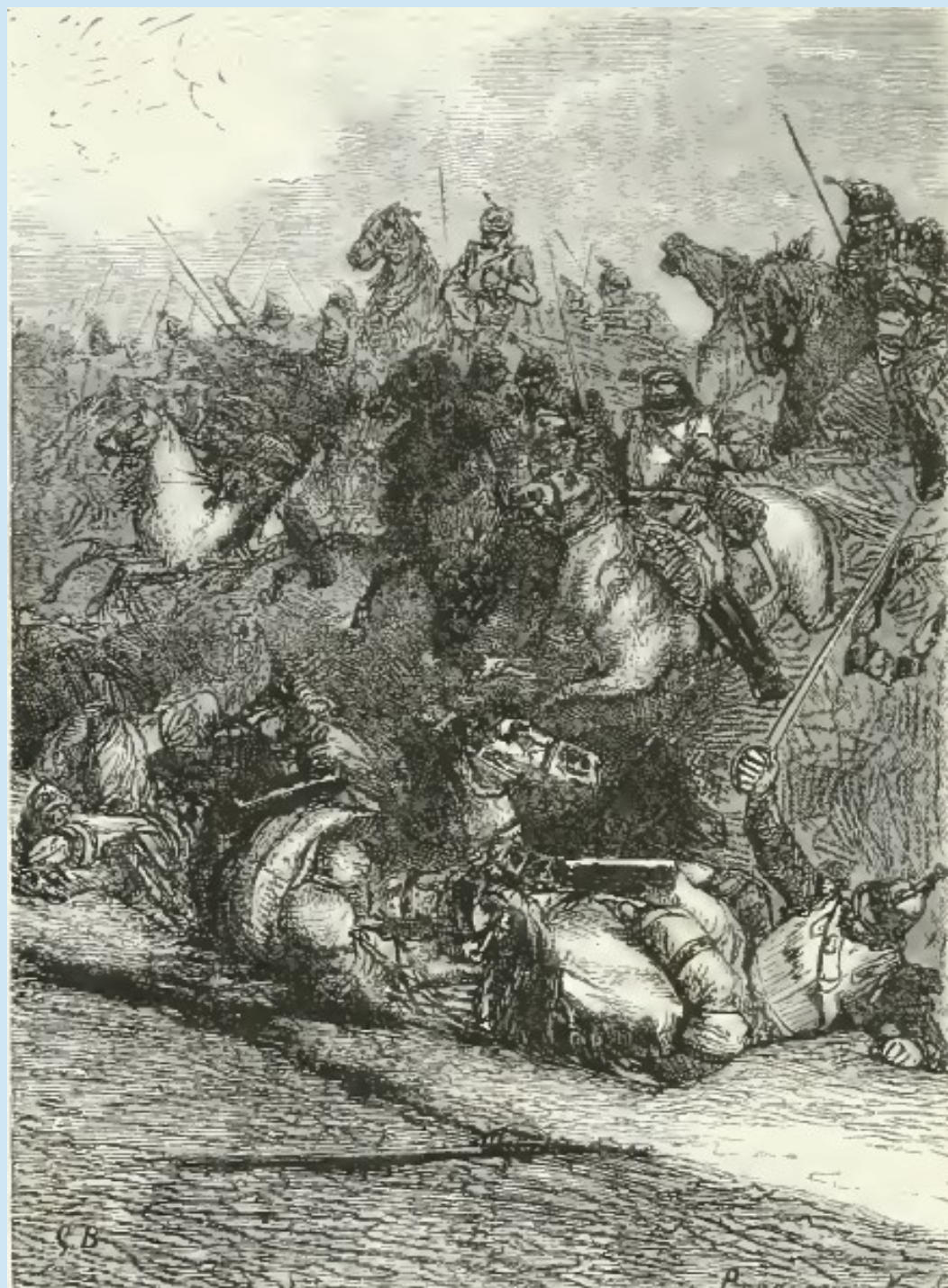
Așa începu înfrîngerea.

O tradiție locală, care exagerează desigur, spune că în drumul spre Chain și-au găsit moartea două mii de cai și o mie cinci sute de oameni. Cifra asta pare să cuprindă și toate celelalte cadavre aruncate în șanț a doua zi după bătălie.

Să spunem în treacăt că acea brigadă Dubois, atît de dramatic încercată, luase cu un ceas înainte, șarjînd singură, drapelul batalionului de la Lunebourg.

Mai înainte de a trimite la atac pe cuirasierii lui Milhaud, Napoleon cercetase cu atenție terenul, dar nu putuse vedea acel drum scobit, care nu făcea nici măcar o cută pe suprafața podișului.

Prevenit lotuși și nedumerit de acea bisericuță albă care sta ca un semn la cotitura șoselei spre Nivelles, pusese o întrebare călăuzei Lacoste, gîndindu-se la eventualitatea unui obstacol.

„Călăreți și cai se rostogoliră într-însul unii peste alții...”

Călăuza răspunsese negativ. Aproape s-ar putea spune că toată nenorocirea i s-a tras lui Napoleon dintr-un semn făcut cu capul de un țaran.

Dar aveau să se mai ivească și alte nenorociri.

Era oare cu puțință ca Napoleon să câștige bătălia? Noi răspundem că nu. De ce? Din pricina lui Wellington? Din pricina lui Blücher? Nu. Legea veacului al XIX-lea nu mai îngăduia ca Napoleon să fie învingător la Waterloo. Se pregătea o altă serie de fapte printre care Napoleon nu mai avea loc. Reaua voință a întâmplărilor se anunțase mai demult.

X

PODIȘUL MONT-SAINT-JEAN

Odată cu rîpa, ieșise la iveală și bateria. Șaizeci de tunuri și cele treisprezece careuri îi ochiră de aproape pe cuirasieri. Cutezătorul general Delord salută militărește bateria engleză.

Artileria volantă a englezilor intrase în galop înapoi, în careuri. Cuirasierii nici nu avuseseră timp să se oprească. Nenorocirea întâmplată îi decimase, dar nu-i descurajase. Erau dintre aceia care, cu cît scad în număr, cu atît devin mai inimoși.

Singură coloana Wathier suferise din pricina nenorocirii, coloana Delord, pe care Ney o îndreptase spre stînga în linie oblică, ca și cum ar fi presimțit cursa, sosise nevătămată.

Cuirasierii se năpustiră asupra careurilor engleze. Atacul se dezlănțui; în galop, cu hățurile în voie, cu sabia în dinți, cu pistoalele în mîna. Sînt unele momente în luptă cînd sufletul se înăsprește în om, soldatul se preschimbă în stană de piatră și toată ființa lui în granit. Batalioanele engleze, atacate cu înverșunare, nu se clintiră. Ceea ce se petrecu atunci fu înfricoșător. Careul englez fu atacat deodată pe toate laturile. Un vîrtej sălbatic le învălui. Infanteria asta rece rămase nepăsătoare. Rîndul întîi, cu un genunchi în pămînt, primea cuirasierii în vîrfurile baionetei; rîndul al doilea îi împușca; în spatele celui de-al doilea rînd, tunarii își încărcău tunurile. Fața careului se deschidea, lăsa să treacă salva unei încărcături și se închidea la loc. Cuirasierii răspundeau năpustindu-se asupra ei. Caii lor mari se cabrau, călcau rîndurile în copite, săreau peste baionete și cădeau uriași în mijlocul acelor patru ziduri omenești. Ghiulelele lăsau goluri printre cuirasieri, cuirasierii făceau spărturi în careuri. Șirurile de oameni dispăreau sfărîmate, sub cai. Baionetele se înfigeau în burțile centaurilor. Poate că nici nu s-au mai văzut într-altă parte răni mai monstruoase. Careurile sfîrtecate de cavaleria înverșunată se strîngeau fără să șovăie. Bogați în muniție, o făceau să explodeze în mijlocul

năvălitorilor. Fața acestei bătălii era monstruoasă. Careurile nu mai erau batalioane, erau cratere; cuirasierii nu mai erau o cavalerie, ci o furtună. Fiecare careu în parte era un vulcan atacat de un nor; lava se lupta cu fulgerul.

Careul de la extrema dreaptă, cel mai expus dintre toate, fiind fără acoperire, fu de la primele ciocniri aproape desființat. Era format din regimentul 75 de *highlander*¹. În mijloc, pe o tobă, cu cimpoiul sub braț, cimpoierul cânta cîntece de munte, lăsîndu-și în jos, cu o adîncă nepăsare, privirea melancolică, în care se răsfrîngeau păduri și lacuri, pe cînd cei din jurul lui se nimiceau unii pe alții. Scoțienii aceștia mureau cu gîndul la Ben Lothian², așa cum grecii își aduceau aminte de Argos³. Sabia unui cuirasier, lovind cimpoiul și brațul care-l susținea, curmă cîntecul, ucigîndu-l pe cîntăreț. Cîntecul amuți. Nu prea numeroși și împuținați de nenorocirea din rîpă, cuirasierii aveau împotriva lor toată armata engleză, dar fiecare dintre ei făcea cît zece. Cîteva batalioane de hanovrezi⁴ dădură înapoi.

Wellington văzu lucrul acesta și se gîndi la cavalerie. Dacă în aceeași clipă Napoleon s-ar fi gîndit la infanterie, ar fi cîștigat bătălia. Această uitare a fost marea și fatala lui greșală.

Cuirasierii care atacau se simțiră deodată atacați.

1. Scoțieni.

2. Ținut din centrul Scoției simbolizînd pentru scoțieni întreaga patrie.

3. Murind, grecii își aminteau de Argos, cetate din Peloponez, simbol al patriei prin vechimea ei.

4. Mercenari germani din armata engleză, originari din Hanovra, care în secolul al XVIII-lea aparținuse regilor Angliei.

„În mijloc, pe o tobă, cu cimpoiul sub braț, cimpoierul...”

Cavaleria engleză le căzu în spate. În fața lor, erau careurile; îndărătul lor, Somerset; Somerset însemna o mie patru sute de dragoni de gardă. Somerset îl avea la dreapta pe Dormberg cu cavaleria ușoară germană și la stînga pe Trip cu carabinierii belgieni; cuirasierii atacați din flanc și din front, dinainte și din urmă, de către infanterie și cavalerie, trebuiră să facă față inamicului pretutindeni. Ce le păsa? Erau în vîrtej. Vitejia lor nu se poate descrie.

În afară de asta, aveau înapoia lor bateria care bubuia neconținut. Era destul, pentru ca oamenii să fie răniți din spate. Una din cuirasele lor, găurită la omoplatul stîng de un proiectil, se află în colecția numită Muzeul Waterloo.

Unor asemenea francezi nu le trebuiau decît astfel de englezi.

N-a mai fost o încăierare, ci o negură, o furie, un iureș amețitor de suflute și vitejii, un uragan de săbii-fulgere. Dintr-o mie patru sute de dragoni de gardă nu mai rămaseră într-o clipă decît opt sute; Fuller? Locotenent-colonelul lor căzu mort. Ney sosi în goană cu lăncierii și cu vînătorii lui Lefebvre-Desnouettes. Podișul Mont-Saint-Jean fu luat o dată, apoi luat din nou și iar mai fu luat o dată. Cuirasierii lăsau cavaleria să se întoarcă la infanterie, sau, ca să spunem mai bine, în toată această învălmășeală uriașă, oamenii se gîtuiau fără ca unul să-l scape din mînă pe celălalt. Careurile rezistau mereu. Se dădură douăsprezece asalturi. Sub Ney fură omorîți patru cai. Jumătate din cuirasieri rămaseră pe podiș. Lupta ținu două ceasuri.

Armata engleză fu adînc zguduită. Fără îndoială că, de n-ar fi fost slăbiți în prima ciocnire prin dezastrul de la drumul rîpos, cuirasierii ar fi dat peste cap centrul și ar fi cîștigat victoria. Cavaleria asta nemaipomenită, îl încremeni de uimire pe Clinton, care luase parte la luptele de la Talavera și Badajos. Pe trei sferturi înfrînt, Wellington admira cu eroism. Spunea încet: *Sublim*¹!

Cuirasierii zdrobiră șapte careuri din treisprezece, luară sau imobilizară șazece de tunuri și răpiră regimentelor engleze șase drapele, pe care trei cuirasieri, și trei vînători de gardă le aduseră împăratului înaintea fermei Belle-Alliance.

Situația lui Wellington se înrăutățise. Bătălia asta ciudată era un duel dintre doi răniți înverșunați, care își pierd tot sîngele, luptînd și rezistînd mereu. Care din doi va cădea cel dintîi?

Lupta de pe podiș continua.

Pînă unde au înaintat cuirasierii? Nimeni n-ar putea-o spune. Sigur e că, a doua zi după luptă, un cuirasier împreună cu calul său fură găsiți morți sub șopronul unde se cîntăreau căruțele de la Mont-Saint-Jean, chiar pe locul unde se întretaie și se întîlnesc cele patru drumuri spre Nivelles, Genappe, La Hulpe și Bruxelles. Călărețul acela străpunsese liniile engleze. Unul dintre oamenii care i-au ridicat cadavrul mai

1. Textual: *Splendid* (n.a.).

trăiește încă la Mont-Saint-Jean. Îl cheamă Dehaze. Avea pe atunci optsprezece ani.

Wellington simțea că se clatină. Criza se apropia.

Cuirasierii nu izbutiră, în înțelesul că centrul nu era zdrobit. Pentru că podișul era al tuturor, nu era al nimănui, dar, la urma urmei în cea mai mare parte, era al englezilor. Wellington stăpînea satul și cîmpia pe porțiunea cea mai ridicată. Ney nu avea decît culmea și coborîșul. Ambele părți păreau înrădăcinate în acest pămînt al morții.

Dar lovitura dată englezilor părea definitivă. Hemoragia armatei lor era groaznică. Kempt, la aripa stîngă, „cerea întăriri”. „Nu mai sînt, răspundea Wellington. Să moară pînă la ultimul!” Aproape în aceeași clipă (apropiere ciudată, care zugrăvește halul în care ajunseseră cele două armate) Ney cerea lui Napoleon să-i dea infanterie, iar Napoleon striga: „Infanterie! De unde s-o iau? O fi vrînd s-o fac eu?”

Armata engleză totuși era mai bolnavă. Atacurile furioase ale escadroanelor mari, cu cuirasierii de fier cu piepturi de oțel, zdrobiseră infanteria. Cîțiva oameni în jurul unui drapel arătau locul unde fusese regimentul cutare, batalionul era comandat de cîte un căpitan sau locotenent; divizia Alten, care fusese destul de încercată de Haie-Sainte, era aproape nimicită; belgienii cutezători din brigada Van Kluze zăceau în secară de-a lungul șoselei spre Nivelles; nimic nu mai rămînea din grenadirii olandezi, care în 1811 luptaseră împreună cu ai noștri în Spania, împotriva lui Wellington, și care, în 1815, aliați cu englezii, luptau contra lui Napoleon. Căzuseră mai ales foarte mulți ofițeri.

Lordul Uxbridge, care avea să-și piardă a doua zi piciorul, era cu un genunchi zdrobit. Dacă în bătălia asta de cuirasieri fuseseră scoși din luptă dintre francezi Delord, Lhéritier, Colbert, Dnop, Travers și Blancard, din partea englezilor Alten era rănit, Barne rănit, Delancey ucis, Van Merlen ucis, Ompteda ucis, întreg statul-major al lui Wellington decimat și, în echilibrul acesta sîngeros, Anglia stătea cel mai prost. Cel de al 2-lea regiment de gardă pedestră pierduse cinci locotenenți-colonei, patru căpitani și trei stegari; primul batalion al regimentului 30 infanterie pierduse douăzeci și patru de ofițeri și o sută doisprezece soldați; regimentul 79 vînători de munte avea douăzeci și patru de ofițeri răniți, optsprezece ofițeri morți și patru sute cincizeci de soldați uciși. Un regiment întreg de husari hanovrieni din Cumberland, în frunte cu colonelul Hacke (care avea să fie mai tîrziu judecat și degradat), văzînd măcelul, se întorsese din drum și pornise în goană spre pădurea Soignes, semănînd deruta pînă la Bruxelles. Convoaiele militare, carele, bagajele, furgoanele pline cu răniți se repezeau într-acolo, văzînd că francezii cîștigă teren și că se apropie de pădure; olandezii, loviți de săbiile cavaleriei franceze, dădeau alarma. După spusele martorilor care mai trăiesc încă, fugarii

se înghesuiseră de la Vert-Coucou pînă la Groenendael, pe o lungime de aproape două leghe, înspre Bruxelles. Panica fu atît de mare, încît îl cuprinsese și pe prințul de Condé¹, care se afla la Malines și pe Ludovic al XVIII-lea, tocmai la Gand. Cu excepția neînsemnatei rezerve eșalonate în spatele ambulanței din ferma de la Mont-Saint-Jean și de brigăzile Vivian și Vandeleur, care flancau aripa stîngă, Wellington nu mai avea cavalerie. Numeroase baterii zăceau demontate. Toate acestea le mărturisește Siborne; iar Pringle, exagerînd dezastrul, merge mai departe și spune că armata anglo-olandeză fusese redusă la treizeci și patru de mii. Ducele-de-fier² era liniștit, dar buzele îi păliseră. Comisarul austriac Vincent, comisarul spaniol Alava, de față la bătălie în statul-major englez, credeau că ducele e pierdut. La ora cinci, Wellington se uită la ceas și fu auzit murmurînd cuvintele acestea îngrijorătoare: „Blücher sau noaptea!”.

Cam în același timp un șir de baionete, îndepărtat, sclipi pe înălțimile dinspre Frischemont.

E momentul culminant al acestei drame uriașe.

XI

CĂLĂUZĂ REA PENTRU NAPOLEON, CĂLĂUZĂ BUNĂ PENTRU BÜLOW ³

Se știe în ce chip dureros s-a înșelat atunci Napoleon; îl aștepta pe Grouchy⁴, dar sosi Blücher; moartea în locul vieții.

Soarta își are cotiturile ei: aștepta tronul lumii și Sfînta Elena începuse să se zărească. Dacă micul păstor, călăuză lui Bülow (locotenentul lui Blücher), l-ar fi sfătuit să pornească atacul din pădurea de mai sus de Frischemont, în loc să-l înceapă de mai jos de Plancenoit, chipul veacului al XIX-lea ar fi fost poate cu totul altul. Napoleon ar fi cîștigat bătălia de la Waterloo. Pe oricare alt drum în afară de acel de mai jos de Plancenoit, armata prusacă ar fi dat peste

1. Comandant militar francez. În timpul revoluției din 1789 a alcătuit în Renania o armată formată din nobili francezi emigranți luptînd împotriva Franței revoluționare. Sub restaurație a fost comandantul infanteriei.

2. Wellington, comandantul trupelor britanice la Waterloo, era supranumit astfel pentru energia și tenacitatea lui.

3. General prusac, care a sosit primul, la Waterloo, în flancul drept al oastei lui Napoleon, provocînd deruta acesteia.

4. Unul din mareșalii lui Napoleon, care la Waterloo a avut comanda cavaleriei de rezervă, cu sarcina de a urmări pe prusacii lui Blücher, înfrînți cu cîteva zile în urmă la Ligny. Blücher însă izbuti să se desprindă din urmărire, își regrupa forțele și apără pe cîmpul de bătaie de la Waterloo pentru a ajuta pe englezi în momentul cel mai critic pentru ei. În timpul acesta, Grouchy se ținea departe de bătălie. În declarațiile culese la Sfînta Elena de secretarul său, Las Cazes, Napoleon aruncă vina înfrîngerii de la Waterloo asupra lui Grouchy.

un șanț de netrecut pentru artilerie, iar Bülow n-ar mai fi ajuns. Dacă ar mai fi întârziat o oră, o spune însuși generalul prusac Muffling, Blücher nu l-ar mai fi găsit pe Wellington în picioare, iar bătălia ar fi fost pierdută.

Așadar, era și timpul ca Bülow să sosească. Întârziase, de altfel, destul de mult. Poposisese la Dion-le-Mont și plecase de acolo odată cu zorile. Dar drumurile erau defundate și diviziile i se împotmoliseră. Tunurile se înămoleau pînă la osie. Afară de asta, trebuiseră să treacă râul Dyle pe podul îngust de la Wavre; ulița care ducea spre pod fusese incendiată de francezi; chesoanele și furgoanele artileriei nu putuseră trece prin cele două șiruri de case în flăcări și fuseseră silite să aștepte stingerea focului. Avangarda lui Bülow nu putuse ajunge la Chapelle-Saint-Lambert nici la venirea prînzului.

Dacă acțiunea ar fi fost începută cu două ceasuri mai devreme, ar fi putut să fie sfîrșită la orele patru, și Blücher s-ar fi aflat în fața unei bătălii cîștigate de Napoleon. Așa sînt întîmplările astea uriașe, pe măsura unui infinit care ne scapă. Chiar la amiază, împăratul zărise prin ochean ceva pe linia îndepărtată a zării și care-i atrăsese luarea-aminte. Spusese: „Văd acolo un nor; mi se pare că sînt trupe”. Îl întrebasese apoi pe ducele de Dalmația: „Soult, ce vezi înspre Chapelle-Saint-Lambert?” Mareșalul își îndreptase luneta într-acolo și răspunsese: „Patru sau cinci mii de oameni, sire. Fără îndoială, e Grouchy.” Cu toate astea, ceea ce vedeau ei rămînea nemișcat în ceață. Toate ochenele statului-major studiaseră „norul” semnalat de împărat. „Sînt coloane care fac haltă”, spuseră unii. „Sînt pomi”, spuseră cei mai mulți. Adevărul era că norul nu se mișca din loc. Împăratul trimisese în recunoaștere, spre acel punct nelămurit, divizia de cavalerie ușoară a lui Domon.

Așa și era: Bülow nu se clintise. Avea o avangardă foarte slabă și nu putea face nimic. Trebuia să aștepte grosul corpului de armată și primise ordin ca mai înainte de-a intra în linie să se concentreze; dar la ceasurile cinci, Blücher, văzînd primejdia în care se găsea Wellington dădu ordin lui Bülow să atace și spuse această frază de pomină: „Trebuie să dăm oxigen armatei engleze”.

Puțin după aceea, diviziile Losthin, Hiller, Hacke și Ryssel se desfășurau în fața corpului de armată al lui Lobau, cavaleria prințului Wilhelm de Prusia ieșea din pădurea Paris, Plancenoit era în flăcări, iar ghiulelele prusace plouau pînă în rîndurile gardei de rezervă din spatele lui Napoleon.

XII

GARDA

Restul se știe; o a treia armată dădea năvală, băătăia era răzlețită, optzeci și șase de guri de foc bubuiau deodată, Pirch I-ul apărea împreună cu Bülow, cavaleria lui Zieten era condusă de însuși Blücher, francezii erau respinși, Marcognet era măturat de pe podișul Ohain, Durutte scos de la Papelotte, Donzelot și Quiot se retrăgeau, Lobau era luat dintr-o parte, o nouă băătăie se dezlanțuia, odată cu căderea nopții, asupra regimentelor noastre zdruncinate, toată linia engleză relua ofensiva și pornea înainte, se făcuse o uriașă spărtură în rândurile armatei franceze, artileria engleză și cea prusacă se ajutau una pe alta, frontul era nimicit, flancul era distrus, iar garda intra în linie sub această rostogolire înfricoșătoare. Ea striga în vreme ce simțea că moare: „Trăiască împăratul!” Istoria nu cunoaște nimic mai mișcător decât această agonie care izbucnește în urale.

Cerul fusese înnourat toată ziua. Deodată, chiar în clipa aceea, era pe la ceasurile opt seara, norii de la orizont se dădură la o parte și lăsară să treacă printre ulmii de pe drumul dinspre Nivelles acel incendiu sinistru al soarelui care apune. La Austerlitz îl văzuseră răsărind.

Pentru un asemenea deznodământ, fiecare batalion al gărzii era comandat de un general. Erau acolo Friant, Michel, Roguet, Harlet, Mallet, Poret de Morvan. Când căciulile înalte ale grenadierilor din gardă, cu placa mare pe care era vulturul, se iviră simetrice, aliniate, liniștite, minunate, în ceața încăierării, dușmanul fu pătruns de respect pentru Franța; ai fi crezut că vezi douăzeci de victorii intrând pe câmpul de luptă cu aripile întinse, iar învingătorii, socotindu-se învinși, dădură înapoi; dar Wellington strigă: „Gărzi, în picioare și țințiți bine!” Regimentul roșu al gărzilor engleze, culcat îndărătul tufișurilor, se ridică, un nor de proiectile ciurui drapelul tricolor care tremura prejurul vulturilor noștri, se năpustiră cu toții, și măcelul suprem începu. Garda imperială simți din umbră cum împrejurul ei armata începea să se dea înapoi, marea zguduitoră a trupelor puse pe fugă, auzi acel: „Scape cine poate!” care înlocuise pe „Trăiască împăratul!” Și, cu fuga în urma ei, continua să înainteze, din ce în ce mai lovită de trăsnet și cu atât mai nimicită cu cât pășea mai departe. Nu se găsiră nici șovăitori, nici sfioși. În trupa aceea, soldații și generalii erau la fel de viteji. Nici un om nu fu dat lipsă de la sinucidere.

Ney, tulburat, mare prin toată măreția morții primite de bunăvoie, se dăruia în fiecare clipă acelui prăpăd. Acolo îi fu ucis, sub el, al cincilea cal. Nădușit, cu ochii înflăcărați, cu spumă la gură, cu uniforma descheiată, cu unul dintre epoleți tăiat pe jumătate de lovitura de sabie a unui guard¹ călare, cu placa de mare-vultur strivită de un glonte, însîngerat, plin de noroi, măreț, în mînă cu o sabie ruptă, spunea: „Priviți cum moare în luptă un mareșal al Franței!” Dar

1. Soldat din armata regală engleză.

degeaba, nu muri. Era răvășit și furios. Îi arunca întrebarea asta lui Drouet d'Erlon¹: „Tu nu te lași ucis? Striga în mijlocul artileriei aceleia care zdrobea un pumn de oameni: „Așadar, pentru mine nimic! Ah! Aș vrea să-mi intre în burtă toate ghiulele astea ale englezilor!” Nenorocitele, erai sortit gloanțelor franceze!

XIII

PRĂPĂDUL

Deruta din spatele gărzii fu lugubră.

Armata se frânse deodată, din toate părțile în același timp: la Hougomont, la Haie-Sainte, la Papelotte, la Plancenoit. Strigătul de „Trădare!” fu urmat de strigătul „Scape cine poate!” O armată care se destramă e ca un dezgheț. Totul se încovoiaie, se sparge, trosnește, plutește, se rostogolește, cade, se izbește, se grăbește, dă năvală. O nemaipomenită dezagregare. Ney sare pe un cal de împrumut și, cu capul gol, fără cravată, fără sabie, se așază de-a latul șoselei spre Bruxelles, oprind în același timp pe englezi și pe francezi. Încearcă să țină armata în loc, o cheamă înapoi, o suduie, se împotrivește fugii. E depășit. Soldații fug strigând: „Trăiască mareșalul Ney!” Două regimente ale lui Durutte se duc și se întorc înfricoșate, ca și cum ar fi purtate de colo-colo între săbiile ulanilor² și împușcăturile brigăzilor lui Kempt, Best, Pack și Rylandt. Cea mai rea învălmășeală e deruta; prietenii se ucid între ei ca să fugă; escadroanele și batalioanele se sfarmă și se împrăstie, lovindu-se unele de altele, uriașă spumă a bătăliei. Lobau de-o parte, Reille de cealaltă, sînt luați de valuri. Napoleon încearcă zadarnic să ridice ziduri cu ce-i mai rămăsese din gardă; zadarnic își prăpădește escadroanele de serviciu într-o ultimă sfortare. Quiot se dă înapoi în fața lui Vivian, Kellermann în fața lui Vandeleur, Lobau în fața lui Bülow, Morand în fața lui Pirch, Domont și Subervig în fața prințului Wilhelm de Prusia, Guyot, care a condus șarja escadroanelor împăratului, cade sub picioarele dragonilor englezi. Napoleon aleargă în galop de-a lungul coloanelor de fugari, le vorbește, îi silește, îi amenință, îi roagă stăruitor. Toate gurile care

1. (Jean-Baptiste) alt mareșal din armata lui Napoleon; își va relua activitatea sub Ludovic-Filip și va fi atunci guvernator general al Algeriei.

2. Cavaleriști din armata prusacă.

strigaseră de dimineață „Trăiască împăratul!” rămîn căscate; abia dacă-l mai cunosc. Cavaleria prusacă, proaspăt sosită, se aruncă, zboară, lovește cu sabia, taie, dă cu securea, ucide, nimicește. Caii înhămați dau năvală, tunurile o iau razna, soldații deshamă caii de la chesoane, și pun mîna pe ei ca să fugă; furgoanele, date peste cap, cu roțile în sus, împiedică drumul și prilejuiesc măceluri. Oamenii se zdrobesc, se calcă în picioare, merg peste morți și peste vii. Brațele sînt deznădăjduite. O mulțime amenințătoare umple drumurile, înțesate de acești patruzeci de mii de oameni care evadează.

Strigăte disperate, saci și puști aruncate în lanurile cu secară, cărări croite cu lovituri de spadă; s-a sfîrșit cu camarazii, cu ofițerii, cu generalii; nu mai e decît o spaimă de negrăit. Zieten lovește în voie Franța cu sabia. Leii s-au preschimbât în căprioare. Așa s-a petrecut această fugă.

La Genappe, încearcă să se întoarcă, să facă front, să se împotrivească. Lobau strînse trei sute de oameni. Baricadară intrarea în oraș; dar după prima salvă prusacă o luară cu toții la fugă, iar Lobau fu prins. Se văd și azi urmele salvei pe fața veche de cărămizi a unei case dărăpănate, la dreapta drumului, la cîteva minute înainte de a intra în Genappe. Prusacii se aruncară asupra localității Genappe, mîniosi desigur că erau atît de puțin victorioși. Urmărirea fu groaznică. Blücher porunci uciderea tuturor. Roguet dăduse pilda lugubră de a amenința cu moartea pe orice grenadier francez care i-ar aduce un prizonier prusac. Blücher îl întrecu pe Roguet. Duchesne, generalul tinerei gărzi, înghesuit în ușa unui han din Genappe, își predă sabia unui husar al morții, care i-o luă și-l ucise pe prizonier. Victoria se încheie cu asasinarea învinșilor.. Să pedepsim, pentru că noi sîntem istoria: bătrînul Blücher s-a dezonorat. Cruzimea asta puse vîrf dezastrului. Retragerea disperată străbătu Genappe, străbătu Quatre-Bras, străbătu Gosselies, străbătu Frasnes, străbătu Charleroi, străbătu Thuin și nu se opri decît la graniță. Vai! Și cine fugea în felul acesta? Armata cea mare.

Amețeala, teroarea, ruina celei mai înalte vitejii din cîte au uimit vreodată istoria, să fie oare fără pricină? Nu. Asupra bătăliei de la Waterloo se proiectează umbra unei mîini uriașe. E ziua destinului. Ziua aceea a fost hărăzită de o forță care e mai presus de om. Iată de ce au fost înconvoiate de spaimă atîtea capete; iată de ce atîtea inimi mari și-au predat spada. Cei care învinseseră Europa au căzut, zdrobiți, nemaiavind nici ce să mai spună, nici ce să mai facă, simțindu-se la umbra unei prezențe cumplite. *Hoc erat fatis*¹. În ziua aceea, perspectiva neamului omenesc s-a schimbat. Waterloo e țîțîna veacului al XIX-lea. Dispariția acelui mare om era necesară pentru ca să înceapă un mare secol. S-a însărcinat cu asta cineva căruia nu i se

1. Așa a fost scris (lat.).

poate împotrivi nimeni. Panica eroilor se explică. În bătălia de la Waterloo a fost mai mult decît un nor, a fost un meteor. A trecut pe acolo Dumnezeu.

La căderea nopții, pe o cîmpie de lîngă Genappe, Bernard și Bertrand¹ apucară de o pulpană a redingotei și opriră în loc un om buimac dus pe gînduri, sinistru, care, după ce fusese tîrît pînă acolo de curentul retragerii, descălecuse, își trecuse pe sub braț căpăstrul calului și, cu privirea rătăcită, se întorcea singur la Waterloo. Era Napoleon, care încă mai încerca să meargă înainte, somnambul uriaș al visului său zdrobit.

XIV

CEL DIN URMĂ CAREU

Cîteva careuri din gardă, nemișcate în scurgerea retragerii, ca niște stînci în apa care curge, rezistară pînă noaptea. Odată cu noaptea venea și moartea. Careurile așteptară această umbră dublă și, neclintite, se lăsară învelite de ea. Fiecare regiment, izolat de celelalte și nemaiavînd nici o legătură cu armata ciopîrțită din toate părțile, murea pe socoteala lui. Pentru a săvîrși această ultimă faptă, unii ocupaseră poziții pe înălțimile de la Rossomme, alții pe cîmpia de la Mont-Saint-Jean. Aici, careurile astea întunecate agonizau măreț, părăsite, învinse, înfricoșătoare. Ulm, Wagram, Jena, Friedland mureau în ele.

1. Generali din statul-major al lui Napoleon la Waterloo; ultimul este cunoscut prin credința păstrată împăratului, pe care l-a urmat în insula Elba și în insula Sfînta Elena.

„Era Napoleon, care încă mai încerca să meargă înainte...”

În amurg, pe la ceasurile nouă seara, la poalele podișului Mont-Saint-Jean mai rămăsese unul. În valea asta a morții, la picioarele povârnișului pe care-l urcaseră cuirasierii și năpădit acum de masele engleze, sub focul convergent al artileriei dușmane, victorioase, sub un potop spăimîntător de proiectile, careul mai lupta încă. Era comandat de un ofițer necunoscut, pe care-l chema Cambronne.

După fiecare explozie, careul se împuțina și răspundea. Răspundea obuzelor prin gloanțe și-și restrîngea tot mai mult cele patru laturi. De departe, oprindu-se cînd și cînd să răsuflă, fugarii ascultau în întineric acel tunet înfundat, care descreștea.

Cînd legiunea aceea nu mai fu decît un pumn de oameni, cînd steagul lor nu mai fu decît o zdreanță, cînd puștile lor lipsite de gloanțe nu mai fură decît ciomege, cînd mormanul de cadavre fu mai mare decît grupul celor în viață, învingătorii fură străbătuți de un fel de spaimă sfîntă în fața acestor muribunzi sublimi, și tunurile engleze, oprindu-se să se odihnească, făcură tăcere. Fu o clipă de răgaz. În jurul celor care luptau era un fel de furnicar de năluci, umbre de oameni călare, profilurile negre ale tunurilor, cerul alb ivit printre roți și afete. Uriașul cap de mort, pe care eroii îl întrezăresc întotdeauna în fumul din fundul luptei, înainta spre ei și îi privea. Putură să audă în umbra asfințitului cum încărcău tunurile; fitilurile aprinse, ca niște ochi de tigru în noapte, le încercuiau capetele, trăgătorii bateriilor engleze se apropiau de tunuri. Atunci, tulburat, un general englez, după unii Colville, iar după alții Maitland, le strigă „Bravi francezi, predați-vă!” Cambronne le răspunse:

„C...t”¹.

XV

CAMBRONNE

În dorința lui de a fi respectat, cititorul francez nu îngăduie să i se repete poate cel mai frumos cuvînt pe care un francez l-a rostit vreodată. E oprit să stai mărturie pentru sublim în fața istoriei.

Vom trece peste această regulă pe riscul nostru.

Așadar, printre toți acei giganți, exista un titan: Cambronne.

1. *Merde (fr.)*

Să spui acest cuvînt și apoi să mori. Ce poate fi mai mare! Fiindcă a-ți dori moartea înseamnă a muri într-adevăr și nu e vina celui om că, deși împușcat, a supraviețuit.

Omul care a cîștigat bătălia de la Waterloo nu e Napoleon cel pus pe fugă, nu e Wellington care ceda la ceasurile patru și era disperat la cinci, nu e Blücher care nici nu s-a luptat: omul care a cîștigat bătălia de la Waterloo e Cambronne.

Să trăsnești cu un astfel de cuvînt tunetul care te ucide înseamnă să învingi.

Să dai catastrofei răspunsul acesta, să spui asta destinului, să pui temelia asta leului care avea să fie ridicat pe acel loc, să arunci replica asta ploii nopții, zidului trădător de la Hougomont, drumului răpos de la Ohain, întîrzierii lui Grouchy, sosirii lui Blücher, să fii ironia însăși în mormînt, să faci în așa fel încît să rămîi în picioare după ce vei fi căzut, să îneci în două silabe coaliția europeană, să oferi regilor haznalele binecunoscute cezarilor, să faci din cel din urmă cuvînt cel dintîi, amestecînd în el strălucirea Franței, să închei cu semeție Waterloo-ul ca penultima zi a carnavalului, să-l completezi pe Leonida cu Rabelais¹, să rezumi o victorie printr-un cuvînt suprem, cu neputință de rostit, să pierzi terenul și să păstrezi istoria, să ai de partea ta după măcel pe cei ce rîd, e nespus de mult.

E o insultă adusă trăsnetului. E de o măreție demnă de Eschyl.

Cuvîntul lui Cambronne face efectul unei fracturi. E un piept fracturat de dispreț; e preaplinul agoniei care face explozie.

Cine a învins? Wellington? Nu. Fără Blücher ar fi fost pierdut. Să fie Blücher? Nu. Dacă Wellington n-ar fi început, Blücher n-ar fi putut să isprăvească. Cambronne, acest trecător de ultimă oră, acest soldat necunoscut, acest nimic al războiului, simte că acolo e o minciună, o minciună într-o catastrofă cumplit de dureroasă, în clipa în care izbucnește de furie, i se oferă această batjocură, viața! Cum să nu izbucnească?

Sînt acolo toți regii Europei, generalii cei fericiți, jupiterii stăpîni peste fulgere, o sută de mii de soldați victorioși și, în urma celor o sută de mii, un milion; tunurile lor, cu fitiluri aprinse, stau căscate; au sub călcîiul lor garda imperială și armata cea mare; l-au zdrobit pe Napoleon și n-a mai rămas decît Cambronne, nu mai protestează decît acest vierme de țărînă. El va protesta. Atunci el caută un cuvînt, așa cum ai căuta o sabie. Simte cum suie în el o spumă și acea spumă e cuvîntul. În fața, acestei biruințe minunate și mediocre, în fața acestei biruințe fără biruitori, se ridică acest disperat; o îndură în toată

1. *Să-l completezi pe Leonida cu Rabelais* – să închei narațiunea unei jertfe sublime cu un hohot de rîs sarcastic. *Leonida*, rege al Spartei (490-480 î.e.n.) eroul de la Termopile, pe care l-a apărut contra perșilor și unde a murit eroic. *François Rabelais* (1494-1558), mare scriitor umanist francez, care, în povestirile *Gargantua și Pantagruel* a satirizat societatea monarho-feudală a vremii.

măreția ei covârșitoare, dar își dă seama de nimicnicia ei și face mai mult decît s-o scuie în obraz. Sub numărul, forța și materia care îl copleșesc, găsește o expresie pentru suflet: excrementul. O spune din nou. Să spui asta, să faci asta, să găsești asta, însemnează să fii învingător.

În minutul fatal, duhul zilelor mărețe a pătruns în omul acesta necunoscut. Cambronne găsește cuvîntul de la Waterloo, după cum Rouget de Lisle găsește *Marseieza* datorită harului de sus care pogoară asupra-i. Se desprinde o suflare din uraganul divin și trece prin acești oameni; ei tresar; unul cîntă cîntecul suprem, iar celălalt scoate strigătul teribil. Acest cuvînt al disprețului titanice nu e azvîrlit de Cambronne numai Europei, în numele imperiului. Asta ar fi puțin. El îl azvîrle trecutului, în numele revoluției. Auzi și recunoști în Cambronne vechiul suflet al uriașilor. Parcă ar fi Danton care vorbește, sau Kléber¹ care urlă.

La cuvîntul lui Cambronne, vocea engleză răspunse; „Foc!” Bateriile fură luminate de flăcări, dealul se cutremură, din toate acele guri de aramă ieși o ultimă și înfricoșătoare vărsătură de proiectile, se rostogoli un fum nesfîrșit, ușor albicios datorită lunii care se ridicase, iar cînd se risipi fumul, nu mai era nimic. Acea rămășiță măreață era nimicită; garda murise. Cele patru laturi ale cetățuii vii zăceau la pămînt; cu greu puteai desluși ici-colo o tresărare printre cadavre. În felul acesta, legiunile franceze, mai mărețe decît cele romane, își dădură sufletul la Mont-Saint-Jean, pe pămîntul muiat de ploaie și sînge, în grînele întunecate, în locul pe unde trece acum, la ceasurile patru dimineața, fluierînd și dînd vesel bici calului, Joseph, băiatul care duce poșta la Nivelles.

XVI

QUOT LIBRAS IN DUCE?

Bătălia de la Waterloo este o enigmă. Ea e la fel de nelămurită și pentru cei ce-au cîștigat-o, ca și pentru cel care-a pierdut-o. Napoleon vedea în ea panică³. Blücher nu vedea în ea decît foc. Wellington nu înțelegea nimic. Citiți rapoartele. Comunicatele sînt confuze. Comentariile sînt încurcate. Unii bîiguie, alții se bîlbîie. Jomini împarte bătălia de la Waterloo în patru momente; Muffling o desparte în trei

1. General francez din timpul revoluției de la 1789. A luat parte la expediția lui Napoleon în Egipt și a urmat acestuia la comanda trupelor de acolo.

2. Cît prețuiește ducele? (lat.).

3. „O bătălie terminată, o zi sfîrșită, măsuri greșite care au fost îndreptate, izbînzi mai mari asigurate pentru a doua zi, totul fu pierdut din pricina unei clipe de panică năprasnică”. (Napoleon: *Însemnări de la Sfînta Elena*.) (n. a.).

peripeții ; numai Charras¹, deși în unele privințe sîntem de altă părere, a prins cu ochiul său ager trăsăturile caracteristice ale acestei cumplite prăbuși a geniului omenesc în luptă cu divinul hazard. Toți ceilalți istorici sînt oarecum orbiți și, în orbirea lor, bîjbîie. Zi cu adevărat năprasnică, de păruire a monarhiei militare - care, înmărmurindu-i pe regi, a tras după ea toate regatele - și de prăbușire a forței, de răsturnare a legilor războiului.

În evenimentul acesta, care poartă semnul unei necesități supraomenești, oamenii n-au însemnat nimic.

Luîndu-le lui Wellington și lui Blücher victoria de la Waterloo, însemnează oare a știrbi cu ceva Anglia și Germania? Nu. În problema de la Waterloo nu e vorba nici de vestita Anglie, nici de augusta Germanie. Popoarele sînt mari, slavă Domnului, și fără jalnicele isprăvi ale spadei. Nici Germania, nici Anglia, nici Franța nu încap într-o teacă. În epoca asta, cînd Waterloo nu era decît un zăngănit de săbii, Germania îl are pe Goethe mai presus de Blücher, iar Anglia pe Byron mai presus de Wellington. Zorile nemăsurate ale unor idei noi sînt proprii secolului nostru, și în zorile acestea Anglia și Germania își au strălucirea lor minunată. Ele sînt mărețe, deoarece cugetă. Sporul pe care-l aduc civilizației e real, izvorăște din ele însele, nu dintr-o întîmplare. Ceea ce alcătuiește măreția lor în veacul al XIX-lea nu-și are obîrșia la Waterloo. Numai popoarele barbare se dezvoltă pe neașteptate după o biruință. E mîndria deșartă, trecătoare, a puhoaielor de apă umflate de furtună. Popoarele civilizate, mai ales în vremea noastră, nu se înalță și nici nu se prăbușesc după norocul sau nenorocul unui comandant. Ceea ce-l deosebește pe fiecare dintre ele între neamurile pămîntului e ceva mai mult decît o luptă. Onoarea lor, demnitatea, inteligența, geniul lor, nu sînt, slavă Domnului, simple numere pe care eroii și cuceritorii le pot pune ca niște jucători la loteria bătăliilor. Adesea, o bătălie pierdută înseamnă dobîndirea unui progres. Mai puțină glorie, mai multă libertate. Cînd încetează bătaia tobei, are cuvîntul rațiunea. E jocul de-a cine pierde cîștigă. Așadar, să vorbim despre Waterloo privind fără părtinire din amîndouă taberele. Să-i dăm întîmplării ce este al întîmplării, și Domnului ce este al Domnului. Ce este Waterloo? O victorie? Nu. Un joc de noroc.

Un joc cîștigat de Europa și plătit de Franța.

Nu merita să se toarne acolo un leu pentru atîta lucru.

Waterloo este, de altfel, cea mai ciudată întîlnire din toată istoria. Napoleon și Wellington. Nu sînt doi dușmani, ci două ființe cu totul opuse. Dumnezeu, care folosește antitezele, n-a hărăzit niciodată un contrast mai izbitor și o confruntare mai neobișnuită. De-o parte precizia prevederea, geometria, chibzuiala, asigurarea retragerii,

1. *Jomini, Müffling, Charras* - scriitori militari din prima jumătate a secolului al XIX-lea, care au studiat și descris bătălia de la Waterloo.

cruțarea rezervelor, un sînge rece îndărătnic, o metodă nezdruincată, strategia care știe să se folosească de teren, tactica echilibrării batalioanelor, măcelul organizat, războiul socotit cu ceasul în mîină, fără a lăsa nimic la voia întâmplării, vechiul curaj clasic, totul pus în chip desăvîrșit la punct; de partea cealaltă, intuiția, darul de a ghici, fantezia militară, instinctul supraomnesc, privirea scăpărătoare, un nu știu ce care vede ca vulturul și care lovește ca trăsnetul, o măiestrie uimitoare îmbinată cu o vioiciune semeață, toate tainele unui suflet adînc, complicitatea destinului, a apei, a cîmpiei, a pădurii, a colinei, chemate și oarecum silite să se supună, despotul care merge pînă la tiranizarea cîmpului de luptă, încrederea în soartă, pe care o sporește știința strategică, dar o și tulbură. Wellington era un Barrême¹ al războiului, pe cînd Napoleon era un Michelangelo; și, de rîndul ăsta, geniul a fost învins de calcul.

Amîridouă taberele așteptau pe cineva. A izbîndit cel care a calculat exact. Napoleon îl aștepta pe Grouchy, care n-a venit. Wellington îl aștepta pe Blücher, care a venit.

Wellington este războiul clasic care se răzbună. Bonaparte, la începutul carierei sale, îl întîlnise în Italia și-l bătuse strașnic. Bătrîna bufniță fugise din fața tînărului vultur. Tactica de altădată fusese nu numai uimită, dar și scandalizată. Cine era corsicanul ăsta de douăzeci și șase de ani, ce rost avea acest strălucit ignorant care, avînd totul împotriva lui și nimic de partea sa, fără merinde, fără muniții, fără tunuri, fără bocanci, aproape fără oaste, cu o mîină de oameni împotriva unei trupe numeroase, se năpustea asupra Europei coalizate și cîștiga în chip nesăbuit victorii socotite cu neputință? De unde venea turbatul ăsta spăimîntător, care, aproape fără să răsufle și mînuind tot mereu aceiași luptători, făcea praf una după alta cele cinci armate ale împăratului Germaniei, dînd peste cap pe Beaulieu peste Alvinzi, pe Wurmser peste Beaulieu, pe Mélas peste Wurmser, pe Mack peste Mélas²? Cine era acest începător în ale războiului care avea trufia unui astru? Școala militară academică îl excomunicase. De-aici, o dușmănie de neîmblînzit a militarismului de altădată împotriva celui nou, a săbiei corecte împotriva spadei sclipitoare, a tablei de șah împotriva geniului. La 18 iunie 1815 dușmănia asta își spuse ultimul cuvînt și, sub Lodi, Montebello, Montenote, Mantua, Marengo, Arcole, scrisese: Waterloo. Triumful celor mediocri, pe placul mulțimilor. Soarta își dăde învoirea la ironia asta. În pragul prăbușirii, Napoleon se întîlni din nou cu un Wurmser tînăr.

În adevăr, ca să-l vedem pe Wurmser e de ajuns ca părul lui

1. Calculator francez din secolul al XVII-lea, autorul unei *Cărți a socotelilor gata făcute*, conținînd în special tabele de dobînzii. Mai tîrziu numele lui a devenit substantiv comun.

2. Generali austrieci sau în serviciul Austriei, învinși de Napoleon în nordul Italiei.

Wellington să fie alb.

Waterloo e o bătălie de mîna întîi, cîştigată de un comandant de mîna a doua. Ceea ce trebuie să ne minuneze în bătălia de la Waterloo este Anglia, este cerbicia engleză, este hotărîrea engleză, este sîngele englez; ceea ce a avut Anglia acolo cu adevărat măreţ a fost, fie zis fără supărare, pe ea însăşi. Nu comandantul ei, ci oştirea.

Wellington, cu o neînţeleasă lipsă de recunoştinţă, spune într-o scrisoare către lordul Bathurst¹ că oştirea sa, oastea care a luptat la 18 iunie 1815, a fost o „armată foarte slabă”. Ce crede despre asta întunecatul vâlmăşag de oseminte îngropate sub brazdele de la Waterloo?

Anglia a fost prea modestă faţă de Wellington. A face pe Wellington atît de mare, însemnează a micşora Anglia. Wellington nu este decît un erou ca oricare altul. Scoţienii cenuşii, garda călare, regimentele lui Maitland şi Mitchell, infanteria lui Pack şi a lui Kempt, cavaleria lui Ponsomby şi a lui Somerset, scoţienii de munte cîntînd din cimpoi sub ploaia de ghiulele, batalioanele lui Rylandt, tinerii recruţi care abia ştiau să mînuiască flinta, ţinînd piept vechilor cete de la Essling şi de la Rivoli – iată ceea ce este mare. Wellington a fost dîrz; ăsta e meritul lui şi noi nu i-l precupeţim, dar cel din urmă dintre pedestraşii şi dintre călăreţii lui a fost tot atît de dîrz ca şi el. Ostaşul de fier preţuieşte tot atîta cît Ducele-de-fier. În ce ne priveşte, toată admiraţia noastră se îndreaptă către soldatul englez. Dacă are cineva dreptul la vreun trofeu, atunci Angliei i se datorează trofeul. Monumentul de la Waterloo ar fi mai nimerit dacă, în locul chipului unui om, ar înălţa în văzduh statuia unui popor.

Dar această puternică Anglie se va mînia din pricina celor spuse de noi aici. După al ei 1688² şi după 1789 al nostru, ea tot mai păstrează iluzia feudală. Crede în ereditate şi în ierarhie. Poporul acesta, pe care nici un altul nu-l întrece în putere şi-n glorie, se preţuieşte ca naţiune, nu ca popor. Ca popor, se subordonează de bunăvoie şi-şi ia un lord drept şef. Ca muncitor, se lasă dispreţuit; ca ostaş, se lasă ciomăgit. Se ştie că în bătălia de la Inkermann³, un sergent care, după cît se pare, scăpase armata de la pieire, n-a putut fi pomenit de către lordul Raglan⁴, deoarece ierarhia militară engleză nu îngăduie să fie citat într-un ordin de zi nici un erou sub gradul de ofiţer.

1. Ministru englez în cabinetul Castelereagh, cunoscut pentru ura sa faţă de Revoluţia Franceză.

2. În 1688, o revoltă a populaţiei londoneze a izgonit dinastia Stuartilor, care tindea spre absolutism, şi a înlocuit-o cu alta, olandeză, de Nassau-Orania care s-a legat să respecte constituţia Regatului-Unit. Această schimbare de dinastie este departe de a fi avut însemnătatea revoluţiei burgheze din Franţa, cum spune V. Hugo. Revoluţia burgheză din Anglia avusese loc mai înainte (1640-1619).

3. Bătălia de la Inkermann (1854) din timpul războiului Crimeii.

4. Comandant al trupelor engleze în războiul Crimeii, mort în timpul asediului Sevastopolului (1855).

Ceea ce admirăm mai presus de toate într-o ciocnire de felul celei de la Waterloo, este uimitoarea iscusință a întâmplării. Ploaia din timpul nopții, zidul de la Hougomont, drumul desfundat de la Ohain, Grouchy care rămîne surd la bătaia tunului, călăuza care-l înșală pe Napoleon, călăuza care-i arată drumul cel bun lui Bülow, tot acest prăpăd e rînduit de minune.

Într-un cuvînt, s-o spunem, la Waterloo a fost mai mult un măcel decît o bătălie.

Din toate bătăliile mari, Waterloo este aceea care are frontul cel mai mic față de numărul luptătorilor. Napoleon, trei sferturi de leghe; Wellington, o jumătate de leghe; șaptezeci și două de mii de luptători de fiecare parte. Din înghesuiala asta s-a născut măcelul.

S-a făcut o socoteală și s-a stabilit următoarea proporție: pierdere de oameni – la Austerlitz, paisprezece la sută francezi, treizeci la sută ruși, patruzeci și patru la sută austrieci. La Wagram, treisprezece la sută francezi, paisprezece la sută austrieci. La Moscova, treizeci și șapte la sută francezi, patruzeci și patru la sută ruși. La Bautzen, treisprezece la sută francezi, paisprezece la sută ruși și prusaci. La Waterloo, cincizeci și șase la sută francezi; treizeci și unu la sută aliați. În total, la Waterloo, patruzeci și unu la sută: o sută patruzeci și patru de mii de luptători, șaiszeci de mii de morți.

Cîmpia de la Waterloo se înfățișează azi cu liniștea obișnuită a pămîntului, reazim nepăsător al omului, și seamănă cu toate cîmpiile.

Noaptea totuși, se desprinde de-acolo un fel de ceață plină de năluci; și dacă vreun călător se plimbă prin aceste locuri, dacă privește, dacă ascultă, dacă visează ca Virgiliu în fața cîmpiilor de la Filipe¹, vedenia prăpădului pune stăpînire pe el.

Spăimîntătorul 18 iunie trăiește din nou; falsa colină-monument se șterge; acel leu oarecare se destramă; cîmpul de bătaie prinde iar viață; șiruri de infanteriști șerpuiesc pe cîmpie, galopuri furioase străbat zarea; visătorul, speriat, vede fulgerul săbiilor, scînteierea baionetelor, văpaia ghiulelelor, încrucișarea groaznică a bubuiturilor; aude, ca un horcăit în fundul unui mormînt, vuietul nedeslușit al bătăliei-fantomă; umbrele acelea sînt grenadierii; lucirile acelea sînt cuirasierii; scheletul acesta e Napoleon, scheletul celălalt e Wellington; toate astea nu mai sînt, dar se ciocnesc și luptă încă; și rîpele se împurpurează; și copacii se înfioară; și furia se înalță pînă la nori; iar în beznă toate acele înălțimi sălbatice, Mont-Saint-Jean, Hougomont, Frischemont, Papelotte, Plancenoit, apar încununate de-a valma cu vîrtejuri de vedenii care se nimicesc între ele.

1. Pe cîmpiile de la Filipe (Macedonia), în anul 42 î.e.n., Octavian și Antoniu i-au învins pe dușmanii lor politici, Brutus și Caius, apărători ai libertăților republicane. Martor al acestei bătălii a fost poetul Horațiu, nu Virgiliu.

E OARE BINE CĂ A EXISTAT UN WATERLOO?

Există o școală liberală dintre cele mai vrednice de respect, care nu arată de loc ură față de Waterloo. Noi nu facem parte dintr-însa. Pentru noi Waterloo nu este decît ziua uluitoare a libertății. Negreșit, nimeni nu se aștepta ca un asemenea vultur să iasă dintr-un asemenea ou.

Dacă-i dăm bătăliei de la Waterloo tîlcul ei cel mai înalt, putem spune că este o voită biruință contrarevoluționară. E Europa împotriva Franței; Petersburgul, Berlinul și Viena împotriva Parisului; e *statu quo*¹ împotriva dorinței de schimbare: e 14 iulie 1789 atacat pieziș prin 20 martie 1815; e asmuțirea monarhiilor împotriva neîmblînzitei răscoale franceze. Ținta era de a înăbuși în sfîrșit acest mare popor care se afla în erupție de douăzeci și șase de ani.

În scopul acesta s-au solidarizat casele de Brunswick și de Nassau cu Romanovii, cu Hohenzollernii, cu Habsburgii și cu Burbonii.

Waterloo poartă în cîrcă dreptul divin. E drept că, de vreme ce imperiul fusese despotic, prin reacțiunea firească a lucrurilor, regalitatea trebuia neapărat să fie liberală, și că din bătălia de la Waterloo a ieșit, spre marea părere de rău a învingătorilor, o ordine constituțională nedorită. Pentru că revoluția nu poate fi cu adevărat învinsă și pentru că, fiind providențială și cu neputință de înlăturat, ea se reîntruchipează mereu, înainte de Waterloo – în Bonaparte, care doboară vechile tronuri, iar după Waterloo – în Ludovic al XVIII-lea, care acordă Constituția și i se supune. Bonaparte, folosind inegalitatea ca să dovedească egalitatea, pune un surugiu pe tronul Neapolului² și un sergent pe tronul Suediei³. La Saint-Ouen, Ludovic al XVIII-lea își pune semnătura pe declarația drepturilor omului. Dacă vreți să vă dați seama ce este revoluția, numiți-o Progres; iar dacă vreți să vă dați seama ce este progresul numiți-l Mîine. Mîine își desăvîrșește opera fără ca nimic să i se poată împotrivi; și și-o îndeplinește începînd de azi. Își ajunge totdeauna ținta în chip ciudat. Se folosește de Wellington ca să-l facă pe Foy orator, deși acesta nu era decît un ostaș. Foy cade la Hougomont și se ridică la tribună. Așa lucrează progresul. Pentru un lucrător ca el nu există unealtă rea. Fără să-și piardă cumpătul, el se folosește de meșteșugul lui dumnezeiesc, de omul care a trecut Alpilor⁴ și de bătrînelul șubred și bolnav al părintelui

1. *Statu quo ante* (lat.), starea de dinainte; formulă a politicii conservatoare.

2. E vorba de cumnatul lui Napoleon, Joachim Murat, care în adolescență a fost rîndaș la cai.

3. E vorba de Charles Bernadotte, mareșal al imperiului, primit la curtea regelui Suediei, Carol al XIII-lea, căruia îi va urma la tron sub numele de Carol al XIV-lea.

4. Aluzie la cele două campanii în Italia de Nord ale lui Napoleon.

Elyseu¹. Se slujește de bolnavul de podagră ca și de cuceritor; de cuceritor în afară, de bolnavul de podagră înăuntru. Waterloo, stăvilind hotărît năruirea prin spadă a tronurilor europene, n-a avut altă urmare decât de-a face ca activitatea revoluționară să continue sub altă formă. Războinicii au tăcut; e rîndul gânditorilor. Veacul pe care Waterloo voise să-l oprească pe loc a trecut peste toate și și-a urmat drumul. Biruința asta prevestitoare de nenorociri a fost înfrîntă de libertate.

Într-un cuvînt, și asta nu se poate tăgădui, ceea ce triumfa la Waterloo, ceea ce zîmbea în spatele lui Wellington, ceea ce îi aducea toate bastoanele de mareșal al Europei, printre care, se zice, și bastonul de mareșal al Franței, ceea ce împingea cu voioșie roabele de pămînt pline cu oseminte pentru a se înălța colina leului, ceea ce a făcut să se înscrie cu mare pompă pe acel pedestal data de 18 iunie 1815, ceea ce-l încuraja pe Blücher să-i treacă prin foc și sabie pe cei ce fugeau în neorînduială, ceea ce se năpustea asupra Franței ca asupra unei prăzi de pe înălțimea platoului Mont-Saint-Jean, era contrarevoluția. Contrarevoluția care șoptea cuvîntul infam: dezmembrare. Ajunsă la Paris, a văzut de aproape gura vulcanului, a simțit că lava aceea ardea picioarele și s-a răzgîndit. S-a întors la încropirea unei Constituții.

Să nu vedem în Waterloo decât ceea ce înseamnă Waterloo. Scopul nu era nicidecum libertatea. Contrarevoluția era fără să vrea liberală, așa cum printr-un fenomen asemănător Napoleon era fără să vrea revoluționar. La 18 iunie 1815 un Robespierre călare a fost trîntit de pe cal².

XVIII

O NOUĂ RĂBUFNIRE A DREPTULUI DIVIN

Dictatura se sfîrșise. Întregul sistem al Europei se prăbuși.

Imperiul se afundă într-un întuneric asemănător cu al lumii romane în agonie. Se zări din nou abisul, ca pe vremea barbarilor. Numai că barbaria din 1815, pe care se cuvine s-o numim pe numele ei cel mic contrarevoluție, nu prea avea putere, obosi iute și se opri brusc. Imperiul, s-o recunoaștem, a fost plîns, și plîns de ochi viteji. Dacă gloria stă în paloșul din care s-a făurit sceptrul, imperiul fusese gloria însăși. El răspîndise pe pămînt toată lumina pe care o poate da tirania: lumina mohorîtă. Mai mult chiar: lumina întunecată. Comparată cu lumina zilei, e noapte. Această spulberare a nopții avu efectul unei

1. E vorba de Ludovic al XVIII-lea, obez, gutos și dominat, între alții, de duhovnicul său, Elyseu.

2. În înțelesul: a pierdut puterea.

eclipse.

Ludovic al XVIII-lea se întoarce la Paris. Manifestările de bucurie de la 8 iulie făcură să se uite entuziasmul de la 20 martie. Corsicanul ajunsese potrivit bearnului¹. Pe cupola Tuileriilor flutură drapelul alb. Exilările nu mai conteneau. Masa de brad din Hartwell² fu așezată în fața fotoliului cu flori de crin al lui Ludovic al XIV-lea. Austerlitzul intrat în istorie, se vorbea despre Bouvines³ și despre Fontenoy⁴ ca despre ziua de ieri. Altarul și tronul se înfrățiră cu măreție. În Franța și pe continent se așază una din formele cele mai netăgăduite de mîntuire a societății veacului al XIX-lea. Europa purta cocarda albă⁵. Trestaillon⁶ ajunsese vestit. Deviza *non pluribus impar*⁷ apăru din nou în razele de piatră care închipuiau soarele pe fațada cazarmii de pe cheiul d'Orsay. Acolo unde fusese o gardă imperială era acum o casă roșie. Arcul Caruselului⁸, încărcat cu victorii care nu-și mai aveau rostul, stingher printre atîtea noutăți, rușinat poate întrucîtva de Marengo și de Arcole, ieși din încurcătură mulțumită statuii ducelui d'Angoulême. Cimitirul Madeleine – groaznica groapă comună de la '93 – fu acoperit cu marmură și matostat, pentru că în țărîna aceea zăceau oasele lui Ludovic al XVI-lea și ale Mariei Antoaneta. În șanțul de la Vincennes fu scoasă din pămînt o piatră funerară, amintind că ducele d'Enghien⁹ murise chiar în luna în care fusese încoronat Napoleon. Papa Pius al VII-lea, care-l unsese împărat în preajma acestei morți, binecuvîntă liniștit prăbușirea, așa cum binecuvîntase înălțarea. La Schoenbrunn¹⁰ rătăcea o umbră micuță, în vîrstă de patru ani, căreia dacă îi spuneai regele Romei¹¹, însemna să dai dovadă de răzvrătire. Și toate astea au fost cu putință, și regii și-au

1. Denumirea dată regelui Franței Henric al IV-lea (1589— 1610) originar din regiunea Béarn.

2. Castel din împrejurimile Londrei, în care englezii l-au găzduit pe Ludovic al XVIII-lea înainte de a-l înscăuna rege al Franței. Acesta lucra la o măsuță ușoară de brad pe care o putea deplasa ușor; obezitatea lui nu-i permitea să lucreze la un birou.

3. Localitate unde, în 1214, trupele franceze au învins armatele unei coaliții puternice conduse de împăratul german Otto al IV-lea.

4. Localitate din Belgia în care francezii au obținut o victorie în 1745 împotriva englezilor.

5. Semnul regalității.

6. Unul din șefii bandelor de monarhiști, care în 1815 s-au dedat la represalii sălbatice împotriva bonapartiștilor și a foștilor revoluționari dintre anii 1789-1799 (teroarea albă).

7. De fapt: *nec pluribus impar* (lat.) – nu inegal cu mai mulți (subînțeles: aștri); deci: „întocmai ca un soare” – deviza excesiv de orgolioasă a regelui Ludovic al XIV-lea.

8. Arc de triumf la Paris, între Luvru și Tuilerii, înălțat în timpul lui Napoleon.

9. Ultimul descendent al familiei prinților de Bourbon-Condé; răpit de poliția lui Napoleon, pe teritoriul Germaniei, a fost împușcat la Vincennes, lângă Paris, după o judecată sumară (decembrie 1804), era una din căpeteniile opoziției regaliste a emigranților nobili.

10. Reședința împăraților austrieci la Viena.

11. E vorba de fiul lui Napoleon I și al Mariei-Luiza.

reluat tronurile, și stăpînul Europei a fost închis într-o cușcă, și vechiul regim a devenit cel nou, și întinericul a luat locul luminii pe pămînt, pentru că, în după-amiaza unei zile de vară, un păstor i-a spus unui prusac într-o pădure: „Luați-o pe-aici, nu pe acolo!”

Acest 1815 a fost un fel de aprilie jalnic¹. Vechile realități vătămătoare și veninoase luară înfățișări noi. Minciuna se împerechea cu 1789, dreptul divin își puse masca unei Constituții, ficțiunile deveniră constituționale, prejudecățile, superstițiile și gîndurile ascunse, cu articolul 14² în inimă, se lustruiau cu liberalism. Șerpii și-au schimbat pielea.

Omul fusese în același timp înălțat și înjosit de Napoleon. Idealul, sub această domnie a materiei strălucitoare, prinse numele straniu de ideologie. Gravă nesocotință din partea unui om mare să ia în rîs viitorul! Cu toate astea, popoarele – carnea de tun atît de îndrăgostită de tunar – îl căutau cu ochii. Unde e? Ce face? „Napoleon a murit!” îi spunea un trecător unui invalid de la Marengo și de la Waterloo. „A murit? exclamă ostașul. Bine-l mai cunoști!” Închipuirea oamenilor făcea un zeu din acest om doborît la pămînt. După Waterloo cerul Europei se întunecă. Disparația lui Napoleon a lăsat multă vreme un gol imens.

Regii umplură acest gol. Bătrîna Europă se folosi de prilej ca să introducă diferite reforme. Luă ființă o Sfîntă Alianță. Belle Alliance³! spusese mai-nainte cîmpia fatală de la Waterloo.

În prezența și în fața acestei străvechi Europe refăcute, se schițară trăsăturile unei Franțe noi. Viitorul, luat în rîs de către împărat, își făcu intrarea. Purta pe frunte steaua care se cheamă Libertate. Ochii înflăcărați ai tinerelor generații se îndreptară spre el. Ciudat lucru: lumea se îndrăgosti în același timp de viitorul care se numea Libertate și de trecutul care se numea Napoleon. Înfrîngerea îl ridicase mai sus pe cel învins. Napoleon doborît părea mai înalt decît Napoleon în picioare. Învingătorilor începu să le fie frică. Anglia îl puse pe Hudson Lowe⁴ să-l păzească, iar Franța pe Montchenu⁵ să stea la pîndă. Brațele lui încrucișate ajunseră neliniștea tronurilor. Alexandru îl numea „insomnia mea”. Spaima asta venea din cantitatea de revoluție care clocotea într-însul. Asta explică și îndreptățește liberalismul bonapartist. Regii domniră fără să se simtă la largul lor, cu

1. *Aprilie jalnic*: considerată ca aducătoare de nenorociri și de moarte, fiindcă este luna cînd se prăpădeau tuberculozii. Victor Hugo extinde epitetul la întreg anul 1815, începutui teroarei albe a restaurației.

2. *Articolul 14* al Chartei constituționale din 1815 garanta libertatea de conștiință, dar proclama catolicismul religie de stat, ceea ce anula garanția libertății de gîndire.

3. Denumirea unui han și a unei localități, locul unde se afla statul-major al lui Napoleon în timpul bătăliei de la Waterloo.

4. General englez, guvernatorul insulei Sfînta Elena în timpul exilului lui Napoleon.

5. Om politic ultraregalist din timpul restaurației, autor de virulente pamflete antibonapartiste.

stînca de la Sfînta Elena în zare.

Pe cînd Napoleon se stîngea la Longwood, cei şaizeci de mii de oameni căzuţi pe cîmpia de la Waterloo putreziră în tihnă, şi ceva din pacea lor se răspîndi în lume. Congresul de la Viena alcătui drept urmare tratatele din 1815¹ iar Europa numi asta restauraţie.

Iată ce înseamnă Waterloo.

Dar ce-i pasă nemărginirii? Toată furtuna asta, tot norul ăsta, războiul, pe urmă pacea, toată această întunecare, n-au tulburat nici măcar o singură clipă lumina ochiului uriaş, în faţa căruia o gîză care sare dintr-un fir de iarbă pe altul, înseamnă tot atît cît vulturul care zboară dintr-o clopotniţă într-alta prin turlele catedralei Notre-Dame.

XIX

CÎMPUL DE LUPTA ÎN TIMPUL NOPTII

Să ne întoarcem – e o nevoie a acestei cărţi – la fatalul cîmp de luptă. La 18 iunie 1815 era lună plină. Lumina ajută crunta urmărire a lui Blücher, descoperi urmele fugarilor, dădu mulţimea asta prăpădită pe mîna înverşunatei cavalerii prusace şi înlesni masacrul. În unele catastrofe se întîlnesc asemenea tragice complicităţi ale nopţii.

După cea din urmă lovitură de tun, cîmpia de la Mont-Saint-Jean rămase pustie.

Englezii ocupară lagărul francezilor; aşa se consfinţeşte de obicei biruinţa: culcîndu-te în patul celui învins. Îşi aşezară tabăra dincolo de Rossomme. Prusacii, dezlănţuiţi în urmărire, împinseră înainte. Wellington se duse în satul Waterloo ca să-şi întocmească raportul către lordul Bathurst.

Dacă s-a putut aplica vreodată zicala *sic vos non vobis*², ea se potriveşte negreşit satului Waterloo. Fără să fi contribuit în vreun fel la bătălie, Waterloo a rămas la o jumătate de leghe departe de ea. Mont-Saint-Jean a fost bombardat, Hougomont a ars, Papelotte a ars, Plancenoit a ars, Haie-Sainte a fost luat cu asalt, Belle-Alliance a văzut îmbrăţişarea celor doi învingători; numele acestor localităţi abia sînt cunoscute; iar Waterloo, care n-a luat de loc parte la luptă, are toată cîntea.

Nu sîntem dintre cei ce laudă războiul; cînd se iveşte prilejul, îi arătăm neajunsurile. Războiul are frumuseţi groaznice, pe care nu le-

1. Congresul de la Viena (1814-1815) a fixat noile frontiere ale statelor europene după înfrîngerea lui Napoleon.

2. „Astfel lucraţi voi, dar nu pentru voi” (lat.). Începutul unui vers atribuit lui Virgiliu.

am trecut sub tăcere; să recunoaștem, însă, că are și părțile lui urâte. Una dintre cele mai uimitoare este grăbita despuiere a morților după biruință. Zorile care vin după o bătălie răsar totdeauna peste cadavre goale.

Cine face asta? Cine pîngărește în felul ăsta izbînda? A cui e mîna respingătoare care se strecoară în buzunarul victoriei? Cine sînt hoții care dau lovitura lor la adăpostul gloriei? Unii filozofi, printre care și Voltaire, afirmă că sînt tocmai cei care au făurit gloria. Sînt aceiași, spun ei; nu se face cu schimbul; cei rămași în viață îi jefuiesc pe cei care sînt la pămînt. Eroul din timpul zilei este vampirul din timpul nopții. La urma urmei, ai tot dreptul să despoi nițel un cadavru care este opera ta. Întrucît ne privește, nu credem lucrul ăsta. Să culegi lauri și să descâlți un mort – așa ceva ni se pare cu neputință pentru aceeași mîină.

E sigur un lucru; de obicei după învingători, vin hoții. Să-l scoatem însă din cauză pe ostaș; mai ales pe ostașul din zilele noastre.

Orice armată are o coadă, și acolo se găsesc cei pe care trebuie să-i învinovățim. Oameni-lilieci, jumătate tîlhari, jumătate slugi, tot felul de păsări de noapte zămislite de acest asfințit care se numește război, purtînd uniforme fără să lupte, bolnavi prefăcuți, schilozi cumpliți, cantinieri suspecti, mergînd uneori cu nevestele în cărucioare și furînd ceea ce vor vinde mai tîrziu, cerșetori oferindu-se drept călăuze ofițerilor, secături, borfași; armatele în marș de altădată – nu vorbim despre cele de astăzi – tîrau după ele toată gloata asta, căreia în grai cazon i se spunea „codașii”. Nici o armată și nici o națiune nu era răspunzătoare de aceste fapte; vorbeau italienește și-i urmau pe nemți; vorbeau franțuzește și-i urmau pe englezi. Marchizul de Fervaques a fost ucis mișelește și jefuit, chiar pe cîmpul de luptă, în noaptea care urmă după victoria de la Cerisoles¹, de către unul din acești mizerabili, codaș spaniol care vorbea franțuzește și pe care-l luase drept unul de-ai noștri din pricina dialectului picard. Din tîlhărie se năștea tîlharul. Zicala dezgustătoare „a trăi pe spinarea dușmanului” producea lepra asta, pe care numai o disciplină aspră o putea lecu. Sînt faime care înșală; nu se știe totdeauna de ce unii generali, dintre cei mari de altfel, au fost atît de populari. Turenne² era adorat de ostașii lui pentru că îngăduia jaful; trecerea cu vederea a răului face parte din bunătate; Turenne a fost atît de bun, încît a lăsat ca Palatinatul să fie trecut prin foc și sînge³. În urma ostașilor se

1. Sat în Piemont (nord-vestul Italiei) în care armatele franceze au repurtat în 1544 o victorie împotriva trupelor lui Carol Quintul.

2. Mareșal al lui Ludovic al XIV-lea, învingător în multe bătălii din Războiul de treizeci de ani.

3. Aluzie la distrugerea sistematică a tuturor așezărilor omenești din această regiune a Rinului mijlociu în 1689, la începutul războiului Ligii de la Augsburg, coaliție împotriva lui Ludovic al XIV-lea. Confuzie din partea lui Victor Hugo: Turenne era mort

vedeau mai mulți sau mai puțini jefuitori, după cum comandantul era mai mult sau mai puțin sever. Hoche și Marceau¹ n-aveau codași; Wellington, o recunoștea bucuros, avea puțini.

Totuși, în noaptea de 18 spre 19 iunie morții au fost despuiați. Wellington a fost neînduplecat; a dat ordin să fie împușcat oricine va fi prins asupra faptului; dar cei care pradă sînt dîrji. Tîlharii prădau într-o parte a cîmpului de luptă, în timp ce alții erau împușcați în cealaltă.

Luna era înspăimîntătoare pe cîmpia aceea.

Spre miezul nopții, un om da tîrcoale sau mai curînd se tîra înspre drumul desfundat de la Ohain. După înfățișare era unul dintre acei despre care am vorbit - nici englez, nici francez, nici țăran, nici soldat, mai puțin om decît vampir, atras de mirosul cadavrelor, confundînd victoria cu furtul și venit pentru jaf la Waterloo. Era îmbrăcat cu o bluză largă ca o pelerină, era neliniștit și îndrăzneț, mergea înainte și se uita înapoi. Cine era omul ăsta? Noaptea știa probabil mai multe pe socoteala lui decît ziua. N-avea traistă, dar fără îndoială avea buzunare încăpătoare sub pelerină. Din cînd în cînd se oprea, cercetînd cîmpia din jurul lui să vadă dacă nu era observat, se apleca deodată, urnea de pe jos ceva mut și nemișcat, pe urmă se ridica și se îndepărta pe furiș. Felul cum se strecura, atitudinea lui, mișcările pripite și tainice, îl făceau să semene cu acele larve care bîntuie ruinile în amurguri și pe care vechile legende normande le numesc alode. Unele păsări de noapte cu picioare lungi iau asemenea forme în mlaștini.

O privire care ar fi cercetat cu băgare de seamă întunericul, ar fi putut zări, la oarecare depărtare, un mic furgon de cantinier, acoperit cu un coviltir de răchită gudronată, tras de o mîrtoagă flămîndă, ce păștea urzici printre zăbale, oprit și parcă ascuns în spatele cocioabei aflate la întretăierea drumului de la Mont-Saint-Jean spre Braine-l'Alleud cu șoseaua din Nivelles, iar în furgon, un fel de femeie șezînd pe un maldăr de lăzi și pachete. Între acest furgon și omul care da tîrcoale era probabil o legătură. Noaptea era senină. Nici un nor pe bolta cerului. N-are nici o însemnătate faptul că pămîntul e roșu; luna rămînea albă. Așa e cerul, nepăsător. Prin livezi, crengile rupte de schije, dar nedesprinse încă, atîrnînd de scoarță, se legănau încet în bătaia vîntului nopții. În depărtare se auzeau nelămurit patrulele și rondurile de noapte din tabăra engleză, mergînd încoace și-ncolo. Hougomont și Haie-Sainte continuau să ardă, ridicînd, una la apus, alta la răsărit, două flăcări uriașe, care se legau - ca un șirag de rubine cu două paftale descheiate la capete - cu brîul de focuri din

atunci de 14 ani; responsabilul acestei acțiuni atroce este Louvois, ministrul de război.

1. Generali francezi din timpul revoluției, cunoscuți prin disciplina de fier pe care o impuneau soldaților. S-au distins în campaniile duse contra răscoalelor puse la cale de nobilime și în Renania împotriva austro-prusacilor.

tabăra engleză, desfășurat într-un imens semicerc pe colinele din zare. Am vorbit de catastrofa de pe drumul dinspre Ohain. Ni se strânge inima gîndindu-ne cum au murit atîți viteji. Dacă este ceva groaznic, dacă există o realitate care depășește visul, apoi iat-o: să trăiești, să te bucuri de lumina soarelui, să fii în plină stăpînire a forței virile, să fii sănătos și vesel, să rîzi voinicește, să alergi după o glorie care stă orbitoare în fața ta, să-ți simți în piept plămîinii care respiră, o inimă care bate, o voința care judecă, să vorbești, să gîndești, să sperii, să iubești, să ai mamă, nevastă, copii, să ai lumina și, deodată, cît ai clipi din ochi, în mai puțin de-un minut, să te prăbușești într-o prăpastie, să cazi, să te rostogolești, să strivești și să fii strivit, să vezi spice de grîu, flori, frunze, crengi, să nu te poți agăța de nimic, să-ți simți sabia fără folos, să simți oameni sub tine și cai peste tine, să te zbați în zadar, cu oasele rupte de vreo lovitură de copită în întuneric, să simți un călcîi care-ți scoate ochii din cap, să muști cu turbare potcoave de cai, să te sufoci, să urla, să te răsucești, să fii acolo dedesubt și să-ți spui: „Acum cîteva clipe eram un om viu!” Pe locul unde horcăise acest jalnic prăpăd, domnea acum tăcere desăvîrșită. Matca drumului desfundat era plină cu cai și călăreți îngrămădiți unii peste alții. Un vălmășag îngrozitor. Malurile șanțului nu se mai vedeau, căci hoiturile făcuseră drumul una cu cîmpia și-l umpleau pînă la margine ca o baniță de orz rasă. Un morman de cadavre în partea de sus, un rîu de sînge în partea de jos; așa era drumul ăsta în noaptea de 18 iunie 1815. Sîngele curgea pînă pe șoseaua de la Nivelles și se prelingea într-o băltoacă mare în fața unui pîlc de arbori ce închidea drumul, într-un loc care mai e arătat și astăzi. Ne amintim că prăbușirea cuirasierilor avusese loc de partea cealaltă, pe șoseaua dinspre Genappe. Îngrămădirea hoiturilor era pe măsura adîncimii drumului desfundat. Spre mijloc, în partea unde se netezea, acolo pe unde trecuse divizia Delort, stratul morților se subția. Haimanaua pe care am arătat-o cititorului se ducea într-acolo. Răscolea mormanul ăsta uriaș. Privea. Făcea nu știu ce respingătoare trecere în revistă a morților. Călca prin sînge.

Deodată se opri.

La cîțiva pași în fața lui; pe drumul desfundat, în locul unde se sfîrșea mormanul morților, de sub grămada asta de oameni și de cai, ieșea o mînă deschisă, luminată de lună.

Pe un deget al acestei mîini lucea ceva: un inel de aur.

Omul se aplecă, stătu o clipă ghemuit și, cînd se ridică, inelul nu mai era pe mînă.

Nu se ridică de tot; rămase într-o atitudine de sălbăticiune speriată, cu spatele spre movila morților, cercetînd zarea, în genunchi, sprijinindu-și partea dinainte a trupului pe degetele arătătoare proptite în pămînt, cu capul la pîndă deasupra marginii drumului

desfundat. Cele patru labe ale șacalului sînt potrivite pentru anumite anumite acțiuni. Pe urmă, hotărîndu-se, se ridică.

În clipa aceea tresări. Simți că-l apucase cineva de spate.

Se întoarse; palma deschisă se închisese și-i apucase pulpana pelerinei.

Unui om de treabă i-ar fi fost frică. Acesta, însă, începu să rîdă.

— A! zise el, e mortul! Mai bine un strigoi decît un jandarm.

Dar mîna pierdu orice putere și-i dădu drumul.

„Călca prin sânge.”

Sforțarea se irosește repede în groapă.

— Ei! zise hoțul, nu cumva mortul ăsta e viu? ia să vedem.

Se plecă din nou, scormoni grămada, dădu la o parte tot ce-l împiedica, înșfăcă mîna, apucă brațul, liberă capul, trase trupul și, cîteva clipe după aceea, tîra după el în întunericul drumului desfundat un om neînsuflețit sau cel puțin leșinat. Era un cuirasier, un ofițer, chiar un ofițer superior; de sub platoșă îi ieșea un epolet lat de aur; nu mai avea cască. O lovitură de spadă dată cu furie îi brăzda fața pe care nu se vedea decît sînge. Altminteri, nu părea să aibă vreun mădular rupt, și, printr-o întâmplare fericită, dacă acest cuvînt se poate întrebuița aici, morții înțepeniseră deasupra lui, încît îl feriseră să fie strivit. Ochii îi erau închiși.

Pe platoșa lui se vedea crucea de argint al Legiunii de onoare.

Hoțul smulse această cruce, care dispăru într-una din văgăunile fără fund de sub pelerină.

Pipăindu-l apoi pe ofițer la cingătoare, găsi un ceas și-l înhăță. Scotoci după aceea jiletca, dădu peste o pungă și-o șterpeli.

Pe cînd îi dădea muribundului această mîna de ajutor, ofițerul deschise ochii.

— Mulțumesc! șopti el.

Mișcărilor repezi ale omului care-l pipăia, răcoarea nopții, aerul pe care putea să-l respire în voie, îl scosese din letargie.

Hoțul nu răspunse. Ridică fruntea. Se auzea un zgomot de pași pe cîmpie; se apropia probabil vreo patrulă.

Ofițerul îngăimă, pentru că în glasul lui mai stăruia agonia:

— Cine-a cîștigat bătălia?

— Englezii, răspunse hoțul.

Ofițerul urmă:

— Caută. În buzunare! Ai să găsești o pungă și un ceas! Ia-le!

Lucrul se și făcuse.

Hoțul se prefăcu că-i face pe plac și spuse:

— Nu găsesc nimic.

— Mi-au fost furate, zise ofițerul. Îmi pare rău! Ar fi fost ale dumitale.

Pașii patrulei se azeau din ce în ce mai deslușit.

— Vine cineva, zise hoțul, pregătindu-se să plece.

Ofițerul, ridicînd cu multă greutate brațul, îl opri:

— Mi-ai salvat viața. Cine ești?

Hoțul răspunse iute și în șoaptă:

— Făceam parte ca și dumneavoastră din armata franceză. Trebuie să vă părăsesc. Dacă m-ar prinde, m-ar împușca V-am salvat viața. Acum. Descurcați-vă.

— Ce grad ai?

— Sergeant.

— Cum te numești?

- Thénardier.
- Nu voi uita numele ăsta, spuse ofițerul. Ține-l minte pe-al meu. Mă cheamă Pontmercy.

CARTEA A DOUA

VASUL ORION

I

NUMĂRUL 24 601 DEVINE NUMĂRUL 9 430

Jean Valjean fusese prins din nou.

Vom trece repede peste amănuntele dureroase. Ne mărginim să transcriem aici două dări de seamă publicate în ziarele vremii, la câteva luni după întâmplările uimitoare care s-au petrecut la Montreuil-sur-mer.

Articolele sînt destul de scurte. Se știe că pe vremea aceea nu exista încă *Gazeta tribunalelor*.

Îl reproducem pe cel dintîi, din *Drapelul alb*. Poartă data de 25 iulie 1822:

„Într-un district din Pas-de-Calais s-a petrecut de curînd un fapt puțin obișnuit. Un om care nu era de prin partea locului, pe nume d. Madeleine, înfiripase cu cîțiva ani în urmă, prin niște procedee noi, o veche industrie locală, fabricarea mărgelilor de sticlă neagră. Prin asta se îmbogățise și, să recunoaștem, îmbogățise și ținutul. Drept recunoștință pentru serviciile aduse, fusese numit primar. Poliția a descoperit că d. Madeleine nu era decît un fost ocnaș, osîndit în 1796 pentru furt și că-l chema Jean Valjean. Jean Valjean a fost întemnițat din nou. Înainte de arestare, se pare că a izbutit să scoată de la d. Laffitte o sumă de peste o jumătate de milion, pe care o depusese la acesta și pe care de altfel se spune cu o cîștigase cinstit din comerțul lui. După ce a fost întemnițat din nou în ocna din Toulon, nu s-a putut afla unde ascunsese Jean Valjean banii ăștia...”

Reproducem cel de-al doilea articol, ceva mai amănunțit, după *Journal de Paris* de la aceeași dată:

„Un fost ocnaș liberat, numit Jean Valjean, a apărut de curînd în fața curții cu juri din Var, în împrejurări vrednice de a atrage atenția.

Ticălosul acesta izbutise să înșele vigilența poliției; își schimbase numele și reușise să fie numit primar într-unul din orașele noastre din Nord. Întemeiase în orașul acela un negoț destul de însemnat. În cele din urmă, a fost demascat și arestat, mulțumită sîrguinței neobosite a parchetului. Trăia cu o prostituată, care a murit de spaimă în clipa în care a fost arestat. Nemernicul ăsta, care are o forță herculeană, izbutise să evadeze; dar, la cîteva zile după evadare, poliția l-a prins din nou, chiar la Paris, în clipa cînd se urca într-una din trăsurile acelea mici, care fac cursa între Capitală și satul Montfermeil (Seine-et-Oise). Se spune că s-a folosit de răgazul acestor cîteva zile de libertate pentru ca să reîntre în posesia unei mari sume de bani, pe care o depusese la unul dintre bancherii noștri cunoscuți. Se crede că e vorba de vreo șase sau șapte sute de mii de franci. Actul de acuzare susține că i-ar fi îngropat într-un loc știut numai de el și n-au putut fi găsiți. În orice caz, numitul Jean Valjean a fost dat în judecata curții cu juri din departamentul Var pentru furt la drumul mare săvîrșit cu mîna înarmată, acum vreo opt ani, asupra persoanei unuia din acei copii cumsecade care, cum a spus în versuri nemuritoare patriarhul din Ferney¹:

*...din Savoia-n fiecare an coboară
să curețe-n hogeacuri astupate
funinginea – cu mîna lor ușoară...*

Tîlharul n-a încercat să se apere. S-a arătat, prin glasul convingător și iscusit al procurorului general, că furtul fusese săvîrșit în complicitate și că Jean Valjean făcea parte dintr-o bandă de hoți din Sud. Drept urmare, fiind găsit vinovat, Jean Valjean a fost condamnat la moarte. Criminalul n-a vrut să facă recurs. În îndurarea lui fără margini, regele a binevoit să-i schimbe pedeapsa în muncă silnică pe viață. Jean Valjean a fost trimis numaidecît la ocna din Toulon."

Se știe că la Montreuil-sur-mer Jean Valjean fusese un om evlavios. Unele ziare, printre care și *Le Constitutionnel*, înfățișează această schimbare a pedepsei drept o izbîndă a partidului clerical.

La ocnă, numărul lui Jean Valjean fu schimbat. Se numea acum 9430.

De altfel, fie zis în treacăt, odată cu domnul Madeleine dispăru și prosperitatea orașelului Montreuil-sur-mer: se împlini tot ce prevăzuse el în noaptea lui de înfrigurare și de îndoială; într-adevăr, rămas fără el, orașul rămase fără suflet. După căderea lui, avu loc la Montreuil-sur-mer împărțeala egoistă a marilor înfăptuiri năruite, fatala destrămare a lucrurilor înfloritoare care se săvîrșesc zilnic, pe neștiute, în comunitatea omenească și pe care istoria n-a luat-o în

1. Localitate unde și-a petrecut Voltaire ultimii douăzeci de ani din viață.

seamă decît o singură dată, fiindcă s-a întîmplat după moartea lui Alexandru. Locotenenții se încoronează regi; contramaiștrii se improvizează fabricanți. Se iscară învrăjbirile invidiei. Marile ateliere ale domnului Madeleine își închiseră porțile; clădirile se dărăpănară; lucrătorii se risipiră. Unii părăsiră localitatea, alții se lăsară de meseria asta. Toate se făceau în mic în loc să se facă în mare; se urmărea cîștigul, în loc să se urmărească calitatea. Nu mai era un centru; concurență și înverșunare pretutindeni. Domnul Madeleine stăpînea și conducea totul. După căderea lui, fiecare se gîndea numai la sine; dorul de luptă luase locul spiritului de organizare; în locul bunăvoinței, îndîrjirea; în locul bunătății arătate tuturor de către întemeietor, dușmănia unuia împotriva celui alt; firele înnodeate de domnul Madeleine se încurcară și se rupseră; procedeele de fabricație începură să fie falsificate, valoarea produselor scăzu, oamenii pierdură încrederea; posibilitățile de desfacere se micșorară; comenzile erau din ce în ce reduse; salariile scăzură, atelierele nu mai aveau ce lucra; veni falimentul. Și, odată cu asta, nu mai era nimic pentru săraci. Totul se risipi.

Statul însuși băgă de seamă că fusese strivit cineva undeva. În mai puțin de patru ani după pronunțarea sentinței curții cu juri, prin care se constata, în folosul ocnei, identitatea dintre domnul Madeleine și Jean Valjean cheltuielile pentru încasarea impozitelor în districtul Montreuil-sur-mer se dublară și domnul de Villèle¹ făcea observația asta de la tribună, în luna februarie 1827.

II

ÎN CARE SE VOR CITI DOUĂ VERSURI CARE SÎNT POATE DE LA DIAVOL

Înainte de a păși mai departe, socotim nimerit să povestim cu oarecare amănunte o întîmplare ciudată care s-a petrecut la Montfermeil cam în aceeași vreme, și care se potrivește întrucîtva cu unele presupuneri ale procurorului general.

În localitatea Montfermeil dăinuiește o credință foarte veche, cu atît mai ciudată și mai prețioasă cu cît o superstiție populară în vecinătatea Parisului e ca un aloe² în Siberia. Sîntem dintre cei ce respectă orice plantă rară. Iată care e superstiția din Montfermeil. Se crede că, din timpuri străvechi, diavolul și-a ales pădurea ca să-și îngroape acolo comorile. Cumetrele spun că adeseori întîlnesc pe

1. Președintele cabinetului francez între 1821 și 1828; om de încredere al lui Carol al X-lea și al ultraregaliștilor; a luat cele mai reacționare măsuri dictate de clica feudal-clericală.

2. O plantă tropicală.

înserate, prin locurile mai puțin umblate ale pădurii, un om negricios, cu înfățișare de căruțaș sau de tăietor de lemne, încălțat cu saboți, purtând pantaloni și bluză de pînză, și care poate fi recunoscut deoarece în loc de tichie sau pălărie are pe cap două coarne foarte mari. În adevăr, în felul ăsta poate fi lesne recunoscut. De obicei, acest om se ocupă cu săparea unei gropi. Sînt trei chipuri de a trage folos din această întîlnire. Mai întîi, să te apropii de el și să-i vorbești. Vei băga atunci de seamă că omul e un țăran oarecare, că pare negru din pricina amurgului, că nu sapă nici o groapă, dar că smulge iarbă pentru vaci și că ceea ce luaseși drept coarne nu erau altceva decît o furcă pentru bălegar, pe care o poartă pe umăr și ai cărei dinți ți se păreau, seara, din depărtare, că-i ies din cap. Te-ntorci acasă și-ți dai sufletul într-o săptămîină. Al doilea chip este să-l urmărești, să-l aștepți pînă-și sapă groapa, pînă o astupă la loc și pleacă; pe urmă alergi repede la groapă, o scormonești și scoți de acolo „comoara” pe care a îngropat-o, fără îndoială, omul cel negru. În cazul ăsta, mori într-o lună. În sfîrșit cel de-al treilea chip e să nu vorbești cu omul negru, să nu te uiți la el și să fugi cît te țin picioarele. Vei muri pînă într-un an.

Deoarece toate aceste trei chipuri au neajunsurile lor, cel de-al doilea, care oferă cel puțin oarecare foloase, printre care și pe acelea de a pune mîna pe o comoară, fie și pentru o lună, este îndeobște cel adoptat. Oamenii îndrăzneți, pe care-i ispitește orice, au răscolit adesea, după cît se spune, gropile săpate de omul negru și au încercat să-l jefuiască pe diavol. Se pare că nu-i vorba de cine știe ce – dacă ar fi să ne luăm după spusele din bătrîni și mai cu seamă după cele două versuri enigmatice, scrise într-o latină barbară, pe care le-a lăsat cu privire la cele povestite mai sus un călugăr normand rău văzut, puțin vrăjitor, care se numea Tryphon. Acest Tryphon e îngropat la mînăstirea Saint-Georges din Bocheville, Lîngă Rouen, iar din mormîntul lui ies broaște rîioase.

Oamenii se trudesesc din greu – gropile astea fiind de obicei foarte adinci – nădușesc, scormonesc, lucrează toată noaptea, pentru că treaba asta se face noaptea, cămașa le e learcă, lumînarea e pe sfîrșite, cazmaua s-a tocit, și cînd în cele din urmă ajung la fundul gropii, cînd pun mîna pe „comoară”, peste ce dau? Ce e comoara diavolului? Un bănuț, cîteodată un taler¹, o piatră, un schelet, un cadavru însîngerat, uneori o stafie împăturită în patru, ca un petec de hîrtie într-un portofel, alteori nimic. Se pare că tocmai asta le vestea curioșilor indiscreți versurile lui Tryphon:

Fodit, et in fossa thesauros condit opaca

1. O monedă valorînd cîtiva franci.

Se pare că și astăzi se mai găsesc acolo, ba un corn pentru praf de pușcă, plin cu gloanțe, ba un joc de cărți, vechi, unsuroase și pîrlite, de care s-au slujit desigur diavolii. Tryphon nu pomenește de aceste două descoperiri din urmă, întrucît Tryphon a trăit în veacul al XII-lea și diavolul nu pare să se fi gîndit să nascocoască praful de pușcă înaintea lui Roger Bacon² și cărțile de joc înaintea lui Carol al VI-lea³. De altminteri, dacă joci cu cărțile astea, poți fi sigur că pierzi și cămașa de pe tine; iar în ceea ce privește praful de pușcă din corn, el are însușirea de-a face ca pușca să ți se descarce în obraz. La puțină vreme, după ce procurorul general socotise că ocnașul Jean Valjean în timpul evadării sale de cîteva zile, ar fi dat tîrcoale în jurul tîrgușorului Montfermeil, s-a observat în aceeași localitate că un bătrîn cantonier, pe care-l chema Boulatruelle, „își făcea de lucru” prin pădure. Cei de prin partea locului erau încredințați că Boulatruelle ăsta fusese închis la ocnă; era supravegheat de poliție și, întrucît nu găsea nicăieri de lucru, administrația îl folosea pe-o leafă de nimic în postul de cantonier pe drumul dintre Gagny și Lagny.

Boulatruelle era un om pe care localnicii nu-l prea vedeau cu ochi buni; era prea respectuos, prea umil, gata să se descopere în fața orișicui, tremurînd și zîmbind înaintea jandarmilor; făcea probabil parte din vreo bandă, spuneau ei, bănuindu-l că ar putea pîndi pe la vreun colț de pădure, pe înserat. N-avea decît o scuză: că era bețiv. Iată ce credeau oamenii a fi observat. De cîtva timp, Boulatruelle lăsa înaintea de vreme lucrul lui de pietruire și întreținere a drumului și se ducea cu cazmaua în pădure. Îl întîlneau pe înserate prin luminîșurile cele mai pustii, prin desișurile cele mai sălbatice, prefăcîndu-se a căuta ceva, cîteodată săpînd gropi.

Bătrînele care treceau pe acolo îl luau la început drept Belzebut, pe urmă îl recunoșteau pe Boulatruelle, dar nu se simțeau de loc mai liniștite. Întîlnirile astea păreau că-l supără mult pe Boulatruelle. Se vedea bine că încerca să se ascundă și că era o taină în ceea ce făcea. Se spunea în sat: „E lămurit că s-a arătat iar dracul. Boulatruelle l-a zărit și-l caută. Adevărul e că ăsta e în stare să pună mîna pe avuțiile ascunse ale lui Lucifer.” Scepticii adăugau: „Oare Boulatruelle o să-l tragă pe sfoară pe diavol, ori diavolul o să-l păcălească pe Boulatruelle?”

Bătrînele își făceau de zor semnul crucii.

De la o vreme, cotrobăitul lui Boulatruelle prin pădure încetă, și el își

2. Sapă pămîntul și-n groape-ntunecoasă ascunde comori. Bani, arginți, pietre, cadavre, spectre și nimic (lat.).

2. Gînditor materialist englez din secolul al XII-lea, care, condamînd scolastica medievală, a chemat la studierea pe cale experimentală a naturii.

3. Rege al Franței (1330-1422).

reluă lucrul lui de cantonier ca mai-nainte. Oamenii începură să vorbească despre altele.

Cîțiva înși rămăseseră totuși curioși, zicîndu-și că puteau să dea acolo, dacă nu peste comorile de neînchipuit din poveste, măcar peste vreun chilipir mai gras și mai lesne de pipăit decît biletele de bancă ale diavolului, a cărui taină o descoperise fără îndoială pe jumătate cantonierul.

„Îl întâlneai pe înserate prin luminișurile cele mai pustii...”

Cei mai „intrigați” erau învățătorul și cârciumarul Thénardier, care era prieten cu toată lumea și nu se dăduse înapoi să se împrietenească și cu Boulatruelle.

— A fost la ocnă? spunea Thénardier. Nu zău! Nu se poate ști nici cine e acolo, nici cine-o să ajungă acolo.

Într-o seară, învățătorul afirma că altădată justiția s-ar fi întrebat ce căuta Boulatruelle în pădure și că el ar fi trebuit să vorbească; la nevoie l-ar fi torturat, și Boulatruelle n-ar fi putut rezista, de pildă, chinului apei.

— Să-l supunem la chinul vinului, spuse Thénardier.

Se așezară la o masă și-i dădură de băut bătrînului cantonier. Boulatruelle bău mult și vorbi puțin. El îmbină cu o artă uimitoare și într-o proporție măiastră setea unui nesățios cu discreția unui judecător. Cu toate astea, după multe încercări de a-l iscodi, de a alătura și de a lega cele cîteva cuvinte încîlcite care i-au scăpat, Thénardier și învățătorul crezură c-au înțeles cam următoarele:

Într-o dimineață, pe cînd se ducea în zori la lucru, Boulatruelle ar fi văzut cu mirare într-un colț al pădurii, într-un tufiș, o lopată și un hîrleț, „ca să zicem așa, ascunse”. I-a trecut prin gînd totuși, că puteau să fie lopata și hîrlețul moșului Six-Fours, care căra apă și nu s-a mai gîndit la asta. În seara aceleiași zile însă, a văzut fără ca el însuși să poată fi văzut, deoarece se afla în dosul unui copac gros, „un individ” care nu era cîtuși de puțin de prin partea locului și pe care el, Boulatruelle, îl cunoștea foarte bine. Acest „individ” se îndrepta spre desișul pădurii. În tălmăcirea lui Thénardier: „un tovarăș de ocnă.” Boulatruelle refuzase cu încăpățînare să le spună numele lui. Individul ăsta avea în mînă un pachet, ceva pătrat ca o cutie mare sau ca o lădiță. Boulatruelle rămase surpsins. Abia după șapte sau opt minute îi veni în gînd să-l urmărească pe „individ”. Era, însă, prea tîrziu: „individul” intrase în desiș, se întunecase, și Boulatruelle nu l-a mai putut ajunge. Atunci se hotărî să stea la pîndă la marginea pădurii. Răsărise luna. Peste cîteva ceasuri, Boulatruelle l-a văzut pe „individul” lui ieșind din tufiș fără lădiță, dar cu un hîrleț și cu o lopată în mînă. Boulatruelle l-a lăsat pe „individ” să treacă și nu s-a gîndit să-l oprească, spunîndu-și că celălalt era de trei ori mai puternic decît el. Era înarmat cu o sapă și că, recunoscîndu-l și văzîndu-se recunoscut, l-ar fi ucis. Duioasa revărsare de simțăminte a doi vechi tovarăși care se regăsesc. Dar lopata și hîrlețul fuseseră o rază de lumină pentru Boulatruelle; se repezi în tufișul observat de dimineață și nu mai găsi nici lopata, nici hîrlețul. A înțeles prin urmare că „individul” lui, după ce intrase în pădure, săpase acolo o groapă cu hîrlețul, îngropase în ea lădița și astupase la loc groapa cu lopata. Și, cum lada era prea mică pentru ca să conțină un cadavru, ea conținea desigur bani. Iată cauza cercetărilor lui. Boulatruelle cutreierase, cercetase, scotocise

toată pădurea și scormonise peste tot unde i se păruse că pământul fusese răscolit de curînd. Zadarnic. N-a putut descoperi nimic. În Montfermeil nu se mai gîdea nimeni la asta. Numai cîteva bătrîne spuneau: „Fiți siguri că tot tîmbălăul ăsta n-a fost făcut degeaba de cantonierul din Gagny. Cu siguranță că s-a arătat diavolul.”

III

LANȚUL TREBUIE SĂ FI SUFERIT MAI ÎNAINTE O ANUMITĂ OPERAȚIE PREGĂTITOARE CA SĂ POATĂ FI SFĂRÎMAT DINTR-O LOVITURĂ DE CIOCAN

Spre sfîrșitul lunii octombrie a aceluiași an 1823 locuitorii din Toulon văzură întorcîndu-se în port, în urma unei furtuni, spre a i se repara unele stricăciuni, vasul *Orion*, care mai tîrziu a fost întrebuințat la Brest ca vas-școală și care pe atunci făcea parte din escadra Mediteranei.

Bastimentul acesta, cît era de schilodit, fiindcă marea se purtase cu el rău de tot, făcu impresie cînd intră în radă. Avea nu mai țin minte ce fel de pavilion, care-i dădea dreptul la un salut reglementar de unsprezece lovituri de tun, la care el răspunse cu lovitură pentru lovitură; toate la un loc, douăzeci și două. S-a făcut socoteala că, în salve, onoruri regale și militare, schimburi zgomotoase de curtoazie, semnale protocolare, formalități de rade și citadele, răsărituri și apusuri de soare, salutate în toate zilele de toate fortărețele și de toate vapoarele de război, intrări și ieșiri din porturi etc., etc., se trag pe tot pământul, la fiecare douăzeci și patru de ore, o sută cincizeci de mii de lovituri de tun fără nici un folos. Socotind șase franci lovitura de tun, însemnează că nouă sute de mii de franci pe zi, adică trei sute de milioane pe an, se duc în vînt. Nu e decît un amănunt. Și-n vremea asta sărăcimea moare de foame.

Anul 1823 a fost ceea ce sub restaurație se numea „epoca războiului Spaniei”¹.

Războiul acesta cuprindera o mulțime de evenimente într-unul singur, precum și nenumărate ciudățenii. O mare afacere de familie pentru casa de Bourbon, ramura franceză ajutînd și luînd sub ocrotirea ei ramura din Madrid, adică făcînd un act de autoritate al primului născut; o revenire aparentă la tradițiile noastre naționale, amestecată

1. Este vorba de ocuparea Spaniei de către armata franceză, ocupație hotărîită în 1823 la congresul Sfintei Alianțe. Trupele franceze ale restaurației, comandate de ducele d'Angoulême, au înăbușit în Spania o mișcare burghezo-liberală, care începea să ia proporții, neliniștind reacțiunea europeană. Rezistența burgheziei spaniole a fost slabă. Francezii au fost bine primiți de către nobilime și cler.

cu supunere și servitute față de guvernele din Nord; domnul duce d'Angoulême, poreclit de ziarele liberale „eroul de la Andujar”, înăbușind într-o atitudine triumfală, care nu prea se potrivea cu înfățișarea sa liniștită, vechiul terorism, atît de real, al sfîntului scaun, războindu-se cu terorismul himeric al liberalilor; revoluționarii reînviați spre marea îngrijorare a cucoanelor de neam, sub numele de *descamisados*; monarhismul punînd bețe-n roate progresului, pe care-l numesc anarhie; teoriile de la 89 smulse pe neașteptate cu rădăcină; o stavilă europeană impusă ideii franceze care făcea înconjurul lumii; alături de fiul Franței ca generalisim, prințul de Carignan, de atunci încoace Charles-Albert¹, înrolîndu-se ca voluntar cu epoleți de lînă roșie în cruciada regilor împotriva popoarelor; ostașii imperiului pornind din nou la luptă, dar, după opt ani de odihnă, abătuți și cu cocardă albă; drapelul tricolor fluturat în străinătate de o mînă de francezi viteji, întocmai cum drapelul alb fluturase la Coblenz², cu treizeci de ani în urmă; călugării amestecați printre soldați; ideea de libertate și progres redusă la tăcere prin baionete; principiile înăbușite cu lovituri de tun; Franța năruind cu armele ceea ce a clădit cu spiritul; pe de altă parte, căpeteniile dușmane vîndute, ostașii șovăielnici, orașele asediate de milioane; nu mai au primejdii militare, și cu toate astea exploziile erau puțință ca într-o mină luată prin surprindere și cotropită; puțină vărsare de sînge, un dram de onoare cîștigată, rușine pentru unii, glorie pentru nici unul; așa a fost războiul ăsta, dezlănțuit de prinți ce coborau din Ludovic al XIV-lea și condus de generali care-și trăgeau obîrșia din Napoleon. El a avut trista soartă de a nu putea aminti nici războiul în stil mare, nici marea politică.

Cîteva dintre faptele de arme de atunci au fost într-adevăr serioase; luarea Trocaderului³ printre altele, a fost o frumoasă ispravă militară; în general, însă, trîmbișele acestui război au un sunet hodorogit; totul laolaltă pare suspect; istoria recunoaște că Franța a fost nevoită să primească această falsă biruință. Părea neîndoios că unii ofițeri spanioli, care primiseră sarcina de a rezista, au cedat cu prea mare ușurință; ideea de corupție pare strîns legată de victorie; se lasă impresia că în această campanie s-au cîștigat mai degrabă generalii decît bătăliile, și ostașul biruitor se întorcea acasă umilit. Război

1. Rege al Sardiniei și al Piemontului (1831-1849). A încercat să elibereze Lombardia și Veneția de sub stăpînirea austriacă, dar a fost învins. În interior a înăbușit mișcarea republicană a „Italiei tinere”. În 1823, pe cînd era numai moștenitor al tronului și se numea prinț de Carignan, a luat parte ca voluntar la expediția ducelui d'Angoulême în Spania.

2. Drapelul alb cu flori de crin aurii era drapelul emigranților monarhiști din timpul Revoluției Franceze; drapelul tricolor era cel al revoluționarilor, adoptat și de Napoleon. Pînă la cucerirea malului stîng al Rinului de către armatele revoluționare, centrul emigranților reacționari era orașul Coblenz pe Rin.

3. Fort al portului Cadix din Spania, cucerit în 1823 de agresorii francezi comandați de ducele d'Angoulême.

umilitor. Într-adevăr, pentru că între cutele drapelului se putea citi: *Banca Franței*.

Ostașii din războiul de la 1806, peste care se surpase, spăimântătoare, Saragosa, încruntau din sprâncene în 1823, în fața cuceririi ușoare a cetăților și se pomeneau că-l regretă pe Palafox¹. Așa e firea Franței; îi place mai degrabă să-l aibă în față pe Rostopcin² decât pe Ballesteros³.

Dintr-un alt punct de vedere, și mai serios încă, asupra căruia sîntem datori să stăruim, campania aceasta, care jignează în Franța spiritul militar și revolta mai cu seamă spiritul democratic, era o încercare de înjosire. În războiul acesta, ținta ostașului francez, fiu al democrației, era cucerirea unui jug pentru altul. Lucru nefiresc și grozitor! Franța este făcută să trezească conștiința popoarelor, nu s-o înăbușe. Începînd de la 1792, toate revoluțiile din Europa se reduc la Revoluția Franceză; lumina libertății vine din Franța. Libertatea radiază din Franța ca de la soare. E orb cine n-o vede! A spus-o și Bonaparte.

Campania din 1823, atentat împotriva vrednicului popor spaniol, era prin urmare, în același timp, un atentat împotriva Revoluției Franceze. Violența această monstruoasă o săvîrșea Franța; în silă, firește; pentru că, în afară de războaiele de eliberare, tot ce fac armatele fac de nevoie. Cuvintele „supunere pasivă” o dovedesc. O armată e o ciudată capodoperă de socoteli, în care forța ia naștere dintr-un noian de neputințe. Așa se explică războiul, făcut de omenire împotriva omenirii și în pofida omenirii.

Cît despre Burboni, războiul din 1823 a fost pentru ei o nenorocire. Ei l-au socotit o izbîndă. Nu și-au dat seama cît de primejdios e să înăbuși o idee printr-un consemn. S-au lăsat amăgiți, în naivitatea lor, atît de mult, încît și-au adus sub acoperiș, ca un element de forță, nemăsurata slăbiciune a unei crime. Un spirit de atragere în cursă a stat la temelia politicii lor. 1830 a încolțit în 1823. Războiul din Spania ajunsese, în consiliile lor, un argument în folosul actelor de autoritate și al aventurilor de drept divin. Restabilind în Spania *el rey neto*⁴, Franța putea foarte bine să restabilească monarhia absolută la ea acasă. Au căzut în greșeala primejdioasă de a socoti supunerea soldatului drept consimțămîntul poporului. Încrederea aceasta duce la prăbușirea tronurilor. Nu-i bine să ne culcăm nici la umbra unui manalinier⁵, nici

1. Apărătorul eroic al Saragosei, oraș spaniol pe Ebro, în timpul ocupației franceze (1809).

2. Guvernator al Moscovei în timpul războiului de apărare a patriei, dus de poporul rus împotriva năvălitorilor francezi din 1812.

3. General spaniol, unul din conducătorii mișcării burghezo-liberale din Spania. Nu a opus rezistență serioasă francezilor în 1823.

4. Regele-sadea. Autorul se referă la Ferdinand al VII-lea de Bourbon, al cărui absolutism a fost restabilit în 1823 de către trupele intervenționiste franceze.

5. Arbore din Antile, care secretă o sevă veninoasă, despre care se crede, fără temei, că pricinuieste moartea celor care dorm la umbra lui.

la umbra unei armate.

Să ne întoarcem la vasul *Orion*.

În timpul operațiilor efectuate de armata de sub comanda prințului-generalisim, o escadră făcea manevre în Mediterană. Am arătat că vasul *Orion* aparținea acestei escadre și că fusese readus, din pricina furtunii de pe mare, în portul Toulon.

Prezența unui vas de război într-un port este un eveniment care atrage și interesează mulțimea. Pentru că e vorba de ceva mare, și mulțimii îi place tot ce e mare.

Un vas de război înseamnă una din cele mai mărețe întâlniri dintre geniul uman și forțele naturii.

Vasul de război e alcătuit în același timp din ceea ce e foarte greu și din ceea ce e foarte ușor, pentru că are a face totodată cu cele trei forme ale materiei – solidul, lichidul și gazosul – și pentru că trebuie să lupte cu toate trei. Are unsprezece gheare de fier ca să apuce cu ele granitul din fundul mării; are mai multe aripi și mai multe antene decât insectele, ca să adune vîntul din nori. Răsuflarea lui țîșnește printr-o sută douăzeci de țevi de tun, ca prin niște trîmbițe uriașe, și răspunde cu semeție tunetului. Oceanul încearcă să-l rătăcească în spăimîntătoarea asemănare a valurilor sale, dar vasul își are sufletul său, busola, care îl sfătuiește și-i arată întotdeauna Nordul. În nopțile întunecoase, felinarele sale țin locul stelelor. Împotriva vîntului are frînghia și pînza; împotriva apei, lemnul; împotriva stîncii, fierul, arama și plumbul; împotriva întunericului, lumina; împotriva imensității, un ac.

Dacă-am vrea să ne facem o idee despre proporțiile uriașe care toate laolaltă alcătuiesc vasul de război, n-avem decît să intrăm sub una din calele acoperite, cu șase etaje, din porturile Brest sau Toulon. Vasele în construcție se află acolo, ca să zicem așa, sub clopot. Grinda asta uriașă e o vergă; stîlpul cel gros de lemn, culcat la pămînt cît vedem cu ochii, e catargul cel mare. Măsurîndu-l de la rădăcina lui din cală pînă la vîrfurile lui din nori, are o lungime de șaiszeci de stîmjeni, iar la bază un diametru de trei picioare. Catargul cel mare, englezesc, ajunge pînă la două sute șaptesprezece picioare deasupra liniei de plutire. Marina strămoșilor noștri se folosea de odgoane; a noastră se folosește de lanțuri. Numai mormanul de lanțuri ale unui vas cu o sută de tunuri are patru picioare înălțime, douăzeci lățime și opt adîncime. Și pentru construirea unui asemenea vas, știți de cît lemn e nevoie? De trei mii de steri. O pădure plutitoare.

Și țineți seama că nu-i vorba decît de un vas militar de acum patruzeci de ani, de o simplă corabie cu pînze; aburul, pe atunci la începuturile lui, a adăugat între timp miracole noi acestei minuni care se cheamă un vas de război. În ceasul de față, de pildă, vasul mixt, cu elice, e o mașină uimitoare, purtată de niște pînze care au o suprafață

de trei mii de metri pătrați și de un cazan cu o putere de două mii cinci sute de cai.

Fără să vorbim despre aceste minuni mai noi. Vechea navă a lui Cristofor Columb și a lui Ruyter¹ e una din marile capodopere ale omului. Ea e nesecată în forță, ca și suflarea infinitului; înmagazinează vîntul în pînzele sale, e sigură pe ea în uriașa desfășurare a talazurilor, plutește și tronează.

Vine totuși o vreme cînd furtuna frînge verga de treizeci de metri lungime ca pe un pai, cînd vîntul îndoia ca pe o trestie catargul de patru sute de picioare înălțime, cînd ancora care cîntărește cu zecile de mii se răsucește în botul valului ca undița pescarului între fâlcile unei știuci, cînd tunurile monstruoase scot mugete jalnice, fără folos, pe care uraganul le împrăstie în gol și în noapte, cînd toată puterea și toată măreția asta se cufundă într-o putere și o măreție și mai mare.

Ori de cîte ori o forță uriașă se dezlănțuie spre a sfîrși într-o uriașă slăbiciune, asta dă de gîndit oamenilor. De aceea, cei curioși se îmbulzesc în porturi, fără să-și dea ei înșiși prea bine seama de ce, în jurul acestor minunate mașini de război și de navigație.

Așadar în fiecare zi, de dimineață pînă seara, cheiurile și digurile portului Toulon erau înțesate de oameni fără treabă și de gură-cască care n-aveau altă treabă decît să se uite la *Orion*.

Vasul *Orion* era bolnav de multă vreme. Din călătoriile sale de mai-nainte, straturi groase de scoici i se îngrămădiseră pe carenă² în asemenea măsură, încît îl făcuseră să-și piardă jumătate din viteză; fusese adus pe țarm anul trecut ca să fie curățat de scoici, pe urmă fusese pus din nou în circulație. Dar acest răzuit slăbise încheieturile carenei. În apropierea Balearelor scîndurile se slăbiseră și se desfăcuseră și, fiindcă partea dinăuntru a corăbiilor nu se făcea pe atunci din tablă, nava luase apă. O izbitură furioasă a fluxului venit pe neașteptate, sfărîmase la babord³ ciocul vasului și un sabord⁴, iar platforma catargului din față suferise de asemenea stricăciuni. În urma acestor avarii, vasul *Orion* se întorsese la Toulon.

Ancorase lîngă Arsenal. Se afla în șantier și începuseră să-l repare. Cheresteaua nu suferise stricăciuni la tribord⁵, dar, ca de obicei, cîteva scînduri fuseseră desfăcute pe alocuri, pentru ca aerul să fie lăsat să pătrundă în scheletul vasului.

Într-o dimineață, mulțimea care privea fu martora unui accident.

Echipajul tocmai se ocupa cu strîngerea pînzelor. Marinarul însărcinat

1. Amiral olandez din secolul al XVII-lea, mort în bătălia navală împotriva flotei franceze în fața portului Siracusa din Sicilia (1676).

2. Partea corăbiei care se înfundă în apă.

3. Latura din stînga a unei corăbii privită de la pupă spre provă. (Pupa – spate; prova – față.)

4. Ferăstruică pe flancul unei corăbii.

5. Latura din dreapta a unei corăbii privită de la pupă spre provă.

cu legarea pînzei de catargul cel mare de la tribord își pierdu echilibrul. Fu văzut alunecînd; mulțimea îngrămădită pe cheiul Arsenalului scoase un strigat; omul căzuse cu capul în jos; se rostogoli în jurul vergii, cu mîinile întinse în gol; apucă în cădere scara de frînghie cu o mîină, pe urmă cu cealaltă, și rămase atîrnat acolo. Marea se afla sub el la o adîncime amețitoare. Zdruncinătura căderii lui dăduse scării de frînghie o violentă mișcare de legănare. Omul se bălăbănea la capătul funiei ca piatra unei prăștii.

A-i sări într-ajutor însemna a înfrunta o primejdie îngrozitoare. Nici unul dintre mateloți – toți pescari de coastă de curînd înrolați – nu cuteza să se aventureze. Între timp, nefericitul marinar se istovea; nu i se putea zări spaima pe față, dar din toate măduarele lui se vedea că puterile îi sînt pe sfîrșite. Brațele i se încordau într-o cramponare grozavă. Fiecare efortare ca să se urce nu făcea decît să întetească oscilațiile scării. Nu striga, de teamă să nu i se sleiască puterile. Nu se aștepta decît clipa cînd va da drumul funiei și, din cînd în cînd, toți întorceau capetele ca să nu-l vadă prăbușindu-se. Sînt clipe cînd un capăt de frînghie, o prăjină, o ramură de copac înseamnă însăși viața; și e îngrozitor să vezi o făptură vie desprinzîndu-se și căzînd ca un fruct copt.

Deodată, un om fu zărit cățărîndu-se pe funie cu sprinteneala unei pisici sălbatice. Omul purta haine roșii, vărgate; era ocnaș; avea bonetă verde; era ocnaș pe viață. În clipa cînd ajunsese în dreptul catargului, vîntul îi smulse boneta și lăsă să i se vadă capul cu desăvîrșire alb; nu era un om tînăr.

În adevăr, un ocnaș, folosit pe bord la o corvoadă, alergase din primul moment la ofițerul de serviciu și, în mijlocul zăpăcelii și lipsei de hotărîre a echipajului, pe cînd toți mateloții tremurau și se dădeau înapoi, ceruse voie ofițerului să-și pună în primejdie viața ca să-l salveze pe marinar. La răspunsul afirmativ al ofițerului, el sfărîmase cu o lovitură de ciocan lanțul țintuit la cătușa piciorului, apoi pusese mîna pe o frînghie și-și făcuse vînt printre funii. Nimeni nu băgă de seamă, în clipa aceea, ușurința cu care fusese rupt lanțul. Abia ceva mai tîrziu unii și-au adus aminte de așta.

Într-o clipă fu pe vergă. Se opri cîteva secunde și păru că o măsoară cu privirea. Secundele astea, în cursul cărora vîntul îl legăna pe marinarul atîrnat ca un fir de ață, părăură veacuri celor ce-l urmăreau. În sfîrșit, ocnașul ridică ochii spre cer și porni mai departe. Mulțimea răsuflă. Îl văzu străbătînd verga în goană. Ajungînd la margine, prinse acolo un capăt al funiei pe care o luase cu el, lăsînd să atîrne capătul celălalt, pe urmă începu să alunece de-a lungul funiei; și atunci cei de față trecură printr-o spaimă de nedescris; în locul unui singur om atîrnînd în gol, acum erau doi.

Părea un păianjen care voia să prindă o muscă; numai că în această

împrejurare păianjenul aducea viață, nu moarte. Mii de priviri erau ațintite asupra celor doi. Nici un strigăt, nici un cuvânt, aceeași înfiorare încorda toate inimile. Toți își țineau răsuflarea, ca și cum s-ar fi temut să adauge cea mai ușoară adiere vântului care-i zgâlțâia pe cei doi nefericiți.

Între timp, ocnașul izbutise să alunece pînă la marinar. Era și vremea; încă un minut, și omul, istovit, deznădăjduit, și-ar fi dat drumul în gol; ocnașul îl legă zdravăn cu funia de care se ținea cu o mînă, pe cînd cu cealaltă lucra. În sfîrșit fu văzut urcîndu-se iar pe vergă și trăgîndu-l cu el pe marinar; îl susținu acolo o clipă, ca să-i dea răgaz să-și vină în fire, apoi îl luă în brațe și-l duse, mergînd pe vergă, pînă la butuc, iar de acolo pe platforma catargelor, unde-l încredință camarazilor săi.

În clipa aceea, mulțimea izbucni în aplauze; cîțiva bătrîni paznici de ocnă începură să plîngă, femeile de pe chei se îmbrățișară; și toți strigară într-un glas, cu un fel de emoție crîncenă: „Să fie grațiat!”

Între timp, omul începuse să coboare, ca să se întoarcă la corvoadă. Ca să ajungă mai curînd, se lăsă să alunece pe funie, apoi alergă pe o vergă joasă. Toate privirile îl urmăreau. La un moment dat, lumea se înfioră; fie din pricina oboselii, fie că-i venise amețeală, el păru că șovăie și că se clatină. Mulțimea scoase deodată un răcnet; ocnașul căzuse în mare.

Căderea era primejdioasă. Fregata *Algésiras* era acostată lîngă *Orion*, și nefericitul ocnaș căzuse între cele două nave. Se bănuia că alunecase sub una din ele. Patru oameni se aruncară îndată într-o barcă. Lumea, îi încuraja; teama se strecurase din nou în sufletele tuturor. Omul nu mai ieșise la suprafață. Pierise în mare fără să lase vreo dîră, ca și cum ar fi căzut într-un butoi cu ulei. Se făcură sondaje, se coborî în adînc; totul fu zadarnic. Îl căutară pînă seara tîrziu; nu-i găsiră nici măcar cadavrul.

A doua zi, ziarul din Toulon publica aceste cîteva rînduri:

„17 noiembrie 1823. Ieri un ocnaș care făcea corvoada pe vasul Orion a căzut în mare și s-a înecat, după ce scăpase de la moarte un marinar. Cadavrul său n-a mai putut fi găsit. Se crede că a intrat sub piloții Arsenalului. Omul era întemnițat sub nr. 9430 și se numea Jean Valjean.”

CARTEA A TREIA

ÎNDEPLINIREA FĂGĂDUIELII FĂCUTE MOARTEI

PROBLEMA APEI LA MONTFERMEIL

Montfermeil e așezat între Livry și Chelles, la marginea dinspre miazăzi a podișului înalt care desparte Ourcq de Marne. Astăzi e un târg destul de mare, împodobit în tot cursul anului cu vile albe, iar duminicile cu burghezi veseli.

Prin anul 1823 nu se găseau la Montfermeil nici atâtea case albe, nici atîția burghezi în toane bune. Era un sat oarecare în mijlocul pădurii. Din cînd în cînd, dădeai peste cîteva case țărănești din secolul trecut, ușor de recunoscut după înfățișarea lor, după balcoanele de fier răsucit și după ferestrele lungi, ale căror geamuri pătrate fac, pe albul obloanelor trase, tot felul de jocuri de culori. Dar Montfermeil nu era decît un sat. Negustorii de postav retrași din afaceri și amatorii de vilegiatură nu-l descoperiseră încă. Era un loc liniștit și încîntător, cu totul izolat, unde se putea trăi ieftin o viață țărănească îmbelșugată și ușoară. Numai că apa se găsea foarte greu, din pricina înălțimii podișului. Trebuia s-o cauți departe.

Jumătatea satului dinspre Gagny scotea apă din lacurile minunate care se găsesc în pădure; cealaltă jumătate care înconjoară biserica și care dă înspre Chelles, nu găsea apă de băut decît la un izvor mititel de la jumătatea coastei, aproape de șoseaua ce ducea spre Chelles, la vreun sfert de ceas de Montfermeil.

Aprovizionarea cu apă era, prin urmare, un lucru destul de greu pentru orice gospodărie. Casele mari, aristocrația, din care făcea parte și cîrciuma Thénardier, plăteau cîte un ban pentru fiecare găleată cu apă unui bătrîn sacagiu care cîștiga, cărînd apă la Montfermeil, vreo patruzeci de centime pe zi; dar bătrînul nu lucra vara decît pînă la ceasurile șapte seara și iarna pînă la ceasurile cinci; de îndată ce se lăsa noaptea, de îndată ce se închideau obloanele caselor, cine n-avea apă de băut se ducea să și-o ia singur, ori se lipsea.

Îsta era chinul bieteii făpturi pe care cititorul poate n-a uitat-o, al micuței Cosette. După cum vă amintiți, Cosette le era de folos Thénardierilor în două feluri: mama îi plătea și fata îi slujea... De aceea, cînd mama încetă să-i mai plătească - în capitolele anterioare am văzut de ce - Thénardierii o păstrară mai departe pe Cosette. Le ținea loc de slujnică. Ea alerga după apă atunci cînd era nevoie. Așa că, foarte speriată la gîndul de a se duce noaptea la izvor, fata avea mare grijă să nu lipsească niciodată apa în casă.

Crăciunul anului 1823 a fost deosebit de frumos la Montfermeil. Începutul iernii fusese blînd; nu înghețase încă și nici nu ninsese. Niște scamatori veniți de la Paris primiseră de la domnul primar învoirea să-

și ridice barăcile pe ulița cea mare a satului, iar un grup de negustori ambulanți își construiseră, prin aceeași îngăduință, maghernițele în piața bisericii, chiar pe ulița Boulanger, unde, după cum, vă aduceți aminte poate, se afla cârciuma Thénardier. Datorită lor, hanurile și cârciumile se umpleau, târgușorul liniștit căpătase o viață veselă și zgomotoasă. Trebuie să spunem, de asemenea, pentru a respecta adevărul istoric, că printre curiozitățile desfășurate în piață era și o menajerie, unde niște paiațe înspăimîntătoare, îmbrăcate în zdrențe și venite nu se știe de unde, arătau în 1823 țăranilor din Montfermeil unul din acei groaznici vulturi din Brazilia, pe care muzeul nostru regal nu-i are decît din 1845 și care, în loc de ochi, au o cocardă tricoloră. Naturaliștii îi spun acestei păsări, mi se pare, *Caracara Polyborus*; face parte din ordinul apicizilor și din familia răpitoarelor. Cîțiva bătrîni veterani bonapartiști, întorși în sat, se duceau să privească cu evlavie vietatea. Comedianții prezentau cocarda tricoloră ca pe o minune nemaîntîlnită, făcută de Dumnezeu anume pentru menajeria lor.

În seara de Crăciun, cîțiva bărbați – căruțași și vînzători – stăteau la masă și beau, în jurul a patru sau cinci feștile, în sala joasă a hanului Thénardier. Sala asta era ca toate sălile de cârciumă: mese, căni de cositor, sticle, cheflii, fumători; puțină lumină și mult tîmbălău. Anul 1823 era totuși indicat prin cele două obiecte la modă pe vremea aceea în clasa burgheză și care se aflau pe una din mese; și anume, un caleidoscop și o lampă de tinichea lucitoare. Thénardiera supraveghea mîncarea care fierbea la un foc zdravăn. Thénardier bea cu mușterii și făcea politică.

În afară de discuțiile politice, ale căror teme principale erau războiul Spaniei și domnul duce d'Angoulême, în toiul larmei infernale se puteau auzi paranteze cu totul locale, de acest fel:

— La Nanterre și la Suresne s-a făcut vin mult. De unde se așteptau la zece vedre au ieșit douăsprezece. A mustit bine sub teasc.

— Dar strugurii nu trebuiau lăsați să se coacă?

— Prin partea locului strugurii nu se culeg copti. Dacă-s culeși copti, vinul se strică numaidecît în primăvară.

— Atunci e un vin slab.

— Sînt vinuri și mai slabe decît astea de pe aici. Strugurii trebuie culeși cruzi.

Etc...

Sau cîte un morar izbucnea:

— Sîntem noi oare răspunzători de ce se găsește în saci? Dăm peste o mulțime de boabe cu care nu ne putem pierde vremea să le alegem și sîntem nevoiți să le lăsăm la măcinat; neghină, mălură, mazărice, linte neagră, cînepă, coada vulpii și o mulțime de alte plante de leac, fără să mai punem la socoteală pietricelele care se găsesc din belșug în unele soiuri de grîu, mai cu seamă în grîul breton. Nu-mi place să

macin grâu breton, așa cum tăietorului de lemne nu-i place să taie grinzi cu cuie în ele. Gîndiți-vă ce pulbere urîță iese din astea la măcinat. Și pe urmă oamenii se mai și plîng de făină. N-au dreptate! Dacă făina e cum e, nu-i vina noastră.

Între două ferestre, un cosaș, care ședea la masă cu un proprietar, tocmindu-se pentru o muncă ce trebuia făcută în primăvară, spunea:

— Nu e de loc rău ca iarba să fie udă. Se taie mai lesne. Și apoi și roua e bună, domnule! Oricum, iarba asta, iarba dumneavoastră, e tînără și cu atît mai anevoie de tăiat. Cu cît e mai fragedă, cu atît se pleacă mai mult în fața coasei.

Etc...

Cosette sta la locul ei obișnuit, pe stîngia de sub masa de bucătărie de lîngă sobă. Era în zdrențe, cu picioarele goale în saboti, și împletea la lumina focului niște ciorapi de lînă pentru copiii Thénardierilor. Un pisoai se juca pe sub scaune. Într-o încăpere de alături se auzeau rîzînd și gungurind două glasuri plăpînde de copii: Éponine și Azelma. Lîngă sobă era atîrnat în cui un gîrbaci. Din cînd în cînd, țipătul unui copil, de undeva de prin casă, pătrundea prin zgomotul cîrciumii. Era un băiețaș pe care Thénardiera îl avusese într-una din iernile trecute, „fără să știe de ce, spunea ea, din pricina frigului”, și care împlinise de curînd trei ani. Maică-sa îl alăptase, dar nu-l iubea. Cînd țipetele înverșunate ale copilului ajungeau de nesuferit, Thénardier spunea:

— Iar îți miorlăie băiatul. Du-te și vezi ce vrea!

— Uf, mă plictisește! Răspundea mama.

Și mititelul, părăsit, țipa mai departe în întuneric.

II

DOUĂ PORTRERE COMPLETATE

Nu i-am privit în cartea ăsta pe Thénardieri decît din profil. A sosit prilejul să ne învîrtim în jurul acestei perechi și s-o privim pe toate fețele.

Thénardier trecuse de cincizeci de ani; doamna Thénardier împlinise patruzeci, ceea ce pentru o femeie este tot cincizeci; astfel că era un echilibru între soț și soție.

Cititorii mai țin minte poate cîte ceva, încă de la prima ei apariție, despre această Thénardieră, înaltă, blondă, roșcovană, grasă, cărnoasă, voinică, enormă și sprintenă; făcea parte, cum am mai spus, din soiul acela de sălbatică care ridică în bîlciuri bolovani înnoțați de părul lor. Făcea totul în casă; paturile, odăile, spălatul, mîncarea, porunca, făcea și pe dracu. Singurul ei ajutor era Cosette; un șoarece în slujba unui elefant. Geamurile, lucrurile și oamenii, toate tremurau cînd i se auzea glasul. Fața ei lată plină de pistrii

semăna cu o strecurătoare. Avea barbă. Era tipul ideal al unui hamal îmbrăcat în femeie. Înjura de toată frumusețea; se lăuda că sparge nuca cu pumnul. Dacă n-ar fi citit câteva romane, care, uneori, scoteau pe neașteptate la iveală de sub muma pădurii pe femeia năzuroasă, nimănui nu i-ar fi trecut prin gând să spună despre ea că e femeie. Thénardiera era parcă rezultatul altoirii unei fandosite pe o precupeată. Când o auzai vorbind, spuneai: „E un jandarm!” Când o vedeai bînd, spuneai: „E un căruțaș!” Când o surprindeai muștrulund-o pe Cosette, spuneai: „E un călău!” Când dormea, îi ieșea un dinte din gură..

Thénardier era un om mic, slab, gălbejit, colțuros, osos, firav, care părea bolnav, dar care avea o sănătate de fier; de-aci i se trăgea șmecheria. Zîmbea totdeauna, din prevedere; era îndatoritor aproape cu toată lumea, chiar și cu cerșetorii cărora nu se îndura să le dea nici măcar o para chioară. Avea o privire de dihor și o mutră de cărturar. Semăna mult cu portretele abatelui Delille¹. Îi plăcea să bea cu căruțașii. Nimeni n-a izbutit vreodată să-l îmbete. Fuma dintr-o lulea mare. Era îmbrăcat cu o bluză, iar sub bluză avea o haină neagră, veche. Avea fumuri de literatură și de materialism. Avea la îndemînă nume pe care le rostea adesea în sprijinul lucrurilor mărunte pe care le susținea: Voltaire, Raynal², Parny³, și, ciudat, sfîntul Augustin. Spunea că are un sistem. Încolo era un mare pungaș. Un pungaș filozof. Nuanța asta există Vă aduceți aminte: pretindea că a făcut, războiul; istorisea cu oarecare lux de amănunte că, la Waterloo, fiind sergent în nu știu care regiment, al 6-lea sau al 9-lea și rămînînd singur în fața unui escadron de husari ai morții, acoperise cu trupul său și salvase, strecurîndu-se printre șrapnele, „pe un general grav rănit”. De-acolo venea firma strălucitoare de pe fațadă și numele de „*Cîrciuma la sergentul de la Waterloo*”, care i se dăduse prin partea locului hanului său. Era liberal, clasic și bonapartist. Subscrisesse pentru lagărul de ocrotire⁴. Se spunea în sat că învățase ca să se facă preot.

Noi credem că în Olanda învățase numai cum să ajungă hangiu. Pușlamaua asta corcită era, după toate semnele, flamand din Lille în Flandra, francez la Paris, belgian la Bruxelles; stătea călare cu seninătate pe două granițe. Cunoaștem vitejia lui de la Waterloo. După cum se vede, o exagera puțin. Fluxul și refluxul, drumul întortocheat, aventura, alcătuiau elementul existenței sale; o conștiință încărcată are drept urmare o viață destrămată; și, pe cît se

1. Poet francez din secolul al XVIII-lea, care avea o figură dizgrațioasă.

2. Adept al filozofilor iluminiști francezi din secolul al XVIII-lea. A denunțat cruzimile și abuzurile clerului catolic în colonii într-o carte care s-a bucurat de o largă răspîndire: *Istoria filozofică și politică a colonizărilor și comerțului europenilor în cele două Indii*.

3. Poet liric francez din secolul al XVIII-lea.

4. Lagăr înjghebat în America, sub restaurație, pentru bonapartiștii liberali.

pare, în epoca vijelioasă a lui 18 iunie 1815, Thénardier făcea parte din rîndul acelor cantinieri hrăpăreți despre care am mai pomenit, iscoditori, făcînd negoț cu unii, jefuindu-i pe alții, mergînd cu tot neamul, bărbat, nevastă și copii, în vreo trăsurică beteagă, pe urma trupelor în marș, știind să se aciuzeze totdeauna pe lîngă armata victorioasă. După războiul acesta în care, cum spunea el, „agonisise cîte ceva”, a deschis cîrciuma din Montfermeil.

„Agoniseala” lui, alcătuită din pungi și din ceasuri, din inele de aur și din cruci de argint, culese pe vremea recoltei din brazdele însămînțate cu cadavre, nu totaliza o sumă prea mare și nu-l dusesese prea departe pe cantinierul ajuns cîrciumar.

Thénardier avea în gesturi o precizie care, însoțită de-o înjurătură, îți amintea de cazarmă și, însoțită de semnul crucii îți amintea de seminar. Vorbea frumos. Lăsa să se vadă că e învățat. Cu toate astea, învățătorul băgase de seamă că făcea „greșeli de acord”. Întocmea cu ifos note de plată pentru călători, dar ochiul deprins descoperea uneori și acolo greșeli de ortografie. Thénardier era șiret, mîncăcios, trîndav, îndemînatic. Nu-și disprețuia servitoarele - ceea ce o făcuse pe nevastă-sa să nu mai țină nici una. Uriașa asta era geloasă. I se părea că omul ei mic, slab și gălbejit, trebuie neapărat să placă la toată lumea.

Dar Thénardier, mai presus de orice viclean și chibzuit, era un ticălos dintre cei ce știu să se stăpînească. E speța cea mai primejdioasă, fiind amestecată cu fățărnicie.

Asta nu însemnează că Thénardier nu era în stare uneori să se înfurie cel puțin tot atît de tare ca și nevastă-sa: dar lucrul se întîmpla foarte rar; și în clipele acelea, pentru că îi era ciudă pe tot neamul omenesc, pentru că simețea într-însul un cuptor de ură, pentru că făcea parte dintre cei ce se răzbună necontenit, care învinovătesc orice le iese în cale pentru tot ceea ce li se întîmplă lor, și care sînt gata oricînd să arunce asupra primului venit, ca pe un țap ispășitor, toate dezamăgirile, înfrîngerile și nenorocirile vieții lor, pentru că tot acest venin creștea în el și-i clocotea pe buze și în ochi, era înfiorător. Vai de cel ce-i sta atunci în cale.

În afară de toate celelalte însușiri ale sale, Thénardier era atent și pătrunzător, tăcut sau vorbăreț, după împrejurări, și totdeauna de-o inteligență deosebită. Avea ceva din privirea marinarilor obișnuți să privească prin ocean. Thénardier era un bărbat de stat.

Oricine intra pentru întîia dată în cîrciumă spunea, văzînd-o pe Thénardiera: „Iată stăpînul casei!” Se înșela. Nu era nici măcar stăpînă. Stăpînul și stăpîna era bărbatul. Ea muncea, el crea. El conducea totul printr-o acțiune magnetică nevăzută și neîntreruptă. Îi era de ajuns o vorbă, cîteodată doar un semn; namila se supunea. Thénardier era pentru Thénardiera, fără ca ea să-și dea prea bine

seama, un fel de ființă ciudată și atotputernică. Ea avea virtuți, dar în felul ei; n-ar fi fost niciodată de altă părere - decît „domnul Thénardier” asupra vreunui amănunt - presupunere de altminteri de neîngăduit - și nici nu și-ar fi înfruntat față de alții bărbatul în nici o privință. „În fața străinilor” nu săvîrșea niciodată greșeala pe care o fac adesea femeile și care, în grai parlamentar, însemnează „a lăsa coroana descoperită”. Deși înțelegerea lor deplină nu avea drept urmare decît răul, în supunerea Thénardierei față de soțul ei era și oarecare contemplație. Muntele ăsta de zgomot și de carne se mișca sub degetul cel mic al acestui tiran pipernicit. Văzută din punct de vedere mic și caraghios, purtarea asta avea acel caracter universal: adorația materiei pentru spirit; deoarece anumite urîtenii au rostul lor în însăși adîncurile frumuseții veșnice. În Thénardier se găsea necunoscutul; de-aici puterea absolută a acestui om asupra acestei femei. Uneori îl vedea ca pe o făclie aprinsă; alteori îl simțea ca pe o gheară.

Femeia asta era o făptură grozavă, care nu-și iubea decît copiii ei și nu se temea decît de bărbatul ei. Era mamă fiindcă era mamifer... De altminteri, dragostea ei de mamă se oprea la fetele ei și, cum se va vedea, n-ajungea pînă la băieți. Bărbatul n-avea decît un gînd: să se îmbogățească.

Nu izbutea de loc. Acestui mare talent îi lipsea un teatru pe măsura lui. La Montfermeil, Thénardier se ruina, dacă un zero se mai putea ruina; în Elveția sau în Pirinei acest golan ar fi ajuns milionar. Dar hangiuul trebuie să se procopsească acolo unde l-a azvîrlit soarta.

Desigur că vorba „hangiu” e întrebuintată aici într-un înțeles mărginit și nu se întinde asupra unei clase întregi.

În anul 1823 Thénardier avea datorii de vreo mie cinci sute de franci; datorii supărătoare, care-l nelinișteau.

Oricît de nedreaptă și de îndîrjită ar fi fost cu el soarta, Thénardier făcea parte dintre oamenii care înțelegeau cel mai bine, cel mai temeinic și în felul cel mai modern, acel lucru care e o virtute la popoarele barbare și o marfă la popoarele civilizate: ospitalitatea. Încolo, braconier încercat și țintaș vestit. Avea un fel de rîs rece și domol, care era deosebit de primejdios.

Teoriile sale de hangiu țîșneau uneori dintr-însul ca niște licăriri. Avea cugetări profesionale pe care le strecura în mintea nevستی-si. „Datoria hangiuului, îi spunea ei într-o zi, cu asprime și în șoaptă, este să vîndă celui dintîi venit mîncare bună, odihnă, lumină, căldură, cearceafuri murdare jupîneasă, purici și zîmhet; să-i oprească pe trecători, să deșerte pungile slăbuțe și să le ușureze cum se cuvine pe cele grase, să adăpostească cu respect familiile care vin de la drum, să-i jecmănească pe bărbați, să le jumulească pe femei, să-i jupoaie pe copii; să pună la socoteală deschisul și închisul ferestrei, colțul

căminului, jilțul, scaunul, scăunelul, scăunașul, salteaua de puf, mindirul și maldărul de paie; să știe de câți bani se uzează oglinda în care se privește mușteriu și, pe cinci sute de mii de draci, să-l pună pe călător să plătească totul, chiar și muștele pe care le mănîncă cîinele lui...”

Bărbatul ăsta și femeia lui erau vicleșugul și turbarea împreunate, împerechere respingătoare și cumplită.

Pe cînd bărbatul cugeta și punea totul la cale, Thénardiera habar n-avea de creditorii absenți, nu-i păsa nici de ziua de ieri, nici de cea de mîine, și trăia din plin clipa de față.

Așa erau cele două făpturi. Cosette se afla între ei, strivită de amîndoi. Ca o vietate turtită în același timp de-o piatră de moară și ciopîrțită de un clește. Bărbatul și femeia aveau fiecare felul lui de a se purta; femeia o stîlcea în bătai, iar soțul o făcea să umble iarna cu picioarele goale.

Cosette urca, cobora, spăla, peria, freca, mătura, alerga, muncea din greu, gîfîia, muta lucrurile din loc și, așa firavă cum era, făcea treburile cele mai grele. Nici un pic de milă; o stăpîină neîndurătoare, un stăpîn plin de venin. Cîrciuma Thénardier era parcă o pînză de păianjen în care Cosette era prinsă și tremura. Robia asta sinistră atingea idealul de asuprire. O muscă băgată slugă la păianjeni.

Supusă, biata fată nu scotea nici o vorbă.

Ce se petrece oare în sufletele astea uitate de Dumnezeu cînd se trezesc în zori, atît de mici și de goale printre oameni?

III

OAMENILOR LE TREBUIE VIN, IAR CAILOR APĂ

Sosiră alți patru călători.

Cosette era îngîndurată și tristă; cu toate că n-avea decît opt ani, suferise atît de mult, încît cădea pe gînduri; avea atunci înfățișarea jalnică a unei femei bătrîne.

Avea un ochi învinețit de-un pumn pe care i-l dăduse Thénardiera, ceea ce o făcea pe stăpîină să spună din cînd în cînd; „E slută rău cu vînătaia aia la ochi!”

Cosette se gîndea că se înnoptase, că se întunecase de tot, că fusese nevoie să umple pe neașteptate oalele și carafele din odăile călătorilor care sosiseră atunci și că nu mai rămăsese de loc apă în ciubăr.

Ceea ce o liniștea puțin, era faptul că nu se bea prea multă apă în casa Thénardier. Nu ducea lipsă de oameni însetați, dar setea lor căuta mai degrabă ulceaua decît ulciorul. Cel care ar fi cerut un pahar cu apă printre atîția băutori de vin, ar fi trecut drept sălbatic în ochii

lor.

Veni totuși o clipă cînd fata se cutremură: Thénardiera săltă capacul unei cratițe ce clocotea pe cuptor, luă un pahar și se apropie repede de ciubăr. Întoarse cana.

Fata ridicase capul și-i urmărea toate mișcările.

Un fir subțire de apă curse din ciubăr și umplu paharul pe jumătate.

— Uite, spuse ea, nu mai e apă!

Apoi stătu o clipă. Fetei i se opri răsuflarea.

— Atîta pagubă! adăugă Thénardiera, uitîndu-se la paharul plin numai pe jumătate. O s-ajungă și-atîta!

Cosette își văzu iar de treabă, dar, mai bine de un sfert de ceas, simți cum i se zbate inima în piept de neliniște.

Număra minutele care se scurgeau și grozav ar fi vrut să fie dimineață.

Din cînd în cînd, cîte-un bețivan se uita în stradă și exclama:

„E întuneric beznă”, sau: „Ar trebui să ai ochi de pisică să poți merge pe drum fără felinar la ora asta!”

Și Cosette tresărea.

Deodată, unul dintre negustorii ambulanți care trăsese la han, intră și spuse cu glas aspru:

— Calul meu n-a fost adăpat!

— Ba da, spuse Thénardiera.

— Eu îți spun că nu, mătușă! zise negustorul.

Cosette ieși de sub masă.

— Ba da, domnule! spuse ea. Calul a băut, a băut din găleată, o găleată plină; chiar eu i-am dat de băut; am și vorbit cu el.

Nu era adevărat. Cosette mințea.

— Ia te uită la ea! E cît pumnul de mică și spune o minciună cît casa de mare, zise negustorul. Află de la mine că n-a băut nimic, javră! Cînd nu i se dă de băut, are un fel de a pufăi pe care i-l cunosc eu bine.

Cosette stăruie și adăugă cu un glas răgușit de emoție și care abia se auzea:

— Ba a băut chiar bine.

— Haide! zise negustorul furios. Ia mai slăbește-mă! Să i se dea apă calului și gata!

Cosette se băgă iar sub masă.

— Da, cam așa e! spuse Thénardiera. Dacă dobitocul n-a băut, trebuie să bea. Pe urmă, uitîndu-se împrejur: Ei, dar unde-i fata aia?

Se plecă și-o găsi pe Cosette pitită la capătul celălalt al mesei, aproape sub nicioarele bețivilor. Hei, vii odată? strigă Thénardiera.

Cosette ieși din ascunzătoarea în care se vîrîse.

„Din cînd în cînd, cîte-un bețivan...”

Thénardiera adăugă.

— Domnișoară... Scîrț, sau Cum-te-mai-cheamă, du-te de adapă calul!

— Nu mai e apă, cucoană, spuse cu jumătate de glas Cosette.

Thénardiera deschise larg ușa dinspre stradă:

— Ei, haide, du-te de adă!

Cosette lăsă capul în jos și se duse să ia o găleată goală de lîngă sobă.

Găleata asta era mai mare decît Cosette, și fata ar fi putut să intre toată în ea.

Thénardiera se întoarce iarăși la cuptor și gustă cu o lingură de lemn mîncarea din cratiță, bombănind mereu:

— E apă destulă la izvor. Nu-i mare scofală. Eu cred că era mai bine dacă făceam rîntașul. Pe urmă începu să scotocească într-un sertar unde se aflau bani, piper și niște usturoi. Uite, domnișoară Broască-rîioasă, spuse ea, cînd te întorci să cumperi o pîine mare de la brutărie. Ține banii!

Cosette avea un buzunar mic într-o parte a șorțului; luă banii fără să sufle un cuvînt și-i băgă în acest buzunar!

Pe urmă rămase nemișcată, cu găleata în mîină, în fața ușii deschise. Parcă aștepta să-i vină cineva într-ajutor.

— Hai, du-te o dată! strigă Thénardiera.

Cosette ieși. Ușa se închise la loc.

IV

O PAPUȘĂ INTRĂ ÎN SCENĂ

Rîndul de dughene așezate în bătaia vîntului pornea de la biserică și se întindea, cum vă aduceți aminte, pînă la hanul Thénardier. Deoarece burghezii urmau să se ducă în curînd la slujba de utrenie, prăvăliile erau toate luminate cu lumînări care ardeau în pîlnii de hîrtie, ceea ce – cum spunea învățătorul din Montfermeil, care ședea atunci la o masă la Thénardier – făcea „un efect magic”. Pe cer, însă, nu se vedea nici o stea.

Cea din urmă dugheană, care se găsea chiar în fața ușii Thénardierilor, era o prăvălie de mărunțișuri sclipind de fluturași poleiți, brățări, mărgelile de sticlă și tot felul de lucruri minunate din tinichea. În față, la loc de cinste, pe un fond de ștergare albe, negustorul așezase o păpușă mare, înaltă de aproape două picioare, îmbrăcată într-o rochie de crep trandafiriu, cu spice de aur pe cap, cu păr adevărat și cu ochi de email. Toată ziua minunea asta fusese expusă acolo ca să se holbeze la ea trecătorii mai mici de zece ani, fără să se fi putut găsi la Montfermeil vreo mamă atît de bogată sau

atît de risipitoare ca s-o cumpere pentru copilul ei. Éponine și Azelma o priviseră în neștire ceasuri întregi. Cosette – e drept, numai pe furiș – îndrăznise s-o privească și ea.

În clipa cînd Cosette ieși cu găleata în mînă, așa ămărită și copleșită cum era, nu se putu stăpîni să nu-și arunce ochii spre această minunată păpușă, spre „doamna” cea mai frumoasă, cum îi spunea ea. Biata fetiță rămase înmărmurită. Nu văzuse încă păpușa de aproape. Toată prăvălia asta i se părea un palat; păpușa nu era păpușă, era o arătare. Bucuria, strălucirea, bogăția, fericirea, i se arătau ca în lumina unui vis acestei făpturi nefericite, atît de adînc cufundată în mizeria ei jalnică și rece. Cosette măsura, cu înțelegerea neștiutoare și tristă a copilăriei, prăpastia care o despărțea de păpușă. Își spunea că ar trebui să fie regină sau măcar prințesă ca să poată avea un „lucru” ca ăsta. Se uita la frumoasa rochie roz, la frumosu-i păr neted și își spunea: „Ce fericită trebuie să fie păpușa asta!” Nu-și putea lua ochii de la prăvălia fantastică. Cu cît se uita mai mult, cu atît rămînea mai uluită. I se părea că vede paradisul. Mai erau și alte păpuși, în spatele celei mari, care i se păreau zîne și îngeri. Negustorul, care-și făcea de lucru în fundul barăcii, i se părea că e Dumnezeu-tatăl.

În extazul ei uitase totul, pînă și treaba pe care o avea de făcut. Glasul aspru al Thénardierei o aduse brusc la la realitate:

— Ce, toanto, n-ai mai plecat? Stai că-ți arăt eu ție! Ce dracu faci acolo? Șterge-o numaidecît, jigodie!

Thénardiera se uitase în stradă și o zărise pe Cosette în extaz.

Cosette o luă la fugă cu găleata, alergînd cît o țineau picioarele.

„Nu-și putea lua ochii de la prăvălia fantastică.”

FETIȚA SINGURĂ

Din pricină că hanul Thénardier se afla în partea satului dinspre biserică, Cosette trebuia să aducă apa tocmai de la izvorul din pădurea de lângă Chelles.

Nu se mai opri la nici un galantar. Cît timp se mai afla pe ulița Boulanger și prin preajma bisericii, galantarele luminate, îi arătau drumul; curînd însă, ultima licărire a celei din urmă barăci pieri. Bietul copil se pomeni în întuneric. Pătrunse în el. Atîta doar, că, simțind cum o anume tulburare pune stăpînire pe dînsa, Cosette, fără a se opri din mers, scutura cît putea de tare toarta găleții. Făcea un zgomot care-i ținea de urît.

Pe măsură ce înainta, întunericul devenea tot mai adînc. Ulițele erau pustii.

Se întîlni totuși cu o femeie care întoarse capul după ea și stătu locului, bolborosind printre buze: „Unde s-o fi ducînd fetița asta? O fi vreo stafie? Apoi recunoscînd-o pe Cosette: la te uită! zise ea. E Ciocîrlia!”

Cosette străbătu astfel labirintul de ulițe întortochiate și pustii cu care sfîrșește înspre Chelles comuna Montfermeil. Atîta vreme cît pe o parte și alta a drumului fuseseră case și chiar numai ziduri, merse cu destul curaj. Ici și colo, cîte o rază sfioasă străbătea prin crăpătura vreunui oblon; era lumină și viață; erau oameni acolo, asta o liniștea. Totuși, cu cît înainta, parcă fără voie mersul i se încetinea. Ajungînd dincolo de colțul celei din urmă case, Cosette se opri. Îi venise greu să treacă de ultima prăvălie; i se părea acum peste putință să treacă de ultima casă. Lăsă găleata jos, își trecu mîna prin păr și începu să se scarpine încetîșor, gest caracteristic copiilor îngroziți și nehotărîți.

Nu mai era în Montfermeil; era pe cîmp. Înaintea ei se întindea spațiul întunecos și pustiu. Se uita cu disperare în întunericul acela în care nu mai era nimeni, plin de fiare sălbatice și poate și de strigoi. Se uită bine, auzi foșnetul sălbăticiunilor prin iarbă și văzu deslușit strigoi mișcîndu-se printre copaci. Atunci puse mîna pe găleată, frica îi dădea curaj, „Ei am să-i spun că nu mai era apă!” zise ea. Și, porni hotărîtă înapoi spre Montfermeil.

Dar abia făcuse vreo sută de pași că se opri iarăși, și începu din nou să se scarpine în cap. De rîndul ăsta o vedea pe Thénardiera, hîdă, cu botul ei de hienă și cu vâpaia furiei în ochi. Fata se uită cu groază înainte și înapoi. Ce să facă? Cum să iasă din încurcătură? Încotro s-o apuce? Înaintea ei spectrul Thénardierei; în spatele ei, toate nălucile întunericului și ale pădurii. Și se dădu înapoi în fața Thénardierei O luă

din nou pe drumul spre izvor și porni în goană, ieși din sat în fuga mare, intră în pădure tot alergînd, nemaiuitîndu-se la nimic, nemaiauscultînd nimic. Nu se opri din goană decît atunci cînd i se tăie răsufierea; dar nu stătea pe loc. Mergea înainte, în neștire.

Alerga și îi venea să plîngă.

Din toate părțile o învăluia freamătul de noapte al pădurii. Nu se mai gîndea la nimic, nu mai vedea nimic. Noaptea uriașă stătea în fața acestei ființe mici. De-o parte, întunericul nemărginit; de alta, un atom.

Erau numai vreo șapte sau opt minute de la marginea pădurii pînă la izvor. Cosette știa drumul, îl făcuse adesea pe lumină. Lucru ciudat, nu se rătăci. O urmă de instinct o conducea fără să-și dea seama. Cu toate astea, nu se uita nici la dreapta, nici la stînga, temîndu-se să nu vadă cine știe ce dihănii printre crengi și prin tufișuri. În sfîrșit, ajunse la izvor.

Era o adîncitură îngustă săpată de ape într-un pămînt argilos, adîncă de vreo două picioare, înconjurată de mușchi și da acel soi de buruieni înalte, încrețite, cunoscute sub numele de gulerașele lui Henric al IV-lea, pardosită cu cîțiva bolovani. Un pîrîiaș ieșea din ea cu un susur liniștit

Cosette nu zăbovi nici o clipă. Era întuneric beznă, dar ea cunoștea izvorul. Dibui cu mîna stîngă în întuneric trunchiul unui stejar tînăr, aplecat peste fîntînă și de care se sprijinea de obicei; dădu peste o creangă, se agată de ea și dădu drumul găleții în apă. Era atît de puternica încordarea prin care trecea, încît puterile i se întreisera. Pe cînd stătea aplecată, nu băgă de seamă că buzunarul șorțului i se deșertă în izvor. Banii îi căzură în apă. Cosette nu-i văzu și nici nu-i auzi căzînd. Trase găleata aproape plină și o așeză pe iarbă..

Sfîrșindu-și treaba, se simți moartă de oboseală. Ar fi vrut să plece îndată, dar făcuse o sforțare atît de mare ca să umple găleata, încît îi fu cu neputință să mai facă un pas. Fu nevoită să se așeze. Se trînti pe iarbă și rămase acolo ghemuită.

Închise ochii, apoi îi deschise din nou, fără să-și dea seama de ce, fără să poată face altfel.

Alături de dînsa, apa, mișcîndu-se în găleată, făcea niște cercuri care păreau șerpi de flăcări palide.

Deasupra ei cerul era acoperit de nori uriași negri, ca niște coame de fum. Masca tragică a întunericului părea că se apleacă lin peste fetiță.

Jupiter apunea în depărtări. Fata se uită cu priviri rătăcite la steaua asta mare pe care n-o cunoștea și care o umplea de spaimă. În clipa aceea planeta era în adevăr foarte aproape de orizont și trecea printr-o pătură deasă de negură, care-i dădea o roșeață îngrozitoare. În negura lugubru împurpurată astrul părea mai mare. Era ca o rană care strălucea.

Un vînt rece sufla dinspre cîmpie. Pădurea era cernită, fără un foşnet de frunză, fără o rază din luminile nedesluşite şi proaspete ale verii. Crengi mari se întindeau fioroase. Copăcei plătînd şi piperniciţi şuierau prin rarişti. Sub bătaia crivăţului, ierburile înalte se frămîntau ca ţiparii. Mărăcinii se răsuceau ca nişte braţe lungi, înarmate cu gheare, încercînd să apuce prada. Cîteva buruieni uscate, mîinate de vînt, zburau repede, fugind parcă înspăimîntate din faţa cuiva care le ajungea din urmă. De jur împrejur numai privelişti lugubre.

Întunericul era ameţitor. Omul are nevoie de lumină. Cine se avîntă în noapte, încearcă o strîngere de inimă. Cînd ochiul vede negru, mintea se întunecă. În timpul eclipsei, pe întuneric, în opacitatea funinginei, chiar şi cei mai puternici se simt neliniştiţi. Nimeni nu umblă noaptea prin pădure fără un fior de teamă. Umbrele şi copacii sînt două desişuri care înspăimîntă. O lume de himere se naşte în adîncul nelămurit. Neînţelesul se conturează la cîtiva paşi de tine, întocmai, cu o precizie spectrală. Se vede plutind în spaţiu sau în propria ta minte ceva nedesluşit şi de neînţeles, ca visele florilor adormite. În zare se ivesc ameninţări de groază. Adulmeci revărsarea marelui vid întunecat. Ți-e frică şi eşti dornic să priveşti îndărăt.. Văgăunile nopţii, lucrurile devenite înspăimîntătoare, siluetele tăcute care se risipesc cînd te apropii, destrămări nevăzute, tufe care freamătă a mînie, băltoace fumurii, lugubrul aşternut peste tristeţe, imensitatea de mormînt a tăcerii, toate vieţuitoarele necunoscute cu putinţă, ramuri misterioase ce se lasă asupra-ţi, cioturi înfricoşătoare de copaci, mănunchiuri de buruieni înfiorate – în faţa tuturor acestora te afli fără apărare. Nu există îndrăzneală care să nu tresară şi să nu presimţă apropierea spaimei. Încerci un simţămînt apăsător, ca şi cum sufletul s-ar contopi cu umbra. Pătrunderea asta a întunecimilor e nespus de sinistră pentru un copil.

Pădurile sînt apocalipsuri, iar filfîitul de aripi al inimii unei făpturi atît de mici stîrneşte un zvon de agonie sub bolta lor misterioasă.

Fără să-şi dea seama de ceea ce i se întîmplă, Cosette se simţea copleşită de această nesfîrşire întunecată a firii. N-o năpădisese numai groaza, dar ceva mai îngrozitor chiar decît groaza. Tremura toată. Nu putem găsi cuvintele care ar putea să descrie toată ciudăţenia fiorului care-o îngheţa pînă-n măduva oaselor. Privirea îi devenise sălbatică. Simţea că poate n-ar putea să se oprească de a se întoarce din nou aici a doua zi la aceeaşi oră.

Atunci, printr-un fel de instinct, ca să se smulgă din starea ciudată în care se afla, pe care n-o pricepea, dar care o umpluse de spaimă, începu să numere cu glas tare – unu, doi, trei, patru, pînă la zece – iar cînd sfîrşi, o luă de la capăt din nou. Asta o făcu să-şi dea seama de realitatea lucrurilor care o înconjurau. Simţi că-i îngheaţă manile, care i se udaseră cînd scosese apă. Se sculă în picioare. Din nou o copleşi

frica, o frică firească, covârșitoare. Nu mai avea decît un singur gînd – să fugă; să fugă în goana mare prin pădure, de-a lungul cîmpului, pînă în dreptul caselor, pînă sub ferestre, pînă la luminile aprinse. Privirea îi alunecă spre găleata care se afla în fața ei. Dar frica ei de Thénardieră era atît de mare, încît n-avu curajul să fugă fără găleata cu apă. Apucă toarta cu amîndouă mîinile. Abia putu să ridice găleata.

Făcu astfel cîteva pași, dar găleata era plină și grea; fu nevoită s-o lase iarăși jos. Răsuflă un pic, pe urmă apucă din nou toarta și-o porni iar la drum, de rîndul asta o bucată mai lungă. Dar trebui să se oprească din nou. După cîteva clipe de odihnă porni mai departe. Mergea cu trupul aplecat înainte, cu capul în jos, ca o babă; greutatea găleții îi întindea și-i înțepenea brațele slăbuțe; mînerul de fier îi amorțea și făcea să-i înghețe și mai tare mînuțele ude; din cînd în cînd era nevoită să se oprească și, de cîte ori se oprea, apa rece care se vărsa din găleată îi curgea pe picioarele goale. Toate astea se petreceau în mijlocul unei păduri, noaptea, iarna, departe de orice suflare omenească: era un copil de opt ani. Numai Dumnezeu, de sus, vedea în clipa asta trista întîmplare.

Și, vai, fără îndoială, mama ei. Fiindcă sînt unele întîmplări care-i fac pe morți să deschidă ochii în mormînt. Cosette răsuflă cu un fel de horcăit dureros; suspinele i se urcau în gîtlej, dar nu avea curajul să plîngă, atît de mult se temea de Thénardieră chiar de departe. Avea obiceiul să-și închipuie întotdeauna că Thénardiera eratile față. Totuși nu putea face un drum prea lung în felul ăsta și mergea destul de încet. Se silea să-și micșoreze popasurile și să meargă cît mai mult între ele. Se gîndea cu groază că în felul ăsta o să-i trebuiască mai bine de un ceas ca s-ajungă la Montfermeil și că Thénardiera o s-o bată. Groaza asta se amesteca cu spaima de-a fi singură, noaptea, în pădure. Era prăpădită de oboseală și încă nu ieșise din pădure. Ajungînd lîngă un castan bătrîn pe care-l știa, făcu un ultim popas, mai mare decît celelalte, ca să se odihnească de ajuns, pe urmă își adună toate puterile, apucă din nou găleata și porni iarăși, plină de curaj, la drum. Totuși, biata făptură deznădăjduită nu se putu stăpîni să nu strige: „O, Doamne, Dumnezeule!”

În clipa aceea simți că găleata nu mai atîrna greu. O mîină, care i se păru enormă, o apucase de toartă și o săltase cu putere. Ridică ochii. O siluetă neagră, mare și dreaptă, mergea alături de că în întuneric. Era un om are venise în urma ei și pe care nu-l auzise venind. Omul acela, fără să scoată o vorbă, apucase de toarta găleții pe care-o ducea Cosette.

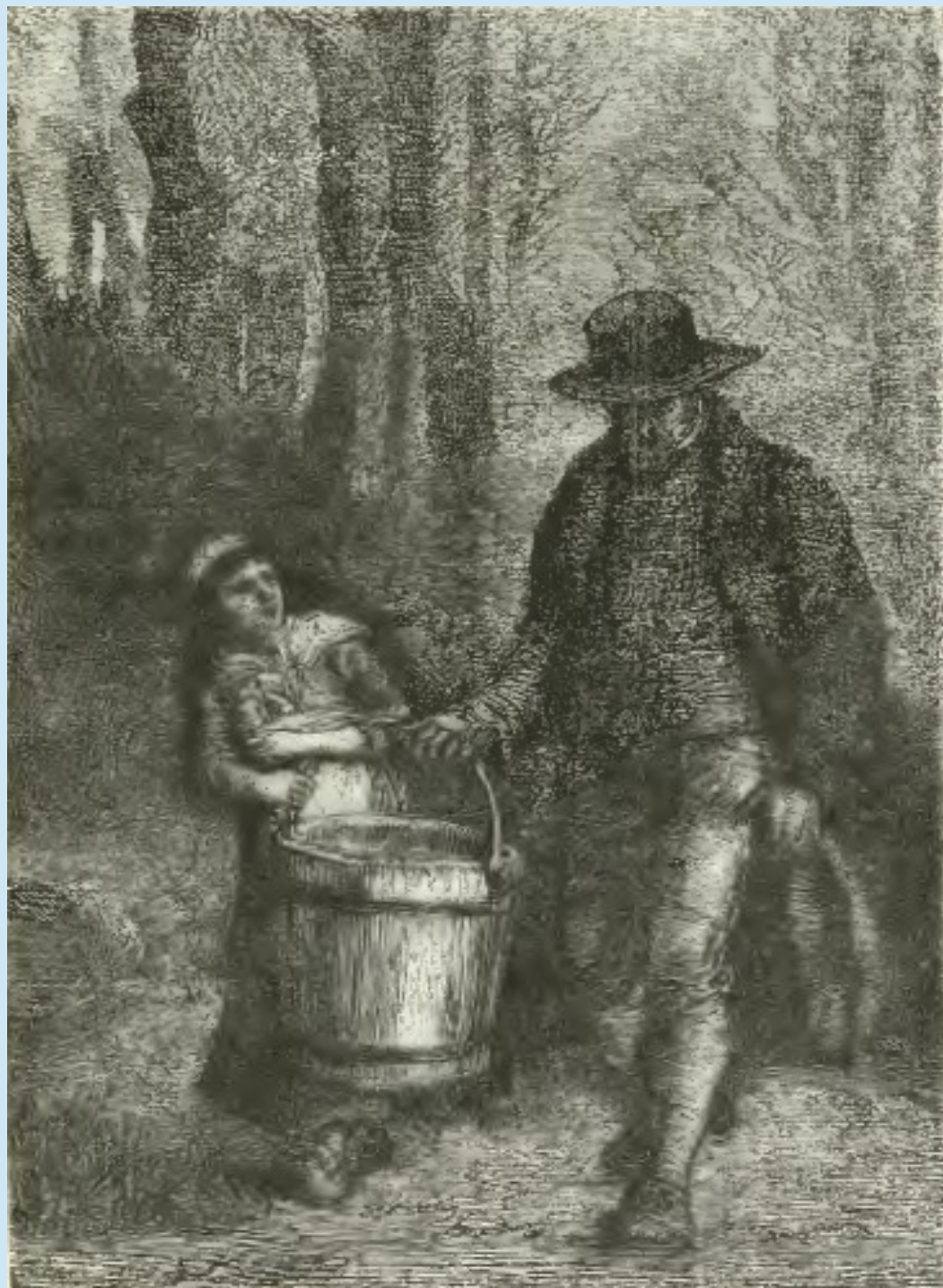
Există instincte în fața tuturor întîmplărilor vieții. Fetița nu se înfricoșă.

ÎN CARE SE DOVEDEȘTE, POATE, INTELIGENȚA LUI BOULATRUELLE

În după amiaza aceleiași zile de Crăciun din 1823, un om se plimba de multă vreme pe partea cea mai puțin umblată a bulevardului l'Hôpital din Paris. Omul făcea impresia cuiva care caută o locuință și părea că se oprește mai ales la casele cele mai modeste din această margine dărăpănată a mahalalei Saint-Marceau.

Se va vedea mai departe că omul acesta închirie în adevăr o cameră în cartierul acela singuratic.

După felul cum era îmbrăcat, ca și în toată făptura sa, era tipul a ceea ce s-ar putea numi cerșetorul cu purtări alese, mizeria cea mai mare combinată cu cea mai mare curățenie. Un amestec desul de neobișnuit, care insuflă inimilor înțeleghătoare îndoitul respect pe care-l încercăm față de cineva foarte nevoiaș și față de cineva foarte demn. Purta o pălărie rotundă, uzată de tot și mult purtată, o redingotă foarte roasă, din postav gros, gălbui, culoare ce n-avea nimic ciudat pe vremea aceea, o vestă mare cu buzunare de formă veche, pantaloni negri, care deveniseră cenușii la genunchi, ciorapi negri de lână și pantofi groși cu cataramă de aramă. S-ar fi putut spune că e un fost preceptor de casă mare, întors din emigrație. După părul lui alb de tot, după fruntea zbîrcită, după buzele palide, după fața lui care arăta descurajare și silă de viață, părea să aibă peste șaiszeci de ani. După mersul lui hotărât, deși domol, după vigoarea neobișnuită întipărită în toate mișcările sale, i-ai fi dat cel mult cincizeci.

„Fetița nu se înfricoșă.”

„S-ar fi putut spune că e un fost preceptor de casă mare...”

Brazdele de pe fruntea lui erau la locul lor și aveau ceva atrăgător pentru cei ce l-ar fi privit cu luare-aminte. Buzele i se strîngeau într-o cută ciudată, care părea să arate asprime, dar care se dovedea a fi modestie. În adîncul privirii sale stăruia nu știu ce seninătate tristă. În mîna stîngă avea un pachet mic, legat într-o basma; mîna dreaptă și-o sprijinea într-un fel de baston scos dintr-un gard viu. Bastonul fusese rotunjit cu destul meșteșug și nu era prea urît la înfățișare; i se tăiasă nodurile și i se făcuse, cu ceară roșie, o măciulie ca de mărgean; era un toiag și părea un baston. Pe bulevardul acesta trec puțini trecători, mai cu seamă iarna. Omul acesta, fără să lase să se vadă, părea totuși mai dornic să-i ocolească decît să-i caute.

Pe vremea aceea regele Ludovic al XVIII-lea se ducea aproape zilnic la Choisy-Roy¹. Era una din plimbările sale preferate. Aproape fără nici o abatere, pe la ora două, se putea vedea trăsura și cavalcada regală trecînd în goana mare pe bulevardul l'Hôpital.

Asta ținea loc de ceasornic și de orologiu sărăcimii din cartier, care zicea: „E ora două; iată-l că se-ntoarce la Tuileries”.

Unii alergau, alții se aliniau; pentru că trecerea unui rege provoacă totdeauna zarvă. De altminteri apariția și dispariția lui Ludovic al XVIII-lea făcea oarecare impresie pe străzile Parisului. Trecerea lui era cam grăbită, dar plină de maiestate. Acestui rege neputincios îi plăcea galopul; neputînd să meargă, voia să alerge; ologul acesta s-ar fi lăsat bucuros purtat ca fulgerul. Trecea liniștit și sever, străjuit de săbiile scoase din teacă. Trăsura lui greoaie, poleită pe de-a-ntregul cu fire mari de crin zugrăvite pe tăblii, uruia asurzitor. Abia aveai vreme să vezi cine-i într-însa. În colțul din fund, în dreapta, pe niște perne îmbrăcate în atlas alb, se vedea o față lată, hotărîtă și rumenă, o frunte tînră cu părul dat pe spate și pudrat, după moda timpului, o privire mîndră, aspră și ascuțită, un zîmbet de cărturar, doi epoleți lați cu găietane ce fluturau pe o haină obișnuită, crucea sfîntului Ludovic, crucea Legiunii de onoare, placa de argint a sfîntului spirit, un pîntec respectabil și un cordon albastru, lat; era regele. Cînd ieșea din Paris, își ținea pălăria cu pene albe pe genunchii înfășurați în jambiere englezești înalte; cînd intra din nou în oraș, își punea pălăria pe cap, salutînd rar. Se uita cu răceală la popor, care-i răspundea la fel. Cînd a apărut pentru întîia oară în cartierul Saint-Marceau, tot succesul lui s-a redus la această exclamație a unui mahalagiu către însoțitorul său: „Grăsunul ăsta reprezintă stăpînirea!”

Trecerea regulată a regelui, totdeauna la aceeași oră, era așadar evenimentul zilei pe bulevardul l'Hôpital. Fără îndoială, trecătorul cu redingota galbenă nu era de prin partea locului și probabil nici din Paris, pentru că nu cunoștea amănuntul acesta. La ceasurile două, cînd trăsura regală, înconjurată de un escadron de gardă cu galoane

1. Orășel la sud-est de Paris, pe Sena.

de argint, ajunse în bulevard, după ce ocolise Salpêtrièrè², el păru surprins și aproape înspăimîntat. Era singur pe alee; se ascunse repede după un colț al zidului împrejmuitor, ceea ce nu-l împiedică pe domnul duce d'Havrè să-l zărească. Domnul duce d'Havrè, în calitate de ofițer de serviciu în ziua aceea, ședea în trăsură în fața regelui. Îi spuse maiestății-sale: „Iată un individ cu o mutră cam suspectă!” Polițiștii care mergeau înaintea cortegiului regal îl văzuseră și ei, și unul dintre dînșii primi ordin să-l urmărească. Dar individul se înfundă în străduțele singuraticale ale cartierului și, cum ziua era pe sfîrșite, agentul îi pierdu urma – cum se spunea într-un raport înaintat chiar în seara aceea domnului conte Anglès, ministru de stat și prefect al poliției.

Cînd omul cu redingota galbenă scăpă de sub urmărirea agentului, iuți pasul, întorcîndu-se totuși de cîteva ori spre a se încredința că nu mai era urmărit. La ceasurile patru și un sfert, adică pe înnoptate, trecea prin fața teatrului Porte-Saint-Martin, unde se reprezenta în ziua aceea *Cei doi ocnași*. Afișul, luminat de felinarele teatrului, îi atrase atenția, deoarece, cu toate că era grăbit, se opri să-l citească. În clipa următoare, ajunse în fundătura Planehette și intră la *Talerul de cositor*, unde se afla atunci biroul diligentei pentru Lagny. Diligența pleca la patru și jumătate. Caii erau înhămați, iar călătorii chemați de către surugiu se urcau grăbiți pe scara înaltă de fier a trăsurii.

Omul întrebă:

— Mai aveți vreun loc?

— Unul singur, lîngă mine, pe capră, spuse vizitiui

— Îl iau eu.

— Poftiți sus!

Totuși, înainte de-a pleca, surugiul se uită la hainele sărăcăcioase ale călătorului, apoi la pachetul lui atît de mic și-i ceru să plătească.

— Mergeți pînă la Lagny? întrebă vizitiul.

— Da, zise omul.

Călătorul plăti pînă la Lagny,

Plecară. După ce trecură de barieră, surugiul încercă să intre în vorbă, dar călătorul nu răspundea decît în monosilabe. Surugiul se mulțumi atunci să fluiera și să-și înjute caii.

Surugiul se înfășură în mantaua sa. Începea să fie frig. Omului părea că nu-i pasă. Trecură astfel prin Gournay și prin Neuilly-sur-Marne.

Pe la ceasurile șase seara ajunseră la Chelles. Surugiul opri ca să lase puțin caii să răsuflă, în dreptul hanului căruțașilor, care se află în vechile clădiri ale mînistirii regale.

— Cobor aici! spuse omul.

Își luă pachetul și bastonul și sări jos din trăsură. Peste o, clipă se

2. Azil de bătrîne și spital de boli nervoase în sud-estul Parisului (malul stîng Senei), întemeiat în secolul al XVII-lea în localul unei foste pulberării.

făcu nevăzut.

Nu intrase în han.

După cîteva minute, cînd trăsura porni spre Lagny, nu-l întîlniră pe ulița principală din Chelles.

Surugiul se întoarse spre ceilalți călători:

— Omul ăsta nu-i de prin partea locului, fiindcă nu-l cunosc. Pare că n-ar avea o lețcaie și totuși nu se uită la bani; plătește pînă la Lagny și se dă jos la Chelles. E noapte, casele sînt încuiate, nu intră în han, și nu mai dăm de loc de el. Parc-a intrat în pămînt!...

Omul nu intrase în pămînt, ci străbătuse repede, pe întuneric, ulița cea mare din Chelles; pe urmă o apucase la stînga, înainte de-a ajunge la biserică, pe drumul vicinal, care duce la Montfermeil, ca cineva care ar fi cunoscut locurile și care ar mai fi trecut pe acolo.

Porni iute pe drumul acela. În punctul unde el se încrucișează cu vechiul drum străjuit de pomi, care merge de la Gagny la Lagny, auzi pașii unor trecători. Se ascunse repede într-un șanț și stătu acolo pînă ce oamenii care treceau se îndepărtară. De altminteri, paza asta era de prisos, deoarece, după cum am mai spus, era o noapte foarte întunecoasă de decembrie. Abia se vedeau cîteva stele pe cer.

De-acolo începea urcușul colinei. Omul n-o mai apucă pe drumul spre Montfermeil, ci o luă la dreapta peste cîmp și se îndreptă cu pași mari spre pădure.

Cînd ajunse în pădure, își încetini pasul și începu să se uite cu băgare de seamă la toți copacii, înaintînd pas cu pas, parc-ar fi căutat și urmat un drum tainic, cunoscut numai de el. La un moment dat, păru că s-a rătăcit și stătu locului, nehotărît. În cele din urmă, tot dibuind încoace și-ncolo, ajunse într-o poiană unde se afla o movilă de bolovani albicioși. Se apropie repede de acești bolovani și-i cercetă cu luare-aminte în întunericul nopții, ca și cum i-ar fi trecut în revistă. La cîțiva pași de grămada de bolovani se afla un copac înalt, plin de umflăturile acelea care sînt un fel de negi al regnului vegetal. Se duse la copac și-i pipăi scoarța cu mîna, vrînd parcă să recunoască și să numere toți negii.

În fața acestui copac, care era un frasin, se afla un castan bolnav care se cojea și care fusese bandajat cu o bucată de tablă, bătută în cuie. Se ridică în vîrfurile picioarelor și pipăi această bucată de tablă.

Pe urmă bătu de cîteva ori cu piciorul locul dintre copac și bolovani, ca și cum ar fi vrut să se încredințeze că pămîntul n-a fost răscolit de curînd.

Apoi se uită de jur împrejur și o porni din nou prin pădure.

Era omul care o întîlni pe Cosette.

Mergînd prin hățiș spre Montfermeil, zări umbra aceea mică mișcîndu-se și gemînd, punînd jos o povară, apoi ridicînd-o din nou și pornind mai departe. Se apropie și băgă de seamă că era un copilaș

care ducea o găleată mare cu apă. Veni atunci lângă copil și apucă în tăcere toarta găleții.

VII

COSETTE ȘI NECUNOScutUL LAOLALTĂ, ÎN UMBRĂ

Așa cum am spus, Cosettei nu-i fu frică. Omul începu să-i vorbească. Avea o voce gravă și joasă.

— Duci ceva prea greu pentru tine, fetițo! Cosette își ridică fruntea și răspunse:

— Da, domnule.

— Dă-o încoa, continuă omul. Am să ți-o duc eu. Cosette lăsă găleata din mână. Omul începu să meargă alături de ea.

— E într-adevăr foarte grea, spuse el printre dinți. Apoi adăugă: Cîți ani ai, mititico?

— Opt ani, domnule.

— Și vii de departe?

— De la izvorul din pădure.

— Și te duci departe?

— La mai bine de un sfert de oră de aici.

Omul rămase o clipă tăcut, apoi spuse deodată:

— Va să zică, n-ai mamă?

— Nu știu, răspunse fetița. Apoi adăugă, mai înainte ca omul să fi avut timp să continue: Nu cred. Ceilalți au. Eu nu am. Și după o pauză, urmă: Cred că n-am avut niciodată.

Omul se opri, lăsă găleata jos, se aplecă și-și puse amîndouă mîinile pe umerii fetiței, silindu-se s-o privească și să-i vadă fața în întuneric. Chipul slab și firav al Cosettei se desena vag în lumina stinsă și vînată a cerului.

— Cum te cheamă? rosti omul.

— Cosette.

Omul fu parcă străbătut de un curent electric. O privi iar, apoi își luă mîinile de pe umerii Cosettei, apucă găleata și porni din nou. După o clipă, întrebă:

— Unde locuiești tu, fetițo?

— La Montfermeil, dacă știți unde e.

— Într-acolo mergem?

— Da, domnule.

Omul mai făcu o pauză și începu iar:

— Cine te-a trimis la ora asta să aduci apă din pădure?

— Doamna Thénardier.

Omul urmă cu un glas pe care se silea să-l facă nepăsător, dar în care se simțea cu toate astea un tremur neobișnuit:

— Și ce face doamna Thénardier asta?

— E stăpîna mea, spuse fetița. Ține hanul.

— Hanul? Întrebă omul. Ei bine, am să trag acolo la noapte. Du-mă acolo.

— Acolo mergem, spuse fetița.

Omul umbla destul de repede. Cosette se ținea de el fără greutate. Nu mai simțea oboseala. Din timp în timp își ridica ochii spre el cu un fel de liniște și încredere nespusă. Nu o învățase niciodată nimeni să se îndrepte spre providență și să se roage. Simțea cu toate astea în ea ceva care semăna cu nădejdea, cu bucuria, și care se îndrepta spre cer.

Trecuseră cîteva minute. Omul continuă:

— Doamna Thénardier n-are servitoare?

— Nu, domnule.

— Ești singură acolo la ea?

— Da, domnule.

Din nou se făcu tăcere. Cosette ridică glasul:

— Adică mai sînt două fetițe.

— Care fetițe?

— Ponine și Zelma.

Fetița simplifică în felul acesta numele romanțioase, scumpe doamnei Thénardier.

— Cine sînt Ponine și Zelma?

Sînt domnișoarele doamnei Thénardier. Fetele ei, cum s-ar spune.

— Și astea ce fac?

— Ah, spuse fetița, au păpuși frumoase, lucruri care strălucesc ca aurul, fel de fel... Se joacă, se distrează.

— Toată ziua?

— Da, domnule.

— Și tu?

— Eu muncesc.

— Toată ziua?

Fetița ridică ochii mari, în care era o lacrimă nevăzută din pricina nopții și răspunse blînd:

— Da, domnule. Urmă, după un răstimp: Uneori, după ce-am isprăvit treaba, și dacă vor ei, mă joc și eu.

— Și cum ce joci?

— Așa cum pot. Mă lasă. Numai că n-am jucării multe. Ponine și Zelma nu mă lasă să mă joc cu păpușile lor. N-am decît o săbiuță de plumb, uite atît de mică.

Fetița își arată degetul cel mic.

— Și care nu taie?

— Ba da, domnule, taie salată și capetele de muște.

Ajunseră în sat. Cosette îl călăuzi pe străin de-a lungul străzilor.

Trecură prin fața brutăriei, dar Cosette nu se mai gîndi la pîinea pe care trebuia s-o cumpere. Omul încetase de a mai pune întrebări și se cufundase acum într-o tăcere posomorită. După ce trecură de biserică, omul văzu tarabe înjghebate în stradă și o întrebă pe Cosette:

— E zi de bîlci?

— Nu, domnule, azi e Crăciunul.

Cînd. Se apropiară de han, Cosette îi întinse mîna cu sfială.

— Domnule!

— Ce e, fetițo?

— Uite, am ajuns aproape de casă.

— Ei, și?

— Vreți să mă lăsați acum să-mi iau găleata?

— De ce?

— Păi, dacă o să vadă doamna că mi-a dus-o altcineva o să mă bată.

Omul îi dădu înapoi găleata. După o clipă erau în fața cîrciumii.

VIII

NEAJUNSUL DE A GĂZDUI UN SĂRAC CARE POATE CĂ E BOGAT

Cosette nu se putu opri să arunce o privire spre păpușa cea mare, care încă mai era expusă în prăvălia cu jucării, apoi bătut în ușă. Aceasta se deschise și doamna Thénardier apărut cu o lumînare în mînă.

— Aha, tu ești, netrebnico! Slavă Domnului, nu te-ai grăbit! Ai căscat gura, javră!

— Doamnă, spuse Cosette tremurînd, uite un domn care vrea o odaie.

Doamna Thénardier își înlocui repede mutra posacă printr-o strîmbătură binevoitoare, schimbare caracteristică hangiiilor, și-l căută din ochi, cu lăcomie, pe noul venit.

— Dumneavoastră sînteți? spuse ea.

— Da, doamnă, răspunse omul, ducînd mîna la pălărie

Călătorii bogați nu sînt atît de polițicoși. Gestul ăsta, hainele și bagajul străinului, pe care doamna Thénardier le inspecta dintr-o aruncătură de ochi, făcură să i se topească strîmbătura binevoitoare de pe față și să apară din nou în locul ei expresia posacă. Urmă cu o voce seacă

— Intră, omule.

„Omul” intră.

Doamna Thénardier îi mai aruncă o privire, îi cercetă mai ales redingota jerpelită de tot și pălăria găurită, ceru apoi părerea

bărbatului ei cu o mișcare din cap, o strîmbătură din nas și o clipire din ochi. Bărbatu-său, care continua să bea înainte cu căruțașii, îi răspunse prin acea mișcare imperceptibilă a degetului arătător care, întărită cu încreștitura buzelor înseamnă în asemenea cazuri: „Pîrlit de-a binelea”. Doamna Thénardier rosti atunci cu voce tare:

— Ei, omule, îmi pare foarte rău, dar vezi că nu mai am loc.

— Puneți-mă unde vreți, spuse omul, în pod, în grajd. Am să plătesc ca pentru o odaie.

— Doi franci!

— Doi franci. Fie!

— S-a făcut.

— Doi franci! spuse încet un căruțaș doamnei Thénardier. Dar nu costă decît un franc.

— Pentru el e doi, răspunse doamna Thénardier, la fel. Nu găzduiesc calici cu mai puțin

— E adevărat, adăugă cu blîndețe bărbatu-său. Oamenii de soiul ăsta nu fac cîinste casei.

Între timp, după ce-și lăsase pachetul și bățul pe o bancă, omul se așezase la o masă pe care Cosette se grăbise să pună o sticlă de vin și un pahar. Negustorul care-i ceruse găleata cu apă se dusesese el singur s-o ducă afară calului. Cosette își luase locul sub masa de bucătărie și lucrul.

Omul, care abia își muiase buzele în paharul cu vin pe care și-l turnase, se uita la copil cu o atenție ciudată.

Cosette era urîță. Dacă ar fi fost fericită, poate că ar fi fost drăguță. Am schițat mai înainte chipul ei mic și întunecat. Cosette era slabă și gălbejită; avea aproape opt ani, dar i-ai fi dat cu greu șase. Ochii ei mari, cufundați într-un fel de umbră adîncă, erau aproape stinși de atîta plîns. Colțurile gurii aveau acea linie aplecată a fricii zilnice, pe care o au condamnații și bolnavii fără scăpare, Mîinile îi erau așa cum ghicise maică-sa, „mîncate de degerături”. Focul care o lumina în clipa aceea îi scotea mai mult la iveală oasele și făcea să pară și mai cumplită slăbiciunea. Pentru că tremura totdeauna de frig, luase obiceiul să-și strîngă genunchii unul lîngă altul. Îmbrăcămîntea ei nu era decît o zdreanță, care vara ți-ar fi făcut milă, iar iarna te îngrozea.

N-avea pe ea decît pînză găurită, nici un petic de lînă. Ici-colo i se vedea pielea și peste tot se puteau observa vînațiile care însemnau locurile unde o lovise doamna Thénardier. Picioarele goale îi erau roșii și slăbănoage. Scobitura claviculelor îi făcea milă. Toată făptura acestui copil, felul său de-a fi, înfățișarea, glasul, pauzele dintre un cuvînt și altul, privirea, tăcerea, cea mai mică mișcare, arătau și tîlmăceau un singur gînd: teama.

Teama pusese stăpînire pe ea; era, ca să spunem așa, învăluită în teamă; teama îi strîngea coatele de șolduri, îi ascundea călcîiele sub

fustă, o făcea să ocupe cît mai puțin loc cu puțință, n-o lăsa să răsuflă decît atît cît avea neapărat nevoie și ajunsese să fie ceea ce am putea numi „firescul ei”, care nu putea să se schimbe, ci numai crească. În fundul ochilor ei era un ungher uimit, unde se ascundea groaza.

Teama asta era atît de mare, încît după ce sosise, așa udă cum era, Cosette nu îndrăznise să meargă să se usuce la foc, ci se pusese tăcută pe lucru.

Căutătura acestui copil de opt ani era de obicei atît de posomorîtă și uneori atît de tragică, încît părea în unele clipe că era pe cale să se preschimbe într-o tîmpită sau într-un demon.

Am spus că nu știuse niciodată ce înseamnă să se roage și că niciodată nu pusese piciorul într-o biserică.

„Ce, am eu vreme?” spunea Thénardiera.

Omul în redingotă galbenă nu o slăbea din ochi pe Cosette.

— Na, că uitasem! Unde e pîinea? strigă deodată Thénardiera.

Ca de obicei, cînd doamna Thénardier ridica glasul, Cosette ieșea repede de sub masă. Uitase cu totul de pîine. Se folosi de vicleșugul copiilor care sînt totdeauna cu frica în sân. Minți.

— Brutăria era închisă, doamnă.

— Trebuia să bați la ușă.

— Am bătut, doamnă.

— Ei, și?

— N-a deschis.

— Am să aflu eu mîine dacă e adevărat, spuse doamna Thénardier, și dacă minți, am să-ți arăt eu ție! Pînă una-alta, ia dă-mi cele șaptezeci și cinci de centime.

Cosette își vîrî mîna în buzunarul șorțului și se înverzi. Moneda de șaptezeci și cinci de centime nu mai era acolo.

— Hai, rosti doamna Thénardier. N-auzi?

Cosette își întoarse buzunarul pe dos, dar n-o găsi. Ce se întîmplase oare cu moneda aceea? Biata fetiță nu putu să scoată o vorbă. Împietrise.

— Nu cumva ai pierdut banii? urlă doamna Thénardier. Sau ai de gînd să mi-i furi?

Spunînd aceasta, întinse mîna spre un gîrbaci, care era agățat de vatră.

Gestul acesta temut îi dădu din nou Cosettei putere sa strige:

— Iertare! Doamnă! Doamnă! N-am să mai fac!

Doamna Thénardier luă gîrbaciul din cui

Omul cu redingotă galbenă se scotocise între timp prin buzunarul vestei, fără să-l vadă cineva. De altfel, călătorii ceilalți beau, jucau cărți și nu se mai uitau în jurul lor,

Cosette se ghemuia înspăimîntată în colțul de lîngă vatră, încercînd să-și ferească și să-și ascundă mîinile și picioarele goale. Thénardiera

ridică brațul.

— Iertați-mă doamnă, spuse omul, dar acum cîteva clipe am văzut căzînd ceva din buzunarul șorțului fetei. A alunecat pe aici. Poate că e asta. Se aplecă, prefăcîndu-se o clipă că se uită pe jos, după ceva. Întocmai. Iată! urmă el, ridicîndu-se.

Și-i întinse doamnei Thénardier o monedă de argint.

— Da. Asta e, spuse ea.

Nu era aceeași, pentru că era o monedă de un franc, dar doamna Thénardier se bucura de cîștig. Puse banul în buzunar și se mărgini să-i arunce fetei o privire sălbatică, spunîndu-i:

— Vezi să nu ți se mai întîmple și altă dată!

Cosette se întoarse în ceea ce doamna Thénardier numea „culcușul” ei, și ochii fetei, mari, ațintiți asupra călătorului necunoscut, căpătară o expresie pe care n-o mai avuseseră niciodată. Nu era deocamdată decît o mirare naivă, dar în care se amesteca și un fel de încredere plină de uimire.

— Nu vrei să mănînci? îl întrebă doamna Thénardier pe călător.

Acesta nu răspunse. Părea pierdut în gînduri.

— Cine mai e și omul ăsta? mormăi ea printre dinți. Cine știe ce sărac lipit e! N-are parale nici ca să mănînce. O să-mi plătească cel puțin odaia? Tot e bine că nu s-a gîndit să fure banii de pe jos.

În acest timp, ușa se deschise și intrară Éponine și Azelma.

Erau două fete, cu adevărat drăguțe, părăind mai degrabă orășence decît țărance, încîntătoare, una cu coade castanii, lucioase, cealaltă cu coade negre, care-i cădeau pe spate, vioaie amîndouă, curate, durdulii, rumene și sănătoase, o plăcere să le privești. Erau îmbrăcate călduros, dar cu atîta grijă părintească, încît grosimea stofei nu strica întru nimic gingășia cu care erau croite rochiile. Și ținuse seama de iarnă fără a se uita de primăvară. Fetele astea răspîndeau lumină. Pe lîngă asta, erau ca niște domnițe. În felul cum erau dichisite, în veselia lor, în zgomotul pe care-l făceau, se vedea că sînt stăpîne. De cum intrară, Thénardiera spuse pe un ton de ceartă, dar care era în realitate plin de dragoste:

— Ei, iată-vă și pe voi!

Le luă apoi pe genunchi, una după alta, le mîngîie părul, le potrivi funda și le dădu drumul, în sfîrșit, cu acel fel drăgăstos de a le zgîlțîi, care e numai al mamelor, rostind:

— Vai, ce înzorzonate sînt!

Se așezară amîndouă la gura vetrei. Aveau o păpușă pe care o învîrteau și o suceau pe genunchi, cu tot felul de ciripiri vesele. Din timp în timp, Cosette își ridica ochii de pe împletitură și cu un aer lugubru le privea cum se joacă. Éponine și Azelma nu se uitau la Cosette. Pentru ele nu era mai mult decît un cîine. Fetele astea trei n-aveau împreună nici douăzeci și patru de ani, dar reprezentau, de

pe acum, toată societatea omenească; de o parte invidia și de alta disprețul. Deși păpușa surorilor Thénardier era foarte veche, ponosită și spartă pe alocuri, Cosettei i se părea, cu toate astea, minunată, pentru că nu avusese în viața ei o păpușă – „o păpușă adevărată” – ca să folosim expresia pe care o vor pricepe toți copiii.

Thénardiera, care umbla încoace și încolo prin sală, văzu deodată că micuța Cosette, în loc să lucreze, își pierde vremea uitându-se la fetele care se jucau.

— Te-am prins! strigă ea. Așa-ți vezi tu de treabă? Am să te fac eu să lucrezi cu câteva nuiiele pe spinare!

Străinul, fără să se ridice de pe scaun, se întoarse spre doamna Thénardier:

— Ei, doamnă! spuse el zîmbind cu un aer aproape sfios. Lăsați-o să se joace!

Dacă o astfel de dorință ar fi venit din partea unui călător care ar fi mîncat o bucată de friptură, ar fi băut la masă două sticle de vin și n-ar fi avut aerul unui sărac lipit, ea ar fi fost o poruncă. Dar Thénardiera nu crezu nimerit să îngăduie ca un om cu asemenea pălărie să aibă o dorință și ca un om cu o astfel de redingotă să vrea ceva, așa că răspunse acru:

— Trebuie să muncească pentru că mănîncă. N-o hrănesc ca să nu facă nimic.

— Și ce are de făcut? urmă străinul cu glasul acela blînd, care nu se potrivea de loc cu îmbrăcămintea lui de cerșetor și cu umerii lui de hamal.

Doamna Thénardier binevoi să-i răspundă:

— Ciorapi, mă rog. Ciorapi pentru fetele mele care n-au, ca să zic așa, și umblă cu picioarele goale.

Omul privi picioarele goale și roșii ale Cosettei și urmă:

— Cînd o să isprăvească perechea asta de ciorapi?

— Păi mai are vreo trei sau patru zile, leneșa asta!

— Și cît poate să coste perechea asta de ciorapi cînd va fi gata?

Doamna Thénardier îi aruncă o privire disprețuitoare:

— Cel puțin un franc jumătate.

— Ai da-o pentru cinci franci? întrebă omul.

— Ce naiba! strigă hohotind de rîs un căruțaș care asculta. Cinci franci! Cred și eu! Cinci piese!

Thénardier socoti nimerit, să ia și el cuvîntul.

— Da, domnule, dacă așa ți se năzare, îți vom da perechea asta de ciorapi pentru cinci franci. Nu obișnuim să refuzăm nimic călătorilor.

— Ar trebui s-o plățiți îndată, spuse Thénardiera în felul ei scurt și hotărît.

— Cumpăr perechea asta de ciorapi, spuse omul, și, adăugă el, scoțînd din buzunar o monedă de cinci franci pe care o puse pe masă,

o plătesc. Apoi, întorcându-se spre Cosette: Acum ceea ce lucrezi tu acolo e al meu. Joacă-te, fetițo!

Căruțașul fu atât de mișcat de moneda de cinci franci, încît își lăsă paharul deoparte și dădu fuga s-o vadă.

— Și totuși așa e! strigă el privind-o cu atenție. O patacă adevărată! Și nu e falsă!

Thénardier se apropie și-și puse liniștit moneda în buzunarul vestei. Thénardiera n-avea nimic de spus. Își mușcă buzele și fața ei luă o expresie plină de ură. Cosette tremura. Îndrăzni să întrebe:

— E adevărat, doamnă, că pot să mă joc?

— Joacă-te! spuse doamna Thénardier cu o voce groaznică.

— Mulțumesc, doamnă! șopti Cosette.

Pe cînd îi mulțumea din gură doamnei Thénardier, îi mulțumea din suflet călătorului.

Thénardier se puse pe băutură mai departe. Nevastă-sa îi suflă la ureche:

— Cine-o fi omul ăsta în galben?

— Am văzut, spuse Thénardier foarte demn, milionari care purtau asemenea redingote.

Cosette își lăsase ciorapul deoparte, dar nu ieșise din culcușul ei. Cosette se mișca întotdeauna cît putea mai puțin. Luase dintr-o cutie de la spatele ei cîteva petice și săbiuța ei de plumb.

Éponine și Azelma nu erau de loc atente la cele ce se petreceau. Săvîrșiseră tocmai o operație foarte importantă: pusese ră mîna pe pisică. Aruncaseră păpușa pe jos și Éponine, care era cea mai mare, înfășă pisicuța cu tot felul de zdrențe și petice roșii și albastre, cu toate că animalul miorlăia și se zbătea. Pe cînd se îndeletnicea cu treaba asta importantă și grea, îi spunea surorii sale, pe acel ton drăgălaș și gingaș al copiilor, a cărui grație, la fel cu strălucirea de pe aripile fluturilor, se ia atunci cînd vrei s-o fixezi.

— Vezi tu, surioară, păpușa asta e mai caraghioasă ca ailaltă. Mișcă, țipă, e caldă. Haide, surioară, să ne jucăm cu ea. O să fie fetița mea. Eu am să fiu cucoană. Am să vin să te văd și tu ai să te uiți la ea. Încetul cu încetul ai să-i vezi mustățile și ai să te miri. După asta ai să-i vezi urechile, după asta ai să-i vezi coada și ai să te miri. Tu ai să-mi spui: „Vai, Doamne!” și eu am să-ți răspund. „Da, doamnă, am o fetiță care e așa. Așa sînt fetițele din ziua de azi”.

„...o operație foarte importantă: puseseră mîna pe pisică.”

Azelma o ascultă pe Éponine, încântată.

Între timp, cei ce băuseră începuseră să cînte un cîntec deșucheat, de care rîdeau de se cutremura tavanul. Thénardier îi îndemna și cînta cu ei.

Ca păsările care își fac cuib cu orice, copiii își fac o păpușă din orice. Pe cînd Éponine și Azelma înfășau pisica, Cosette de asemenea își înfășa săbiuța. După ce isprăvi, o culcă pe braț și-i cîntă încetișor, ca s-o adoarmă.

Păpușa e una din nevoile cele mai mari și totodată unul din cele mai încîntătoare instincte ale copilăriei unei femei. Tot viitorul femeii e aici, în a îngriji, a înveșmînta, a găti, a îmbrăca, a dezbrăca, a îmbrăca din nou, a învăța, a certa nițel, a legăna, a dezmiarda, a adormi și a-și închipui că un lucru oarecare e cineva. Tot visînd și gîndind, croind mici veșminte și scutece, cosînd rochițe, bluze, pieptărașe, copilul se preschimbă în fetiță, fetița în fată, fata în femeie.

Primul ei copil e continuarea ultimei păpuși.

O fetiță fără păpușă e aproape tot atît de nenorocită și tot atît de nesuferită ca o femeie fără copii.

Așadar, Cosette își făcuse o păpușă din săbiuță.

Thénardiera se apropiase de „omul în galben”.

„Bărbatul meu are dreptate, își spuse ea, poate că e domnul Laffitte. Sînt unii bogați așa de poznași!”

Se așază la masa lui.

— Domnule... spuse ea.

La cuvîntul „domnule” bărbatul se întoarce. Doamna Thénardier nu-i spusese pînă atunci decît „omule”,

— Domnule, urmă ea luîndu-și un aer dulceag, care era și mai supărător decît aerul fioros, vezi dumneata, vreau și eu ca fetița să se joace, nu mă împotrivesc, dar asta merge o dată, pentru că ai fost dumneata mărinimos. Dar vezi, asta n-are nimic al ei. Trebuie să muncească.

— Fetița nu e, deci, a dumitale? întrebă omul.

— Ah, pentru Dumnezeu, nu, domnule! E un copil sărac, pe care l-am strîns de pe drumuri, așa, din omenie. E un copil tîmpit. Are, cu siguranță, apă la cap. Cum vezi, are capul mare. Facem și noi ce putem pentru ea, că nici noi nu sîntem bogați. Degeaba am scris la ea acasă, că de șase luni nu ne răspunde nimeni. Îmi închipui că maică-sa a murit.

— Ah! spuse omul și căzu din nou pe gînduri.

— Nu era mare lucru de capul maică-si, adăugă Thénardiera. Și-a părăsit copilul.

În timpul acestei conversații, Cosette, ca și cum ar fi fost înștiințată de un instinct că se vorbea de ea, n-o slăbise din ochi pe doamna Thénardier. Asculta vag. Prindea ici-colo cîteva cuvinte.

Cei de la mese, aproape beți cu toții, repetau refrenul lor nerușinat, cu o veselie sporită. Era un cântec de beție, în care erau amestecați fecioara Maria și copilul Isus. Thénardiera se dusesese să facă și ea puțin haz. Sub masă, Cosette privea focul care se răsfrîngea în privirea ei fixă; începuse din nou să legene scutecele pe care le făcuse, și, pe cînd le legăna, cînta încetșor: „Mama mea a murit! Mama mea a murit! Mama mea a murit!”

În urma rugămintilor repetate ale gazdei, omul în galben, „milionarul”, primi în sfîrșit să mănînce.

— Ce dorește domnul?

— Pîine și brînză, spuse omul.

„E cu siguranță un pîrlit!” își zise Thénardiera.

Bețivii cîntau mai departe cîntecul lor, iar sub masă fetița și-l cînta pe-al ei.

Cosette se opri deodată. Se întoarse și zări păpușa fetițelor doamnei Thénardier pe care o părăsiseră pentru pisică și o puseseră jos la cîțiva pași de masa de bucătărie.

Dădu atunci drumul săbiuței înfășate, care n-o mai mulțumea decît pe jumătate, și își plimbă încet privirile de jur împrejurul încăperii. Doamna Thénardier vorbea în șoaptă cu bărbatul ei și numărau banii. Ponine și Zelma se jucau cu pisica, iar călătorii mînceau, sau beau, sau cîntau, așa că nici o privire nu era îndreptată asupra ei. N-avea nici o clipă de pierdut. Ieși de sub masă, tîrîndu-se pe brînci, se mai încredință o dată că nu o pîndea nimeni, apoi se strecură cu repeziciune pînă la păpușă și o apucă. După o clipă era la locul ei. Pe jos, nemișcată, întoarsă așa fel încît păpușa pe care o ținea în brațe să fie în umbră. Fericirea de a se juca cu o păpușă era atît de rară pentru ea, încît avea toată violența unei voluptăți.

N-o văzuse nimeni, afară de călătorul care-și mîncea pe îndelete cina lui săracă.

Bucuria asta ținu aproape un sfert de ceas.

Dar, cu toată grija pe care o avusese, Cosette nu băgă de seamă că un picior al păpușii se vedea și că era luminat puternic de focul din vatră. Piciorul acesta trandafiriu și luminos ce ieșea din umbră izbi cu putere privirea Azelmei, care-i spuse Époninei:

— Ia te uită, surioară!

Cele două fetițe se opriră uluite. Cosette îndrăznise să ia păpușa!

Éponine se ridică și, fără să lase din mînă pisica, merse spre maica-sa și începu s-o tragă de fustă.

— Lasă-mă în pace! spuse mama. Ce vrei de la mine?

— Mamă, spuse fetița, ia te uită!

Și o arătă cu degetul pe Cosette.

Cosette, care era plină de tainica ei fericire, nu vedea și nu auzea nimic.

Fața doamnei Thénardier luă acea înfățișare deosebită, care la unele femei, numite tocmai de aceea scorpii, se alcătuește din amestecul cumplitelui cu nimicurile vieții.

De data asta mîndria ranită îi biciuia și mai mult mînia. Cosette întrecuse orice măsură; Cosette se atinsese de păpușa „domnișoarelor”.

O împărăteasă care ar vedea pe un mujic gătit cu marele cordon albastru al împărătescului ei fecior n-ar avea o altă înfățișare. Strigă cu un glas răgușit de supărare:

— Cosette!

Cosette tresări ca și cum s-ar fi cutremurat pămîntul sub ea și se întoarse.

— Cosette! repetă Thénardiera.

Cosette luă păpușa și o puse pe jos cu un fel de evlavie deosebită, amestecată cu deznădejde. După asta, fără s-o slăbească din ochi, își împreună mîinile și, ceea ce e îngrozitor de spus pentru un copil de vîrsta ei, și le frînse de disperare, apoi făcu ceea ce nici una din emoțiile zilei, pierderea banilor, nici amenințarea cu gîrbaciul, nici cuvintele acelea întunecate pe care le auzise de la Thénardiera, n-o hotărîseră s-o facă: plînse, izbucni în hohote.

Călătorul se ridică în picioare:

— Ce s-a întîmplat? o întrebă el pe doamna Thénardier.

— Nu vezi? îi spuse doamna Thénardier, arătînd cu degetul corpul delict care zăcea la picioarele Cosettei.

— Ei bine. Și ce-i cu asta? urmă omul.

— Nespălata asta, răspunse Thénardiera, și-a îngăduit să pună mîna pe păpușa copiilor!

— Atîta gălăgie pentru un fleac! spuse omul. Ei, și ce e dacă se joacă cu păpușa asta?

— A atins-o cu mîinile ei murdare! urmă Thénardiera. Cu mîinile ei scîrboase...

Cosette începu să plîngă și mai tare.

— Să taci din gură! strigă doamna Thénardier.

Omul se duse drept la ușă, o deschise și ieși. Cum plecă, Thénardiera se folosi de lipsa lui pentru a-i da pe sub masă, Cosettei, un picior, care o făcu pe fetiță să urle.

Ușa se deschise și omul apăru din nou. Ținea în mîini păpușa cea minunată despre care am vorbit, și pe care toți țîncii din sat o priveau cu încîntare, încă de dimineață. O puse în picioare în fața Cosettei: îi spuse:

— Uite, e pentru tine.

Se vede că de mai bine de o oră, de cînd era acolo, căzut pe gînduri, zărise în chip nelămurit prăvălia cu jucării, atît de frumos luminată de lampioane și lumînări, încît strălucea prin fereastra cîrciumii ca un far.

Cosette ridică ochii. Îl văzu pe omul care venea cu păpușa spre ea, ca și cum ar fi văzut venind soarele, auzi cuvintele astea nemaipomenite: „E pentru tine!” se uită la el, se uită la păpușă, apoi se dădu înapoi încet și se trase mai adânc sub masă, lângă zid. Nu mai plîngea, nu mai țipa; părea că nici nu mai îndrăznește să răsuflă. Thénardiera, Éponine și Azelma stăteau nemișcate ca niște stane de piatră. Chiar și cei de la mese rămaseră pironiți locului. În toată cârciuma se făcuse o tăcere solemnă. Thénardiera, împietrită și mută, începea să facă iar presupuneri: „Cine o fi bătrînul? O fi un sărac? O fi un milionar? Poate și una și alta, adică un hoț”.

Fața bărbatului ei căpătă acea cută expresivă care accentuează trăsăturile chipului omenesc ori de cîte ori instinctul cel mai tare apare în toată puterea lui animalică. Cârciumarul măsură din ochi, rînd pe rînd, păpușa și călătorul; părea că-l adulmecă pe omul acela, așa cum ar fi adulmecat o pungă cu bani. Dar asta nu ținu decît o clipă. Se apropie de femeie și-i spuse încet:

— Chestia aia costă cel puțin treizeci de franci. Nu-i de glumit! Să ne punem în patru labe în fața lui.

Firile grosolane se aseamănă cu firile naive, pentru că nici unele, nici altele, nu știu să treacă treptat de la un sentiment la altul

— Ei, Cosette, spuse Thénardiera cu o voce care se voia blîndă, dar care era făcută din acea miere acră a femeilor afurisite, nu-ți iei păpușa?

Cosette se încumetă să ias din vizuina ei.

— Mica mea Cosette, grăi Thénardier cu o voce mîngîioasă. Domnul ți-a dat o păpușă; la-o! E a ta!

Cosette se uită la păpușa cea minunată cu un fel de groază. Fața îi era încă plină de lacrimi, dar ochii începuseră să i se umple, ca cerul la revărsatul zorilor, de razele ciudate ale bucuriei. Ceea ce simțea în clipa aceea era cam ceea ce ar fi simțit dacă i-ar fi spus cineva deodată „Fetițo, ești regina Franței”.

I se părea că dacă s-ar atinge de păpușă, păpușa ar străfulgera-o. Ceea ce era de altfel adevărat într-o oarecare măsură, pentru că își spunea că doamna Thénardier ar certa-o și ar bate-o. Cu torte astea, ispita birui.

Sfîrși prin a se apropia și murmură sfioasă, întorcîndu-se spre doamna Thénardier:

— Am voie, doamnă?

Nici un cuvînt n-ar ști să zugrăvească înfățișarea ei, în același timp deznădăjduită, îngrozită și încîntată.

— Pentru Dumnezeu! rosti Thénardiera. E a ta. Doar ți-a dat-o domnul.

— E adevărat, domnule? întrebă Cosette. E adevărat? E a mea, doamna?

Străinul avea ochii parcă plini de lacrimi. Părea să fie atît de mişcat, încît nu vorbea ca să nu plîngă. Făcu Cosettei un semn cu capul şi puse mînuţa păpuşii „doamna” în mînuţa ei. Cosette îşi trase repede mîna, ca şi cum mîna „doamnei,” ar fi ars-o, şi începu să se uite în jos.

Sîntem siliţi să adăugăm că în clipa aceea scosese limba din gură de un cot. Deodată se întoarse şi apucă păpuşa cu putere

— Am s-o botez Catherine, spuse ea.

Fu ciudată clipa în care zdrenţele Cosettei întîlniră şi îmbrăţişară panglicile şi muselina fragedă şi trandafirie a păpuşii.

— Doamnă, urmă ea, pot s-o pun pe un scaun?

— Da, copila mea, răspunse Thénardiera.

Acum Éponine şi Azelma se uitau cu invidie la Cosette. Le venise rîndul.

Cosette o puse pe Catherine pe un scaun, se așeză pe jos, în fața ei și rămase acolo, nemişcată, fără să scoată o vorbă, într-o atitudine de extaz.

— Joacă-te, Cosette! spuse străinul.

— O! Mă joc, răspunse fetița.

În clipa aceea, străinul, necunoscutul acesta, care părea că e providența venită în vizită la Cosette, era urît de Thénardiera mai mult decît orice pe lume. Trebuia totuși să se stăpînească. Trecuse prin mai multe emoții decît putea să rabde, cu toate că, tot străduindu-se să-și imite soțul în toate celea, era obișnuită cu prefăcătorie. Se grăbi să-și trimită fetele la culcare, apoi ceru omului în galben „îngăduința” de-a o trimite și pe Cosette „care s-a ostenit destul astăzi”, adăugă ea cu un aer părintesc. Cosette plecă să se culce, ducînd-o în brațe pe Catherine. Din cînd în cînd, doamna Thénardier se ducea în celălalt capăt al sălii, unde era bărbatu-său, „ca să-și ușureze sufletul”, spunea ea.

„Am s-o botez Catherine, spuse ea.”

Schimba cu el cîteva cuvinte, cu atît mai furioase cu cît nu îndrăznea să le rostească tare:

— Dobitoc bătrîn! Ce-o fi în scăfîrlia lui? Vine să ne încurce. Vrea s-o vadă pe jivina aia mică jucîndu-se! Auzi, să-i dea păpuși! Să-i dea păpuși de patruzeci de franci unei jigodii pe care aş da-o pe doi franci. Puţin lipseşte să-i spună măria-ta, ca ducesei de Berry? Are vreun rost? N-o fi turbat moşneagul ăsta suspect?

— De ce? E foarte simplu, îi răspundea Thénardier. Dacă îl distrează! Pe tine te distrează s-o vezi pe aia mică muncind: pe el îl distrează cînd o vede jucîndu-se. E dreptul lui. Un călător face tot ce vrea dacă plăteşte. Dacă moşul ăsta e filantrop, ce-ţi pasă ție? Dacă e tîmpit, nu te priveşte! De ce te amesteci tu, cînd vezi că are parale?

Vorbă de stăpîn şi judecata de hangiu; nici una, nici alta nu îngăduiau răspuns.

Omul îşi pusese coatele pe masă şi-şi luase din nou atitudinea lui visătoare. Toţi ceilalţi călători, negustori şi căruţaşi se depărtaseră puţin şi nu mai cîntau. Îl priveau de departe cu un fel de teamă smerită. Necunoscutul acesta atît de sărăcăcios îmbrăcat, care scotea bănet din buzunar cu atîta uşurinţă şi dăruia păpuşi uriaşe unor fete nespălate, în tîrlici, era cu siguranţă un om mare şi de temut.

Se scurseseră cîteva ceasuri. Slujba de miezul nopţii fusese rostită, ajunul Crăciunului trecuse, beţivii plecaseră, cîrciuma se închisese, sala cea scundă era pustie, focul se stinsese, străinul era mereu în acelaşi loc şi în aceeaşi atitudine. Din timp în timp, se muta de pe un cot pe altul, atîta tot. Dar de cînd plecase Cosette, nu mai scosese nici un cuvînt.

Numai Thénardierii rămăseseră în sală, din politeţe şi curiozitate. „O să-şi petreacă noaptea în felul ăsta?” mormăia doamna Thénardier. Cînd ceasul sună două, se dădu bătută şi-i spuse bărbatului ei: „Mă duc să mă culc. Fă ce vrei.” Bărbatu-său se așeză la o masă într-un colţ, aprinse o lumîinare şi începu să citească *Curierul francez*.

Se scurse astfel un ceas încheiat. Preacinstitul hangiu citise cel puţin de trei ori *Curierul francez*, de la data zilei pînă la numele tipografului. Străinul nu se clintea.

Thénardier se frămîntă, tuşi, scui-pă, îşi suflă nasul, suci scaunul ca să scîrîtie. Omul nu se mişca. „Nu cumva doarme?” se gîndi Thénardier. Omul nu dormea, dar nimic nu-l putea trezi.

În cele din urmă, Thénardier îşi scoase tichia de pe cap, se apropie binişor şi îndrăzni să spună:

— Domnul nu se duce să se odihnească?

„Nu se duce să se culce”, i s-ar fi părut prea mult şi prea familiar. „Să se odihnească” mirosea a lux şi a stimă Cuvintele astea au însuşirea tainică şi vrednică de laudă de a umfla a doua zi cifra de pe nota de plată. O cameră în care „te culci” costă un franc; o cameră în care, te

odihnești” costă douăzeci de franci.

— Așa e! spuse străinul. Ai dreptate! Unde ți-e grajdul?

— Domnule, glăsui Thénardier zîmbind: am să vă conduc, domnule.

Luă lumînarea, omul își luă pachetul și bățul, și Thénardier îl duse într-o odaie de la etajul întâi, care era de o rară frumusețe, cu mobila toată de lemn de acaju; eu un pat cu perdele de stambă roșie.

— Ce va să zică asta? întrebă călătorul.

— E chiar iatacul nostru, răspunse hangiul. Nevasta mea și cu mine locuim într-altă odaie. Nu intrăm aici decît de trei sau patru ori pe an.

— Mi-ar fi plăcut mai degrabă în grajd, spuse omul răspicat.

Thénardier păru că n-aude vorbele astea atît de puțin politicoase. Aprinse două lumînări de ceară, neîncepute, care se aflau pe cămin. Un foc destul de bun ardea în vatră.

Pe cămin, sub sticlă, se găsea o găteală de mireasă, cu fire de argint și flori de lămîiță.

— Și asta? Ce e asta? întrebă străinul.

— Domnule, spuse Thénardier, e găteala de mireasă a nevastă-mi.

Călătorul privi obiectul, cu o căutătură care părea a spune: „Așadar, dihania asta a fost și ea odată fecioară!”

De altfel, Thénardier mințea. Cînd luase maghernița asta cu chirie ca să facă din ea o cîrciumă, găsisese odaia împodobită așa cum ea era acum și cumpărase mobilele și florile de lămîiță, socotind că ar arunca o umbră delicată nevastă-si, iar pentru casa lui ar rezulta ceea ce englezii numesc: respectabilitate.

Călătorul se întoarse, gazda se făcuse nevăzută. Thénardier se eclipsase discret, fără a îndrăzni să spună „bună seara”, pentru că nu voia să trateze cu o politețe lipsită de respect pe un om pe care-și propunea să-l jupoaie împărătește a doua zi dimineața.

Hangiul se retrase în odaia lui. Nevastă-sa se culcase, dar nu dormea. Cînd auzi pasul bărbatului ei, se întoarse și spuse:

— Să știi că mîine o dau afară pe Cosette.

Thénardier îi răspunse rece:

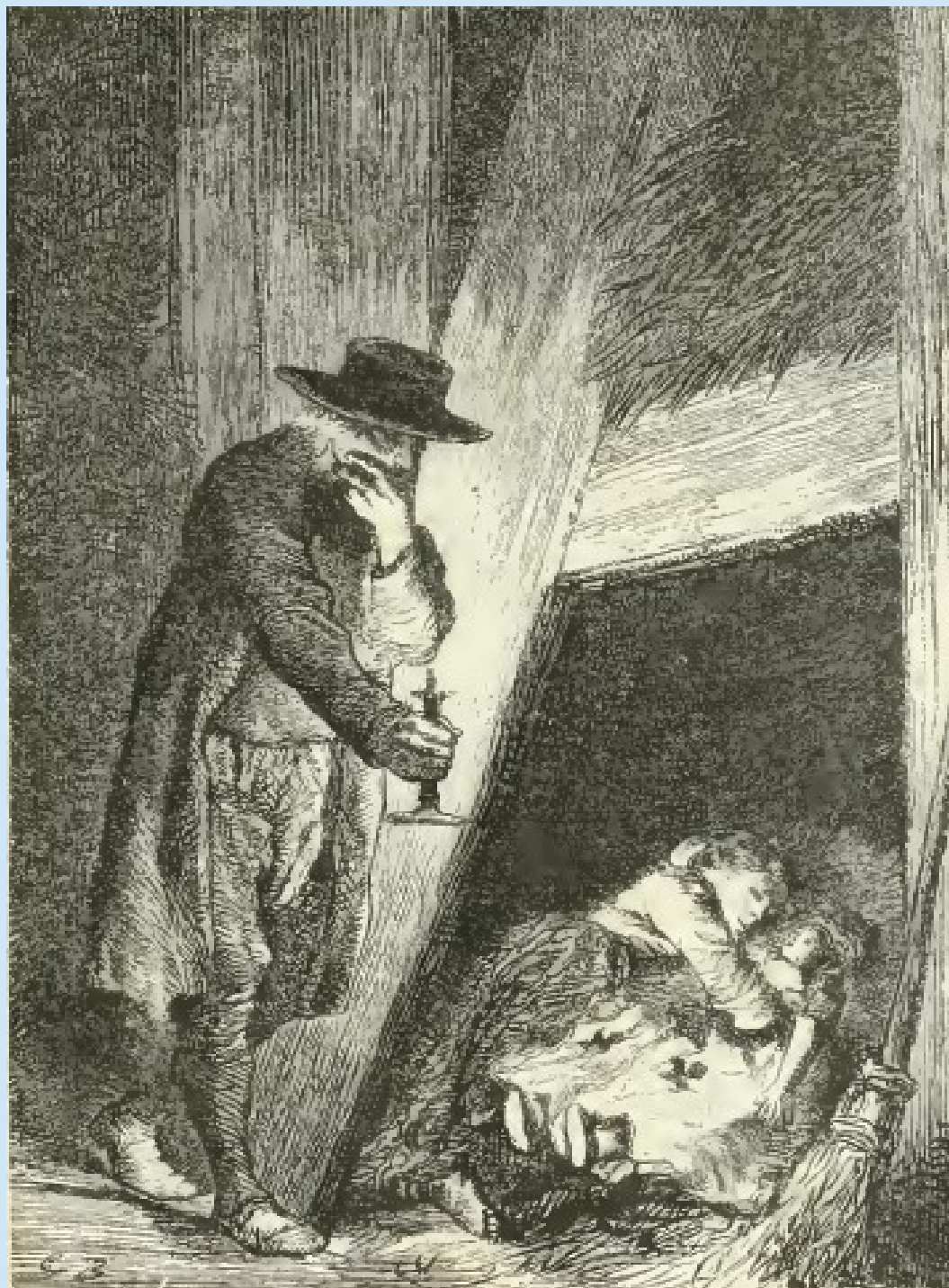
— Da pripită mai ești!

Nu-și mai spuseră nimic, și după cîteva minute stinseră lumînarea.

Cît privește călătorul, acesta își puse bățul și pachetul într-un colț. După plecarea gazdei se așeză într-un jilț și rămase cîtăva vreme gînditor. Apoi se descălță, luă o lumînare, stinse pe cealaltă, împinse ușa și ieși din odaie, uitîndu-se în jurul lui ca și cum ar fi căutat ceva. Străbătu un coridor și ajunse în capul scării. Auzi aici un zgomot slab, foarte ușor, care semăna cu răsuflarea unui copil. Se lăsă călăuzit de acest zgomot și ajunse într-un fel de cotlon triunghiular, care se afla sub trepte. Cotlonul ăsta nu era altceva decît unghiul pe care-l făcea scara cu podeaua. Acolo, printre tot soiul de coșnițe vechi și de cioburi, în praf, printre pînze de păianjen, era un pat; dacă putem

numi pat o saltea găurită, prin care ieșeau paiele, și pînza ruptă, prin care se vedea salteaua. N-avea cerceafuri. Era așezată pe jos, pe dușumea. În patul acesta dormea Cosette. Omul se apropie și privi cu luare-aminte. Cosette dormea adînc. Era îmbrăcată. Iarna nu se dezbrăca, pentru ca să-i fie mai puțin frig.

Ținea strîns la piept păpușa, ai cărei ochi mari străluceau în întuneric. Cînd și cînd, scotea cîte un oftat adînc, ca și cum ar fost gata să se trezească, și-și strîngea convulsiv păpușa în brațe. Lîngă pat nu era decît un singur papuc de lemn.

„....strîngea convulsiv păpușa în brațe.”

Aproape de culcușul sărăcăcios al Cosettei, se afla o ușă deschisă prin care se vedea o odaie mare, întunecoasă. Străinul intră înăuntru. În fund se zăreau, printr-o ușă cu geamuri, două paturi gemene foarte albe. Erau ale Azelmei și Époninei. Îndărătul celor două paturi dispărea pe jumătate un leagăn de răchită, fără perdele, unde dormea băiețelul care țipase toată seara. Străinul bănuia că odaia asta dădea în aceea a soților Thénardier. Era gata să iasă, când privirea îi căzu pe vatră; una din acele vetre mari, de han, în care pîlpîie întotdeauna un foc slab, atunci cînd e foc, și care sînt atît de reci la vedere. În vatra asta nu era foc; nici măcar cenușă. Totuși, ceea ce era înăuntru atrase atenția călătorului. Erau doi pantofiori de copil, drăgălași, unul mai mare și unul mai mic; călătorul își aminti obiceiul încântător și străvechi al copiilor, care-și pun încălțăminte la gura vetrei, în ziua de Crăciun, ca să aștepte în întuneric cine știe ce dar strălucitor din partea zînei ocrotitoare.

Éponine și Azelma avuseseră grijă să nu scape prilejul și-și pusese fiecare cîte un pantof în vatră.

Călătorul se aplecă.

Zîna, adică mama, trecuse pe acolo, și în fiecare pantofior se zărea strălucind cîte o monedă de cincizeci de centime, nou-nouță.

Omul se ridică și era gata să plece, cînd zări în fund, departe, în colțul cel mai întunecat al vetrei, un papuc urît, din lemnul cel mai prost, pe jumătate rupt și plin de cenușă și noroi uscat.

Era papucul Cosettei.

Cu acea încredere mișcătoare a copiilor care pot fi înșelați întotdeauna, fără să se descurajeze niciodată, Cosette își pusese și ea papucul în vatră.

Ce lucru sublim și blînd e nădejdea la un copil care n-a cunoscut niciodată altceva decît deznădejdea!

În papucul acesta nu era nimic.

Străinul scotoci în vestă, se aplecă, și puse în papucul Cosettei un galben.

Apoi se întoarse în odaia lui cu pași repezi.

„...puse în papucul Cosettei un galben.”

THÉNARDIER LA LUCRU

A doua zi dimineța, cu cel puțin două ceasuri înainte de-a se lumina de zi, Thénardier stătea la masă, lângă o lumânare, în sala scundă a cârciumii, cu o pană în mână, și întocmea socoteala călătorului cu redingotă galbenă.

În picioare, aplecată pe jumătate asupra lui, nevastă-sa îl urmărea din ochi.

Nu schimbau o vorbă.

De-o parte era o cugetare adâncă, de alta acea admirație religioasă cu care privești cum se naște și se desăvârșește o minune a minții omenești.

În casă se auzea un zgomot.

Ciocîrlia mătura scara.

După mai bine de un sfert de ceas și câteva ștersături, Thénardier dădu la iveală această capodoperă:

Socoteala domnului de la nr. 1

Cina.....3 franci

Odaia.....10 "

Lumânarea.....5 "

Focul.....4 "

Serviciu.....1 "

Total 23 franci

Serviciul era scris *sirvici*.

— Douăzeci și trei de franci! Rosti nevasta cu un entuziasm amestecat cu oarecare șovăială.

Ca toți marii artiști, Thénardier nu era multumit.

— Pfff! făcu el.

Avea accentul lui Castlereagh¹ când redacta la Congresul de la Viena lista datoriilor pe care avea să le plătească Franța.

— Ai dreptate, domnule Thénardier, e datornicul nostru, murmură nevasta care se gîndea la păpușa dăruită Cosettei în fața fetelor ei - de drept e drept, dar e mult. N-o să vrea să plătească.

Thénardier dădu drumul rîsului său rece și spuse:

— O să plătească.

Rîsul acesta era semnul suprem al siguranței și autorității. Trebuia să fie așa cum spune el. Nevasta nu mai stăruia. Începu să rînduiască

1. Prim-ministru englez în timpul domniei lui Napoleon, inițiatorul celor mai multe din coalitiile îndreptate împotriva Franței.

mesele; bărbatu-său umbla în lungul și în latul sălii. După o clipă adăugă:

— Doar și eu sînt dator o mie cinci sute de franci.

Se duse și se așeză lîngă vatră, pe gînduri, cu picioarele pe cenușa caldă.

— Aha! urmă femeia. N-ai uitat că azi o dau afară pe Cosette? Ce mai spurcăciune! Îmi mănîncă bojocii cu păpușa ei! mai bine m-aș mărita cu Ludovic al XVIII-lea decît s-o mai țin o zi în casă!

Thénardier își aprinse pipa și, între două fumuri, îi răspunse:

— Să-i dai omului socoteala.

După asta ieși.

Abia făcuse cîțiva pași și călătorul intră.

Thénardier apăru numaidecît în spatele lui și rămase neclintit în ușa întredeschisă, în așa fel încît nu-l vedea decît nevastă-sa.

Omul în galben ținea în mîna toiagul și pachetul.

— V-ați sculat așa de devreme! spuse doamna Thénardier. Nu cumva ne părăsiți?

În timp ce vorbea astfel, răsucea încurcată socoteala în mîna și o zgîria cu unghiile. Fața ei aspră luase o înfățișare care-i era neobișnuită: de sfială și remușcare.

Îi venea greu să prezinte o astfel de socoteală unui om care arăta atît de mult a „sărac”.

Călătorul părea preocupat și cu gîndul aiurea.

— Da, doamnă, răspunse el. Plec.

— Așadar, urmă ea, n-ați avut treburi la Montfermeil?

— Nu. Sînt numai în trecere pe-aici. Atît. Doamnă, întrebă el, ce vă datorez?

Doamna Thénardier îi întinse, fără să răspundă, socoteala.

Omul despături hîrtia, se uită la ea, dar era vădit că se gîndea într-altă parte.

— Doamnă, reluă el, cîștigați bine la Montfermeil?

— Așa și așa, domnule! răspunse Thénardiera, uimită că nu vedea nici o izbucnire. Apoi urmă cu un accent plîngăreț și nenorocit: Vai, domnule, vremurile sînt așa de grele! Și avem așa de puțini oameni cu stare prin partea locului! Cum vedeți, e lume proastă. Dacă n-am avea pe ici pe colo calători dornici și bogați ca dumneavoastră! Avem atîtea poveri! Uite, fetița asta ne costă ochii din cap.

— Care fetiță?

— Fetița pe care o știți, Cosette, Ciocîrlîa, cum i se spune pe-aici.

— Ah, da! spuse omul.

Ea vorbi mai departe:

— Ce proști sînt țăranii cu poreclele lor! Seamănă mai degrabă cu un liliac decît cu o ciocîrlie. Vedeți dumneavoastră, noi nu cerem de pomană, dar nu putem face pomeni. Nu cîștigăm. Nu cîștigăm nimic și

avem de plătit cu nemiluita. Dărilor, impozitele, ușile și ferestrele¹, adiționalul²! Știți și dumneavoastră că stăpînirea ne cere foarte mulți bani. Pe urmă, am și eu fetele mele. N-am nevoie să hrănesc și copilul altora.

Omul vorbi cu o voce pe care se silea s-o facă nepăsătoare, dar care tremura:

— Și dacă v-ar scăpa cineva de ea?

— De cine? De Cosette?

— Da.

Fața roșie, mînioasă, a cîrciumăresei se luminează de-o bucurie hîdă.

— Vai, domnule! Dragă domnule! Luați-o, păstrați-o, duceți-o, țineți-o, îndulciți-o, împănați-o, beți-o, mîncăți-o, și maica Domnului să vă binecuvînteze, cu toți sfinții din rai.

— S-a făcut!

— Adevărat? O luați cu dumneavoastră?

— O iau.

— Îndată?

— Îndată. Chemați copilul!

— Cosette! strigă Thénardiera.

— Pînă atunci, urmă omul, să vă plătesc ce datorez. Cît e?

Aruncă o privire peste socoteală și nu-și putu opri un gest de uimire:

— Douăzeci și trei de franci! Se uită la cîrciumăreasă și spuse din nou: Douăzeci și trei de franci?

În felul cum repetase aceste cîteva cuvinte se simțea accentul care desparte semnul exclamării de acela al întrebării.

Doamna Thénardier avusese vreme să se pregătească pentru a rezista loviturii. Răspunse, sigură de ea:

— Păi da, domnule, întocmai, douăzeci și trei de franci.

Străinul puse pe masă cinci monede de cîte cinci franci.

— Căutați fetița, spuse el.

În clipa asta, Thénardier păși pînă în mijlocul sălii și spuse:

— Domnul nu datorează decît un franc și treizeci de centime.

— Un franc și treizeci de centime! strigă femeia.

— Adică un franc pentru odaie și jumătate pentru cină. Cît privește fetița, vreau să stau nițel de vorbă cu domnul. Lasă-ne singuri, nevastă!

Thénardiera amuți deodată, izbită de fulgerele geniului. Simți că intră în scenă actorul cel mare. Nu scoase o vorbă și ieși.

De îndată ce rămaseră singuri, Thénardier îi întinse călătorului un scaun. Călătorul se așează, Thénardier rămase în picioare și fața lui luă o înfățișare ciudată de cumsecădenie și simplitate.

1. Impozitul pe uși și pe ferestre era o dare proporțională cu numărul deschizăturilor dintr-o locuință.

2. Impozit suplimentar pe venituri din comerț.

— Uite, domnule, zise el, am să vă spun adevărul: pe copilul ăsta eu îl ador.

Străinul îl privi țintă.

— Pe care copil?

— E caraghios, urmă Thénardier, dar după un timp, te legi! Ce înseamnă toți banii ăștia? Luați-vă înapoi monedele de cinci franci. O ador pe fetița asta!

— Pe cine? Întrebă străinul.

— Ei, pe micuța noastră Cosette. Nu ziceați că vreți să ne-o luați? Ei, uite, vă vorbesc deschis, așa cum se vorbește cu un om cinstit ca dumneavoastră: nu pot să mă învoiesc. Fetița asta o să-mi lipsească. Am văzut-o de când era mică. E adevărat că ne costă parale, e adevărat că are cusururi, e adevărat că nu sîntem bogați, e adevărat că am cheltuit mai bine de patru sute de franci pe doctorii, numai pentru una din bolile ei! Dar tot trebuie să faci ceva și pentru Dumnezeu din cer! N-are nici tată, nici mamă, eu am crescut-o. Am de mîncare și pentru ea și pentru, mine. De fapt, țin la copilul ăsta. Mă înțelegeți dumneavoastră, pînă la urmă te prinzi; eu sînt un om cumsecade; nu judec; o iubesc pe micuța asta; nevastă-mea e o fire iute; dar și ea o iubește. Vedeți, e ca și cum ar fi copilul nostru. Îmi place să-mi gîngurească prin casă.

Străinul îl privea ținta mai departe. Celălalt urmă:

— Iertați-mă, îmi pare rău, domnule, dar nu-ți dai copilul unui trecător. N-am dreptate? Afară de asta, nu zic, sînteți bogat, păreți un om foarte cumsecade, poate că e pentru fericirea ei, dar ar trebui s-o știu și eu. Pricepeți? Să ne închipuim că aș lăsa-o să plece și că m-as sacrifica; ei bine, aș vrea să știu unde merge, n-aș vrea s-o pierd din ochi, aș vrea să știu la cine stă, ca să vin din cînd în cînd s-o văd, să știe și ea că tăticul care a hrănit-o e și el acolo, că veghează asupra ei. În sfîrșit sînt unele lucruri cu neputință. Nu știu nici cum vă cheamă. Să zicem că dumneavoastră ați lua-o și eu aș spune: bine. Unde s-a dus Ciocîrlia? Ar trebui să văd măcar o hîrtiuță oarecare, niște acte, ceva, nu-i așa?

Străinul, fără a înceta să-l privească cu acea căutătură care merge, ca să spunem așa, pînă în fundul conștiinței, îi răspunse cu o voce gravă și hotărîită:

— Domnule Thénardier, n-are nimeni nevoie de acte ca să meargă la cinci leghe depărtare de Paris. Dacă o iau pe Cosette, o iau și gata. N-ai să știi nici cum mă cheamă, nici unde locuiesc, nici unde o duc, și intenția mea e să nu te mai vadă niciodată. Rup sfoara care o leagă de picior, și se duce. Îți convine? Da sau nu?

Așa cum diavolii și spiridușii simțeau, după unele semne, prezența unui zeu superior, Thénardier pricepu că avea de a face cu cineva foarte tare. Avu un fel de intuiție; pricepu acest lucru cu repeziciunea

lui limpede și pătrunzătoare. În ajun, în vreme ce bea cu căruțașii, în vreme ce fuma, în vreme ce cînta cîntece cu haz, își petrecuse seara privindu-l cu atenție pe călător, pîndindu-l ca o pisică. Studiindu-l ca un matematician. Îl spionase în taină, pentru el însuși, pentru plăcerea lui și din instinct, și-l pîndise ca și cum ar fi fost plătit pentru așa ceva. Nu-i scăpase nici un gest, nici o mișcare a omului cu haină galbenă. Chiar înainte ca omul să fi arătat vreun interes pentru Cosette, Thénardier îl ghicise. Surprinsese privirile cercetătoare ale bătrînului care se întorceau mereu asupra fetiței. Pentru ce interesul acesta? Cine era omul acela? De ce era îmbrăcat atît de prost, cînd avea atîta bănet în pungă? Întrebări pe care și le punea fără a găsi dezlegare și care îl necăjeau. Se gîndise toată noaptea. Nu putea să fie tatăl Cosettei. Poate că era vreunul dintre bunici? De ce atunci n-o spunea de la început? Cînd ai un drept, îl arăți. Fără îndoială că omul acesta nu avea nici un drept asupra Cosettei. Atunci cine era? Thénardier se pierdea în presupuneri. Întrezărea totul, dar nu vedea nimic. Despre orice ar fi fost vorba, în clipa în care începuse să stea de vorbă cu omul, se simțise tare, deoarece era sigur că la mijloc e o taină și că omul avea tot interesul să rămînă în umbră; dar după răspunsul limpede și hotărît al străinului, cînd văzu că personajul acesta misterios era misterios într-un fel atît de simplu, se simți slab. Nu se aștepta la așa ceva. Presupunerile i se risipiră. Își adună gîndurile. Cîntări totul într-o clipă. Thénardier era unul din acei oameni care judecă o situație dintr-o privire. Socoti că era momentul să meargă drept la țintă, și repede. Făcu așa cum fac marii căpitani în clipa hotărîtoare, de care își dau seama numai ei. Luă taurul de coarne:

— Domnule, spuse el, îmi trebuie o mie cinci sute de franci.

Străinul scoase din buzunar un portmoneu uzat, de piele neagră, îl deschise și trase dinăuntru trei hîrtii pe care le puse pe masă. Puse degetul cel mare pe ele și-i spuse cîrciumarului:

— Ad-o pe Cosette!

Ce făcea în vremea asta Cosette?

De cum se trezise, Cosette dăduse fuga la papuc. Găsise în el o monedă de aur. Nu era un napoleon, ci una din acele monede de douăzeci de franci nou-nouțe, ale restaurației, pe efigia cărora codița prusacă înlocuise coroana de lauri. Cosette fu orbită. Destinul începea s-o amețească. Nu știa ce va să zică o monedă de aur, nu văzuse așa ceva niciodată; o ascunse repede în buzunar, ca și cum ar fi furat-o. Simțea totodată că e a ei, ghicea de unde-i venea darul, dar bucuria pe care o avea era plină de frică. Era mulțumită; era mai cu seamă uimită. Lucrurile astea atît de minunate și de frumoase nu-i păreau adevărate. Păpușa o speria, moneda de aur o speria. Tremura nițel în fața acestor măreții. Numai străinul n-o făcea să tremure. Dimpotrivă, îi dădea curaj. Din ajun, printre toate clipele de uimire, prin somn,

mintea ei de copil se gîndea la omul acela care părea bătrîn, sărac și atît de trist, și care era, cu toate astea, atît de bogat și de bun. De cînd îl întîlnise în pădure, totul i se părea schimbat. Cosette, mai puțin fericită decît cea mai mică dintre păsările cerului, nu știuse niciodată ce înseamnă a fi ocrotit în umbra mamei și sub o aripă. De cinci ani, adică de cînd putea ține minte, biata fetiță tremura și clănțănea. Fusese întotdeauna goală-goluță sub vîntul cel aspru al durerii; acum i se păru că e îmbrăcată. Altădată simțea că-i era frig în suflet; acum îi era cald. Parcă nu-i mai era atît de frică nici de Thénardieră. Nu mai era singură; avea pe cineva alături.

Se apucase de lucru, fără zăbavă, ca în fiecare dimineață. Se juca cu moneda de aur pe care o avea la ea, în același buzunar al șorțului de unde-i căzuse în ajun moneda de șaptezeci și cinci de centime. Nu îndrăznea s-o atingă, dar pierdea cîte cinci minute ca s-o privească, trebuie s-o mărturisim, cu limba scoasă. Cînd mătura scara, se oprea, rămînea pironită locului, uitînd de mătură și de lumea întreagă, ocupată să se uite la steaua care-i strălucea în fundul buzunarului.

Thénardiera îi ieși în cale tocmai în timpul unei astfel de contemplații. Plecase s-o caute la porunca bărbatului ei. Lucru nemaipomenit, nu-i dădu nici o palmă și nu-i spuse nici o vorbă de ocară.

— Cosette, grați ea aproape cu blîndețe, vino repede!

După o clipă, Cosette intra în sala cea scundă.

Străinul luă pachetul pe care îl adusese și-l desfăcu. În pachet era o rochiță de lînă, un șorț, o cămașă, o fustă, un șal, ciorapi de lînă, pantofi, cu alte cuvinte tot trebuia unei fete de opt ani. Toate erau negre.

— Fetițo, spuse omul, ia asta și du-te de te îmbracă repede!

Se lumina de ziuă cînd locuitorii din Montfermeil, care începeau să-și deschidă porțile, văzură trecînd pe șoseaua Parisului, un om prost îmbrăcat, care ținea de mîină o fetiță în doliu, cu o păpușă mare și frumoasă în brațe. Se îndreptau spre Livry.

Erau omul nostru și Cosette.

Pe el nu-l cunoștea nimeni, iar pe Cosette, pentru că nu era în zdrențe, n-o mai recunoscuseră mulți.

Cosette pleca. Cu cine?. Nu știa nici ea. Încotro? N-avea habar. Nu înțelegea decît că lasă în urma ei cîrciuma celor doi Thénardieri. Nimeni nu se gîndise să-și ia rămas bun de la ea, și nici ea să-și ia rămas bun de la cineva. Pleca din casa aceea, urîită de toți și urîndu-i.

Biata făptură blîndă, a cărei inimă fusese atît de otrăvită!

Cosette pășea cu seriozitate, deschizînd ochii mari și uitîndu-se la cer. Își pusese ludovicul de aur în buzunarul șorțului nou. Se apleca din cînd în cînd și-și arunca ochii spre el. Apoi se uita la omul cu care era. Se simțea parcă alături de bunul Dumnezeu.

CINE ALEARGĂ DUPĂ MAI BINE POATE SĂ DEA DE MAI RĂU

Thénardiera, după cum era obiceiul, îl lăsase pe bărbatul ei să facă cum îl taie capul. Se aștepta la întâmplări interesante. După plecarea omului și a Cosettei, Thénardier lăsă să treacă mai bine de un sfert de ceas, o luă deoparte și-i arătă cei o mie cinci sute de franci.

— Numai atât! spuse ea.

Pentru întâia oară de când trăiau împreună, se încumeta să critice o faptă de-a stăpînului.

O nimerise bine.

— Să știi că ai dreptate, spuse el. Sînt un tîmpit. Dă-mi pălăria.

Îndoi banii, îi băgă în buzunar și ieși în graba mare, dar din greșeală o luă la dreapta. Cîțiva vecini pe care-i întrebă îl puseră pe drumul cel bun. Ciocîrlia și omul acela fuseseră văzuți mergînd spre Livry. Urmă sfatul lor, umblînd cu pași mari și vorbind singur.

„Omul ăsta e, fără îndoială, un milionar îmbrăcat în galben și eu sînt un dobitoc. A dat mai întîi un franc, apoi cinci franci, apoi cincizeci de franci, apoi o mie cinci sute de franci cu aceeași ușurință. Ar fi dat și cincisprezece mii de franci. Dar am să pun eu mîna pe el.”

Afară de asta, pachetul acela cu haine, pregătit de mai înainte pentru fetiță. Și asta era ciudat: erau acolo cam prea multe taine. Nu lași să-ți scape tainele cînd ai pus mîna pe ele. Secretele bogaților sînt bureți plini cu aur; trebuie să știi să-i storci. Toate gîndurile astea îi frămîntau creierul. „Sînt un dobitoc”, își spunea el.

După ce ai ieșit din Montfermeil și ai ajuns la colțul pe care îl face șoseaua spre Livry, vezi drumul desfășurîndu-se înaintea ta pînă departe. Ajungînd sus, Thénardier socoti că de acolo trebuiau să se zărească omul și fetița. Se uită atât de departe cît putu pătrunde cu privirea și nu văzu nimic. Mai întrebă pe unii, pe alții. Pierdea însă vremea. Unii drumeți îi spuseră că omul și fetița pe care îi căuta se îndreptaseră către pădurea dinspre Gagny. Se grăbi într-acolo.

Porniseră cu mult înaintea lui, dar un copil merge încet și el umbla repede. Afară de asta, cunoștea ținutul.

Se opri deodată și se lovi peste frunte, ca unul care a uitat ce era mai de seamă și e gata să se întoarcă înapoi.

„Ar fi trebuit să-mi iau pușca!” își spuse el.

Thénardier era o fire dintre acelea cu două fețe, care trece uneori printre noi, fără să ne dăm seama de ea și dispare fără s-o fi cunoscut, pentru că destinul nu ne-a arătat-o decît pe o singură față. Soarta multor oameni e să trăiască astfel, adică pe jumătate necunoscuți.

Într-o viață liniștită și fără zbucium, Thénardier avea tot ce-i trebuia ca să ajungă – nu spun ca să și fie – ceea ce numim cu toții un negustor cinstit, un burghez cumsecade. Avea totodată tot ce-i trebuia pentru ca, în anumite împrejurări, când anumite zguduiri i-ar scoate la iveală cealaltă latură a firii lui, să fie un tâlhar. Era un negustor care avea în el ceva dintr-un monstru. Desigur că diavolul se așeza uneori într-unul din colțurile hrubei unde locuia Thénardier și rămînea pe gânduri în fața acestei hîde capodopere.

„Ei, gîndi el, după ce stătu o clipă la îndoială, ar avea timp să scape.” Își urmă drumul, mergînd repede drept înainte, cu un aer aproape sigur, cu îndemînarea vulpii care adulmecă potîrnichile.

În sfîrșit, după ce trecu de lacuri și străbătu pieziș luminișul cel mare, care e la dreapta drumului spre Belevue, cînd ajunse la aleea care aproape că dă ocol dealului și acoperă bolta vechiului canal al apelor mînăstirii de la Chelles, zări, deasupra unui tufiș, pălăria în legătură cu care făcuse destule presupuneri. Era pălăria omului pe care-l căuta. Tufișul era scund. Thénardier își dădu seama că omul și Cosette poposiseră acolo. Fetița nu se vedea, pentru că era mică, dar se întrezărea capul păpușii.

Thénardier nu se înșela. Omul se așezase acolo ca să-i dea prilej Cosettei să se mai odihnească. Cîrciumarul dădu mărăcinii la o parte și apăru deodată în fața celor pe care-i căuta.

— Iertați-mă, vă rog, domnule, spuse el cu sufletul la gură, dar iată cei o mie cinci sute de franci ai dumneavoastră.

Spunînd aceasta, îi întinse străinului cele trei hîrtii. Omul ridică ochii:

— Ce înseamnă asta?

Thénardier îi răspunse cu respect:

— Domnule, asta înseamnă că o iau înapoi pe Cosette.

Cosette se cutremură și se ghemui lîngă omul cu care era.

Acesta răspunse răs-picat, privindu-l pe Thénardier în albul ochilor:

— O iei î-na-poi pe Cosette?

— Da, domnule, o iau înapoi. Să vă spun. M-am răzgîndit. De fapt, n-am dreptul să v-o dau. Vedeți, sînt un om cinstit. Fata nu e a mea, e a maică-si. Maică-sa mi-a încredințat-o și nu pot să i-o dau înapoi decît ei. O să-mi spuneți: dar maică-sa a murit. Bine. În cazul ăsta nu pot înapoia copilul decît cuiva care mi-ar aduce un bilet scris și iscălit de mamă, cum că trebuie să dau copilul acelei persoane. E limpede.

Fără să răspundă, omul se scotoci prin buzunare și Thénardier văzu ieșind din nou la iveală portofelul cu bani. Cîrciumarul se înfioră de bucurie.

„Bravo! își spuse el. Să ne ținem bine. O să mă cumpere!”

Mai înainte de a-și deschide portofelul, călătorul aruncă o privire în jurul lui. Locul era cu totul pustiu. Nu era țipenie de om nici în pădure, nici în vale.

Omul deschise portofelul și scoase dinăuntru nu un pumn de bani, cum se aștepta Thénardier, ci un simplu petic de hîrtie pe care îl desfăcu și i-l arătă hangiului, spunîndu-i:

— Ai dreptate. Citește!

Thénardier luă hîrtia și citi:

Montreuil-sur-mer, 25 martie 1823

Domnule Thénardier,

O veți încredința pe Cosette aducătorului prezentei.

Veți fi plătit pînă la ultimul ban.

Am onoarea să vă salut cu toată stima.

Fantine

— Cunoști iscălitura? îl întrebă omul.

Era într-adevăr semnătura Fantinei.

Thénardier o recunoscuse. Nu mai era nimic de adăugat.

Două ne cazuri îl scormoneau: acela de a renunța să fie cumpărat, așa cum nădăjduse, și acela de a fi învins. Omul adăugă:

— Poți să păstrezi hîrtia asta, ca o descărcare.

„Ai dreptate. Citește!”

Thénardier dădu înapoi, așa cum se cuvenea.

— Iscălitura asta e îndeajuns de bine imitată, mormăi printre dinți. În sfârșit, fie! făcu apoi o sforțare deznădăjduită: Așa să fie, domnule, spuse el, pentru că dumneavoastră sînteți „persoana”. Dar trebuie să-mi plătiți „pînă la ultimul ban”. Mi se datorează foarte mult.

Omul se ridică în picioare și spuse, în timp ce-și curăța mîneca jerpelită pe care se așternuse praful:

— Domnule Thénardier, în ianuarie mama făcuse socoteala că datorează o sută douăzeci de franci; în februarie i-ai trimis o listă de cinci sute de franci; ai primit la sfîrșitul lui februarie trei sute și alte trei sute de franci la începutul lui martie. De-atunci s-au scurs nouă luni de cîte cincisprezece franci după prețul convenit, ceea ce face o sută treizeci și cinci de franci. Primiseși o sută de franci mai mult. Mai rămînea o datorie de treizeci și cinci de franci. Ți-am dat o mie cinci sute de franci.

Thénardier simți ceea ce simte lupul în clipa cînd e mușcat și înhățat de falca de oțel a capcanei.

„Cine-o fi diavolul ăsta de om?” se gîndi el.

Făcu ce face lupul. Se smuci. Îndrăzneala îi mai izbutise o dată.

— Domnule Nu-știu-cum-te-cheamă, spuse el cu hotărîre și lăsînd deoparte toate sclifoselile respectuoase, ori o iau înapoi pe Cosette, ori îmi mai dai o mie de scuzi¹.

Străinul spuse liniștit:

— Vino, Cosette!

O luă pe Cosette de mîna stîngă și cu dreapta își apucă toiagul care era pe jos.

Thénardier luă seama la grosimea ciomagului și la singurătatea locului.

Omul se înfundă în pădure împreună cu copilul, lăsîndu-l pe cîrciumar nemișcat și uluit.

Pe cînd se îndepărta, Thénardier îi privea umerii largi, puțin aduși, și pumnii mari.

Apoi, venindu-și în fire, privirile îi căzură pe brațele lui plăpînde și pe mîinile lui slăbănoage. „Mare dobitoc am fost că nu mi-am luat pușca, de vreme ce tot plecam la vînătoare”, gîndi el.

Cu toate astea, hangiuul nu se lăsă cu una cu două.

„Vreau să știu unde se duce”, își spuse el. Și începu să-l urmărească de la distanță. Îi rămîneau în mînă două lucruri: o ironie – și anume bucata de hîrtie semnată de Fantine – și o mîngîiere: o mie cinci sute de franci.

Omul o ducea pe Cosette în direcția Livry și Bondy. Mergea încet, cu capul plecat, într-o atitudine gînditoare și tristă. Iarna rărise frunzișul pădurii, așa că Thénardier nu-i pierdea din vedere, rămînînd totuși

1. Veche monedă franceză de argint valorînd 6 franci-aur.

destul de departe de ei. Omul se întorcea din cînd în cînd și se uita să vadă dacă nu-l urmărea cineva. Deodată îl zări pe Thénardier. Intră repede cu Cosette într-un desiș în care puteau să se facă amîndoi nevăzuți. „Al naibii!” spuse Thénardier; și mări pasul.

Desișul îl silise să se apropie de ei. Cînd omul fu în plin hățiș, își întoarse capul. Zadarnic se ascunse Thénardier printre crengi, că omul tot îl văzu. Îi aruncă o privire neliniștită, apoi ridică fruntea și porni mai departe. Hangiul îl urmări mai departe. Făcură astfel vreo două-trei sute de pași. Deodată, omul se întoarse din nou. Îl zări pe hangiul. De data asta îl privi cu o căutătură atît de întunecată încît Thénardier socoti că „n-avea rost” să meargă mai departe. Se întoarse.

XI

NUMĂRUL 9 430 APARE IAR, ȘI COSETTE ÎL CÎȘTIGĂ LA LOTERIE

Jean Valjean nu murise.

Atunci cînd căzuse în mare sau, mai degrabă, cînd se aruncase în ea, era, cum am văzut, fără cătușe. Înotase pe sub apă pînă la un vas ancorat, de care era prinsă o barcă.

Izbutise să se ascundă în barca aceea pînă seara. Noaptea se aruncase din nou în apă și înotase pînă la mal, nu departe de capul Brun. Acolo, pentru că avea bani, își putuse face rost de veșminte. O cîrciumioară din împrejurimile localității Balaguier era pe-atunci garderoba ocnașilor evadați, specialitate bănoasă. Apoi, la fel cu toți acei bieți fugari care încearcă să-și piardă urma și să zădărnicească fatalitatea socială, Jean Valjean urmasse un itinerar încurcat și ocolit. Găsise un prim adăpost la Pradeaux, aproape de Beausset. După asta se îndreptase spre Grand-Villard, aproape de Briançon, în regiunea Hautes-Alpes. Fugă pe dibuite și plină de neliniște, drum de cîrțiță, cu ramificații necunoscute. S-au putut găsi mai tîrziu unele urme ale trecerii lui prin Ain, în regiunea Civrieux, în Pirinei, la Accons, în locul numit Grange-de-Doumecq, aproape de cătunul Chavailles, și prin împrejurimile localității Périgueux, la Brunies, în cantonul Chappelle-Gonaguet.

Ajunse la Paris. L-am văzut la Montfermeil. Cum intră în Paris, prima lui grijă fu să cumpere haine cernite pentru o fetiță de șapte-opt ani și apoi să-și găsească o locuință. Pe urmă se duse la Montfermeil. Ne amintim că, după evadarea lui de mai înainte, făcuse acolo, sau prin împrejurimi, o călătorie tainică pe care justiția o mirosise.

De altfel era socotit mort, și asta îngroșa și mai mult întunericul ce se lăsase în jurul lui. La Paris îi căzu în mînă unul din ziarele care

înregistraseră faptul. Se simțea în siguranță și aproape lăsat în pace, ca și cum ar fi fost într-adevăr mort.

Chiar în seara zilei în care o smulsese pe Cosette din ghearele celor doi Thénardier, Jean Valjean se întorsese la Paris. Intră în oraș odată cu căderea nopții, cu copilul pe la bariera Monceaux. Se sui într-o trăsură care îl duse pma la esplanada Observatorului. Coborî acolo, plăti vizitiul, o luă de mînă pe Cosette, și amîndoi, în noaptea neagră, se îndreptară de-a lungul străzilor pustii, în vecinătatea Ourcinei și Glacierei, spre bulevardul „de l’Hôpital”.

Pentru Cosette ziua fusese ciudată și plină de emoții; mîncaseră pe după tufișuri pîine cu brînză, cumpărate prin cîrciumi singuraticе, se suiseră de mai multe ori dintr-o căruță într-alta, făcuseră cîte o bucată de drum pe jos; nu se văieta, dar era ostenită și Jean Valjean își dădu seama de asta după felul cum se atîrna de el tot mai tare în timpul mersului. O luă în spinare. Cosette, fără s-o lase pe Catherine, își puse capul pe umărul lui Jean Valjean și adormi.

CARTEA A PATRA

HARDUGHIA GORBEAU

I

MAESTRUL GORBEAU

Acum patruzeci de ani, trecătorul singuratic care s-ar fi abătut prin paraginile de la Salpêtrière și care ar fi urcat pe bulevard pînă înspre bariera Italiei, ar fi ajuns în niște împrejurimi, unde s-ar fi putut spune că Parisul se isprăvea. Nu era un deșert, se mai întîlneau trecători; nu era cîmp, mai erau case și străzi; nu era oraș, pentru că străzile aveau hîrtoape ca șoselele și creștea iarba pe ele; nu era nici sat, casele fiind prea mari. Atunci ce era? Era un colț locuit, dar în care nu se afla nimeni; era un loc pustiu, unde se afla totuși cîte cineva; era un bulevard al marelui oraș, o stradă din Paris, mai fioroasă noaptea decît pădurea, mai întunecată ziua decît un cimitir.

Era vechea mahala Tîrgul Cailor.

Drumețul acesta, apucînd-o pe după cele patru ziduri dărăpănate ale Tîrgului Cailor, dacă se hotăra să treacă dincolo de strada Petit-Banquier, după ce va fi lăsat în dreapta o grădiniță împrejmuită cu ziduri înalte, pe urmă un cîmp pe care se ridicau niște movile de coji de stejar, aidoma unor colibe de castori uriași, apoi un loc îngrădit,

plin cu cherestea, cu mormane de bușteni, de rumeguș și de surcele, în vârful cărora lătra un dulău, pe urmă un zid lung, scund, năruit de tot, cu o portiță neagră, cernită, năpădită de mușchi, acoperit de flori primăvara, apoi, în partea ei cea mai pustie, o clădire hîdă, dărăpănată, pe care sta scris cu litere de-o șchioapă: AFIȘAJUL OPRIT – drumețul acesta îndrăzneț ar fi ajuns în colțul străzii Vignes-Saint-Marcel, loc prea puțin cunoscut. Acolo, lîngă o uzină și între două ziduri de grădină, se putea vedea pe atunci hardughia care, la prima aruncătură de ochi, părea cît o colibă, dar care în realitate era mare cît o catedrală. Era așezată într-o parte, cu muchea la stradă; de aceea părea atît de mică. Aproape toată casa era ascunsă. Nu se puteau zări decît ușa și o fereastră.

Clădirea n-avea decît un singur etaj.

Privită de aproape, ceea ce izbea mai întîi e faptul că ușa asta nu putuse să fie niciodată decît ușa unei maghernițe, pe cînd fereastra, dacă ar fi fost tăiată în piatră în loc să fie din zidărie ar fi putut să treacă drept fereastra unui palat.

Ușa nu era decît o înăditură de scînduri mîncate de carii, grosolan prinse între ele cu niște grinzi asemenea unor butuci prost ciopliți. Dădea direct spre o scară dreaptă, cu trepte înalte, pline de noroi, de moloz și de praf, de aceeași lățime ca și ea, care putea fi văzută din stradă pornind în sus ca o schelă și dispărînd în întuneric între două ziduri. Partea de sus a deschizăturii diforme pe care o făcea ușa, era ascunsă de-o scîndură subțire și îngustă, în mijlocul căreia se tăiasse o gaură triunghiulară, slujind în același timp ca ferăstruică și ca ochi atunci cînd ușa era închisă. Pe ușă cineva scrisese la repezeală, cu pensula muiată în cerneală, numărul 52, iar deasupra ferăstruicii aceeași pensulă mîzgălise numărul 50; așa că... te încurcai. Unde te găsești? Deasupra ușii scrie: numărul 50; ușa răspunde: nu, aici e numărul 52. Niște cîrpe prăpădite de culoarea prafului atîrnau ca niște perdele la ferăstruica triunghiulară.

Fereastra era lată, destul de înaltă, cu obloane și pervazuri cu geamuri mari; numai că geamurile astea mai aveau tot felul de răni, ascunse și trădate în același timp de un ingenios bandaj de hîrtie, iar obloanele, desprinse de la locul lor și dezlipite, alcătuiau mai degrabă o amenințare pentru trecători decît o apărare pentru cei dinăuntru. Oberlihturile lipseau din loc în loc și fuseseră înlocuite naiv prin niște scînduri bătute perpendicular în cuie, astfel încît jaluzelele se transformaseră în obloane sadea.

Ușa cu înfățișare murdară și fereastra cu înfățișare cuviincioasă, deși cam prăpădită, văzute așa la aceeași casă, păreau doi cerșetori care nu seamănă unul cu altul, care ar porni împreună, ar merge alături unul de altul, cu două chipuri deosebite, sub aceleași zdrențe, unul care a fost totdeauna un golan, pe cînd celălalt un gentilom.

Scara ducea înspre o parte a clădirii, foarte mare, care semăna cu un hangar din care s-ar fi putut face o casă. Prin mijlocul acestei clădiri trece, ca un fel de tunel, un coridor lung, un fel de despărțituri de mărimi diferite, care la nevoie puteau fi locuite, dar păreau mai de grabă niște maghernițe decît niște odăițe. Ferestrele acestor odăi dădeau spre maidanele dimprejur. Totul era întunecos, apăsător, trist, ca de mormînt, străbătut – după cum crăpăturile erau în acoperiș sau în ușă – de raze reci sau de sufluri înghețate. O însușire interesantă și pitorească a locuințelor de felul acesta este mărimea păianjenilor.

La stînga ușii de intrare, spre bulevard, la înălțimea unui om, o ferăstruică ce fusese zidită făcea o firidă pătrată, plină de pietrele pe care le aruncau acolo copiii de pe stradă.

O parte a acestei clădiri a fost dăruită de puțină vreme. Dar ceea ce a mai rămas astăzi dintr-însa ne poate lăsa să ghicim ceea ce fusese. Totul, laolaltă, nu are mai mult decît o sută de ani. O sută de ani înseamnă tinerețea unei biserici și bătrînețea unei case. Pare că locuința omului se potrivește cu scurtimea existenței sale, iar lăcașul Domnului cu veșnicia lui.

Factorii poștali îi spuneau acestei hardughii: numărul 50-52; dar în mahala era cunoscută sub numele de Casa Gorbeau.

Sa spunem de unde i se trăgea acest nume.

Cei ce notează întîmplările mărunte, alcătuiindu- și albume de anecdote și care-și întipăresc în minte datele trecătoare, știu că, prin secolul trecut, pe la 1770, se aflau la Paris doi procurori ai tribunalului: unul se numea Corbeau, celălalt Renard. Două nume pe care le prevăzuse La Fontaine¹. Prilejul era prea ispititor, pentru ca lumea judecătorească să nu-i ia în zeflema. În versuri cam șchioape, parodia se răspîndi numaidecît pe toate sălile tribunalului:

Maestrul Corbeau (Jupînul Corb) pe-un dosar cocoțat

Ținea-n al său cioc un sechestru.

Maestrul Renard (Jupînul Vulpoi) de miros fiind momit,

Îl dojeni cam așa:

— A, bună-ziua, jupîne!... etc.

Cei doi vrednici magistrați stingheriți de aceste glume proaste și atinși în prestigiul lor de hohotele de rîs pe care le stîrneau în urma lor, își puseră în gînd să-și schimbe numele și hotărîră să se adreseze regelui. Cererea îi fu înfățișată lui Ludovic al XV-lea chiar în ziua în care nunțiul papal, de-o parte, și cardinalul de la Roche-Aymon, de alta, îngenuncheați cucernic în prezența maiestății-sale, fiecare cu cîte

1. Aluzie la fabula *Le corbeau et le renard* (Corbul și vulpea) a marelui fabulist francez.

un papuc în mînă, încălțau picioarele goale ale doamnei Du Barry¹, care tocmai se dădea jos din pat. Regele, care rîdea, continuă să rîdă, trecu vesel de la cei doi episcopi la cei doi procurori și-i dezlegă pe magistrați de numele lor, sau aproape. I se îngădui de către rege maestrului Corbeau să adauge o codiță la inițiala numelui său și să se numească Gorbeau; maestrul Renard fu mai puțin norocos, neputînd obține decît încuviințarea de a pune un P înaintea lui R, spre a se numi Prenard², așa încît cel de-al doilea nume nu se deosebea aproape de loc de cel dintîi.

Se știe prin partea locului că maestrul Gorbeau fusese proprietarul clădirii de la numărul 50-52 din bulevardul l'Hôpital. Chiar el făcuse acea fereastră monumentală.

De aici i se trăgea hardughiei numele de Casa Gorbeau.

În fața numărului 50-52, printre copacii de pe bulevard, se înalță un ulm înalt, uscat pe trei sferturi; cam peste drum, se deschidea strada barierei Gobelins, stradă fără case pe vremea aceea, nepietruită, plantată cu copaci piperniciți, plină de iarbă sau de noroi, după anotimp, și care dădea direct în zidul de centură al Parisului. Un miros de sulfat de cupru răbufnea din cînd în cînd prin acoperișurile unei fabrici din vecinătate.

Bariera era foarte aproape. În 1823 zidul de centură mai exista încă.

Bariera aceasta trezea ea însăși în minte imagini jalnice. Era drumul spre Bicêtre³. Pe-aici erau aduși la Paris, sub imperiu și sub restaurație, osîndiții la moarte, în ziua în care urmau să fie executați. Aici a fost săvîrșit pe la 1829, acel misterios asasinat zis „de la bariera Fontainebleau”, ai cărui făptași n-au putut fi descoperiți de justiție, problemă tristă ce n-a fost dezlegată, enigmă groaznică ce n-a putut fi limpezită. Faceți încă cîțiva pași și dați în fatala stradă Croulebarbe, unde Ulbach⁴ a înjunghiat-o pe păstorița din Ivry, sub vuietul tunetului, ca într-o melodramă. Mai faceți cîțiva pași și dați peste groaznicii ulmi cu vîrfurile retezate de la bariera Saint-Jacques, acest șiretlic al filantropilor ca să ascundă eșafodul, josnica și rușinoasa Piață Grève⁵ a unei societăți de negustori și de burghezi care au stat la îndoială în fața pedepsei cu moartea neavînd curajul nici s-o desființeze cu mîndrie, nici s-o păstreze cu autoritate.

Acum treizeci și șapte de ani, lăsînd la o parte Piața Saint-Jacques, care era parcă predestinată și care a fost totdeauna îngrozitoare,

1. Ultima favorită a lui Ludovic al XV-lea, ghilotinată în timpul Revoluției Franceze.

2. Hrăpăreț, acaparator (fr.).

3. Localitate din sudul Parisului, pe vremuri fortăreață și închisoare.

4. Servitor într-un han din împrejurimile Parisului. În 1827 și-a ucis logodnica, căreia i se spunea „păstorița din Ivry”.

5. Pînă în 1830 execuțiile capitale aveau loc în plin centrul Parisului, în Piața Grève din fața Primăriei. După aceea, ghilotina a fost mutată la bariera Saint-Jacques, una din întăriturile dinspre sud ale Parisului.

colțul cel mai întunecat al acestui bulevard posomorât era locul, atât de puțin înbietor chiar și azi, unde se afla casa cu numărul 50-52.

Casele burgheze n-au început să se ivească pe acolo decât peste douăzeci și cinci de ani. Locul era întunecat. După gândurile negre care te năpădeau îți dădeai seama că te afli între Salpêtrière, a cărei cupolă se zărea, și Bicêtre, a cărei barieră era aproape; adică între nebunia femeii și nebunia bărbatului. Cît puteai cuprinde cu ochii nu zăreai decât abatoarele, zidul de centură și cîteva fațade de fabrici, semănînd cu niște cazărmi sau cu niște mînăstiri, peste tot barăci și mormane de moloz, ziduri vechi, negre, ca niște draperii de doliu, ziduri noi, albe, ca niște giulgiuri, peste tot șiruri paralele de copaci, clădiri aliniate, construcții turtite, în linii lungi și reci, cu tristețea jalnică a unghiurilor drepte. Nici un accident de teren, nici un pic de fantezie arhitecturală, nici o cută. Totul era rece, simetric, respingător. Nimic nu-ți strînge mai mult inima decât simetria. Pentru că simetria înseamnă plictiseală, și plictiseala e tot una cu întristarea. Deznădejdea cască. S-ar putea închipui ceva mai groaznic decât un iad al suferinței: iadul plictiselii. Dacă un asemenea iad ar exista, partea asta a bulevardului l'Hôpital ar putea să fie strada lui principală.

Totuși, în amurg, în clipa în care se îngîină ziua cu noaptea, mai cu seamă în timpul iernii, în ceasul în care vîntul înserării smulge ulmilor ultimele frunze îngălbenite, cînd se așterne întunericul și pe cer nu se află nici o stea, sau cînd luna și vîntul trec printre nori, bulevardul, acesta devenea deodată înspăimîntător. Liniile drepte se risipeau și se pierdeau în beznă, ca niște frînturi ale nemărginirii. Trecătorul nu se putea opri de-a se gîndi la nenumăratele povești cu spînzurați, ale locului. Singurătatea care domnea pe locul pe care se săvîrșiseră atîtea crime, avea ceva înfiorător. Ți se năzărea că întunericul e plin de capcane; toate formele nedeslușite ale umbrei păreau suspecte; iar golurile lungi și pătrate dintre copaci păreau gropi. Ziua era urît; seara era jalnic; noaptea era sinistru.

Vara în amurg, se vedeau ici colo cîteva femei bătrîne șezînd sub ulmi, pe băncile putrezite de ploaie. Aceste bătrîne cumsecade cerșeau.

De altminteri, mahalaua aceasta, care părea mai rînd demodată decât veche, tindea de pe atunci să se transforme. Chiar de pe vremea aceea, cine voia s-o cunoască, trebuia să se grăbească. Cu fiecare zi se schimba cîte ceva din atmosferă; de douăzeci de ani, stația căilor ferate din Orléans se află aproape de vechiul cartier și contribuie la transformarea lui. Oriunde apare, la marginea unei capitale, o stație de drum de fier, periferia moare și se naște un oraș. S-ar părea că în preajma acestor mari centre de circulație a mulțimilor, în uruitul acestor mașini puternice, în răsufierea acestor monstruoși cai ai civilizației, care se hrănesc cu cărbuni și varsă jărătic, pămîntul roditor

se cutremură și se cască pentru a înghiți vechile locuințe omenești și a lăsa să răsară altele noi. Casele vechi se năruie, cele noi se înalță.

De când drumul de fier care duce la Orléans s-a întins peste terenurile de la Salpêtrière, străzile înguste de odinioară, din vecinătatea gropilor Saint-Victor și a Grădinii Botanice se zguduie, străbătute cu violență, de trei sau patru ori pe zi, de șirurile de diligențe, birji și omnibuse, care, la un moment dat, parcă dau la o parte casele spre dreapta și spre stînga; pentru că, trebuie să spunem unele lucruri bizare, dar care sînt absolut exacte: așa cum e adevărat că în orașele mari soarele face ca fațadele caselor așezate la miazăzi să se întindă și să crească, nu încape nici o îndoială că circulația frecventă a vehiculelor lățește străzile. Dovezile unei vieți noi sînt neîndoielnice. În acest vechi cartier provincial, în colțurile lui cele mai sălbatice, apare pavajul, trotuarele încep să șerpuiască și să se prelungească chiar acolo pe unde nu sînt încă trecători. Într-o dimineață, o dimineață vrednică de amintit, în iulie 1845, căldările mari cu smoală fură văzute fumegînd pe neașteptate aici; în ziua aceea s-a putut spune că civilizația a ajuns pînă la mahalaua Saint-Marceau.

II

UN CUIB PENTRU BUFNIȚĂ ȘI PENTRU PITULICE

Jean Valjean se opri în fața acestei hardughii, zisă a lui Gorbeau. Întocmai ca păsările sălbatice, își alesese locul cel mai pustiu ca să-și facă cuib.

Se scotoci în vestă, scoase un fel de șperaclu, descuie ușa, intră; apoi o încuie la loc cu grijă și urcă scara, ținînd-o tot timpul pe Cosette în brațe.

La capătul scării mai scoase din buzunar o cheie, cu care descuie altă ușă. Încăperea în care intră, și pe care o încuie numaidecît, era un soi de mansardă destul de spațioasă, mobilată cu o saltea întinsă pe jos, o masă și cîteva scaune. Într-un colț, o sobă în care se făcuse focul și-n care se mai vedea jeratic. Felinarul de pe bulevard lumina slab acest interior sărăcăcios. În fund se afla o cămăruță cu un pat de scînduri. Jean Valjean duse fetița pe pat și o lăsă acolo, fără ca ea să se trezească.

Scăpără amnarul și aprinse o lumîinare; totul fusese pregătit mai dinainte pe masă; și, așa cum făcuse și în ajun, începu s-o cerceteze pe Cosette cu o privire plină de extaz, în care expresia de bunătate și de duioșie mergea pînă la rătăcire. Cu acea încredere liniștită pe care n-o întîlnim decît la o forță covîrșitoare sau la o mare slăbiciune, micuța adormise, fără să știe cu cine era, și dormea înainte fără să știe unde se afla.

Jean Valjean se plecă și sărută mîna fetei.

Cu nouă luni mai-nainte sărutase mîna mamei, care și ea adormise.

Același simțămînt dureros, cucernic, sfîșietor, copleșea inima.

Îngenunche lîngă patul Cosettei.

Era ziua-n amiaza mare și micuța dormea încă. O rază palidă a soarelui de decembrie trecea prin fereastra mansardei și răsfrîngea în tavan snopi lungi de umbră și lumină. Deodată, căruța unui pietrar, încărcată greu, trecînd pe caldarîmul bulevardului, zgudui șandramaua ca un tunet prevestitor de furtună și o făcu să se cutremure din temelii.

— Da, doamnă! strigă Cosette, tresărind din somn. Numaidecît! Numaidecît!

Și sări jos din pat, cu ochii pe jumătate închiși de buimăceala somnului și întinzînd brațul spre colțul peretelui.

— O, Doamne! Unde mi-e mătura? zise ea.

Deschise ochii bine și întilni fața zîmbitoare a lui Jean Valjean.

— A! Va să zică e adevărat! șopti fetița. Bună ziua, domnule!

Copiii primesc numaidecît și fără sfială bucuria și fericirea, ei înșiși fiind în chip firesc numai fericire și bucurie.

Cosette o zări pe Catherine lîngă pat, o luă și, pe cînd se juca, îi puse tot felul de întrebări lui Jean Valjean: unde se află, dacă Parisul e mare, dacă doamna Thénardier era departe, dacă era adevărat că n-avea să se mai întoarcă acolo etc... etc... Deodată, exclamă:

— Ce frumos e-aici!

Era o cocioabă groaznică, dar ea se simțea liberă.

— E nevoie să mătur? zise ea în sfîrșit.

— Joacă-te! îi spuse Jean Valjean.

Așa trecu ziua. Fără să-i pese că nu înțelege nimic, Cosette era în culmea fericirii între păpușă și bătrîn.

III

DOUĂ NEFERICIRI LA UN LOC FAC FERICIREA

A doua zi, la revărsatul zorilor, Jean Valjean se afla lîngă patul Cosettei. Aștepta acolo nemișcat și o privea cum se trezește.

Ceva nou îi pătrundea în suflet.

Jean Valjean nu iubise niciodată pe nimeni. De douăzeci de ani era singur pe lume. Nu fusese niciodată tată, amant, soț, prieten. La ocnă era răutăcios ursuz, cast, ignorant și sălbatic. Inima acestui bătrîn ocnaș era neprihănită. Sora lui și copiii ei nu-i lăsaseră decît o amintire ștearsă și depărtată, care se risipise aproape cu totul. Făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să-i regăsească și, negăsindu-i, îi uitase. Așa e firea omenească. Celelalte emoții duioase ale tinereții, dacă

avusesse vreuna, se năruiseră în gol.

Cînd o văzu pe Cosette, cînd o luă, cînd o duse cu el și o liberă, se simți zguduit pînă-n fundul sufletului. Toată pasiunea și toată afecțiunea de care era în stare se trezi într-însul și se revărsă asupra acestui copil. Se ducea lîngă patul în care dormea Cosette și tremura de bucurie; încerca parcă durerile unei mame și nu-și putea da seama ce sînt. Această mare și stranie tresărire a unei inimi care începe să iubească e ceva tainic și duos.

Biată inimă bătrînă, atît de proaspătă!

Numai că, el avînd cincizeci și cinci de ani, iar Cosette opt, tot ce-ar fi putut să fie dragoste în toată viața lui se topi într-o lumină de negrăit.

Era a doua ivire imaculată care-i ieșea în cale. Episcopul făcuse să răsără la orizontul vieții lui zorile virtuții. Cosette făcea să-i răsără zorile dragostei.

Primele zile se scurseră în această amețeală.

La rîndul ei, Cosette devenea și ea alta, fără să-și dea seama, biata fetiță! Era atît de mică atunci cînd maică-sa o părăsise, încît nici nu-și mai aducea aminte de dînsa. Ca toți copiii, asemenea tinerelor mlădițe ale viei, care se agață de orice, încercase să iubească. Nu izbutise. Toți o respinseseră: Thénardierii, copiii lor, ceilalți copii. Iubise cîinele și cîinele murise. După aceea, nimic și nimeni n-a mai vrut să știe de ea. E trist că trebuie s-o spunem, așa cum am mai spus-o: la opt ani avea inimă de gheață. Nu din vina ei; nu puțința de-a iubi îi lipsea, ci vai! împrejurările prielnice. De aceea, chiar din prima zi începu să-l iubească pe acest moșneag, din toate puterile ei. Încerca un simțămînt pe care nu-l cunoscuse niciodată: avea senzația că înflorește.

Unchiașul nu-i mai părea nici bătrîn, nici sărac. I se părea că Jean Valjean e frumos, așa cum i se părea că e frumoasă și cocioaba.

Erau iluziile pe care le dau zorile, copilăria, tinerețea, bucuria. Noutatea priveliștii și a vieții contribuiau și ele la asta. Nimic nu e mai încîntător decît răsfrîngerea trandafirilor a fericirii într-o cameră de pod. Fiecare dintre noi a avut cîndva, în trecut, o mansardă lîngă cer.

Natura, diferența de cincizeci de ani dintre ei, îl despărțea adînc pe Jean Valjean de Cosette; soarta însă făcuse ca această despărțire să dispară. Soarta uni pe neașteptate aceste două existențe dezrădăcinate, deosebite prin vîrstă, asemănătoare prin nenorocire, și le logodi cu puterea ei atotstăpînitoare. Într-adevăr, una întregea pe cealaltă. Prin instinct, Cosette își căuta un tată, așa cum, prin instinct, Jean Valjean își dorea un copil. Întîlnirea lor însemna o regăsire. În clipa misterioasă în care mîinile lor s-au atins, ele s-au unit pentru totdeauna. Cînd aceste două suflete s-au întîlnit, ele și-au dat seama că nu pot trăi unul fără altul și s-au îmbrățișat strîns.

Luînd cuvintele în înțelesul lor cel mai cuprinzător și cel mai adînc,

am putea spune că, despărțiți de lume prin lespezile unui mormînt, Jean Valjean era Văduvul, iar Cosette era Orfana. Împrejurarea aceasta a făcut ca Jean Valjean să ajungă, în chip divin, tatăl Cosettei.

Într-adevăr, impresia misterioasă pe care i-o făcuse Cosettei în mijlocul pădurii din Chelles, cînd mîna lui Jean Valjean i-o luase pe a ei în întuneric, nu era un vis, ci o realitate.

Intrarea acestui om în viața acestui copil însemna sosirea lui Dumnezeu.

De altminteri, Jean Valjean își alesese bine adăpostul. Se afla acolo într-o siguranță care putea să pară deplină.

Încăperea și odăița pe care le ocupa împreună cu Cosette aveau fereastra care dădea spre bulevard. Fiind singura fereastră a casei, n-aveau a se teme de privirea nici unui vecin, nici din părți, nici din față.

Parterul casei cu numărul 50-52, un fel de hambar dărăpănat, slujea ca magazie pentru zarzavat și nu avea nici o legătură cu etajul. Era despărțit de etaj printr-o dușumea, fără chepeng și fără scară, și care era un fel de diafragmă a clădirii. Cum am mai pus, etajul întîi avea cîteva camere și cîteva odăițe mansardate, dintre care una singură era ocupată de o bătrînă care se îngrijea de gospodăria lui Jean Valjean. Celelalte încăperi nu erau locuite.

Bătrînica asta, care se mîndrea cu titlul de „chiriașa principală”, în realitate îndeplinind slujba de portăreasă, îi închiriasse în ziua de Crăciun această locuință.

Valjean îi spusese că e un rentier scăpătat în urma unor speculații de bursă și că va veni să locuiască acolo împreună cu o nepoțică a lui. Plătise chiria pe șase luni înainte și lăsase în grija bătrînei însărcinarea de a mobila camera și odăița de lîngă ea, așa cum s-a văzut. Femeia aceasta cumsecade făcuse focul în sobă și le pregătise totul în seara sosirii lor.

Trecură cîteva săptămîni. Cei doi duceau în casa asta ticăloasă o viață fericită.

De cum se făcea ziuă, Cosette începea să rîdă, să vorbească și să cînte. Copiii, ca și păsările, își au cîntecul lor de dimineată.

Se întîmpla uneori ca Jean Valjean să-i ia mînuța vînată și crăpată de degerături și să i-o sărute. Biata fată, obișnuită să fie bătută, nu știa ce înseamnă asta și se depărta cuprinsă de rușine.

Uneori devenea serioasă și se uita la rochița ei neagră. Cosette nu mai era acum în zdrențe; era în doliu. Scăpase din mizerie și intra în viață.

Jean Valjean se apucase s-o învețe carte. Cîteodată, pe cînd o puneă să silabisească, își aducea aminte că, la ocnă, învățase să citească cu gîndul de-a face rău. Și gîndul acesta se schimbă acum în dorința de-a învăța carte pe un copil. Atunci, bătrînul ocnaș zîmbea, cu zîmbetul dus pe gînduri al îngerilor.

Întrezărea aici o hotărîre de sus, voința cuiva care este mai puternic decît omul, și se adîncea în visare. Gîndurile bune au adîncurile lor, ca și cele rele.

S-o învețe carte pe Cosette și s-o lase să se joace - la atîta se reducea aproape viața lui Jean Valjean. Îi vorbea, de asemenea, despre mama ei și-o îndemna să se roage. Ea îi spunea „tată”; nu știa dacă mai are și alt nume. El stătea cu ceasurile și se uita la ea cum își îmbracă căpușa și o asculta ciripind. De-aci-nainte viața i se părea vrednică de trăit, oamenii i se păreau buni și drepecți, în mintea lui nu mai dojenea pe nimeni pentru nimic; nu mai vedea de ce n-ar trăi pînă la adînci bătrînețe, acum, cînd copilul îl iubea. Își întrezărea un viitor înseninat de Cosette ca printr-o lumină de vrajă. Nici cei mai buni dintre oameni nu sînt scutiți de egoism. Uneori se gîndea cu un fel de bucurie că are să fie urîtă.

E vorba aici numai de o părere personală; ca să spunem însă tot ceea ce gîndim, credem că Jean Valjean, în starea sufletească în care se afla cînd a început s-o iubească pe Cosette, a avut nevoie de înviorarea asta pentru a nu se mai abate de pe calea binelui. Avusese prilejul să vadă sub aspecte noi ticăloșia oamenilor și mizeria societății, aspecte fragmentare și care, negreșit, nu arătau decît o parte a adevărului; soarta femeii redusă la Fantine; autoritatea publică întrupată de Javert. Înfundase din nou pușcăria, de rîndul ăsta pentru că făcuse numai bine; îl năpădiseră alte amărăciuni; dezgustul și oboseala puneau iarăși stăpînire pe dînsul; chiar și amintirea episcopului se eclipsa uneori, ca să reapară după aceea luminoasă și biruitoare; dar, în cele din urmă, amintirea asta sfîntă se învăluia în ceață. Cine știe dacă Jean Valjean nu era pe cale de a-și pierde curajul și de a se prăbuși din nou? Iubea și se simțea din nou tare. Vai, nici el nu era mai sigur pe picioarele lui decît Cosette! El o ocrotea, ea îi dădea putere. Prin el, ea izbuti să-și facă drum în viață, prin ea, el izbuti să rămîna un om de treabă. El cu sprijinul acestui copil, și copilul fu punctul lui de sprijin. O, mister dumnezeiesc și de nepătruns al cumpenei soartei!

IV

CE-A BĂGAT DE SEAMĂ CHIRIAȘA PRINCIPALĂ

Jean Valjean avea grijă să nu iasă niciodată ziua. În fiecare seară, cînd începea să se întunece, se plimba un ceas sau două, cîteodată singur, adesea împreună cu Cosette, prin aleile lăturalnice ale bulevardelor cele mai pustii sau intra în biserici, pe înnoptate. Se ducea mai cu seamă la Saint-Médard, care e biserica cea mai apropiată. Cînd n-o lua cu el pe Cosette, ea rămînea acasă cu bătrîna,

dar bucuria fetei era să iasă cu dînsul. Un ceas petrecut lîngă el îi era mai drag decît jocurile încîntătoare cu Catherine. Mergea ținînd-o de mînă și spunîndu-i vorbe drăgălașe. Cosette era acum foarte veselă.

Bătrîna se îngrijea de gospodărie, gătea și se ducea după târguieli.

Trăiau cu multă chibzuială, făcînd zilnic puțin foc, dar ca niște oameni foarte strîmtorați. Jean Valjean nu înlocuise nici una din mobilele pe care le găsisese acolo la început; pusese numai să se facă o ușă plină în locul ușii cu geam de la odăița Cosettei.

Continua să poarte redingota lui galbenă, pantalonii negri și pălăria uzată. Lumea de pe stradă îl credea sărac. Se întîmpla uneori ca o femeie milostivă să se întoarcă și să-i dea de pomană. Jean Valjean primea și se pleca pînă la pămînt. Alteori se întîmpla să-i iasă înainte vreun nenorocit care cerșea; atunci se uita de jur împrejur dacă nu-l vede nimeni, se apropia de cerșetor pe furiș și-i strecura în mînă o monedă, adesea chiar o monedă de argint, apoi se depărta de el grăbit. Lucrul ăsta putea să-i aducă neplăceri. În cartier lumea începuse să-l cunoască sub numele de „cerșetorul care dă de pomană”.

Bătrîna chiriașă principală, făptură ursuză, plină de invidie față de oricine, îl pîndea pe Jean Valjean fără ca el să-și dea seama. Era cam surdă, și din pricina asta, flecară. Îi mai rămăseseră din alte vremuri doi dinți, unul sus altul jos, pe care-i clănțănea toată vremea. Îi pusese tot felul de întrebări Cosettei, care, neștiind nimic, nu-i putuse spune nimic, decît că venea de la Montfermeil. Într-o dimineață, stînd la pîndă, îl văzu pe Jean Valjean intrînd, cu un aer care bătrînei i se păru suspect, într-una din aripile nelocuite ale hardughiei. Se luă după el cu pași de pisică bătrînă și putu să-l urmărească fără să fie văzută printr-o crăpătură a ușii. Jean Valjean, din mai multă prevedere, desigur, se întorsese cu spatele la această ușă. Bătrîna îl văzu cum, scotocindu-se în buzunar, dădu la iveală o cutie, niște foarfeci și un fir de ață, îl văzu apoi desfăcîndu-și căptușeala unei pulpane a redingotei și scoțînd dintr-însa o bucată de hîrtie gălbuie, pe care o desfăcu. Bătrîna băgă de seamă, înspăimîntată, că era o hîrtie de o mie de franci. Era a doua sau a treia pe care o vedea de cînd trăia. O luă la fugă îngrozită.

Puțin după aceea, Jean Valjean o căută și o rugă să se ducă să-i schimbe hîrtia de o mie de franci și-i spuse că era rata semestrială a pensiei sale pe care o primise în ajun. „Unde?” se întreba bătrîna. El nu ieșise decît pe la șase seara, iar administrația nu putea să fie deschisă la ora aceea. Bătrîna se duse să schimbe, făcînd tot felul de presupuneri. Hîrtia asta de o mie de franci, discutată și înmulțită, dădu loc la o mulțime de trăncăneli înspăimîntate printre cumetrele din strada Vignes-Saint-Marcel.

Peste cîteva zile, se întîmplă ca Jean Valjean, numai în vestă, să taie niște lemne pe coridor. Bătrîna rămăsese să facă curat în odaie. Era

singură, deoarece Cosette se dusesese să admire lemnele tăiate; bătrîna zări redingota atîrnată într-un cui și începu s-o cerceteze cu de-amănuntul. Căptușeala fusese cusută la loc. O pipăi cu atenție și i se păru că simte în pulpane și pe la subsuori teancuri de hîrtie. Erau, fără îndoială alte hîrtii de cîte o mie de franci. Băgă de seamă că prin buzunare se mai găseau tot felul de lucruri. Nu numai acul, foarfecele și ața pe care le văzuse, dar și un portofel plin, un cuțit mare și – amănunt suspect – cîteva peruci de diferite culori. Fiecare dintre buzunarele redingotei părea să fie pregătit mai dinainte pentru împrejurări neprevăzute. Locuitorii hardughiei ajunseră așa la sfîrșitul iernii.

V

O MONEDĂ DE CINCI FRANCI CÎND CADE FACE ZGOMOT

Lîngă Saint-Médard stătea un sărac, ghemuit pe marginea unei fîntîni părăsite și căruia Jean Valjean îi dădea adesea de pomană. Nu trecea niciodată pe lîngă el fără să-l dea cîțiva gologani. Uneori sta de vorbă cu el. Cei care îl pizmuiau pe acest cerșetor, spuneau că trebuie să fie „de la poliție”. Era un bătrîn țîrcovnic, de vreo șaptezeci și cinci de ani, care mormăia într-una crîmpeie de rugăciuni.

Într-o seară, pe cînd Jean Valjean trecea pe acolo fără Cosette, îl văzu pe cerșetor la locul său obișnuit, sub felinarul care tocmai fusese aprins. Omul părea, ca de obicei, că se roagă și stătea cu capul în pămînt. Jean Valjean se apropie de el și-i strecură în mînă pomana pe care i-o dădea întotdeauna. Cerșetorul ridică brusc privirea, se uită țintă la Jean Valjean, pe urmă lăsă din nou capul în jos. Mișcarea fusese făcută cu o repeziciune de fulger. Jean Valjean tresări. I se păru că întrezărise, la lumina felinarului, nu chipul blajin și cucernic al bătrînului paracliser, ci un chip groaznic și bine cunoscut. Avu senzația pe care o încerci trezindu-te deodată, pe întuneric, în fața unui tigru. Se dădu înapoi îngrozit, încremenit, nemaicutezînd nici să respire, nici să scoată vreun cuvînt, nici să stea pe loc, nici s-o ia la fugă, uitîndu-se la cerșetorul care-și plecase capul acoperit cu o zdreanță și care parcă nu-și mai dădea seama că Jean Valjean era acolo. În clipa aceea ciudată, un instinct, pesemne instinctul tainic al conservării, îl făcu pe Jean Valjean să nu scoată nici un cuvînt. Cerșetorul avea aceeași statură, aceleași petice, aceeași înfățișare de totdeauna. „Aida-de! spuse Jean Valjean Sînt nebun! Aiurez! Nu-i cu puțință!” Și se întoarse acasă adînc tulburat.

Abia îndrăzne să-și mărturisească sie însuși că figura pe care i se păruse c-a văzut-o era a lui Javert. În timpul nopții, gîndindu-se la asta, îi păru rău că nu stătuse de vorbă cu omul acela, ca să-l facă să

ridice capul încă o dată.

A doua zi, pe înserate, trecu din nou pe acolo. Cerșetorul era la locul său.

— Bună ziua, moșule! zise cu curaj Jean Valjean, dîndu-i un gologan.

Cerșetorul ridică ochii și răspunse cu glas tînguitor:

— Bodaproste, preamilostive domn!

Era într-adevăr bătrînul țîrcovnic.

Jean Valjean simți că-i vine inima la loc. Începu să să rîdă. „Cum naiba mi s-a părut că e Javert? gîndi el. Asta-i bună! Ce? Am început să am vedenii?” Apoi nu se mai gîndi la asta.

Peste cîteva zile, cam pe la ora opt seara, era în odaia lui și o învăța pe Cosette să silabisească cu glas tare, cînd auzi pe cineva deschizînd și închizînd ușa casei. I se păru ciudat. Bătrîna, singurul chiriaș care mai era în casă, se culca întotdeauna de cum începea să se întunece, ca să nu ardă lumînarea.

„Jean Valjean tresări.”

Jean Valjean îi făcu semn Cosettei să tacă. Auzea pe cineva urcând scara. În definitiv, putea să fie și bătrîna, care s-o fi simțit rău și s-o fi dus pînă la farmacie. Jean Valjean ascultă. Pasul era apăsător și părea pasul unui bărbat; dar bătrîna avea pantofi mari și nimic nu seamănă mai mult cu mersul unui bărbat decît mersul unei femei bătrîne. Cu toate astea, Valjean stinse lumînarea.

O trimise pe Cosette să se culce, șoptindu-i: „Culcă-te încetișor”. Pe cînd o săruta pe frunte, pașii se opriră. Jean Valjean rămase pe loc, tăcut., cu spatele spre ușă, în scaunul de pe care nu se mișcase, ținîndu-și răsufierea, pe întuneric.

După ce se scurse un timp destul de lung, nemaiauzind nimic, se întoarse fără să facă vreun zgomot și, îndreptîndu-și privirea spre ușa odăii, văzu o licărire de lumină prin gaura cheii. Lumina părea un fel de stea sinistă pe pata neagră a ușii și-a peretelui. Era de bună seamă cineva acolo cu o lumînare în mînă, și care asculta.

Trecură cîteva minute și lumina se îndepărtă. Dar nu se auzi nici un zgomot de pași, ceea ce însemna pesemne că cel care venise să tragă cu urechea, își scosese pantofii.

Jean Valjean se trînti pe pat îmbrăcat și nu închise ochii toată noaptea.

În zorii zilei, cînd ațipise de oboseală, fu trezit de scîrțîitul unei uși ce se deschidea la vreo mansardă din fundul coridorului, pe urmă auzi același mers al omului care urcase scara în ajun. Pasul se apropia. Sări din pat și lipi ochiul de gaura cheii, care era destul de mare, sperînd să vadă, cînd va trece pe acolo, cine era persoana care intrase noaptea în casă și ascultase la ușa lui. Pe lîngă camera lui Jean Valjean trecu într-adevăr un bărbat, de rîndul ăsta fără să se oprească. Pe coridor era încă prea întuneric ca să-i poată vedea fața; dar, cînd omul ajunsese în dreptul scării, o rază de lumină de afară îi contură silueta și Jean Valjean îl văzu din spate în întregime. Era un om înalt, cu o redingotă lungă, cu o bîită sub braț. Era statura uriașă a lui Javert.

Jean Valjean ar fi putut încerca să-l mai vadă și prin fereastra lui care dădea pe bulevard. Dar ar fi fost nevoit să deschidă această fereastră și nu îndrăznea.

Nu încăpea îndoială că omul acela avea cheie și intrase ca la el acasă. Cine îi dăduse o cheie? Ce putea însemna asta?

Pe la ceasurile șapte dimineața, cînd bătrîna veni să facă curat în odaie, Jean Valjean îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar n-o întrebă nimic. Femeia nu i se păru de loc schimbată.

Pe cînd mătura ea îi spuse:

— Domnul a auzit cumva astă-noapte pe cineva intrînd?

La vîrsta ei și pe bulevardul acela, ceasurilor opt seara erau tot una cu toiul nopții.

— A! Așa e! răspunse el cu tonul cel mai natural. Cine a fost?

- Un chiriaș nou, spuse bătrîna, care s-a mutat în casă.
- Și cum se numește?
- Nu prea știu nici eu. Dumont sau Daumont. Cam ca ceva.
- Și ce învîrtește acest domn Dumont?

Bătrîna se uită la el cu ochii ei mici de vulpe și răspunse:

- Un pensionar ca și dumneavoastră.

N-avea poate nici un gînd ascuns. Lui Jean Valjean i se păru totuși că ascundea ceva.

După ce plecă bătrîna făcu un fișic dintr-o sută de franci pe care-i avea într-un sertar și-l băgă în buzunar. Cu toată grija cu care făcu această operație, ca să nu fie auzit că umblă cu bani, o piesă de cinci franci îi scăpă din mîină și alunecă cu zgomot pe dușumea.

Pe înserate coborî și se uită cu luare-aminte de jur împrejur pe bulevard. Nu era nimeni. Bulevardul părea cu totul pustiu. Cineva s-ar fi putut totuși ascunde pe după arbori.

- Haidem! îi spuse el Cosettei.

O luă de mîină și ieșiră împreună.

„O luă de mână și ieșiră împreună.”

CARTEA A CINCEA

LA VÎNĂTOARE CUMPLITĂ - HAITĂ TĂCUTĂ

I

COTITURILE STRATEGIEI

Aici e locul să facem o observație în legătură cu paginile ce vor urma și cu altele de mai departe. Au trecut mulți ani de cînd autorul cărții de față, nevoit cu părere de rău să vorbească despre dînsul, lipsește din Paris. De cînd a plecat de-acolo, Parisul s-a schimbat. S-a născut o viață nouă, care-i este oarecum necunoscută. Nu e nevoie să mai spună că iubește Parisul; acolo s-a format spiritul său. Din cauza dărimăturilor și-a reclădirilor, Parisul tinereții sale, Parisul pe care-l păstrase cu religiozitate în minte, este în ceasul de față un Paris de altădată. Să ni se dea voie să vorbim de Parisul acela ca și cum ar mai exista. Se prea poate ca autorul să spună cititorilor: „În strada cutare se află cutare casă” și acolo să nu mai fie nici casa, nici strada amintită. Cititorii n-au decît să verifice, dacă vor să-și dea osteneala. În ceea ce-l privește pe autor, el nu cunoaște Parisul cel nou și scrie, cu Parisul de altădată în fața ochilor, păstrîndu-și o iluzie la care ține. Pentru el e o satisfacție să-și închipuie că în urma lui rămîne ceva din ceea ce vedea atunci cînd se afla la el acasă și că nu s-a spulberat totul.

Atîta vreme cît cutreieri locurile natale, ți se pare că străzile nu te interesează, că ferestrele, acoperișurile și porțile n-au nici o însemnătate, că nu te leagă nimic de aceste ziduri, că pomii aceștia sînt ca toți pomii, că în ochii tăi casele în care nu intri n-au nici un rost, că aceste caldarîmuri pe care calci nu-s decît pietre. Mai tîrziu, însă, cînd nu mai ești acolo, bagi de seamă că străzile astea îți sînt dragi, că acoperișurile, ferestrele și porțile astea îți lipsesc, că zidurile astea îți sînt necesare, că pomii ăștia sînt prietenii tăi, că în aceste case în care nu intrai, intrai totuși în fiecare zi și că ai lăsat ceva din tine, din sîngele tău, din inima ta, pe lespezile astea. Toate aceste locuri pe care nu le mai vezi, pe care poate nu le vei mai vedea niciodată și a căror imagine ai păstrat-o în minte, dobîndesc un farmec dureros, îți revin dinaintea ochilor cu tristețea unei vedenii, te fac să vezi pămîntul făgăduinței și sînt, ca să zic așa, însuși chipul Franței; și ne sînt dragi și le evocăm așa cum sînt, așa cum erau, și ne încăpățînăm, și nu vrem să schimbăm nimic, pentru că înfățișarea

patriei ne e dragă cum ne e drag obrazul mamei.

Să ne fie, aşadar, îngăduit să vorbim de trecut ca de timpul de faţă. Acestea spuse, îi rugăm pe cititori să țină seama de ele şi treceam mai departe.

Jean Valjean ieşise repede din bulevard şi o luase razna pe străzi, făcînd cît mai multe ocoluri cu putinţă, întorcîndu-se uneori brusc pe acelaşi drum, pentru ca să se încredinţeze că nu era urmărit.

Manevra aceasta este caracteristică cerbului fugărit.

Acolo unde urmele se pot întipări pe pămînt, manevra asta are între alte foloase şi pe acela că-i înşală şi pe vînători şi pe cîini prin urmele de dus şi întors. E ceea ce vînătorii numesc „falsa întoarcere a vînatului în vizuina sa”.

Era o noapte cu lună plină. Pe Jean Valjean nu-l stînjenea. Luna, care era încă foarte aproape de orizont, desena pe străzi pete mari de umbră şi lumină. Jean Valjean putea să se strecoare de-a lungul caselor şi zidurilor de pe partea întunecoasă şi să cerceteze partea luminată. Poate că nu-i da prin gînd că partea întunecoasă scăpa cercetării sale. Totuşi, pe toate străduţele pustii din jurul străzii Poliveau rămase încredinţat că nu-l urmărea nimeni.

Cosette mergea fără să pună vreo întrebare. Suferinţele îndurate în primii şase ani ai vieţii îi strecuraseră un fel de pasivitate în fire. De altfel – şi asupra acestei constatări vom mai avea prilejul să revenim – fără să-şi dea prea bine seama, se obişnuise cu ciudăţeniile bătrînului şi cu capriciile soartei. Şi pe urmă, lîngă el se simţea în siguranţă.

Nici Jean Valjean nu ştia mai bine decît Cosette încotro mergea. Avea încredere în Dumnezeu şi ea avea încredere în el. I se părea că ţine şi el de mîna pe cineva mai mare decît dînsul; avea impresia că e condus de o făptură nevăzută. Încolo, n-avea nici un gînd hotărît, nici un plan, nici un proiect. Nici măcar nu era cu totul încredinţat că fusese Javert; şi, pe urmă, se putea să fi fost Javert, dar fără să ştie că el e Jean Valjean. Nu era travestit? Nu-l socoteau mort? De cîteva zile se întîmplau totuşi lucruri care păreau ciudate. Pentru el era de-ajuns. Luase hotărîrea să nu se mai întoarcă în casa Gorbeau. Întocmai ca un animal alungat din culcuşul lui, căuta o gaură unde să se ascundă, pînă ce va găsi una în care să se adăpostească.

Jean Valjean făcu tot felul de ocoluri prin cartierul Mouffetard, care dormea ca pe vremea evului mediu, supunîndu-se semnalului de culcare; trecu în diferite feluri, prin manevre savante, din strada Censier în strada Copeau, prin strada Battoir-Saint-Victor în strada Puits-l’Ermite. Se pot găsi pe-acolo gazde, dar nici nu-i trecu prin gînd să intre undeva, socotind că nu e ceea ce-i trebuie. Într-adevăr, nu se îndoia că, dacă cumva îi dăduseră de urmă, aveau să-l slăbească.

În clipa cînd sunau ceasurile unsprezece la Saint-Etienne du Mont

tocmai trecea pe strada Pontoise, prin fața localului comisariatului de poliție, care se afla la numărul 14. Instinctul despre care am pomenit mai sus îl făcu, după câteva clipe, să întoarcă capul. Văzu atunci foarte limpede, la lumina felinarului comisariatului, trei oameni care-l urmăreau foarte de-a-proape, trecînd unul după altul pe sub acest felinar în partea întunecoasă a străzii. Unul dintre ei intră în curtea comisariatului. I se păru cu deosebire suspect cel ce mergea în frunte.

— Hai, fetițo! îi spuse el. Cosettei și se grăbi să părăsească strada Pontoise.

Făcu un ocol, trecu prin spatele pasajului Patriarhilor, care era închis la ora aceea, o luă pe strada Epée-de-Bois și pe strada Arbalète și se înfundă în strada Poștei.

Există acolo o răspîntie, unde este astăzi Colegiul Rollin, și de unde începe strada Neuve-Sainte-Geneviève.

Credem că nu mai e nevoie să spunem că strada Neuve-Sainte-Geneviève e o stradă veche și că nici măcar la zece ani odată nu trece vreo diligență e strada Poștei. Pe strada aceasta a Poștei locuiau prin veacul al XIII-lea niște olari și numele ei adevărat e *rue de Pots*¹.

Luna lumina puternic răspîntia. Jean Valjean se strecură sub umbra unei porți, socotind că, dacă oamenii aceia îl mai urmăreau, el o să-i poată vedea foarte bine cînd vor trece prin lumină.

În adevăr, nu trecuseră nici trei minute și oamenii se arătară. Acum erau patru, toți de statură înaltă, îmbrăcați cu redingote lungi, cafenii, cu pălării rotunde și cu niște bîte mari în mînă. Erau tot atît de înfricoșători prin statura lor înaltă și prin pumnii lor enormi, ca și prin mersul lor amenințător în întuneric. Ai fi spus că sînt patru năluci deghizate în tîrgoveți.

Se opriră în mijlocul răspîntiei și se strînseră laolaltă ca și cum ar fi stat la sfat. Erau nehotărîți. Cel ce părea că-i conduce se întoarse și arătă cu mîna în direcția pe unde o luase Jean Valjean; altul făcea impresia că arată cu oarecare încăpățînire direcția opusă. Cînd cel dintîi se întoarse din nou, lumina lunii îi căzu de-a dreptul pe față și Jean Valjean îl recunoscu fără greș pe Javert.

II

DIN FERICIRE, PE PODUL AUSTERLITZ TREC CĂRUȚE

Jean Valjean nu mai avea nici o îndoială; spre norocul lui, oamenii aceia se mai îndoiau încă. Se folosi de nehotărîrea lor; ei pierdeau vremea, el o cîștiga. Ieși de sub poarta unde se pitise și-o apucă pe strada Poștei înspre Grădina Plantelor. Cosette începuse să obosească. O luă în brațe și o duse așa mai departe. Pe stradă nu trecea nimeni,

1. Strada oalelor.

felinarele nu fuseseră aprinse, pentru că era lună.

Grăbi pasul.

În câteva salturi ajunse la olăria Goblet, pe fațada căreia se putea citi foarte bine la lumina lunii vechea inscripție:

*Fabrica lui Goblet-fiul este-aici
Se găsesc ghivece, oale mari și mici,
Cărămizi, olane, tuburi, plăci pătrate
Tuturor le vindem bucuroși pe toate.*

Lăsă în urmă strada Cheii, pe urmă fîntîna Saint-Victor, o luă de-a lungul Grădinii Plantelor, pe ulițele joase, și ajunse la Chei. Acolo întoarse capul. Pe chei nu era nimeni. Străzile erau pustii. Nimeni în urma lui. Răsuflă.

Ajunse la podul Austerlitz.

Pe vremea aceea se mai plătea încă taxa de trecere.

Se duse la biroul vămii și dădu cinci centime.

— Trebuie să plătești zece, zise invalidul care încasa taxele. Ai în brațe un copil care poate umbla. Plătește pentru amîndoi.

Plăti, cu părere de rău că trecerea lui dăduse loc la discuție. Cînd fugi, trebuie să te streкори.

O căruță mare tocmai trecea podul peste Sena, îndreptîndu-se ca și dînsul spre malul drept. Îi fu de folos. Putu străbate astfel podul la umbra căruței.

Pe la mijlocul podului, Cosette simțindu-și picioarele amorțite, spuse că vrea să meargă. O lăsă jos și-o apucă din nou de mînă.

După ce trecu podul, văzu înaintea lui, spre dreapta, niște șantiere; porni într-acolo. Ca să ajungă însă la ele, trebuia să străbată un spațiu destul de mare, deschis și luminat. Nu stătu mult pe gînduri. Cei care-l fugăreau îi pierduseră desigur urma, așa încît Jean Valjean se socotea în afară de orice pericol. Era căutat, e drept, dar urma nu i-o găsiseră.

Între două șantiere îngrădite cu ziduri se deschidea o ulicioară: strada Chemin-Vert-Saint-Antoine.

O stradă îngustă, întunecoasă, făcută parcă anume pentru el. Înainte de-a o apuca pe acolo, mai întoarse o dată capul. Din punctul unde se afla, vedea în toată lungimea podului Austerlitz.

Patru umbre tocmai treceau podul.

Umbrele erau cu spatele spre Grădina Plantelor și se îndreptau spre malul drept.

Cele patru umbre erau cei patru oameni care-l urmăreau.

Jean Valjean simți fiorii fiarei încolțite.

Îi mai rămînea o nădejde: că acești patru oameni nu se aflau încă pe pod și nu-l zăriseră în clipa cînd trecuse cu Cosette de mînă prin spațiul luminat.

În cazul acesta, apucînd-o pe ulicioara din fața lui, dacă izbutea să ajungă la șantiere, în bălți, printre lanuri, prin maidane, ar fi putut să scape.

I se păru că o poate lua fără teamă pe ulicioara aceea liniștită și porni într-acolo.

III

CERCETAȚI PLANUL PARISULUI DIN 1727

După vreo trei sute de pași ajunse la ulița care se bifurca. Se împărțea în două străduțe, care o luau una la stînga, iar alta la dreapta. Jean Valjean avea parcă înaintea lui cele două brațe ale unui Y. Pe unde s-o apuce?

Fără să șovăie, o luă la dreapta.

De ce?

Pentru că brațul din stînga ducea spre un cartier mărginaș, adică spre părțile locuite, iar brațul din dreapta ducea spre cîmp, deci spre locuri pustii.

Cu toate acestea nu mai mergea destul de repede. Mersul Cosettei încetinea și mersul lui Jean Valjean.

O luă din nou în brațe. Cosette își puse capul pe umărul bătrînului și nu suflă o vorbă.

El se întorcea din cînd în cînd și se uita. Avea grijă să meargă tot mereu pe partea întunecoasă a străzii. În spatele lui strada era dreaptă. A doua și a treia oară cînd întoarse capul nu văzu nimic; domnea o tăcere adîncă; își văzu de drum ceva mai liniștit. La un moment dat întorcîndu-se din nou, i se păru că vede – pe partea străzii pe unde trecuse, departe, în întuneric – ceva care se mișca. Se repezi înainte, zorit, nădăjduind să găsească vreo străduță laterală, s-o ia pe-acolo și să-și piardă încă o dată urma.

Ajunse în dreptul unui zid.

Dar zidul acesta făcea cu neputință trecerea mai departe; era un zid ce mărginea o străduță transversală în care dădea strada pe care o luase Jean Valjean.

Și de rîndul ăsta trebuia să se hotărăscă: s-o ia la dreapta sau la stînga. Se uită la dreapta. Străduța se prelungea, frîngîndu-se, printre construcții – șure și șoproane – și se termina cu o fundătură. Se vedea perfect fundătura; un perete alb, înalt.

Se uită spre stînga. Străduța din partea asta era deschisă, iar la vreo două sute de pași dădea într-altă stradă. În partea asta era scăparea.

În clipa cînd Jean Valjean voi s-o ia la stînga, ca să-ncerce să ajungă în strada pe care-o întrezărea la capătul străduței, văzu, la încrucișarea ei cu strada aceea pe unde voia s-o apuce, un fel de

matahală neagră stînd nemișcată acolo.

Era cineva, un bărbat care, fără îndoială, se postase acolo și care, pășind drumul, aștepta.

Jean Valjean se dădu înapoi.

Punctul din Paris unde se afla Jean Valjean, situat între cartierul Saint-Antoine și La Rapée, e unul dintre cele pe care lucrările noi l-au transformat cu totul – urîțindu-l după unii, transfigurîndu-l după alții. Plantațiile, șantierul și vechile clădiri au dispărut. Astăzi sînt acolo străzi late, noi, arene, circuri, hipodromuri, stații de căi ferate, te închisoarea Mazas; într-un cuvînt, progresul cu corectivele lui.

Acum o jumătate de veac, în graiul popular obișnuit, întemeiat numai pe tradiții – care se încăpățînează să-i spună Institutului „Cele patru națiuni”¹, iar Operei Comice „Feydeau”² – locul unde ajunsese Jean Valjean se numea „Petit-Picpus”³. Poarta Saint-Jacques, poarta Paris, bariera Sergenților⁴, Porcherons⁵, Galiote, Célestins, Capucins, Mail, La Bourbe, l’Arbre-de-Cracovie⁶, la Petite-Pologne, le Petit-Picpus – sînt numele Parisului de altădată, dăinuind peste cel nou. Memoria poporului veghează asupra acestor rămășițe ale trecutului.

Petit-Picpus, care de altfel a avut o existență mărginită și n-a fost niciodată altceva decît un început de cartier, avea înfățișarea aproape monahală a unui oraș spaniol. Drumurile erau prea puțin pietruite, străzile aveau prea puține case. În afară de cîteva străzi despre care vom vorbi, totul era ziduri și singurătate. Nu exista nici o dugheană, nu se vedea nici o trăsură; pe ici pe colo, cîte o lumînare aprinsă la ferestre, și toate luminile stinse după ora zece. Grădini, mînaștiri, șantiere, băltoace, cîteva case joase și ziduri înalte cît casa.

Așa era cartierul ăsta în secolul trecut. Revoluția îl răvășise zdravăn. Edilitatea republicană îl dărimase, îl pustiise, îl ciopîrțise. Se făcuseră acolo depozite de dărimături. Acum treizeci de ani cartierul începuse să dispară sub pospăiala construcțiilor noi. Astăzi a pierit cu totul. Petit-Picpus, a cărui urmă n-a fost păstrată de nici un plan actual, e destul de limpede menționat, în planul din 1727, tipărit la Paris de

1. Colegiu înființat la mijlocul secolului al XVII-lea. În secolul al XVII-lea, Colegiul celor patru națiuni adăpostea studenți bursieri din cele patru provincii anexate: Flandra, Alsacia, Roussillon și Piemont.

2. Numele unei străzi din Paris. Între această stradă și bulevardul Italianilor se înalță clădirea Operei Comice.

3. Una din congregațiile ordinului franciscan, care își avea centrul în cartierul Picpus din Paris.

4. La marginea Parisului căile de acces erau pe atunci închise cu porți sau bariere. Sub regimul feudal „sergenții” erau soldații de poliție însărcinați să execute sentințe.

5. Vechi sat din nord-estul Parisului, cuprins mai tîrziu, în secolul al XIX-lea, în raza acestuia.

6. *Copacul Cracoviei*, un castan din grădina Palais-Royale – fostul palat al lui Richelieu – numit astfel în secolul al XVIII-lea, în semn de simpatie a parizienilor față de Polonia împărțită.

Denis Thierry, strada Saint-Jacques, în fața străzii du Plâtre și la Lyon de Jean Girin cu firma *A la Prudence*¹, strada Mercière. Petit-Picpus avea ceea ce am numit noi un Y de străzi, alcătuit din strada Chemin-Vert-Saint-Antoine, desfăcută în două ramificații, cea din stînga purtînd numele de stradela Picpus, iar cea din dreapta numele de strada Polonceau. Cele două ramificații ale lui Y erau unite la vîrf printr-o linie. Linia aceasta se numea strada Droit-Mur. Strada Polonceau se sfârșea acolo; Strada Picpus mergea mai departe și urca pînă-n Piața Lenoir. Venind dinspre Sena și ajungînd la capătul străzii Polonceau, aveai în stînga strada Droit-Mur, cotind brusc în unghi drept, în fața zidul acestei străzi, iar la dreapta o prelungire trunchiată a străzii Droit-Mur fără ieșire, numită fundătura Genrot.

Acolo se afla Jean Valjean,

Așa cum am spus, zăbind matahala neagră ce sta de pază în colțul unde strada Droit-Mur se întîlnea cu stradela Picpus, Valjean dădu înapoi. De bună seamă, fantoma aceea îl pîndea.

Ce să facă?

Nu mai avea vreme să se întoarcă. Cei ce se mișcau în umbră, la oarecare distanță în spatele lui, erau fără îndoială Javert și oamenii lui. Javert ajunsese probabil la începutul străzii la al cărei capăt se afla Jean Valjean. Javert, de bună seamă, cunoștea acest mic labirint și-și luase toate măsurile de prevedere, trimițînd pe unul dintre oamenii săi să păzească ieșirea. Presupunerile astea, care păreau cu totul întemeiate, se învolburară îndată, ca o mîină de praf luată pe neașteptate de vînt, în mintea chinuită a lui Jean Valjean. Cercetă fundătura Genrot; era închisă. Cercetă stradela Picpus; acolo era o sentinelă. Vedea silueta aceea întunecată care se desprindea neagră pe caldarîmul alb, scaldat de lună. Să înainteze, însemna să cadă în mîina omului aceluia. Să se întoarcă, însemna să cadă în mîina lui Javert. Jean Valjean se simțea prins ca într-o plasă care se strîngea încetișor. Se uită la cer cu disperare.

IV

ÎNCERCĂRI DE SCĂPARE

1. *La Prudentă, La înțelepciune* (fr.).

Pentru a înțelege ceea ce va urma, e nevoie să ne închipuim cu exactitate stradela Droit-Mur și cu deosebire unghiul lăsat la stînga atunci cînd ieșea din strada Polonceau ca să intri pe stradela asta. Stradela Droit-Mur era pe partea dreaptă aproape în întregime mărginită, pînă în ulicioara Picpus, de case cu aspect sărăcăcios; pe stînga, o singură clădire cu înfățișare severă, compusă din mai multe corpuri de case care creșteau cu cîte un etaj sau două, pe măsură ce se apropiau de stradela Picpus; așa încît clădirea asta, foarte înaltă înspre stradela Picpus, era joasă de tot înspre strada Polonceau. Acolo, în unghiul de care am pomenit, se micșora atît de mult, încît nu mai rămînea decît un zid. Zidul ăsta nu se sfîrșea chiar în stradă, ci forma un fel de colț foarte turtit, ascuns, prin cele două unghiuri ale lui, celor doi observatori care s-ar fi aflat unul în strada Polonceau, iar altul în strada Droit-Mur.

Pornind de la cele două unghiuri ale colțului, zidul se prelungea pe strada Polonceau pînă la easa cu numărul 49, iar pe strada Droit-Mur, unde era mult mai scurt, pînă la clădirea întunecată despre care am vorbit și al cărei calcan îl tăia, făcînd astfel în stradă încă un colț turtit. Calcanul acesta avea nu aspect întunecat; nu se vedea pe el decît o singură fereastră sau, mai exact, două obloane, căptușite cu tablă de zinc, totdeauna închise.

Înfățișarea locului pe care-l descriem aici este de o riguroasă exactitate și va trezi fără îndoială o amintire limpede în mintea foștilor locuitori ai cartierului.

Colțul turtit era acoperit în întregime de ceva ce părea o poartă uriașă și dărăpănată. Era o vastă îmbinare uniformă de scînduri perpendiculare, cele de sus mai late decît cele de jos, legate prin niște fîșii lungi de fier, puse de-a curmezișul. Într-o parte se afla o intrare de dimensiuni obișnuite și care nu fusese croită acolo de mai mult de cincizeci de ani.

Un tei își întindea ramurile pe deasupra acestei porți, iar zidul era acoperit de iederă în partea dinspre Polonceau.

În primejdia care-l pîndea pe Jean Valjean, clădirea aceasta întunecată, care-i părea nelocuită și singuratică, îl ispitea. O cercetă repede cu privirea. Își spunea că dacă ar izbuti să intre acolo, ar fi poate salvat. Avu de la început un gînd și o speranță.

În partea din mijloc a fațadei acestei clădiri, spre strada Droit-Mur, la ferestrele tuturor etajelor se aflau niște jgheaburi vechi de plumb. Diversele ramificații ale burlanelor, care mergeau de la un burlan central la toate aceste jgheaburi, desenau pe fațadă un fel de copac. Ţevile acestea ramificate cu o mulțime de coturi imitau acele ramuri uscate de viță de vie care se răsuceau pe fațadele fermelor de altădată.

Acest palier ciudat, cu crengi de tinichea și de fier, a fost cel dintîi

lucru care i-a atras atenția lui Jean Valjean. O așeză pe Cosette lângă un stîlp, spunîndu-i să nu scoată o vorbă și alergă spre locul unde burlanul atingea caldarîmul. Poate avea să izbutească în vreun fel să sară pe-acolo și să intre în casă. Dar burlanul era stricat, nu mai era bun de nimic și abia se mai ținea în zid. De-altminteri, toate ferestrele acestei clădiri tăcute erau zăbrelite cu drugi groși de fier, pînă și mansardele de la acoperiș. Și pe urmă, luna lumina din plin această fațadă, iar omul care o vedea din capătul străzii l-ar fi zărit pe Jean Valjean încercînd să se cațere pe ea. În sfîrșit, ce era de făcut cu Cosette? Cum ar fi putut s-o ridice la înălțimea unei case cu trei etaje?

Renunță să se mai agațe de burlan și se tîrî de-a lungul zidului, ca să se întoarcă în strada Polonceau.

Cînd ajunse la colțul unde o lăsase pe Cosette, băgă de seamă că acolo nu putea fi văzut de nimeni. Era ferit, așa cum am spus, de toate privirile, din oricare parte ar fi venit. Afară de asta, era întuneric. În sfîrșit, acolo erau două porți. Poate va izbuti să le forțeze. Zidul deasupra căruia vedea teiul și iedera dădea fără îndoială în vreo grădină, unde să poată cel puțin să se ascundă, deși copacii nu înfrunziseră încă, și să-și petreacă acolo restul nopții.

Vremea trecea. Trebuia să se grăbească. Dibui la poarta boltită și băgă de seamă numaidecît că era zăvorîtă și pe dinăuntru și pe dinafară.

Se apropie de cealaltă poartă mare cu mai multă speranță. Era groaznic de dărăpănată; însăși imensitatea ei o făcea mai puțin rezistentă; scîndurile erau putrezite, legăturile de fier, trei la număr, erau ruginite. I se păru cu puțință să pătrundă prin îngrădirea asta subredă.

Se uită mai atent și băgă de seamă că poarta nu era chiar o poartă. Nu avea nici balamale, nici vopsea, nici broască, nici deschizătură la mijloc. Legăturile de fier o străbăteau de la un capăt la altul fără întrerupere. Prin crăpăturile scîndurilor întrezări niște pietre de zidărie și niște bolovani cimentați grosolan, pe care trecătorii îi mai puteau vedea și acum zece ani. Descurajat, își mărturisi că această așa-zisă poartă era pur și simplu căptușeala de lemn a unei clădiri de care era lipită. Era lesne să scoți o scîndură, dar te pomeneai în fața unui zid.

V

UN LUCRU CARE N-AR FI CU PUTINȚĂ LA LUMINA GAZULUI AERIAN

În clipa aceea un zgomot scurt și cadențat începu să se audă la o oarecare depărtare. Jean Valjean cuteză să arunce o privire dincolo de

colțul străzii. Din strada Polonceau ieșise o patrulă de șapte sau opt soldați. Vedeau cum le străluceau baionetele. Veneau spre el.

Soldații, în fruntea cărora deslușea statura înaltă a lui Javert, înaintau încet și cu grijă. Se opreau destul de des. Se vedea bine că cercetau cu atenție toate colțurile zidurilor, toate porțile și ulicioarele.

Era, fără nici o îndoială, o patrulă obișnuită, pe care Javert o întâlneau și căreia îi poruncise să-l urmeze.

Cele două ajutoare ale lui Javert mergeau printre soldați.

Așa cum umblau, și cu opririle pe care le făceau, le trebuia un sfert de oră pînă să ajungă la locul unde se afla Jean Valjean. Fu o clipă cumplită. Abia cîteva minute îl mai despărteau pe Jean Valjean de acea prăpastie înfiorătoare care i se deschidea în față pentru a treia oară. Iar ocna nu era de data asta ocnă și numai ocnă, ci era pierderea pentru vecie a Cosettei; cu alte cuvinte, o viață care se asemana cu lăuntru unui mormânt.

Nu mai era cu putință decît un singur lucru.

Despre Jean Valjean s-ar fi putut spune, spre deosebire de alți oameni, că purta cu el doi desagi: într-unul avea cugetul unui sfînt, iar în celălalt priceperea de temut a unui ocnaș. Scotocea într-unul sau în celălalt, după împrejurări.

După cum ne amintim, între alte felurite îndemînări, trecea, datorită numeroaselor lui evadări de la ocna din Toulon, drept meșter în arta neobișnuită de a se ridica pe colțul drept al unui zid, la nevoie pînă la înălțimea celui de-al șaselea etaj, proptindu-se în ceafă, în umeri, în șolduri și în genunchi, abia ajutîndu-se de rarele ieșituri ale pietrei; măiestrie care a făcut atît de înspăimîntător și de vestit colțul curții Conciergerie¹ din Paris, pe unde scăpase asum vreo douăzeci de ani condamnatul Battmolle.

Jean Valjean măsură cu ochii zidul deasupra căruia se vedea teiul. Era înalt de vreo optsprezece picioare². Colțul pe care-l făcea cu fațada clădirii celei mari era astupat în partea de jos cu o construcție de formă triunghiulară, ridicată parcă anume ca să ferească locul acela prea bine adăpostit de pîngărirea trecătorilor. Această umplere preventivă a colțurilor era foarte obișnuită la Paris.

Construcția avea o înălțime de aproape cinci picioare. Din vîrfurile ei și pînă pe zid nu mai erau decît patrușprezece.

Capătul de sus al zidului era făcut din piatră netedă, fără grinzi.

Greutatea era Cosette. Cosette nu știa să se cațere pe un zid. S-o părăsească? Jean Valjean nici nu se gîdea. S-o ia cu el, cu neputință. Ca să facă astfel de ascensiuni, omul are nevoie de toate puterile lui. Cea mai neînsemnată povară i-ar muta centrul de greutate și l-ar trînti la pămînt.

1. Închisoare pe insula Cité de pe Sena.

2. Veche măsură franceză, egală cu 0,3248 m.

I-ar fi trebuit o frînghie. Jean Valjean n-avea. Unde să găsească o frînghie, la miezul nopții, pe strada Polonceau? Să fi avut un regat, cu siguranță că Jean Valjean l-ar fi dat în clipa aceea pentru o frînghie.

Toate împrejurările extreme au o străfulgerare a lor, care uneori ne orbește, iar alteori ne luminează.

Privirea deznădăjduită a lui Jean Valjean întâlnește stîlpul felinarului din fundătura Genrot.

În vremea aceea pe străzile Parisului nu existau becuri de gaz. Odată cu căderea nopții se aprindeau lămpile, puse din loc în loc, și care erau stinse și coborîte cu ajutorul unei funii ce trecea strada de la un trotuar la celălalt și era vîrîtă în jgheabul stîlpului. Scripetele pe care se înfășură frînghia era închis sub lampă într-un dulăpior de fier, a cărui cheie o avea lampagiul și însăși funia era apărută pînă la o înălțime oarecare de un înveliș de metal.

Jean Valjean, cu energia celui ce luptă pe viață și pe moarte, trecu strada dintr-o săritură, intră în fundătură, forță broasca dulăpiorului cu vîrfuțuțului și după o clipă se întoarse lîngă Cosette. Avea o funie. Acești oameni întunecați, care trăiesc de azi pe mîine, în luptă cu destinul, nu stau pe gînduri.

Am arătat că în noaptea aceea felinarele nu erau aprinse. Cel din fundătura Genrot era așadar stins, ca toate celelalte, și puteai trece pe lîngă el fără să bagi de seamă că lampa nu era la locul ei. Toate acestea – ora, locul, întunericul, îngrijorarea lui Jean Valjean, mișcările lui neobișnuite, acel du-te-vino – începeau s-o neliniștească pe Cosette. Orice alt copil în locul ei ar fi început de mult să țipe. Ea se mărgini să-l tragă pe Jean Valjean de pulpana hainei. Se auzea din ce în ce mai limpede zgomotul patrului care se apropia.

— Tată, spuse ea încet, mi-e frică! Cine vine de-acolo?

— Ssst! răspunse nenorocitul. E doamna Thénardier.

Cosette tresări. El adăugă:

— Să nu scoți o vorbă! Lasă-mă pe mine! Dacă țipi sau dacă plîngi, doamna Thénardier, care te pîndește, vine să te ia.

Apoi, fără să se grăbească, dar și fără să piardă vreme, cu o precizie hotărîtă și cu mișcări scurte, cu atît mai admirabile în clipa aceea, cu cît Javert și patrula lui puteau să se ivească dintr-un moment în altul, își desfăcu cravata, o trecu împrejurul trupului Cosettei pe sub subsuori, avînd grijă să nu vatăme copilul, prinse cravata de un capăt ai funiei, cu ajutorul aceluia nod pe care marinarii îl numesc nod de rîndunică, luă celălalt capăt al funiei între dinți, își scoase ghetetele și ciorapii pe care îi azvîrli peste zid, se sui pe construcția de moloz, și începu să se ridice pe colțul dintre zid și fațadă, cu tot atîta dibăcie și siguranță de parcă ar fi avut o treaptă sub călcîie și sub coate.

Nu se scursese nici jumătate de minut și era în genunchi sus, pe zid. Cosette îl privea uluită, fără să scoată o vorbă.

Cuvintele lui Jean Valjean și numele doamnei Thénardier o înghețaseră. Auzi deodată vocea lui Jean Valjean, care îi strigă, destul de încet de altfel:

— Lipește-te de perete!

Îl ascultă.

— Să nu scoți o vorbă și să nu-ți fie frică! urmă Jean Valjean.

Ea se simți deodată ridicată de la pământ. Pînă să-și dea seama ce e cu ea, era sus pe zid. Jean Valjean o apucă, o puse în spinare, îi luă amîndouă mînuțele în mîna lui stîngă, se culcă pe burtă și merse de-a bușelea de-a lungul zidului pînă la capăt. Așa cum își închipuise, acolo se afla o clădire al cărei acoperiș pleca de la înălțimea împrejmuirii de lemn și cobora pînă foarte aproape de pământ, pe un plan ușor înclinat, care atingea teiul. Întîmplarea era fericită, pentru că în partea asta zidul era mult mai înalt decît spre stradă. Jean Valjean întrezărea sub el pământul, la o mare distanță. Tocmai ajunsese la planul înclinat al acoperișului și nu se despărțise bine de creasta zidului, cînd o larmă cumplită îi vesti sosirea patrulei. Se auzea glasul tunător al lui Javert:

— Scotociți fundătura! Strada Droit-Mur e păzită și ulicioara Picpus de asemenea. Îmi pun capul că el e în fundătură.

„Ea se simți deodată ridicată de la pământ.”

Soldații se repezică în fundătura Genrot. Jean Valjean se lăsa să alunece de-a lungul acoperișului; ajunsese, ținînd-o mereu pe Cosette, pînă în dreptul teiului și sări la pămînt. Fie de teamă, fie de curaj, Cosette nu scosese o vorbă. Avea numai mîinile puțin zdrelite.

VI

ÎNCEPUTUL UNEI ENIGME

Jean Valjean se afla într-un fel de grădină foarte întinsă, de o formă neobișnuită, într-una din acele grădini triste, făcute parcă să fie privite iarna și noaptea. Grădina asta de formă lunguiață avea o alee de ploi înalți în fund, arbori destul de stufoși prin colțuri și un spațiu gol în mijloc, unde se afla un singur copac foarte mare, apoi vreo cîțiva răsuciți și zbîrliti ca niște mărăcini mari, răzoare cu legume, straturi cu pepeni, ale căror clopote de sticlă străluceau sub lună, și un puț părăginit.

Se găseau ici-colo bănci de piatră, acoperite cu mușchi negru. Aleile erau drepte și mărginite cu arbuști mici și întunecați. Jumătate din alei erau năpădite de iarbă, iar un putregai verzui acoperea restul.

Jean Valjean avea lîngă el clădirea de pe al cărei acoperiș coborîse, o grămadă de surcele și, în spatele surcelor, stătea lipită de perete o statuie de piatră al cărei chip mutilat nu mai era decît o mască fără formă, ce apărea neclar în întuneric.

Clădirea era un fel de ruină în care se puteau deosebi odăi dărîmate, dintre care una, plină ochi, părea să fie folosită drept magazie.

Clădirea cea mare din strada Droit-Mur, care făcea colț cu strada Picpus, avea două fațade în formă de triunghi ce dădeau spre grădină. Aceste fațade erau pe dinăuntru și mai tragice încă decît pe dinafară. Toate ferestrele aveau gratii. Nu se zărea acolo nici o lumină. La etajele de sus se aflau streșini înaintate, ca la închisori. Una dintre fațadele astea își arunca umbra, asupra celeilalte și o lăsa apoi să cadă peste grădină, ca un lințoliu negru și nesfîrșit. Nu se mai zărea vreo altă casă. Fundul grădinii se pierdea în ceață și în noapte. Cu toate astea, deosebeai într-acolo, nelămurit, ziduri care se întretăiau, ca și cum ar mai fi fost și alte grădini dincolo, precum și acoperișurile joase de pe strada Polonceau.

Nu se poate închipui un loc mai sălbatic și mai singuratic decît grădina aceea. Era pustie, ceea ce era ușor de înțeles din pricina orei; dar locul nu părea făcut pentru ca să treacă cineva pe-acolo, fie și la amiază.

Prima grijă a lui Jean Valjean fusese să-și găsească ghetele și să le încalțe, iar apoi să intre cu Cosette în magazie. Cel care evadează nu, se socotește niciodată îndeajuns de ascuns. Fetița, care se gîndea

mereu la doamna Thénardier, îi împărtășea instinctul de a se adăposti cît mai bine cu putință.

Cosette tremura și se strîngea lîngă el. Se auzea tropotul zgomotos al patrului care scotocea fundătura și strada, se auzea cum puștile se loveau de pietre, ordinele pe care Javert le dădea agenților puși de el, precum și sudălmile lui, amestecate cu vorbe care nu se înțelegeau de loc.

După un sfert de ceas, învălmășeala aceea furtunoasă începu să se depărteze. Jean Valjean nici nu mai răsufla.

Pusese mîna, ușor, pe mîna Cosettei.

De altfel, singurătatea în care se afla era atît de neașteptat de liniștită, încît gălăgia aceea îngrozitoare, atît de violentă și atît de apropiată, nu o tulburase cîtuși de puțin. Parcă zidurile acelea ar fi fost ridicate cu pietrele surde despre care vorbește *Scriptura*.

Deodată, în mijlocul acelei liniști, se ridică un nou zgomot; un zgomot ceresc, divin, blînd, pe atît de fermecător, pe cît fusese celălalt de groaznic. Era un imn care ieșea din beznă, o minune de rugă și armonie în tăcerea întunecată și înfricoșătoare a nopții: voci de femei, dar voci alcătuite totodată de glasuri neprihănite de fecioare și din glasuri nevinovate de copii, voci de dincolo de lume, care seamănă cu acelea pe care noii-născuți le mai aud încă, și cei ce trag să moară încep să le audă. Cîntecul acesta venea din clădirea întunecată care domina grădina. În clipa în care larma demonilor se îndepărta, s-ar fi spus că un cor de îngeri se apropia în umbră.

Cosette și Jean Valjean căzură în genunchi.

Nu știau ce era, nu știau unde se găseau, dar simțeau amîndoi, bărbatul și copilul, pocăitul și cel nevinovat, că trebuiau să îngenunche.

Vocile acelea erau și mai ciudate pentru că nu împiedicau clădirea de a părea goală. Era ca un cîntec supranatural într-o casă nelocuită.

Pe cînd vocile acelea cîntau, Jean Valjean nu se mai gîndea la nimic. Nu mai vedea noaptea. Vedea un cer albastru. I se părea că simte cum i se deschid acele aripi pe care le avem cu toții înăuntrul nostru. Cîntecul se stinse. Poate că ținuse multă vreme. Jean Valjean n-ar fi putut-o spune. Ceasurile de extaz nu țin niciodată mai mult decît o clipă.

Totul se cufundase din nou în tăcere. Nimic nu se mai auzea în stradă; nimic în grădină. Se topise atît ceea ce amenința, cît și ceea ce liniștea. Pe creasta zidului, vîntul bătea în cele cîteva buruieni uscate, făcînd un zogomot ușor și lugubru.

VII

URMAREA ENIGMEI

Vîntul nopții începuse să sufle, semn că puteau fi ceasurile unu sau două. Biata Cosette nu spunea nimic. Jean Valjean socoti că adormise, pentru că se așezase pe jos, alături, și-și sprijinise capul de el. Se aplecă și o privi. Cosette avea ochii mari deschiși și un aer gînditor, care-l duru pe Jean Valjean.

Încă tremura.

— Ți-e somn? spuse Jean Valjean.

— Mi-e foarte frig, îi răspunse ea. După o clipă îl întrebă: Ea e tot acolo?

— Cine? spuse Jean Valjean.

— Doamna Thénardier.

Jean Valjean uitase mijlocul de care se slujise ca s-o facă pe Cosette să nu scoată o vorbă.

— Aș! spuse el. A plecat. Nu-ți mai fie teamă de nimic!

Fetița suspină, ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

Pe jos era umed, magazia era deschisă din toate părțile, vîntul sufla din ce în ce mai rece. Omul își scoase redingota și o înveli pe Cosette.

— Așa ți-e mai puțin frig? întrebă el

— O, da, tăticule!

— Bine, așteaptă-mă o clipă! Mă întorc.

Leși din ruină și merse de-a lungul clădirii celei mari, în căutarea unui adăpost mai bun. Dădu de uși, dar erau închise. La toate ferestrele de la parter erau zăbrele.

Îndată ce trecu de colțul interior al clădirii, băgă de seamă că se apropia de niște ferestre boltite de unde văzu venind oarecare lumină. Se ridică pe vîrfurile picioarelor și se uită printr-una din ferestre. Toate dădeau într-o sală destul de spațioasă, pardosită cu lespezi mari, plină de arcade și stîlpi, unde nu se zăreau decît o licărire slabă și umbre întunecoase. Licărirea venea de la un opaiț aprins într-un colț. Sala era pustie și nu se zărea înăuntrul ei nici o mișcare. Cu toate astea, uitîndu-se mai bine, i se păru că vede pe jos, pe pardoseală, ceva care părea acoperit cu un lințoliu și aducea a formă omenească. Era ceva culcat cu fața în jos, pe piatră, cu brațele cruce, nemișcat ca un mort. După un fel de șarpe care se tîra pe pardoseală, s-ar fi spus că forma asta sinistră avea legată de gît o funie.

Întreaga sală era scăldată în negura locurilor abia luminate, care sporește groaza. Jean Valjean spunea adeseori după aceea că, deși multe priveliști funebre îi trecuseră prin viață, niciodată nu văzuse totuși ceva care să-i înghețe mai mult sîngele în vine, ceva mai înspăimîntător decît făptura aceea enigmatică, îndeplinind nu știu ce mister necunoscut în bezna locului aceluia. Era groaznic să-ți închipui că acel ceva era poate un corp mort. Dar încă și mai groaznic să te gîndești că mai era poate viu. Avu curajul să-și lipească fruntea de

geam, pentru a vedea dacă acel ceva avea să se miște sau nu. Degeaba rămase astfel o vreme care i se păru nesfârșită; forma întinsă acolo nu făcea nici o mișcare. Deodată însă se simți cuprins de o spaimă nemaipomenită și o luă la fugă. Începu să alerge spre magazie, fără a îndrăzni să se uite înapoi. I se părea că, de-ar fi întors capul, ar fi văzut făptura aceea mergînd în urma lui cu pași mari și dînd din mîini. Ajunse gîfîind la dărăpănătură. I se tăiau genunchii, sudoarea îi curgea pe spinare.

Unde se afla? Cine și-ar fi putut închipui un asemenea cavou în mijlocul Parisului? Ce era oare casa aceea ciudată? Clădire plină de mistere nocturne, care chema sufletele în umbră, cu voci de înger și, cînd veneau, le înfățișa deodată acea apariție înfiorătoare care le făgăduia să le deschidă poarta încîntătoare a cerului, dar le deschidea poarta groaznică a mormîntului! Și totuși, asta era o casă ca toate casele, cu număr la poartă! Nu visa. Dar avea nevoie să-i atingă pietrele cu degetul ca s-o poată crede. Răceala nopții, teama, neliniștea și emoțiile serii îl copleșiră. Frigurile îl cuprinseseră și toate gîndurile i se ciocneau în minte neconținut.

Se apropie de Cosette. Dormea.

VIII

ENIGMA CREȘTE

Fetița își pusese capul pe o piatră și adormise. Se așeză lîngă ea și începu s-o privească. Încetul cu încetul, pe măsură ce se uita la ea, se liniștea, și spiritul lui își redobîndi libertatea.

Înțelegea limpede adevărul care avea să stea de acum încolo la temelia vieții lui, și anume că atîta vreme cît o va avea lîngă el, n-are să aibă nevoie de nimic decît pentru ea, și nici frică nu-i va fi de nimic, decît din pricina ei. Nici măcar nu simțea că-i e foarte frig, după ce-și scosese haina ca s-o acopere pe Cosette.

Cu toate astea, cu toată visarea în care căzuse, auzea de la o vreme un zgomot ciudat. Parcă cineva ar fi scuturat un clopoțel. Zgomotul acesta venea din grădină. Se putea auzi limpede, cu toate că era slab. Semăna cu acea muzică vagă pe care o fac tălăngile vitelor noaptea la pășune.

„Se apropie de Cosette. Dormea.”

Zgomotul acesta îl făcu pe Jean Valjean să se întoarcă. Se uită și văzu că era cineva în grădină.

Printre clopotele de sticlă care acopereau pepenii, mergea o făptură care semăna cu un om ce se ridica, apleca și se oprea, cu mișcări regulate, ca și cum ar fi tîrît sau ar fi așternut ceva pe jos. Fătura asta părea că șchioapătă.

Jean Valjean tresări scuturat de veșnicul fior al celor oropsiți. Totul îi se pare dușmănoș și vrednic de bănuială. Se feresc de zi pentru că pot fi văzuți, și de noapte pentru că pot fi surprinși. Adineauri tremura pentru că grădina era pustie, acum tremura pentru că era cineva în ea. Căzu dintr-o teamă închipuită într-o teamă adevărată; își spuse că poate Javert și copiii lui nu pleaseră, că fără-îndoială lăsaseră în stradă oameni care să supravegheze, că omul acesta, dacă avea să-l găsească în grădină, va cere ajutor, va striga și-l va da pe mîna poliției.

O luă ușor în brațe pe Cosette, care dormea, și o duse în spatele unui maldăr de mobile vechi, scoase din uz, în ungherul cel mai din fund al magaziei. Cosette nu se mișcă.

Se uită de-acolo cu luare-aminte la făptura din pepenărie. Era ciudat că zgomotul clopoțelului însoțea toate mișcărilor omului. Cînd se apropia, se apropia și zgomotul; cînd se depărta, zgomotul se depărta și el; dacă făcea o mișcare grăbită, un sunet tremurat însoțea mișcarea; cînd se oprea, înceta și zgomotul. Părea, fără doar și poate, că clopoțelul acela era legat de om. Dar ce putea oare să însemne asta? Ce fel de om era acesta de care atîrna un clopoțel ca de-un berbec sau ca de-un bou?

Pe cînd își puna întrebările astea, atinse mîinile Cosettei. Erau înghețate.

— Vai. Dumnezeuule! spuse el. O chemă cu glasul scăzut: Cosette!

Ea nu deschise ochii. O scutură cu putere. Nu se trezi.

— N-o fi murit? spuse el și se ridică deodată, cutremurat din creștet pînă-n tălpi.

Cele mai îngrozitoare gînduri îi trecură de-a valma prin minte. Sînt clipe în care cele mai groaznice presupuneri ne cuprind ca o haită de furii și se năpustesc cu putere peste hotarele minții noastre.

„...o făptură care semăna cu un om...”

Cînd e vorba de cei pe care îi iubim, grija noastră născocește toate nebuniile. Își aduse aminte că somnul sub cerul liber, într-o noapte friguroasă poate ucide.

Cosette, palidă, zăcea la pămînt, la picioarele lui, fără să facă o mișcare.

Îi ascultă răsufierea. Respira încă, dar răsufierea ei i se părea slabă, gata să se oprească.

Cum s-o încălzească? Cum s-o trezească? Orice alt gînd i se șterse din minte. Năuc, dădu buzna afară din dărăpănătură. Trebuia neapărat ca, în mai puțin de un sfert de ceas, Cosette să fie culcată într-un pat, în fața unui foc.

IX

OMUL CU CLOPOȚELUL

Se duse de-a dreptul la omul din grădină. Ținea în mînă fișicul cu monede de argint, pe care-l purta în buzunarul vestei.

Omul sta cu capul în jos și nu-l văzu venind. Făcu cîțiva pași mai mari, fu lîngă el și-i strigă:

— O sută de franci!

Omul avu o tresărire și ridică ochii.

— Cîștigi o sută de franci, reluă Jean Valjean, dacă mă găzduiești în noaptea asta.

Luna lumină din plin fața îngrozită a lui Jean Valjean.

— Ia te uită, dumneata ești, moș Madeleine! spuse omul.

Numele acesta, rostit astfel în acest ceas întunecat, în acel loc necunoscut și de un om necunoscut, îl făcu pe Jean Valjean să dea înapoi. La toate s-ar fi așteptat, numai la asta nu. Cel care îi vorbea era un moșneag adus de spate și șchiop, îmbrăcat aproape ca un țaran, și care avea la genunchiui stîng un genunchier de piele, de care atîrna un clopot destul de mare. Fața nu i se vedea pentru că era în umbră. Omul își scoase pălăria din cap și spuse tremurînd:

— Vai, Doamne! Cum de te găsești aici, moș Madeleine? Pe unde ai intrat, Isuse Hristoase! Parc-ai căzut din cer! Nu e nici o îndoială că de-ai să pici odată de undeva, apoi de-acolo ai să pici. Și în ce hal ești! N-ai cravată, n-ai pălărie, n-ai haină pe dumneata. Știi că cineva care nu te-ar cunoaște s-ar speria de-a binelea? Doamne-Dumnezeule, nu cumva sfinții și-au pierdut mințile? Dar cum ai intrat aici?

Vorbea pe nerăsufiate. Vorbea cu sfătoșenia celor de la țară, în care nu e nimic neliniștitor. Toate astea fuseseră spuse cu un amestec de mare uimire și de bunătate naivă.

— Cine ești dumneata? Și ce e cu casa asta? întrebă Jean Valjean.

— Ei Doamne, asta e prea de tot? rosti moșneagul. Eu sînt acela

căruia i-ai dat de lucru aici, și casa e aceea unde mi-ai găsit de lucru. Ce, nu mă mai cunoști?

— Nu, spuse Jean Valjean. Dar cum se face că mă cunoști dumneata?

— Mi-ai scăpat viața, spuse omul.

Se întoarse; o rază de lumină îi desena profilul și Jean Valjean îl recunoscu pe bătrînul Fauchelevent.

— Ah, spuse Jean Valjean, dumneata ești? Da, te cunosc.

— A dat Dumnezeu! grăi, dojenitor, bătrînul.

— Ce faci aici?

— Uite, îmi acopăr pepenii.

Bătrînul Fauchelevent ținea într-adevăr în mînă, în clipa în care îl oprise Jean Valjean, o rogojină de paie pe care tocmai o întindea peste pepeni. De un ceas de cînd era în grădină avusese vreme să acopere cîteva straturi. Operația asta îl silea să facă acele mișcări neobișnuite pe care le văzuse Jean Valjean din magazin. Urmă:

— Mi-am spus: cerul e senin, o să înghețe. Dacă aș pune o plăpumioară pe pepeni? Și, adăugă el, privindu-i pe Jean Valjean și rîzînd cu poftă, ce naiba, dumneata ar trebui să faci la fel! Dar cum de-ai ajuns aici?

Jean Valjean, văzînd că omul acesta îl cunoaște cel puțin sub numele de Madeleine, deveni prudent. Punea întrebare după întrebare. Lucru ciudat, rolurile păreau să se fi schimbat. El, nepoftitul, era acela care întreba.

— Și ce rost are clopoțelul ăsta pe care îl ai la genunchi?

— Țsta? răspunse Fauchelevent. E ca să mă ocolească.

— Cum ca să te ocolească?

Bătrînul Fauchelevent făcu cu ochiul, cu un aer care nu se poate descrie.

— Vai, Doamne! Dar în casa asta nu sînt decît femei. Și printre ele multe fete tinere. Se pare că aș fi periculos dacă m-ar întîlni. Clopoțelul le dă de știre. Cînd vin eu, ele pleacă.

— Ce e casa asta?

— Ei, știi bine.

— Nu, nu știu.

— Doar dumneata mi-ai găsit locul ăsta de grădinar.

— Spune-mi ca și cum n-aș ști nimic.

— Ei bine, află că e mănăstirea Petit-Picpus.

Jean Valjean își aduse aminte. Întîmplarea, adică providența, îl aruncase în mînăstirea din cartierul Saint-Antoine, unde bătrînul Fauchelevent, beteag după accidentul cu căruța, fusese primit după recomandăția sa, cu doi ani în urmă. Spuse și el, ca și cînd și-ar fi vorbit sie însuși:

— Mînăstirea Petit-Picpus!

— Dar la urma urmei, urmă Fauchelevent, cum naiba ai făcut să intri

aici, moș Madeleine? Degeaba ești un sfânt, că ești și bărbat, și bărbații nu intră niciodată aici.

— Și totuși ești și dumneata aici.

— Nu sînt decît eu.

— Cu toate astea, rosti Jean Valjean, trebuie să rămîn.

— Doamne, Dumnezeule! strigă Fauchelevent.

Jean Valjean se apropie de moșneag și spuse cu o voce gravă:

— Moș Fauchelevent, ți-am scăpat viața.

— Eu mi-am adus aminte cel dintîi, răspunse Fauchelevent.

— Ei bine, poți să faci pentru mine astăzi ceea ce am făcut eu pentru dumneata altădată.

Fauchelevent apucă între mîinile sale bătrîne, zbîrcite și tremurătoare, cele două mîini puternice ale lui Jean Valjean și rămase cîteva clipe așa, ca și cum n-ar fi putut să vorbească. În sfîrșit, rosti:

— Vai! Ar fi o binecuvîntare cerească dacă aș putea să-ți fac și eu un bine! Eu să-ți scap viața? Domnule primar, cere-i ce vrei bătrînului dumitale!

Moșneagul fu transfigurat de o bucurie înălțătoare. Chipul îi strălucea.

— Ce vrei să fac? urmă el.

— Am să-ți explic. Ai o odaie?

— Am o baracă ferită, acolo, pe după ruina vechii mînăstiri, într-un ungher pe care nu-l vede nimeni. Sînt trei odăi.

Baraca era într-adevăr, atît de bine ascunsă în spatele dărăpănăturii, și atît de bine așezată ca să n-o zărească nimeni, încît Jean Valjean nici n-o văzuse.

— Bine, spuse Jean Valjean. Acum îți cer două lucruri.

— Ce anume, domnule primar?

— Mai întîi, să nu spui nimănui ceea ce știi despre mine. În al doilea rînd, să nu cauți să afli mai mult decît știi.

— Cum vrei. Știu că nu poți să faci decît fapte cinstite și ca ai fost întotdeauna omul lui Dumnezeu. Si-apoi, dumneata m-ai trimis aici. Te privește. Sînt al dumitale.

— S-a făcut. Acum vino cu mine. Mergem să luăm copilul.

— Ah, spuse Fauchelevent. E și un copil!

Nu mai adăugă nici un cuvînt și-l urmă pe Jean Valjean ca un cîine pe stăpînul lui. Peste mai puțin de o jumătate de ceas, Cosette, care se îmbujorase din nou la față la dogoarea unui foc bun, dormea în patul bătrînului grădinar. Jean Valjean își pusese iarăși cravata și redingota și-și găsise pălăria pe care o azvîrlise peste zid. În vreme ce Jean Valjean își îmbrăca haina, Fauchelevent își scoase genuncherul cu clopoțel, care, prins într-un cui, lîngă un coș de paie, împodobește acum peretele.

Cei doi bărbați se încălzeau în jurul unei mese pe care Fauchelevent

pusese o bucată de brînză, pîine neagră, o sticlă de vin, două pahare, și bătrînul îi spunea lui Jean Valjean, punîndu-i mîna pe genuchi:

— Vai, moș Madeleine! Nu m-ai recunoscut din prima clipă! Scapi viața oamenilor și după aceea îi uiți! Nu e frumos! Ei își amintesc de dumneata, iar dumneata ești un ingrat.

„...și bătrînul îi spunea lui Jean Valjean...”

CAPITOL ÎN CARE SE EXPLICĂ CUM JAVERT ȘI-A PIERDUT VREMEA ÎN ZADAR

Întîmplările acestea, pe care pînă acum le-am văzut numai dintr-o singură latură, se desfășuraseră în împrejurările cele mai simple.

În noaptea zilei în care Javert îl arestase pe Jean Valjean la căpătîiul Fantinei, acesta evadase din închisoarea municipală de la Montreuil-sur-mer, iar poliția bănuise că ocnașul fugit se îndreptase spre Paris. Parisul e un puhoi în care totul se pierde; ca într-un vârtej al mării, totul dispare în acest vârtej al lumii. Nici o pădure nu-l ascunde pe om mai bine ca mulțimea.

Fugarii de tot felul o știu. Se duc la Paris ca și cum s-ar duce să se dea la fund; sînt unele dări la fund care te scapă. O știe și poliția, și de-asta caută la Paris ceea ce a pierdut în altă parte. Îl caută aici pe fostul primar de la Montreuil-sur-mer. Javert fu chemat la Paris, ca să dea lămuriri în folosul cercetărilor. Într-adevăr, Javert fu de mare ajutor în prinderea lui Jean Valjean. Rîvna și inteligența lui Javert cu prilejul acesta fură remarcate de Chabouillet, care era secretar la prefectură sub contele Anglès. Chabouillet, care îl mai ajutase de altfel pe Javert, îl numi pe inspectorul de la Montreuil-sur-mer în poliția din Paris. Aici, Javert știa să se facă necesar în diferite feluri și – trebuie s-o spunem, cu toate că expresia pe care o vom întrebuința pare neașteptată pentru astfel de servicii – în chip onorabil.

Nu se mai gîndi la Jean Valjean – cîinii aceștia, mereu la vînătoare, uită de lupul de ieri pentru lupul de azi – pînă în decembrie 1823, cînd îi căzu în mînă un jurnal, lui, care nu citea niciodată ziare; dar, ca monarhist, Javert ținuse să cunoască amănuntele intrării triumfale în Bayonne a „principelui generalisim”. Abia sfîrșise de citit articolul care-l interesa, cînd numele lui Jean Valjean din dosul unei pagini îi atrase luarea-aminte. Jurnalul vestea că ocnașul Jean Valjean murise și publica faptul acesta în termeni atît de siguri, încît Javert nu mai avu nici o îndoială. Se mărgini să spună: „Acolo-i temnița cea bună”. Apoi zvîrli ziarul și nu se mai gîndi la asta.

După cîtva timp, prefectura departamentului Seine-et-Oise transmise prefecturii poliției din Paris o notă privitoare la răpirea unui copil, care se petrecuse la Montfermeil în împrejurări deosebite. Nota spunea că o fetiță de vreo șapte-opt ani, care fusese încredințată de maică-sa unui hangiu din partea locului, fusese furată de un necunoscut; pe fetiță o chema Cosette și era copilul unei femei decăzute, anume Fantine, moartă la spital, nu se știe nici unde, nici cînd. Nota asta

trecu pe sub ochii lui Javert și-l făcu să cadă pe gânduri.

Numele Fantinei îi era bine cunoscut. Își amintea că Jean Valjean îl făcuse, pe el, Javert, să bufnească în rîs, cînd i-a cerut un răgaz de trei zile ca să plece în căutarea copilului individei aceleia. Își aduse aminte că Jean Valjean fusese arestat la Paris în clipa în care se suia în diligenta de Montfermeil. Cîteva indicii dăduseră de bănuir pe atunci că se suia poate pentru a doua oară în diligența aceea și că mai făcusc în ajun o primă plimbare, dar numai prin împrejurimile satului, deoarece în sat nu fusese văzut. Ce căuta în ținutul Montfermeil? Nimeni nu putuse ghici. Javert înțelegea abia acum. Acolo se găsea fata Fantinei. Jean Valjean se duse s-o caute. Dar fata aceea fusese furată de un necunoscut. Cine putea fi necunoscutul? Să fi fost Jean Valjean? Dar Jean Valjean murise. Fără să spună nimănui nimic, Javert luă diligența din fundătura La Planchette și se duse la Montfermeil.

Se aștepta să găsească acolo lumină, dar nu găsi decît întuneric.

În primele zile cei doi Thénardier fuseseră furioși și trăncăniseră. Disparația Ciocîrliei făcuse vâlvă în sat. S-au născocit la repezeală tot felul de versiuni ale poveștii care pînă la urmă fu aceea a răpirii unui copil. Așa luă naștere nota poliției. Cu toate astea, după ce-i trecu necazul, Thénardier, cu instinctul lui fără greș, înțelese foarte repede că nu e niciodată folositor să atragi atenția procurorului general și că plîngerile lui cu privire la „răpirea” Cosettei aveau ca prim rezultat fixarea ochilor ageri ai justiției asupra lui și asupra multor afaceri tulburi pe care le făcuse. Primul lucru pe care bufnițele vor să-l ocolească e să li se aducă o lumînare. Și, mai întîi, cum o să se descurce el în privința celor o mie cinci sute de franci pe care-i primise? Așadar, schimbă macazul, astupă gura nevesti-si și făcu pe miratul cînd i se mai vorbi de „copilul furat”. Nu pricepea nimic; fără îndoială că se plînsese în clipa cînd i se luase atît de repede mititica lui dragă, pe care din duioșie ar fi vrut s-o mai ție vreo două-trei zile, dar că „bunicul” fetei venise s-o ia, cum era de altfel firesc. Spunea „bunicul”, pentru că făcea impresie bună. Sosind la Montfermeil, Javert căzu tocmai asupra acestei versiuni. „Bunicul” îl făcea să dispară pe Jean Valjean.

Javert înfipse totuși cîteva întrebări, ca pe niște sonde, în povestirea lui Thénardier:

— Cine era bunicul și cum îl chema?

Thénardier răspunse simplu:

— E un agricultor bogat. I-am văzut legitimația. Mi se pare că-l cheamă Guillaume Lambert.

Lambert e un nume de om cumsecade. Javert se întoarse la Paris.

„Jean Valjean a murii de-a binelea, își spuse el, și eu sînt un nătărău.”

Începu să uite povestea asta, cînd, prin martie 1824, auzi vorbindu-se despre un personaj ciudat, care locuia în parohia Saint-Médard și

era poreclit „cerșetorul care dă de pomană”. Se spunea că personajul acesta ar fi un rentier, al cărui nume nu-l știa nimeni precis și care trăia singur, cu o fetiță de opt ani, care habar n-avea de nimic, decât că venea de la Montfermeil. Montfermeil! Cuvîntul acesta se întorcea iar și iar, și-l făcea pe Javert să ciulească urechea. Un bătrîn cerșetor în slujba poliției, un fost țîrcovnic, căruia personajul acela îi dădea de pomană, mai adăugă vreo cîteva amănunte. Rentierul acesta era un sălbatic, nu ieșea niciodată decât seara, nu vorbea cu nimeni, numai cu cei săraci uneori, și nu se lăsa domesticit. Purta o redingotă galbenă, groaznică la vedere, care făcea cîteva milioane, fiindcă era toată căptușită cu bancnote. Hotărît lucru, asta ațîță curiozitatea lui Javert. Ca să-l vadă de aproape pe acest rentier de pomină, și fără să-l sperie, se îmbracă într-o bună zi cu zdrențele țîrcovnicului și luă locul pe care bătrînul copoi se așeza în fiecare seară pe vine, cîntîndu-și psalmii pe nas și spionînd printre rugăciuni.

În sfîrșit, „individul suspect” veni în fața lui Javert travestit în acest chip și-i dădu de pomană. În clipa aceea, Javert ridică fruntea, și lovitura pe care o primi Jean Valjean părăindu-i-se că-l recunoaște pe Javert o primi și Javert, părăindu-i-se că-l recunoaște pe Jean Valjean.

Dar întunericul ar fi putut să-l însele. Moartea lui Jean Valjean era oficială; lui Javert îi rămîneau îndoieli, și încă grave; și atîta vreme cît se îndoia, Javert, omul scrupulos, nu punea mîna în gît nimănui.

Își urmări omul pînă la hardughia Gorbeau și o făcu să vorbească pe bătrîna, ceea ce nu era greu. Bătrîna îi confirmă povestea despre redingota căptușită cu milioane și-i istorisi întîmplarea cu hîrtia de o mie de franci. O văzuse! O pipăise! Javert luă o odaie cu chirie. Chiar în aceeași seară se și instală în ea. Se puse să tragă cu urechea la ușa chiriașului misterios, nădăjduind să-i audă glasul, dar Jean Valjean îi zărise lumînarea prin gaura cheii și zădărnicișe socoteala spionului, păstrînd tăcerea.

A doua zi, Jean Valjean își luă tălpășița. Dar zgomotul monedei de cinci franci, pe care o lăsase să cadă, fu simțit de bătrîna, care, auzind zornăit de bani, își închipui că vroia să se mute și se grăbi să-i dea de știre lui Javert. Noaptea, pe cînd Jean Valjean ieșea din casă, Javert îl aștepta în dosul copacilor de pe boulevard, împreună cu doi oameni.

Javert ceruse întăriri de la prefectură, dar nu spusese numele insului pe care nădăjduia să-l prindă. Era taina lui; o păstrase din trei pricini: mai întîi, pentru că cea mai mică indiscreție putea să-i dea de gîndit lui Jean Valjean; apoi, pentru că a pune mîna pe un vechi ocnaș evadat și socotit drept mort, pe un condamnat pe care registrele justiției îl trecuseră odinioară pentru totdeauna „printre răufăcătorii cei mai periculoși”, era un succes măreț pe care cei vechi din poliția pariziană desigur că nu aveau să-l lase unui nou-venit ca Javert, și se temea ca aceștia să nu-i ia ocnașul; în sfîrșit, pentru că lui Javert, care

era un artist, îi plăcea neprevăzutul. Nu putea suferi izbânzi de care îți bați joc trîmbițîndu-le cu mult înainte. Îi plăcea să-și pregătească în umbră capodoperele și să le dea apoi în vileag dintr-odată.

Javert îl urmărise pe Jean Valjean din copac în copac, apoi din colț de stradă în colț de stradă, fără să-l piardă din ochi nici o clipă. Tocmai în momentele în care Jean Valjean se credea mai în siguranță, ochiul lui Javert era asupra lui.

De ce Javert nu-l aresta pe Jean Valjean? Pentru că tot se mai îndoia.

Trebuie să ne amintim că pe vremea aceea poliția nu era tocmai de capul ei; o stingherea presa liberă. Cîteva arestări arbitrare date la iveală de ziare avuseseră răsunet pînă în cele două Camere și intimidaseră prefectura. Să atentezi la libertatea individuală era un fapt grav. Agenții se temeau să nu se înșele; prefectul îi trăgea la răspundere; o greșeală însemna destituirea. Își închipuie oricine efectul pe care l-ar fi făcut la Paris această scurtă notiță reprodușă de douăzeci de ziare:

„Ieri un bunic bătrîn cu părul alb, rentier respectabil, care se preumbla cu nepoțica lui în vîrstă de opt ani, a fost arestat și dus la închisoarea prefecturii sub cuvînt că ar fi un ocnaș evadat!”

Afară de asta, trebuie s-o mai spunem o dată: Javert avea scrupulele lui. Sfaturile conștiinței sale se adăugau la sfaturile prefectului; se îndoia cu adevărat.

Jean Valjean îi întorcea spatele și mergea prin întuneric.

Tristețea, neliniștea, tulburarea, copleșeala, această nouă nenorocire de a fi silit să fugă noaptea și să caute un adăpost în Paris, pentru Cosette și pentru el, nevoia de a-și potrivi pasul după pasul unui copil – toate astea schimbaseră, chiar fără voia lui, înfățișarea lui Jean Valjean și îl îmbătrîniseră în asemenea măsură, încît poliția însăși, încarnată în Javert, putea să se înșele, și se înșelă. Neputința de a se apropia de el prea mult, haina lui de învățător bătrîn venit din emigrație, declarația lui Thénardier care-l făcea bunic, în sfîrșit, convingerea tuturor că murise ca ocnaș – se adăugau toate la îndoielile lui și se înghesuiau în mintea lui Javert.

La un moment dat, îi trecu prin gînd să-i ceară să se legitimizeze. Dar dacă omul acela nu era nici Jean Valjean, și dacă nu era nici un bătrîn rentier cinstit și cumsecade, poate că era un găligan amestecat adînc și iscusit în urzeala întunecată a fărădelegilor pariziene, vreun periculos șef de bandă, care făcea pomeni pentru a-și ascunde alte talente, așa cum se obișnuia. Avea spioni, complici, adăposturi unde fără îndoială că se refugia. Toate aceste ocoluri pe care le făcea pe străzi arătau că nu era un simplu om de treabă. A-l aresta prea repede însemna să „tai găina cu ouă de aur”. Ce-l costa să aștepte? Javert era sigur că n-avea să-i scape.

Își vedea de drum, așadar, destul de nedumerit, punîndu-și sute de

întrebări cu privire la acest personaj misterios.

Abia târziu, în strada Pontoise, datorită luminii puternice a unei cărciumi, îl recunosc fără doar și poate pe Jean Valjean.

Sînt în lumea asta două ființe care tresar din adîncuri: mama care-și găsește copilul și tigru care-și găsește prada. Javert tresări acum din adîncuri.

După ce-l recunosc fără puțință de îndoială pe Jean Valjean, pe ocnașul temut, își aduse aminte că nu erau decît trei și ceru întăriri comisarului de poliție din strada Pontoise. Cînd trebuie să apuci un băț cu țepi îți pui mînuși.

Această întîrziere, cît și staționarea la răspîntia Rollin, ca să se înțeleagă cu polițistii, erau cît p-aci să-l facă să-i piardă urma. Ghici însă repede că Jean Valjean ar fi vrut să pună rîul între ei și vînători. Lăsă capul în jos și se gîndi, ca un copoi care pune nasul la pămînt, ca să se asigure că era pe drumul cel bun. Javert, cu instinctul lui puternic fără greș, merse drept spre podul Austerlitz. O întrebare pusă paznicului pe pod îl lămurî. „N-ai văzut un om cu o fetiță?” „L-am pus să plătească zece centime”, răspunse taxatorul. Javert ajuns pe pod tocmai bine pentru a vedea de partea cealaltă a apei pe Jean Valjean cu Cosette de mîină, trecînd printr-un loc luminat de lună. Îl văzu apucînd pe strada Chemin-Vert-Saint-Antoine; se gîndi la fundătura Genrot așezată acolo ca o trapă și la singura ieșire a străzii Droit-Mur, pe ulicioara Picpus. Își asigură pozițiile înaintate; trimise în grabă, pe un drum ocolit, pe unul dintre polițiști, ca să păzească ieșirea. Opri o patrulă care se întorcea la postul Arsenalului și o puse să-l însoțească. În astfel de partide soldații sînt „atuuri”. De altfel, se știe că pentru a-i veni de hac unui mistreț, trebuie să fii vînător priceput și să ai cîini mulți. După ce-și luă toate aceste măsuri și îl simți pe Jean Valjean prins între fundătura Genrot la dreapta, polițistul lui la stînga, și el, Javert, în urmă, trase pe nas tabac.

Apoi își începu jocul. Avu o clipă de încîntare drăcească, își lăsă omul în voie, știind că îl are în mîină, dar dorind să întîrzie cît mai mult clipa arestării, fericit să-l simtă prins și să-l vadă liber, învăluindu-l cu privirea, ca păianjenul care lasă musca să se zbată și ca pisica șireată care lasă șoarecele să încerce să fugă. Ghearele și unghiile au senzualitatea lor monstruoasă: e frămîntarea tăcută a animalului prins în cleștele lor. Ce poate fi mai plăcut decît această înăbușire!

Javert era în culmea fericirii. Ochiurile plasei lui erau trainic legate. Era sigur de izbîndă; nu avea altceva de făcut decît să strîngă gheara.

Îtovărășit cum era, pînă și gîndul că Jean Valjean ar fi putut să se împotrivească era cu neputință de admis, oricît de energic, de puternic și de deznădăjduit ar fi fost el.

Javert înaintă încet, măsurînd și scotocind în drumul său prin toate colțurile de stradă, de parcă ar fi fost buzunarele unui pungaș.

Cînd ajunsese în mijlocul pânzei lui de păianjen, musca – ia-o de unde nu-i!

Își poate închipui oricine necazul lui!

Întrebă sentinela pe care o pusese în dreptul străzilor Droit-Mur și Picpus; polițistul nu se mișcase de la postul lui, dar nu-l văzuse trecînd pe cel urmărit.

Se întîmpla uneori ca un cerb să scape, cu toate că haita e năpustită asupra lui. În cazul acesta, vânătorii încercați nu știu ce să mai spună. Duvivier, Ligniville și Desprez rămân cu gura căscată. Într-o astfel de împrejurare nefericită, Artonge¹ a strigat: „Nu e un cerb, e un vrăjitor”.

Javert ar fi strigat și el la fel.

Dezamăgirea lui amestecă, o clipă, laolaltă, deznădejde și mînie.

Cai siguranță că Napoleon a făcut greșeli în războiul din Rusia, Alexandru în războiul din Indii, Cezar în războiul din Africa, Cyrus în războiul din Sciția și Javert în campania lui împotriva lui Jean Valjean. Poate că a greșit atunci cînd nu l-a recunoscut pe fostul ocnaș din prima clipă. Cea dintîi privire aruncată ar fi trebuit să-i ajungă. A făcut rău că nu a pus pur și simplu mîna pe el cînd erau în hardughie. A făcut rău că nu l-a arestat cînd l-a recunoscut, cu siguranță, în strada Pontoise. A făcut rău cînd s-a oprit să se sfătuiască cu ajutoarele sale la lumina lunii, la răspîntia Rolin; sfaturile, bineînțeles, sînt folositoare și e bine să-ți cunoști și să pui întrebări acelor cîini care merită crezare. Dar niciodată nu se poate spune că vînătorul a luat prea multe măsuri cînd vînează animale năbădăioase ca lupii și ocnașii. Javert, ocupîndu-se prea mult să-i pună cîinii pe urme, atrăsese luarea aminte a animalului, făcîndu-l să simtă că e urmărit și punîndu-l pe fugă. Făcuse rău, mai ales, de îndată ce-i dăduse de urmă în dreptul podului Austerlitz, că începuse acel joc nemaipomenit și copilăros cu un astfel de om. Se socotise mai puternic decît era și-și închipuise că putea să se joace cu un leu, ca și cu un șoarece. Se socotise prea slab atunci cînd crezuse nimerit să-și mai ia ajutoare. Precauțiune fatală și pierdere de timp prețios. Javert făcuse toate greșelile astea, cu toate că era unul dintre spionii cei mai pricepuți și mai corecți din cîți au existat vreodată. Era, în toată puterea cuvîntului, ceea ce se cheamă în termenii vînătorești un copoi de rasă. Dar cine poate să fie perfect?

Marii strategii au și ei clipele lor de orbire.

Adesea greșelile mari sînt ca frînghiile groase; făcute dintr-o mulțire de fire. Luați un cablu fir cu fir, luați în parte toate micile motive hotărîtoare, le veți da la o parte unul după altul, spunînd: numai atît? Împlețiți-le, suciți-le și vor ieși lucruri uriașe, și anume: Atila care

1. *Duvivier, Ligniville, Desprez, Artonge* – vînători vestiți din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Autori de tratate cinegetice.

sovăie între Marcian în răsărit și Valentinian în apus¹, Hanibal care întirzie la Capua², Danton care adoarme la Arcis-sur-Aube³.

Oricum ar fi fost, Javert nu-și pierde însă capul în clipa în care își dădu seama că Jean Valjean îi scăpa din mână... Sigur că ocnașul evadat nu putea fi departe, puse paznici, orîndui curse, vicleșuguri și cutreieră cartierul toată noaptea. Primul lucru pe care-l văzu fu dezordinea felinarului a cărui funie fusese tăiată. Semnul acesta prețios îi încurcă însă toate cercetările în fundătura Genrot. Sînt în fundătura aceasta ziduri destul de joase, care dau în grădini a căror împrejmuire ocupă suprafețe necultivate foarte mari. Desigur că Jean Valjean fugise pe-acolo. Fapt e că de-ar fi intrat mai adînc în fundătura Genrot, și ar fi căutat să fugă pe-acolo, Jean Valjean ar fi fost pierdut. Javert scotoci grădinile și terenurile acelea de parcă ar fi căutat un ac.

În zorii zilei, lăsa de pază doi oameni isteți și se întoarce la prefectura poliției, rușinat ca un copoi care ar fi fost prins de un hoț.

CUPRINSUL

Cuvînt înainte

Partea întâi Fantine

Cartea întâi

Un om drept

I Domnul Myriel

II Domnul Myriel devine monseniorul Bienvenu

III Episcop bun, episcopie grea

IV Faptele asemănătoare vorbelor

V Monseniorul Bienvenu își purta prea mult anteriele

1. *Marcian, Valentinian al III-lea* - împărați romani la mijlocul secolului al V-lea; primul, al Imperiului de răsărit; celălalt, al Imperiului de apus. Atila, căpetenia hunilor instalați în cîmpia panonică, amenința ambele imperii și mai ales pe cel de apus, dar Valentinian al III-lea, după înfrîngerea hunilor în cîmpiile catalanice, obținu bunăvoința lui Atila, făgăduindu-i drept soție pe sora sa, Honorina.

2. După victoriile din nordul Italiei și din Etruria, Hanibal ocoli Roma și se îndreptă spre regiunea orașului Neapole, unde cuceri cetatea Capua; iernă acolo ducînd cu trupele sale o viață de petreceri; în acest timp romanii se întăreau și se pregăteau să atace Cartagina.

3. Pe timpul dictaturii iacobine, Danton, devenit contrarevoluționar, a stat mai mult la Arcis-sur-Aube, unde-și cumpărase proprietăți, dezinteresîndu-se de primejdiile care amenințau Franța și dezaprobind măsurile Comitetului salvării publice împotriva dușmanilor republicii.

VI Cine-i păzea casa

VII Cravatte

VIII Filozofie la un pahar de vin

IX Un frate descris de sora sa

X Episcopul în fața unei lumi necunoscute

XI O rezervă

XII Singurătatea monseniorului Bienvenu

XIII Ce credea

XIV Ce gîndea

Cartea a doua

Căderea în păcat

I După o zi de drum

II Prudența dă sfaturi înțelepciunii

III Eroismul supunerii pasive

IV Amănunte asupra stînelor din Pontarlier

V Liniște

VI Jean Valjean

VII În adîncul deznădejdiei

VIII Talazul și umbra

IX Noi nemulțumiri

X Omul care s-a trezit

XI Ceea ce face

XII Episcopul lucrează

XIII Micul Gervais

Cartea a treia

În anul 1817

I Anul 1817

II Dublu cuartet

III Perechi-perechi

IV Tholomyès, de vesel ce e, cîntă un cîntec spaniol

V La *Bombarda*

VI Un capitol în care toți se iubesc la nebunie

VII Înțelepciunea lui Tholomyès

VIII Moartea unui cal

IX Sfîrșitul vesel al bucuriei

Cartea a patra

A încredința înseamnă uneori a da de tot

I Două mame se întilnesc

II O primă schiță a două figuri deocheate

III Ciocîrlia

Cartea a cincea

Declinul

I Povestea unui progres realizat în industria mărgelăriei

II Madeleine

- III Sume depuse la Laffitte
- IV Domnul Madeleine în doliu
- V Palide fulgerări în zare
- VI Moș Fauchelevent
- VII Fauchelevent ajunge grădinar la Paris
- VIII Doamna Victurnien cheltuiește
treizeci și cinci de franci pentru morală
- IX Succesul doamnei Victurnien
- X Urmările succesului
- XI *Christus nos liberavit*
- XII Trîndăvia domnului Bamatabois
- XIII Rezolvarea unor chestiuni de poliție municipală

Cartea a șasea

Javert

- I Începutul odihnei
- II Cum poate Jean să ajungă Champ

Cartea a șaptea

Afacerea Champmathieu

- I Sora Simplicie
- II Meșterul Scaufflaire e un om pătrunzător
- III O furtună în capul unui om
- IV Forme pe care le ia suferința în timpul somnului
- V Bețe-n roate
- VI Sora Simplicie pusă la încercare
- VII Călătorul, o dată ajuns, își ia măsuri de plecare
- VIII Intrare de favoare
- IX Un loc unde se formează convingerile
- X Sistemul tăgăduielilor
- XI Champmathieu din ce în ce mai mirat

Cartea a opta

Urmările

- I În ce oglindă își privește părul domnul Madeleine
- II Fantine fericită
- III Javert e mulțumit
- IV Autoritatea reintră în drepturi
- V Un mormînt potrivit

Partea a doua

Cosette

Cartea întâi

Warerloo

- I Ce se poate vedea venind de la Nivelles
- II Hougomont

III 18 iunie 1815

IV A

V *Quid obscurum* al bățăliilor

VI Orele patru după-amiază

VII Napoleon bine dispus

VIII Împăratul pune o întrebare călăuzei Lacoste

IX Neprevăzutul

X Podișul Mont-Saint-Jean

XI Călăuză rea pentru Napoleon, călăuză bună pentru Bülow

XII Garda

XIII Prăpădul

XIV Cel din urmă careu

XV Cambronne

XVI *Quot libras in duce?*

XVII E oare bine că a existat un Waterloo?

XVIII O nouă răbufnire a dreptului divin

XIX Cîmpul de luptă în timpul nopții

Cartea a doua

Vasul *Orion*

I Numărul 24601 devine numărul 9430

II În care se vor citi două versuri care sînt poate de la diavol

III Lanțul trebuie să fi suferit mai înainte o anumită operație
pregătitoare ca să poată fi sfărîmat dintr-o lovitură de ciocan

Cartea a treia

Îndeplinirea făgăduielii făcute moartei

I Problema apei la Montfermeil

II Două portrete completate

III Oamenilor le trebuie vin, iar cailor apă

IV O păpușă intră în scenă

V Fetița singură

VI În care se dovedește, poate, inteligența lui Boulatruelle

VII Cosette și necunoscutul laolaltă, în umbră

VIII Neajunsul de a găzdui un sărac care poate că e bogat

IX Thénardier la lucru

X Cine aleargă după mai bine poate să dea de mai rău

XI Numărul 9 430 apare iar, și Cosette îl cîștigă la loterie

Cartea a patra

Hardughia Gorbeau

I Maestrul Gorbeau

II Un cuib pentru bufniță și pentru pitulice

III Două nefericiri la un loc fac fericirea

IV Ce-a băgat de seamă chiriașa principală

V O monedă de cinci franci cînd cade face zgomot

Cartea a cincea

La vânătoare cumplită - haită tăcută

I Cotiturile strategiei

II Din fericire, pe podul Austerlitz trec căruțe.

III Cercetați planul Parisului din 1727

IV Încercări de scăpare

V Un lucru care n-ar fi cu puțință la lumina gazului aerian

VII Urmarea enigmei

VIII Enigma crește

IX Omul cu clopoțelul

X Capitol în care se explică cum Javert și-a pierdut vremea
în zadar